alastair
reynolds

arca mântuirii

al doilea volum din trilogia
spațiul revelației

ARMADA

„Respicienta nu punea niciodată întrebări despre activitatea ei. Ea știa doar că acționa pentru binele final al vieții înzestrate cu rațiune. Nu era deloc îngrijorată că această criză pentru a cărei evitare acționa, criza care avea să devină un dezastru cosmic incontrolabil dacă vieții inteligente i se permitea să se răspândească, se afla tocmai la treisprezece Rotații – trei miliarde de ani – în viitor.

Asta era lipsit de importanță.

Timpul nu însemna absolut nimic pentru Inhibitori."

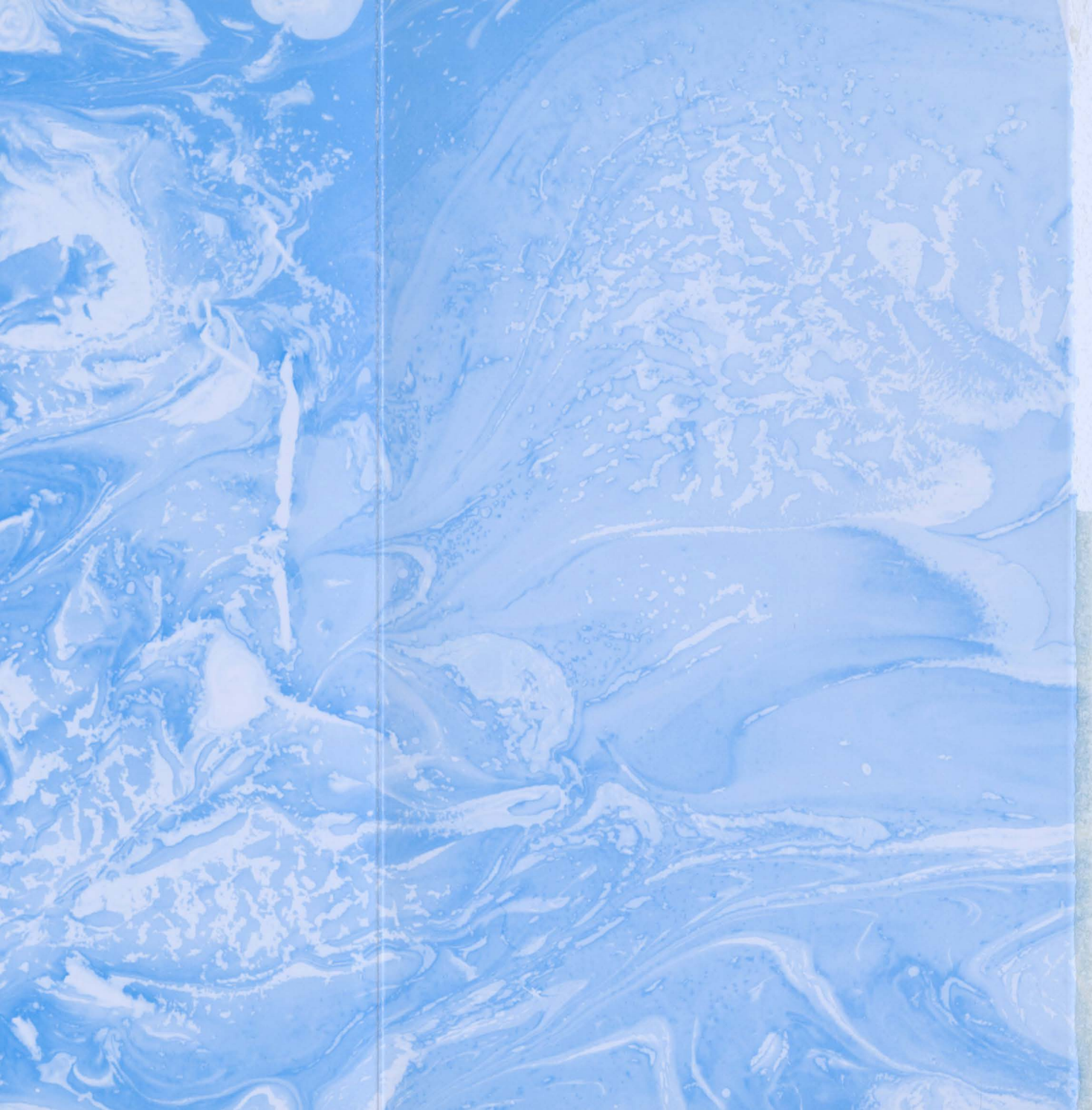

ARMADA

alastair
reynolds

arca mântuirii

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Coordonatorul colecției: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Corina REZAI
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REYNOLDS, ALASTAIR
Arca mântuirii / Alastair Reynolds ; trad. din lb. engleză: Mihai Dan Pavelescu. - București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0930-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Alastair Reynolds
REDEMPTION ARK
Copyright © 2002 by Alastair Reynolds
All rights reserved.

© ARMADA, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0930-3

PROLOG

Nava moartă era un obiect de o frumusețe obscenă.

Skade descria în jurul ei o pseudo-orbită elicoidală, cu propulsiile corvetei răpăind o succesiune de rafale corective. Peisajul stelar se rotea înapoia navei, iar soarele sistemului dispărea și reapărea cu fiecare buclă a spiralei. Atenția femeii zăbovise cu o secundă prea mult asupra soarelui. Simțea acum o încleștare rău prevestitoare în gâtlej, precursoarea răului de mișcare.

Nu era ceea ce-i trebuia.

Iritată, Skade își vizualiză propriul creier în complexitate tridimensională sticloasă. Cojind parcă un fruct, ea îndepărtă straturi de neocortex și cortex, înlăturând acele zone ale minții care n-o interesau imediat. Țesătura argintie a plasei implantate, identică din punct de vedere topologic cu rețeaua ei sinaptică nativă, pâlpâia de trafic neural; pachetele de informații goneau de la un neuron la altul cu un kilometru pe secundă, de zece ori mai rapid decât târâșul semnalelor nervilor biologici. De fapt, ea nu putea să perceapă deplasarea respectivelor semnale – așa ceva ar fi necesitat o rată accelerată a conștiinței, care ar fi cerut un trafic neural încă și mai rapid –, totuși, abstracția dezvăluia care erau zonele cel mai active ale creierului ei augmentat.

Skade transfocă asupra unui loc specific al funcției cerebrale numit *area postrema*, un hățiș străvechi de circuite neurale care tratau conflictele dintre vedere și echilibru. Urechea ei internă simțea doar presiunea constantă a accelerației navetei, însă ochii vedeau

imagini ce se schimbau ciclic, pe măsură ce fundalul se rotea înapoia navei. Partea străveche a creierului ei putea doar să reconcilieze nepotrivirea aceea și să presupună că Skade halucina. Ca atare, expedia un semnal către altă zonă din creier, care evoluase pentru a proteja corpul de ingerarea de otrăvuri.

Skade știa că era inutil să-și acuze creierul pentru că-i dădea senzația de greață. Conexiunea halucinație/otravă funcționase perfect milioane de ani, îngăduind strămoșilor ei să experimenteze cu o alimentație mai bogată decât ar fi fost altfel posibil. Atât doar că nu-și avea locul aici și acum, la marginea înghețată și periculoasă a altui sistem solar. Ea presupunea că ar fi fost logic să șteargă asemenea trăsături prin recablarea iscusită a topologiei fundamentale, dar era mai ușor de spus decât de făcut. Creierul era holografic și dezordonat, ca un program de computer supracomplicat în mod iremediabil și de aceea, prin „deconectarea" părții din creier care-i cauza greață, Skade afecta aproape cert alte zone ale funcționării cerebrale ce foloseau unele circuite neurale comune. Putea totuși accepta asta; făcuse ceva similar de o mie de ori anterior și rareori avusese parte de efecte cognitive secundare.

Iată! Zona vinovată pulsă trandafiriu și ieși din rețea. Greața dispăru; Skade se simțea mult mai bine.

Rămăsese doar mânia provocată de propria ei neglijență. Când fusese agentă de teren și întreprinsese incursiuni frecvente în teritoriul inamic, n-ar fi întârziat niciodată atâta să efectueze o ajustare neurală așa de modestă. Devenise neglijentă și asta era de neiertat. Mai ales acum, când nava revenise, un eveniment care se putea dovedi la fel de important pentru Cuibul-Mamă ca oricare dintre campaniile recente ale războiului.

Se simțea mai ageră acum. Vechea Skade era tot acolo, atât doar că la răstimpuri mai trebuia ștearsă de praf și reascuțită.

[Skade, o să fii precaută, da? În mod clar, cu nava asta s-a petrecut ceva foarte bizar.]

Vocea pe care o auzea era discretă, feminină și restricționată la interiorul craniului ei. Îi răspunse subvocal.

Știu.

[Ai identificat-o? Știi care dintre cele două este sau a fost?]

A Galianei.

Acum, după ce o ocolise complet, o imagine tridimensională a navei i se formă în cortexul vizual, încadrată într-o țesătură de adnotări eidetice schimbătoare, pe măsură ce alte informații erau extrase din carcasă.

[A Galianei? *Acea* Galiana? Ești sigură?]

Da. Între cele trei nave care au plecat împreună existau mici deosebiri de design, iar acestea se potrivesc cu ale navei ei.

Prezența nu răspunse imediat, așa cum proceda uneori.

[Asta a fost și concluzia noastră. N-ai zice însă că ceva s-a întâmplat în mod clar cu nava asta de când a părăsit Cuibul-Mamă?]

O sumedenie de ceva, *dacă m-ați întreba pe mine.*

[Să o luăm de la prova spre pupa. Există dovezi de avarii – avarii considerabile: lacerații și crestături, porțiuni întregi din carcasă care par să fi fost înlăturate și abandonate, ca un țesut organic bolnav. Crezi că poate fi Epidemia?]

Skade clătină din cap, amintindu-și călătoria recentă în Orașul Abisului.

Eu am văzut de aproape efectele Epidemiei Fuziunii. Asta nu pare deloc similar.

[Suntem de acord, este ceva diferit. Trebuie aplicate însă precauții complete de carantină împotriva Epidemiei; este posibil totuși să avem de-a face cu un agent infecțios. Concentrează-ți, te rog, atenția asupra pupei.]

Glasul, care nu era niciodată exact la fel ca oricare dintre celelalte pe care le auzise de la alți Agregați, căpătă un ton superior, doct, de parcă ar fi știut deja răspunsurile la întrebările pe care le punea.

[Ce părere ai despre structurile regulate înglobate în carcasă?]

Pâlcuri de cuburi negre de diferite mărimi și orientări se vedeau ici-colo, dispuse aleatoriu. Păreau să fi fost presate în carcasă, ca și cum aceasta ar fi fost din lut umed, astfel încât erau pe jumătate intrate în materialul ei. Radiau cozi curbilinii de cuburi mai mici, care șfichiuiau în exterior în arcuri fractale elegante.

Aș spune că sunt exact ce au încercat ei să taie din alte părți. În mod evident, n-au fost suficient de rapizi ca să ajungă la toate.

[Suntem de aceeași părere. Indiferent ce ar fi, trebuie tratate cu cea mai mare precauție, deși este perfect posibil ca acum să fie inactive. Poate că Galiana a reușit să le oprească răspândirea. Nava ei a izbutit să răzbată până foarte departe, chiar dacă a revenit acasă pe autopilot. Ești sigură că nu-i nimeni viu la bord?]

Nu voi fi sigură până n-o vom deschide. Însă nu pare promițător. Nicio mișcare, niciun punct fierbinte evident. Carcasa este prea rece pentru ca vreun proces de menținere a funcțiilor vitale să fie operațional, cu excepția cazului în care au un motor crio-aritmetic.

Skade ezită, rulând în minte alte simulări ca proces de background.

[Skade...?]

Ar putea exista un număr redus de supraviețuitori, totuși, cei mai mulți din echipaj nu pot fi altfel decât niște cadavre înghețate. Am putea sonda câteva memorii, dar până și așa ceva ar fi probabil optimist.

[De fapt, ne interesează un singur cadavru.]

Nu știu nici măcar dacă Galiana se află la bord. Și chiar dacă s-ar afla, chiar dacă am depune toate eforturile pentru readucerea ei la viață, s-ar putea să nu reușim.

[Înțelegem. La urma urmelor, sunt vremuri dificile. Deși ar fi glorios să reușim, eșecul ar fi mai rău decât absența încercării. Cel puțin în ochii Cuibului-Mamă.]

Aceasta este opinia gândită de Consiliul Nopții?

[Toate opiniile noastre sunt gândite, Skade. Eșecul vizibil nu poate fi tolerat, dar asta nu înseamnă că nu ne vom strădui. Dacă Galiana se află la bord, vom face totul ca s-o aducem înapoi. Trebuie să procedăm însă într-un secret absolut.]

Mai precis, cum anume absolut?

[Revenirea navei va fi imposibil de ascuns de restul Cuibului-Mamă. Dar îi putem scuti de chinul speranței. Se va anunța că ea este moartă, dincolo de orice speranță a readucerii la viață. Suferința compatrioților noștri va fi scurtă și strălucitoare ca o novă. Dar va face ca eforturile lor împotriva inamicului să fie mai intense.

Iar între timp noi o vom trata pe Galiana cu răbdare și dragoste. Dacă o vom readuce la viață va fi un miracol. Vom fi iertați pentru că am deformat adevărul pe ici, pe colo.]

Skade se abținu să izbucnească în râs.

Deformarea adevărului? Mie îmi sună ca o minciună fățișă. Și cum vă veți asigura că povestea vă va fi respectată de Clavain?

[De ce îți imaginezi că el va fi o problemă?]

Ea răspunse la întrebare prin altă întrebare.

Intenționați să nu-i spuneți nici lui?

[Este război, Skade. Există un vechi aforism despre adevăr și pierderi, cu care nu te vom reține acum, dar suntem siguri că ai înțeles ideea. Clavain este un activ major în arsenalul nostru tactic. Gândirea lui nu seamănă deloc cu a altor Agregați și din acest motiv ne oferă un avantaj constant împotriva inamicului. Va jeli și va jeli repede, precum ceilalți, și va fi dureros. Dar apoi va redeveni vechiul Clavain, tocmai când avem cea mai mare nevoie de el. Nu crezi că este mai bine decât să-l supunem unei perioade prelungite de speranță și – foarte probabil – dezamăgire strivitoare?]

Vocea își schimbă tonul, simțind poate că trebuia să-și susțină mai convingător opinia.

[Clavain este sentimental într-o măsură mult mai mare decât noi, ceilalți. Era bătrân când a venit la noi, mai bătrân în termeni neurologici decât oricare recrut pe care l-am câștigat vreodată. Mintea continuă să-i fie împotmolită în moduri vechi de gândire. Nu trebuie să uităm asta niciodată. Este fragil și are nevoie de grija noastră, ca o floare delicată dintr-o seră.]

Totuși, a-l minți despre Galiana...

[S-ar putea să nu se ajungă niciodată la asta. Să nu ne pripim. Mai întâi să cercetăm nava – poate că Galiana nici măcar nu este la bord.]

Skade aprobă din cap.

Ăsta ar fi lucrul cel mai bun, nu? Atunci am știi că ea trăiește pe undeva.

[Da. Apoi însă va trebui să rezolvăm problema măruntă a celor întâmplate cu a treia navă.]

În cei nouăzeci și cinci de ani trecuți de la declanșarea Epidemiei Fuziunii, Agregații învățaseră foarte multe despre managementul contaminării. Fiind una dintre ultimele facțiuni ale omenirii care păstrase o tehnologie pre-Epidemie apreciabilă, ei priviseră carantina cu foarte multă seriozitate. Pe timp de pace, opțiunea cea mai sigură și mai ușoară ar fi fost examinarea navei *in situ*, pe când plutea în derivă prin spațiu la periferia sistemului. Exista însă un risc prea mare ca demarhiștii să observe activitatea respectivă, așa că investigația trebuia să se desfășoare la adăpostul camuflajului. Cuibul-Mamă era deja echipat pentru preluarea de vehicule contaminate, așa că reprezenta destinația perfectă.

Erau necesare totuși precauții, iar asta implica un anumit volum de muncă în spațiul cosmic deschis. Mai întâi servitorii demontară motoarele, tăind cu lasere traversele ce le fixau de ambele părți ale carcasei ușor conice a luminălucii. Funcționarea necorespunzătoare a unui motor ar fi putut distruge Cuibul-Mamă și, cu toate că așa ceva era aproape de neconceput, Skade era decisă să nu-și asume niciun risc câtă vreme natura celor întâmplate cu nava rămânea necunoscută. În același timp, ordonă rachetelor-tractoare să remorcheze până la epavă blocuri de gheață cometară neagră, nesublimată, pe care servitorii le întinseră peste carcasă într-o izolație groasă de un metru. Servitorii terminară treaba repede, fără să intre nicio clipă în contact direct cu carcasa. Nava fusese întunecată de la bun început, dar acum deveni imposibil de neagră.

După ce se încheie și etapa aceasta, Skade lansă gheare spre gheață, ancorând rachete-tractoare împrejurul carcasei. Întrucât gheața avea să suporte tot stresul structural al deplasării navei, atașă o mie de rachete pentru a evita fracturarea vreunei părți din izolație. Spectacolul se dovedi extraordinar de frumos când se aprinseră toate: o mie de gămălii de ac de flăcări albastre și reci care țâșniră din miezul negru ca o turlă al epavei. Femeia păstră accelerația lentă și calculele îi fuseseră atât de precise, încât avu nevoie doar de o mică rafală corectoare înainte de apropierea finală de Cuibul-Mamă. Genul acesta de rafale erau corelate pentru a coincide cu petele oarbe din

acoperirea senzorială a demarhiștilor, despre care aceștia credeau că nu le erau cunoscute Agregaților.

Odată intrată în Cuibul-Mamă, nava fu dusă într-o stație de andocare cu diametrul de cinci kilometri, placată cu ceramică la interior. Stația fusese concepută special pentru nave afectate de Epidemie și era suficient de mare pentru a primi o luminălucă având motoarele demontate. Învelișul interior de ceramică era gros de treizeci de metri și absolut toate mașinăriile de acolo erau călite împotriva tulpinilor cunoscute ale Epidemiei. Incinta fu etanșată după intrarea navei și a echipei de examinare, selectată personal de Skade. Deoarece conexiunile de date ale stației cu restul Cuibului-Mamă erau extrem de sărăcăcioase, echipa trebuia să fie pregătită să facă față izolării de milionul de Agregați din Cuib. O astfel de cerință ducea la operatori nu întotdeauna stabili, dar Skade nu se putea plânge. Ea însăși era cea mai rară dintre toți: o Agregată care putea opera complet autonom, chiar pătrunzând adânc în teritoriul inamic.

După asigurarea epavei, se trecu la presurizarea incintei cu argon la două atmosfere. Cu excepția unui strat fin de gheață, totul de pe navă fu îndepărtat prin ablație delicată, iar topirea stratului final dură șase zile. Un stol de senzori pluti deasupra navei aidoma unor pescărușI, adulmecând argonul în căutarea de materii străine. Cu excepția unor fragmente din carcasa navei, nu detectară nimic neobișnuit.

Skade nu se grăbi, ci își luă toate precauțiile posibile. Nu atinse nava înainte să fie absolut necesar. Un gravitometru imagistic în formă de inel zumzăi în lungul navei, cercetându-i structura internă și evidențiind detalii neclare din interior. Cele mai multe imagini văzute de Skade corespundeau cu ceea ce se așteptase, potrivit planurilor navei, dar existau și lucruri ciudate care nu aveau ce căuta acolo: mase negre și alungite, care se înfășurau și se bifurcau prin navă. Îi reaminteau de urmele de gloanțe din imagini medico-legale sau de patternurile lăsate de particulele subatomice care treceau prin camere cu ceață. Acolo unde masele negre ajungeau la

exteriorul carcasei, Skade găsi de fiecare dată una dintre structurile cubice pe jumătate îngropate.

În navă exista totuși spațiu în care ar fi putut supraviețui oameni, deși, potrivit tuturor indiciilor, la bord nu exista viață. Radarul cu neutrino și scanările cu raze gama elucidară structura într-o măsură mai mare, însă Skade tot nu putea să vadă amănuntele cruciale. Fără prea mare entuziasm, trecu la faza următoare a investigării: contactul fizic. Fixă zeci de picamăre mecanice în jurul carcasei, alături de sute de microfoane lipite în prealabil. Picamărele începură să bubuie în carcasă, iar vacarmul se auzea în interiorul costumului spațial al femeii, transmis prin argon. Suna ca o armată de fierari ce munceau într-o oțelărie îndepărtată. Microfoanele căutau ecouri metalice, în timp ce undele acustice se propagau prin navă. Una dintre rutinele neurale mai vechi ale lui Skade descâlcea informațiile îngropate în timpii de sosire ai ecourilor, asamblând un profil tomografic de densitate a navei.

Skade vedea totul în tonuri gri-verzui spectrale. Nu contrazicea nimic din ce aflase deja și îi îmbunătățea cunoștințele în câteva zone. Dar nu mai putea întrezări nimic dacă nu intra, și asta n-ar fi fost ușor. Toate ecluzele pneumatice fuseseră sigilate din interior cu dopuri din metal topit. Tăie prin ele, încet și neliniștită, cu lasere și cu burghie cu vârfuri de hiperdiamant, simțind teama și disperarea echipajului. După ce deschise prima ecluză, trimise o grupă de explorare formată din servitori călițI, crabi cu învelișuri ceramice, dotați doar cu atâta inteligență cât să-și facă treaba. Îi transmiteau imagini drept în minte.

Ceea ce găsiră o oripilă.

Echipajul fusese măcelărit. Unii fuseseră pur și simplu rupți, striviți, dezmembrați, terciuiți, feliați, fragmentați. Alții fuseseră arși, sufocați sau înghețați. În mod evident, carnajul nu se petrecuse rapid. Pe măsură ce absorbea detaliile, Skade începea să-și imagineze cum se întâmplase totul: o suită de lupte înverșunate și înfruntări finale în diverse părți ale navei, cu echipajul ridicând baricade improvizate împotriva invadatorilor. Nava însăși se străduise cu disperare să-și protejeze ocupanții umani, rearanjând partiții interioare pentru

a ține inamicul la depărtare. Încercase să inunde unele zone cu fluide de răcire sau cu atmosferă de înaltă presiune, iar în celulele acelea Skade găsi corpurile inactive ale unor mașini stranii și dizgrațioase – conglomerate din mii de forme geometrice negre.

Formulă o ipoteză. Nu era dificil. Cuburile se lipiseră singure de exteriorul navei Galianei. Se multiplicaseră, crescând pe măsură ce absorbiseră și procesaseră integumentul fuzelajului. Din punctul acesta de vedere, semăna într-adevăr cu o epidemie, însă fusese microscopică; nu vedeai niciodată cu ochiul liber elementele individuale ale virusului. Aici fusese ceva mai brutal și mai mecanic, aproape extremist în felul în care se înmulțea. Epidemia impregnase materia transformată cu ceva din caracteristicile ei anterioare, zămislind fantasme himerice de mașină și carne.

Nu, își spuse Skade, în niciun caz nu avea de-a face cu Epidemia Fuziunii, oricât de liniștitoare ar fi fost aceasta acum.

Cuburile se infiltraseră în navă și formaseră apoi unități atacatoare – conglomerate de soldați care omorâseră, avansând lent de la fiecare punct de infectare. Judecând după rămășițe, erau neregulați și asimetrici, asemănători mai degrabă cu roiuri dese de viespi, decât cu entități individuale. Fuseseră probabil capabili să se strecoare prin deschiderile cele mai mici, pentru a se reasambla apoi de partea cealaltă. Totuși, bătălia durase. Potrivit estimării lui Skade, fuseseră necesare zile pentru înfrângerea întregii nave. Ba poate chiar multe săptămâni.

Se cutremură la gândul acesta.

La o zi după ce intraseră, servitorii găsiră câteva corpuri umane aproape intacte – doar capetele fuseseră înghițite de căști negre formate din cuburile ce le înconjurau. Mașinăriile străine păreau inerte. Servitorii înlăturară părți din căști și descoperiră că excrescențe ale mașinilor ajunseseră în țestele cadavrelor, prin găvanele ochilor, prin urechi sau prin cavitățile nazale. Examinări ulterioare arătară că excrescențele se bifurcaseră de multe ori, până ajunseseră la scară microscopică. Se extinseseră mult în creierii morților, stabilind conexiuni cu implanturile native ale Agregaților.

Însă mașinile, și gazdele lor, erau acum complet moarte.

Skade încercă să deducă cele întâmplate, dar înregistrările navei erau complet distorsionate. Era evident că Galiana întâlnise ceva ostil, totuși, de ce cuburile nu distruseseră nava dintr-un singur asalt? Infiltrarea fusese lentă și dureroasă și ar fi fost logică doar dacă aceste cuburi ar fi dorit să păstreze nava intactă cât mai mult timp.

Două nave merseseră mai departe în expediție – ce se întâmplase cu cealaltă?

[Ipoteze, Skade?]

Da, dar nimic care să-mi placă.

[Cuburile au vrut să afle cât mai multe, asta crezi, nu?]

Nu mă pot gândi la alt motiv. Le-au introdus sonde în creier, citindu-le mașinăriile neurale. Doreau să culeagă informații.

[Da. Suntem de acord. Cuburile trebuie să fi aflat foarte multe despre noi. Trebuie să le considerăm o amenințare, chiar dacă deocamdată nu știm unde era Galiana când au găsit-o. Există totuși un licăr de speranță, n-ai zice?]

Skade nu izbutea să vadă care ar fi fost licărul respectiv. Omenirea căutase de secole o inteligență extraterestră lipsită de ambiguitate. Deocamdată nu găsise decât piste amăgitoare: Jonglerii Minții, Lințolierii, vestigiile arheologice a altor opt-nouă culturi moarte. Nu întâlnise niciodată altă inteligență vie care să utilizeze mașini, nimic cu care să se compare pe sine.

Până acum.

Și se părea că această inteligență utilizatoare de mașini se furișa, se infiltra și măcelărea, după care invada creieri.

Skade recunoștea că nu era cel mai fructuos prim contact de gradul întâi.

Speranță? Vorbiți serios?

[Da, întrucât nu știm dacă aceste cuburi au reușit să le transmită cunoștințele căpătate celor care le-au trimis. La urma urmelor, nava Galianei a revenit acasă. Ea trebuie s-o fi pilotat până aici și n-ar fi făcut asta dacă ar fi crezut că exista vreun pericol de a-l conduce pe inamic la noi. Clavain ar fi mândru, bănuiesc. Ea s-a gândit până în ultima clipă la noi; s-a gândit la Cuibul-Mamă.]

Totuși, și-a asumat riscul...

Glasul Consiliului Nopții o opri brusc.

[Nava este un avertisment, Skade. Este intenția Galianei și este felul cum trebuie s-o interpretăm noi.]

Un avertisment?

[Că trebuie să fim pregătiți. Ei se află încă acolo și, într-un fel sau altul, îi vom reîntâlni.]

După cum vorbiți, aproape că v-ați aștepta să sosească.

Dar Consiliul Nopții nu mai spuse nimic.

Trecu încă o săptămână până o găsiră pe Galiana, pentru că nava era vastă și în interiorul ei se produseseră multe schimbări ce împiedicau o căutare rapidă. Skade intrase ea însăși, alături de alte echipe de cercetare. Purtau blindaje ceramice grele peste costumele de presiune, plăci ca niște carapace, care stânjeneau mișcările dacă nu dădeai dovadă de multă grijă și de gândire prealabilă. După câteva minute de bâjbâieli și blocări în posturi din care nu putea să iasă decât printr-o laborioasă inversare a mișcărilor care o aduseseră acolo, Skade scrise în grabă un patch de mișcare pe baza imaginii corporale și-l rulă pe un grup de circuite neurale inactive. Lucrurile deveniră mai ușoare, deși avea sentimentul neplăcut că era condusă de o omoloagă spectrală a ei. Își propuse să revizuiască scriptul ulterior, pentru ca rutinele de mișcare să pară complet voluntare, indiferent cât de iluzorie ar fi fost senzația.

Până atunci servitorii făcuseră tot ce erau în stare. Asiguraseră volume însemnate din navă, pulverizând epoxid din fibră de diamant peste ruinele mașinilor extraterestre și prelevaseră mostre de ADN din majoritatea cadavrelor din zonele explorate. Fiecare eșantion individual de material genetic fusese identificat pe baza listelor echipajelor din Cuibul-Mamă, păstrate după plecarea flotei de explorare, dar pe listă figurau încă multe nume ce trebuiau asociate unor mostre ADN.

În mod inevitabil, aveau să fie și nume cărora Skade să nu le găsească corespondența. Când prima navă revenise acasă, cea în care se aflase Clavain, Cuibul-Mamă aflase că în adâncul spațiului cosmic, la zeci de ani-lumină depărtare, se luase decizia divizării

expediției. O parte dintre Agregați doriseră să revină acasă, auzind zvonurile de război împotriva demarhiștilor. De asemenea, simțeau că era momentul să aducă datele pe care le colectaseră deja – mult prea multe pentru a fi transmise.

Separarea nu fusese încordată. Existaseră regrete și tristețe, totuși nu un sentiment real de lipsă de coeziune. După perioada uzuală de dezbateri, tipică oricărui proces Agregat de luare a unei hotărâri, despărțirea fusese considerată cursul de acțiune cel mai logic. Ea permitea continuarea expediției și în același timp asigura revenirea în condiții de securitate a informațiilor adunate. Dar în timp ce Skade știa cu exactitate cine optase să rămână în adâncurile spațiului cosmic, nu avea cum să știe ce se petrecuse mai departe. Putea doar să bănuiască schimburile ce avuseseră loc între cele două nave rămase. Faptul că aceasta era nava Galianei nu însemna că Galiana trebuia să se găsească la bordul ei, așa că se pregăti pentru dezamăgirea inevitabilă, dacă așa ar fi stat lucrurile.

Mai mult încă, ar fi fost o dezamăgire pentru tot Cuibul-Mamă. În definitiv, Galiana era simbolul lor. Ea îi crease de fapt pe Agregați, cu patru sute de ani în urmă și la unsprezece ani-lumină depărtare, într-un labirint de laboratoare de sub solul planetei Marte. Fusese plecată aproape două secole; timp suficient pentru a dobândi statura legendară pe care o refuzase înainte. Iar acum revenise – dacă se afla într-adevăr la bordul acestei nave – în cartul lui Skade. Aproape că nici nu mai conta că era probabil moartă, alături de ceilalți. Pentru Skade ar fi fost îndeajuns să-i aducă acasă rămășițele.

Însă Skade găsi mai mult decât niște simple rămășițe.

Locul de odihnă al Galianei, dacă putea fi numit astfel, se găsea foarte departe de nucleul central al navei. Galiana se ascunsese înapoia unor baricade blindate, la mare distanță de ceilalți. Examinarea medico-legală atentă arătă că legăturile de date dintre locul ei de odihnă și restul navei fuseseră în mod deliberat retezate din interior. În mod evident, Galiana încercase să se izoleze, desprinzându-și mintea de ceilalți Agregați din navă.

Sacrificiu de sine sau instinct de conservare? se întrebă Skade.

Galiana se găsea în refrisomn, răcită până la un punct în care toate procesele metabolice se opriseră. Mașinile negre ajunseseră totuși până la ea și spărseseră blindajul sarcofagului de refrisomn, înghesuindu-se în spațiul dintre Galiana și suprafața interioară a sarcofagului. Când sarcofagul fu dezasamblat, mașinile formau un înveliș ca o mumie de un negru-absolut în jurul Galianei. Nu exista nicio îndoială că ar fi fost ea: scanările ce priviseră prin cocon descoperiseră o structură osoasă care se potrivea perfect cu a Galianei. Corpul din interior nu părea să se fi deteriorat sau să se fi descompus în timpul călătoriei, iar senzorii izbutiseră chiar să detecteze semnale slabe de la plasa ei implantată. Deși semnalele se dovedeau prea slabe pentru a permite conexiune de la minte la minte, era clar că ceva din interiorul coconului continua să fie capabil de gândire și să se întindă spre exterior.

Atenția se mută asupra coconului în sine. Analiza chimică a cuburilor fusese zadarnică: nu păreau „făcute" din ceva și nici nu dețineau granularitate atomică. Fețele cuburilor erau simpli pereți goi de forță pură, transparenți față de anumite forme de radiație. Erau foarte reci – încă active într-un fel în care niciuna dintre celelalte mașinării nu fusese deocamdată. Totuși, cuburile individuale nu rezistau după ce erau desprinse de masa mai mare și, după separare, se micșorau rapid, ajungând la dimensiuni microscopice. Echipa lui Skade încercă să focalizeze scanere asupra cuburilor înseși, străduindu-se să întrevadă orice ar fi fost îngropat sub fațete, dar nu avu niciodată viteza necesară. În locul cuburilor, găseau doar câteva microgame de cenușă mocnită. Probabil că în centrele cuburilor existau mecanisme programate să se autodistrugă în anumite circumstanțe.

După ce înlătură majoritatea învelișului, echipa lui Skade o duse pe Galiana într-o incintă specială, înglobată într-un perete al stației de andocare. Lucrară în frig extrem, decișî să nu cauzeze și mai multe prejudicii. Apoi, cu grijă și cu o răbdare imensă, începură să îndepărteze ultimul strat de mașinării extraterestre.

Acum, când aveau mai puțină materie obstructivă prin care să privească, căpătară o impresie mai clară despre ce i se întâmplase

Galianei. Mașinile negre pătrunseseră într-adevăr cu forța în craniul ei, însă într-un mod care părea să fi fost mai benign decât la ceilalți membri ai echipajului. Propriile ei implanturi fuseseră parțial dezmembrate pentru a face loc mașinilor invadatoare, dar nu exista niciun semn că fusese afectată vreo structură cerebrală majoră. Skade avea impresia că cuburile învățaseră treptat cum să invadeze creierul, iar cu Galiana descoperiseră finalmente cum s-o facă fără vătămarea gazdei.

Skade simțea un fior optimist. Structurile negre erau concentrate și inerte. Cu mașmedele corespunzătoare, ar fi fost posibil – ba chiar banal – să le dezasambleze, smulgându-le cub cu cub.

O putem face. O putem aduce înapoi, așa cum a fost.

[Fii atentă, Skade. Încă n-am terminat treaba.]

După cum se dovedi, Consiliul Nopții avusese dreptate în privința prudenței. Echipa lui Skade se apucă să îndepărteze stratul final de cuburi, începând de la picioarele Galianei; descoperiră cu încântare că țesuturile de dedesubt erau în general neafectate și continuară să suie, până ajunseră la gâtul ei. Erau încrezători că Galiana putea fi readusă la temperatura normală, chiar dacă operațiunea ar fi fost mai dificilă decât o reînviere obișnuită din refrisomn. Dar când începură să-i dezgolească fața, constatară că munca era departe de a se fi încheiat.

Cuburile se mișcară, lunecând fără avertisment. Glisară și se rostogoliră unele peste altele, contractându-se în valuri dezgustătoare, și partea finală a coconului se scurse în Galiana ca un șuvoi de ulei viu. Valul acela întunecat dispăru în gura ei, în nări, în urechi și în găvanele ochilor, ocolindu-i globii oculari.

Ea arăta așa cum sperase Skade: o regină strălucitoare ce revenea acasă. Până și părul lung și negru îi era intact, înghețat și fragil acum, dar exact ca atunci când îi părăsise. Totuși, mașinăriile negre i se reinstalaseră în craniu, augmentând formațiunile deja existente. Scanările arătară că dislocarea țesutului cerebral nu fusese majoră, ci o parte însemnată din țesătura implanturilor fusese dezasamblată pentru a face loc invadatorului. Parazitul negru avea aspect de crab ce-și extindea filamentele cu gheare în părți diferite din creierul ei.

Lent, pe durata multor zile, o readuseră pe Galiana la o temperatură imediat sub cea normală a corpului. În tot acel răstimp, echipa lui Skade monitorizează invadatorul, dar acesta nu se schimbă, nici chiar atunci când implanturile ce-i mai rămăseseră Galianei începură să se încălzească și să reinterfațeze cu țesutul cerebral care se dezgheța.

Oare, îndrăzni Skade să se întrebe, ar fi putut totuși să reușească?

Aproape că avu dreptate.

Ea auzi un glas. Era un glas uman, feminin, lipsit de timbrul – sau de strania absență supranaturală a oricărui soi de timbru – care însemna de obicei că își avea originea înăuntrul craniului. Un glas care fusese modelat într-un laringe uman și care se propagase prin metri de aer înainte de a fi decodificat de un sistem auditiv uman, acumulând pe parcurs tot felul de imperfecțiuni subtile. Genul de glas pe care ea nu-l mai auzise de foarte mult timp.

Glasul spuse:

– Salut, Galiana!

Unde sunt?

Nu primi niciun răspuns. După câteva secunde, glasul continuă cu blândețe:

– Va trebui să vorbești, dacă poți. Nu este necesar mai mult decât să încerci să formezi sunetele; sonda va face restul, preluând intenția de a expedia semnale electrice către laringele tău. Mă tem însă că nu va funcționa simpla gândire a răspunsului tău, deoarece nu există legături directe între mințile noastre.

Cuvintele păreau că au nevoie de o eternitate ca să ajungă la ea. După secole de conexiune neurală, limbajul vorbit era oribil de lent și liniar, în ciuda sintaxei și a gramaticii familiare.

Ea se strădui să vorbească și-și auzi propria voce amplificată:

– De ce?

– Vom ajunge și la asta.

– Unde sunt? Cine ești tu?

– Ești întreagă și în siguranță. Ești acasă, înapoi în Cuibul-Mamă. Ți-am recuperat nava și te-am readus la viață. Numele meu este Skade.

Galiana fusese conştientă doar de forme vagi ce se înălţau în jurul ei, însă acum încăperea se lumină. Stătea întinsă pe spate, dar nu perfect orizontal. Se găsea în interiorul unui sarcofag de refrisomn, care nu avea capac, astfel încât era expusă aerului. Întrezărea ceva cu vederea periferică, dar nu-şi putea clinti nicio parte a corpului, nici măcar ochii. O siluetă înceţoşată apăru în faţa ei, aplecându-se deasupra gurii căscate a sarcofagului.

– Skade? Nu-mi amintesc de tine.

– Nici n-ai putea, replică necunoscuta. Am devenit Agregată după plecarea ta.

Existau întrebări – mii de întrebări – ce trebuiau puse. Însă ea nu le putea pune pe toate simultan, mai ales nu prin intermediul acestui sistem vechi şi stângaci de comunicare. De aceea trebuia să înceapă de undeva.

– Cât timp am fost plecată?

– O sută nouăzeci de ani. Ai plecat în...

– 2415, spuse Galiana prompt.

– ...da. Iar acum suntem în 2605.

Existau multe lucruri pe care Galiana nu şi le reamintea corespunzător şi multe despre care nu credea că ar fi vrut să-şi reamintească. Totuşi, esenţialul era destul de clar. Ea condusese trei nave ce plecaseră din Cuibul-Mamă spre adâncul spaţiului. Intenţia fusese să exploreze dincolo de frontiera bine cartografiată a spaţiului uman, să cerceteze planete anterior nevizitate, să caute forme extraterestre de viaţă complexă. Când zvonurile războiului ajunseseră la cele trei nave, una dintre ele se întorsese spre casă. Însă celelalte două continuaseră drumul, trecând prin multe alte sisteme solare.

Oricât ar fi dorit, nu-şi putea reaminti ce se întâmplase cu cealaltă navă care continuase căutarea. Simţea doar o senzaţie şocantă de pierdere, un vid urlător în interiorul capului care ar fi trebuit să fie plin cu glasuri.

– Echipajul meu?

– Ajungem şi la asta, repetă Skade.

– Dar Clavain și Felka? Ei au reușit să se întoarcă acasă? Ne-am luat rămas-bun în adâncul spațiului – ar fi trebuit să revină la Cuibul-Mamă.

Urmă o tăcere teribilă, teribilă, înainte ca Skade să răspundă:

– Au revenit.

Galiana ar fi suspinat, dacă suspinul ar fi fost posibil. Senzația de ușurare era surprinzătoare; nu-și dăduse seama cât fusese de încordată până aflase că cei pe care-i iubea erau în siguranță.

În momentele calme și binecuvântate ce urmară, Galiana o privi cu mai multă atenție pe Skade. Din unele puncte de vedere, arăta exact ca o Agregată din epoca Galianei. Purta o ținută simplă, formată din pantaloni negri ca de pijama și jachetă neagră, strânsă doar aproximativ pe talie, croită dintr-un material care părea mătase și lipsită de orice fel de ornamente sau indicații de loialitate. Era ascetic de slabă și palidă, într-atât încât părea în pragul inaniției. Pielea feței era netedă și cu aspect cerat – nu neatrăgătoare, totuși lipsită de liniile și cutele expresiilor faciale uzuale. Și nu avea niciun fir de păr pe scalp ori pe față, așa că părea o păpușă neterminată. Cel puțin deocamdată era imposibil de deosebit de mii de alți Agregați; fără conexiune între minți și fără norul obișnuit de fantasme proiectate ce le împrumutau individualitate, ei puteau fi greu de deosebit.

Totuși, Galiana nu văzuse niciodată un Agregat care să semene măcar pe departe cu Skade. Femeia aceasta avea o creastă – o structură îngustă și rigidă care începea de pe frunte, la doi-trei centimetri deasupra nasului, și se curba spre spate de-a lungul liniei mediane a scalpului. Suprafața superioară îngustă a crestei era dură și osoasă, dar flancurile erau canelate cu striații verticale, frumoase și fine. Pâlpâiau cu patternuri de difracție: albastru electric și portocaliu scânteietor, o cascadă de nuanțe de curcubeu ce se transformau la cele mai mici mișcări ale capului. Asta nu era însă totul: Galiana zărea valuri fluide de culori diferite ce goneau de-a lungul crestei, chiar și când nu exista absolut nicio schimbare a înclinării ei.

– Dintotdeauna ai fost așa? o întrebă ea.

Skade își atinse ușor creasta.

– Nu. Aceasta este o augmentare Agregată. Lucrurile s-au schimbat de când ne-ai părăsit, Galiana. Cei mai buni dintre noi gândim mai rapid decât ți-ai imagina că ar fi posibil.

– Cei mai buni dintre voi?

– N-am vrut să mă exprim chiar așa. Atât doar că unii dintre noi au atins limitările planului corpului omenesc de bază. Implanturile din capetele noastre ne permit să gândim de zece până la cincisprezece ori mai rapid decât este normal, tot timpul, dar cu prețul creșterii cerințelor disipării termice. Sângele îmi este pompat prin creastă și de acolo în rețeaua de canale, prin care radiază căldura. Canalele sunt optimizate pentru suprafață maximă și în același timp se unduiesc, pentru a asigura circulația curenților de aer. Mi s-a spus că efectul este plăcut vizual, dar este complet accidental. De fapt, am învățat șmecheria asta de la dinozauri, care nu erau chiar așa de idioți pe cât ai crede.

Skade își mângâie din nou creasta.

– N-ar trebui totuși să te alarmezi. Nu s-a schimbat chiar totul.

– Noi auziserăm că e război, zise Galiana. Când am primit rapoartele, ne aflam la cincisprezece ani-lumină depărtare. Mai întâi a fost Epidemia, desigur... apoi războiul. Rapoartele erau lipsite de logică. Afirmau că porneam la război împotriva demarhiștilor, vechii noștri aliați.

– Rapoartele au fost adevărate, rosti Skade cu o urmă de regret.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– De vină a fost Epidemia, care a demolat societatea demarhistă și a deschis un vast vid de putere în jurul lui Yellowstone. La solicitarea lor, am intervenit și am instaurat un guvern interimar, care să conducă Orașul Abisului și comunitățile-satelit. Motivația a fost că mai bine să fim noi, decât altă facțiune. Îți poți imagina dezastrul pe care l-ar fi făcut Ultranauții sau Skyjackii? Lucrurile au mers bine câțiva ani, după care demarhiștii au început să recâștige o parte din vechile lor puteri. Nu le plăcea cum uzurpaserăm controlul sistemului și nu erau pregătiți să negocieze o revenire pașnică la controlul demarhist. Așa că a început războiul. Ei l-au declanșat – în privința asta, toți sunt de acord.

Galiana simți cum o parte din euforie îi dispărea. Sperase că zvonurile se vor dovedi exagerări.

– Este totuși evident că noi am învins, rosti ea.

– Nu. Nu deocamdată. Războiul continuă.

– Dar au trecut...

– Cincizeci și patru de ani, răspunse Skade încuviințând din cap. Da, știu. Desigur, au existat pauze și dezvoltări lente, armistiții și scurte răgazuri de destindere. Însă n-au durat. Vechile schisme ideologice s-au redeschis ca niște răni nevindecate. În adâncul sufletului, ei nu s-au încrezut niciodată în noi, iar noi i-am privit mereu ca pe niște ludiți reacționari, care nu doreau să accepte următoarea etapă a transcendenței umane.

Pentru prima dată de când se trezise, Galiana simți înapoia ochilor o presiune stranie, ca o migrenă. Odată cu presiunea, sosea o furtună de emoții primare, ridicându-se din partea cea mai veche a creierului ei de mamifer. Era teama oribilă de a fi urmărit, de a simți o hoardă de prădători întunecați apropiindu-se. *Mașini*, spuse o amintire.

Mașini ca lupii, care au apărut din spațiul interstelar și v-au localizat după flacăra de evacuare.

Tu le-ai numit lupi, Galiana.

Pe ele.

Pe noi.

Momentul straniu trecu.

– Totuși, noi am colaborat foarte bine timp îndelungat, zise Galiana. Cu certitudine putem găsi din nou un teren comun. Există multe alte lucruri pentru care să ne facem cu adevărat griji, decât o înfruntare meschină pentru putere legată de cine să conducă un singur sistem solar.

Skade clătină din cap.

– Mă tem că este prea târziu. Au fost prea multe morți, prea multe promisiuni încălcate, prea multe atrocități. Conflictul s-a întins spre alte sisteme, oriunde există Agregați și demarhiști.

Zâmbi, totuși zâmbetul păru forțat, de parcă fața i-ar fi revenit instantaneu la starea neutră în clipa în care își relaxa mușchii.

– Lucrurile nu sunt chiar atât de disperate pe cât ți-ai imagina. Războiul se mișcă în favoarea noastră, lent, dar sigur. Clavain s-a întors acum douăzeci și doi de ani și a început imediat să joace un rol important. Până la revenirea lui, noi ne-am aflat în defensivă, căzând în capcana de a acționa ca o adevărată minte-stup. Asta făcea ca inamicul să ne prezică foarte ușor mișcările. Clavain ne-a smuls din temnița aceea.

Galiana încercă să-și alunge lupii din minte și-și reaminti prima ei întâlnire cu Clavain. Fusese pe Marte, iar el era soldat în Coaliția pentru Puritate Neurală care lupta împotriva ei. Coaliția se opusese experimentelor Galianei de augmentare a minții și considerase că anihilarea totală a Agregaților era unicul rezultat acceptabil.

Însă Clavain văzuse întregul tablou. Mai întâi, ca prizonier al ei, o făcuse să înțeleagă cât de terifiante păreau experimentele Galianei pentru restul sistemului. Ea nu înțelesese niciodată asta cu adevărat, până când Clavain nu-i explicase, răbdător, în decursul multor luni de încarcerare. Ulterior, când fusese eliberat și se negociau termenii de încetare a focului, el îi adusese pe demarhiști să acționeze ca terți neutri. Demarhiștii întocmiseră documentul de încetare a focului și Clavain insistase pe lângă Galiana până îl semnase. Fusese o lovitură de maestru, cimentând o alianță între demarhiști și Agregați care avea să reziste secole, până când Coaliția pentru Puritate Neurală abia dacă mai merita o notă de subsol în istorie. Agregații au continuat cu experimentele neurologice, care au fost tolerate și chiar încurajate, cu condiția ca ei să nu încerce să absoarbă alte culturi. Demarhiștii le utilizaseră tehnologiile, intermediindu-le către alte facțiuni umane.

Toți erau fericiți.

Dar în esență Skade avea dreptate: uniunea fusese întotdeauna dificilă. La un moment dat, un război era aproape inevitabil – mai ales când a apărut ceva ca Epidemia Fuziunii.

Totuși, cincizeci și patru de ani? Galiana se gândi că Clavain n-ar fi tolerat niciodată așa ceva. El ar fi înțeles irosirea teribilă de eforturi umane pe care ar fi implicat-o un asemenea război și fie

că ar fi găsit o modalitate prin care să-l încheie decisiv, fie ar fi căutat o încetare permanentă a focului.

Presiunea ca o migrenă nu-i dispăruse, ba chiar era mai intensă decât până atunci. Galiana avea senzația neliniștitoare că ceva privea prin ochii ei din interiorul craniului, ca și cum ea n-ar fi fost unicul său ocupant.

Noi am redus distanța până la cele două nave ale voastre, cu lipsa de grabă a ucigașilor străvechi care nu aveau amintirea de rasă a eșecului. Tu ne-ai simțit mințile: intelecte sumbre, aflate la limita periculoasă a inteligenței, la fel de vechi și de reci ca praful dintre stele.

Tu ne-ai simțit foamea.

– Dar Clavain..., zise ea.

– Ce-i cu Clavain?

– El ar fi trebuit să găsească un mod de a pune capăt situației. De ce n-a făcut-o?

Skade își feri privirea pentru o clipă, astfel încât creasta îi era o muchie îngustă privită din lateral. Când reveni la Galiana, încerca să afișeze o expresie facială foarte stranie.

Tu ne-ai văzut cucerindu-vă prima navă, acoperind-o cu un văl de mașini negre și iscoditoare. Mașinile au ros nava. Tu ai văzut-o explodând: explozia a gravat o formă trandafirie ca o lebădă pe retinele tale și ai simțit cum se destrăma o rețea de minți, aidoma pierderii a o mie de copii.

Ai încercat să te îndepărtezi, dar era deja prea târziu.

Când am ajuns la nava ta, am fost mult mai prudenți.

– Nu-i un răspuns ușor, Galiana.

– De ce?

– Este vorba despre Clavain.

– Ai spus că el a revenit.

– Așa este. La fel ca Felka. Dar îmi pare rău că trebuie să-ți spun, amândoi au murit.

Cuvintele soseau unul după altul, încet ca răsuflările.

– S-a întâmplat acum unsprezece ani. Un atac demarhist... un asalt norocos împotriva Cuibului... și au murit amândoi.

Exista un singur răspuns rațional: negarea.

– Nu se poate!

– Îmi pare rău. Aș fi vrut să fi existat altă cale.

Creasta lui Skade pâlpâi ultramarin.

– Aș fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată. Ei au fost active valoroase pentru noi.

– „Active"?

Probabil că Skade simțise furia Galianei.

– Vreau să spun că au fost iubiți. Le-am deplâns pierderea. Toți.

– Atunci, arată-mi. Deschide-ți mintea. Înlătură blocajele. Vreau să văd înăuntrul ei.

Skade stătea nemișcată lângă sarcofag.

– De ce, Galiana?

– Pentru că până nu pot să văd în ea, nu voi ști dacă spui adevărul.

– Nu mint, zise Skade încet, dar nu pot permite minților noastre să vorbească. Trebuie să știi că în capul tău există ceva. Ceva despre care noi nu înțelegem altceva decât că este probabil extraterestru și probabil ostil.

– Nu cred...

Însă presiunea dinapoia ochilor ei se intensifică brusc. Galiana avu senzația teribilă că era împinsă într-o parte, uzurpată, strivită într-un colțișor ineficient al propriului ei craniu. Ceva inexprimabil de sinistru și de bătrân ocupase acum locul principal dindărătul ochilor ei.

Se auzi pe sine vorbind din nou.

– Te referi la mine?

Skade păru doar ușor surprinsă. Galiana admiră sângele-rece al celeilalte Agregate.

– Poate. Și cine ai fi tu, mai precis?

– Nu am alt nume decât cel pe care mi l-a dat ea.

– „Ea"? întrebă Skade amuzată.

Deși glasul îi era calm, creasta pâlpâia în tonuri verde-pal nervoase, trădând teroare.

– Galiana, răspunse entitatea. Înainte de a-i prelua controlul. Ea ne-a numit pe noi – mintea mea – „lupii". Noi am ajuns la nava ei și ne-am infiltrat în ea, după ce am distrus-o pe cealaltă. La început

n-am înțeles mare parte din ce erau ei. Apoi însă le-am deschis capetele și le-am absorbit sistemele nervoase centrale. Atunci am aflat mai multe. Cum gândeau ei, cum comunicau, ce făcuseră cu mințile lor.

Galiana încercă să se miște, deși Skade o adusese deja într-o stare de paralizie. Încercă să urle, dar Lupul – fiindcă exact așa îi spusese – deținea controlul complet al vocii ei.

Acum își reamintea totul.

– De ce n-ai omorât-o? întrebă Skade.

– N-a fost chiar așa, o mustră Lupul. Întrebarea pe care ar trebui s-o pui este alta: de ce nu s-a omorât singură, înainte de a se ajunge la asta? Să știi că ar fi putut s-o facă; putea să-și distrugă întreaga navă și totul din interiorul ei, prin simpla putere a voinței.

– Atunci de ce n-a făcut-o?

– După ce i-am omorât echipajul și am lăsat-o singură, am ajuns la o înțelegere. Ea nu avea să se sinucidă, cu condiția să-i permitem să se întoarcă acasă. Ea știa ce însemna asta: aveam să-i invadez creierul și să-i scotocesc prin memorii.

– De ce tocmai ea?

– A fost regina ta, Skade. Imediat ce am citit mințile echipajului, am știut că de ea aveam cu adevărat nevoie.

Skade tăcu. Nuanțele de acvamarin și jad se succedară în valuri lente de la frunte până la ceafă.

– Ea n-ar fi riscat niciodată să vă conducă aici.

– Ba da, cu condiția să fi crezut că riscul era echilibrat de beneficiul unei avertizări timpurii. Era ca un compromis, înțelegi? Ea ne-a acordat timp să învățăm și speranța de a învăța mai multe. Ceea ce am și făcut.

Skade își atinse buza superioară cu un deget, pe care-l ridică apoi în fața ei ca și cum ar fi testat direcția vântului.

– Dacă ești cu adevărat o inteligență extraterestră superioară și ai fi știut unde suntem noi, ai fi venit deja la noi.

– Bravo, Skade! Și ai dreptate, dintr-un punct de vedere. Noi nu știm exact unde ne-a adus Galiana. Eu știu, dar nu pot să comunic informația respectivă tovarășilor mei. Dar asta nu va conta. Voi sunteți o cultură călătoare printre stele – este adevărat, fragmentată

în facțiuni diverse –, însă deosebirile acestea nu contează pentru noi. Din memoriile pe care le-am absorbit și din cele în care continuăm să înotăm, știm locul aproximativ din spațiu pe care-l ocupați. Vă extindeți, iar suprafața sferei expansiunii voastre crește geometric, sporind întruna probabilitatea unei întâlniri între noi. S-a întâmplat deja o dată și se poate să se fi întâmplat și altundeva, în alte puncte de la periferia sferei.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă Skade.

– Ca să te sperii. Altfel de ce?

Skade era totuși prea inteligentă pentru asta.

– Ba nu, trebuie să existe alt motiv. Vrei să mă faci să cred că ai putea fi util, nu?

– În ce fel? toarse amuzat glasul Lupului.

– Te-aș putea ucide acum și aici. În fond, avertismentul a fost deja transmis.

Dacă ar fi fost în stare să se miște sau măcar să clipească, Galiana ar fi indicat un „da" apăsat. Dorea într-adevăr să moară. Pentru ce altceva să mai trăiască acum? Clavain nu mai era. Felka nu mai era. Nu se îndoia în privința asta, tot așa cum nu se îndoia că niciun fel de ingeniozitate Agregată n-ar fi putut-o elibera vreodată de ceea ce se afla acum în craniul ei.

Skade avea dreptate. Ea își îndeplinise scopul, își efectuase misiunea finală pentru Cuibul-Mamă. Acesta știa că lupii existau și că, după toate probabilitățile, se apropiau încet, simțind mirosul sângelui uman.

Nu exista niciun motiv pentru care s-o mai țină vreo clipă în viață. Lupul ar fi căutat întruna o ocazie să-i evadeze din minte, indiferent cât de vigilentă ar fi fost Skade. Poate că Cuibul-Mamă ar fi putut învăța ceva de la el, vreun indiciu minor despre o motivație sau o slăbiciune, dar în cazul acesta nu trebuiau uitate nicio clipă consecințele teribile ale evadării sale.

Galiana știa. Tot așa cum Lupul avea acces la memoriile ei, ea percepea o parte din istoria lui printr-un proces vag și poate deliberat de retro-contaminare. Nimic concret, aproape nimic ce ea ar fi putut transpune realmente în cuvinte, totuși, simțea o litanie

veche de eoni de xenocid chirurgical, un proces teribil de epurare purtat împotriva speciilor emergente dotate cu inteligență. Memoriile fuseseră păstrate cu exactitate birocratică severă de-a lungul a sute de milioane de ani de timp galactic, fiecare nouă extincție fiind doar o simplă intrare în registru. Galiana simțea ocazionala epurare frenetică – un sacrificiu care fusese inițiat mai târziu decât ar fi fost de dorit. Ba simțea până și cazul rar al unei intervenții brutale când o sacrificare anterioară nu fusese executată satisfăcător.

Dar nu simțise niciodată eșecul final.

Brusc, șocant, Lupul se trase într-o parte. O lăsa pe ea să vorbească.

– Skade, zise Galiana.

– Ce este?

– Omoară-mă, te rog. Omoară-mă acum.

CAPITOLUL 1

Antoinette Bax privi cum poliţistul proxy se deplia din ecluza pneumatică. Maşina era numai blindaj negru croit din suprafeţe plane şi membre cu articulaţii ascuţite, aidoma unei sculpturi făcute din multe perechi de foarfeci. Era rece ca moartea, deoarece fusese fixată pe exteriorul unuia dintre cele trei cutere de poliţie care îi ţintuiau acum nava. O pojghiţă de gheaţă de carburant de culoarea urinei răspândea vapori în volburi şi spirale micuţe şi frumoase.

– Te rog să te retragi, spuse proxy. Contactul fizic nu este recomandat.

Norul de carburant mirosea toxic. Antoinette îşi coborî prompt vizorul căştii când proxy trecu pe lângă ea.

– Nu ştiu ce speri să găseşti, îi zise urmându-l la o distanţă discretă.

– Nu voi şti decât după ce voi găsi, răspunse proxy.

Identificase deja frecvenţa pentru radioul costumului ei.

– Fii atent, eu nu mă ocup de contrabandă. Nu-mi place să mor.

– Aşa spun toţi.

– Şi de ce ar face cineva contrabandă, cu orice, cu Căminul Idlewild? Ei sunt nişte demenţi religioşi şi asceţi, nu nişte bestii de contrabandişti.

– Te pricepi un pic la contrabandă, aşa-i?

– N-am zis deloc...

– Nu contează. Ideea este, domnișoară Bax, că suntem în război. De aceea aș zice că nimic nu este exclus.

Proxy se opri și se aplecă, iar solzi mari de gheață galbenă se fisurară și-i căzură de pe articulații. Corpul mașinii era un ovoid negru cu o flanșă din care răsăreau membre, manipulatoare și arme. Nu exista loc pentru un pilot, ci doar spațiu pentru mașinăria necesară menținerii contactului dintre proxy și pilot. Pilotul continua să fie în interiorul unuia dintre cele trei cutere, lipsit de organe neesențiale și înghesuit într-un container de susținere biotică.

– Dacă dorești, spuse ea, poți să iei legătura cu Căminul.

– Am interogat deja Căminul. Totuși, în asemenea probleme preferi să fii absolut sigur că situația reală corespunde declarațiilor – nu ești de acord?

– Sunt de acord cu orice vrei, dacă te face să-mi părăsești nava.

– Hmmm. De ce ești atât de grăbită?

– Pentru că am un cățelu... scuze, un pasager criogenizat. Și n-aș vrea să mi se dezghețe în brațe.

– Aș vrea să-l văd pe pasagerul acesta. Este posibil?

– Cam greu să te refuz, nu?

Antoinette se așteptase la asta și-și îmbrăcase deja costumul de vid în așteptarea lui proxy.

– Perfect. Nu va dura nici măcar un minut, după care poți să pleci.

Mașina tăcu o secundă, apoi adăugă:

– Desigur, cu condiția să nu apară contravenții.

– Pe aici.

Antoinette glisă un panou de lângă ea, dând la iveală un pasaj foarte scund, care ducea în principalul compartiment pentru marfă din *Pasărea-Furtunii*. Îl lăsă pe proxy s-o ia înainte, decisă să spună puține și să ofere de bunăvoie chiar mai puține. Poate că atitudinea ei li se părea unora încăpățânare, dar ar fi atras mai multe suspiciuni dacă ar fi fost săritoare. Milițienii din Convenția Ferrisville nu erau prea agreați, un detaliu pe care ei îl luaseră de mult în considerație în relațiile cu civilii.

– Ai o navă în toată puterea cuvântului, Antoinette.

– Pentru dumneata sunt „domnișoara Bax". Nu-mi amintesc să ne fi tutuit.

– Perfect, domnișoară Bax. Observația mea rămâne însă valabilă: nava dumitale nu este deloc remarcabilă la exterior, însă posedă toate semnele soliditații mecanice și a capacitații călătoriilor spațiale. O asemenea navă ar putea funcționa profitabil pe aproape toate rutele comerciale perfect legale, chiar și în vremurile acestea întunecate.

– Atunci n-aș mai avea motivația să mă ocup de contrabandă, nu?

– Așa este, totuși, nu pot să nu mă întreb de ce ai irosi o astfel de oportunitate, în schimbul efectuării unui comision ciudat pentru Cămin. Sigur că da, ei dețin influență, totuși, cel puțin din câte am putut observa, nu și bogăție reală.

Mașina se opri din nou.

– Trebuie să recunoști că este cam ciudat. Ruta uzuală pentru înghețați este să coboare din Cămin, nu să suie la el. Și de altfel, chiar deplasarea unui corp înghețat este neobișnuită – majoritatea sunt dezghețate înainte să fi părăsit măcar Idlewild.

– Meseria mea nu este să pun întrebări.

– Pe de altă parte, asta este meseria mea. N-am ajuns încă?

Compartimentul pentru marfă nu era presurizat, așa că trebuiau să se supună ciclului unei ecluze pneumatice interioare pentru a ajunge acolo. Antoinette aprinse luminile. Spațiul enorm era lipsit de încărcătură, dar conținea o rețea de stocare, un cadru tridimensional în care se fixau de obicei paleții și containerele de marfă. Începură să-l străbată; proxy își alegea ruta cu grija exigentă a unei tarantule.

– Este adevărat, așadar. Zbori cu cala goală. Aici nu există nici măcar un singur container.

– Nu este un delict.

– Nici n-am spus așa ceva. În același timp însă, este extrem de bizar. Călugării-cerșetori te plătesc probabil foarte bine, dacă poți justifica un asemenea drum.

– Ei au stabilit termenii, nu eu.

– Din ce în ce mai interesant.

Proxy avea bineînțeles dreptate. Toți știau despre Cămin că-i îngrijea pe înghețații care tocmai fuseseră descărcați din nave stelare recent sosite: săracii, răniții și amnezicii aflați în stadii terminale. Ei erau dezghețați, readuși la viață și reabilitați în mediul Căminului, îngrijiți de călugării-cerșetori până când erau îndeajuns de sănătoși ca să plece sau cel puțin capabili să îndeplinească un set minim de funcții umane de bază. Unii, care nu-și mai recăpătau niciodată memoria, decideau să rămână în Cămin, instruindu-se pentru a deveni ei înșiși călugări-cerșetori. Însă singurul lucru pe care Căminul nu-l făcea în mod uzual era să accepte înghețați care nu sosiseră cu nave interstelare.

– Bine, spuse ea. Uite ce mi-au zis: că a fost o eroare. Documentele bărbatului au fost rătăcite în timpul descărcării. A fost confundat cu alt cățeluș, care ar fi trebuit doar verificat de Cămin, nu readus la viață. Acela ar fi trebuit ținut la rece până ajungea în Orașul Abisului și abia apoi dezghețat.

– Neobișnuit, comentă proxy.

– Se pare că individului nu-i plăceau călătoriile prin spațiu. În sfârșit, a avut loc o încurcătură. Până când eroarea a fost descoperită, spre Orașul Abisului a pornit alt corp înghețat. A fost o greșeală majoră, pe care Căminul dorește s-o repare înainte de a se înrăutăți. De aceea au apelat la mine. Eu am preluat corpul în Centura Ruginită și acum îl aduc înapoi în Idlewild.

– Dar de ce atâta grabă? Dacă tot este înghețat corpul, atunci...

– Sarcofagul este o piesă de muzeu și în ultimele zile a fost manipulat destul de neatent. În plus, există două serii de familii care au început să pună întrebări stânjenitoare. Cu cât cățelușii sunt schimbați mai repede între ei, cu atât mai bine.

– Călugării-cerșetori doresc probabil să păstreze discreția în această privință. Reputația excelentă a Căminului ar fi pătată, dacă s-ar afla cele întâmplate.

– Mda.

Antoinette își îngădui să simtă o foarte măruntă urmă de ușurare și, pentru o clipă periculoasă, fu ispitită să renunțe la obstinația ei studiată. În loc de așa ceva, rosti:

– Acum, când ai înțeles imaginea de ansamblu, ce-ar fi să mă lași să-mi văd de treabă? N-ai vrea să superi Căminul, nu?

– Cu certitudine. Dar, dacă tot am ajuns până aici, ar fi păcat dacă n-am controla și pasagerul, nu?

– Da, pufni ea. Ar fi cu adevărat un păcat.

Ajunseră la sarcofag, o unitate refrisomn cu aspect banal, aflată în partea din spate a compartimentului pentru marfă. Era argintiu-mat, cu o ferestruică de vizitare dreptunghiulară, din sticlă fumurie, integrată în fața superioară. Sub ea, acoperită de propria protecție din sticlă fumurie, se găsea o consolă puțin adâncită, pe care se aflau elemente de comandă și afișaje de statut. Dâre colorate neclare pâlpâiau și se mișcau sub sticlă.

– Mi se pare destul de ciudat să-l ții așa departe în cală, comentă proxy.

– Nu și din punctul meu de vedere. Este aproape de trapa de acces ventrală – a fost încărcat rapid și va fi descărcat încă și mai rapid.

– O explicație logică. Nu te deranjează, nu-i așa, dacă îl examinez mai atent?

– Ești invitatul meu.

Proxy se apropie la mai puțin de un metru de sarcofag și extinse membre care se terminau prin senzori, dar fără să-l atingă. Era ultraprudent, nedorind să riște avarierea proprietății Căminului sau să facă orice altceva care l-ar fi putut vătăma pe ocupantul sarcofagului.

– Ziceai că bărbatul acesta a venit recent în Idlewild?

– Știu doar ce mi-a spus Căminul.

Proxy își lovi ușor un membru de corp, gânditor.

– Este ciudat, fiindcă n-au sosit nave mari recent. De când vestea războiului a avut timp să ajungă la sistemele cele mai îndepărtate, Yellowstone nu mai este destinația populară de altădată.

Antoinette strânse din umeri.

– Dacă asta te pune pe gânduri, discută cu Căminul. Eu știu doar că am un cățeluș și că ei îl vor înapoi.

Proxy extinse ceva ce părea a fi o videocameră, apropiind-o de ferestruica de vizitare înglobată în fața superioară a sarcofagului.

– În mod clar este un bărbat, rosti după aceea ca și cum ar fi fost o noutate. De asemenea, se află în refrisomn. Te deranjează dacă ridic fereastra de statut și mă uit la afișaje, dacă tot sunt aici? Dacă apare vreo problemă, pot să aranjez o escortă care să te ducă la Cămin într-un timp de două ori mai scurt...

Înainte ca Antoinette să fi putut răspunde sau măcar să se gândească la o obiecție plauzibilă, proxy ridică panoul de sticlă fumurie ce acoperea matricea de elemente de comandă și afișaje de statut. Se aplecă, sprijinindu-se în zăbrelele rețelei de stocare, și-și deplasă ochiul de scanare înainte și înapoi peste display, oprindu-se pe alocuri.

Femeia îl privi și simți cum o năpădește transpirația. Display-urile arătau destul de convingător, dar oricine era familiarizat cu un sarcofag pentru refrisomn ar fi devenit brusc bănuitor. Nu erau exact cum ar fi trebuit să fie, dacă ocupantul s-ar fi găsit într-o stare de hibernare criogenică normală. Și odată apărută suspiciunea respectivă, n-ar mai fi trebuit decât alte câteva întrebări, puțină scotocire prin unele moduri ascunse de afișare și adevărul ar fi fost dezvăluit.

Proxy examină afișajele, după care se retrase, aparent satisfăcut. Antoinette închise ochii pentru o clipă, apoi regretă gestul. Proxy se apropie iarăși de display și întinse un manipulator fin.

– În locul dumitale, n-aș atinge asta...

Proxy tastă comenzi pe panoul de afișaj. Apărură forme de unde mișcătoare, albastru-electric, și histograme tremurătoare.

– Nu pare în regulă, zise el.

– Ce anume?

– Este aproape ca și cum ocupantul ar fi deja mor...

Un glas nou bubui pe neașteptate:

– Cineva își cere scuze, Micuță Domnișoară.

Antoinette blestemă în gând. Îi spusese Bestiei să-și țină gura cât timp discuta cu proxy. Dar poate ar fi trebuit să fie ușurată că Bestia decisese să ignore ordinul acela special.

– Ce este, Bestie?

– A sosit o transmisiune, Micuță Domnișoară – focalizată direct spre noi. Punctul de origine: Căminul Idlewild.

Proxy tresări, retrăgându-se.

– A cui este vocea asta? Am crezut că ai zis că suntem singuri.

– Așa suntem, zise Antoinette. Asta-i Bestia, subpersonalitatea navei mele.

– Spune-i să-și țină gura. Iar transmisiunea din Cămin nu-i pentru tine, ci este răspunsul la o întrebare pe care am transmis-o mai devreme...

Glasul imaterial al navei bubui:

– Transmisiunea, Micuță Domnișoară...?

Ea surâse.

– Redă-mi-o.

Atenția lui proxy se îndepărtă de la sarcofag. Bestia îi reda transmisiunea pe vizorul căștii, astfel încât părea că un călugăr-cerșetor stă în mijlocul compartimentului pentru marfă. Antoinette presupuse că pilotul își accesa propriul flux telemetric de la unul dintre cutere.

Călugărul era o femeie, una dintre Noii Bătrâni. Ca întotdeauna, Antoinette fu ușor șocată să vadă o persoană autentic vârstnică. Purta hainele și broboada scrobită a ordinului ei, ornate cu motivul fulgului de zăpadă al Căminului și își ținea mâinile minunat de bătrâne și brăzdate de vene încrucișate mai jos de piept.

– Îmi cer scuze pentru întârzierea răspunsului, rosti ea. Am avut iarăși probleme cu rutarea rețelei, n-ai vrea să știi. În sfârșit, formalități. Numele meu este sora Amelia și vreau să confirm că corpul... persoana înghețată... aflată în grija domnișoarei Bax este proprietatea temporară și iubită a Căminului Idlewild și a Ordinului Sfânt al Călugărilor-Cerșetori ai Gheții, iar domnișoara Bax are amabilitatea de a-i grăbi imediat returnarea...

– Dar corpul este mort, spuse proxy.

Călugărița continuă:

– ...și de aceea am fi recunoscători pentru interferența minimă a autorităților. Am recurs la serviciile domnișoarei Bax în câteva ocazii anterioare și de fiecare dată am fost complet mulțumiți de felul în care a rezolvat problemele.

Călugărița zâmbi.

– Convenția Ferrisville, sunt sigură, apreciază nevoia de discreție în asemenea privințe... la urma urmelor, avem o reputație de apărat.

Mesajul luă sfârșit; călugărița dispăru.

Antoinette strânse din umeri.

– După cum vezi, ți-am spus mereu adevărul.

Proxy o privi cu unul dintre senzorii lui camuflați.

– Ceva se întâmplă aici. Corpul din sarcofagul ăsta este mort din punct de vedere medical.

– Ți-am spus că este un sarcofag vechi. Afișajul este defect, atâta tot. Nu ți se pare că ar fi stupid să transport un corp mort într-un sarcofag pentru refrisomn?

– N-am terminat cu tine.

– Poate că nu, dar termini *acum*, da? Ai auzit ce-a spus călugărița aceea amabilă. *Grăbirea imediată a returnării*, mi se pare că a zis. Sună destul de oficial și de important, nu crezi?

Antoinette se întinse și glisă capacul înapoi peste panoul de statut.

– Nu știu ce faceți voi, zise proxy, dar să fii sigură că-i voi da eu de capăt.

Ea surâse.

– Perfect. Mulțumesc. O zi plăcută. Și-acum cară-te naibii din nava mea.

După plecarea poliției, Antoinette menținu același curs pentru încă o oră, păstrând iluzia că se îndrepta către Căminul Idlewild. Apoi vira brusc, arzând combustibil cu o rată care-i aduse o grimasă pe chip. După încă o oră, ieși din jurisdicția oficială a Convenției Ferrisville, părăsind Yellowstone și brâul lui de sateliți pentru comunicații. Poliția nu făcu niciun efort s-o ajungă din urmă, însă asta n-o surprinse. Ar fi costat-o prea mult combustibil, ea se afla în afara sferei lor teoretice de influență și, întrucât tocmai intrase în zona de război, existau probabilități însemnate să-și găsească oricum sfârșitul. Pur și simplu nu merita să se sinchisească.

În nota aceea optimistă, Antoinette compuse și expedie un mesaj voalat de mulțumiri adresat Căminului. Le era recunoscătoare pentru ajutor și, așa cum și tatăl ei procedase întotdeauna în circumstanțe similare, promitea să întoarcă serviciul în cazul în care Căminul i-ar fi cerut vreodată o favoare.

Primi un mesaj de la sora Amelia. *Domnul să fie alături de tine și mult noroc în misiunea ta, Antoinette. Jim ar fi fost tare mândru.*

Așa sper și eu, gândi femeia.

Următoarele zece zile trecură relativ lipsite de evenimente. Nava funcționa perfect, fără să-i ofere măcar genul de defecțiuni tehnice minore care ar fi fost satisfăcător de reparat. Odată i se păru că ar fi fost urmărită de o pereche de iele la raza maximă de acțiune a radarului – semnături slabe, camuflate, la limita capacității ei de detectare. Pentru orice eventualitate, Antoinette pregăti factorii de intimidare, dar, după ce execută un pattern evaziv, arătându-le cât de dificil ar fi fost să efectueze o andocare rigidă cu *Pasărea*, cele două nave reveniră în umbre, de unde să caute altă victimă pe care s-o jefuiască. Nu le mai revăzu.

După surescitarea aceasta de scurtă durată, nu mai avu prea multe de făcut, decât să mănânce și să doarmă, dar încercă să doarmă cât mai puțin, în limita rezonabilului. Avea vise repetitive și tulburătoare: era luată prizonieră de păianjeni, răpită dintr-o navă de pasageri care circula între caruselele din Centura Ruginită. Păianjenii o duceau la una dintre bazele lor cometare aflate la periferia sistemului, unde îi deschideau craniul și înfigeau dispozitive de interogare strălucitoare în masa cenușie și moale a creierului ei. Apoi, tocmai când aproape că o transformaseră într-un păianjen, când aproape că îi șterseseră propriile amintiri și era ticsită de implanturi ce aveau s-o lege la mintea-stup, soseau zombii. Ei atacau cometa în pâlcuri de nave ca niște prisme triunghiulare și lansau capsule de penetrare ce spiralau în gheață, pe care o topeau până ajungeau în labirinturile centrale. Acolo se revărsau din ele trupe curajoase cu armuri roșii, care năvăleau prin tunelurile cometare, ucigând păianjeni cu precizia umană a soldaților antrenați să nu irosească niciodată o fleșetă, un glonț sau o celulă de muniție.

Un recrut zombi chipeș o smulgea din incinta de interogare/îndoctrinare a păianjenilor, aplica proceduri de urgență pentru a-i purja din creier mașinile invadatoare, apoi îi sutura craniul și în cele din urmă o punea în comă recuperatoare pe durata lungii călătorii de întoarcere spre spitalele civile din sistemul interior. O ținea de mână cât timp era dusă în salonul înghețaților.

Aproape întotdeauna era același rahat. Zombii o infectaseră cu un vis de propagandă și, cu toate că Antoinette urmase tratamentul recomandat cu agenți de purjare, nu se purificase niciodată complet. De fapt, nici n-ar fi putut spune că ar fi dorit-o vreodată.

În singura noapte în care dormise netulburată de propagandă demarhistă, avusese parte numai de vise triste despre tatăl ei.

Știa bine că, într-o anumită măsură, propaganda zombilor era o exagerare, însă numai în detalii; nimeni nu contrazicea ce le făceau Agregații ghinioniștilor pe care îi luau prizonieri. La fel cum, Antoinette era convinsă, n-ar fi fost tocmai o fericire să fii captiv în mâinile demarhiștilor.

Totuși, conflictul era hăt departe, chiar dacă ea se găsea teoretic în zona de război. Își alesese traiectoria pentru a evita principalele fronturi de luptă. La răstimpuri zărea fulgerări îndepărtate, care anunțau că un conflict titanic avea loc la ore-lumină de poziția ei curentă. Fulgerele silențioase posedau totuși o irealitate care-i îngăduia să pretindă că războiul se terminase și că ea se găsea pur și simplu într-un zbor interplanetar de rutină. Și de altfel nici nu era prea departe de adevăr. Toți observatorii neutri afirmau că războiul își trăia ultimele zile, iar zombii pierdeau teren pe toate fronturile. Pe de altă parte, păianjenii câștigau de la o lună la alta, înaintând spre Yellowstone.

Însă chiar dacă rezultatul era clar de acum, războiul încă nu se terminase și Antoinette putea încă deveni o victimă a sa, dacă era neglijentă. Iar atunci ar fi putut afla exact cât de realist era visul de propagandă.

Ea nu uită asta pe când înainta cu spatele spre Tangerine Dream, cea mai mare planetă jupiteriană din sistemul Epsilon Eridani. Se apropia rapid, cu 3 *g*, iar motoarele *Păsării* aveau output maxim.

Giganta gazoasă era o masă portocaliu-palid amenințătoare care se dilata spre ea. În jur erau presărați sateliți antiintruziune, care o detectaseră deja și începuseră s-o bombardeze cu mesaje tot mai amenințătoare.

Acesta este un Volum Contestat. Încalci...

– Micuță Domnișoară... ești sigură? Trebuie să-ți atrag atenția cu respect că aceasta este traiectoria complet greșită pentru o inserție orbitală.

Ea se strâmbă. Era tot ce putea face în condiții de 3 *g*.

– Știu, Bestie, dar am un motiv excelent. De fapt nu mergem pe orbită, ci intrăm în atmosferă.

– *În* atmosferă, Micuță Domnișoară?

– Da. *În*.

Aproape că putea auzi rotițele învârtindu-se, în timp ce subrutine străvechi erau șterse de praf pentru prima dată după decenii.

Subpersonalitatea Bestiei se afla într-o carcasă cilindrică răcită, cam de mărimea unei căști spațiale. Ea o văzuse doar de două ori, de fiecare dată în decursul unor demontări majore ale ansamblului botului navei. Purtând mănuși de protecție, tatăl ei o ridicase din locașul de stocare și amândoi o priviseră cu un sentiment apropiat de venerație.

– *În* ai spus? repetă Bestia.

– Știu că nu-i tocmai procedura operațională normală, zise Antoinette.

– Ești absolut sigură, Micuță Domnișoară?

Antoinette scotoci în buzunarul cămășii și scoase un petic de hârtie tipărită. Avea formă ovală, cu marginile zdrențuite și rupte, cu un desen complicat realizat în cerneluri aurii și argintii sclipitoare. O frecă între degete de parcă ar fi fost un talisman.

– Da, Bestie, zise ea. Mai sigură decât am fost vreodată de orice.

– Foarte bine, Micuță Domnișoară.

Simțind în mod evident că disputele n-aveau să ducă nicăieri, Bestia începu să pregătească zborul în atmosferă.

Grafica de pe consola de comandă arătă excrescențe și clame care erau retrase, trape care se închideau ca niște irisuri sau glisau pentru

a menține integritatea fuzelajului. Procesul dură câteva minute, iar când se încheie, *Pasărea-Furtunii* arăta doar cu puțin mai aerodinamică decât înainte. Unele dintre proeminențele și protuberanțele rămase aveau să supraviețuiască intrării în atmosferă, totuși existau traverse și clame de andocare ce aveau probabil să fie smulse când se izbeau de aer. *Pasărea* trebuia să se descurce mai departe fără ele.

– Fii atent, spuse femeia. Undeva în creierul tău, există rutine pentru intrarea în atmosferă. Tata mi-a povestit odată despre ele, așa că nu te preface că nu știi la ce mă refer.

– Cineva încearcă să localizeze cât mai repede procedurile relevante.

– Perfect, rosti ea încurajată.

– Cineva poate totuși întreba de ce n-a fost menționat mai devreme faptul că e nevoie de aceste rutine?

– Pentru că, dacă ai fi știut ce aveam în minte, ai fi dispus de mai mult timp să mă convingi să n-o fac.

– Cineva a înțeles.

– Nu trebuie să vorbești ca și cum te-ai simți rănit. Am fost pur și simplu pragmatică.

– Cum dorești, Micuță Domnișoară.

Bestia tăcu suficient de mult pentru a o face pe femeie să se simtă vinovată.

– Rutinele au fost localizate. Cineva îți atrage atenția cu respect că au fost utilizate ultima dată acum șaizeci și trei de ani și că de atunci profilul fuzelajului a suferit mai multe modificări ce ar putea limita eficacitatea...

– Perfect. Sunt sigură că vei improviza ceva.

Nu era totuși simplu să convingi o navă de vid să intre în contact cu o atmosferă, chiar dacă era vorba numai despre stratul atmosferic superior al unei gigante gazoase – nici chiar o navă atât de generos blindată ca a ei. În cazul cel mai favorabil, *Pasărea* ar fi ieșit de cealaltă parte cu unele avarii grave ale carcasei, care i-ar fi permis totuși să ajungă târâș-grăpiș acasă, în Centura Ruginită. În cazul cel mai defavorabil, n-ar mai fi zburat niciodată prin spațiul cosmic.

Și, cu aceeași probabilitate, nici Antoinette.

Ei bine, se gândi femeia, cel puțin exista o consolare: dacă strica nava, nu i-ar mai fi putut da vestea proastă lui Xavier.

Să fim recunoscători și pentru favorurile mici.

Dinspre consolă se auzi un piuit slab.

– Bestie, zise Antoinette, a fost, oare, ceea ce cred eu?

– Foarte posibil. Contact radar, distanța optsprezece mii de kilometri, la trei grade față de cursul nostru drept înainte, la două grade de nordul ecliptic.

– Rahat! Ești sigur că nu-i o baliză sau o platformă de armament?

– Este prea mare pentru ambele.

Antoinette nu trebuia să facă niciun fel de calcule mintale pentru a înțelege ce însemna asta. Între ei și partea de sus a gigantei gazoase se afla altă navă; o navă mai aproape de atmosferă.

– Ce-mi poți spune despre ea?

– Se deplasează lent, pe curs direct spre atmosferă. Parcă ar intenționa să execute o manevră similară cu cea la care te gândești, Micuță Domnișoară, deși are viteza mai mare cu câțiva kilometri pe secundă și unghiul de apropiere este considerabil mai ascuțit.

– Pare a fi un zombi... nu crezi asta, nu-i așa? zise ea repede, sperând să se convingă de contrariu.

– Nu este nevoie de speculații. Nava tocmai a fixat un fascicul îngust pe noi. Protocolul mesajului este într-adevăr demarhist.

– De ce dracu' se obosesc să ne transmită pe fascicul îngust?

– Cineva sugerează cu respect să afli.

Un fascicul îngust era un mijloc de comunicare inutil de pretențios când două nave se aflau atât de aproape. O simplă transmisie radio ar fi funcționat la fel de bine, înlăturând necesitatea ca nava zombi să-și orienteze laserul pentru mesaje cu exactitate asupra țintei mișcătoare a *Păsării*.

– Răspunde-i, indiferent cine ar fi, ordonă Antoinette. Îi putem răspunde tot pe fascicul îngust?

– Doar dacă reamplasăm ceva pe care cineva s-a străduit destul de mult să-l retragă, Micuță Domnișoară.

– Atunci, fă-o, dar nu uita să-l retragi înapoi după aceea.

Auzi cum mașinăria extinse iar una dintre antene în vid. Urmă un ciripit rapid de protocoale de mesaje între cele două nave, după care, brusc, Antoinette văzu imaginea altei femei. Aceasta părea, dacă era posibil, chiar mai obosită, mai încordată și mai nervoasă decât se simțea Antoinette.

– Salut! spuse Antoinette. Mă poți vedea și tu?

Încuviințarea celeilalte fu abia perceptibilă. Fața ei cu buzele strânse sugera rezerve vaste de furie stăvilită, aidoma presiunii apei înapoia unui baraj.

– Da, te pot vedea.

– Nu mă așteptam să mai găsesc pe cineva aici, rosti Antoinette. M-am gândit că ar putea fi o idee bună să răspund tot pe fascicul îngust.

– La fel de bine ai fi putut să nu te deranjezi s-o faci.

– Să nu mă deranjez? repetă Antoinette.

– În niciun caz după ce radarul tău ne iluminase deja.

Scalpul ras al femeii străluci albastru când ea plecă fruntea să se uite la ceva. Nu părea cu mult mai vârstnică decât Antoinette, dar cu zombii nu puteai fi sigur niciodată.

– Și asta este o problemă?

– Este, când încercăm să ne ascundem. Nu știu ce cauți aici și sincer nici nu-mi pasă. Sugerez să abandonezi orice ai plănui. Planeta jupiteriană este un Volum Contestat, ceea ce înseamnă că aș avea absolut toate drepturile să te distrug chiar acum.

– Eu n-am nicio problemă cu zom... cu demarhiștii, zise Antoinette.

– Mă bucur s-o aflu. Acum întoarce-te!

Antoinette privi iarăși bucata de hârtie pe care o scosese din buzunarul cămășii. Desenul de pe ea înfățișa un bărbat în costum spațial străvechi, modelul cu articulații-acordeon, care ridica o sticlă pentru a o privi. Inelul de la gulerul costumului, unde se fixa casca, era o elipsă spartă de argint strălucitor. Bărbatul zâmbea, privind sticla în care sclipea un lichid auriu. Nu, gândi Antoinette. Era momentul să fie fermă.

– Nu mă întorc, zise ea, dar promit să nu fur nimic de pe planetă. N-o să mă apropii deloc de rafinăriile voastre sau de alte chestii similare. Nici măcar nu-mi voi deschide prizele de admisie. Doar o să intru, iar apoi o să ies și n-o să vă mai deranjez niciodată.

– Perfect, zise femeia. Sunt foarte bucuroasă să aud toate astea. Problema este că, de fapt, nu în privința mea trebuie să-ți faci griji.

– Nu?

– Nu, surâse înțelegător femeia, ci în privința navei dinapoia ta, cea pe care cred că nici măcar n-ai observat-o până acum.

– Înapoia mea?

Femeia aprobă din cap.

– Ești urmărită de păianjeni.

În clipa aceea, Antoinette știu că avea necazuri reale.

CAPITOLUL 2

În momentul sosirii alertei, Skade se găsea între două mase curbilinii și negre de mașinării. Una dintre antenele ei detectase o modificare în postura de atac a navei, o escaladare a statutului disponibilității pentru luptă. Nu era neapărat o criză, dar necesita cu certitudine atenția ei imediată.

Skade își deconectă compadul de la mașinărie și cordonul ombilical din fibră optică reveni în carcasa acestuia. Apăsă apoi fața oarbă a compadului de abdomenul ei, unde se mulă și stabili legătura cu țesătura capitonată și neagră a vestei. Aproape instantaneu compadul începu să-și facă o copie de rezervă a cache-ului de date, pe care o stocă într-o partiție sigură din memoria pe termen lung a lui Skade.

Skade se târî prin spațiul îngust dintre componentele mașinilor, arcuindu-se și înaintând în spirală prin locurile cele mai strâmte. După douăzeci de metri, ajunse la punctul de ieșire și se strecură parțial printr-o apertură circulară strâmtă, care tocmai se deschisese într-un perete. Apoi încremeni, rămânând perfect tăcută și nemișcată; până și undele de culori din creasta ei se domoliră. Plasa de implanturi din cap nu detecta alți Agregați pe o rază de cincizeci de metri și confirma că toate sistemele de monitorizare din coridor îi ignorau apariția. Era totuși precaută, iar când se mișcă – examinând cu atenție coridorul într-o parte și cealaltă –, o făcu cu calmul și prevederea unei pisici care se aventurează pe un teritoriu nefamiliar.

Nu zări pe nimeni.

Skade ieși cu tot corpul prin apertură, după care emise o comandă mintală care o închise ca un sfincter, formând o etanșare fină și practic invizibilă. Doar ea știa unde erau localizate aperturile acestea de intrare și, la rândul lor, aperturile i se arătau doar ei. Clavain, chiar dacă ar fi detectat prezența mașinilor ascunse, n-ar fi găsit niciodată o cale de a ajunge la ele, cu excepția utilizării forței brute, care le-ar fi declanșat autodistrugerea.

Nava continua să fie în imponderabilitate, Skade bănuia deci că se apropiau de inamicul pe care-l urmăriseră. Absența gravitației îi convenea și înainta prin coridor, țâșnind cu toate cele patru membre de la un punct de contact la altul. Mișcările îi erau atât de precise și de economice, încât uneori părea că se deplasează în interiorul unei bule personale de gravitație.

[Skade, raport?]

Nu știa niciodată când avea să-i apară în cap Consiliul Nopții, dar încetase de mult să mai fie surprinsă de aparițiile sale bruște.

Nimic neobișnuit. Nici măcar n-am trecut de suprafața lucrurilor pe care le poate face mașina, dar deocamdată totul funcționează exact așa cum am crezut.

[Perfect. Desigur, ar fi de dorit teste mai complexe...]

Skade simți un val de iritare.

V-am zis deja. În momentul de față sunt necesare determinări atente pentru detectarea influenței mașinii. Asta înseamnă că putem efectua teste clandestine sub paravanul unor operațiuni militare de rutină.

Ajunse la o ramificație și se propulsă din picioare spre punte. Își reglă chimia sângelui pentru a-și păstra calmul și continuă:

Sunt de acord că mai rămân multe de făcut înainte de a putea echipa flota, dar în clipa când vom înmulți testările, există riscul ca progresul înregistrat de noi să fie cunoscut pe scară largă. Și nu mă refer doar la cunoașterea din interiorul Cuibului-Mamă.

[Observația ta este corectă. Nu-i nevoie să ne amintești. Nu făceam decât să expunem faptele. Convenabil sau nu, testările extinse trebuie să se desfășoare cât mai urgent.]

Skade trecu pe lângă alt Agregat aflat în drum spre o zonă diferită din navă. Privi în mintea lui și întrezări suprafața unui compost de experiențe și emoții recente. Nimic din ele n-o interesa și nici nu avea relevanță tactică. Dedesubtul compostului se găseau straturi de memorii, structuri mnemonice care coborau în bezna opacă aidoma unor mărețe monumente scufundate. Le putea examina, cerne și cerceta, dar, o dată în plus, n-o interesa nimic din ce vedea. La nivelul cel mai adânc, detectă câteva amintiri private partiționate despre care Agregatul credea că ea nu le putea citi. Pentru o clipă incitantă, fu ispitită să pătrundă și să-i editeze blocajele, interzicându-i accesul la una-două mici amintiri foarte dragi. Rezistă însă tentației; era suficient să știe că putea s-o facă.

Drept răspuns, simți mintea bărbatului expediind sonde interogative în propria ei minte, pentru ca apoi să tresară la respingerea usturătoare a accesului. Îi percepu curiozitatea, cu siguranță se întreba de ce sosise la bordul navei cineva din Consiliul Închis.

Asta o amuză. Bărbatul știa de existența Consiliului Închis și poate că avea chiar vreo bănuială despre nucleul supersecret al Consiliului – Sanctuarul Interior. Totuși, Skade era convinsă că el nici măcar nu-și imaginase existența Consiliului Nopții.

Bărbatul trecu mai departe și ea își văzu de drum.

[Ai rețineri?]

Bineînțeles. Ne jucăm cu focul Domnului. Nu este ceva spre care să ne repezim cu capul înainte.

[Lupii nu ne vor aștepta.]

Skade se enervă, deoarece nu mai era nevoie să i se amintească de lupi. Teama era un imbold util, într-adevăr, însă nu putea juca un rol chiar așa de mare. După cum spunea o maximă veche, Proiectul Manhattan n-a fost construit într-o zi. Sau era vorba despre Roma? Oricum, ceva care avea legătură cu Pământul.

N-am uitat de lupi.

[Este bine, atunci. Nici noi n-am uitat. Și ne îndoim tare mult că lupii au uitat de noi.]

Ea simți apoi cum Consiliul Nopții se retrage, dispărând într-un buzunăraș imposibil de localizat al minții ei, unde avea să aștepte până data viitoare.

Skade sosi pe puntea *Mătrăgunei*, conștientă de creasta care-i pulsa în tonuri de roz și stacojiu livide. Puntea era o sală sferică fără ferestre, aflată în adâncul navei, destul de mare pentru a adăposti cinci-șase Agregați fără a părea înghesuiți. Deocamdată însă erau prezenți doar Clavain și Remontoire, așa cum fuseseră și la plecarea ei. Ambii era întinși în hamacuri pentru accelerație, suspendați în mijlocul sferei, cu ochii închiși în timp ce apelau mediul senzorial mai vast al *Mătrăgunei*. Păreau absurd de relaxați, cu brațele încrucișate perfect pe piept.

Skade aștepta ca puntea să arunce un hamac separat în jurul ei, învăluind-o într-o plasă protectoare de corzi aidoma unor liane. Într-o doară, le cercetă mințile. A lui Remontoire era complet deschisă față de ea, până și partițiile Consiliului Închis părând mai degrabă simple demarcații decât bariere absolute. Mintea îi era ca un oraș construit din sticlă, ici-colo fumurie, dar niciodată complet opacă. Vederea prin protecțiile Consiliului Închis fusese unul dintre primele trucuri pe care i le arătase Consiliul Nopții și se dovedise util chiar și după ce ea se alăturase Consiliului Închis. Nu toți membrii Consiliului Închis aveau acces exact la aceleași secrete – în primul rând, exista Sanctuarul Interior –, totuși nimic nu era ascuns față de Skade.

Clavain era frustrant de greu de citit, motiv pentru care o fascina și în același timp o neliniștea. Implanturile lui neurale aveau o configurație mai veche decât a oricui și nu acceptase niciodată modernizarea lor. Zone întinse din creierul lui nu erau subsumate deloc de plasă, iar conexiunile neurale dintre ele și părțile Agregate erau sărăcăcioase și ineficient distribuite. Algoritmii de căutare și regăsire ai lui Skade puteau extrage patternuri neurale din orice parte a creierului lui Clavain care fusese subsumată de plasă, dar și asta se dovedea mai ușor de spus decât de făcut. Să cauți în mintea lui era ca și cum ai fi primit cheile unei biblioteci fabuloase prin

care tocmai trecuse o tornadă. Până când localiza ceea ce căuta, de obicei nu mai era deloc relevant.

Skade aflase totuși foarte multe despre Clavain. Trecuseră zece ani de la întoarcerea Galianei, însă, dacă citirile pe care le făcuse minții lui fuseseră corecte – și n-avea niciun motiv să se îndoiască de asta –, Clavain tot nu avea o idee reală despre ce se petrecuse.

La fel ca tot Cuibul-Mamă, bărbatul știa că nava Galianei întâlnise în adâncul spațiului cosmic entități extraterestre ostile, mașini care ajunseseră să fie numite „lupi". Lupii se infiltraseră în navă și deschiseseră mințile membrilor echipajului. Clavain știa că Galiana fusese cruțată și că trupul îi era încă păstrat; știa de asemenea că în craniul ei se afla o structură de evidentă origine lupească. Însă nu avea habar, iar după știința lui Skade nici nu suspectase vreodată, că Galiana își recăpătase conștiința, că existase o scurtă fereastră de luciditate înainte ca Lupul să vorbească prin intermediul ei. De fapt, chiar mai multe ferestre.

Skade își aminti că o mințise pe Galiana, spunându-i că Felka și Clavain muriseră deja. Nu fusese ușor la început. Ca orice Agregat, o privea pe Galiana cu veneratie – ea era mama tuturor, regina facțiunii Agregate. În același timp însă, Consiliul Nopții îi reamintise lui Skade că avea față de Cuibul-Mamă o datorie mai presus de respectul față de Galiana. Sarcina ei era să exploateze la maximum ferestrele de luciditate pentru a afla ce putea despre lupi, iar asta însemna despovărarea Galianei de orice griji inutile. Deși la momentul acela păruse dureros, Consiliul Nopții o asigurase că pe termen lung era mai bine.

Treptat, Skade ajunsese să înțeleagă logica respectivă. De fapt, nu pe Galiana o mințea ea, ci o umbră a ceea ce fusese femeia. Iar o minciună cerea în mod firesc alta și de aceea Clavain și Felka nu aflaseră niciodată despre conversații.

Skade își retrase sondele mintale și se stabili la un nivel de intimitate uzual. Îi permise lui Clavain acces la memoriile ei superficiale, modalități senzoriale și emoții, sau mai degrabă la o versiune subtil aranjată a lor. De asemenea, Remontoire vedea exact atât de

mult pe cât se aştepta să vadă – totul aranjat şi modificat pentru a se potrivi scopurilor lui Skade.

Hamacul de acceleraţie o trase pe femeie în centrul sferei, lângă celelalte două hamacuri. Skade îşi încrucişă braţele sub sâni, aşezându-le peste curbura compadului care continua să-şi murmure descoperirile în memoria ei pe termen lung.

Prezenţa lui Clavain se făcu anunţată.

[Frumos din partea ta să stai cu noi, Skade.]

Am simţit o modificare în disponibilitatea noastră pentru atac, Clavain. Bănuiesc că are legătură cu nava demarhistă.

[De fapt, este chiar mai interesant. Priveşte.]

Clavain îi oferi un capăt al unui flux de date provenit de la reţeaua senzorială a navei. Skade acceptă fluxul şi-şi instrui implanturile să-l reprezinte în senzorialul ei, cu filtrele şi preferinţele uzuale.

Simţi o clipă plăcută de dislocare. Corpul ei, corpurile tovarăşilor ei, încăperea în care pluteau, acul cel mare, subţire şi negru precum carbonul al *Mătrăgunei* – totul se mută în imaterialitate.

Planeta jupiteriană era o prezenţă masivă în faţă, învăluită într-un nor complex geometric şi mereu mişcător de zone interzise şi pasaje sigure. Un roi furios de platforme şi santinele se rotea în jurul ei pe orbite precesionale strânse. Mai aproape, dar nu cu mult, se afla nava demarhistă pe care o urmărise *Mătrăguna*. Deja atingea partea superioară a atmosferei lui Tangerine Dream şi începea să strălucească mai fierbinte. Comandantul navei îşi asuma un risc prin afundarea în atmosferă, sperând să se poată ascunde sub câteva sute de kilometri de straturi de nori.

Skade se gândi că era o acţiune născută din disperare.

Inserţiile transatmosferice erau riscante, chiar şi pentru navele construite pentru treceri tangenţiale cu straturile superioare ale planetelor jupiteriene. Comandantul trebuia să încetinească înainte de a încerca plonjonul acela, iar la revenirea în spaţiul cosmic s-ar fi mişcat încet. Pe lângă efectul de camuflare al aerului acoperitor – ale cărui beneficii depindeau de blindajul senzorilor pe care-i deţinea nava urmăritoare şi de ceea ce putea fi detectat de sateliţii de

pe orbite joase sau de drone –, unicul avantaj al trecerii tangențiale era completarea rezervelor de combustibil.

În primii ani ai războiului, ambele tabere utilizaseră antimateria ca principală sursă de energie. Agregații, care aveau fabrici camuflate la periferia sistemului, continuau să producă și să stocheze antimaterie în cantități utile pe plan militar. Chiar dacă n-ar fi putut-o face, se știa că aveau acces la surse energetice încă și mai prodigioase. Pe de altă parte, demarhiștii nu puteau manipula antimateria decât de un deceniu încoace. De aceea reveniseră la energia produsă prin fuziune, pentru care aveau nevoie de hidrogen, obținut în mod ideal prin dragare din oceanele gigantelor gazoase, unde era deja comprimat în starea sa metalică. Comandantul avea să deschidă căușele de combustibil ale navei, aspirând și comprimând hidrogenul atmosferic sau poate chiar ar fi încercat un plonjon în marea de hidrogen „doar" lichid care învelea hidrogenul în stare metalică din jurul nucleului de rocă al gigantei gazoase. Însă așa ceva ar fi fost riscant cu o navă deja avariată în luptă. Foarte probabil, comandantul ar fi sperat că nu vor fi necesare căușele și că în locul lor va izbuti joncțiunea cu una dintre cisternele cu creier de balenă ce dădeau permanent ocol prin atmosferă, intonând cântece triste despre turbulențe și chimia hidrocarburilor. Cisterna ar fi injectat în navă proiectile din hidrogen metalic preprocesat, unele pentru a fi utilizate drept combustibil, iar altele, drept focoase.

Inserția atmosferică era un risc, ba chiar unul disperat, însă care dăduse roade de destule ori pentru a fi preferabil unei operațiuni sinucigașe.

Skade compuse un gând și-l introduse în mințile tovarășilor ei. *Admir hotărârea comandantului, dar asta nu-l va ajuta.*

Răspunsul lui Clavain veni imediat.

[Este o femeie, Skade. I-am receptat semnalul când a emis pe fascicul îngust către cealaltă navă; treceau prin periferia unui inel de sfărâmături, așa că a existat destul praf ambiental pentru a difuza o fracțiune mică din lumina laser în direcția noastră.]

Și intrusul?

De data asta, îi răspunse Remontoire. [Am bănuit că era un cargobot din clipa când am avut o citire clară a semnăturii gazelor de evacuare. S-a dovedit că am avut dreptate și acum știm mai multe.]

Îi oferi un flux, pe care Skade îl acceptă.

Imaginea încețoșată a cargobotului îi apăru în ochiul minții, acumulând detalii prin acreție aidoma unei schițe care e completată. Cargobotul era pe jumătate cât *Mătrăguna*, un transportor tipic pentru sistemul solar interior, construit cu un secol sau două în urmă; în mod cert înainte de Epidemie. Carcasa era vag rotunjită; era posibil să fi fost proiectat cândva pentru asolizare pe Yellowstone sau pe altul dintre corpurile cu atmosferă ale sistemului, dar de atunci acumulase atâtea proeminențe și antene, încât o ducea pe Skade cu gândul la un pește afectat de o mutație recesivă rară. Simboluri criptice, care puteau fi citite doar de mașini, îi pâlpâiau pe fuzelaj, dar unele erau întrerupte de zone întinse și goale de carcasă reparată.

Remontoire îi anticipă întrebarea. [Nava este *Pasărea-Furtunii*, un cargobot înregistrat în Caruselul New Copenhaga din Centura Ruginită. Căpitanul și proprietarul navei este Antoinette Bax, deși doar de o lună. Proprietarul anterior a fost James Bax, probabil o rudă. Nu știm ce s-a întâmplat cu el. Arhivele arată că familia Bax deținea *Pasărea-Furtunii* cu mult înainte de război, poate chiar înainte de Epidemie. Activitățile lor par să fi fost obișnuita combinație între legal și semilegal; câteva violări vădite ale legii și una-două confruntări cu Convenția Ferrisville, totuși nimic atât de serios, încât să fi necesitat arestarea, chiar în condițiile legislației de urgență.]

Skade simți cum corpul ei îndepărtat încuviințează din cap. Brâul de habitate aflat pe orbita lui Yellowstone susținuse mult timp un spectru vast de întreprinderi de transport, de la operațiuni prestigioase, cu accelerații mari și consumuri de combustibil pe măsură, la altele mult mai lente – și considerabil mai ieftine și mai discrete –, bazate pe motoare cu fuziune și ionice. Chiar și după Epidemie, care transformase Inelul Sclipitor, cândva minunat și măreț, în Centura Ruginită, mult mai puțin minunată și mult mai

puțin măreață, continuaseră să existe nișe comerciale pentru cei pregătiți să le umple. Existau vreo carantină ce trebuia ocolită și mulți clienți noi care se ridicau din sfărâmăturile fumegătoare ale conducerii demarhiste, și nu toți erau dintre cei cu care ai dori să faci afaceri de două ori.

Skade nu știa nimic despre familia Bax, dar și-o putea imagina prosperând în aceste condiții, poate chiar prosperând și mai viguros în timpul războiului. Acum existau blocade ce trebuiau depășite, oportunități ce puteau fi ajutate și spioni sub acoperire din ambele fațiuni care puteau fi sprijiniți în infiltrările lor. Convenția Ferrisville, administrația interimară care se ocupa de afacerile de pe orbita lui Yellowstone, era unul dintre cele mai intolerante regimuri din istorie, dar asta nu conta. Acolo unde existau penalizări aspre, aveau să existe mereu și indivizi care să plătească gras pentru ca alții să-și asume riscuri în numele lor.

Imaginea mintală a lui Skade despre Antoinette Bax era aproape completă. Totuși, nu înțelegea un lucru: ce căuta Antoinette Bax atât de adânc în interiorul unei zone de război? Iar acum, când se gândea și mai bine, de ce mai era în viață?

Femeia care comandă nava a vorbit cu ea? întrebă Skade.

Îi răspunse Clavain.

[A fost doar un avertisment, să se retragă sau să înfrunte consecințele.]

Și s-a retras?

Remontoire îi trimise vectorul cargobotului. Intra direct în atmosfera gigantei gazoase, la fel ca nava demarhistă din fața sa.

Este ilogic. Femeia de pe navă ar fi trebuit s-o distrugă pentru violarea unui Volum Contestat.

Clavain răspunse.

[A amenințat că o va face, dar Bax a ignorat-o. A promis că nu va fura hidrogen, dar în același timp a subliniat destul de clar că nici nu se va întoarce din drum.]

Este fie foarte curajoasă, fie foarte proastă.

[Fie foarte norocoasă], adăugă Clavain. [În mod clar, nava nu deține muniția necesară pentru a-și pune în aplicare amenințarea.

Și-a utilizat ultimele proiectile în timpul unei confruntări anterioare.]

Skade căzu pe gânduri, urmărind raționamentul lui Clavain. Dacă într-adevăr nava își utilizase ultimele proiectile, ar fi dorit cu disperare să ascundă informația respectivă de *Mătrăguna*. O navă neînarmată era o pradă ușoară. Chiar și într-o etapă atât de avansată a războiului, se puteau încă obține informații utile din capturarea unei nave inamice, alături de posibilitatea recrutării echipajului său.

Te gândești că femeia comandant spera ca Bax să se supună.

Simți aprobarea lui Clavain înainte ca răspunsul lui să-i răsune în minte.

[Da. Odată ce radarul lui Bax a atins nava demarhistă, femeia aflată la comandă n-avea de ales, trebuia să reacționeze într-un fel. Cursul obișnuit de acțiune ar fi fost lansarea unui proiectil – ar fi fost perfect îndreptățită să procedeze așa –, totuși, era silită să avertizeze cargobotul să se retragă. N-a avut succes, pentru că, dintr-un motiv necunoscut, Bax n-a fost suficient de intimidată. Comandantul navei și-a compromis poziția. A lătrat, însă e clar că nu poate să muște.]

Remontoire îi completă raționamentul.

[Clavain are dreptate. Nava nu deține proiectile, iar acum noi știm asta.]

Skade știa ce aveau în minte. Deși începuse deja să plonjeze în atmosferă, nava demarhistă continua să fie în raza proiectilelor *Mătrăgunei*. Nu se putea garanta distrugerea ei, dar probabilitatea depășea cu mult cincizeci la sută. Cu toate acestea, Remontoire și Clavain nu doreau să doboare inamicul. Ei voiau să aștepte ca nava să iasă din atmosferă, lentă și îngreunată de combustibil, dar cu nimic mai bine înarmată decât până atunci. Doreau s-o atace, să extragă date din băncile ei de memorie și să-i preschimbe pe membrii echipajului în recruți pentru Cuibul-Mamă.

Nu pot fi de acord cu o operație de abordaj. Riscurile pentru Mătrăguna *depășesc posibilele beneficii.*

Skade îl simți pe Clavain încercând să-i sondeze mintea.

[De ce? Există ceva care face nava aceasta neobișnuit de valoroasă? În caz afirmativ, nu este cam ciudat că nimeni nu mi-a spus nimic?]

Clavain, aceasta este o problemă pentru Consiliul Închis. Tu ai refuzat ocazia de a ni te alătura.

[Dar chiar dacă ar fi acceptat-o, tot n-ar şti totul, nu-i aşa?]

Atenţia ei reveni iritată la Remontoire.

Remontoire, ştii bine că mă aflu aici din însărcinarea Consiliului Închis. Asta-i tot ce contează.

[Dar eu fac parte din Consiliul Închis şi totuşi nu ştiu exact ce anume faci aici. Ce este, Skade, o operaţiune secretă pentru Sanctuarul Interior?]

Skade clocoti, gândindu-se cât de simplu ar fi fost totul, dacă n-ar fi trebuit să aibă niciodată de-a face cu Agregaţi bătrâni.

Da, nava este valoroasă. Este un prototip şi prototipurile sunt întotdeauna valoroase. Însă ştiai asta oricum. Bineînţeles că nu vrem s-o pierdem într-o luptă măruntă.

[În mod clar, asta nu-i totul.]

Poate că nu, dar nu-i momentul potrivit pentru a discuta despre asta. Trimite o salvă de proiectile către nava demarhistă şi păstrează unul pentru cargobot.

[Nu. Vom aştepta ca ambele nave să iasă pe partea cealaltă. Vom acţiona după aceea, presupunând că ambele sau una dintre ele supravieţuieşte.]

Nu pot permite aşa ceva.

Asta era, aşadar. Ea sperase să nu se ajungă aici, însă Clavain îi forţa mâna. Skade se concentră şi expedie o suită de comenzi neurale. Simţi acceptarea îndepărtată a sistemelor de armament, care-i recunoşteau autoritatea şi se supuneau voinţei sale. Controlul îi era imprecis, neavând fineţea şi maniera directă cu care se adresa propriilor ei maşini, însă se va dovedi suficient; ajungea să lanseze câteva proiectile.

[Skade...?]

Era Clavain; probabil simţise că îi preluase controlul asupra armelor. Îi percepu surprinderea provocată de faptul că era capabilă de aşa ceva. Skade stabili distribuirea şi rachetele vânător-căutător vibrară în rackurile de lansare.

Apoi alt glas îi vorbi calm în minte.

[Nu, Skade.]

Era Consiliul Nopții.

Poftim?

[Eliberează controlul armelor. Fă așa cum dorește Clavain. Ne va sluji mai bine pe termen lung.]

Nu, eu...

Tonul Consiliului Nopții deveni mai strident.

[Eliberează armele, Skade.]

Furioasă, simțind înțepătura reprimării, făcu așa cum i se ceruse.

Antoinette ajunse la sarcofagul tatălui ei. Era legat de rețeaua de stocare a compartimentului de marfă, exact așa cum fusese când i-l arătase lui proxy.

Puse o mână înmănușată pe fața superioară a sarcofagului. Prin sticla ferestruicii de vizitare, putea zări profilul tatălui său. Asemănarea era destul de evidentă, deși vârsta și gravitația îi modelaseră trăsăturile într-o caricatură exagerat de masculină a propriului ei chip. Ochii îi erau închiși și expresia feței, atât cât putea fi deslușită, părea de calm plictisit. Se gândi că ar fi fost tipic pentru el să picotească în ciuda agitației din jur. Își aminti sforăitul lui umplând puntea. Odată însă îl surprinsese privind-o pe sub pleoapele aproape închise, doar prefăcându-se că moțăia. Dorea să vadă cum aborda ea criza din momentul respectiv, știind că într-o bună zi va trebui să rămână pe cont propriu.

Antoinette verifică legăturile ce fixau sarcofagul de rețeaua de stocare. Erau solide; nimic nu se desprinsese în timpul ultimelor manevre.

– Bestie..., zise ea.

– Da, Micuță Domnișoară.

– Sunt în cală.

– Cineva percepe asta în mod neplăcut.

– Aș vrea să treci nava la viteză subsonică. Anunță-mă când ai făcut-o.

Se încordă, așteptându-se la un protest, dar Bestia nu comentă. Simți apoi nava vibrând și urechea internă i se luptă să diferențieze decelerarea de coborâre. De fapt *Pasărea* nu zbura acum; forma ei

genera foarte puțină portanță aerodinamică, așa că trebuia să se susțină prin direcționarea în jos a jeturilor. Cala vidată oferise deocamdată un grad de portanță verticală, totuși, Antoinette nu intenționase nicio clipă să coboare în adânc cu cala depresurizată.

Era acut de conștientă că ar fi trebuit să fie moartă până acum. Femeia care comanda nava demarhistă ar fi trebuit s-o doboare. Iar nava păianjen urmăritoare ar fi trebuit să atace înainte ca ea să fi avut vreme să plonjeze în atmosferă. Până și plonjonul acela ar fi trebuit s-o omoare. Nu fusese inserția lină și controlată pe care o plănuise, ci mai degrabă o goană disperată de a ajunge sub nori, călărind vârtejul săpat deja de nava demarhistă. Evaluase avariile imediat după restabilirea zborului orizontal, iar veștile nu erau grozave. Dacă reușea să se întoarcă în Centura Ruginită, și era un „dacă" mare – la urma urmelor, păianjenii se aflau tot acolo –, Xavier avea să fie foarte, foarte ocupat în lunile următoare.

Cel puțin asta l-ar fi ținut departe de belele.

– Am ajuns la subsonică, Micuță Domnișoară, anunță Bestia.

– Perfect.

Antoinette se asigură pentru a treia oară că era legată de rețeaua de stocare la fel de zdravăn ca sarcofagul, după care își mai verifică o dată parametrii.

– Deschide, te rog, ușa numărul unu a calei, rosti ea.

– Imediat.

O dungă strălucitoare de lumină apăru în capătul ei de rețea. Antoinette mijì ochii, apoi ridică mâna și trase în jos vizorul verde ca un fund de sticlă al costumului.

Dunga luminoasă se lățì, apoi o izbi forța aerului care năvălea înăuntru, lovind-o de traversa rețelei. Aerul umplu incinta în câteva secunde, vuind și învolburându-se în jur. Senzorul costumului îl analiză imediat și o avertiză cu seriozitate să nu deschidă casca. Presiunea aerului depășise o atmosferă, dar era complet toxic și paralizant de rece.

Antoinette reflectă că o atmosferă de toxine sufocante și gradiente de temperatură șocante reprezenta prețul pe care-l plăteai pentru culorile superbe pe care le vedeai din spațiu.

– Coboară-ne douăzeci de kilometri, ceru ea.

– Eşti sigură, Micuţă Domnişoară?

– Da, ce dracu'!

Podeaua se înclină. Ea privi cum barometrul costumului ticăie incrementele în presiunea atmosferică. Două atmosfere, trei. Patru atmosfere şi în creştere. Speră că restul *Păsării*, care se afla acum la presiune negativă, n-avea să se destrame în jurul ei ca o pungă de hârtie udă.

Orice altceva s-ar întâmpla, gândi Antoinette, *probabil că de acum mi-am pierdut garanţia navei...*

După ce încrederea îi crescu, sau mai degrabă după ce pulsul îi coborî aproape de un nivel normal, începu să avanseze centimetru cu centimetru spre uşa deschisă, trăgând sarcofagul cu ea. Era un proces laborios, deoarece trebuia să prindă şi să desprindă chingile sarcofagului la fiecare doi metri. Nerăbdarea era totuşi ultimul sentiment pe care-l simţea.

Privind drept înainte acum, după ce ochii i se adaptaseră, văzu că lumina era cenuşiu-argintie aidoma unui cer înnorat. Treptat deveni mată, căpătând o tentă ca a fierului sau a bronzului vechi. Epsilon Eridani nu era oricum o stea strălucitoare şi mare parte din lumina ei era filtrată acum de straturile de atmosferă de deasupra lor. Dacă ar fi coborât mai mult, s-ar fi întunecat treptat, până ar fi semănat cu fundul unui ocean.

Dar aşa dorise tatăl ei.

– Perfect, Bestie, ţine-o pe loc. Eu o să fac treaba.

– Ai grijă, Micuţă Domnişoară.

Pasărea-Furtunii avea o mulţime de trape pentru cale, dar cea pe care o deschisese se găsea în pântecul navei şi era orientată spre înapoi, nu spre direcţia de zbor. Antoinette ajunse la marginea ei şi vârfurile cizmelor îi ieşiră doi centimetri în afară. Părea o poziţie precară, totuşi continua să fie ancorată în siguranţă. Nu vedea nimic în sus din cauza părţii ventrale întunecate a carcasei, care se curba lin către pupa, dar nimic n-o împiedica să privească în ambele părţi laterale şi dedesubt.

– Ai avut dreptate, tată, murmură ea suficient de încet pentru a spera că Bestia n-o aude. Este un loc uimitor. Una peste alta, cred că ai făcut o alegere bună.

– Micuță Domnișoară?

– E-n regulă, Bestie.

Antoinette începu să desfacă legăturile sarcofagului. Nava se legănă și se cutremură o dată sau de două ori, ridicându-i stomacul la gât și izbind sarcofagul de zăbrelele rețelei, dar în general Bestia se descurca excelent cu păstrarea altitudinii. Viteza era acum subsonică prin raportare la curentul de aer, astfel încât Bestia nu trebuia să facă altceva decât să plutească staționar, însă asta era bine. Ferocitatea vântului dispăruse, cu excepția unor rafale ocazionale, așa cum Antoinette sperase de altfel.

Sarcofagul era acum aproape complet desfăcut, gata să fie împins peste margine. Tatăl ei semăna cu un om care trage un pui de somn. Îmbălsămătorii făcuseră o treabă excepțională, iar mecanismul de refrigerare al sarcofagului, cu toate hibele lui, asigurase restul. Era imposibil de crezut că el murise de o lună.

– Ei bine, tată, rosti Antoinette, cred că asta a fost. Am reușit s-ajungem. N-ar mai fi nimic de adăugat.

Nava îi făcu favoarea de a tăcea.

– Tot nu știu dacă e cu adevărat lucrul care se cuvine, urmă femeia. Da, n-am uitat că ai spus cândva că asta îți dorești, totuși...

Încetează, își zise. *Încetează să mai reiei povestea aia.*

– Micuță Domnișoară?

– Da?

– Cineva te sfătuiește cu toată seriozitatea să nu mai stăm prea mult.

Antoinette își reaminti eticheta de pe sticla de bere. N-o avea acum la ea, însă nu exista niciun detaliu al hârtiuței aceleia pe care să nu și-l poată aminti imediat. Scânteierea cernelurilor de aur și de argint pălise puțin din ziua în care o dezlipise cu dragoste de pe sticlă, dar în mintea ei, continuau să aibă o sclipire fabulos de rară. Era un obiect ieftin, produs în serie, totuși, în mâinile ei și în mintea ei, căpătase semnificația unei icoane religioase. Antoinette o dezlipise pe vremea

când era mult mai mică, avea doar doisprezece-treisprezece ani. Surescitat după o cursă profitabilă, tata o dusese într-un local frecventat uneori de traderi. Deși experiența lui Antoinette era limitată, păruse o seară frumoasă, cu multe râsete și istorisiri. Undeva spre sfârșitul serii, conversația ajunsese la diversele moduri de tratare a rămășițelor călătorilor spațiali, fie tradițional, fie după preferințele personale. Tata păstrase tăcerea în timpul majorității discuțiilor, zâmbind în barbă când comentariile trecuseră de la serioase la amuzante și iar înapoi, râzând la glume și insulte. După care, spre marea surpriză a fetiței, își anunțase propria preferință: să fie înmormântat în atmosfera unei planete gigante gazoase. În orice alt moment, Antoinette ar fi putut presupune că el se amuza pe seama propunerilor camarazilor săi, însă în tonul lui existase atunci ceva care-i spusese că el vorbise cu toată seriozitatea și, cu toate că nu pomenise niciodată de subiectul respectiv, nu era ceva ce să fi inventat pe moment. Așa că Antoinette făcuse un legământ în sinea ei. Dezlipise eticheta de pe sticlă, ca un memento, jurându-și că, dacă tata va muri vreodată și ea va avea posibilitatea să facă ceva, n-avea să-i uite dorința.

Iar în anii ce urmaseră fusese ușor să-și imagineze că-și va respecta jurământul, ba chiar atât de ușor, încât se gândise rareori la el. Însă acum tata murise și Antoinette trebuia să se confrunte cu ceea ce își făgăduise, chiar dacă jurământul i se părea ridicol și copilăros. Conta doar convingerea absolută pe care ea credea că o auzise în glasul tatei în seara cu pricina. Deși avea doar doisprezece-treisprezece ani atunci și era posibil să-și fi imaginat tot episodul ori să fi fost păcălită de chipul lui serios de pocherist, făcuse un jurământ și, oricât de stânjenitor sau de neconvenabil era, trebuia să-l respecte, chiar dacă asta i-ar fi pus în pericol propria viață.

Desfăcu ultimele legături, după care împinse sarcofagul până ce o treime din lungimea lui trecu de marginea trapei. Un ultim brânci zdravăn și tata avea să capete înmormântarea dorită.

Era o nebunie. În toți anii scurși de la seara aceea de beție din barul spațialilor, el nu mai pomenise niciodată de ideea înmormântării în atmosfera unei planete jupiteriene. Însă asta însemna, oare,

că nu fusese o dorință din adâncul sufletului? În fond, el nu știuse când va muri. Nu avusese timp să-și pună afacerile în ordine înaintea accidentului; nu existase niciun motiv pentru a-i explica răbdător lui Antoinette cum ar fi vrut să procedeze ea cu rămășițele lui pământești.

Nebunie, de acord, dar o nebunie din adâncul inimii.

Antoinette împinse sarcofagul peste margine.

Pentru o clipă, acesta păru să atârne în văzduh în urma navei, parcă nedorind să înceapă lunga prăbușire în uitare. După aceea, lent, porni să cadă cu adevărat. Femeia îl privi rostogolindu-se, rămânând în urmă, frânat de vânt. Se micșoră iute: deveni un obiect de mărimea degetului ei mare la capătul brațului întins, apoi o cratimă mică și rostogolitoare la limita vederii, apoi un punct care reflecta doar intermitent lumina slabă a stelelor, scânteind și pălind, pe când cobora prin straturile de nori pastelați ce se umflau.

Îl mai văzu o dată, după care dispăru.

Antoinette se lăsă pe spate și se rezemă de rețeaua de legături. Nu se așteptase la asta, dar acum, după ce o făcuse, după ce-și înmormântase tatăl, epuizarea o copleși. Simți brusc greutatea ca de plumb a aerului care o apăsa. Nu existau nici tristețe, nici lacrimi; plânsese deja suficient. Cu timpul, aveau să mai fie lacrimi, nu se îndoia. Acum însă nu simțea decât o vlăguială absolută.

Închise ochii. Trecură câteva minute.

Apoi îi ceru Bestiei să închidă trapa calei și începu lunga călătorie spre puntea de zbor.

CAPITOLUL 3

Din interiorul ecluzei, Nevil Clavain văzu cum o parte circulară din carcasa *Mătrăgunei* se deschise ca un iris. Proxy blindaţi ce răbufniră pe acolo semănau cu nişte păduchi albinoşi: aveau carapace, erau segmentaţi şi din ei se ramificau multe membre specializate, senzori şi arme. Traversară iute spaţiul deschis până la nava inamică, fixându-se cu picioarele cu extremităţi adezive de fuzelajul în formă de gheară. După aceea porniră să mişune pe suprafaţa avariată, căutând ecluze pentru intrare şi punctele slabe cunoscute ale tipului aceluia de navă.

Proxy se deplasau cu mişcările aleatorii şi scotocitoare ale gândacilor. Scarabeii ar fi putut inspecta foarte rapid nava, însă numai cu riscul uciderii oricăror supravieţuitori care s-ar fi putut adăposti în zone presurizate. De aceea Clavain insista ca maşinile să utilizeze ecluzele, chiar dacă asta însemna o întârziere, până treceau toţi roboţii.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. De îndată ce intră primul scarabeu, deveni clar că nu avea să întâmpine nici rezistenţă, nici supravieţuitori înarmaţi. Nava inamică era întunecată, rece şi tăcută. El aproape că putea simţi mirosul morţii de la bord. Proxy înaintară şi chipurile morţilor începură să apară pe măsură ce treceau pe lângă posturile lor de lucru. Rapoarte similare sosiră de la celelalte maşini, care străbăteau restul navei.

Clavain retrase majoritatea scarabeilor şi trimise înăuntru o trupă de Agregaţi pe aceeaşi rută utilizată de maşini. Prin ochii unui

scarabeu își văzu oamenii ieșind din ecluză, unul câte unul: forme albe și bulbucate ca niște stafii cu contururi precise.

Trupa baleie nava, trecând prin aceleași spații strâmte ce fuseseră explorate de proxy, dar beneficiind acum de atenția suplimentară a oamenilor. Țevi de arme scotociră prin cotloane, trape de echipamente fură deschise și verificate în căutarea de supraviețuitori tremurând. Nu găsiră niciunul. Morții fură înghiontiți discret, însă niciunul nu arătă vreun semn cât de mărunt că ar fi simulat moartea. Corpurile începeau să se răcească și configurațiile termice din jurul fețelor arătau că decesele se petrecuseră deja, totuși erau recente. Nu exista niciun semn de moarte violentă sau de rănire.

Clavain compuse un gând și-l expedie lui Skade și lui Remontoire, care rămăseseră pe puntea de comandă.

Mă duc înăuntru. Fără dacă *și fără* dar. *Voi fi iute și nu-mi voi asuma riscuri inutile.*

[Nu, Clavain.]

Îmi pare rău, Skade, dar nu le poți avea pe ambele. Eu nu sunt membru al micului tău club intim, ceea ce înseamnă că pot merge oriunde vreau. Îți place sau nu, asta face parte din înțelegere.

[Continui să fii un activ prețios, Clavain.]

Voi fi prudent, promit.

Simți iritarea femeii revărsându-se în propria lui stare emoțională. Nici Remontoire nu era tocmai încântat.

În calitate de membri ai Consiliului Închis, ar fi fost inimaginabil pentru vreunul dintre ei să facă ceva atât de periculos ca suirea la bordul unei nave inamice capturate. Și așa își asumau destule riscuri prin părăsirea Cuibului-Mamă. Mulți alți Agregați, printre care și Skade, doreau ca el să se alăture Consiliului Închis, unde ei i-ar fi putut exploata mai eficient înțelepciunea și în același timp l-ar fi protejat. Grație autorității ei din Consiliu, Skade îi putea face viața aspră lui Clavain dacă el ar fi insistat să rămână în exterior, trimițându-l în misiuni plictisitoare sau chiar într-un fel de pensionare mizerabilă, forțată. Existau și alte moduri de pedepsire, iar Clavain n-o privea cu ochi buni pe niciuna dintre ele. Începuse să se gândească la posibilitatea de a se alătura totuși Consiliului Închis,

pentru că astfel ar fi aflat măcar niște răspunsuri și poate că ar fi început să exercite influență asupra agresorilor.

Dar până n-o făcea, continua să fie un soldat. Nu i se aplicau niciun fel de restricții și nici nu intenționa să se comporte ca și cum i s-ar fi aplicat.

Continuă să-și pregătească atent costumul. Un timp, două-trei secole bune, procesul acela fusese mult mai ușor și mai rapid. Îți puneai o mască și un echipament de comunicații, apoi treceai printr-o membrană de cerebromaterie întinsă peste o ușă, care altfel era deschisă spre vid. Când treceai prin ea, un strat din membrană se prindea pe tine, formând instantaneu un costum mulat pe corp. La întoarcere treceai prin aceeași membrană și costumul revenea la ea, desprinzându-se ca o piele vrăjită. Actul ieșirii dintr-o navă căpăta astfel același nivel de complexitate ca punerea unor ochelari la ochi. Desigur, asemenea tehnologii erau lipsite de sens în timpul războiului – erau prea vulnerabile față de atacuri – și erau încă și mai lipsite de sens în era post-Epidemie, când doar formele cele mai rezistente de nanotehnologie puteau fi utilizate în aplicații delicate.

Clavain bănuia că ar fi trebuit să-l irite efortul suplimentar necesar acum, însă, din multe puncte de vedere, considera actul îmbrăcării costumului – fixarea marțială a blindajelor, verificările riguroase ale stării subsistemelor, prinderea armelor și a senzorilor – ca fiind straniu de liniștitor. Poate că asta se datora faptului că natura lui rituală părea o succesiune de gesturi superstițioase împotriva ghinionului. Sau poate fiindcă îi reamintea de tinerețe.

Ieși din ecluză și se propulsă către nava inamică. Vehiculul în formă de gheară se contura strălucitor pe fundalul unei proeminențe negre a gigantei gazoase. Era avariată, firește, totuși nu văzuseră răbufniri de gaze care să sugereze pierderea integrității carcasei. Exista până și șansa să fie vreun supraviețuitor. Deși scanările cu infraroșu nu fuseseră concludente, dispozitive cu spectru laser detectaseră o infimă mișcare înainte și înapoi a întregii nave. Mișcarea aceea putea să aibă multiple explicații, dar cea mai evidentă era prezența a minimum unei persoane care se mișca înăuntru,

împingându-se la răstimpuri în carcasă. Scarabeii nu găsiseră totuși niciun supraviețuitor, și nici echipa de baleiere.

Ceva îi atrase atenția: un filament de fulger verde-pal care se zbătea în semiluna întunecată a gigantei gazoase. El abia dacă se mai gândise la cargobot după apariția navei demarhiste, însă nava lui Antoinette Bax nu mai ieșise din atmosferă. Foarte probabil murise, ucisă în unul dintre cele câteva mii de feluri în care puteai să mori într-o atmosferă. Clavain habar nu avea ce făcea femeia și se îndoia că ar fi fost o acțiune pe care el s-o fi aprobat. Dar fusese singură – nu? – și nu era plăcut să mori în spațiu. Îți aminti cum ea ignorase avertismentul celei care comanda nava și-și dădu seama că o admirase cumva pentru asta. Indiferent cum altfel mai fusese, nu-i putea nega curajul.

Cu un bufnet surd, făcu contact cu nava inamică și absorbi impactul prin flexionarea genunchilor. Se ridică apoi și tălpile îi aderară la fuzelaj. Ținând o mână pavăză la vizor, pentru a reduce din strălucirea soarelui, Clavain se întoarse să privească *Mătrăguna*, bucurându-se de ocazia rară de a-și vedea nava din exterior. *Mătrăguna* era atât de întunecată, încât la început avu dificultăți s-o zărească. După aceea implanturile i-o conturară cu o suprapunere verzuie pulsatorie, cu scara și distanța adnotate de gradații și numerale roșii. Nava era o luminălucă, cu capacități interstelare. Fuzelajul zvelt, care se subția într-o primă ascuțită ca acul, era aerodinamic pentru eficiență maximă de călătorie la o viteză apropiată de a luminii. Pe zona cea mai lată a carcasei, chiar înainte ca aceasta să se evazeze spre pupa butucănoasă, se aflau fixate două motoare, ținute departe de fuzelaj pe traverse subțiri. Erau „propulsiile Agregate", cum le numeau celelalte facțiuni umane pentru simplul motiv că Agregații dețineau monopolul construirii și al distribuirii lor. Vreme de secole, Agregații le permiseseră demarhiștilor, Ultranauților și altor facțiuni călătoare printre stele să utilizeze tehnologia, fără să fi sugerat absolut niciodată misterioasele procese fizice care permiteau funcționarea în sine a motoarelor protejate de intervenții exterioare.

Însă toate astea se schimbaseră cu un secol în urmă. Practic peste noapte, Agregații încetaseră să mai producă propulsii. Nu oferiseră

nicio explicație și nici vreo promisiune că producția va fi reluată vreodată.

Din momentul respectiv, propulsiile Agregate existente deveniseră incredibil de valoroase. Pentru dobândirea lor se comiseseră acte teribile de piraterie. Cu certitudine stoparea producției lor fusese una dintre cauzele ce contribuiseră la războiul curent.

Clavain știa că există zvonuri că Agregații continuaseră să construiască motoarele pentru propriile scopuri. Mai știa de asemenea, în măsura în care putea fi sigur de ceva, că zvonurile erau false. Edictul de stopare a producției fusese imediat și universal. Mai mult încă, urmase un declin pronunțat în utilizarea navelor existente, chiar de către propria sa facțiune. Ceea ce nu știa însă Clavain era motivul pentru care fusese emis edictul acela. Bănuia că își avea originea în Consiliul Închis, dar în rest nu avea nicio idee de ce fusese considerat necesar.

Și totuși, acum Consiliul Închis construise *Mătrăguna*. Lui Clavain îi fusese încredințat prototipul în această misiune de testare, însă Consiliul Închis îi dezvăluise puține dintre secretele sale. În mod vădit, Remontoire și Skade știau mai multe și Clavain ar fi fost gata să pună prinsoare că Skade știa încă și mai multe decât Remontoire. Femeia petrecuse majoritatea călătoriei ascunsă undeva, ocupându-se probabil de un hardware militar ultrasecret. Toate eforturile lui Clavain de a afla ce făcea fuseseră inutile.

Și continua să nu aibă habar de ce Consiliul Închis aprobase construirea unei noi nave stelare. Ce rost avea atât de târziu în război, împotriva unui inamic aflat deja în retragere? Dacă s-ar fi alăturat Consiliului, probabil că n-ar fi căpătat toate răspunsurile pe care le-ar fi dorit – tot n-ar fi pătruns în Sanctuarul Interior –, dar ar fi fost mai aproape decât se găsea acum.

Suna aproape ispititor.

Dezgustat de ușurința cu care fusese manipulat de Skade și de ceilalți, Clavain întoarse spatele imaginii, iar suprapunerea dispăru și el avansă precaut spre punctul de intrare.

În scurt timp se afla în măruntaiele navei demarhiste, trecând pe lângă conducte și tuburi care în mod normal n-ar fi conținut aer.

Clavain ceru o încărcare de informații despre designul navei și-și imagină o ușoară mâncărime când cunoașterea îi apăru în minte. Avu instantaneu o senzație stranie de familiaritate, ca un episod prelungit de déjà-vu. Ajunse la o ecluză și constată că abia putea să treacă prin ea în costumul său blindat greoi. Etanșă ecluza în urma lui, aerul pătrunse vuind, apoi ușa interioară îi permise să intre în partea presurizată a navei. Impresia copleșitoare fu de întuneric, apoi casca îi comută pe modul de înaltă sensibilitate, aplicând suprapuneri de infraroșu și sonar peste câmpul lui vizual normal.

[Clavain.]

Îl aștepta o membră a echipei de baleiere. Clavain se poziționă astfel încât fața să-i fie aliniată cu a ei, după care se prinse de peretele interior.

Ce ați găsit?

[Nu mare lucru. Toți sunt morți.]

Absolut toți?

Gândurile femeii îi soseau în minte aidoma unor gloanțe, precise și distincte. [Recent. Nu există semne de răni. Se pare că deliberat.]

Niciun semn al vreunui supraviețuitor? Noi credeam că ar putea fi cel puțin unul.

[Nici un supraviețuitor.]

Femeia îi oferi un flux în memoriile ei. Clavain îl acceptă, încordându-se pentru ceea ce urma să vadă.

Era pe atât de rău pe cât se temuse. Parcă ar fi descoperit scena unei atroce sinucideri în masă. Nu existau semne de împotrivire ori de impunere cu forța; nu existau nici măcar semne de șovăială. Membrii echipajului muriseră la posturile de lucru, ca și cum cineva ar fi fost însărcinat să facă un tur al navei cu pastile pentru sinucidere. O posibilitate încă și mai oribilă era ca ei să se fi întâlnit într-o incintă centrală, să fi primit mijloacele pentru eutanasie și apoi să fi revenit la nișele ce le fuseseră repartizate. Poate continuaseră să-și îndeplinească sarcinile până când comandantul ordonase sinuciderea în masă.

În imponderabilitate, capetele nu se legănau inerte, fără viață. Nici chiar gurile nu se deschideau. Corpurile moarte continuau

să-şi asume posturi mai mult sau mai puţin similare vieţii, indiferent dacă erau ţinute locului de centuri sau dacă li se îngăduise să plutească în derivă de la un perete la altul. Era una dintre cele mai vechi şi mai crude lecţii ale războiului purtat în spaţiu: în cosmos, morţii erau greu de deosebit de cei vii.

Toţi membrii echipajului erau slabi, emaciaţi, de parcă trăiseră de multe luni numai cu raţii de urgenţă. Unii aveau ulceraţii pe piele sau vânătăile unor răni anterioare care nu se vindecaseră corespunzător. Poate că alţii muriseră chiar mai devreme şi fuseseră purjaţi din navă, pentru ca masa corpurilor lor să fie utilizată spre a se economisi combustibil. Sub căciuli şi căşti, toţi aveau un puf cenuşiu de păr tuns foarte scurt. Erau îmbrăcaţi uniform şi purtau doar însemne de specializare tehnică, nu de rang. În luminile sumbre de urgenţă, tonurile pielii lor se contopeau într-o medie gri-verzuie.

Clavain văzu cu ochii lui un cadavru care apăruse plutind. Bărbatul părea să se tragă singur prin aer, cu gura abia întredeschisă, cu ochii fixaţi asupra unui punct nedeterminat, la câţiva metri mai în faţă. Se izbi de un perete şi Clavain percepu reverberaţia slabă în locul unde se fixase el.

Proiectă o solicitare în mintea femeii.

Fixează corpul, te rog.

Ea se conformă. Clavain le ceru după aceea tuturor membrilor echipei de baleiere să se ancoreze şi să rămână locului. În jur nu mai pluteau alte cadavre, aşa că n-ar fi trebuit să existe obiecte care să confere mişcare navei în sine. Clavain aşteptă o clipă pentru o actualizare din partea *Mătrăgunei*, care continua să-i scaneze cu dispozitivele cu spectru laser.

La început se îndoi de ceea ce i se arătă.

Era lipsit de logică, totuşi ceva continua să se mişte prin nava inamică.

– Micuţă Domnişoară?

Antoinette cunoştea foarte bine tonul acela şi semnele nu erau de bun augur. Apăsată puternic în cuşeta de accelerație, icni un

răspuns care ar fi fost incomprehensibil pentru oricine sau orice altceva decât Bestia.

– Se-ntâmplă ceva, așa-i?

– În mod regretabil, da. Cineva nu poate fi sigur, dar se pare că este o problemă cu miezul principal de fuziune.

Bestia afișă pe fereastra punții o diagramă a sistemului de fuziune, suprapusă peste straturile de nori prin care trecea *Pasărea*, pe măsură ce suia înapoi spre spațiul cosmic. Elemente din motorul de fuziune pulsau roșu amenințător.

– Dumnezeule! Reactorul tokamak, nu?

– Așa se pare.

– Ce rahat! Știam c-ar fi trebuit schimbat la ultima reparație capitală.

– Vorbește frumos, Micuță Domnișoară. Și cineva îți reamintește politicos că ce s-a făcut este bun făcut.

Antoinette parcurse și alte fluxuri de diagnoză, dar veștile nu se îmbunătățiră deloc.

– E numai vina lui Xavier, zise ea.

– În ce fel ar putea fi culpabil domnul Liu?

– Xave s-a jurat că tokul mai rezistă minimum trei călătorii.

– Poate că așa este, totuși, înainte de a atribui mare parte din vină domnului Liu, poate n-ar trebui să uiți oprirea forțată a motorului principal pe care ne-a impus-o poliția când plecam din Centura Ruginită. Genul acela de oprire n-a fost în favoarea tokamakului. Apoi, avariile cauzate de vibrațiile suferite la inserția atmosferică.

Femeia făcu o grimasă. Uneori se întreba de partea cui era de fapt Bestia.

– Bine, zise ea. Nu-l mai învinuiesc pe Xave. Cel puțin deocamdată. Dar asta nu mă ajută prea mult, este?

– Un eșec poate fi prezis, dar nu garantat.

Antoinette examină afișajele.

– Ne vor trebui alți zece kilometri pe secundă doar pentru a ajunge pe orbită. Poți face asta, Bestie?

– Cineva se străduiește cât poate.

Ea încuviință, acceptând că era tot ce-i putea cere navei. Deasupra, norii începeau să se rarefieze și cerul se întuneca spre bleumarin adânc, de miez de noapte. Spațiul cosmic părea îndeajuns de aproape ca să fie atins.

Mai avea însă mult până acolo.

Clavain privi cum ultimul strat de camuflare era îndepărtat de pe ascunzătoarea supraviețuitorului. Unul dintre soldații lui lumină cu lanterna spațiul strâmt și întunecos. Supraviețuitorul era ghemuit într-un colț, înfășurat ca într-un cocon într-o pătură termică gri, pătată. Clavain se simți ușurat; acum, după soluționarea acestui detaliu minor, nava inamică putea fi distrusă în siguranță, iar *Mătrăguna* putea reveni la Cuibul-Mamă.

Găsirea supraviețuitorului fusese mai ușoară decât se așteptase. Avuseseră nevoie de numai treizeci de minute ca să-i determine locația, îngustând căutarea cu scanere acustice și biosenzoriale. Apoi fusese pur și simplu o chestiune de demontare de panouri și echipamente până găsiseră nișa secretă, un spațiu de mărimea a două dulapuri puse spate în spate. Se afla într-o parte a navei pe care echipajul uman ar fi evitat s-o viziteze prea des, deoarece era scăldată în radiații puternice provenite de la motoarele de fuziune.

Clavain decise rapid că ascunzătoarea arăta ca o celulă: un loc de detenție într-o navă care nu fusese concepută pentru a transporta deținuți. Captivul fusese băgat acolo, după care panourile și echipamentele fuseseră sudate în jurul lui, lăsând doar un spațiu prin care să primească aer, apă și alimente. Celula era împuțită. Clavain ceruse costumului să ia o mostră de aer și să i-o treacă prin dreptul nărilor: duhnea a dejecții umane. Se întrebă dacă echipajul îl neglijase pe deținut permanent sau doar după ce atenția îi fusese distrasă de apariția *Mătrăgunei*.

Din alte puncte de vedere, deținutul părea bine îngrijit. Pereții celulei erau capitonați și aveau inele de prindere, pentru a evita rănirile în timpul manevrelor. Exista de asemenea un microfon pentru comunicații, deși, din câte își dădea seama Clavain, funcționa doar unidirecțional, astfel încât deținutul putea primi mesaje. Se vedeau

pături și resturile unei mese. Clavain văzuse și locuri mai groaznice pentru detenție. Ba chiar fusese internat în unele dintre ele.

Trimise un gând în mintea soldatului cu lanterna.

Ia pătura de pe el. Vreau să văd ce am găsit.

Soldatul se întinse în celulă. Clavain se întrebă cine putea fi deținutul și prin minte îi trecură mai multe posibilități. Nu știa ca vreun Agregat să fi fost făcut prizonier recent și se îndoia că inamicul s-ar fi străduit atât de mult să-l țină în viață. Următoarea probabilitate însemnată ar fi fost ca deținutul să provină chiar din rândurile inamicului: un trădător sau, poate, un dezertor.

Soldatul smulse pătura de pe silueta ghemuită.

Chircit într-o formă micuță de fetus, deținutul chițăi înaintea asaltului neașteptat de lumină și-și ascunse ochii adaptați la întuneric.

Clavain se holbă. Nu era nici pe departe ceea ce se așteptase. La prima vedere, deținutul putea fi confundat cu un adolescent uman, deoarece proporțiile și mărimea erau aproximativ analoge. Mai exact, părea un om în pielea goală – piele rozalie, cu aspect uman, neacoperită de haine – care fusese înghesuit în celulă. Pe brațul superior se vedea o zonă oribilă de piele arsă, o suprafață de cute și spirale trandafirii și alb cadaveric.

Clavain se uita la un hiperporc: o himeră genetică de porc și om.

– Salut! rosti el și glasul amplificat îi bubui din difuzorul costumului.

Hiperporcul se mișcă. O mișcare bruscă, aidoma unui arc destins, la care nimeni nu se așteptase. Se repezi spre ei cu ceva lung și metalic strâns în pumn. Obiectul străluci și muchia lui reverberă ca un diapazon. Hiperporcul îl înfipse adânc în pieptul lui Clavain. Vârful lamei lunecă peste armură, lăsând doar o zgârietură îngustă și sclipitoare, dar găsi punctul de lângă umăr unde două plăcuțe se suprapuneau. Tăișul pătrunse în interstițiu, iar costumul lui Clavain înregistră intruziunea și lansă în cască o alarmă ascuțită și pulsatorie. Clavain se retrase înainte ca lama să-i străpungă stratul de costum interior și să-i atingă pielea, apoi se izbi sonor de peretele din spate. Arma zbură din strânsoarea hiperporcului, rostogolindu-se ca o navă care și-a pierdut controlul giroscopic. Clavain recunoscu

cuțitul piezoelectric; și el avea ceva similar la centura utilitară a costumului. Probabil că hiperporcul îl furase de la un demarhist.

Clavain își recăpătă răsuflarea.

– Să mai încercăm o dată, de acord?

Ceilalți Agregați îl imobilizaseră pe hiperporc, în timp ce Clavain își inspecta costumul, apelând reprezentări grafice de avarii. Lângă umăr se înregistra o pierdere ușoară de presiune. Nu se afla în pericol de a se sufoca și de a muri, totuși nu trebuia să piardă din vedere posibilitatea ca la bordul navei inamice să existe agenți contaminanți nedescoperiți de ei. Aproape din reflex, luă de la centură un spray pentru etanșare, selectă diametrul duzei și lipi epoxid cu întărire rapidă în jurul zonei generale a rănii făcute de cuțit, unde se solidifică sub forma unui chist cenușiu sinuos.

Cândva, înainte de zorii erei demarhiste, în secolul XXI sau XXII, nu departe de momentul nașterii lui Clavain, un spectru de gene umane fusese introdus prin splicing în genele porcului domestic. Scopul îl reprezentaseră optimizarea și ușurarea transplantului de organe între cele două specii, permițând porcilor să dezvolte părți ale corpului ce puteau fi prelevate ulterior pentru utilizarea la oameni. Acum existau și căi mai bune de reparare sau de înlocuire a țesuturilor lezate; de fapt existau de secole, însă moștenirea experimentelor pe porci rămăsese. Intervenția genetică ajunsese prea departe, ducând nu numai la compatibilitate inter-specii, ci și la ceva complet neașteptat: inteligență.

Dar nimeni, nici chiar hiperporcii, nu știau ce se întâmplase de fapt. Poate că nu existaseră intervenții deliberate de ridicare a facultăților lor cognitive la nivel uman, dar în mod cert hiperporcii nu câștigaseră limbajul în mod accidental. Nu toți vorbeau – existau subgrupe distincte cu diverse capacități mintale și vocale –, însă cei care puteau vorbi fuseseră modificați genetic de cineva care știuse exact ce face. Pe lângă faptul că creierul lor avea conectate mecanismele gramaticale corecte, gâtul, plămânii și maxilarele le fuseseră adaptate astfel încât puteau forma sunete de vorbire umană.

Clavain înaintă pentru a se putea adresa prizonierului.

– Poţi să mă-nţelegi? întrebă el, întâi în norte, apoi în canasiană, principala limbă a demarhiştilor. Mă numesc Nevil Clavain. Te afli în custodia Agregaţilor.

Hiperporcul răspunse, cu anatomia maxilarului şi a gâtului remodelată pentru a-i îngădui să formeze sunete omeneşti perfecte.

– Nu-mi pasă-n custodia cui sunt. Poţi să te cari şi să crăpi liniştit.

– Întâmplător astăzi n-am programată niciuna dintre activităţile acestea.

Hiperporcul deschise bănuitor un ochi roşu-trandafiriu.

– De fapt, cine dracu' eşti tu? Şi restul unde sunt?

– Te referi la echipajul acestei nave? Mă tem că au murit toţi.

Hiperporcul nu dovedi vreo recunoştinţă detectabilă la auzul veştii.

– Voi i-aţi omorât?

– Nu, erau deja morţi când am ajuns la bord.

– Şi cine sunteţi voi?

– Am spus deja – Agregaţi.

– Păianjeni...

Hiperporcul îşi contorsionă gura aproape umană într-o expresie ce aducea mult cu dezgustul.

– Ştii ce fac eu cu păianjenii? Urinez pe ei în closet.

– Foarte frumos.

Clavain îşi dădea seama că discuţia n-avea să ajungă prea repede undeva; subvocal, îi ceru unui soldat din apropiere să-l sedeze pe prizonier şi să-l transporte în *Mătrăgună*. Habar nu avea pe cine sau ce reprezenta hiperporcul ori cum intrase el în spirala accelerată a sfârşitului războiului, dar urma să afle mai multe după ce aveau să-l sondeze. Iar o doză de maşmede Agregate avea să facă minuni pentru reticenţa lui.

Clavain rămase în nava inamică în timp ce echipele de baleiere terminară ultima verificare, asigurându-se că duşmanul nu lăsase în urmă informaţii utile tactic. Nu exista însă absolut nimic; stocările de date ale navei fuseseră purjate. O căutare paralelă nu descoperi tehnologii care să nu fie deja bine cunoscute de Agregaţi şi nici

sisteme de armament demne de preluare. Procedura standard în momentul acesta era distrugerea navei, pentru a împiedica revenirea ei în mâinile inamicului.

Tocmai se gândea care ar fi fost modul cel mai bun de sabordare a navei – o torpilă sau o încărcătură explozivă? –, când simți prezența lui Remontoire invadându-i mintea.

[Clavain?]

Ce este?

[Recepționăm un mesaj SOS general de la cargobot.]

Antoinette Bax? Credeam că a murit.

[Nu, dar s-ar putea să moară în curând. Are probleme la motoare – se pare că s-a defectat tokamakul. N-a atins viteza de evadare și nici n-a reușit să ajungă pe orbită.]

Clavain încuviință, mai mult pentru sine decât pentru Remontoire. Își imagină genul de traiectorie parabolică pe care trebuia să se afle *Pasărea-Furtunii*. Probabil că încă nu ajunsese la apexul parabolei, dar, mai devreme sau mai târziu, Antoinette Bax avea să înceapă să lunece înapoi spre plafonul norilor. Își imagină de asemenea genul de disperare care ar fi determinat-o pe femeie să emită un mesaj SOS general, când unica navă aflată la o distanță de unde putea să răspundă aparținea Agregaților. Potrivit experienței lui Clavain, majoritatea piloților ar fi preferat să moară decât să fie capturați de păianjeni.

[Îți dai seama că nu putem răspunde la apelul ei.]

Îmi dau seama.

[Asta ar stabili un precedent. Ar însemna că aprobăm activități ilegale. În cazul cel mai fericit, n-am avea de ales decât s-o recrutăm.]

Clavain încuviință iarăși, gândindu-se la prizonierii pe care-i văzuse urlând și zbătându-se când erau duși spre sălile de recrutare, unde urma să li se pompeze în creier mașinării neurale Agregate. Nu aveau dreptate să se teamă; o știa mai bine decât oricine, deoarece, cândva, se împotrivise el însuși. Dar înțelegea perfect ce simțeau.

Și se întrebă dacă dorea să abată teroarea aceea asupra lui Antoinette Bax.

Ceva mai târziu, Clavain văzu scânteia albastru-strălucitor când nava inamică atinse atmosfera gigantei gazoase. Printr-o întâmplare, asta se petrecuse pe fața întunecată și iluminase straturi suprapuse de nori în flash-uri stroboscopice purpurii, pe măsură ce cobora. Era impresionant, ba chiar frumos, și pentru o clipă regretă că nu i-o putea arăta Galianei, întrucât ar fi fost genul de spectacol care ar fi încântat-o. Ea ar fi fost de acord și cu metoda aleasă de bărbat pentru sabordare: renunțase să irosească o torpilă sau încărcătură explozivă și atașase trei rachete-tractoare din *Mătrăgună*, drone micuțe ce se lipiseră ca niște remora de carcasa inamică. Rachetele purtaseră nava inamică spre giganta gazoasă, desprinzându-se cu câteva minute înainte de intrarea în atmosferă. Unghiul pătrunderii fusese ascuțit și vehiculul se incinerase impresionant.

Rachetele reveneau acum acasă, accelerând la maximum pentru a ajunge din urmă *Mătrăguna*, care se pornise deja spre Cuibul-Mamă. După ajungerea rachetelor la bord, operațiunea putea fi considerată terminată; ar mai fi fost de rezolvat doar problema prizonierului, însă soarta hiperporcului nu reprezenta o urgență. Cât despre Antoinette Bax, indiferent de motivele pe care le avusese ea, Clavain îi admira bravura; nu numai pentru că pătrunsese atât de mult într-o zonă de război, ci și pentru că ignorase sfidător avertismentul comandantului navei și, când devenise necesar, avusese curaj să le ceară ajutor Agregaților. Ar fi trebuit să știe că era o solicitare irațională; prin însăși ilegalitatea intrării în zona de război, își anulase orice drept la asistență și era greu de crezut că o navă militară ar fi irosit timp sau combustibil ca s-o ajute. De asemenea, trebuia să știe că, chiar dacă Agregații i-ar fi salvat viața, prețul pe care l-ar fi plătit pentru asta ar fi fost înrolarea în rândurile lor, o soartă pe care mașina de propagandă demarhistă o făcuse să pară un iad.

Nu. În mod rațional, nu se putea aștepta să fie salvată. Totuși, fusese un gest curajos din partea ei să solicite ajutor.

Clavain oftă, legănându-se pe muchia dezgustului de sine. Expedie o comandă neurală către *Mătrăguna*, cerând un fascicul îngust spre cargobot. După stabilirea legăturii, rosti cu glas tare:

– Antoinette Bax, sunt Nevil Clavain. Mă aflu la bordul navei Agregate. Mă poți auzi?

De acum exista un decalaj temporal și semnalul de răspuns nu era focalizat. Vocea ei sună de parcă ar fi venit dinapoia celui mai îndepărtat quasar.

– De ce-mi răspunzi acum, ticălosule? Văd că m-ai lăsat să mor.

– Eram curios, atâta tot.

Își ținu răsuflarea, așteptându-se pe jumătate ca ea să nu răspundă.

– În legătură cu ce?

– Eram curios ce anume te-a determinat să ne ceri ajutorul. Nu te îngrozește ce-ți vom face?

– De ce ar trebui să mă-ngrozească?

Părea nepăsătoare, totuși Clavain nu se lăsa păcălit.

– În general, politica noastră este de asimilare a prizonierilor capturați. Te-am aduce la bord și ți-am introduce în creier mașinile noastre. Asta nu te îngrijorează?

– Ba da, însă o să-ți spun ce mă-ngrijorează mai mult în clipa de față: izbirea de planeta asta de tot rahatul.

Clavain surâse.

– Asta-i o atitudine foarte pragmatică și nu pot să n-o admir.

– Perfect. Acum poți să te duci dracului și să mă lași să mor în pace?

– Antoinette, ascultă-mă cu atenție. Am nevoie să faci ceva pentru mine și încă destul de urgent.

Ea percepu probabil modificarea de ton din glasul lui, totuși continuă să fie suspicioasă.

– Ce anume?

– Trimite-mi planurile navei tale. Vreau schema completă a profilului de integritate structurală a carcasei. Punctele de rezistență... chestiile de felul ăsta. Ar fi și mai bine dacă ai putea convinge carcasa să se autocoloreze pentru a sublinia contururile de tensiuni maxime. Vreau să știu unde pot aplica o sarcină fără ca nava să ți se rupă din cauza tensiunilor.

– Nu există niciun mod în care să mă poți salva. Ești prea departe. Chiar dacă te-ai întoarce în clipa asta, ar fi prea târziu.

– Există un mod, crede-mă. Expediază-mi datele, te rog, altfel va trebui să mă încred în instincte și s-ar putea să nu fie soluția cea mai bună.

Pentru o clipă ea nu-i răspunse. Clavain așteptă, scărpinându-se în barbă și răsuflă doar când simți anunțul *Mătrăgunei* că primise datele respective. Scană transmisiunea împotriva virușilor nevropatici, apoi o acceptă în minte. Tot ce trebuia să știe despre cargobot îi înflori în cap, înghesuindu-se în memoria pe termen scurt.

– Mulțumesc foarte mult, Antoinette. Este exact ce-mi trebuia.

Clavain expedie o comandă spre una dintre rachetele-tractor ce reveneau la *Mătrăguna*. Aceasta se desprinse de celelalte cu accelerația unui șfichi și execută o întoarcere în ac de păr care ar fi transformat în pastă orice pasager organic. Clavain autoriză racheta să-și ignore toate limitările de securitate interne, eliminând nevoia de a păstra suficient combustibil pentru a se întoarce la *Mătrăguna*.

– Ce vrei să faci? întrebă Antoinette.

– Îți trimit o dronă care se va fixa de carcasa ta și te va tracta să ieși din puțul gravitațional al jupiterienei. Îți va da un impuls modest în direcția lui Yellowstone, dar mă tem că după aceea vei rămâne pe cont propriu. Sper să-ți poți repara tokamakul, altfel te va aștepta un drum foarte lung până acasă.

Păru că durează o eternitate până când femeia îi pricepu cuvintele.

– N-o să mă iei prizonieră?

– Nu azi. Dar îți promit un lucru: dacă îmi mai ieși vreodată în cale, o să te ucid.

Nu-i făcuse plăcere să rostească amenințarea, dar spera că avea s-o trezească la realitate. După aceea întrerupse legătura înainte ca ea să poată răspunde.

CAPITOLUL 4

Într-o clădire din Cuvier, pe planeta Resurgam, o femeie stătea la o fereastră aflată în capătul opus al încăperii față de ușă, cu mâinile strâns încleștate la spate.

– Următorul, rosti ea.

Pe când aștepta ca suspectul să fie târât înăuntru, femeia admiră panorama impresionantă și sumbră. Ferestrele se ridicau din podea până în plafon și erau aplecate spre exterior în partea superioară. Structuri cu aspect utilitarist se îndepărtau în toate direcțiile, cuburi și paralelipipede suprapuse. Clădirile nemilos de rectilinii inspirau o senzație de oprimare și conformism strivitor; structuri de ghidare a undelor mintale concepute pentru a exclude până și cele mai mărunte gânduri optimiste sau vesele.

Biroul ei, care nu era decât una dintre încăperile din vasta Casă a Inchiziției, se găsea în porțiunea reclădită din Cuvier. Potrivit consemnărilor istorice – Inchizitoarea nu fusese prezentă la eveniment –, clădirea se afla aproape fix deasupra punctului unde Inundaționiștii Potecii Adevărate detonaseră primul lor dispozitiv terorist. Având o putere de aproximativ două kilotone, bombele cu antimaterie de mărimea unor gămălii de ac nu fuseseră armele de distrugere cele mai impresionante din experiența femeii, însă ea considera că nu conta cât de mare îți era arma, ci cum o foloseai.

Teroriștii n-ar fi putut alege o țintă mai vulnerabilă și de aceea rezultatele fuseseră dezastruoase.

– Următorul..., repetă Inchizitoarea, ceva mai tare de data aceasta.

Ușa scârțâi, întredeschizându-se cât un lat de palmă, și gardianul rosti de afară:

– Pentru azi s-a terminat, doamnă.

Bineînțeles... dosarul lui Ibert fusese ultimul din teanc.

– Mulțumesc, răspunse Inchizitoarea. Ai auzit ceva noutăți despre cercetarea Thorn?

Gardianul răspunse ușor stingher, cum era de altfel firesc, întrucât transmitea informații între două departamente guvernamentale rivale.

– Am înțeles că au eliberat un bărbat după ce l-au interogat. Avea un alibi beton, deși a necesitat puțină putere de convingere pentru a-l afla de la el. Fusese cu altă femeie decât soția lui.

Strânse din umeri.

– Povestea obișnuită...

– Și puterea de convingere obișnuită, bănuiesc – câteva coborâri cu ghinion pe scări. Deci n-au nicio pistă nouă despre Thorn?

– Nu s-au apropiat de prinderea lui, la fel ca dumneavoastră cu triumvira. Mă scuzați. Știți la ce mă refer, doamnă.

– Da...

Ea prelungi cuvântul chinuitor.

– Asta a fost tot, doamnă?

– Deocamdată.

Ușa scârțâi și se închise.

Femeia al cărei titlu oficial era Inchizitoarea Vuilleumier își îndreptă iar atenția asupra orașului. Delta Pavonis coborâse pe cer și începuse să adumbrească laturile clădirilor în permutări discrete de portocaliu și ruginiu. Ea privi panorama până la lăsarea amurgului, comparând-o în minte cu amintirile din Orașul Abisului și, anterior, cu Atuul lui Sky. Amurgul era momentul zilei când Inchizitoarea decidea dacă îi place sau nu un loc. Odată, la scurt timp după ce sosise în Orașul Abisului, îl întrebase pe un bărbat pe nume Mirabel dacă existase vreun moment în care să fi decis că-i plăcea orașul. Mirabel era originar de pe Atuul lui Sky, la fel ca ea.

Îi răspunsese că găsise moduri de a se obișnui. Femeia se îndoise, dar până la urmă se dovedise că Mirabel avusese dreptate. Însă abia după ce fusese smulsă din Orașul Abisului, începuse să și-l amintească cu un sentiment care aducea cu plăcerea.

Pe Resurgam nu atinsese niciodată o asemenea stare.

Farurile automobilelor electrice furnizate de guvern curgeau ca râuri de argint printre clădiri. Inchizitoarea plecă de la fereastră și traversă încăperea spre camera ei privată. Închise ușa în urmă.

Din considerente de securitate, camera nu avea ferestre. Inchizitoarea se așeză într-un scaun capitonat, înapoia unui birou vast, în formă de potcoavă. Era un scriptoriu vechi ale cărui mărunțaie cibernetice moarte fuseseră înlocuite cu sisteme mult mai rudimentare. La un capăt al biroului, pe o bobină de încălzire, se afla un ibric cu cafea trezită, călduță. Ventilatorul electric zumzăitor emana iz de ozon.

Trei pereți, incluzând mare parte din cel cu ușa de acces, erau acoperiți de rafturi cu rapoarte care detaliau cincisprezece ani de eforturi. Ar fi fost absurd ca un întreg departament guvernamental să fie dedicat capturării unei singure persoane: o femeie despre care nu se putea afirma cu certitudine că mai trăia și cu atât mai puțin că s-ar fi găsit pe Resurgam. De aceea mandatul oficiului Inchizitoarei se extindea la culegerea de informații despre amenințările externe la adresa coloniei. Realitatea era că triumvira devenise cel mai faimos dintre dosarele încă deschise, în același fel în care capturarea lui Thorn și distrugerea mișcării conduse de el dominau activitatea departamentului vecin, Amenințări Interne. Deși trecuseră peste șaizeci de ani de când triumvira comisese crimele, oficialități de vârf continuau să ceară arestarea și judecarea ei, utilizând-o ca punct de focalizare pentru sentimente publice care altfel s-ar fi putut îndrepta spre guvern. Era unul dintre trucurile cele mai vechi ale managementului mulțimilor – oferă-le o persoană pe care s-o urască. Inchizitoarea avea multe alte lucruri pe care ar fi preferat să le facă decât s-o urmărească pe criminala de război, însă dacă departamentul ei n-ar fi dovedit entuziasmul necesar, altul i-ar fi luat

cu siguranță locul, iar așa ceva nu putea fi tolerat. Exista o posibilitate foarte redusă ca un nou departament să aibă succes.

De aceea Inchizitoarea continua să joace teatru. Cazul triumvirei rămânea în mod legitim deschis, deoarece era o Ultranaută și, în consecință, se putea presupune că încă trăia, în ciuda timpului scurs de la activitățile ei criminale. Numai în cazul ei fuseseră întocmite liste cu zeci de mii de suspecți potențiali și transcrieri de mii de interogatorii. Existau sute de biografii și sinteze de caz. Unii indivizi, zece-doisprezece, meritau fiecare o porțiune însemnată dintr-un raft. Iar aceea era doar o fracțiune din arhiva oficiului, doar documentele ce trebuiau să se afle la îndemână. În subsol, ca și în alte locuri din oraș, existau kilometri de rafturi cu documente. O rețea minunată, și în general secretă, de tuburi pneumatice îngăduia transportarea dosarelor între birouri în numai câteva secunde.

Pe biroul Inchizitoarei se aflau acum câteva dosare deschise. Diverse nume fuseseră încercuite, subliniate sau conectate prin linii subțiri. De fișe rezumative erau capsate fotografii, imagini încețoșate surprinse cu teleobiectivul ale unor fețe care se mișcau prin mulțime. Femeia le frunzări, conștientă că trebuia să ofere impresia convingătoare că examinează cu atenție aceste piste aparente. Trebuia să-și asculte agenții de teren și să digere crâmpeiele de date transmise de informatori. Trebuia să lase impresia de netăgăduit că dorea cu adevărat s-o găsească pe triumviră.

Ceva îi atrase privirea. Ceva de pe al patrulea perete.

Peretele etala o proiecție Mercator a Resurgamului. Harta fusese actualizată cu programul de terraformare și arăta petice mici albastre sau verzi pe lângă nuanțele inexorabile de cenușiu, ocru și alb care predominaseră cu un secol în urmă. Cuvier continua să fie așezarea cea mai întinsă, însă acum exista o duzină de avanposturi suficient de mari pentru a fi considerate orășele în toată puterea cuvântului. Linii s-levitaționale făceau legătura între cele mai multe; altele erau conectate prin canale, șosele sau conducte pentru materiale. Existau și câteva piste pentru asolizare, însă numărul avioanelor nu era suficient pentru a permite călătorii, cu excepția oficialităților guvernamentale de vârf. La așezările

mai mici – staţiile meteo şi cele câteva situri arheologice rămase –, se putea ajunge cu aerostate sau cu târâtoare cu şenile, însă de obicei după săptămâni de călătorie.

Un led roşu clipea acum sus, în colţul nord-estic al hărţii, la sute de kilometri depărtare de orice loc pe care l-ar fi cunoscut majoritatea oamenilor. Era apelul unui agent de teren. Operativii erau identificaţi prin numerele lor de cod, care pâlpâiau lângă punctele luminoase ce le anunţau poziţiile.

Operativul Patru.

Inchizitoarea simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr scurt şi negru de pe ceafă. Trecuse foarte mult timp de când nu mai auzise nimic de la Operativul Patru.

Căută tastele negre şi rigide de pe birou şi le apăsă apoi cu vârfurile degetelor, formulând o interogaţie. Ceru biroului să verifice dacă Operativul Patru putea fi contactat în momentul acela. Afişajul biroului confirmă că ledul roşu apăruse în ultimele două ore. Operativul continua să fie în direct, aşteptându-i răspunsul.

Inchizitoarea ridică receptorul telefonului de pe birou, apăsându-i de ureche forma de limax negru.

– Comunicaţiile, rosti ea.

– Aici Comunicaţiile.

– Legătura cu agentul de teren Operativul Patru. Repet, agentul de teren Operativul Patru. Semnal exclusiv audio. Protocolul trei.

– Rămâneţi pe fir, vă rog. Stabilire legătură. Conectare.

– Protecţie.

Auzi cum intensitatea semnalului îşi schimbă uşor modulaţia când ofiţerul de comunicaţii ieşi de pe circuit. Ascultă şi nu auzi decât paraziţi.

– Patru...? murmură ea.

Replica sosi după o întârziere agonizantă.

– Aici.

Glasul era slab, dar răbufnea ascuţit la răstimpuri, printre paraziţi.

– A trecut mult, Patru.

– Ştiu.

Era o voce de femeie, o voce pe care Inchizitoarea o știa foarte bine.

– Cum merge, Inchizitoare Vuilleumier?

– Orice muncă are suișuri și coborâșuri.

– Cunosc sentimentul. Trebuie să ne întâlnim, urgent și personal. Oficiul tău se mai bucură de micile lui privilegii?

– Între anumite limite.

– Atunci îți sugerez să abuzezi de ele la maximum. Știi unde mă găsesc în prezent. La șaptezeci și cinci de kilometri sud-vest de mine, se află o așezare mică numită Solnhofen. Pot să fiu acolo în mai puțin de o zi, la următoarele...

Îi dădu Inchizitoarei detaliile unui bar pe care ea îl localizase deja.

Inchizitoarea făcu obișnuitele calcule mintale. Mergând cu s-levul și pe șosea, ar fi avut nevoie de două-trei zile să ajungă la Solnhofen. Cu s-levul și cu aerostatul ar fi fost mai rapid, însă mai bătător la ochi: Solnhofen nu se afla pe niciuna dintre rutele normale ale dirijabilelor. Un avion ar fi fost mai rapid, desigur, putând ajunge cu ușurință într-o zi și jumătate la locul de rendez-vous, chiar dacă ar fi fost silit să adopte traseul mai lung pentru evitarea fronturilor atmosferice. În mod firesc, dacă ar fi primit o solicitare urgentă din partea unui agent de teren, ea n-ar fi ezitat să zboare. Însă acesta era Operativul Patru. Inchizitoarea nu-și putea permite să atragă o nedorită atenție asupra întâlnirii. Dar, reflectă după aceea, și nefolosirea avionului ar fi atras atenția.

Nu era simplu.

– Este realmente atât de urgent? întrebă ea știind care va fi răspunsul.

– Bineînțeles.

Femeia scoase un sunet straniu, ca un cotcodăcit de găină.

– Altfel nu te-aș fi apelat, nu?

– Și se referă la ea... la triumvir?

Poate că-și imaginase, dar i se păru că simte un zâmbet în răspunsul agentului de teren.

– La cine alta?

CAPITOLUL 5

Cometa nu avea un nume. Poate că fusese clasificată și catalogată cândva, dar nu în memoria vreunei ființe vii și nicio informație asociată cu ea nu avea să fie găsită în bazele de date publice. Niciun transponder nu fusese vreodată ancorat de suprafața ei, niciun Skyjack nu se prinsese de ea pentru a extrage un eșantion din nucleu. Din toate punctele de vedere, era complet banală, o simplă componentă a unui roi mult mai mare de corpuri cosmice reci și plutitoare. Existau miliarde de comete, fiecare urmând o orbită lentă și măreață în jurul lui Epsilon Eridani. În mare parte, fuseseră netulburate de la formarea acestui sistem. Cu totul ocazional, o perturbare rezonantă a uneia dintre planetele mai mari ale sistemului ar fi putut să descătușeze câțiva membri ai roiului și să-i trimită pe orbite foarte apropiate de soare, dar pentru uriașa majoritate a cometelor viitorul consta doar din parcurgerea de orbite în jurul lui Epsilon Eridani, până ce steaua avea să se dilate. Până atunci ele aveau să rămână inactive, insuportabil de reci și tăcute.

Cometa era mare față de membrii roiului, totuși nu în mod neobișnuit: exista cel puțin un milion de comete și mai mari. Era un bulgăre de noroi înghețat și gheață aproape neagră cu diametrul de douăzeci de kilometri; un mereng ușor compactat de metan, oxid de carbon, azot și oxigen, împletite cu silicați, hidrocarburi ca funinginea și câteva vene sclipitoare de macromolecule organice

de culoarea purpurei sau a smaraldului. Se cristalizaseră în filoane de cristal superb refractare cu câteva miliarde de ani în urmă, când galaxia era un loc mai tânăr și mai tăcut. În mare parte era totuși întunecată. De la distanța aceasta, Epsilon Eridani se vedea ca un ciob dur de lumină, la treisprezece ore-lumină depărtare. Părea doar cu puțin mai apropiată decât stelele cele mai strălucitoare.

Însă oamenii sosiseră aici, cândva.

Veniseră cu o escadră de vehicule spațiale negre, ale căror cale erau ticsite de mașini transformatoare. Acoperiseră cometa cu un înveliș de plastic transparent, cuprinzând-o ca o spumă de salivă. Plasticul îi asigurase cometei rigiditatea structurală inexistentă altfel, dar din depărtare era practic de nedetectat. Retrodifuzia radarelor sau a scanărilor spectroscopice era infim afectată și se încadra în marja de eroare a măsurătorilor demarhiste.

După ce cometa a fost rigidizată prin învelișul de plastic, oamenii au început să-i reducă rotația. Rachete ionice, amplasate iscusit pe fața ei, i-au micșorat lent momentul unghiular. Numai după ce a rămas o slabă mișcare reziduală de rotație, îndeajuns ca să alunge bănuieli, rachetele ionice au fost oprite și instalațiile au fost demontate de pe suprafață.

La vremea aceea, oamenii lucrau deja în interior; sfredeliseră cometa și comprimaseră optzeci la sută din volumul ei interior într-o cochilie subțire și dură cu care căptușiseră învelișul exterior. Incinta rezultată avea diametrul de cincisprezece kilometri și era perfect sferică. Intrarea se făcea prin puțuri ascunse, îndeajuns de largi ca să încapă un vehicul spațial moderat de mare, cu condiția deplasării atente. Docuri și stații pentru reparații marcau suprafața interioară a incintei precum caroiajul dens al străzilor unui oraș, întrerupt pe alocuri de motoare crio-aritmetice, domuri scunde și negre ce păreau dopuri din zgură vulcanică. Motoarele uriașe erau refrigeratoare cuantice care absorbeau căldura din universul local prin răcire computațională.

Clavain trecuse prin tranziția intrării de suficiente ori ca să nu fie alarmat de ajustările bruște, ca niște șfichiuituri, ale cursului, necesare pentru evitarea coliziunilor cu cochilia rotativă a cometei.

Cel puțin așa obișnuia să-și spună, dar de fapt își ținea complet răsuflarea până ajungea înăuntru sau afară. Aducea prea mult cu plonjonul prin interstițiul tot mai mic de sub o poartă-ghilotină care cobora. Iar cu o navă atât de mare ca *Mătrăguna*, ajustările erau chiar mai brutale.

Lăsase operațiunea în seama computerelor navei. Ele știau cu precizie ce trebuia făcut și inserția era exact genul de problemă specifică pe care computerele o abordau mai bine decât oamenii, mai bine chiar decât Agregații.

Apoi totul se termină și el ajunse înăuntru. Nu pentru prima dată, Clavain încercă o senzație amețitoare de vertij când văzu interiorul cometei. Cochilia nu rămăsese mult timp goală. Volumul ei excavat era ticsit cu mașini care se mișcau: un gigantic mecanism de ceasornic format din sfere întrepătrunse ce se roteau grăbit și care aducea mai mult ca orice cu o armilară fantastic de complexă.

Aceasta era fortăreața militară a poporului său: Cuibul-Mamă.

Cuibul-Mamă era format din cinci straturi. Cele patru exterioare erau astfel construite încât să simuleze gravitația în increment de câte 0,5 *g*. Fiecare strat era alcătuit din trei inele cu diametre aproape egale; planul fiecărui inel era înclinat cu șaizeci de grade față de inelul vecin. Existau două noduri în care cele trei inele treceau aproape unul de celălalt și în fiecare dintre nodurile acelea inelele dispăreau într-o structură hexagonală. Structurile nodale funcționau atât ca puncte de transfer între inele, cât și ca mijloc de ghidare a lor. În structurile nodale, inelele treceau prin manșoane, supuse unor câmpuri magnetice fără frecare. Inelele în sine erau benzi întunecate, presărate cu nenumărate ferestruici și, ocazional, cu spații mai largi, iluminate.

Tripletul exterior de inele avea diametrul de zece kilometri și gravitația simulată de 2 *g*. La un kilometru de spațiu pustiu spre interior, un triplet mai mic se rotea în interiorul cochiliei exterioare, simulând gravitația la 1,5 *g*. După un kilometru, urma tripletul de inele cu 1 *g*, care era de departe cel mai dens populat și în care majoritatea Agregaților petreceau cel mai mult timp. În

interiorul lui se afla tripletul de inele cu 0,5 g, care la rândul său îngloba o sferă centrală transparentă care nu se rotea. Acela era miezul cu 0 g, o bulă presurizată cu diametrul de trei kilometri, plină cu vegetație, lămpi solare și nișe microhabitat. Acesta era locul unde se jucau copiii și veneau să moară bătrânii Agregați. Era de asemenea locul unde Felka își petrecea majoritatea timpului.

Mătrăguna deceleră și se opri în raport cu tripletul exterior. Vehicule de service ieșeau deja din inelele rotitoare. Clavain simți zguduiturile când remorcherele se fixară de fuzelajul *Mătrăgunei*. După debarcarea lui, nava avea să fie dusă pe șantierele ce căptușeau interiorul incintei, unde se vedeau multe nave deja andocate: o varietate de forme negre și alungite, conectate la un labirint de mașini de susținere și sisteme de reparații. Majoritatea erau totuși mai mici decât nava lui Clavain și nu existau nave cu adevărat foarte mari.

Clavain părăsi *Mătrăguna* cu obișnuitul lui sentiment de ușoară neliniște, ca după o misiune ce nu se încheiase cum ar fi trebuit. Trecuseră mulți ani până când înțelesese care era de fapt cauza: vinovat era faptul că, atunci când părăseau vehiculul, camarazii lui Agregați nu-și adresau niciun cuvânt unul altuia, deși petrecuseră luni întregi laolaltă și înfruntaseră multe riscuri împreună.

Un robot-îngrijitor îl preluă de la o ecluză a carcasei. Îngrijitorul era un paralelipiped vertical cu ferestre generoase, montat pe o bază dreptunghiulară presărată cu duze și elice. Clavain sui la bordul său și se uită spre un îngrijitor mai mare care pleca de la ecluza următoare. În el se găseau Remontoire cu alți doi Agregați și prizonierul capturat în nava demarhistă. Din depărtare, hiperporcul inert și docil putea fi confundat cu ușurință cu un om. Pentru o clipă, Clavain se gândi că hiperporcul era cooperant în mod agreabil, până recunoscu scânteierea unei diademe de pacificare înfășurată pe scalpul său.

Îl sondaseră pe drumul către Cuibul-Mamă, dar nu aflaseră nimic special. Memoriile hiperporcului aveau blocaje extreme; nu Agregate, ci în stilul rudimentar al pieței negre, uzuale în lumea interlopă din Orașul Abisului și folosite de obicei pentru protejarea amintirilor incriminatoare împotriva instrumentelor miliției

Ferrisville: sirenele, coasele, electrozii cranieni și epuratoarele mintale. Clavain nu avea nicio îndoială că blocajele puteau fi distruse cu tehnicile de interogare posibile în Cuibul-Mamă, însă deocamdată nu aflase decât că recuperaseră un mărunt infractor hiperporc cu tendințe violente, afiliat probabil la una dintre bandele mai mari ce operau pe Yellowstone și în spațiul extraplanetar, ca și în Centura Ruginită. În mod clar, hiperporcul nu avusese intenții bune atunci când îl capturaseră demarhiștii, dar asta nu era ceva neobișnuit pentru hiperporci.

Lui Clavain nici nu-i plăceau, nici nu-i displăceau hiperporcii. Cunoscuse destui ca să știe că erau la fel de complecși din punct de vedere moral ca oamenii pentru slujirea cărora fuseseră concepuți și că fiecare dintre ei trebuia judecat în mod izolat. Un hiperporc de pe satelitul industrial Ganesh îi salvase viața de trei ori în timpul crizei cordonului Shiva-Parvati din 2358. După douăzeci de ani, pe Luna lui Irravel, aflată pe orbita lui Fand, un grup de hiperporci briganzi luaseră ostatici opt soldați ai lui Clavain și începuseră să-i mănânce de vii când refuzaseră să divulge secrete ale Agregaților. Unul singur scăpase și Clavain îi preluase amintirile saturate de durere. Le purta acum cu el, încuiate în cel mai sigur tip de partiție mintală, ca să nu poată fi descuiate accidental. Totuși, nici episodul acela nu-l făcuse să-i urască pe hiperporci ca specie.

Pe de altă parte, nu era sigur dacă putea spune același lucru despre Remontoire. În adâncul trecutului acestuia, se găsea un episod încă și mai oribil și mai îndelungat, când fusese luat prizonier de hiperporcul pirat Lotul Șapte. Lotul Șapte se numărase printre primii hiperporci și mintea îi fusese ciuruită de cicatricele psihopate ale augmentărilor neurogenetice imperfecte. El îl capturase pe Remontoire și-l izolase de comuniunea mintală a celorlalți Agregați. Tortura aceea fusese suficientă, dar Lotul Șapte nu se abținuse de la celălalt tip de tortură, mai vechi. Și se dovedise foarte priceput în folosirea ei.

Remontoire scăpase într-un final și hiperporcul murise, însă Clavain știa că prietenul lui continua să aibă răni mintale profunde, care la răstimpuri răzbăteau la suprafață. Clavain îl privise

cu multă atenție pe Remontoire când făcuse sondările preliminare ale hiperporcului, perfect conștient de ușurința cu care procedura respectivă putea deveni ea însăși un gen de tortură. Și cu toate că niciuna dintre acțiunile lui Remontoire nu fusese nepotrivită – ba chiar se arătase aproape reținut în interogări –, Clavain simțise o îndoială. Se gândise că dacă n-ar fi fost un hiperporc și dacă Remontoire n-ar fi trebuit să fie asociat cu interogarea prizonierului...

Clavain privi cum celălalt îngrijitor se îndepărta de *Mătrăguna*, convins că va mai auzi de hiperporc și că repercusiunile capturii îl vor mai însoți o vreme. După care zâmbi și-și spuse că era un prost. La urma urmelor, nu era decât un hiperporc.

Emise o comandă neurală spre subpersonalitatea simplă a îngrijitorului, care se desprinse cu o zguduitură de carcasa *Mătrăgunei*, întunecată ca flancul unei balene. Robotul îl purtă spre interior, prin uriașul mecanism de ceasornic al roților centrifugale, spre inima verde a miezului aflat în imponderabilitate.

Această fortăreață, acest Cuib-Mamă anume, fusese construită cel mai recent. Deși întotdeauna existase un Cuib-Mamă, în etapele inițiale ale războiului fusese doar cel mai mare dintre multele campamente camuflate. Pe atunci, două treimi dintre Agregați erau răspândiți prin sistemul solar, în baze mai mici. Însă separarea genera unele probleme. Grupurile individuale se găseau la ore-lumină depărtare și liniile de comunicații între ele erau vulnerabile la interceptări. Strategiile nu puteau fi dezvoltate în timp real și nici starea minții de grup nu putea fi extinsă pentru a cuprinde două sau mai multe cuiburi. Agregații deveniseră fragmentați și nervoși. Cu destule ezitări se luase decizia de a absorbi cuiburile mai mici într-un Cuib-Mamă vast, sperând că avantajul câștigat prin centralizare va depăși pericolul implicat prin punerea tuturor ouălor într-un singur coș.

Privind retrospectiv, decizia avusese un succes uriaș.

Apropiindu-se de membrana miezului aflat în imponderabilitate, îngrijitorul încetini. Clavain se simțea cu totul neînsemnat pe lângă sfera verde, care răspândea o strălucire blândă, aidoma unei

planete miniaturale acoperite de vegetație. Îngrijitorul lipăi prin membrană și ieși în aer.

Clavain coborî o fereastră, îngăduind atmosferei din miez să se amestece cu cea din robot. Nările i se dilatară înaintea asaltului vegetației. Aerul era răcoros, proaspăt și umed și mirosea ca pădurea după o furtună matinală. Deși vizitase de nenumărate ori miezul, aromele acelea îl făceau de fiecare dată să se gândească la copilăria lui. Nu putea preciza când sau unde, dar cu siguranță el mersese printr-o pădure cu aceste caracteristici. Fusese undeva pe Pământ... poate în Scoția.

În miez nu exista gravitație, însă vegetația care-l umplea nu era o masă aflată în plutire liberă. Dintr-o parte în cealaltă a sferei, se întrețeseau trunchiuri de stejari, lungi până la trei kilometri, care se ramificau și se contopeau aleatoriu, formând un citoschelet din lemn cu o complexitate plăcută. Ici-colo, trunchiurile se îngroșau suficient pentru a îngădui existența de spații interioare, scorburi ce străluceau cu lumini pastelate de felinare. În rest, o pânză de păianjen din ramuri mai subțiri asigura o rețea structurală de care era ancorată majoritatea vegetației. Întregul ansamblu era festonat cu conducte de irigare și tuburi cu substanțe nutritive, care se întindeau până la mașinăriile de susținere ascunse în chiar inima miezului. Lămpi solare erau presărate pe membrană la intervale neregulate, fiind distribuite chiar și prin masele de verdeață. Acum străluceau cu lumina albastră dură a amiezii, dar pe măsură ce ziua înainta – erau reglate după ziua de douăzeci și șase de ore a lui Yellowstone –, aveau să parcurgă spectrul spre nuanțele de rugină și de bronz ale serii.

Într-un târziu, avea să se lase noaptea. Pădurea sferică avea să învie cu ciripelile și țipetele a o mie de animale nocturne ce evoluaseră bizar. Dacă ai fi stat pe un trunchi în apropiere de centrul ei când se înnopta, ai fi crezut cu ușurință că pădurea se întinde pe mii de kilometri în toate direcțiile. Îndepărtatele roți centrifugale erau vizibile doar în ultima sută de metri de verdeață de sub membrană și erau, desigur, perfect silențioase.

Îngrijitorul înainta prin masa vegetației, știind cu precizie unde trebuia să-l ducă pe Clavain. La răstimpuri văzu alți Agregați, dar mai ales copii sau bătrâni. Copiii se năşteau şi erau crescuți în tripletul cu 1 g, dar de la vârsta de şase luni erau aduşi aici la intervale regulate. Supravegheați de bătrâni, ei deprindeau folosirea mușchilor şi aptitudini de orientare necesare pentru imponderabilitate. Pentru cei mai mulți era un joc, însă cei mai buni urmau să fie destinați războiului spațial. Câțiva, foarte puțini, dovedeau abilități spațiale atât de excepționale, încât erau dirijați spre planificarea bătăliilor.

Bătrânii erau prea fragili ca să petreacă mult timp în inelele cu gravitație mare. După ce soseau în miez, adesea nu-l mai părăseau niciodată. Clavain trecu chiar acum pe lângă un cuplu. Ambii purtau echipamente de susținere, harnașamente medicale ce jucau simultan şi rolul de sistem de propulsie. Picioarele le atârnau în urmă ca niște gânduri întârziate. Se străduiau să convingă un grup de cinci copii să se propulseze în spațiul deschis, împingându-se cu picioarele în latura unei scorburi.

Privită fără vedere augmentată, scena avea o aură sinistră tangibilă. Copiii purtau costume şi căşti negre, care le protejau pielea de crengile ascuțite. Ochii erau ascunşi înapoia ochelarilor negri, astfel că expresiile lor erau greu de interpretat. Hainele bătrânilor erau la fel de mohorâte, dar ei nu purtau căşti. Fețele lor, complet vizibile, nu trădau însă nimic care să semene cu plăcerea. Pentru Clavain arătau ca niște ciocli ce îndeplineau sarcina solemnă a unei înmormântări, pe care ar fi distrus-o cea mai măruntă urmă de voioşie.

Clavain le ceru implanturilor sale să dezvăluie adevărul. Urmă un moment de creştere barocă şi structuri viu colorate se materializară din senin. Copiii purtau acum haine translucide, însemnate de volburi şi zigzaguri tribale în culori țipătoare. Aveau capetele descoperite, nefiind stânjeniți de căşti. Erau doi băieți şi trei fete, cu vârste între cinci şi şapte ani. Expresiile de pe fețele lor nu erau complet vesele, dar nici posomorâte sau neutre. Mai degrabă toți păreau să fie uşor speriați şi uşor surescitați. În mod cert exista un soi de rivalitate şi fiecare copil cântărea beneficiile şi riscurile de a fi primul care să plonjeze în spațiul aerian.

Cuplul de bătrâni continua să arate la fel, însă acum Clavain era acordat la gândurile pe care le radiau. Scăldate într-o aură de încurajare, fețele lor păreau senine și răbdătoare, nu dure. Erau perfect pregătiți să-i aștepte cu orele pe copii.

Mediul în sine se schimbase de asemenea. Văzduhul era plin de fluturi și de libelule ce sclipeau în culori de nestemate, repezindu-se înainte și înapoi pe traiectorii animate. Omizi de neon înaintau prin verdeață. Păsări colibri pluteau staționar sau treceau de la o floare la alta, deplasându-se ca niște jucării mecanice precis programate. Maimuțe, lemuri și veverițe zburătoare săreau prin aer fără rețineri, cu ochii sclipind aidoma unor bile de sticlă.

Asta era ceea ce percepeau copiii și Clavain era acordat la percepțiile lor. Ei nu cunoscuseră altă lume, decât această abstracție dintr-o carte de basme. Subtil, pe măsură ce înaintau în vârstă, datele ce le ajungeau la creier aveau să fie manipulate. Ei nu observau schimbarea de la o zi la alta, însă creaturile ce bântuiau prin pădure aveau să devină treptat mai realiste, culorile lor se diminuau la nuanțe naturale de verde și maro, negru și alb, iar ele însele deveneau mai mici și mai greu de atins. În cele din urmă, rămâneau doar animalele adevărate. În momentul respectiv, copiii vor avea zece-unsprezece ani și o să fie învățați cu blândețe despre mașinile care le măsluiseră până atunci viziunea lumii. O să afle despre implanturile lor și despre felul în care acestea permiteau ca un strat secundar să acopere realitatea, un strat ce putea fi modelat după orice formă imaginabilă.

Pentru Clavain procesul educativ fusese ceva mai brutal. Avusese loc în timpul celei de-a doua vizite la cuibul Galianei de pe Marte. Ea îi arătase creșa în care erau instruiți tinerii Agregați, dar la vremea aceea el nu avea încă propriile implanturi. Apoi fusese rănit și Galiana îi umpluse capul cu mașmede. Nu uitase nici acum clipa când simțise că-i stă inima, trăind pentru prima dată manipularea realității subiective. Senzația că țeasta îi era invadată de multe alte minți fusese doar o parte din experiență, dar poate că elementul cel mai șocant îl reprezentase prima întrezărire a tărâmului prin care mergeau Agregații.

Psihologii foloseau pentru asta expresia „emergență cognitivă", însă puțini ar fi putut s-o simtă ei înșiși.

Brusc copiii îl zăriră.

[Clavain!]

Unul dintre băieți împinsese un gând în capul său.

Clavain opri robotul în mijlocul spațiului pe care copiii îl utilizau pentru lecții de zbor. Îl orientă astfel încât să fie mai mult sau mai puțin la același nivel cu ei.

Salut.

Clavain se prinse de balustrada din fața lui precum un predicator în amvon.

O fată îl fixa cu privirea. [Unde ai fost?]

Afară.

Îi privi cu atenție pe tutori.

[Afară? Dincolo de Cuibul-Mamă?] insistă fata.

Clavain nu știa sigur ce să răspundă. Nu-și amintea câte cunoștințe posedau copiii la vârsta aceea. Cu certitudine ei nu știau nimic despre război. Era totuși dificil să pomenească de una fără să ajungă la alta.

Da, dincolo de Cuibul-Mamă.

[Într-o navă spațială?]

Da. Într-o navă spațială foarte mare.

[O pot vedea?] întrebă fata.

Într-o bună zi, mă aștept s-o vezi, dar nu azi.

Simțea neliniștea tutorilor, deși niciunul nu plasase vreun gând concret în mintea sa.

Cred că aveți alte lucruri de care să vă ocupați.

[Ce ai făcut în nava spațială?]

Clavain își scărpină barba. Nu era încântat să-i mintă pe copii și nu deținuse niciodată capacitatea de a spune minciuni nevinovate. O ușoară reinterpretare a adevărului părea cea mai potrivită.

Am ajutat pe cineva.

[Pe cine ai ajutat?]

Pe o femeie... o doamnă.

[De ce a avut nevoie de ajutorul tău?]

Nava ei – nava ei spațială – a avut necazuri. Avea nevoie de ajutor și eu treceam din întâmplare pe acolo.

[Cum o chema pe doamna aceea?]

Bax. Antoinette Bax. I-am dat un impuls cu o rachetă, ca s-o opresc să nu cadă înapoi într-o gigantă gazoasă.

[De ce ieșea dintr-o gigantă gazoasă?]

Să-ți spun sincer, nu știu.

[Ea de ce avea două nume?]

Pentru că...

Își dădu seama că se îndrepta spre ceva foarte neplăcut.

Uite ce-i... dădă, n-ar trebui să vă întrerup, realmente n-ar trebui.

Simți o relaxare palpabilă în aura emoțională a tutorilor.

Deci... dădă, cine vrea să-mi arate cât de bine știe să zboare?

Fusese exact imboldul de care aveau nevoie copiii. Un talaz de glasuri i se îngrămădi în țeastă, străduindu-se să-i atragă atenția.

[Eu, Clavain, eu!]

Îi privi propulsându-se în gol, abia stăpânindu-și surescitarea.

Încă privea în infinitul verde, când îngrijitorul traversă un perete de frunze și ieși într-o poieniță. După ce-i părăsise pe copii, navigase încă trei-patru minute prin pădure, știind exact unde s-o găsească pe Felka.

Poienița era un spațiu sferic, înconjurat de vegetație deasă. Unul dintre trunchiurile structurale o traversa, bombat de spații rezidențiale. Robotul zumzăi apropiindu-se de trunchi și rămase plutind staționar, folosind elicele, în timp ce Clavain debarcă. Scări și liane ofereau prize pentru mâini și picioare, îngăduindu-i să se deplaseze în lungul trunchiului, până găsi intrarea în interiorul său cav. Simți amețeală, totuși superficială. Probabil că o parte a minții lui avea să se sperie mereu la gândul cățărării neglijente prin coronamentul înalt al pădurii, însă anii diminuaseră anxietatea aceea sâcâitoare de primată, aducând-o la un nivel abia sesizabil.

– Felka..., strigă el. Sunt eu, Clavain!

Nu primi niciun răspuns. Pătrunse mai adânc, coborând – sau suind? – cu capul înainte.

– Felka...

– Salut, Clavain!

Vocea ei răsuna ceva mai departe, reverberând amplificată de acustica trunchiului.

Merse într-acolo. Nu-i putea simți gândurile. Felka nu participa în mod uzual la starea minții Agregate, deși nu fusese dintotdeauna așa. Dar chiar dacă ar fi fost, Clavain ar fi păstrat distanța. Cu mult timp în urmă, prin consens, ei optaseră să se excludă reciproc unul din mintea celuilalt, cu excepția nivelului celui mai banal. Orice altceva ar fi fost o intimitate nedorită.

Puțul se termina într-un spațiu interior ca un uter. Aici își petrecea Felka majoritatea timpului, în laboratorul și atelierul ei. Pereții erau o volbură seducătoare de patternuri de excrescențe lemnoase. În ochii lui Clavain, elipsele și nodurile semănau cu niște contururi geodezice de continuum spațio-temporal extrem de tensionat. În suporturi străluceau felinare, proiectându-i umbra în forme amenințătoare, de căpcăun. Înaintă, pipăindu-și drumul cu buricele degetelor, trecând pe lângă obiecte împodobite din lemn ce pluteau neancorate în interiorul trunchiului. Clavain le recunoscu pe cele mai multe, însă câteva i se părură noi.

Înhăță unul din aer, ca să-l examineze mai îndeaproape. Îi zornăia în mână. Era un craniu omenesc realizat dintr-o singură spirală de lemn; printre interstițiile spiralei putea vedea alt cap înăuntru, și alt cap înăuntrul aceluia. Poate că existau și mai multe. Dădu drumul obiectului și prinse altul. Acesta era o sferă înțesată de bețișoare, care se ridicau la lungimi diferite de suprafața ei. Clavain trase de un bețișor și simți ceva clicăind și mișcându-se în interiorul sferei, aidoma mecanismului dintr-o încuietoare.

– Văd c-ai fost ocupată, comentă el.

– Înțeleg că n-am fost singura, replică Felka. Am auzit rapoarte. Ceva despre un prizonier?

Clavain își croi drum prin altă baricadă de obiecte din lemn și ocoli un colț. Se împinse apoi printr-o apertură de legătură îngustă și ieși într-o cameră mică și fără ferestre, luminată doar de felinare. Sclipirea lor arunca nuanțe trandafirii și verde-smarald peste

tonurile de ocru și de cafeniu ale pereților. Un perete era alcătuit complet din numeroase fețe de lemn, sculptate cu trăsături ușor exagerate. Cele de la periferie erau abia formate, ca niște garguie mâncate de acid. În aer se simțea izul pătrunzător al rășinii din obiectele prelucrate.

– Nu cred că prizonierul va oferi prea multe, zise el. Deocamdată nu i se știe identitatea, însă pare a fi un hiperporc criminal. L-am sondat și am extras patternuri de memorie clare și recente care-l arată ucigând. Te scutesc de detalii, însă este creativ, trebuie s-o recunosc. Nu-i adevărat ce se spune despre hiperporci că n-au imaginație.

– Eu n-am crezut niciodată așa ceva. Și celălalt subiect – femeia despre care am auzit că ai salvat-o?

– Ah. Interesant cum se răspândesc zvonurile.

Își aminti apoi că el însuși le spusese copiilor despre Antoinette Bax.

– Ea a fost surprinsă?

– Nu știu. Ar fi trebuit să fie?

Felka pufni. Plutea în mijlocul camerei ca o planetă mare, înconjurată de mulți sateliți delicați din lemn. Purta o salopetă de lucru maronie, bufantă. Cel puțin o duzină de obiecte parțial lucrate îi erau prinse la brâu prin filamente de nailon. Alte fire erau cuplate la instrumentele pentru prelucrarea lemnului, de la alezoare și pile, la lasere și microroboți sfredelitori.

– Bănuiesc că se aștepta să moară, spuse Clavain. Sau cel puțin să fie asimilată.

– Pari nemulțumit de faptul că noi suntem detestați și temuți.

– Te pune într-adevăr pe gânduri.

Felka oftă, de parcă ar mai fi purtat discuția aceasta de multe ori.

- De cât timp ne cunoaștem noi doi? întrebă ea.

– Presupun că de mai mult timp decât alții.

– Exact. Iar în majoritatea acestui timp, tu ai fost soldat. Nu te-ai luptat mereu, recunosc asta, dar în adâncul inimii ai fost mereu soldat.

Privindu-l doar cu un ochi, trase spre ea una dintre creații și se uită prin interstițiile scheletului din lemn.

– Mi se pare un pic cam târziu să mai ai scrupule, nu crezi?

– Probabil că ai dreptate.

Felka își mușcă buza de jos și, utilizând un filament mai gros, se propulsă către un perete al camerei. Alaiul ei de creații din lemn și unelte se loviră între ele, zăngănind, în timpul mișcării. Începu să-i pregătească ceai lui Clavain.

– N-a fost nevoie să-mi atingi fața când am intrat, observă bărbatul. Ar trebui să iau asta ca pe un semn bun?

– În ce fel?

– M-am gândit că poate ți-ai îmbunătățit capacitatea de a deosebi fețele.

– Nu. N-ai observat peretele de fețe când ai intrat?

– Probabil că l-ai făcut recent, comentă Clavain.

– Când intră cineva despre care nu sunt sigură, îi ating fața și fac un fel de hartă a contururilor. După aceea o compar cu fețele pe care le-am sculptat în perete până găsesc o corespondență. Apoi citesc numele. Bineînțeles, la răstimpuri trebuie să adaug fețe noi, iar unele au nevoie de mai puține detalii decât altele...

– Și eu?

– Tu ai barbă, Clavain, și foarte multe riduri. Ai păr alb cu fir subțire. Mi-ar fi greu să nu te recunosc, nu crezi? Nu semeni cu niciunul dintre ceilalți.

Îi întinse un bulb și bărbatul îl comprimă, trimițându-și în gât un jet de ceai opăritor.

– Nu cred că ar avea rost s-o neg.

Clavain o privi cât mai detașat cu putință, comparând aspectul de acum cu imaginea pe care o avea despre ea înainte să fi plecat cu *Mătrăguna*. Trecuseră doar câteva săptămâni, dar considera că Felka devenise mai retrasă, mai puțin o parte din lume decât ținea el minte să fi fost. Vorbea despre vizitatori, însă el bănuia că aceia nu fuseseră prea mulți.

– Clavain?

– Felka, zise el, promite-mi ceva.

Așteptă până când femeia se întoarse să-l privească. Părul ei negru, pe care-l purta la fel de lung cum îl purtase Galiana, era încâlcit și gras. La colțurile ochilor i se cuibăreau urdori. Ochii îi erau

verde-pal, aproape ca jadul, cu irisurile discordante pe fundalul trandafiriului spălăcit, injectat. Pielea de sub ei era tumefiată și ușor albăstruie, părând învinețită. Precum Clavain, Felka avea nevoie de somn, ceea ce o eticheta ca fiind neobișnuită printre Agregați.

– Ce anume?

– Dacă – sau când – va deveni prea rău, să mă anunți, da?

– La ce ar sluji asta?

– Știi că voi încerca mereu să fac tot ce pot pentru tine, da? Mai ales acum, când Galiana nu mai este aici, pentru noi.

Ochii ei congestionați de atâta frecat îl priviră.

– Tu ai făcut întotdeauna tot ce ai putut, dar eu nu pot schimba ceea ce sunt. Tu nu poți face minuni.

El încuviință trist. Era adevărat, însă știința adevărului nu ajuta prea mult.

Felka nu era precum ceilalți Agregați. El o cunoscuse în timpul celei de-a doua călătorii la cuibul Galianei de pe Marte. Produs al unui experiment abandonat de manipulare a creierului fetușilor, Felka fusese un copil micuț și cu probleme, care nu numai că nu putea recunoaște fețe, dar era incapabil să interacționeze cu alți oameni. Întreaga ei lume se rotea în jurul unui singur și nesfârșit joc absorbitor. Cuibul Galianei fusese încercuit cu o structură gigantică numită Marele Zid Marțian, un proiect de terraformare eșuat, avariat într-un război anterior. Însă nu se năruise, deoarece jocul Felkăi era să convingă mecanismele de autoreparare ale Zidului să funcționeze, un proces nesfârșit și complicat de identificare a defecțiunilor și de alocare de resurse prețioase pentru reparații. Zidul înalt de două sute de kilometri era cel puțin la fel de complex ca un corp uman și se părea că fata îi controla absolut toate aspectele mecanismelor de vindecare, de la cea mai micuță celulă în sus. Felka se dovedise a fi mult mai pricepută decât o simplă mașină în ținerea laolaltă a Zidului. Deși mintea ei avea leziuni ce o împiedicau să se asocieze în orice fel cu oamenii, avea o capacitate uimitoare pentru sarcini complexe.

Când Zidul se prăbușise sub asaltul final al vechilor camarazi ai lui Clavain, Coaliția pentru Puritate Neurală, Galiana, Felka și cu

el evadaseră în ultima clipă din cuib. Galiana încercase să-l convingă să n-o ia pe Felka, avertizându-l că, lipsită de Zid, avea să treacă printr-o stare de privațiune mai crudă decât moartea însăși. Clavain o luase însă oricum, convins că trebuia să existe o speranță pentru fată, că trebuia să existe și altceva de care mintea ei să se poată agăța, ca surogat pentru Zid.

Avusese dreptate, dar fuseseră necesari mulți ani pentru a dovedi asta.

În anii ce urmaseră – patru sute, deși niciunul dintre ei nu percepuse mai mult de un secol de timp subiectiv –, Felka fusese convinsă și dirijată spre actuala ei stare mentală fragilă. Manipulări neurale subtile și delicate îi readuseseră unele funcții cerebrale distruse în intervenția asupra fetusului: limbajul și sentimentul că alți oameni erau mai mult decât simple automate. Se înregistraseră regrese și eșecuri – de exemplu, ea nu învățase niciodată să distingă fețele –, totuși succesele fuseseră mai numeroase. Felka găsise alte lucruri care să-i fascineze mintea și fusese mai fericită decât oricând în lunga expediție interstelară. Fiecare lume nouă oferea posibilitatea unui puzzle copleșitor de dificil.

Într-un final însă ea decisese să revină acasă. Între ea și Galiana nu existase nicio ranchiună, ci doar senzația că sosise timpul să înceapă clasarea cunoștințelor la strângerea cărora ajutase până atunci și că locul cel mai bun pentru a face asta era Cuibul-Mamă, cu vastele lui resurse analitice.

Când ajunsese însă la Cuibul-Mamă, îl găsise prins în război. În scurt timp, Clavain plecase să lupte împotriva demarhiștilor și Felka constatase că interpretarea datelor culese de expediție nu mai era considerată o sarcină prioritară.

Lent, atât de lent încât era abia perceptibil de la un an la altul, Clavain văzuse cum femeia se retrăgea în propria ei lume. Începuse să joace un rol tot mai puțin activ în funcționarea Cuibului-Mamă, izolându-și mintea de ceilalți Agregați, cu excepția unor rare ocazii. Lucrurile se înrăutățiseră după întoarcerea Galianei, nici vie, nici moartă, ci într-o stare intermediară oribilă.

Jucăriile din lemn cu care se înconjura Felka erau simptome ale nevoii disperate de a-și angaja mintea într-o problemă demnă de capacitățile ei cognitive. Însă cu toate că-i monopolizau interesul, erau sortite eșecului pe termen lung. Clavain văzuse asta întâmplându-se deja și știa că era mai presus de puterile lui să-i ofere ceea ce îi trebuia.

– Poate după terminarea războiului..., rosti el jalnic. Dacă zborurile stelare redevin uzuale și reîncepem explorările...

– Nu face promisiuni pe care nu le poți îndeplini.

Felka își luă propriul bulb cu ceai și se propulsă în mijlocul camerei. Cu un aer absent, începu să sculpteze la una dintre compozițiile sale, care părea un cub format din cuburi mai mici, cu interstiții pătrate pe unele fețe. Băgă dalta într-un astfel de interstițiu și râcâi înainte și înapoi aproape fără să privească obiectul.

– Nu promit nimic, zise el. Spun doar că voi face tot ce pot.

– Este posibil ca Jonglerii să nu mă poată ajuta.

– N-o să știm asta până nu încercăm, de acord?

– Bănuiesc că da.

– Așa te vreau, zise Clavain.

Ceva zăngăni în interiorul obiectului la care lucra. Felka șuieră ca o pisică speriată și azvârli de perete sculptura stricată, care se sparse într-o sută de piese cubice. Aproape fără ezitare, trase spre ea alt obiect și începu să lucreze la acela.

– Iar dacă Jonglerii Minții nu sunt de ajutor, îi putem încerca pe Lințolieri.

Clavain zâmbi.

– Haide să nu ne pripim. Dacă nu merge cu Jonglerii, ne putem gândi la alte posibilități. Dar vom trece puntea aceea când vom ajunge la ea. Mai întâi există micul amănunt al câștigării unui război.

– Ei spun că se va termina în curând.

– Așa spun, da?

Unealta cu care lucra femeia lunecă și-i juli o bucățică de piele de pe un deget. Duse degetul la gură și-l supse energic, aidoma cuiva care stoarce ultimele picături de suc dintr-o lămâie.

– Ce te face să crezi altceva?

Clavain simți imboldul absurd de a vorbi mai încet, deși practic nu avea nicio importanță.

– Nu știu. Poate că nu-s decât un bătrân prost. Dar în fond, la ce sunt buni bătrânii proști, dacă nu ca să-și anunțe la răstimpuri îndoielile?

Felka surâse tolerant.

– Încetează să mai vorbești în parabole.

– Mă gândesc la Skade și la Consiliul Închis. Se întâmplă ceva și nu știu ce anume.

– Adică ce ar putea fi?

Clavain își alese cuvintele cu grijă. Oricâtă încredere ar fi avut în Felka, știa că avea de a face cu un membru al Consiliului Închis. Faptul că de o vreme ea nu mai participa la ședințele sale și că probabil era ținută departe de cele mai recente secrete nu conta prea mult.

– Acum un secol, noi am încetat să mai construim nave. Nimeni nu mi-a spus motivul și am înțeles repede că n-ar fi avut rost să întreb. Între timp am auzit zvonuri ocazionale despre activități misterioase: inițiative secrete, programe secrete pentru achiziții de tehnologii, experimente secrete. Și apoi, în mod brusc, tocmai când demarhiștii erau pe punctul de a ceda și a-și recunoaște înfrângerea, Consiliul Închis face cunoscut un design nou-nouț de navă stelară. *Mătrăguna* nu-i altceva decât o armă, Felka, dar împotriva cui naiba vor ei s-o utilizeze, dacă nu împotriva demarhiștilor?

– „Ei"?

– Mă refer la noi.

Felka aprobă din cap.

– Te întrebi așadar dacă nu cumva Consiliul Închis plănuiește ceva în culise.

Clavain sorbi din ceai.

– Am tot dreptul să mă întreb, nu?

Ea tăcu mult timp și tăcerea fu întreruptă doar de hârșâitul pilei pe lemn.

– Ți-aș putea răspunde chiar acum la unele întrebări, zise Felka, și o știi prea bine. Știi de asemenea că nu voi dezvălui niciodată ce

am aflat în Consiliul Închis, la fel cum ai proceda și tu dacă ai fi în locul meu.

Bărbatul strânse din umeri.

– Nu m-aș fi așteptat la altceva.

– Dar chiar dacă aș fi vrut să-ți spun, nu cred că eu știu totul. De acum nu mai știu. Există straturi ce acoperă alte straturi. N-am avut niciodată acces la secretele Sanctuarului Interior și sunt ani buni de când nu mi s-a mai permis accesul la datele Consiliului Închis.

Felka își lovi ușor tâmpla cu pila.

– Unii membri ai Consiliului Închis ar dori chiar ca memoriile să-mi fie permanent curățate, astfel încât să uit ce am aflat în anii cât am fost activă în Consiliu. Îi oprește doar anatomia stranie a creierului meu. Nu pot garanta că nu vor șterge alte memorii decât cele dorite.

– Asta-i partea plină a paharului.

Ea încuviință din cap.

– Există totuși o soluție. Ba chiar una destul de simplă, dacă te gândești mai bine.

– Și anume?

– Tu te poți alătura oricând Consiliului Închis.

Clavain oftă și se strădui să găsească o obiecție, știind că, chiar dacă ar fi găsit una, ar fi fost improbabil s-o satisfacă pe Felka.

– Aș mai bea niște ceai, dacă se poate.

Skade mergea pe coridoarele curbilinii și cenușii din Cuibul-Mamă, cu creasta arzătoare de stacojiul concentrării intense și al furiei. Se îndrepta către sala privațiunii, unde aranjase să se întâlnească cu Remontoire și un cvorum de membri corporali ai Consiliului Închis.

Mintea îi rula aproape de viteza maximă de procesare. Se gândea cum să abordeze întâlnirea care avea să fie cu certitudine delicată, poate cea mai importantă din campania de recrutare a lui Clavain de partea ei. Majoritatea membrilor Consiliului Închis erau ca plastilina între degetele ei, totuși câțiva o îngrijorau, câțiva care aveau să necesite un volum de convingeri mai mare decât cel uzual.

Skade trecea de asemenea în revistă datele finale de la sistemele secrete din interiorul *Mătrăgunei*, care i se revărsau în creier prin intermediul compadului lipit acum de abdomenul ei ca o piesă de armură. Cifrele erau încurajatoare; cu excepția păstrării secretului, nu exista nimic care să împiedice o testare extinsă a mașinilor. Îi dăduse deja vestea cea bună Maestrului Lucrărilor, pentru ca rafinamentele tehnice finale să poată fi înglobate în flota exodului.

Deși alocase acestor probleme o parte însemnată din ea, Skade rederula și procesa o înregistrare, o transmisie sosită recent din partea Convenției Ferrisville.

Nu era bine deloc.

Purtătorul de cuvânt al Convenției plutea în fața lui Skade, cu spatele spre direcția ei de mers, cu picioarele glisându-i ineficient deasupra pardoselii. Skade rederula transmisia la o viteză de zece ori mai mare decât cea normală, astfel încât bărbatul părea că gesticulează ca un maniac.

– Aceasta este o solicitare oficială către orice reprezentant al facțiunii Agregaților, spunea purtătorul de cuvânt. Convenția Ferrisville știe că o navă Agregată a fost implicată în interceptarea și abordajul unei nave demarhiste în vecinătatea Volumului Contestat din jurul gigantei gazoase...

Skade trecu pe repede-înainte. Derulase deja mesajul de optsprezece ori, căutând nuanțe sau amăgiri. Știa că urma o listă foarte plictisitoare de observații legale și statuturi ale Convenției, pe care le verificase și le găsise fără fisuri.

– ...fără ca facțiunea Agregaților să o fi știut, Maruska Chung, care comanda nava demarhistă, contactase deja oficial ofițeri ai Convenției Ferrisville pentru transferul unui prizonier în custodia noastră. Prizonierul respectiv era deținut la bordul navei demarhiste după ce fusese arestat pe un asteroid militar aflat sub jurisdicție demarhistă, în conformitate cu...

Alte prevederi legale. Din nou, repede-înainte.

– ...prizonierul respectiv, hiperporcul cunoscut Convenției Ferrisville ca „Scorpio", este deja căutat pentru următoarele delicte ce contravin statutului general de puteri de urgență numărul...

Skade lăsă mesajul să se mai deruleze o dată, dar nu detectă nimic care să nu fi fost deja clar. Birocratul Convenției părea prea obsedat de detaliile tratatelor și ale subprevederilor pentru a fi în stare de minciuni reale. În mod aproape cert, spunea adevărul despre hiperporc.

Scorpio era un criminal cunoscut autorităților, un ucigaș violent, cu predilecție spre omorârea oamenilor. Chung anunțase Convenția că-l va preda în mâinile lor, probabil pe fascicul îngust, înainte ca *Mătrăguna* să fi fost îndeajuns de aproape ca să-i intercepteze transmisia.

Iar Clavain – fie el din nou afurisit! – nu făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă, și anume să-i fi nimicit pe demarhiști la prima ocazie pe care o avusese. Convenția n-ar fi fost desigur încântată, însă ar fi fost o acțiune perfect îndrituită. El n-ar fi avut de unde să știe de existența prizonierului de război și nici nu era obligat să pună întrebări înainte de deschiderea focului. În loc să procedeze așa, Clavain salvase hiperporcul.

– ...cerem înapoierea imediată a prizonierului, nevătămat și necontaminat de sisteme Agregate de infiltrare neurală, în următoarele douăzeci și șase de zile standard. Nerespectarea acestei cereri...

Purtătorul de cuvânt făcu o pauză și-și frecă mâinile cu anticipare încântată.

– Nerespectarea acestei cereri va fi în detrimentul relațiilor dintre facțiunea Agregată și Convenție, așa cum nu mai trebuie să subliniez.

Skade înțelegea perfect. Nu era vorba despre faptul că prizonierul ar fi avut vreo valoare tangibilă pentru Convenție. Ca lovitură însă – ca trofeu –, valoarea lui era incalculabilă. Legea și ordinea se aflau deja în stare de colaps extrem în spațiul aerian al Convenției, iar hiperporcii erau în sine o grupare puternică și nu întotdeauna supusă legilor. Skade mersese ea însăși în Orașul Abisului cu o misiune sub acoperire din partea Consiliului și fusese cât pe aici să sfârșească moartă. În mod cert lucrurile nu se îmbunătățiseră de atunci. Recapturarea și executarea hiperporcului ar fi expediat un

semnal clar altor infractori, mai ales facțiunilor hiperporcilor înclinate spre criminalitate. Dacă Skade ar fi fost în locul purtătorului de cuvânt, ar fi cerut probabil aceleași lucruri.

Asta nu diminua însă deloc problema hiperporcului. Aparent, Skade n-ar fi trebuit să dea curs solicitării, știind ceea ce știa. În scurt timp, Convenția n-avea să mai însemne nimic. Maestrul Lucrărilor o asigurase că flota exodului va fi pregătită în șaptezeci de zile și ea nu avea niciun motiv să se îndoiască de acuratețea estimării lui.

Șaptezeci de zile.

În optzeci sau nouăzeci, totul avea să fie gata. În maximum trei luni, nimic altceva n-ar fi contat. Asta era de fapt problema reală. Existența flotei și *motivul* existenței ei trebuiau să rămână secrete absolute. Trebuia lăsată impresia că Agregații insistau spre victoria militară la care se așteptau toți observatorii neutri. Orice altceva ar fi născut suspiciuni atât în interiorul, cât și în exteriorul Cuibului-Mamă. Iar dacă demarhiștii descopereau adevărul, exista o posibilitate – foarte redusă, dar pe care n-o putea neglija – ca ei să se regrupeze, utilizând informația pentru a câștiga aliați anterior neutri. În prezent forțele lor erau secătuite, însă, dacă s-ar fi combinat cu Ultranauții, ar fi putut reprezenta un obstacol real pentru obiectivul final al lui Skade.

Nu. Paravanul de fum al apropiatei victorii cerea un grad de supunere față de Convenție. Skade trebuia să găsească o modalitate de a le preda hiperporcul, iar asta trebuia să se întâmple înainte de trezirea suspiciunilor.

Furia ei atinse un crescendo. Încremeni imaginea purtătorului de cuvânt în fața ei. Corpul acestuia se înnegri, transformându-se într-o siluetă. Femeia trecu prin el, împrăștiindu-l ca pe un stol de corbi speriați.

CAPITOLUL 6

Avionul privat al Inchizitoarei ar fi putut străbate într-un timp extrem de scurt drumul până la Solnhofen, însă ea decise să parcurgă ultima etapă a călătoriei cu transportul de suprafață și-i ceru avionului să o lase la așezarea rezonabil de mare cea mai apropiată de destinație.

Locul se numea Audubon și era o întindere de antrepozite, barăci și domuri întreținute cu șine s-lev, conducte de transport și autostrăzi. Degetele delicat filigranate ale catargelor pentru andocarea dirijabilelor se ridicau spre cerul nordic de culoarea ardeziei. Însă azi nu era andocat niciun aerostat și nici nu se vedeau semne că ar fi fost vreunul în trecutul recent.

Avionul o lăsase pe un petic de beton dintre două antrepozite. Betonul era măcinat și adâncit în făgașe. Femeia îl traversă în grabă, călcând cu cizmele peste smocurile ca niște peri de iarbă tolerantă la Resurgam care străpunsese pe alocuri asfaltul. Privi atentă avionul care se întorcea la Cuvier, pregătindu-se să slujească alt oficial guvernamental până când Inchizitoarea avea să-i ceară s-o ducă înapoi acasă.

– Intri și ieși rapid, murmură ea în barbă.

Fusese zărită de muncitori care-și văzură de treburile lor; la distanța aceasta de Cuvier, activitățile Inchiziției nu făceau subiectul unor speculații intense. Majoritatea oamenilor avea să considere în mod corect că ea era din guvern, deși purta haine banale, totuși n-ar fi ghicit imediat că se afla pe urmele unui criminal de război. Ar fi

putut la fel de bine să fie ofiţer de poliţie sau o inspectoare din unul dintre numeroasele braţe birocratice ale guvernului, venită pentru a verifica dacă exista vreo delapidare de fonduri. Dacă ar fi descins cu asistenţă înarmată – un servitor sau bodyguarzi –, sosirea ei ar fi stârnit cu siguranţă mai multe comentarii. Aşa însă majoritatea oamenilor se străduiră să n-o privească în ochi şi Inchizitoarea ajunse fără incidente la popas.

Purta haine închise la culoare, simple, şi o manta lungă, de genul celor folosite pe vremea când furtunile-răzuitoare erau mai frecvente, care avea sub bărbie un marsupiu pliabil pentru masca respiratorie. Mănuşile negre completau ţinuta, iar într-un rucsac mic avea câteva obiecte personale. Părul negru-strălucitor era tuns castron şi ocazional trebuia să şi-l îndepărteze din ochi. Camufla perfect un radiotransmiţător cu laringofon şi cască auriculară, pe care avea să-l utilizeze doar pentru apelarea avionului. Avea la ea un mic pistol-boser fabricat de Ultranauţi, asistat de o lentilă de contact pentru ţintit care-i acoperea un ochi. Arma exista însă numai pentru a o linişti. Nu se aştepta s-o folosească.

Popasul era o structură cu etaj care se ridica de o parte şi cealaltă a drumului principal spre Solnhofen. Transportoare mari de marfă, cu roţi uriaşe, vuiau în sus şi în jos pe şosea la intervale neregulate, cu containere nervurate înghesuite ca nişte fructe răscoapte sub spinările lor înalte. Şoferii stăteau în capsule presurizate, montate în partea frontală; capsulele se aflau pe braţe dublu articulate, astfel că puteau fi coborâte la nivelul solului sau ridicate, ca să se intre în ele prin una dintre porţile de acces de sus ale popasului. În mod uzual, trei-patru transportoare urmau în mod-robot un transportor cu echipaj. Nimeni nu avea încredere să lase maşinile să străbată drumul complet nesupravegheate.

În interiorul decolorat al popasului domnea o ambianţă permanent murdară care o determină pe Inchizitoare să-şi păstreze mănuşile în mâini. Se apropie de un grup de şoferi aşezaţi la o masă, care se plângeau de condiţiile de muncă. Masa era plină de snackuri şi cafele mai mult sau mai puţin consumate. Un ziar prost tipărit conţinea cea mai recentă viziune artistică despre teroristul Thorn,

alături de o listă a crimelor lui împotriva statului. O pată de cafea rotundă înconjura ca un halou capul lui Thorn.

Inchizitoarea rămase în picioare lângă șoferi câteva minute, până când unul dintre ei catadicsi s-o privească și să dea din cap.

– Mă numesc Vuilleumier, zise ea, și vreau să ajung în Solnhofen.

– Vuilleumier? repetă un șofer. Ca acea...?

– Concluziile pe care le trageți vă aparțin. Nu este un nume chiar *atât* de neobișnuit pe Resurgam.

Șoferul tuși.

– Solnhofen, rosti el cu un aer întrebător de parcă ar fi fost un loc de care abia auzise.

– Da, Solnhofen. Este o așezare mică lângă șosea. Mai exact, este prima pe care o vei întâlni dacă mergi în direcția aceea ceva mai mult de cinci minute. Cine știe, poate că ai și trecut de câteva ori prin ea.

– Solnhofen este un pic cam pe lângă ruta mea, scumpete.

– Serios? Ciudat, fiindcă aveam impresia că ruta, așa cum o numești, constă în principal dintr-o linie dreaptă care trece prin Solnhofen. Cam greu de imaginat cum ceva ar putea fi „pe lângă", decât dacă nu cumva am abandonat ideea că ar fi în realitate pe șosea.

Scoase niște bani și se pregăti să-i pună pe masa acoperită cu resturi de mâncare, apoi se răzgândi. Flutură prin fața șoferilor bancnotele noi-nouțe ținute în mâna înmănușată.

– Uite care-i târgul: jumătate din banii ăștia, oricărui șofer care-mi poate promite transportul până la Solnhofen, încă un sfert dacă plecăm în următoarele treizeci de minute și restul dacă ajungem la Solnhofen înainte de răsăritul soarelui.

– Te-aș putea duce eu, rosti un șofer, dar este destul de greu în anotimpul ăsta. Cred că...

– Oferta nu se negociază.

Inchizitoarea decisese să nu încerce să le câștige simpatia. Știuse încă dinainte de a intra în popas că niciunul nu avea s-o placă. Puteau adulmeca guvernul de la un kilometru depărtare și, lăsând deoparte stimulul financiar, niciunul n-ar fi dorit să împartă cabina

cu ea până la Solnhofen. Sincer vorbind, nu-i putea învinovăți. Oficialitățile guvernamentale de orice fel le dădeau fiori persoanelor obișnuite.

Dacă n-ar fi fost Inchizitoare, ar fi fost îngrozită de persoana ei.

Banii făcură însă minuni și peste douăzeci de minute stătea în cabina aflată la înălțime a unui cap-tractor de marfă, privind cum luminile din Audubon păleau în urmă, în amurg. Vehiculul transporta doar un container și combinația dintre masa redusă și efectul amortizant al roților mari cât o casă conferea mișcării un efect soporific. Cabina era bine încălzită și silențioasă, iar șoferul prefera să asculte muzică decât să poarte cu ea conversații lipsite de sens. În primele minute, Inchizitoarea îl privise cum șofează și observase că vehiculul necesita doar ocazional intervenții umane pentru a păstra firul șoselei. S-ar fi putut descurca în mod clar și fără ele, dacă n-ar fi existat legile sindicatelor locale. Foarte rar alt camion sau șir de camioane fulgera pe lângă ei prin noapte; în cea mai mare parte, drumul părea o călătorie prin beznă nesfârșită și nelocuită.

Inchizitoarea ținea în poală ziarul cu articolul despre Thorn pe care îl citi de câteva ori; se simțea tot mai obosită și ochii îi rătăceau peste aceleași paragrafe scrise în limbaj de lemn. Mișcarea lui Thorn era descrisă ca o bandă de teroriști violenți, obsedați de răsturnarea guvernului, fără a avea alt motiv decât cufundarea coloniei în anarhie. Menționa doar în treacăt că țelul declarat al lui Thorn era să găsească o cale pentru evacuarea Resurgamului utilizând nava triumvirei. Însă Inchizitoarea citise destule dintre declarațiile lui pentru a-i cunoaște poziția asupra subiectului. Încă din timpul lui Sylveste, guverne succesive minimalizaseră orice sugestii potrivit cărora colonia ar fi nesigură, susceptibilă să sufere același eveniment de extincție care-i nimicise pe amarantini cu aproape un milion de ani în urmă. În timp, și mai ales în anii sumbri și disperați de după colapsul regimului Girardieau, ideea distrugerii coloniei într-un cataclism brusc fusese îndepărtată discret din dezbaterile publice. Până și menționarea amarantinilor, cu atât mai mult a soartei lor, era genul de lucru care-ți atrăgea etichetarea de instigator. Și totuși,

Thorn avea dreptate. Poate că amenințarea nu era iminentă, dar în niciun caz nu dispăruse.

Într-adevăr, el atacase ținte guvernamentale, dar atentatele avuseseră de obicei precizie chirurgicală și fuseseră astfel plănuite încât să cauzeze cât mai puține victime civile. Uneori urmărise să facă publicitate mișcării, dar în majoritatea cazurilor furase bunuri sau fonduri guvernamentale. Răsturnarea administrației era o parte necesară a planului lui Thorn, însă nu obiectivul primar.

Thorn credea că nava triumvirei continua să se afle în sistemul solar și mai credea de asemenea că guvernul știa unde se găsește și cum să ajungă la ea. Mișcarea lui susținea că guvernul dispunea de două navete funcționale, capabile să facă zboruri repetate între Resurgam și *Nostalgia pentru Infinit*.

Ca atare, planul lui era destul de simplu. Mai întâi, să localizeze navetele; și afirma că se apropiase considerabil de obiectivul acela. După aceea, să răstoarne guvernul sau cel puțin o parte suficient de mare din el ca să-i permită preluarea controlului navetelor. Apoi rămânea la latitudinea oamenilor să ajungă în punctul stabilit pentru exod, de unde navetele urmau să efectueze călătorii dus-întors între suprafața planetei și orbită. Ultima parte ar fi implicat probabil răsturnarea completă a regimului existent, totuși Thorn declarase în mod repetat că dorea să-și atingă ținta cu cât mai puțină vărsare de sânge.

Foarte puțin din dorința aceea răzbătea din articolul aprobat de guvern. Țelul lui Thorn era răstălmăcit și ideea unei amenințări la adresa Resurgamului era făcută să pară ușor ridicolă. Thorn era zugrăvit ca un individ egoist și cu tulburări mintale, iar numărul de pierderi din rândul civililor asociate cu activitățile sale era mult exagerat.

Inchizitoarea studie portretul. Nu-l întâlnise niciodată pe Thorn, deși știa foarte multe despre el. Reprezentarea aceea avea doar o asemănare foarte vagă cu realitatea, însă Amenințările Interne o acceptaseră ca plauzibilă. Fapt care pe ea o încânta.

– Nu mi-aș pierde timpul cu prostiile alea, rosti șoferul când bărbia Inchizitoarei tocmai coborâse în piept. Amărâtul e mort.

Ea clipi repede, trezindu-se.

– Poftim?

– Thorn.

Șoferul bătu cu un deget gros în ziarul pe care ea îl ținea întins în poală.

– Ăla din poză.

Inchizitoarea se întrebă dacă șoferul tăcuse în mod deliberat cât timp fusese ea trează, dacă nu cumva acela era jocul lui cu pasagerii pentru a se amuza în timpul călătoriei.

– N-am știut că Thorn e mort, îi răspunse. Vreau să zic că n-am citit nimic în ziare și nici n-am auzit la știri așa ceva...

– Guvernul l-a împușcat. El nu și-a spus degeaba Thorn[1], înțelegi?

– Cum l-au putut împușca, dacă nici măcar nu știau unde este?

– Ba știau, asta-i chestia. Atât doar că ei nu vor ca noi să știm că el a murit.

– „Ei"?

– Guvernul, scumpete. Ține pasul.

Inchizitoarea bănui că șoferul încerca să se joace cu ea. Poate ghicise că era din guvern, dar era posibil să fi ghicit de asemenea că ea nu avea timp să raporteze cazurile mărunte de gândire retrogradă.

– Dar dacă l-au omorât, de ce n-o anunță? întrebă ea. Mii de oameni cred că Thorn îi va conduce pe Tărâmul Făgăduinței.

– Așa-i, dar singura chestie mai rea decât un martir este un martir mort. Ar apărea necazuri serioase dacă s-ar afla că el a fost într-adevăr omorât.

Inchizitoarea strânse din umeri și împături ziarul.

– Să fiu sinceră, nu sunt deloc sigură că el a existat vreodată. Poate că guvernului i-a convenit să creeze un personaj fictiv aducător de speranță, ca să poată reprima și mai eficient populația. Doar nu crezi toate poveștile alea, nu?

---

[1] *Thorn* – ghimpe, în lb. engl. în orig. (n. tr.).

– Că el ar fi găsit o cale să ne scoată de pe Resurgam? Nu, deși bănuiesc că n-ar fi fost rău să fie adevărat. În primul rând, am fi scăpat de toți plângăcioșii.

– Chiar așa gândești? Că singurii care vor să plece de pe Resurgam sunt plângăcioșii?

– Îmi pare rău, scumpete. Îmi dau seama de care parte a gardului stai tu, dar unora dintre noi le place cu adevărat pe planeta asta. Fără supărare.

– Nu-i nicio supărare.

După aceea se lăsă pe spate în scaun și-și puse ziarul împăturit peste ochi, astfel încât slujea drept mască. Dacă șoferul nu înțelegea mesajul acela, atunci pentru el nu mai existau realmente speranțe.

Din fericire, mesajul fu înțeles.

După ce ațipi de data aceasta, căzu într-un somn adânc. Visă despre trecut și amintirile reveniră ca niște fulgere, descătușate de glasul Operativului Patru. Asta nu însemna că ea fusese până atunci capabilă să nu se gândească deloc la Patru, ci că reușise să evite să se gândească la Patru ca la o persoană. Era prea dureros. Amintirea lui Patru însemna să-și amintească sosirea pe Resurgam, ceea ce ar fi însemnat să se gândească apoi la cealaltă viață a ei, cea care, prin comparație cu realitatea deprimantă a prezentului, aducea cu o ficțiune îndepărtată și improbabilă.

Totuși, vocea lui Patru fusese ca o ușă spre trecut. Existau lucruri ce nu puteau fi ignorate.

De ce naiba o apelase Patru acum?

Inchizitoarea se trezi când mișcarea vehiculului se schimbă. Șoferul intra cu spatele într-o stație de descărcare.

– N-am ajuns încă?

– Suntem exact în Solnhofen. Nu-s tocmai lumini strălucitoare, nu-i o metropolă, dar aici ai vrut să vii.

Printr-o fantă dintre scândurile peretelui depozitului se vedea cerul de culoarea sângelui anemic. Erau zorii sau pe-aproape.

– Am cam întârziat un pic, comentă Inchizitoarea.

– Scumpete, am sosit în Solnhofen de un sfert de oră. Dormeai tun. N-am vrut să te trezesc.

– Bineînțeles.

Fără chef, îi întinse restul sumei convenite.

Remontoire privi cum ultimii membri ai Consiliului Închis își ocupară locurile din amfiteatrul sălii privațiunii. Unii dintre cei foarte bătrâni puteau să ajungă și singuri pe scaunele lor, însă majoritatea erau ajutați de servitori, exoschelete sau nori negri de drone cât degetul mare. Câțiva se apropiaseră așa de mult de sfârșitul vieții fizice, că abandonaseră aproape complet carnea. Veniseră sub formă de capete, conectați la proteze mobile similare unor păianjeni. Unul sau doi erau creieri masiv dilatați, atât de plini de mașinării, încât nu mai puteau fi găzduiți în cranii. Creierii se aflau în interiorul unor domuri transparente umplute cu fluid ce abunda în mașini pulsatorii de susținere a vieții. Aceștia erau Agregații extremi, iar în etapa aceasta majoritatea activității lor conștiente involuase în rețeaua distribuită a gândirii Agregate mai mari. Fiecare își păstra creierul ca o familie care nu vrea să demoleze o casă ce a început să se năruie, deși abia dacă mai locuiește în ea.

Remontoire percepu gândurile fiecărui nou-venit. În sala aceasta se aflau persoane despre care crezuse că muriseră de mult, indivizi care nu mai participaseră la nici una dintre ședințele Consiliului Închis la care fusese el.

Era vorba despre Clavain. El îi scosese pe toți din refugiile lor.

Remontoire simți prezența bruscă a lui Skade, când femeia intră în sala privațiunii. Apăruse într-un balcon inelar aflat la jumătatea înălțimii încăperii sferice. Incinta era opacă la toate transmisiile neurale; cei aflați în interiorul ei puteau comunica liber, însă erau total izolați de celelalte minți din Cuibul-Mamă. Îi permitea Consiliului Închis să se reunească în ședințe și să comunice mai liber decât prin intermediul obișnuitelor canale neurale restrictive.

Remontoire modelă un gând și-i atribui prioritate maximă, astfel că atrase atenția tuturor, întrerupând imediat vacarmul general al bârfelor.

Clavain știe de ședința aceasta?

Skade se întoarse și i se adresă.

[De ce ar fi trebuit să știe?]

Remontoire înălță din umeri.

Am venit să discutăm despre el pe la spate?

Skade surâse dulce.

[Dacă Clavain ar fi consimțit să ni se alăture, n-ar mai fi fost nevoie să discutăm despre el pe la spate, nu? Problema este a lui, nu a mea.]

Remontoire se sculă în picioare, după ce toți îl priviră sau îndreptară spre el vreun aparat senzorial.

Cine a spus că ar exista vreo problemă? Eu obiectez față de ordinea de zi ascunsă dinapoia acestei ședințe.

[Ordine de zi ascunsă? Remontoire, noi vrem doar ce este cel mai bun pentru Clavain. Ca prieten al lui, aș fi crezut că ai înțeles asta.]

Remontoire privi în jur. N-o zări pe Felka, ceea ce nu-l surprindea deloc. Ea avea dreptul să participe, dar se îndoia că ar fi fost pe lista de invitați a lui Skade.

Da, sunt prietenul lui, recunosc asta. Mi-a salvat viața de destule ori, însă chiar și dacă n-ar fi făcut-o... Clavain și cu mine am trecut prin foarte multe împreună. Dacă asta înseamnă că n-am o privire obiectivă asupra problemei, atunci așa să fie. Dar vreau să vă spun ceva.

Remontoire privi în jurul sălii și încuviință din cap de câte ori făcu contact vizual sau senzorial.

V-o spun vouă, tuturor – sau acelora dintre voi cărora trebuie să li se reamintească –, indiferent de ce ar dori Skade să vă facă să credeți. Clavain nu ne datorează absolut nimic. Fără el, niciunul dintre noi n-ar fi aici. El a fost la fel de important pentru noi ca Galiana și nu spun asta cu superficialitate. Am cunoscut-o pe ea înaintea oricui altcuiva aici de față.

Skade aprobă din cap.

[Remontoire are dreptate, bineînțeles, dar puteți observa că el a folosit timpul trecut. Marile fapte ale lui Clavain aparțin trecutului, ba chiar trecutului îndepărtat. Nu contest că a continuat să ne slujească bine după revenirea din adâncul spațiului, dar asta este valabil pentru toți. Clavain n-a făcut nici mai mult și nici mai puțin

decât oricare Agregat senior. Dar nu ne aşteptăm la mai mult decât atât din partea lui?]

Mai mult decât ce?

[Decât dedicarea lui obosită faţă de simpla ostăşie, decât constanta lui asumare a riscurilor.]

Remontoire înţelese că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, devenise avocatul lui Clavain. Simţi un uşor dispreţ faţă de ceilalţi membri ai Consiliului. Ştia că mulţi dintre ei îşi datorau viaţa lui Clavain şi că în alte circumstanţe ar fi recunoscut-o. Însă Skade îi intimidase.

Rămânea astfel pe umerii lui să-şi apere prietenul.

Cineva trebuie să patruleze la frontiere.

[Da, însă avem indivizi mai tineri, mai rapizi şi, haide să fim sinceri, mai dispensabili, care pot face exact asta. Noi avem nevoie de cunoştinţele lui Clavain aici, în Cuibul-Mamă, unde le putem exploata. Nu cred că el rămâne la periferie dintr-un simţ al datoriei faţă de Cuib. O face din pur egoism. Poate să joace rolul unuia dintre noi, unuia din tabăra învingătoare, fără să accepte însă implicaţiile complete a ceea ce înseamnă să fii Agregat. Aşa ceva sugerează mulţumire de sine, egoism – tot ceea ce este străin căii noastre. Începe chiar să sugereze lipsă de loialitate.]

Lipsă de loialitate? Nimeni n-a demonstrat mai multă loialitate faţă de facţiunea Agregaţilor decât Neil Clavain. Poate că unii dintre voi ar trebui să mai recitiţi istoria.

Unul dintre capetele detaşate sui cu picioare de păianjen pe spătarul scaunului.

[Sunt de acord cu Remontoire. Clavain nu ne datorează nimic. El şi-a demonstrat valoarea de o mie de ori. Dacă nu vrea să facă parte din Consiliu, este dreptul lui.]

De cealaltă parte a amfiteatrului un creier se aprinse, iar luminile îi pâlpâiră sincronizat cu patternurile vocii.

[Da, nimeni nu se îndoieşte de asta, dar în acelaşi timp Clavain are obligaţia morală de a ni se alătura. El nu poate continua să-şi irosească talentele în exteriorul Consiliului.]

Creierul făcu o pauză în timp ce pompe de fluid pulsară și bolborosiră. Masa noduroasă de țesut neural se dilată și se contractă pentru câteva cicluri letargice, aidoma unui boț oribil de aluat.

[Nu pot susține retorica instigatoare a lui Skade, dar adevărul esențial al spuselor ei nu poate fi evitat. Refuzul permanent al lui Clavain de a ni se alătura echivalează cu lipsa de loialitate.]

Termină, interveni Remontoire. *Dacă tu ești un model demn de urmat, nu mă mir de ce Clavain ezită.*

[Insultă!] se bâlbâi creierul.

Totuși, Remontoire detectă un val suprimat de amuzament față de înțepătura lui răutăcioasă. În mod evident, creierul dilatat nu era pe atât de universal respectat, pe cât îi plăcea să-și închipuie. Simțind momentul favorabil, Remontoire se aplecă înainte, strângând puternic în mâini balustrada balconului.

Despre ce-i vorba, de fapt, Skade? De ce tocmai acum, după atâția ani în care Consiliul Închis s-a descurcat fără Clavain?

[Ce vrei să spui prin „tocmai acum"?]

Vreau să întreb ce anume a precipitat mișcarea ta? Se întâmplă ceva, nu-i așa?

Creasta lui Skade căpătă o nuanță maronie. Maxilarele îi erau încleștate. Se retrase un pas și-și arcui spinarea aidoma unei mâțe încolțite.

Remontoire insistă.

Mai întâi, o renaștere a programului de construire a navelor stelare, la un secol după ce am încetat să le mai construim din motive atât de secrete, încât nici Consiliului Închis nu-i este îngăduit să le știe. Apoi, un prototip ticsit cu mașini ascunse, de origine și cu funcționare necunoscute, a căror natură nu poate fi din nou dezvăluită Consiliului Închis. În cele din urmă, o flotă de nave similare care este pregătită nu departe de locul acesta – dar, o dată în plus, asta-i tot ce avem dreptul să știm. Evident, sunt sigur că Sanctuarul Interior ar putea avea ceva de spus în direcția asta...

[Fii foarte atent la ce spui, Remontoire.]

De ce – există vreun pericol al speculațiilor inofensive?

Alt Agregat, un bărbat cu o creastă oarecum asemănătoare cu a lui Skade, se ridică încet. Remontoire îl cunoștea bine și era sigur că nu se număra printre membrii Sanctuarului Interior.

[Remontoire are dreptate. Ceva *se întâmplă* și Clavain nu-i decât o parte din asta. Stoparea programului de construire a navelor, circumstanțele stranii din jurul revenirii Galianei, flota cea nouă, zvonurile neliniștitoare pe care le aud despre armele de clasă-iad – toate astea sunt legate între ele. Războiul actual nu-i decât o distragere, iar Sanctuarul Interior știe asta. Poate că adevăratul tablou este pur și simplu prea neliniștitor pentru ca noi, simpli membri ai Consiliului Închis, să-l putem pricepe. Iar în cazul acesta, la fel ca Remontoire, voi recurge la unele speculații și voi vedea unde mă poartă ele.]

Bărbatul o privi intens pe Skade, după care continuă.

[Mai există un zvon, Skade, referitor la Exordium. Sunt sigur că nu mai trebuie să vă reamintesc că acesta a fost numele de cod pe care Galiana l-a dat seriei sale finale de experimente de pe Marte – cele despre care a jurat că nu le va mai repeta niciodată.]

Poate că Remontoire doar își imaginase, dar i se păruse că vede o schimbare vizibilă de culoare străbătând creasta lui Skade la simpla menționare a cuvântului.

Ce este cu Exordium? întrebă el.

Bărbatul se răsuci spre Remontoire.

[Nu știu, dar pot să ghicesc. Galiana n-a vrut ca experimentele acelea să mai fie repetate vreodată; rezultatele au fost utile, foarte utile, dar în același timp prea tulburătoare. Însă odată ce Galiana a plecat din Cuibul-Mamă în expediția ei interstelară, ce a mai putut opri Sanctuarul Interior să ruleze din nou Exordiumul? Ea nu trebuia pur și simplu să afle niciodată despre asta.]

Numele de cod însemna ceva pentru Remontoire; în mod clar, îl mai auzise. Însă dacă se referea la experimente întreprinse de Galiana pe Marte, atunci se petrecuseră cu peste patru sute de ani în trecut. Ar fi necesitat arheologie mnemonică delicată, care să sape prin straturile de memorii suprapuse, mai ales dacă subiectul în sine era învăluit în secret.

Părea mai simplu să întrebe.

Ce a fost Exordium?

– O să-ți spun eu ce a fost, Remontoire.

Sunetul unui glas omenesc real răzbătu prin tăcerea din încăpere la fel de șocant ca un țipăt.

Remontoire urmări sursa sunetului până o văzu pe vorbitoare, stând singură lângă una dintre intrări. Era Felka, care sosise probabil după începerea ședinței.

Skade trânti un gând furios în capul lui.

[Cine-a invitat-o pe ea?]

– Eu am invitat-o, rosti încet Remontoire utilizând glasul în folosul Felkăi, pornind de la presupunerea că era improbabil ca tu s-o faci, iar pentru că problema ce urma să fie discutată se întâmpla să fie Clavain... părea acțiunea corectă.

– Așa a fost, zise Felka.

Remontoire văzu ceva mișcându-se în mâna ei și-și dădu seama că adusese un șoarece în sala privațiunii.

– Nu-i așa, Skade? adăugă Felka.

Skade pufni.

[Nu este nevoie să vorbim cu glas tare. Durează prea mult. Ea ne poate auzi gândurile la fel de bine ca oricare dintre noi.]

– Însă *voi* poate că ați înnebuni dacă mi-ați auzi gândurile, rosti Felka și Remontoire își zise că felul cum zâmbea era înfricoșător pentru că spusele îi erau probabil adevărate. Așa că, în loc să risc asta...

Coborî ochii spre șoarecele care-și urmărea coada în jurul mâinii ei.

[Nu ai niciun drept să fii aici.]

– Ba da, Skade. Dacă n-aș fi fost recunoscută ca membră a Consiliului Închis, sala privațiunii nu m-ar fi lăsat să intru. Iar dacă n-aș fi fost membră a Consiliului Închis, n-aș fi în poziția de a vorbi despre Exordium, nu?

Bărbatul care menționase primul numele de cod vorbi acum cu glas tare, ascuțit și tremurător:

– Așadar, bănuiala mea a fost corectă, da, Skade?

[Ignorați tot ce spune ea. Ea nu știe nimic despre program.]

– Atunci pot spune ce vreau – nu-i așa? – și nimic din spusele mele nu va conta. Exordium a fost un experiment, Remontoire,

tentativa de obținere a unificării între conștiință și superpoziția cuantică. A avut loc pe Marte și puteți verifica asta voi înșivă. Însă Galiana a obținut mai mult decât intenționase și de aceea a stopat experimentele, înspăimântată de ceea ce stârnise. Iar acela ar fi trebuit să fie și sfârșitul.

Felka o privi direct pe Skade, batjocoritor.

– Dar n-a fost, nu-i așa? Experimentele au reînceput acum un secol. Un mesaj Exordium a fost cel care ne-a determinat să stopăm construirea de nave.

– Un mesaj? repetă Remontoire, nedumerit.

– Un mesaj din viitor, spuse Felka de parcă asta trebuia să fi fost evident de la bun început.

– Nu vorbești serios.

– Vorbesc cât se poate de serios. Ar trebui să știu bine de altfel, fiindcă am participat la unul dintre experimente.

Gândurile lui Skade tăiară prin sală ca o coasă.

[Ne aflăm aici ca să discutăm despre Clavain, nu despre asta.]

Felka continuă să vorbească, perfect calmă. Remontoire se gândi că era singura dintre cei prezenți, inclusiv el, căreia nu-i păsa de Skade. În mintea ei existaseră deja orori mai groaznice decât și-ar fi putut imagina Skade.

– Însă nu putem discuta despre una, fără să discutăm și despre cealaltă, Skade. Experimentele au continuat, așa-i? Iar ele au legătură cu ceea ce se întâmplă acum. Sanctuarul Interior a aflat ceva și ar prefera ca noi, ceilalți, să nu știm nimic despre asta.

Skade își încleștă din nou maxilarele.

[Sanctuarul Interior a identificat apropierea unei crize.]

– Ce fel de criză? întrebă Felka.

[O criză rea.]

Felka încuviință înțelept și-și îndepărtă din ochi o șuviță de păr negru, lățos.

– Și care este rolul lui Clavain în ea?

Suferința lui Skade era aproape tangibilă. Gândurile îi soseau în pachete sacadate, ca și cum ar fi așteptat un vorbitor silențios să-i ofere călăuzire înainte să le enunțe.

[Avem nevoie de Clavain să ne ajute. Criza poate fi... diminuată... cu ajutorul lui Clavain.]

– La ce fel de ajutor te gândești? insistă Felka.

O venă micuță se zbătea pe tâmpla lui Skade. Valuri de culori țipătoare se perindau în lungul crestei ei, ca patternurile de pe aripile unei libelule.

[Cu mult timp în urmă, noi am pierdut niște obiecte prețioase. Acum știm cu exactitate unde se află ele. Dorim ajutorul lui Clavain pentru a le recupera.]

– „Obiectele" acelea, rosti Felka, nu sunt, din întâmplare, arme?

Inchizitoarea își luă rămas-bun de la șoferul care o adusese la Solnhofen. Pe parcursul drumului, dormise buștean cinci-șase ore, oferindu-i camionagiului destule ocazii să-i răscolească prin lucruri ori s-o abandoneze în pustiu, însă totul era intact, inclusiv arma. Șoferul îi lăsase până și ziarul cu articolul despre Thorn.

Solnhofen în sine era mizerabil și sordid așa cum bănuise. Trebui să meargă doar câteva minute prin el ca să găsească ceea ce trecea drept centrul așezării: o piațetă minusculă, înconjurată de două hosteluri cu aspect murdar, două clădiri administrative mohorâte și o împestrițătură de localuri în care puteai doar să bei. Dincolo de centru se ridicau atelierele înalte de reparații ce reprezentau motivul existenței așezării. Mult spre nord, vaste mașini de terraformare lucrau pentru a accelera conversia atmosferei Resurgamului într-o formă complet respirabilă pentru oameni. Rafinăriile atmosferice funcționaseră perfect câteva decenii, însă acum erau vechi și nefiabile. Menținerea lor în funcțiune reprezenta o pierdere majoră pentru economia centralizată a planetei. Comunități ca Solnhofen duceau o existență precară asigurând întreținere și echipaje pentru echipamentele de terraformare, însă munca era dură și neiertătoare; și necesita – impunea – o anumită specie de muncitor.

Inchizitoarea își aminti asta când intră în bar. Se așteptase să fie tăcut în momentul acesta al zilei, dar, când deschise ușa, parcă nimerise la o petrecere ce abia trecuse de apogeu. Răsuna muzică, se striga

și se râdea gălăgios și sonor într-un fel care-i reamintea de dormitoarele din barăcile militare de pe Atuul lui Sky. Câțiva clienți dormeau deja cu capetele pe mese și cu brațele în jurul halbelor, aidoma unor elevi care-și păzesc lucrările scrise. Aerul era ticsit de substanțe chimice care-i înțepau ochii. Strânse din dinți înaintea vacarmului și blestemă încetișor. Trebuia să se fi așteptat ca Patru să aleagă așa ceva. Își aminti prima lor întâlnire. Se petrecuse într-un bar dintr-un carusel de pe orbita lui Yellowstone, probabil bomba cea mai groaznică în care intrase ea vreodată. Patru avea multe talente, însă printre ele nu se număra alegerea unor locuri de întâlnire salubre.

Din fericire, nimeni nu-i observase intrarea. Trecu pe lângă câteva corpuri aflate în pragul comei, până ajunse la așa-zisul bar: o gaură spartă într-un perete, mărginită de cărămizi cu muchii neregulate. O femeie posacă împingea băuturile ca pe niște rații de închisoare, înhățând banii și paharele golite cu o grabă aproape indecentă.

– O cafea, ceru Inchizitoarea.

– N-avem cafea.

– Atunci, echivalentul cel mai apropiat, în morții mă-sii.

– N-ar trebui să vorbești așa.

– O să vorbesc cum vreau, în morții mă-sii. Mai ales până primesc o cafea. Se aplecă peste tejgheaua din plastic a ferestruicii. Îmi poți face o cafea, da? Nu cred c-am cerut luna de pe cer, nu?

– Ești de la guvern?

– Nu, sunt doar însetată. Și un pic cam irascibilă. E dimineață – înțelegi? – și nu-mi prea plac diminețile.

O mână poposi pe umărul ei. Se răsuci fulgerător și își îndreptă mâna instinctiv către patul pistolului-boser.

– Iar faci scandal, Ana? întrebă femeia din spatele ei.

Inchizitoarea clipi scurt. De când plecase din Cuvier, repetase de multe ori momentul acesta, totuși continua să pară ireal și melodramatic. După care triumvira Ilia Voliova încuviință din cap spre femeia dinapoia ferestruicii.

– E prietena mea. Vrea o cafea. Îți sugerez să-i dai o cafea.

Femeia miji ochii, apoi mormăi ceva și dispăru. Apăru peste câteva clipe cu o ceașcă al cărei conținut părea tocmai scurs din lagărul de osie principal al unei remorci de marfă.

– Ia-o, Ana, zise Voliova. Ceva mai bun n-o să găsești pe aici.

Inchizitoarea luă cafeaua cu o mână care-i tremura ușor.

– N-ar trebui să-mi spui așa, murmură ea.

Voliova o conduse spre o masă.

– Cum adică?

– Ana.

– Ăsta-i numele tău.

– Nu, nu mai este. Nu aici, nu acum.

Masa găsită de Voliova era înghesuită într-un colț, pe jumătate ascunsă de câteva stive de lăzi de bere. Voliova își trecu brațul peste tăblia ei, măturând resturi pe podea. Apoi se așeză, își rezemă ambele coate de masă și încrucișă degetele sub bărbie.

– Nu cred că ar trebui să ne facem griji că te va recunoaște cineva, rosti ea. Nimeni nu mi-a aruncat mai mult de o privire, deși, cu posibila excepție a lui Thorn, sunt persoana cea mai căutată de pe planetă.

Inchizitoarea, care se numise cândva Ana Khouri, sorbi grijuliu din lichidul cu aspect de melasă care trecea drept cafea.

– Ai beneficiat de distrageri experte ale atenției, Ilia...

Se opri și privi în jur, dându-și seama în același timp cât de suspicioasă și de teatrală arăta.

– Îți pot spune Ilia?

– Eu așa îmi spun. Poți s-o lași totuși deoparte pe Voliova. N-are rost să ne forțăm norocul.— Absolut deloc. Cred c-ar trebui să spun...

Privi din nou în jur; pur și simplu nu se putea abține să n-o facă.

– Mă bucur să te revăd, Ilia. Aș minți dacă aș spune altceva.

– Și eu ți-am simțit lipsa. Interesant, când te gândești că am început relația asta gata-gata să ne ucidem reciproc. Sigur că da, de acum toate astea sunt de domeniul trecutului.

– Începusem să mă-ngrijorez. N-ai mai dat niciun semn de foarte mult timp...

– Aveam motive perfect întemeiate să fiu discretă, nu?

– Așa cred.

Câteva minute niciuna dintre ele nu mai spuse nimic. Khouri, pentru că așa îndrăznea să se gândească din nou la sine, se pomeni reamintindu-și originea jocului îndrăzneț pe care-l jucau. Îl concepuseră chiar ele, uluindu-se reciproc prin curaj și ingeniozitate. Laolaltă formau o pereche într-adevăr plină de resurse. Însă descoperiseră că, pentru eficiență maximă, fiecare trebuia să acționeze pe cont propriu.

Khouri întrerupse tăcerea, nefiind în stare să mai aștepte.

– Ia zi, ce ai – vești bune sau rele?

– Cunoscându-mi trecutul, tu ce crezi?

– Să încerc să ghicesc? Vești rele. Ba chiar vești foarte rele.

– Ai nimerit din prima.

– Inhibitorii, nu?

– Regret că sunt atât de previzibilă, dar asta este.

– Au sosit?

– Așa cred.

Voliova coborâse mult glasul.

– Oricum, *ceva* se întâmplă. Am văzut cu ochii mei.

– Povestește-mi.

Voliova reuși să-și reducă și mai mult intensitatea glasului. Khouri trebuia să facă eforturi ca să-l audă.

– Mașini, Ana, mașini uriașe și negre. Au intrat în sistemul solar. Nu le-am văzut realmente, dar ele sunt pur și simplu... aici.

Khouri percepuse mințile acelor mașini pentru scurt timp și simțise glacialitatea furioasă și prădătoare a unor înregistrări străvechi. Erau ca mințile unor animale de haită, foarte bătrâne, răbdătoare și atrase de beznă. Mințile lor erau labirinturi de instincte și inteligență flămândă, complet neafectate de simpatie sau de emoții. Urlau unele către celelalte peste stepele tăcute ale galaxiei, chemându-se când duhoarea sângeroasă a vieții le tulbura din nou somnul hibernal.

– Dumnezeule!

– Nu putem spune că nu ne aşteptam la ele. Din clipa când Sylveste a început să se joace cu chestii pe care nu le înţelegea, a fost vorba doar de „când" şi „unde".

Khouri îşi privi prietena şi se întrebă de ce temperatura din bar părea să fi coborât cu zece-cincisprezece grade. Temuta şi detestata triumviră părea micuţă şi soioasă, ca o boschetară. Părul, tuns periuţă şi grizonant, era o mirişte ţepoasă, deasupra chipului rotund cu ochi duri, care trăda o descendenţă mongolă îndepărtată. Nu arăta ca o vestitoare prea convingătoare a apocalipsei.

– Mi-e frică, Ilia.

– Cred că ai motive excelente să-ţi fie frică, dar încearcă să n-o exteriorizezi, da? Deocamdată nu vrem să-i speriem pe localnici.

– Ce putem face?

– Împotriva Inhibitorilor?

Voliova îşi privi paharul şi mijì ochii, încruntându-se puţin, de parcă ar fi fost prima dată când se gândea serios la acest subiect.

– Nu ştiu. Amarantinii n-au avut prea mult succes în privinţa asta.

– Noi nu suntem păsări nezburătoare.

– Nu, noi suntem oameni – flagelul galaxiei... sau aşa ceva. Nu ştiu, Ana, realmente nu ştiu. Dacă n-am fi fost decât noi două şi dacă am fi putut convinge nava, pe Căpitan, să iasă din găoacea lui, am fi avut cel puţin opţiunea fugii. Ne-am fi putut gândi chiar la posibilitatea armelor, dacă asta ar fi fost de vreun ajutor.

Khouri se înfioră.

– Dar chiar dacă ar fi făcut-o şi chiar dacă noi am fi putut scăpa cu fuga, n-ar fi ajutat Resurgamul prea mult, aşa-i?

– Nu. Şi nu vorbesc în numele tău, dar conştiinţa mea nu-i tocmai imaculată.

– De cât timp dispunem?

– Asta-i partea ciudată. Inhibitorii ar fi putut distruge deja Resurgamul, dacă asta ar fi fost tot ce ar fi intenţionat – stă până şi la îndemâna tehnologiei noastre s-o facă, aşa că mă îndoiesc serios că ar fi avut mari dificultăţi.

– Atunci, poate că n-au venit totuşi să ne nimicească.

Voliova îşi dădu paharul peste cap.

– Sau poate că... doar poate că... tocmai de asta au venit.

În inima roitoare a mașinilor negre, procesoare neînzestrate cu rațiune determinară că o minte respicientă trebuia accelerată la conștiință.

Decizia nu fu luată cu ușurință; majoritatea epurărilor puteau fi executate fără a invoca tocmai spectrul fenomenului pentru a cărui suprimare fuseseră create mașinile. Însă sistemul acesta solar prezenta o problemă. Arhivele arătau că aici fusese executată o epurare anterioară, în urmă cu numai patru miimi și jumătate de Rotație Galactică. Rechemarea mașinilor arăta că erau necesare în mod clar măsuri suplimentare.

Sarcina respicientei era de a se ocupa de datele concrete ale acestei infestări specifice. Două epurări nu erau niciodată identice și un fapt regretabil al vieții era că modul cel mai bun de anihilare a inteligenței îl constituia chiar o doză de inteligență. Însă după ce epurarea era încheiată, epidemia era urmărită până la sursă și sporii îi erau neutralizați – ceea ce putea dura alte două miimi de Rotație Galactică, adică o jumătate de milion de ani –, nivelul respicientei avea să fie redus din nou și conștiința ei de sine avea să fie împachetată până se dovedea iarăși necesară.

Ceea ce putea să nu se mai întâmple niciodată.

Respicienta nu punea niciodată întrebări despre activitatea ei. Ea știa doar că acționa pentru binele final al vieții înzestrate cu rațiune. Nu era deloc îngrijorată că această criză pentru a cărei evitare acționa, criza care avea să devină un dezastru cosmic incontrolabil dacă vieții inteligente i se permitea să se răspândească, se afla tocmai la treisprezece Rotații – trei miliarde de ani – în viitor.

Asta era lipsit de importanță.

Timpul nu însemna absolut nimic pentru Inhibitori.

CAPITOLUL 7

[Skade? Mă tem că a avut loc alt accident.]

Ce fel de accident?

[O abatere de stare doi.]

Cât a durat?

[Doar câteva milisecunde. A fost totuși îndeajuns.]

Ei doi – Skade și tehnicianul senior al propulsiilor – erau ghemuiți într-un spațiu cu pereți negri de lângă pupa *Mătrăgunei*, andocată în Cuibul-Mamă. Stăteau înghesuiți acolo, cu spinările arcuite și genunchii lipiți de piept. Era neplăcut, dar, după primele vizite, Skade anulase senzația de confort al posturii, înlocuind-o cu un calm zen indiferent. Ea putea rezista zile întregi ghemuită în ascunzători inuman de mici... și o făcuse. Dincolo de pereți, izolate în numeroase deschideri strâmte, se aflau elementele complexe și greu de înțeles ale mașinăriei. Controlul direct și reglajul fin erau posibile doar aici, unde existau numai legături foarte rudimentare cu rețeaua de control normală a navei.

Corpul mai este aici?

[Da.]

Vreau să-l văd.

[N-a mai rămas prea mult de văzut.]

Totuși bărbatul își deconectă compadul și porni înainte, deplasându-se în lateral, ca un crab. Skade îl urmă. Trecură de la o ascunzătoare la alta, ocazional împingându-se cu greu prin constricții cauzate de elemente protuberante ale mașinăriei. Ea era de jur

împrejurul lor, exercitându-şi efectul subtil, dar incontestabil chiar asupra continuumului spaţio-temporal în care erau înglobaţi.

Nimeni, nici chiar Skade, nu-i înţelegea cu adevărat modul de funcţionare. Existau ipoteze, unele foarte docte şi plauzibile, dar în miezul tuturor se căsca un hău permanent de ignoranţă conceptuală. Mare parte din cunoştinţele lui Skade despre maşină constau doar din cauze şi efecte documentate, cu o înţelegere redusă a mecanismelor fizice de la baza comportamentului ei. Ştia că, atunci când funcţiona, maşina tindea să se stabilească în câteva stări discrete, care erau, toate, asociate cu o schimbare măsurabilă a constantelor fizice locale... totuşi stările nu erau rigid izolate şi se ştiuse că dispozitivul oscila nebuneşte între ele. Apoi exista problema asociată a diverselor geometrii de câmp şi modul chinuitor de complex în care erau reintroduse în stabilitatea stării...

Stare doi, ai zis? În ce modul vă găseaţi înainte de accident?

[Stare unu, conform instrucţiunilor. Exploram unele dintre geometriile de câmp neliniare.]

Ce a fost acum? Infarct, ca data trecută?

[Nu, cel puţin nu cred că infarctul a fost cauza principală a morţii. Cum am spus, n-au rămas prea multe pentru a continua.]

Skade şi tehnicianul înaintară, strecurându-se printr-un cot strâmt dintre zone adiacente ale maşinii. Câmpul se afla în stare zero în momentul acesta, ceea ce însemna că nu existau efecte fiziologice măsurabile, însă Skade nu-şi putea alunga complet senzaţia de anormalitate, sentimentul sâcâitor că lumea fusese deviată infim de la normalitate. Era iluzoriu; ar fi avut nevoie de sonde cuantice de vid de înaltă sensibilitate pentru a detecta influenţa dispozitivului. Sentimentul continua totuşi să existe.

[Am ajuns.]

Skade privi în jur. Se aflau în unul dintre cele mai mari spaţii deschise din măruntaiele dispozitivului: o incintă cu pereţi negri dantelaţi, înaltă cât să poată sta în picioare. Numeroase mufe pentru inputuri de compad ciuruiau pereţii.

Aici s-a întâmplat?

[Da. Forfecarea de câmp are aici valoarea maximă.]

Nu văd niciun corp.

[Pentru că nu te uiți de la o distanță suficient de mică.]

Ea urmări privirea tehnicianului, care se concentră asupra unei părți din perete. Skade se apropie și atinse peretele cu vârfurile degetelor înmănușate. Ceea ce păruse a fi negru și la fel de lucios ca restul incintei se dovedi stacojiu și lipicios. Majoritatea peretelui dintr-o parte a camerei era acoperită cu cinci-șase milimetri de... ceva.

Spune-mi, te rog, că nu este ceea ce cred eu că este.

[Mă tem că este exact ceea ce crezi că este.]

Skade își trecu palma prin substanța roșie. Chiar și în imponderabilitate, avea destulă aderență ca să formeze o unică masă lipicioasă. La răstimpuri simțea câte ceva tare – un fragment de os sau de mașinărie –, totuși nimic nu rămăsese mai mare decât o unghie.

Spune-mi ce s-a întâmplat.

[El se afla aproape de focarul câmpului. Abaterea la starea doi a fost doar tranzitorie, totuși suficientă. Orice mișcare ar fi fost fatală, chiar și un tremur involuntar. Poate că atunci când a lovit peretele era deja mort.]

Cât de repede s-a deplasat?

[De ordinul kilometrilor pe secundă, cel puțin.]

Bănuiesc că n-a mai apucat să simtă nicio durere. L-ai simțit izbindu-se?

[S-a simțit în toată nava. A fost ca detonarea unei bombe mici.]

Skade le porunci mănușilor să se+ autocureță. Reziduul curse înapoi pe perete. Se gândi la Clavain și regretă că n-avea toleranța lui la asemenea incidente. În decursul carierei sale de soldat, Clavain văzuse lucruri absolut oribile, îndeajuns pentru a-și dezvolta armura mintală necesară ca să facă față. Cu una sau două excepții, Skade își purtase toate bătăliile de la distanță.

[Skade...?]

Probabil creasta îi reflectase tulburarea.

Nu te îngrijora în privința mea. Încearcă să afli ce s-a întâmplat și asigură-te că nu se va repeta.

[Și programul de testări?]

Programul continuă, bineînțeles. Acum fă curățenie aici.

Felka pluti în altă cameră a tăcutului ei trunchi rezidențial. Dacă mai înainte unelte și scule îi atârnaseră de centură, acum în jurul ei orbitau cuști metalice micuțe, care se atingeau între ele, zăngănind când se mișca. În fiecare cușcă se afla un grup de șoricei albi, care râcâiau și adulmecau zăbrelele. Felka nu-i băgă în seamă; nu fuseseră închiși în cuști de mult timp, erau bine hrăniți și în scurt timp aveau să se bucure de un fel de libertate.

Mîji ochii în semiîntuneric. Unica sursă de lumină era un licăr slab dinspre încăperea vecină, de care o separa un pasaj îngust și șerpuitor din lemn foarte lustruit, de culoarea zahărului caramelizat. Găsi lampa UV atașată de un perete și o aprinse.

O latură a încăperii – Felka nu se sinchisise niciodată să decidă care era „sus" și care „jos" – era acoperită de sticlă groasă verzuie. Înapoia sticlei se găsea ceva care la primă vedere semăna cu un sistem de canalizare convolut din lemn, un palimpsest de conducte și canale, garnituri, supape și pompe. Diagonale și curbe strânse din lemn treceau prin labirint, conectând regiuni diferite, dar funcția lor era neclară. Conductele și canalele aveau trei laturi din lemn, iar al patrulea perete era din sticlă, ca să se vadă ce curgea sau se deplasa prin ele.

Felka introdusese deja zece-doisprezece șoareci în sistem prin ușile unidirecționale de lângă marginea sticlei. Rozătoarele porniseră rapid pe căi divergente la primele răspântii și se găseau acum la metri depărtare, înaintând prin propriile lor regiuni din labirint. Imponderabilitatea nu le deranja, deoarece puteau obține destulă tracțiune folosind lemnul pentru a se deplasa liber în orice direcție. De fapt, șoarecii mai experimentați învățaseră într-un final arta decelerării prin conducte, minimizând zona de frecare cu lemnul sau cu sticla. Nu deprindeau totuși trucul dacă nu erau în labirint de câteva ore și nu trecuseră prin câteva cicluri de recompense.

Femeia se întinse către una dintre cuștile atașate de brâu și-i deschise ușa astfel încât conținutul – trei șoricei albi – se vărsă în labirint. Dispărură aproape imediat, fericiți pentru moment că scăpaseră din închisoarea metalică.

Felka aşteptă. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre şoareci avea să ajungă la o trapă sau la o uşă batantă, conectată la un sistem delicat de pârghii din lemn acţionate de arcuri. Când şoarecele trecea prin uşa batantă, împingând-o, mişcarea cauza deplasarea pârghiilor. Aceasta era adesea transmisă prin tot labirintul, determinând deschiderea sau închiderea unui oblon la un metru-doi depărtare de punctul declanşator. Alt şoarece, care se deplasa printr-o zonă îndepărtată din labirint, putea descoperi că înaintarea îi era blocată pe neaşteptate, deşi anterior calea fusese liberă. Sau putea fi silit să ia o decizie, pe când anterior nu fusese necesar aşa ceva, iar anxietăţile posibilităţilor îi înceţoşau pentru moment minusculul creier de rozător. Era foarte probabil ca alegerile celui de-al doilea şoarece să activeze alt sistem declanşator, cauzând o reconfigurare îndepărtată a altei părţi a labirintului. Plutind în centru, Felka privea totul, urmărea cum lemnul trecea prin nesfârşite transformări, rulând un program orb ai cărui agenţi erau chiar şoarecii. Era îndeajuns de fascinant de urmărit, până la un punct.

Însă Felka se plictisea repede. Pentru ea, labirintul nu era decât începutul. Îl privea în semiîntuneric, doar cu lampa UV. Şoarecii aveau gene care produceau un set de proteine ce-i făceau să strălucească fluorescent sub lumina ultravioletă. Femeia îi putea vedea clar prin sticlă, pete mişcătoare, purpuriu-intens. Îi privea cu fascinaţie arzătoare, dar perceptibil tot mai redusă.

Labirintul era în totalitate invenţia ei. Ea personal îl proiectase şi-i construise mecanismele din lemn. Ba chiar îi modificase genetic pe şoareci pentru a-i face să strălucească în beznă, deşi aceea fusese partea uşoară prin comparaţie cu reglajele şi ajustările prin pilire necesare pentru ca trapele şi pârghiile să funcţioneze corespunzător. Pentru o vreme chiar considerase că rezultatul meritase toate eforturile.

Unul dintre puţinele lucruri care încă o mai puteau interesa pe femeie era emergenţa. Pe Diadem, cea dintâi planetă pe care o vizitaseră după ce plecaseră de pe Marte, în chiar prima navă cu viteză aproape luminică, Clavain, Galiana şi cu ea studiaseră un organism cristalin vast care avea nevoie de ani pentru a exprima orice care să

semene cu un singur „gând". Mesagerii săi sinaptici erau viermi negri lipsiți de minte, care se deplasau sfredelind printr-o rețea neurală mișcătoare de canale capilare ce brăzdau un ghețar străvechi.

Clavain și Galiana o smulseseră de la studierea corespunzătoare a ghețarului Diadem și ea nu-i iertase niciodată pentru asta. De atunci fusese atrasă de sisteme similare, orice în care complexitatea apărea în mod impredictibil din elemente simple. Asamblase nenumărate simulări în software, dar nu se convinsese niciodată că reușea să captureze esența problemei. Când complexitatea apărea din sistemele ei – așa cum se întâmpla frecvent –, Felka nu-și putea alunga senzația că o încorporase chiar ea, fără intenție, de la bun început. Șoarecii reprezentau o abordare diferită. Abandonase digitalul și îmbrățișase analogul.

Prima mașinărie pe care încercase s-o construiască funcționase cu apă, inspirată de detaliile unui prototip pe care-l descoperise în arhiva cibernetică a Cuibului-Mamă. Cu secole în urmă, mult înainte de Transiluminare, cineva construise un computer analog care fusese conceput să simuleze fluxul banilor în cadrul unei economii. Mașinăria era alcătuită din retorte de sticlă, supape și bascule delicat echilibrate. Fluide colorate reprezentau diverse presiuni ale pieței și parametri financiari: ratele dobânzilor, inflația, deficitele comerciale. Mașinăria susura și gâlgâia, calculând ecuații integrale de dificultăți feroce prin simpla putere a mecanicii fluidelor aplicate.

O fermecase. Reconstruise prototipul, adăugându-i câteva rafinamente personale inteligente. Însă, deși mașinăria îi oferise un oarecare amuzament, ea văzuse doar rare sclipiri de comportament emergent. Mașinăria era prea nemilos deterministă ca să ofere surprize autentice.

De aceea recursese la șoareci. Ei erau agenți aleatorii, haos pe lăbuțe. Felka concepuse noua mașinărie pentru a-i exploata, utilizându-le goana impredictibilă pentru a o îmboldi de la o stare la alta. Sistemele complexe de pârghii și comutatoare, trape și răspântii asigurau mutația constantă a labirintului, trecerea prin spațiul fazelor – acel spațiu matematic de dimensiuni superioare care contorsiona mintea și conținea toate configurațiile posibile pe care le

putea avea labirintul. În spațiul fazelor, existau atractori, aidoma planetelor și stelelor care creau convexități în planul continuumului spațio-temporal. Când labirintul se îndrepta spre un atractor, intra frecvent pe un fel de orbită, oscilând în jurul unei stări, până când un eveniment, fie o acumulare de instabilități, fie un impuls din exterior, îl expedia altundeva. De obicei, era suficientă introducerea unui șoarece nou în labirint.

Ocazional labirintul se îndrepta spre un atractor care făcea ca șoarecii să fie recompensați cu mai multă mâncare. Felka fusese curioasă dacă șoarecii – acționând orbește, incapabili să coopereze în mod conștient – aveau totuși să găsească un mod de ghidare a labirintului în vecinătatea unui astfel de atractor. Dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi fost cu certitudine un semn de emergență.

Se întâmplase – o dată. Însă lotul acela de șoareci nu mai repetase reușita. Felka introdusese mai mulți șoareci în sistem, dar ei nu făcuseră decât să înfunde labirintul, blocându-l lângă alt atractor unde nu se întâmplase nimic foarte interesant.

Nu abandonase totuși complet ideea. Existau subtilități ale labirintului pe care nu le înțelegea complet și de aceea n-o plictiseau încă. Dar în străfundul minții ei, teama exista deja. Femeia știa, mai presus de orice îndoială, că labirintul n-o mai putea fascina mult timp.

Labirintul clicăia și cloncănea ca o pendulă străveche care se arma pentru a anunța ora exactă. Felka auzi bufnetele seci ale ușilor care se deschideau și se închideau. Detaliile labirintului erau greu de distins înapoia sticlei, dar fluxul șoarecilor îi trăda destul de bine geometria mișcătoare.

– Felka?

Un bărbat se strecură prin pasajul de legătură. Pluti în încăpere și-și opri deriva apăsând cu vârfurile degetelor pe lemnul lustruit. Felka îi putea distinge vag chipul. Țeasta lui pleșuvă nu avea o formă tocmai regulată, iar în semiîntuneric părea încă și mai stranie, aducând cu un ou cenușiu alungit. Femeia o privi fix, știind că în mod normal ar fi trebuit s-o poată asocia întotdeauna cu Remontoire. Însă dacă în încăpere ar fi intrat șase-șapte bărbați de aceeași vârstă fiziologică, cu aceleași trăsături faciale copilărești sau

neotenice, ea nu l-ar fi putut identifica pe Remontoire. Doar faptul că o vizitase recent o făcea acum să fie convinsă că era el.

– Salut, Remontoire!

– Nu poți aprinde lumina, te rog? Sau să stăm de vorbă în altă cameră?

– Aici este foarte bine. Fac un experiment.

El privi peretele de sticlă.

– Lumina îl poate afecta?

– Nu, dar atunci nu voi mai zări șoarecii.

– Probabil că ai dreptate, rosti Remontoire gânditor. Am venit împreună cu Clavain. Va ajunge aici dintr-o clipă în alta.

– Aha.

Felka bâjbâi și aprinse unul dintre felinare. Lumina turcoaz pâlpâi nesigur, apoi rămase constantă.

Felka studie expresia lui Remontoire, străduindu-se s-o descifreze. Deși acum îi cunoștea identitatea, fața lui nu devenise un model de claritate. Textura ei rămânea cețoasă, plină de ambiguități mișcătoare. Până și citirea expresiilor celor mai uzuale necesita un efort de voință intens, similar detectării constelațiilor într-o aglomerare de stele palide. Desigur, bizara ei mașinărie neurală izbutea să sesizeze la răstimpuri patternuri pe care oamenii normali nu le observau deloc, dar, în majoritatea cazurilor, Felka nu se putea încrede niciodată în propria judecată când era vorba despre chipuri.

Se gândea la asta privind fața lui Remontoire și hotărând, provizoriu, că părea îngrijorată.

– De ce n-a venit chiar acum?

– A vrut să ne lase timp să discutăm chestiuni din Consiliul Închis.

– Știe ceva despre cele întâmplate azi în sala privațiunii?

– Nu.

Felka pluti spre partea superioară a labirintului și introduse alt șoarece, sperând să deblocheze un impas din cvadrantul din stânga jos.

– Așa va fi în continuare până când el va accepta să se alăture Consiliului. Chiar și atunci ar putea fi dezamăgit de ceea ce nu va ajunge să afle.

– Înțeleg de ce nu vrei ca el să știe despre Exordium, zise Remontoire.

– Ce vrei să spui?

– Ai acționat împotriva dorințelor Galianei, nu? După cele descoperite pe Marte, ea a stopat Exordium, totuși, când ai revenit din adâncul spațiului – când ea se afla tot departe –, tu ai participat cu entuziasm.

– Văd că pe neașteptate ai devenit expert în privința asta.

– Totul se găsește în arhivele Cuibului-Mamă, dacă știi unde să cauți. Faptul că experimentele au avut loc nu-i cine știe ce secret.

Remontoire tăcu și urmări labirintul cu interes moderat.

– Desigur, ce s-a întâmplat de fapt în Exordium – motivul pentru care Galiana a stopat programul – este cu totul altceva. În arhive nu se menționează niciun mesaj din viitor. Ce a fost atunci atât de neliniștitor în privința mesajelor respective, încât până și existența lor a fost ascunsă?

– Ești la fel de curios pe cât am fost eu.

– Bineînțeles. Totuși, doar curiozitatea te-a îndemnat să te opui dorințelor Galianei? Sau a mai fost ceva? Poate instinctul de rebeliune împotriva propriei mame?

Felka își stăpâni furia.

– Ea n-a fost mama mea. Am împărțit un material genetic – doar atât am avut în comun. Și nu, n-a fost nici rebeliune. Căutam ceva care să-mi solicite mintea. Exordiumul ar fi trebuit să se refere la o nouă stare de conștiință.

– Deci n-ai știut nici despre mesaje?

– Auzisem zvonuri, dar n-am crezut în ele. Modul cel mai ușor de a afla părea să fie participarea, însă nu eu am repornit Exordiumul. Programul fusese deja înviat înainte de revenirea noastră. Skade dorea să particip... considera, cred, că unicitatea minții mele putea fi valoroasă pentru program. Eu am jucat însă doar un rol mic în cadrul lui și am plecat aproape imediat după ce-am început.

– De ce – fiindcă n-a funcționat așa cum te așteptai?

– Nu. Ba chiar pot spune că a funcționat foarte bine. A fost în același timp lucrul cel mai terifiant de care am avut parte în viața mea.

El îi surâse pentru o clipă, apoi zâmbetul i se șterse treptat.

– De ce?

– Remontoire, până atunci eu nu credeam în existența răului. Acum nu mai sunt la fel de sigură.

Tonul bărbatului lăsă impresia că n-o auzise bine.

– „Răul"?

– Da, rosti ea încet.

Acum, după ce fusese abordat subiectul, femeia se pomeni amintindu-și mirosul și textura incintei Exordium de parcă ar fi fost chiar ieri, deși făcuse tot ce putuse ca să-și îndepărteze gândurile de încăperea aceea albă și sterilă, nedorind să accepte cele aflate în interiorul ei.

Experimentele reprezentaseră finalul logic al activității inițiate de Galiana în chiar primele zile din laboratoarele marțiene. Ea pornise la drum cu ideea amplificării creierului uman, crezând că munca ei era doar pentru binele superior al omenirii. Ca model, utilizase dezvoltarea computerului digital, pornind de la pruncia sa simplă și lentă. Primul ei pas fusese creșterea puterii de calcul și a vitezei minții umane, tot așa cum primii ingineri de computere înlocuiseră mecanismele de ceas cu comutatoare electromecanice, apoi comutatoarele electromecanice cu supape, supapele cu tranzistori, tranzistorii cu dispozitive semiconductoare microscopice, dispozitivele semiconductoare cu porți procesoare de nivel cuantic, care funcționau la limita neclară a Principiului incertitudinii lui Heisenberg. Ea invadase creierele subiecților, inclusiv propriul creier, cu mașinării minuscule ce stabiliseră legături între celulele cerebrale care le imitau perfect pe cele deja existente, dar care puteau transmite mult mai rapid semnalele nervoase. După ce inhibase cu medicamente, sau cu alte mașini, neurotransmițătorii normali și evenimentele normale declanșate de semnalele nervoase, Galiana se ocupase de procesarea neurală. Efectul subiectiv era conștiința normală, dar la o rată accelerată. Era ca și cum creierul ar fi fost supraîncărcat, capabil să proceseze gânduri cu o viteză de zece-cincisprezece ori mai mare decât o minte neaugmentată. Apăruseră probleme, destule pentru a dovedi că o conștiință

accelerată nu putea fi susținută mai mult de câteva secunde, dar în majoritatea privințelor, experimentele avuseseră succes. Cineva aflat în starea accelerată putea să privească un măr care cade de pe masă și să compună un haiku comemorativ înainte ca mărul să atingă solul. Putea privi mușchii depresor și levator flexionându-se și răsucindu-se în aripa unui colibri ori se putea minuna la vederea patternului de impact ca o coroană cauzat de căderea unei picături pe suprafața laptelui dintr-un vas. De asemenea, nu mai este nevoie s-o spunem, individul respectiv era un soldat excelent.

Prin urmare, Galiana trecuse la etapa următoare. Primii informaticieni descoperiseră că anumite clase de probleme erau abordate cel mai bine de armate de computere cuplate în paralel, care partajau date între noduri. Galiana urmărise acest obiectiv cu subiecții ei amplificați neural, stabilind coridoare de date între mințile lor. Ea le îngăduise să partajeze amintiri, experiențe, ba chiar și procesarea unor sarcini mintale, ca recunoașterea de patternuri.

Experimentul o luase razna – sărind necontrolat de la o minte la alta, subminând mașinării neurale deja instalate – și dusese la evenimentul cunoscut ca Transiluminare și la primul război împotriva Agregaților. Coaliția pentru Puritate Neurală îi nimicise pe aliații Galianei, silind-o să se refugieze în izolarea unui grup mic și fortificat de laboratoare, pitit în interiorul Marelui Zid Marțian.

Acolo îl întâlnise ea pe Clavain în anul 2190, când bărbatul îi fusese prizonier. Acolo se născuse Felka, după alți câțiva ani. Și tot acolo Galiana trecuse la etapa a treia a experimentărilor ei. Continuând să urmeze modelul primilor ingineri de computere, dorise să exploreze ce se putea obține de pe urma unei abordări cuantico-mecanice.

Informaticienii de la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI – din punctul de vedere al Galianei, abia ieșiți din era mecanismelor de ceasornic – utilizaseră principii cuantice pentru a rezolva probleme altfel insolubile, de pildă găsirea factorilor primi ai numerelor foarte mari. Un computer convențional, ba chiar o armată de computere convenționale care ar fi partajat sarcina aceea, n-ar fi avut nicio șansă de a găsi factorii primi înainte de sfârșitul

real al universului. Utilizând însă echipamentele cuvenite – un aranjament greoi de prisme, lentile, lasere și procesoare optice pe un banc de laborator –, asta se putea face în câteva milisecunde.

Se purtaseră dezbateri aprige cu privire la ce se întâmpla de fapt, totuși nimeni nu contestase *găsirea* factorilor primi. Explicația cea mai simplă – iar Galiana nu văzuse niciun motiv s-o conteste – fusese că computerele cuantice partajau sarcina între un număr infinit de cópii al lor, care coexistau în universuri paralele. Conceptul era amețitor, dar totodată unica explicație rezonabilă. De asemenea, nu era o explicație pur și simplu născocită pentru a justifica un rezultat uimitor; ideea lumilor paralele fusese de mult timp cel puțin una dintre ipotezele conceptuale ale teoriei cuantice.

Galiana încercase să facă ceva similar cu mințile umane. Incinta Exordium era un dispozitiv pentru cuplarea unuia sau a mai multor creiere augmentate la un sistem cuantic coerent: o bară de rubidiu suspendată magnetic care era pompată continuu în cicluri de coerență și colaps cuantic. În decursul fiecărui episod de coerență, bara se găsea într-o stare de superpoziție cu un număr infinit de omoloage ale ei, iar în momentul acela se încerca o cuplare neurală. Actul în sine silea întotdeauna bara să colapseze la o stare macroscopică, dar colapsul nu era instantaneu. Exista un moment când o parte din coerența barei revenea în mințile conectate, aducându-le în superpoziție slabă cu propriile lor omoloage din lumea paralelă.

În momentul acela Galiana spera că ar putea apărea o schimbare perceptibilă în starea de conștiință a participantului. Teoriile ei nu spuneau însă care putea fi schimbarea aceea.

În cele din urmă, fusese ceva la care nu se așteptase deloc.

Galiana nu-i vorbise niciodată Felkăi despre impresiile ei detaliate, dar Felka aflase destule ca să știe că propriile ei percepții fuseseră în linii mari similare. Când începea experimentul, cu subiectul sau subiecții întinși pe paturi în incintă, cu capetele înghițite în boturile albe, larg căscate, ale sondelor pentru interfațare neurală de înaltă rezoluție, exista un presentiment similar aurei ce avertiza apropierea unei crize epileptice.

Urma o senzație pe care Felka n-o putuse descrie niciodată în mod adecvat în exteriorul experimentului. Putea spune doar că gândurile îi deveneau brusc plurale, ca și cum ar fi detectat înapoia fiecăruia ecoul coral slab al celorlalte care îl imitau aproape perfect. Nu simțea o infinitate de asemenea gânduri, totuși percepea, vag, că ele se retrag în *ceva* și în același timp diverg. Atunci era în contact cu omoloagele ei.

După care începea să se petreacă ceva mult mai straniu. Se adunau și se solidificau senzații, aidoma fantomelor ce se formează după ore de privare senzorială. Ea conștientiza ceva care i se întindea în față, într-o dimensiune pe care n-o putea vizualiza perfect, dar care transmitea o senzație extraordinară de distanță și îndepărtare.

Mintea ei prindea indiciile senzoriale vagi, peste care suprapunea un cadru de lucru familiar. Vedea atunci un coridor lung și alb, care se întindea spre infinit, scăldat în lumină incoloră mohorâtă, și știa, fără să poată exprima cum de știa, că era un coridor spre viitor. Pe coridor se înșiruiau uși sau aperturi alburii și fiecare dintre ele se deschidea într-o epocă viitoare îndepărtată. Galiana nu intenționase niciodată să deschidă o ușă de pe coridorul acela, dar se părea că făcuse posibilă deschiderea lor.

Felka simțea că nu puteai străbate coridorul; puteai doar să stai în capătul lui și să asculți mesaje care soseau prin el.

Și *într-adevăr* soseau mesaje.

Precum coridorul în sine, mesajele erau filtrate prin propriile ei percepții. Era imposibil de spus din ce viitor îndepărtat sosiseră sau cum anume arăta viitorul care le expediase. Era oare măcar posibil ca un viitor anume să comunice cu trecutul fără să creeze paradoxuri? Încercând să răspundă la întrebare, Felka descoperise lucrările aproape uitate ale unui fizician pe nume Deutsch, care-și publicase ideile cu două sute de ani înaintea experimentelor Galianei. Deutsch susținea că timpul nu trebuie privit ca un râu ce curge, ci ca o serie de instantanee statice, stivuite laolaltă pentru a forma continuumuri spațio-temporale în care curgerea sa e doar o iluzie subiectivă. Ipoteza lui Deutsch permitea în mod explicit

călătoria în timp orientată spre trecut dublată de păstrarea liberului-arbitru și totodată lipsită de paradoxuri. Impedimentul era că un „viitor" anume putea să comunice doar cu „trecutul" altui univers. Indiferent de unde ar fi provenit mesajele acestea, ele nu erau din viitorul Galianei. Puteau sosi dintr-un viitor foarte apropiat de acela, dar n-avea să fie niciodată unul la care ea să poată ajunge. Nu conta însă. Natura exactă a viitorului era mai puțin importantă decât conținutul mesajelor înseși.

Felka nu aflase niciodată conținutul precis al mesajelor primite de Galiana, dar îl putea ghici. Fuseseră probabil similare celor sosite în scurta perioadă de participare a Felkăi.

Erau instrucțiuni pentru construirea de lucruri; nu planuri detaliate, ci indicii sau semnalizatoare ce-i dirijau în direcțiile cuvenite. Sau erau ordine ori avertismente. Însă până ce transmisiile acelea îndepărtate ajunseseră la participanții din experimentele Exordium, se reduseseră la ecouri pe jumătate auzite, deformate ca în „telefonul fără fir", suprapuse și străbătute de alte zeci de mesaje. Parcă între prezent și viitor ar fi existat un singur canal de legătură, cu lățime de bandă finită. Fiecare mesaj expediat diminua capacitatea potențială pentru mesaje viitoare. Alarmant nu era însă conținutul real al mesajelor, ci mai degrabă ceea ce Felka întrezărise înapoia lor.

Ea percepuse o minte.

– Noi am atins ceva, îi spuse acum lui Remontoire. Sau mai exact ceva ne-a atins *pe noi*. A sosit prin coridor și ne-a atins mințile, venind în același timp cu instrucțiunile.

– Și acela era „răul"?

– Nu mă pot gândi la altă descriere. Simpla întâlnire cu entitatea aceea, simpla partajare a gândurilor ei pentru o clipă i-a înnebunit sau i-a ucis pe cei mai mulți dintre noi.

Felka se uită la reflexiile lor din peretele de sticlă.

– Eu însă am supraviețuit.

– Ai avut noroc.

– Nu, n-a fost vorba despre noroc. Sau nu pe de-a întregul. Atât doar că eu am recunoscut-o, așa că șocul întâlnirii n-a fost absolut.

Și ea m-a recunoscut. S-a retras imediat ce mi-a atins mintea și s-a concentrat asupra celorlalți.

– Ce era? întrebă Remontoire. Dacă ai recunoscut-o...

– Mai bine n-aș fi recunoscut-o. A trebuit de atunci să trăiesc cu momentul acela de recunoaștere și n-a fost ușor.

– Și ce a fost? insistă el.

– Cred că a fost Galiana, zise Felka. Cred că era mintea ei.

– Din viitor?

– Din *un* viitor. Nu din viitorul nostru sau cel puțin nu exact din al nostru.

Remontoire surâse șovăielnic.

– Galiana este moartă, amândoi știm asta. Cum ar fi putut mintea ei să-ți vorbească din viitor, chiar dacă era unul ușor diferit de al nostru? Nu poate să fi fost chiar *atât* de diferit.

– Nu știu. Mă-ntreb și eu... Și mă mai întreb cum a devenit ea așa.

– De aceea ai plecat?

– Și tu ai fi procedat la fel.

Felka se uită la șoarecele care cotise în altă direcție decât sperase ea.

– Ești furios pe mine, nu? Simți că am trădat-o.

– Fără să aibă absolut nicio legătură cu ce mi-ai spus chiar acum, da. Bănuiesc că așa cred.

Tonul bărbatului se îmblânzise.

– Nu te învinovățesc, dar să știi că a trebuit s-o fac, Remontoire. Nu regret deloc, deși îmi doresc să nu fi aflat ce am aflat.

Remontoire întrebă în șoaptă:

– Și Clavain... el știe ceva din toate astea?

– Bineînțeles că nu. L-ar omorî.

Se auzi un ciocănit cu degetele în lemn. Clavain se împinse în interiorul încăperii, privi cu atenție labirintul, apoi zise:

– Iar mă bârfeați pe la spate?

– De fapt, nu vorbeam deloc despre tine, replică Felka.

– Asta-i dezamăgitor.

– Ia niște ceai. Ar trebui să mai fie băubil.

Clavain luă bulbul care-i fusese întins.

– Vreți să-mi spuneți ceva din ce s-a petrecut în ședința Consiliului Închis?

– Nu putem discuta nimic în detaliu, răspunse Remontoire. Tot ce pot spune este că există presiuni considerabile pentru ca tu să te alături Consiliului. Unele dintre presiunile acelea vin din partea unor Agregați care apreciază că loialitatea ta față de Cuibul-Mamă va fi mereu pusă sub semnul întrebării până nu intri în societate.

– În cazul ăsta, sunt insolenți.

Remontoire și Felka schimbară priviri.

– Poate, zise Remontoire. Există însă unii – cred că i-ai putea numi aliați – care consideră că ți-ai demonstrat din plin loialitatea de-a lungul anilor.

– Asta-i mai aproape de adevăr.

– Dar și ei ar dori să te vadă în Consiliul Închis, interveni Felka. După cum privesc ei lucrurile, odată ce ești în Consiliu, nu vei mai putea să te expui la tot felul de situații periculoase. Consideră intrarea ta în Consiliu drept o cale de a proteja un activ prețios.

Clavain își scărpină barba.

– Spuneți așadar că eu oricum nu pot învinge, așa-i?

– Există o minoritate care ar fi destul de încântată să vadă că rămâi în exteriorul Consiliului Închis, precizează Remontoire. Unii dintre aceia sunt aliații tăi cei mai loiali. Alții însă cred că a-ți îngădui să continui să te joci de-a soldatul este modul cel mai ușor de a fi omorât.

– Este plăcut să știi că ești apreciat. Și voi doi ce credeți?

Remontoire vorbi încet.

– Consiliul Închis are nevoie de tine, Clavain. Acum mai mult decât oricând.

Felka simți că ceva nerostit se transmise între ei. Nu era comunicare neurală, ci ceva mult mai vechi, ceva care putea fi înțeles doar de prieteni care se cunoșteau și aveau încredere unul în celălalt de foarte mult timp.

Clavain încuviință cu gravitate, apoi se uită la Felka.

– Cunoști poziția mea, rosti ea. Te știu pe tine și pe Remontoire de când eram copilă, pe Marte. Tu ai fost mereu de partea mea,

Clavain. Te-ai întors în cuibul Galianei și m-ai salvat când ea a spus că nu existau speranțe. În toți anii care au urmat, n-ai renunțat niciodată la mine. M-ai transformat în altceva decât am fost. M-ai transformat într-o persoană.

– Și acum?

– Galiana nu-i aici, spuse ea. Asta înseamnă că alta dintre legăturile mele cu trecutul a dispărut. Nu cred că aș putea rezista să mai pierd încă una.

Într-un doc de reparații de pe obada Caruselului New Copenhagen, în banda exterioară de habitate a Centurii Ruginite care înconjura Yellowstone, Xavier Liu avea dificultăți considerabile cu maimuțele. Administratorul atelierului, care nu era de fapt o maimuță, ci un urangutan amplificat, retrăsese din atelier toate maimuțele-veverițe ale lui Xavier. Nu era vina lui Xavier – relațiile lui de muncă fuseseră întotdeauna bune –, însă urangutanul le ordonase lucrătorilor să lase uneltele în semn de solidaritate cu un grup de maimuțe colobus intrate în grevă de cealaltă parte a obezii. Din câte înțelesese Xavier, disputa avea legătură cu lemurienii care lucrau pentru salarii sub cele negociate de sindicat și de aceea le furau munca primatelor superioare.

Era genul de eveniment ce putea fi vag interesant, ba chiar amuzant, dacă n-ar fi avut impact asupra activității sale recente. Dar, reflectă Xavier, era în mod inevitabil o caracteristică a situației. Dacă nu-i plăcea să lucreze cu maimuțe sau cu primate, cu prosimieni ori chiar cu ocazionalele grupuri de leneși-pigmei, atunci n-ar fi trebuit să-și pornească afacerea în Caruselul New Copenhagen.

Banda exterioară de habitate era un tor cenușiu care se rotea în interiorul Centurii Ruginite, alaiul dărăpănat de habitate și rămășițe eviscerate de habitate care, în ciuda celor întâmplate, continuau să funcționeze pe orbita lui Yellowstone. Habitatele avuseseră toate formele și mărimile chiar înainte să fi suferit de pe urma vechimii, a sabotajelor și a coliziunilor. Unele erau cilindri sau sfere enorme umplute cu aer, împodobite cu oglinzi și parasolare aurii delicate. Altele fuseseră construite pe asteroizi mici sau fragmente de

comete, pe care armate de Skyjacki le aduseseră pe orbita lui Yellowstone. Uneori habitatele pătrundeau adânc în fundațiile acelea solide, transformând miezurile de rocă într-un vălmășag de piețe năucitoare și spații publice umplute cu aer. Altele erau construite majoritar pe suprafață, pentru ușurința accesului la spațiul local. Comunitățile acestea acoperite de domuri și cu gravitație redusă erau adunate laolaltă ca icrele de broască, fiind străbătute de nuanțele de verde și albastru iridescent ale biomurilor miniaturale. În mod uzual, domurile prezentau dovezile unor lucrări de reparații pripite: cicatrice și pânze de păianjen de epoxid etanșator de urgență sau spumă-diamant. Unele nu mai fuseseră reetanșate și interiorul lor era negru și fără viață, ca tăciunii unui foc.

Alte habitate se conformau unor designuri mai puțin pragmatice. Existau spirale și structuri elicoidale nebunești, ce semănau cu obiecte suflate de sticlari sau cu cochilii de nautili. Existau concatenări enorme de sfere și tuburi ce păreau molecule organice. Existau habitate care se remodelau continuu, mișcări simfonice lente de arhitectură pură. Unele se agățaseră cu încăpățânare de-a lungul secolelor de designuri demodate, împotrivindu-se inovațiilor și frivolităților. Altele se învăluiseră în cețuri de materie pulverizată, ascunzându-și formele reale.

Urmau apoi epavele abandonate. Unele fuseseră evacuate în decursul Epidemiei și nu suferiseră ulterior catastrofe majore, totuși majoritatea fuseseră lovite de fragmente de coliziune din alte habitate distruse și arse. Câteva fuseseră sabordate, îmbucătățite de încărcături nucleare, și nu mai rămăsese mare lucru din ele. Unele fuseseră revendicate și reechipate în anii de reconstrucție. Câteva continuau să fie ocupate de intruși agresivi, în ciuda eforturilor energice ale Convenției Ferrisville de a-i evacua.

Caruselul New Copenhagen traversase anii Epidemiei cu mai mult succes decât altele, totuși nu scăpase complet neafectat. În prezent era un singur inel gros, lat de un kilometru, care se rotea lent. Văzut din depărtare, era o pâclă purulentă de structuri complexe, ca și cum o bandă de platformă industrială fusese aplicată pe obada unei roți. Din apropiere, se contura într-o masă

coraliferă de poduri rulante, macarale și compartimente pentru andocare, turnuri de service și compartimente încastrate pentru parcare, grile subțiratice care se exfoliau în vid, presărate cu milioanele de lumini pâlpâitoare ale aparatelor de sudură, ale sloganelor publicitare și ale balizelor intermitente pentru asolizare. Navele care soseau și plecau, chiar și în timpul războiului, formau o ceață de mișcare insectiformă în jurul obezii. Managementul traficului în zona Copenhagen cauza o sumedenie de migrene.

Într-o vreme, caruselul se rotise de două ori mai rapid decât acum – suficient pentru a genera pe obadă o forță gravitațională de 1 *g*. Pe atunci navele andocau la butucul pentru de-rotire, care se afla în imponderabilitate. După aceea, la apogeul Epidemiei, când fostul Inel Sclipitor s-a depreciat în Centura Ruginită, un fragment rătăcitor din alt habitat distrusese întregul butuc central. Obada fusese lăsată să se rotească singură, fără spițe.

Inevitabil, muriseră oameni, multe sute. Nave de urgență sosiseră în locul unde fusese butucul și-i încărcaseră pe evacuați pentru a-i transporta în Orașul Abisului. Precizia impactului păruse suspectă, dar examinările ulterioare arătaseră că fusese cauzat de un ghinion cu adevărat ieșit din comun.

Cu toate acestea, Copenhagen supraviețuise. Caruselul era vechi și nu se bazase în mod special pe tehnologiile microscopice pe care Epidemia le subminase. Pentru milioanele sale de locuitori, viața continuase aproape ca înainte. Lipsită de locuri accesibile pentru andocarea navelor, evacuarea fusese extrem de dificilă. Până se sfârșiseră lunile cele mai teribile ale Epidemiei, Copenhagen devenise în mare parte nelocuit. Cetățenii rămași păstraseră totuși funcționarea caruselului, pe când altele fuseseră abandonate în grija unor mașini cu probleme grave de funcționare. Ei îl îndepărtaseră din calea altor coliziuni și aplicaseră măsuri nemiloase de eradicare a focarelor de Epidemie în habitatele lor. Cu excepția ocazionalelor accidente – ca atunci când Lyle Merrick intrase cu un cargobot cu propulsie chimică în obadă, săpând craterul pe care turiștii morbizi continuau să-l viziteze salivând –, caruselul supraviețuise relativ intact catastrofelor majore.

În anii reconstruirii, caruselul încercase în repetate rânduri să strângă fondurile necesare refacerii butucului central, dar nu izbutise. Comercianții și proprietarii de nave se plângeau că pierdeau afaceri, fiindcă era greu să asolizeze pe obada mișcătoare. Însă cetățenii refuzaseră să permită reducerea rotației, deoarece se obișnuiseră cu gravitația aceea. Într-un final se ajunsese la un compromis care nu încântase niciuna din tabere. Viteza de rotație fusese redusă cu cincizeci la sută, ducând la înjumătățirea gravitației pe obadă. Andocarea navelor continua să fie dificilă, totuși nu chiar atât de anevoioasă ca înainte. În plus, susțineau cetățenii, navele care plecau căpătau un impuls gratuit din partea caruselului, fiind propulsate pe o tangentă, așa că n-ar fi trebuit să se plângă. Piloții nu fuseseră impresionați, ci atrăseseră atenția că deja consumaseră combustibilul care le-ar fi asigurat impulsul respectiv chiar în decursul apropierii de carusel.

Totuși, aranjamentul adusese beneficii interesante. În decursul anilor ocazional anarhici ce urmaseră, caruselul lor se dovedise imun la majoritatea tipurilor de piraterie. Intrușii plecaseră altundeva. Iar unii piloți își andocau navele în mod deliberat pe obada lui Copenhagen, deoarece preferau să întreprindă reparațiile în condiții de gravitație, decât în obișnuitele docuri cu imponderabilitate pe care le ofereau celelalte habitate. Afacerile începuseră chiar să se înviroze înainte de izbucnirea războiului. Schele și eșafodaje erau orientate spre interiorul inelului, sugerând spițele ce aveau să sosească ulterior, urmate de un nou butuc.

Pe obadă existau mii de docuri de reparație și întreținere, cu o varietate de forme și de mărimi, pentru a primi toate clasele majore de nave funcționale în interiorul sistemului solar. Majoritatea erau adâncite în obadă și aveau partea inferioară deschisă către spațiu. Navele trebuiau aduse în doc, ajutate în general de remorchere-robot, după care erau ancorate ferm cu cleme de calibru industrial. Orice nu era ancorat cădea înapoi în spațiu, de obicei pentru totdeauna. Asta făcea ca munca la navele andocate să fie interesantă și de asemenea să fie evitată de cei afectați de acrofobie, dar existau permanent candidați.

Nava pe care o repara Xavier Liu, singur acum deoarece maimuțele lui erau în grevă, nu era una la care să mai fi lucrat vreodată, deși tipul de bază îi era familiar. Era un transportor mic, semiautomat, destinat deplasării între habitatele Centurii Ruginite. Carcasa era un cadru scheletic pe care puteau fi fixate containere, aidoma globurilor în bradul de Crăciun. Transportorul funcționase între cilindrul Swift-Augustine și un carusel controlat de Casa de Corecție, o firmă tenebroasă specializată în inversarea discretă a procedurilor chirurgiei cosmetice.

La bordul transportorului existau pasageri, fiecare ocupând un singur container pentru depozitare, personalizat. Când detectase o defecțiune de natură tehnică în sistemul său de navigație, transportorul localizase cel mai apropiat carusel capabil să ofere reparații imediate și lansase o ofertă de muncă. Firma lui Xavier câștigase licitația care urmase și nava virase spre Copenhagen. Xavier se asigurase că existau remorchere-robot care s-o ghideze spre docul său, iar acum se cățăra în jurul cadrului ei, cu ajutorul peticelor adezive de pe tălpi și palme care-l fixau de metalul rece. Unelte de complexitate variată îi atârnau de centura costumului spațial, iar pe mâneca stângă avea fixat un compad relativ nou. Periodic, bărbatul extindea un cablu și-l conecta la un port de date din șasiul transportorului, mușcându-și limba când înțelegea semnificația numerelor.

Știa că defecțiunea din sistemul de navigație, oricare ar fi fost ea, avea să fie relativ simplu de reparat. După ce descopereai defecțiunea, comandai de obicei o piesă înlocuitoare din depozite; în mod normal, o maimuță i-ar fi adus-o în câteva minute. Acum necazul era că se cățărase pe transportorul acesta de patruzeci și cinci de minute și tot nu depistase sursa erorii.

Iar asta constituia o problemă, deoarece termenii licitației câștigătoare garantaseră că transportorul va părăsi docul în maximum șase ore. Xavier consumase deja aproape o oră, incluzând timpul necesar parcării navei. În mod firesc, cinci ore ar fi însemnat timp suficient, dar începea să aibă sentimentul neplăcut că o să fie unul dintre joburile la care sfârșea prin a plăti penalizări.

Xavier se cățără pe lângă un container pentru stocare.

– Dă-mi naibii un indiciu, afurisitule...

Subpersonalitatea transportorului îi răsună ascuțit în căști.

– Mi-ai găsit defecțiunea? Sunt extrem de nerăbdătoare să-mi continui misiunea.

– Nu. Taci și lasă-mă să mă gândesc.

– Repet, sunt extrem de nerăbdătoare...

– Taci dracului!

Lângă partea frontală a containerului exista o porțiune transparentă. Până acum Xavier evitase să acorde atenție oricăruia dintre recipiente, dar de data aceasta văzu mai mult decât intenționase. În interior era ceva care semăna cu un cal cu aripi, atât doar că un cal, fie el și cu aripi, nu avea chip perfect de femeie. Bărbatul întoarse capul când ochii aceia îi priviră pe ai săi.

Își cuplă firul la alt port, sperând că de data asta va descoperi problema. Poate că de fapt nu exista nicio defecțiune în sistemul de navigație, ci doar în rețeaua de diagnosticare a erorilor... oare asta nu se mai întâmplase odată cu transportorul acela care venise cu o cursă de cățeluși înghețați de la Hotelul Amnezia? Privi afișajul temporal din colțul din dreapta jos al vizorului căștii. Mai rămăseseră cinci ore și zece minute, incluzând timpul necesar rulării testelor de funcționalitate și readucerii transportorului în spațiu. Nu arăta deloc bine.

– Mi-ai găsit defecțiunea? Sunt extrem de nerăbdătoare să-mi...

Măcar asta îl împiedica să se gândească la celălalt subiect. Lucrând în contratimp, cu o problemă tehnică dificil de rezolvat, nu se mai gândea la Antoinette la fel de frecvent. Nu-i era mai ușor să se împace cu absența ei. Nu fusese de acord cu micul ei comision, dar știuse că ultimul lucru de care avea nevoie femeia era ca el să încerce s-o convingă să renunțe. Propriile ei îndoieli erau și așa suficient de mari.

Prin urmare, se străduise cât putuse. Făcuse schimb de servicii cu alt atelier de reparații care avea capacități neocupate și care adusese *Pasărea* în docul său pentru service, al doilea ca mărime din tot Copenhagen. Antoinette păruse neliniștită, temându-se că, din cauza masei lui centripete de o sută de mii de tone, clamele de

andocare nu vor putea ține cargobotul. Nava nu se clintise însă și maimuțele lui Xavier îi asiguraseră un service amănunțit.

Mai târziu, când treaba se terminase, Xavier și Antoinette făcuseră dragoste pentru ultima dată înaintea plecării ei. Antoinette intrase în ecluză și după câteva minute, aproape cu ochii în lacrimi, Xavier privise *Pasărea* plecând, îndepărtându-se până devenise imposibil de mică și de fragilă.

La scurt timp după aceea, atelierul primise vizita unui proxy afurisit de iscoditor din Convenția Ferrisville: o mașină cu muchii înspăimântător de ascuțite, care se târâse pe acolo câteva ore, aparent doar pentru a-l intimida pe Xavier, însă nu găsise nimic și-și pierduse interesul.

Altceva nu se mai întâmplase.

Antoinette îi spusese că va păstra tăcerea radio când se afla în zona de război și inițial bărbatul nu se mirase că nu primește nicio veste de la ea. Apoi rețelele de știri generale difuzaseră rapoarte despre activități militare în apropiere de Tangerine Dream, giganta gazoasă unde Antoinette intenționa să-și înmormânteze tatăl. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Antoinette își planificase călătoria pentru a coincide cu reducerea manevrelor militare în acea parte din sistem. Rapoartele nu menționaseră că vreo navă civilă a fost implicată în conflict, dar asta nu însemna nimic. Poate fusese prinsă în schimbul de focuri și moartea ei nu era știută de nimeni, decât de Xavier. Sau poate știau că ea murise, însă nu doreau să anunțe că o navă civilă pătrunsese atât de mult într-un Volum Contestat.

Pe măsură ce zilele se preschimbaseră în săptămâni și tot nu auzise nicio veste de la ea, se silise să accepte că Antoinette murise. Murise nobil, făcând ceva curajos, chiar dacă inutil, în toiul războiului. Nu se lăsase absorbită de o renunțare cinică. Xavier era mândru că o cunoscuse și se frământa în tăcere că n-avea s-o mai revadă.

– Trebuie să întreb din nou. Mi-ai găsit defecțiunea...

Xavier tastă niște comenzi pe mânecă, deconectându-și comunicațiile de la subpersonalitate. *Ia să clocotească nițel, afurisita*, gândi el.

Își privi ceasul. Mai avea patru ore și cincizeci și cinci de minute și nu se apropiase deloc de identificarea problemei. Ba chiar una

sau două piste de interogare ce păruseră destul de promițătoare mai devreme se dovediseră a fi fundături clare.

– Să-mi bag picioarele în ea de porcărie...

Ceva îi pulsă verde pe mânecă și Xavier privi mesajul printr-o pâclă de iritare și ușoară panică. Ar fi fost cu adevărat o ironie a sorții dacă atelierul ar fi dat faliment oricum, deși el rămăsese...

Mâneca îl anunța că primea un semnal urgent din exteriorul Caruselului New Copenhagen. Sosea chiar acum, direcționat spre atelier prin intermediul rețelei generale de comunicații a caruselului. Mesajul era exclusiv audio și nu exista opțiunea de răspuns în timp real, întrucât transmițătorul se afla prea departe. Altfel spus era mult în afara Centurii Ruginite. Xavier ceru mânecii să-i direcționeze mesajul spre cască și rederulă până la începutul transmisiei.

– Xavier... sper că receptezi asta. Sper că atelierul mai funcționează și că în ultima vreme n-ai acceptat prea multe servicii. Pentru că va trebui să-ți cer un serviciu al dracului de mare.

– Antoinette, spuse el cu glas tare fără să vrea, rânjind ca un idiot.

– Nu trebuie să știi decât ce-ți voi spune eu în continuare. Restul le putem discuta ulterior, când ne vom întâlni. În clipa asta eu mă întorc, dar am delta-ve prea mare ca s-ajung la Centura Ruginită. Trebuie să aduci un remorcher de salvare la viteza mea și s-o faci al naibii de repede. Știu că în docul Lazlo erau două Taurus IV. Unul dintre ele se poate ocupa fără probleme de *Pasărea-Furtunii*. Sunt sigură că ne-au rămas datori pentru chestia aia de anul trecut de la Dax-Autrichiem.

Îi dădu coordonate și un vector și-i spuse să fie atent la ielele în sectorul respectiv. Antoinette avea dreptate: se deplasa într-adevăr cu viteză foarte mare. Xavier se întrebă ce se întâmplase, dar bănuia că va afla cât de curând. Fereastra de timp era *de asemenea* redusă. Îi transmisese mesajul în ultima clipă, ceea ce-i lăsa la dispoziție foarte puțin timp pentru a rezolva problema cu Taurus IV. Maximum o jumătate de zi, altfel remorcherul n-avea să poată ajunge la ea. Iar atunci problema ar fi fost de zece ori mai greu de rezolvat și ar fi necesitat recurgerea la servicii ce depășeau cu mult domeniul lui Xavier.

Se gândi că lui Antoinette îi plăcea să trăiască periculos.

Își îndreptă iar atenția spre transportor. Nu se apropiase de rezolvarea problemei cu sistemul navigațional, dar cumva nu-l mai obseda cu aceeași urgență extremă.

Xavier atinse din nou mâneca, reconectându-se cu subpersonalitatea, care îi bâzâi imediat în ureche. Parcă i-ar fi vorbit tot timpul, chiar și când el nu asculta.

– ...încă? Insist hotărât să remediezi defecțiunea în intervalul de timp promis. Nerespectarea termenilor din licitația pentru reparație te va face pasibil de sancțiuni de maximum șaizeci de mii de unități Ferris sau de maximum o sută douăzeci de mii dacă nerespectarea...

Bărbatul deconectă din nou mâneca. Se lăsă o liniște binecuvântată.

Xavier coborî agil de pe șasiul transportorului. Țopăi pe distanța scurtă până la una dintre platformele de reparații ale docului, unde ateriză printre unelte și colaci de cabluri. Își dezactivă priza din palmă și se echilibră, apoi privi pentru ultima dată spre transportor, ca să se asigure că nu lăsase nicio sculă de valoare.

Deschise un panou din peretele mânjit cu ulei al compartimentului. În spatele lui se găseau elemente de comandă, butoane și pârghii uriașe murdare de grăsime. Unele controlau luminile și alimentarea cu energie electrică, pe când altele se ocupau de presurizare și temperatură. Le ignoră pe toate și își opri palma deasupra unei manete foarte proeminente, colorate în stacojiu: comanda de dezactivare a clamelor de andocare.

Se întoarse din nou spre transportor. Ceea ce urma să facă era cu adevărat o prostie. Încă puțină muncă, probabil vreo oră, și s-ar fi putut să aibă o șansă reală de a descoperi defecțiunea. După aceea transportorul putea să plece, n-ar fi existat penalizări și s-ar fi oprit lunecarea în insolvență a atelierului de reparații, chiar dacă numai pentru două săptămâni.

Reversul îl reprezenta posibilitatea de a continua să lucreze încă cinci ore, fără să găsească problema. Atunci ar fi apărut penalizări, nu mai mult de o sută douăzeci de mii de Ferris, așa cum îl

informase grijuliu transportorul, ca și când cunoașterea limitei superioare ar fi diminuat în vreun fel usturimea, plus întârzierea cu cinci ore în organizarea salvării lui Antoinette.

De fapt, nu se putea pune problema alegerii.

Xavier trase în jos maneta stacojie. O simți ocupându-și noua poziție cu un cloncănit mecanic de modă veche, foarte satisfăcător. Lumini portocalii de avertizare începură să pâlpâie imediat în tot compartimentul. O alarmă îi răsună în cască, anunțându-l să stea departe de orice elemente metalice aflate în mișcare.

Clemele se retraseră într-o rafală rapidă, ca releele telegrafice. O clipă transportorul rămase suspendat, apoi forța centrifugă acționă și, cu ceva apropiat de măreție, vehiculul spațial scheletic coborî din compartimentul de reparații, lin și elegant ca un candelabru care se prăbușea din înalt. Xavier nu putu să vadă nava care se micșora în depărtare – rotația caruselului o îndepărtă din raza lui vizuală. Ar fi putut aștepta până la următoarea trecere, însă avea treabă.

Știa că transportorul nu pățise nimic. Odată ce se îndepărta de Copenhagen, avea să fie preluat fără doar și poate de alt specialist în reparații. Probabil că în câteva ore avea să fie pe drumul de întoarcere spre Casa de Corecție cu încărcătura sa de pasageri cu mutații demodate.

Bineînțeles că el avea să încaseze o mulțime de șuturi din mai multe direcții: pasagerii înșiși, dacă aflau vreodată ce se întâmplase; Swift-Augustine, habitatul care-i trimisese; cartelul care deținea transportorul; poate chiar și Casa de Corecție în sine, pentru că-i pusese în pericol clienții.

N-aveau decât să se ducă dracului toți. El primise vești de la Antoinette și asta era tot ce conta.

CAPITOLUL 8

Clavain privea stelele.

Se afla în exteriorul Cuibului-Mamă, singur, atârnând cu capul în jos sau cu capul în sus – nu putea decide cum anume – pe suprafaţa practic lipsită de gravitaţie a cometei sfredelite. În nicio direcţie nu se vedea vreun om; de fapt, nu exista nicio dovadă a altui tip de prezenţă umană. Un observator aflat în trecere care l-ar fi zărit pe Clavain ar fi presupus că fusese abandonat în mod nemilos pe suprafaţa cometei, fără navă, provizii sau adăpost. Nu exista absolut niciun fel de dovadă a mecanismului vast din centrul cometei.

Cometa se rotea lent, ridicând periodic nestemata palidă a lui Epsilon Eridani deasupra orizontului lui Clavain. Steaua era mai strălucitoare decât toate celelalte de pe cer, totuşi continua să aducă mai degrabă cu o stea decât cu un soare. Bărbatul simţea frigul imens al spaţiului cosmic pustiu dintre ei. Epsilon Eridani se afla la numai 100 UA depărtare – nici măcar cât un fir de păr prin comparaţie cu distanţele interstelare, totuşi îl treceau fiorii de câte ori se gândea la ea. Clavain nu pierduse niciodată amestecul de uimire şi teroare care punea stăpânire pe el când se confrunta cu distanţe spaţiale uriaşe.

Un licăr îi atrase privirea: un pâlpâit imposibil de slab, undeva în planul ecliptic, la un lat de palmă de Eridani. Apoi o scânteie bruscă, perfect distinctă, la limita detectabilităţii. Nu fusese o închipuire. Urmă alt flash, la mică distanţă de primele două. Clavain îi comandă vizorului căştii să filtreze lumina soarelui, pentru ca

ochii să nu fie nevoiți să suporte un spectru dinamic așa de larg al luminozității. Vizorul se conformă și acoperi steaua cu o mască neagră și precisă.

El știa la ce se uită. O bătălie spațială ce se desfășura la zeci de ore-lumină depărtare. Navele implicate erau probabil într-un volum de spațiu cu diametrul de câteva minute-lumină și trăgeau cu arme relativiste grele. Dacă ar fi fost în Cuibul-Mamă, ar fi putut apela baza de date tactică generală și ar fi găsit informații despre activele care patrulau în sectorul acela al sistemului solar. Însă ele nu i-ar fi spus nimic ce n-ar fi putut deduce și singur.

Cele mai multe flash-uri erau nave care mureau. La răstimpuri, câte unul anunța pulsația declanșatoare a unei arme electromagnetice demarhiste – țevi acceleratoare liniare, greoaie, lungi de o mie de kilometri, care trebuiau energizate prin detonarea unei suite de bombe cu fuziune de cobalt. Explozia dezintegra arma electromagnetică în atomi, dar nu înainte de a fi accelerat până la șaptezeci la sută din viteza luminii un bulgăre de hidrogen metalic stabilizat, de mărimea unui tanc, care gonea imediat înaintea undei anihilatoare.

Agregații aveau arme cu eficiență similară, dar care-și obțineau pulsația energizantă din chiar continuumul spațio-temporal. Cu ele se putea trage de mai multe ori și puteau fi redirecționate mai rapid. Când trăgeau, nu fulgerau luminos.

Clavain știa că o analiză spectroscopică a luminii acelor flash-uri le-ar fi confirmat originea. N-ar fi fost totuși surprins să afle că majoritatea erau cauzate de lovituri directe în crucișătoarele demarhiste.

Inamicii mureau acolo. Mureau instantaneu, în explozii atât de strălucitoare și de rapide, încât nu puteau exista nici durere și nici conștientizarea sosirii morții. Totuși o moarte fără durere reprezenta doar o consolare palidă. În escadrila aceea existau multe nave; supraviețuitorii ar fi asistat la distrugerea navelor compatrioților lor și s-ar fi întrebat cine avea să urmeze. N-ar fi știut niciodată când un proiectil pornea spre ei și n-ar fi știut niciodată când sosea.

Din locul unde stătea Clavain, era ca și cum ar fi privit artificii deasupra unui oraș îndepărtat. De la culorile de la Agincourt, până la flăcările Guernicăi, de la lumina strălucitoare și pură din Nagasaki, aidoma tăișului purificator al unei săbii, la dârele de condens gravate pe cerul de deasupra Protuberanței Tharsis și până la fulgerele îndepărtate al armelor relativiste grele împotriva unui peisaj stelar negru ca blana de samur în primii ani ai secolului XXVII, lui Clavain nu trebuia să i se amintească faptul că războiul era oribil, dar din depărtare putea de asemenea să aibă o teribilă frumusețe pârjolitoare.

Bătălia coborî spre orizont. În scurt timp avea să dispară, lăsând un cer nepătat de afacerile oamenilor.

Clavain se gândi la cele aflate despre Consiliul Închis. Cu aprobarea tacită a lui Skade, cel puțin așa bănuia el, Remontoire îi povestise câte ceva despre rolul pe care era de așteptat să-l joace. Ei nu doreau ca el să facă parte din Consiliul Închis doar pentru a-l feri de primejdii, ci aveau nevoie să-i ajute într-o operațiune delicată. Dincolo de sistemul Epsilon Eridani, urma să se desfășoare o acțiune militară care avea drept scop recuperarea unor lucruri ce căzuseră în mâini greșite.

Remontoire nu vrusese să spună ce erau lucrurile acelea, ci doar că recuperarea lor – ceea ce sugera că la un moment dat fuseseră pierdute – va fi esențială pentru securitatea viitoare a Cuibului-Mamă. Dacă dorea să afle mai multe, și *trebuia* să afle mai multe pentru a fi util Cuibului-Mamă, Clavain trebuia să se alăture Consiliului Închis. Suna remarcabil de simplu. Acum, când se gândea la toate astea, singur pe suprafața cometei, trebuia să admită că probabil așa și era. Neliniștea lui se dovedea cu totul exagerată comparativ cu faptele.

Și totuși, nu se putea convinge să aibă încredere completă în Skade. Femeia știa mai multe decât el, iar așa avea să fie în continuare, chiar dacă el ar fi acceptat să se alăture Consiliului Închis. O să ajungă cu un nivel mai aproape de Sanctuarul Interior, totuși nu în el... și cine putea spune că nu existau și alte niveluri suplimentare?

Bătălia răsări din nou, de data aceasta deasupra celuilalt orizont. Clavain o privi și văzu că flash-urile apăreau mai rar. Luptele se apropiau de sfârșit. În mod cert demarhiștii suferiseră pierderile cele mai grele, ba chiar era posibil ca în tabăra lui să nu se fi consemnat nicio pierdere. Supraviețuitorii inamici aveau în curând să revină târâș-grăpiș la bazele lor, străduindu-se cu disperare să evite orice alte înfruntări pe drum. În scurt timp, bătălia avea să figureze într-o transmisiune propagandistică, cu realitatea astfel deformată încât să stoarcă niște picături minuscule de optimism din înfrângerea copleșitoare a demarhiștilor. El văzuse asta de o mie de ori; aveau să mai fie asemenea bătălii, totuși nu multe. Inamicul era învins. Era învins de mulți ani și atunci de ce și-ar mai fi făcut cineva griji pentru securitatea viitoare a Cuibului-Mamă?

Știa prea bine că exista o singură cale de a afla.

Îngrijitorul își găsi nișa de pe obadă, revenind acasă cu precizia infailibilă a mașinilor. Clavain debarcă în gravitația standard și pufăi în primele minute, până se adaptă la efortul necesar.

Parcurse un traseu întortocheat de coridoare și rampe. Pe aici erau și alți Agregați, dar niciunul nu-i acordă vreo atenție aparte. Când le simțea fluxul gândurilor și cerceta impresiile pe care le aveau despre el, detecta doar respect discret și admirație, dublate poate de o temperare minusculă de compătimire. Populația generală nu știa nimic despre eforturile lui Skade de a-l aduce în Consiliul Închis.

Coridoarele deveniră mai întunecoase și mai strâmte. Pereții cenușii spartani abundau acum în tubulaturi, panouri de vizitare și, ocazional, grile de conducte prin care răbufnea aer cald. Mașinării îi pulsau sub tălpi și înapoia pereților. Iluminatul era intermitent și sărăcăcios. Clavain nu trecu niciodată prin vreo ușă interzisă, totuși oricine ar fi fost nefamiliarizat cu partea aceasta din roată ar fi rămas cu impresia că se rătăcise într-o secțiune de întreținere în care accesul general nu era tocmai încurajat. Câțiva ajungeau atât

de departe, însă majoritatea s-ar fi întors și ar fi căutat să revină în teritoriul mai primitor.

Clavain își continuă drumul. Ajunsese într-o parte a roții care nu era consemnată pe nicio hartă și în niciun plan de construcție. Majoritatea cetățenilor din Cuibul-Mamă nu știau nimic despre existența ei. Se apropie de un perete de etanșare de culoarea bronzului coclit. Era nepăzit și lipsit de însemne specifice. Pe el exista o roată groasă din metal cu trei spițe. Clavain apucă două spițe și trase cu putere. O clipă nu se întâmplă nimic – nimeni nu mai trecuse pe aici de ceva vreme –, dar apoi începu să se învârtă încetișor. Bărbatul continuă să tragă de ea, până se roti cu ușurință. Ușa din peretele de etanșare ieși aidoma unui dop, picurând condens și lubrifiant. Pe măsură ce învârti roata, ușa-dop se roti în lateral, îngăduindu-i să intre. Aducea cu un piston uriaș, având circumferință lustruită până la nivelul unei sclipiri ermetice.

Dincolo de ea se afla un spațiu încă și mai întunecat. Clavain păși peste buza de jumătate de metru a pragului din peretele de etanșare și în același timp se aplecă pentru a nu se lovi cu capul de marginea de sus. Simți metalul rece sub degete. Suflă peste ele, până le mai încălzi puțin.

După ce intră, învârti o a doua roată, ca să închidă ușa din spate, dar de data asta își trase mânecile peste degete, protejându-le de răceala metalului. Înaintă apoi câțiva pași în semiîntuneric. Lumini verde-pal îi apărură sub tălpi, pierzându-se în beznă.

Incinta era imensă, scundă și lungă ca o magazie. Curba obezii roții era abia vizibilă, cu pereții arcuindu-se în sus și podeaua îndoindu-se odată cu ei. În depărtare se întindeau șiruri de sarcofage pentru refrisomn.

Clavain știa cu exactitate câte erau: o sută șaptesprezece. O sută șaptesprezece oameni reveniseră din adâncul spațiului la bordul navei Galianei, însă toți fuseseră dincolo de orice speranță rezonabilă de înviere. Mulți suferiseră de pe urma unor violențe extreme, așa încât rămășițele putuseră fi separate doar prin profilare genetică. Indiferent însă de numărul redus al rămășițelor, fiecărei persoane identificate îi fusese alocat un sarcofag pentru refrisomn.

Clavain înaintă pe culoarele dintre şirurile de sarcofage şi podeaua din grilaj îi zăngăni sub tălpi. Sarcofagele zumzăiau încetişor. Toate continuau să fie operaţionale, dar asta numai pentru că se considera înţelept ca rămăşiţele să fie menţinute criogenizate, nu pentru că ar fi existat speranţe realiste de înviere. Nu exista niciun semn de maşinării-lupi active care să fi fost înglobate în vreo rămăşiţă – cu o excepţie, desigur –, dar asta nu însemna că nu puteau să existe paraziţi microscopici ai lupilor, latenţi, aflaţi imediat sub pragul de detectare. Corpurile puteau fi incinerate, însă astfel ar fi dispărut posibilitatea de a mai afla vreodată ceva despre lupi. Cuibul-Mamă era prudent mai înainte de orice.

Clavain ajunse la sarcofagul de refrisomn al Galianei. Se afla puţin mai sus, pe un soclu înclinat, separat de celelalte. Complexităţile expuse ale maşinăriilor corodate sugerau sculpturi elaborate în piatră. Te ducea cu gândul la sicriul unei regine din basme, o suverană curajoasă şi mult-iubită care-şi apărase poporul până în ultima clipă şi care acum îşi dormea somnul de veci, înconjurată de cei mai credincioşi cavaleri, sfetnici şi doamne de onoare. Partea superioară a sarcofagului era transparentă, astfel că forma Galianei era vizibilă ca o siluetă cu mult înainte de a ajunge lângă sarcofagul propriu-zis. Părea să-şi fi acceptat senină soarta, cu braţele încrucişate pe piept, cu capul ridicat spre tavan, accentuându-i trăsăturile puternice şi nobile. Avea ochii închişi şi fruntea netedă. Părul lung, cu şuviţe sure, cobora în valuri negre de o parte şi de alta a feţei. Un miliard de particule de gheaţă îi scânteiau pe piele, licărind în pâlpâituri pastelate, albastru, roz şi verde-pal, după cum Clavain îşi schimba unghiul din care privea. Părea extrem de frumoasă şi delicată în moarte, ca şi cum ar fi fost sculptată în zahăr.

Bărbatul se simţi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Atinse capacul rece al sarcofagului şi-şi trecu degetele peste suprafaţa lui, lăsând patru urme slabe. Îşi imaginase de o mie de ori cuvintele pe care i le-ar fi spus dacă ar fi ieşit vreodată din strânsoarea Lupului. După episodul petrecut la scurt timp după întoarcerea ei, Galiana nu mai fusese dezgheţată niciodată, dar asta nu însemna că n-ar fi fost posibil să se încerce din nou, peste ani sau secole.

Clavain se întrebase în mod repetat ce ar fi spus dacă Galiana s-ar fi ivit dinapoia măștii aceleia, fie și numai pentru câteva clipe. Se întrebase dacă femeia și-ar fi amintit de el și de tot ce împărțiseră ei doi. Și-ar fi amintit-o măcar pe Felka, care era atât de aproape de a fi propria ei fiică, încât diferențele nici nu mai contau?

Nu avea rost să se mai gândească la toate astea. Știa că nu va mai vorbi niciodată cu ea.

– Am decis, rosti bărbatul și aburii răsuflării se conturară perfect vizibili în fața sa. Nu sunt sigur dacă tu ai fi de acord, pentru că tu n-ai fi fost niciodată de acord cu existența a ceva precum Consiliul Închis. Ei spun că a fost inevitabil din cauza războiului, că necesitatea secretului operațiunilor ne-a silit să ne compartimentăm gândirea, totuși Consiliul exista, într-o formă embrionară, dinainte de începerea războiului. Noi aveam deja secrete, chiar unii față de alții.

Degetele îi erau foarte reci.

– Fac asta deoarece cred că se va întâmpla ceva rău. Dacă-i vorba despre ceva ce trebuie oprit, mă voi strădui din răsputeri s-o fac. Dacă nu se va putea, atunci mă voi strădui din răsputeri să călăuzesc Cuibul-Mamă prin criza ce-l așteaptă. Nu pot acționa însă din exterior în niciunul dintre cazurile acestea. Galiana, nu m-am simțit niciodată atât de neliniștit de o victorie pe cât mă simt acum. Am senzația că și tu ai fi simțit la fel. Tu ai privit mereu cu suspiciune orice părea prea simplu, orice părea un vicleșug. Ar trebui să știu bine asta. Cândva am fost păcălit de unul dintre vicleșugurile tale.

Se cutremură. Brusc i se păru că se făcuse foarte frig și avu senzația neliniștitoare că era urmărit. De jur împrejur sarcofagele de refrisomn zumzăiau, iar indicatoarele lor de statut și afișajele erau neschimbate.

Clavain știu deodată că nu dorea să mai petreacă mult timp în criptă.

– Galiana, rosti el prea grăbit ca să se simtă în largul său, trebuie s-o fac. Trebuie să accept solicitarea lui Skade, deși nu știu dacă va fi bine sau rău. Sper doar că vei înțelege.

– Da, te-ar fi înțeles.

Bărbatul se răsuci imediat pe călcâie, dându-şi seama concomitent că ştia glasul acela şi n-avea de ce să se alarmeze.

– Felka!

Se simţi complet uşurat.

– Cum m-ai găsit?

– Am bănuit că eşti aici. Ştiam că întotdeauna vorbeşti cu Galiana la final.

Intrase neauzită în criptă. Clavain văzu acum că uşa din capăt era întredeschisă. Tremuratul avusese drept cauză schimbarea curenţilor de aer produsă de deschiderea ei.

– Nu ştiu de ce sunt aici, spuse el. Doar ştiu bine că ea este moartă.

– Ea este conştiinţa ta.

– De aceea am iubit-o.

– Toţi am iubit-o şi de aceea ea încă pare vie, încă pare că ne călăuzeşte.

Felka ajunsese lângă el.

– Nu-i nimic rău în faptul că vii aici. Nu este un motiv ca să te priveşti cu mai puţin respect sau chiar cu dispreţ.

– Cred că ştiu ce trebuie să fac.

Ea încuviinţă din cap, ca şi cum Clavain i-ar fi spus ora exactă.

– Haide să plecăm de aici. E prea frig pentru cei vii. Galiana nu se va supăra.

Clavain o urmă spre uşa de ieşire din criptă.

După ce ajunseră de partea cealaltă, bărbatul acţionă roata şi readuse uriaşa uşă-piston în lăcaşul, ca un dop în gâtul unei sticle, izolând amintiri şi spectre în locul căruia îi aparţineau.

Clavain fu introdus în sala privaţiunii. Când trecu pragul, simţi cum milionul de gânduri de fundal din Cuibul-Mamă îi dispare din minte ca un unic suspin muribund. Bănui că tranziţia ar fi fost traumatizantă pentru mulţi Agregaţi, însă chiar dacă el n-ar fi venit din locul unde se odihnea Galiana, unde se aplica acelaşi fel de excluziune, tot nu i s-ar fi părut foarte discordant. Clavain petrecuse

prea mult timp la periferia societății Agregate pentru a fi tulburat de absența altor gânduri din propria lui minte.

Bineînțeles, nu era complet singur. Percepu mințile celor din sală, deși obișnuitele restricții ale Consiliului Închis continuau să nu-i permită decât accesul superficial la gândurile lor. Incinta în sine nu avea nimic remarcabil: o sferă mare cu multe locuri dispuse în balcoane circulare, care ajungeau aproape până la zenitul ei. Podeaua era plată și cenușiu strălucitoare, cu un singur scaun auster în mijloc. Scaunul era solid și se contopea cu podeaua fără niciun fel de linii de separare, ca și cum ar fi crescut din ea.

[Clavain.]

Skade i se adresase. Stătea pe capătul unei proeminențe care ieșea ca o limbă dintr-un perete al sălii.

Da?

[Așază-te pe scaun.]

El traversă podeaua strălucitoare, cu tălpile țăcănind pe materialul ei. Atmosfera i se părea judecătorească; la fel de bine se putea îndrepta spre un eșafod.

Se așeză pe scaun, care era comod, așa cum și păruse. Încrucișă picioarele și-și scărpină barba.

Haide să terminăm odată, Skade.

[Toate la vremea lor, Clavain. Ești de acord că, odată cu povara cunoașterii, vine și povara suplimentară a protejării ei? Că, după ce ai aflat secretele Consiliului Închis, nu le poți periclita, riscând să cazi în mâinile inamicului? Că nu poate fi acceptată nici simpla comunicare a respectivelor secrete altor Agregați?]

Skade, știu perfect în ce mă bag.

[Vrem doar să ne asigurăm. Nu poți să ne porți ranchiună pentru asta.]

Remontoire se ridică de la locul său.

[Skade, el a spus că este pregătit să începem. Ajunge!]

Femeia îl privi pe Remontoire cu o absență a emoțiilor pe care Clavain o găsi mai teribilă decât simpla furie.

[Mulțumesc, Remontoire.]

Are dreptate. Sunt pregătit. Și doritor.

Skade aprobă din cap.

[Atunci, pregătește-te. Minții tale i se va permite acces la date anterior blocate.]

Clavain nu se putu abține să nu strângă în mâini brațele scaunului, știind în același timp cât de ridicol era instinctul respectiv. Așa simțise cu patru sute de ani în urmă, când Galiana îl prezentase Transiluminării. Fusese în cuibul ei de pe Marte și ea îi infectase mintea cu nenumărate mașini după ce fusese rănit. Atunci îi oferise o întrezărire, nu mai mult, dar, în clipele dinaintea sosirii ei, Clavain se simțise ca și cum ar fi stat în fața zidului năvălitor al unui tsunami, numărând secundele până va fi complet învăluit. Așa se simțea și acum, deși nu anticipa nicio schimbare reală a conștiinței. Era destul să știe că se găsea pe punctul de a primi acces la secrete atât de zguduitoare, încât meritau niveluri de ierarhie în interiorul unei minți-stup altfel omnisciente.

Aștepta... dar nu se întâmplă nimic.

[Gata.]

Își relaxă strânsoarea de pe brațele scaunului. *Mă simt exact la fel.*

[Nu ești însă la fel.]

Clavain se uită în jur, privi pereții cu benzi circulare ai sălii. Nimic nu se modificase; nimic nu se simțea diferit. Își examină memoria și nici acolo nu părea să fie ceva care să nu fi existat cu un minut în urmă.

Nu...

[Înainte de a sosi aici, înainte de a lua această decizie, noi ți-am îngăduit să știi că motivul pentru care îți solicitam asistența se referea la recuperarea unor proprietăți pierdute. Așa este, Clavain?]

N-ați vrut să-mi spuneți însă ce anume căutați și n-o știu nici acum.

[Asta pentru că nu ți-ai pus întrebarea corectă.]

Și ce întrebare ar trebui să pun, Skade?

[Întreabă-te ce știi despre armele din clasa-iad. Sunt sigură că vei găsi răspunsul foarte interesant.]

Nu știu nimic despre clasa-iad...

Dar nu sfârși fraza, ci amuți. Știa cu exactitate ce erau armele din clasa-iad.

Acum, când informațiile îi erau accesibile, Clavain își dădu seama că auzise zvonuri despre armele acelea în multe rânduri, în perioada petrecută printre Agregați. Inamicii lor cei mai aprigi relataseră istorii de avertizare despre arsenalul ascuns de arme totale al Agregaților, dispozitive apocaliptice atât de feroce în capacitățile lor distructive, încât nici măcar nu fuseseră testate și cu certitudine nu fuseseră utilizate niciodată în lupte reale. Se presupunea că armele acelea erau foarte vechi, fiind fabricate în primele etape ale istoriei Agregaților. Zvonurile variau în privința detaliilor, dar toate conveneau într-o privință: fuseseră patruzeci de arme și nu existau două la fel.

Clavain nu luase niciodată în serios zvonurile, presupunând că își aveau originea într-o propagandă de răspândire a fricii uitată acum și inițiată de una dintre unitățile de contrainformații ale Cuibului-Mamă. Părea de necrezut ca armele să fi fost reale vreodată. În tot timpul cât stătuse printre Agregați, el nu întâlnise niciun indiciu oficial despre existența lor. Galiana nu vorbise niciodată despre ele și, dacă armele ar fi fost într-adevăr vechi – datând tocmai din epoca Marte –, era imposibil ca ea să nu fi știut de existența lor.

Însă armele *existaseră*.

Clavain își examină cu fascinație sumbră memoriile acestea noi-nouțe. Știuse dintotdeauna că în Cuibul-Mamă existau secrete, totuși nu bănuise că ceva atât de monumental putea rămâne ascuns atâta vreme. Se simțea de parcă tocmai descoperise o încăpere vastă și secretă într-o casă în care trăise aproape toată viața. Sentimentul de înstrăinare – și de trădare – era acut.

Erau patruzeci de arme, exact așa cum spuneau poveștile vechi. Fiecare era un prototip, care exploata un principiu al fizicii de vârf, unic prin subtilitate și letal de inventiv. Iar Galiana știuse într-adevăr de existența lor. Ba chiar le autorizase fabricarea, la apogeul persecuțiilor abătute asupra Agregaților. La momentul respectiv inamicii ei fuseseră superiori doar prin factorul numeric, nu prin

cel tehnologic. Cu cele patruzeci de arme noi, ea ar fi putut răsturna complet raportul de forțe, totuși în ceasul al unsprezecelea optase să n-o facă: mai bine să dispară complet, decât să-și păteze mâinile cu un genocid.

Dar acela nu însemnase sfârșitul. Urmaseră gafe ale inamicului, întâmplări norocoase și situații neprevăzute. Oamenii Galianei fuseseră împinși spre marginea prăpastiei, însă nu fuseseră niciodată eliminați din istorie.

După aceea, află Clavain, armele fuseseră stocate în secret în interiorul unui asteroid blindat din alt sistem solar. Imagini neclare îi pâlpâiră prin minte: cripte baricadate, câini de pază cibernetici feroce, capcane periculoase și curse ucigașe. În mod clar Galiana se temuse de arme la fel de mult pe cât se temuse de inamicii ei și cu toate că nu dorea să le dezafecteze, se străduise cât putuse să le scoată din funcțiunea imediată. Datele ce stătuseră la baza construirii lor fuseseră șterse, ceea ce păruse suficient pentru a împiedica orice alte tentative de duplicare. Dacă armele ar mai fi fost necesare vreodată – dacă ar fi apărut alt moment de persecuții în masă –, ele continuau să existe și puteau fi utilizate, totuși distanța – la ani de zbor depărtare – însemna încorporarea în aranjamentul respectiv a unei perioade generoase de calmare a impulsivității. Cele patruzeci de arme clasa-iad puteau fi folosite doar cu sânge-rece, și așa trebuia să se întâmple.

Totuși, armele fuseseră furate. Hoții pătrunseseră în asteroidul impenetrabil și echipa de investigații a Agregaților nu mai găsise nicio urmă când ajunsese acolo. Cei care operaseră fuseseră destul de inteligenți atât pentru a străpunge liniile defensive, cât și pentru a nu trezi armele înseși. În starea lor latentă, cele patruzeci de arme nu puteau fi urmărite, distruse de la distanță sau controlate.

Clavain mai află că avuseseră loc multe tentative de localizare a armelor furate, însă fără succes. În primul rând, existența arsenalului reprezentase un secret bine păzit, însă jaful rămăsese o taină și mai mare, astfel că doar foarte puțini Agregați seniori știau ce se întâmplase. În decursul deceniilor, toți stătuseră cu sufletul la gură: ajunse în mâini nepotrivite, armele puteau distruge corpuri cerești

ca pe niște bibelouri din sticlă. Unica lor speranță era ca hoții să nu înțeleagă puterea reală a ceea ce furaseră.

Deceniile se transformaseră într-un secol, apoi în două secole. În spațiul uman se petrecuseră o mulțime de dezastre și de crize, însă nu apăruse niciodată vreun indiciu că armele s-ar fi trezit. Puținii Agregați care cunoșteau adevărul începură să creadă că subiectul putea fi dat uitării în mod discret; poate că armele fuseseră abandonate în adâncurile spațiului sau poate că fuseseră azvârlite în discul pârjolitor al unei stele.

Însă armele nu dispăruseră.

În mod complet neașteptat, cu puțin înainte de revenirea lui Clavain din spațiul interstelar, se detectaseră semnături de activare în vecinătatea lui Delta Pavonis, o stea din clasa soarelui terestru, aflată la ceva mai mult de cincisprezece ani-lumină de Cuibul-Mamă. Semnalele neutrino fuseseră slabe; era posibil ca pâlpâituri anterioare ale trezirii armelor să fi trecut complet neobservate. Însă semnalele recente erau lipsite de ambiguitate: mai multe arme se treziseră din latență.

Sistemul Delta Pavonis nu se găsea pe principalele rute comerciale. Avea o singură colonie, Resurgam, înființată de o expediție arheologică de pe Yellowstone, condusă de Dan Sylveste, fiul cibernetic ianului Calvin Sylveste și descendent al uneia dintre cele mai bogate familii din societatea demarhistă. Arheologii lui Sylveste examinaseră vestigiile unei rase cu caracteristici aviare care populase planeta cu un milion de ani în urmă. Treptat colonia retezase legăturile oficiale cu Yellowstone și o succesiune de regimuri dusese la înlocuirea agendei științifice inițiale cu o politică minată de conflicte de terraformare și colonizare pe scară întinsă. Avuseseră loc violențe și lovituri de stat, totuși, era extrem de improbabil ca tocmai coloniștii să fie actualii deținători ai armelor. Examinarea înregistrărilor traficului de plecări de pe Yellowstone dusese la găsirea unei luminăluci, *Nostalgia pentru Infinit*, care ajunsese în sistemul Resurgamului cam în același moment cu detectarea semnăturilor de activare a armelor. Informațiile despre echipajul și trecutul navei erau sărăcăcioase, totuși, Clavain

află din arhivele de imigrare ale Centurii Ruginite că o femeie pe nume Ilia Voliova căutase membri pentru echipaj chiar înainte de plecarea navei. Numele putea sau nu să fi fost autentic – în zilele acelea confuze post-Epidemie, navele reuşeau să scape netulburate cu orice identităţi li s-ar fi potrivit –, însă Voliova reapăruse. Deşi foarte puţine transmisiuni ajunseseră la Yellowstone, una dintre ele, fragmentată şi panicată, menţionase că nava Voliovei teroriza colonia pentru a-l preda pe fostul ei conducător. Dintr-un motiv necunoscut, echipajul ei de Ultranauţi îl dorise pe Dan Sylveste la bordul navei lor.

Asta nu însemna că Voliova deţinea în mod clar armele, totuşi Clavain era de acord cu părerea lui Skade că era suspecta cea mai probabilă. Avea o navă suficient de mare ca să încarce armele, utilizase violenţa împotriva coloniei şi ajunsese acolo în acelaşi timp cu activarea armelor. Era imposibil de ghicit ce dorea Voliova să facă cu armele, însă asocierea cu ele părea incontestabilă.

Ea era hoţul pe care-l căutaseră.

Creasta lui Skade pulsa cu unduiri de jad şi bronz. Memorii noi se depliară în mintea bărbatului: videoclipuri şi prim-planuri ale Voliovei. Clavain nu era tocmai sigur la ce să se aştepte, dar în niciun caz la femeia tunsă periuţă, cu chip rotund şi semănând cu un şoarece. Dacă i s-ar fi arătat un şir de suspecţi, Voliova ar fi fost printre ultimii la care s-ar fi gândit.

Skade zâmbi larg. Îi captase întreaga atenţie.

[Acum înţelegi de ce avem nevoie de ajutorul tău. Coordonatele şi starea celor treizeci şi nouă de arme rămase...]

Treizeci şi nouă? Mi s-a părut că erau patruzeci.

[N-am menţionat că una dintre arme fusese deja distrusă?]

Cred că ai sărit peste partea aceea.

[De la distanţa asta nu putem fi siguri. Armele intră şi ies din hibernare ca nişte monştri agitaţi. În mod clar o armă n-a mai fost detectată după anul 2565, timpul Resurgam local, şi bănuim că a fost pierdută sau cel puţin distrusă. Iar şase dintre cele treizeci şi nouă rămase s-au desprins din grupul principal. Continuăm să receptăm de la ele semnale intermitente, dar sunt mult mai aproape

de steaua neutronică de la marginea sistemului. Celelalte treizeci și trei de arme sunt la mai puțin de o UA de Delta Pavonis, în punctul Lagrange din urmă al sistemului Resurgam–Delta Pavonis. Este foarte probabil să se afle în interiorul luminălucii triumvirei.]

Clavain ridică mâna.

Stai așa. Voi ați detectat unele dintre aceste semnale încă din anul 2565?

[Repet, potrivit timpului Resurgam local.]

În regulă, asta înseamnă că ați detectat semnalele în jurul anului... 2580? Acum treizeci și trei de ani, Skade? De ce dracu' n-ați acționat mai devreme?

[Nu uita că ne găsim în război. N-am fost nici pe departe într-o poziție din care să pregătim o operațiune de recuperare extinsă și complexă din punct de vedere logistic.]

Mai precis, n-ați fost până acum.

Skade încuviință foarte ușor din cap.

[Acum soarta războiului se întoarce în favoarea noastră și ne putem permite în sfârșit să redirecționăm unele resurse. Nu-ți face iluzii, recuperarea armelor nu va fi simplă. Vom încerca să reintrăm în posesia unor lucruri ce au fost furate dintr-o fortăreață în care noi înșine am avea, chiar și acum, greutăți să intrăm. Voliova are propriile ei arme, cu totul altele decât cele furate. Iar dovada crimelor ei pe Resurgam sugerează că are curajul să le folosească. Pe scurt însă, indiferent de costurile ca active și ca timp, trebuie să recuperăm armele.]

Active? Te referi la vieți?

[Clavain, tu n-ai clipit niciodată când a trebuit să accepți costurile războiului și de aceea vrem să coordonezi operațiunea de recuperare. Dacă te îndoiești că ești potrivit, examinează memoriile astea.]

Nu-i acordă însă demnitatea unui avertisment. Hălci din trecutul lui îi izbiră conștientul, azvârlindu-l brusc în campanii și acțiuni din trecut. Filme de război, se gândi Clavain, amintindu-și vechile înregistrări bidimensionale, monocrome, pe care le vizionase în primele lui zile în Coaliția pentru Puritate Neurală, cernându-le – de obicei, în zadar – în căutarea oricărui indiciu al unei lecții pe

care ar fi putut-o folosi împotriva inamicilor reali. Însă în filmele de război pe care i le trimitea acum Skade și care-l loveau în rafale accelerate, *el* era eroul principal. Și în mare parte erau corecte din punct de vedere istoric: o succesiune de acțiuni la care luase parte. O eliberare de ostatici în labirinturile lui Gilgamesh Isis, în decursul căreia Clavain își pierduse o mână în urma unei arsuri cu sulf, o rană a cărei vindecare durase aproape un an. Apoi acțiunea în care el și o femeie Agregată furaseră creierul unui savant demarhist din mâinile unei facțiuni de Mixmasteri renegați de pe orbita Ochiului lui Marco. Partenera lui Clavain fusese modificată chirurgical pentru ca să poată adăposti creierul viu în uter, după o simplă operație de cezariană inversată făcută de Clavain. Lăsaseră corpul savantului în urmă, ca să fie descoperit de temnicerii lui. După aceea Agregații îi clonaseră un corp nou, în care puseseră creierul traumatizat.

Văzu apoi acțiunea în care el recuperase o propulsie Agregată furată de la Skyjacki disidenți, campați în unul dintre nodurile exterioare ale stupului agrar Balonul, apoi eliberarea unei întregi planete a Jonglerilor Minții de profitorii Ultranauți ce doreau să taxeze accesul la oceanul extraterestru care altera minți. Mai erau multe altele. Clavain supraviețuia mereu și triumfa aproape întotdeauna. El știa că existau alte universuri în care murise mult mai devreme; nu fusese mai puțin iscusit în istoriile acelea, atât doar că norocul i se derulase altfel. Nu putea să extrapoleze ceva din șirul acesta de succese și să presupună că va învinge la următorul obstacol.

Deși succesul nu era garantat, se vedea limpede că el avea șanse mai mari decât oricare altul din Consiliul Închis.

Surâse cu regret.

Se pare că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însumi.

[Știu că ne vei ajuta, altfel nu te-aș fi adus aici. Bineînțeles că am dreptate, nu-i așa? Ne vei ajuta, da?]

Clavain privi în jurul sălii, la menajeria sinistră de seniori ca niște fantome, bătrâni zbârciți și Agregați aflați aproape de sfârșitul vieții, închiși obscen în sticle. Toți îi așteptau răspunsul cu sufletul la gură și până și creierele vizibile păreau că șovăie în pulsațiile lor

șuierătoare. Desigur, Skade avea dreptate. Nu exista nimeni în care Clavain să se fi încrezut pentru misiunea aceasta, în afara propriei persoane, chiar și acum, în acest moment târziu atât al carierei, cât și al vieții sale. Ar fi fost necesare decenii, aproape douăzeci de ani doar pentru a ajunge la Resurgam și alți douăzeci de ani pentru a reveni cu trofeul. Totuși, patruzeci de ani nu însemnau un timp chiar așa de îndelungat comparativ cu patru-cinci secole. Iar în majoritatea timpului, el avea să fie oricum criogenizat.

Patruzeci de ani; poate cinci ani de pregătire a misiunii aici, apoi poate chiar un an pentru operațiune în sine... cu totul, aproape o jumătate de secol. O privi pe Skade și zări cum unduirile de pe creasta ei încetiniseră până aproape de oprire, în așteptare. Știa că Skade avea dificultăți să-i citească mintea la nivelul cel mai adânc – tocmai opacitatea aceasta îl făcea fascinant și deopotrivă iritant pentru femeie –, dar bănuia că-i putea citi acordul destul de bine.

O voi face, dar cu anumite condiții.

[Condiții?]

Eu îmi voi alege echipa. Și eu voi decide cine mă însoțește. Dacă îi voi cere pe Felka și pe Remontoire și ei vor fi de acord să vină cu mine pe Resurgam, atunci le vei permite s-o facă.

Skade căzu pe gânduri, apoi încuviință din cap cu delicatețea precisă a unei păpuși-umbră proiectate pe perete.

[Bineînțeles. Patruzeci de ani înseamnă o absență îndelungată. Asta va fi tot?]

Nu, bineînțeles că nu. Nu voi porni împotriva Voliovei până nu voi deține din capul locului o superioritate tactică zdrobitoare. Așa am acționat eu întotdeauna: dominare pe tot spectrul. Asta înseamnă nu doar o singură navă, ci minimum două și în mod ideal trei, iar eu voi lua chiar și mai multe dacă poate Cuibul-Mamă să le construiască la timp. Nu-mi pasă nici de edict. Avem nevoie de luminăluci, bine înarmate, cu arsenalul cel mai bun pe care-l deținem. Un prototip nu este suficient și ținând seama de timpul necesar pentru a construi orice în ziua de azi, ar fi bine să ne apucăm imediat de treabă. Nu poți să pocnești din degete spre un asteroid și în patru zile să apară din el o navă stelară.

Skade își atinse buza inferioară cu un deget. Ochii ei se închiseră pentru ceva mai mult decât o simplă clipire și Clavain avu senzația intensă că femeia purta un dialog animat cu altcineva. I se păru că-i vede pleoapele tremurând, ca un visător în ghearele febrei.

[Ai dreptate. Vom avea nevoie de nave; de nave noi, care să încorporeze rafinamentele *Mătrăgunei*. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Am început deja să le construim. Ba chiar au început să capete formă.]

Clavain miji ochii. *Nave noi? Unde?*

[Nu departe de locul acesta.]

El aprobă din cap.

Bine. Atunci nu ar strica dacă m-ați duce să le văd. Aș vrea să le examinez înainte de a fi prea târziu ca să mai schimbăm ceva.

[Clavain...]

Nici asta nu se negociază, Skade. Pentru a-mi putea îndeplini misiunea, trebuie să-mi văd instrumentele pe care le voi utiliza.

CAPITOLUL 9

Inchizitoarea își slăbi centurile scaunului și trasă o fereastră în materialul opac al fuzelajului navetei triumvirei. Carcasa deschise prompt un dreptunghi transparent, oferindu-i prima vedere a Resurgamului din spațiu după cincisprezece ani.

Multe se schimbaseră în durata aceea relativ scurtă de existență planetară. Norii care anterior fuseseră dâre insipide de umiditate la mare altitudine se umflau acum în mase cremoase, pe care arta oarbă a forței Coriolis le șfichiuia în configurații spiralate. Lumina soarelui se reflecta spre ea din suprafețele smălțuite ale lacurilor și mărilor miniaturale. Întinderi verzi și aurii precis conturate se succedau aidoma în grupuri geometrice peste planetă, însăilate laolaltă de canale de irigații albastru-argintiu, suficient de adânci pentru circulația barjelor. Autostrăzile și s-levurile se vedeau ca niște linii cenușii fine. Orașele și așezările erau pete de clădiri și străzi ce se intersectau, abia vizibile chiar și când Inchizitoarea ceru ferestrei să treacă pe modul amplificare. Lângă așezările cele mai vechi, așa cum era Cuvier, existau rămășițele vechilor domuri-habitat sau cercurile fundațiilor lor. La răstimpuri se vedea mărgeaua strălucitoare și aflată în mișcare a unui dirijabil pentru transport, deplasându-se sus, în stratosferă, sau punctulețul mult mai mic al unui avion, trimis în misiune guvernamentală. Însă la scara aceasta, majoritatea activităților umane era invizibilă. Femeia ar fi putut la fel de bine să fi studiat caracteristicile suprafeței mărite enorm a unui virus.

Inchizitoarea, care după ani de suprimare a acelei părți din personalitatea ei, începea din nou să se gândească la sine ca fiind Ana Khouri, nu avea niciun fel de sentimente intense de atașament față de Resurgam, chiar după anii pe care-i petrecuse incognito pe suprafață. Dar ceea ce văzu de pe orbită era revelator. Planeta depășise de mult stadiul de colonie temporară pe care-l avusese când ea sosise în sistem. Însemna căminul pentru mulți oameni care nu cunoscuseră nimic altceva. În decursul investigațiilor, ea întâlnise destui și știa că pe Resurgam continuau să trăiască oameni buni. Nu toți puteau fi învinovățiți pentru guvernarea actuală sau pentru injustițiile din trecut. Meritau cel puțin șansa de a trăi și de a muri pe planeta căreia ajunseseră să-i spună „casă". Iar prin moarte, Khouri se referea la decesele pricinuite de cauze naturale. Aceasta, din păcate, era partea ce nu mai putea fi garantată.

Naveta era micuță și rapidă. Triumvira Ilia Voliova moțăia pe celălalt scaun, cu cozorocul unei șepci gri și banale tras peste ochi. Cu această navetă coborâse pe Resurgam înainte s-o contacteze pe Inchizitoare. Programul ei de avionică știa cum să se strecoare printre baleierile radar ale guvernului, dar păruse întotdeauna prudent să reducă excursiile acestea la minimum. Dacă ele erau prinse, dacă exista măcar o suspiciune că un aparat de zbor intra și ieșea în mod curent din atmosfera Resurgamului, atunci aveau să cadă capete la toate nivelurile de guvernare. Deși Casa Inchiziției nu era direct implicată, poziția lui Khouri ar fi devenit foarte nesigură. Trecutul personalului-cheie din guvern ar fi fost examinat în detalii profunde. În ciuda precauțiilor pe care Khouri și le luase, era posibil ca originile să-i fie dezvăluite.

Ascensiunea secretă necesitase un profil de accelerație discret, dar, odată ce părăsiseră atmosfera și ieșiseră din raza efectivă a baleierilor radar, motoarele navetei crescuseră la 3 *g*, apăsându-le pe femei în scaune. Khouri începu să simtă că picotește și-și dădu seama, exact înainte de a aluneca în somn, că naveta pulverizase în aer un narcotic parfumat. Dormi fără vise și se trezi cu același sentiment moderat de aversiune.

Se aflau altundeva.

– Cât timp am mers? o întrebă ea pe Voliova, care fuma.

– Mai puțin de o zi. Sper că alibiul pe care ți l-ai pregătit e bun, fiindcă vei avea nevoie clar de el când te întorci în Cuvier.

– Am anunțat că merg în sălbăticie ca să mă întâlnesc cu un agent sub acoperire. Nu te teme – am pregătit planul ăsta de mult timp. Am știut mereu că s-ar putea să lipsesc o vreme.

Khouri își desfăcu centurile scaunului – naveta nu mai accelera – și încercă să se scarpine între omoplați, unde simțea o mâncărime.

– Există șansa vreunui duș când ajungem?

– Depinde. Tu unde crezi că mergem?

– Să zicem doar că am presentimentul oribil că am mai fost deja acolo.

Voliova își strivi țigara și ceru fuzelajului să devină transparent în zona botului. Se găseau în spațiul interplanetar, încă în planul ecliptic, dar la destule minute-lumină de orice planetă, totuși ceva le oculta câmpul stelar din față.

– Uite-o! Buna și bătrâna *Nostalgie*. Încă foarte asemănătoare cu cea pe care ai părăsit-o.

– Mulțumesc. Ai și alte sentimente încurajatoare, dacă tot ai început?

– Ultima dată când am fost aici, dușurile nu funcționau.

– Ultima dată când ai fost aici?

Voliova făcu o pauză și plescăi din limbă. Apoi zise:

– Prinde-ți centura. Intrăm.

Se apropiară mult de masa neagră și deformată a luminălucii și Khouri își aminti prima ei imagine cu nava, când fusese păcălită să se îmbarce în sistemul Epsilon Eridani. Atunci păruse destul de normală, cam ceea ce ar fi fost de așteptat din partea unei luminăluci comerciale mari și moderat de veche. Existase o absență distinctivă a excrescențelor și a polipilor bizari, o lipsă evidentă a apendicelor ieșite în exterior aidoma unor pumnale sau a protuberanțelor ca niște turele. Carcasa fusese mai mult sau mai puțin netedă – erodată și corodată ici-colo, întreruptă în alte locuri de mașini, rețele de senzori și compartimente pentru andocare –, totuși nimic care

să fi atras vreun comentariu sau o neliniște aparte. Nu existaseră pogoane de textură ca pielea de șopârlă sau întinderi ca funduri de lacuri secate de plachete îmbucate reciproc; niciun indiciu că imperative biologice îngropate erupseseră finalmente la suprafață într-o orgie de transformare biomecanică.

Acum însă nava nu mai arăta deloc a navă. Semăna mai degrabă, dacă Khouri ar fi trebuit s-o asocieze cu ceva, cu un palat din basme care o luase razna, un ansamblu cândva sclipitor de turnuri, donjoane și turle ce fusese pervertit de magia cea mai oribilă. Forma esențială a navei stelare continua să fie evidentă: se puteau distinge corpul principal și cele două nacele ale motoarelor ieșite în exterior, fiecare dintre ele mai mare decât un hangar pentru dirijabile-cargobot, însă nucleul funcțional era aproape complet acoperit de straturile de creștere barocă ce afectaseră în ultima vreme nava. Aici acționaseră diverse principii de organizare, astfel că excrescențele, care fuseseră mediate de subsistemele de reparare și de reproiectare ale navei, păreau realizate de o artă dementă, o extravaganță bolnavă care copleșea și revolta deopotrivă. Existau spirale precum patternurile de creștere din amoniți. Existau volburi și noduri ca o fibră lemnoasă vast amplificată. Existau traverse, filamente și rețele ca niște site, spini subțiri cât firul de păr și fragili, ca și mase șancroide și pătrățoase de cristale îmbinate. Existau locuri unde o structură majoră fusese repetată și iar repetată într-o diminuare fractală, până când dispărea din limita pe care o putea distinge ochiul. Complexitățile târâtoare ale transformărilor operau la toate scările de mărime. Dacă te uitai prea mult timp, începeai să vezi chipuri sau părți de chipuri, în juxtapozițiile de blindaj deformat. Iar dacă mai continuai să te uiți, începeai să-ți vezi propria reflexie îngrozită. Însă sub toate astea, se gândi Khouri, continua să fie o navă.

– Ei bine, spuse ea, văd că nu s-a făcut mare rahat de când am plecat eu.

Voliova surâse de sub cozorocul șepcii.

– Mă simt încurajată. Parcă n-a vorbit Inchizitoarea, ci mai degrabă vechea Ana Khouri.

– Serios? Păcat că pentru întoarcerea mea a fost necesar un coșmar ca ăsta.

– Oh, dar asta nu-i nimic, chicoti Voliova. Așteaptă să intrăm.

Ca să ajungă la compartimentul de andocare, naveta trebui să vireze printr-un interstițiu ca o zbârcitură în formă de ochi din excrescențele de pe carcasă. Interiorul compartimentului rămăsese totuși mai mult sau mai puțin dreptunghiular, iar sistemele majore de service, care nu depinseseră niciodată mult de nanotehnologie, erau tot la locurile lor și recognoscibile. Înăuntru se găseau diverse tipuri de aparate pentru deplasarea intrasistem, de la remorchere pentru vid cu prove boante, până la navete de mare capacitate.

Andocară. Partea aceasta a navei nu avea mișcare de rotație pentru crearea gravitației, așa că debarcară în imponderabilitate și se deplasară trăgându-se cu brațele de balustradele și mânerele speciale. Khouri era perfect de acord s-o lase pe Voliova să meargă prima. Ambele aveau lanterne și măști pentru oxigen de urgență, iar Khouri se simți foarte ispitită s-o folosească imediat pe a ei. Aerul din navă era oribil de cald și de umed și avea un iz putrid. Parcă ar fi respirat gazele stomacale ale altcuiva.

Khouri își acoperi gura cu mâneca, stăpânindu-și reflexul de a vomita.

– Ilia...

– O să te obișnuiești cu mirosul. Este inofensiv.

Voliova scoase ceva din buzunar.

– Vrei o țigară?

– Mă știi pe mine să fi spus vreodată „da" la porcăriile astea?

– Există un început pentru orice.

Khouri așteptă ca Voliova să-i aprindă țigara, apoi trase un fum de încercare. Era neplăcut, totuși evident preferabil aerului nefiltrat din interiorul navei.

– Un obicei mizerabil, să fiu sinceră, zâmbi Voliova. Dar se spune că vremurile mizerabile cer obiceiuri mizerabile. Ți-e mai bine acum?

Khouri încuviință din cap, însă fără mare convingere.

Înaintară prin tunele ca niște gâtlejuri, ale căror pereți sclipeau cu secreții umede sau configurații fascinant de regulate de cristale. Khouri se propulsă împingându-se în pereți cu mâinile înmănușate. La răstimpuri recunoștea câte un element vechi din navă – o conductă, un perete de etanșare sau o gură de vizitare –, dar acestea erau fie pe jumătate topite în masa care le înconjura, fie distorsionate în mod suprarealist. Suprafețele dure deveniseră fractale, extinzând granițe cenușii încețoșate în aerul rarefiat. Mâzga slinoasă și lubrifianții reflectau razele lanternelor în patternuri de difracție respingătoare. Bule gelatinoase ca niște amibe pluteau prin aer, urmărind curenții din navă, deși uneori păreau că înoată împotriva lor.

Trecură prin ecluze cu uși zăngănitoare și acționate de roți și intrară în partea din navă care încă se rotea. Khouri fu recunoscătoare gravitației, dar aceasta era însoțită de o neplăcere pe care nu o anticipase. Acum fluidele și secrețiile puteau să curgă, astfel că picurau și se prelingeau de pe pereți în cataracte miniaturale, lățindu-se pe podea înainte de a-și găsi drumul spre aperturi de scurgere sau găuri banale. Unele secreții formaseră stalactite și stalagmite, colți chihlimbarii și verzi ca mucozitățile, care încercau să unească plafonul cu podeaua. Khouri se străduia din răsputeri să nu le atingă, dar nu era prea ușor. Observă însă că Voliova nu avea asemenea inhibiții. În câteva minute, jacheta i se pătase și i se îmbibase cu câteva varietăți din scurgerile navei.

– Relaxează-te, rosti Voliova observându-i inconfortul. Este perfect sigur. Nimic de la bordul navei nu poate face rău niciuneia dintre noi. Tu... ăăă, ți-ai scos implanturile de interfațare cu turela, nu?

– Ar fi trebuit să ții minte – ai făcut-o chiar tu.

– Am verificat doar, ca să fiu sigură.

– Ha! Ție chiar îți face plăcere chestia asta, așa-i?

– Ana, am învățat să mă bucur de plăceri acolo unde le pot găsi. Mai ales în momentele de criză existențială acută...

Ilia Voliova azvârli în beznă chiștocul strălucitor al unei țigări și aprinse alta.

Continuară drumul în tăcere și ajunseră într-un final la unul dintre puțurile pentru ascensoare ce străbăteau nava pe lungime,

precum cele dintr-un zgârie-nori. Deoarece nava nu se găsea în accelerație, ci doar se rotea, era mult mai ușor să te deplasezi în lungul axei ei laterale. Rămâneau totuși de parcurs patru kilometri din vârf până la coadă, așa că era logic să folosească puțurile de câte ori se putea. Spre surprinderea lui Khouri, îi aștepta o cabină de lift. O urmă pe Voliova înăuntru, cu neliniște moderată, însă cabina arăta normal la interior și acceleră destul de lin.

– Mai funcționează ascensoarele? întrebă ea.

– Ele sunt un sistem-cheie de la bordul navei, răspunse Voliova. Nu uita că eu dețin instrumente pentru restricționarea Epidemiei. Nu funcționează perfect, totuși pot măcar s-o deviez de la zonele care nu doresc să fie contaminate. Iar Căpitanul acceptă ocazional să fie de ajutor. Se pare că transformările nu sunt complet în afara controlului său.

Voliova ajunsese în sfârșit la subiectul Căpitanului. Până atunci Khouri se agățase de speranța că totul s-ar putea dovedi un vis urât pe care ea îl confundase cu realitatea. Acum însă revenise cu picioarele pe pământ. Căpitanul era viu.

– Și care-i treaba cu propulsiile?

– Din câte îmi dau seama, motoarele continuă să fie intacte funcțional, însă numai Căpitanul le poate comanda.

– Ai vorbit cu el?

– Nu sunt sigură că aș folosi cuvântul „vorbit". Ar fi posibil să zic că am comunicat... deși ar fi cam exagerat.

Cabina coti, comutând între puțuri. Acestea erau în general transparente, însă liftul trecea în majoritatea timpului printre punți ticsite sau prin zeci de metri de carcasă solidă. La răstimpuri, Khouri vedea prin fereastră incintele întunecate pe care le traversau, de obicei prea mari ca să le poată distinge capătul opus în lumina slabă reflectată a cabinei. Cinci incinte erau cele mai vaste, putând adăposti cu ușurință catedrale în interior. Se gândi la cea pe care Voliova i-o arătase când o purtase în primul tur prin *Nostalgia*, care conținea cele patruzeci de orori. Acum erau mai puține, totuși rămăseseră destule pentru a juca un rol important. Poate chiar și împotriva unor inamici ca Inhibitorii. Cu condiția, desigur, de a-l convinge pe Căpitan.

– Voi doi v-aţi rezolvat neînţelegerile? întrebă Khouri.

– Faptul că nu ne-a omorât când a avut ocazia răspunde mai mult sau mai puţin la întrebarea asta, cred eu.

– Şi nu te învinovăţeşte pentru ce i-ai făcut?

Pentru prima dată, Voliova arătă un semn de iritare.

– „Ce i-am făcut" eu? Ana, „ce i-am făcut" eu a fost un act de milostenie. Nu l-am pedepsit deloc. Doar am... anunţat situaţia şi apoi am administrat tratamentul.

– Care, potrivit unor definiţii, a fost mai rău decât boala.

Voliova ridică din umeri.

– Era pe punctul să moară. Eu i-am oferit o prelungire a vieţii.

Khouri icni când pe lângă ele fulgeră altă incintă, plină cu siluete metamorfice fuzionate.

– Dacă tu numeşti asta „viaţă"...

– Îţi dau un sfat.

Voliova se apropie de ea şi vorbi mai încet.

– Există şanse reale ca el să ne poată auzi conversaţia. Să nu uiţi asta, da? Aşa, fata mea.

Dacă altcineva i-ar fi vorbit în felul acesta, ar fi trebuit ca în nici două secunde să-şi oblojească cel puţin o dislocare interesantă a unui membru. Khouri însă învăţase de mult să fie îngăduitoare cu Voliova.

– Unde-i el? La acelaşi nivel ca înainte?

– Depinde ce înţelegi prin „el". Bănuiesc că, da, ai putea spune că epicentrul lui se află tot acolo, dar în prezent este realmente greu de făcut o distincţie între el şi navă.

– Atunci este peste tot? În jurul nostru?

– Atotvăzător. Atotcunoscător.

– Ilia, nu-mi place chestia asta.

– Dacă te consolează, mă îndoiesc tare mult că lui i-ar plăcea.

După multe întârzieri, întoarceri şi ocoluri, cabina îi aduse într-un final pe puntea *Nostalgiei*. Spre uşurarea considerabilă a lui Khouri, o consultare cu Căpitanul nu părea iminentă.

În mare parte, puntea arăta aşa cum o ţinea minte. Era uzată şi părea avariată, însă majoritatea vandalizărilor fuseseră produse

înainte de transformarea Căpitanului. De altfel, unele dintre ele îi aparţineau chiar lui Khouri. Vederea craterelor de impact făcute de salvele armelor ei îi trezi un sentiment îndepărtat şi răutăcios de mândrie. Îşi aminti lupta încordată pentru putere care avusese loc la bordul luminălucii când se aflaseră pe orbita stelei neutronice Hades, la marginea sistemului actual.

Uneori fusese pe muchie de cuţit, dar, pentru că supravieţuiseră, ea cutezase să creadă că obţinuseră o victorie importantă. Însă sosirea maşinilor Inhibitoare sugera altceva. Mai mult decât probabil, bătălia fusese deja pierdută înainte să se fi tras primele focuri. Cel puţin câştigaseră un pic de timp. Acum trebuiau să profite cumva de el.

Khouri se aşeză în unul dintre fotoliile orientate spre sfera de proiecţie a punţii. Fusese reparată după revoltă şi acum prezenta în timp real sistemul Resurgam. Pe lângă cele unsprezece planete majore, display-ul afişa sateliţii, asteroizii şi cometele mai mari – toate aveau importanţă potenţială. Poziţiile lor orbitale precise erau indicate alături de vectori ce arătau mişcarea, progradă sau retrogradă, a corpului respectiv. Conuri deschise la culoare ce radiau dinspre luminălucă prezentau dimensiunile acoperirii instantanee a senzorilor navei, corectate cu decalajul temporal cauzat de viteza luminii. Voliova trimisese drone pentru monitorizare şi pe alte orbite, pentru a putea privi în pete oarbe şi a creşte valorile de bază ale interferometriei, totuşi le utiliza cu prudenţă.

– Eşti pregătită pentru o lecţie de istorie recentă? întrebă Voliova.

– Ştii bine că da. Sper doar ca excursia asta micuţă să merite efortul, pentru că eu tot va trebui să răspund la nişte întrebări delicate când voi reveni în Cuvier.

– S-ar putea ca ele să nu ţi se mai pară aşa teribil de presante după ce vei vedea ce am să-ţi arăt.

Voliova transfocă display-ul, lărgind unul dintre sateliţii naturali de pe orbita celei de-a doua gigante gazoase ca mărime din sistem.

– Aici şi-au stabilit Inhibitorii tabăra? întrebă Khouri.

– Aici și pe alte două corpuri de dimensiuni similare. În esență, activitățile lor par să fie peste tot la fel.

Forme negre se materializară acum în jurul satelitului. Roiau și se împrăștiau aidoma unor ciori agitate, iar numărul și formele lor se aflau în flux constant. Într-o clipă coborâră toate pe suprafața satelitului, conectându-se în formațiuni ce păreau deliberate. În mod evident, redarea era accelerată – poate că orele fuseseră comprimate la nivelul secundelor –, pentru că transformările se revărsară peste suprafața satelitului într-o inundație neagră, rapidă. Transfocările arătau că structurile aveau tendința să fie alcătuite din subelemente cubice de mărimi foarte variate. Lasere vaste pompau căldura în spațiul cosmic după dezlănțuirea transformărilor. Mașini negre, grotești, de mărimea unor munți, acopereau peisajul, micșorând albedoul satelitului, până când numai infraroșiile puteau detecta patternuri importante.

– Ce fac? întrebă Khouri.

– La început nu mi-am putut da seama.

Trecuseră una sau două săptămâni înainte să devină clar ce se întâmpla. Pe ecuatorul satelitului erau presărate, la intervale egale, aperturi vulcanice, mașini pătrățoase cu boturi căscate ce extindeau în spațiu diametrul satelitului cu o sutime din propria sa valoare. Fără niciun avertisment, ele începură să scuipe material stâncos în penaje balistice de praf. Materialul era fierbinte, dar nu încă topit. Descria arcuri peste satelit, intrând pe orbită. Altă mașină – Voliova n-o observase până atunci – descria aceeași orbită și procesa praful, dirijând, răcind și compactând penajul. Lăsa în urmă un sistem organizat de inele din materie procesată și rafinată, gigatone dispuse în cercuri ordonate. Zeci de mașini mai mici le urmau ca niște peștișori, absorbind materia prerafinată și supunând-o altor purificări.

– Ce se întâmplă?

– Se pare că mașinile dezintegrează satelitul, răspunse Voliova.

– Asta am înțeles și eu, totuși mi se pare o procedură destul de greoaie. Noi avem focoase perforatoare de crustă care ar face același lucru într-o clipită...

– Dar, în decursul procesului, vaporizează și dispersează jumătate din materialul satelitului.

Voliova încuviință cu înțelepciune.

– Cred că ei nu vor asta, ci intenționează ca toată materia să fie procesată și rafinată cât mai eficient posibil. De fapt chiar mai mult, deoarece dezintegrează trei sateliți. Există multe materiale volatile pe care nu le vor putea procesa în solide, dacă nu vor recurge la niște procese alchimice de calibru greu, însă bănuiala mea este că se vor alege până la urmă cu aproximativ o sută de miliarde de miliarde de tone de materii prime.

– Asta înseamnă foarte mult moloz.

– Exact. Și atrage inevitabil întrebarea: pentru ce au nevoie de el?

– Bănuiesc că ai deja o teorie.

Ilia Voliova zâmbi.

– În etapa asta, nu poate fi mai mult decât o simplă presupunere. Dezintegrarea sateliților este încă în plină desfășurare, totuși cred că-i rezonabil de clar că vor să construiască ceva. Și bănuiesc că rezultatul s-ar putea să nu fie nici pe departe în avantajul sau în favoarea noastră.

– Crezi că va fi o armă, nu?

– Evident devin previzibilă la vârsta mea înaintată. Însă așa este, mă tem că-i vorba mai degrabă despre o armă. Nu pot însă începe nici măcar să ghicesc ce fel anume. În mod clar, ei ar fi putut distruge deja Resurgamul, dacă asta le-ar fi fost intenția imediată – și nici măcar n-ar fi trebuit să-l dezmembreze cu grijă.

– Atunci au altă intenție.

– Așa s-ar părea.

– Ilia, trebuie să facem ceva în privința asta. Mai avem încă armele-cache. Am putea juca un rol, chiar și acum.

Voliova deconectă sfera display.

– În clipa de față, ei nu par să fie conștienți de prezența noastră – se pare că am intrat sub pragul lor de detecție, dacă nu suntem în vecinătatea lui Hades. Ai fi dispusă să renunți la atuul ăsta, utilizând armele-cache?

– S-ar putea s-o fac, dacă aș considera că e ultima noastră speranță. Știu că și tu ai proceda la fel.

– Vreau doar să spun că după aceea nu mai există cale de întoarcere. Trebuie să înțelegem bine asta.

Voliova tăcu o clipă.

– Și mai este ceva...

– Da?

Voliova coborî glasul.

– Nu putem controla cache-ul fără ajutorul lui. Va trebui să-l convingem pe Căpitan.

Bineînțeles că ei nu-și spuneau Inhibitori. Nu găsiseră niciodată vreun motiv pentru a-și spune în vreun fel. Ei existau pur și simplu pentru a efectua o misiune de importanță copleșitoare, o misiune esențială pentru însăși existența viitoare a vieții înzestrate cu rațiune. Nu se așteptau să fie înțeleși ori priviți cu simpatie, așa că orice nume – sau orice urmă de justificare – ar fi fost superfluu. Conștientizau totuși, în treacăt, că acesta era un nume care le fusese dat, care le fusese atribuit după extincțiile glorioase ce urmaseră Războiului Zorilor. Printr-un lanț lung și fragil de amintiri, numele trecuse de la o specie la alta, chiar pe când speciile respective fuseseră șterse de pe fața galaxiei. Inhibitorii: cei care Inhibă, cei care suprimă emergența inteligenței.

Respicienta recunoștea, cu mâhnire, că numele era o descriere precisă a lucrării sale.

Era greu de precizat unde și când începuse lucrarea. Războiul Zorilor fusese primul eveniment important din istoria galaxiei populate, ciocnirea unui milion de culturi nou apărute. Acelea fuseseră primele specii călătoare printre stele care se ridicaseră, jucătorii de la începutul jocului.

Războiul Zorilor se purtase, finalmente, pentru o singură și prețioasă resursă.

Pentru metal.

Ea reveni pe Resurgam.

În Casa Inchiziției i se puseră întrebări. Le răspunse cu toată nonșalanța pe care o putea mobiliza. Fusese în sălbăticie, le explicase, pentru a discuta despre un raport foarte delicat din partea unui

agent de teren, care dăduse din întâmplare peste o pistă excepțională. După mulți ani, le spuse ea celor care manifestau îndoieli, pista spre triumviră redevenise fierbinte. Pentru a o dovedi, redeschise dosare și chemă suspecți vechi la Casa Inchiziției pentru alte interogatorii. În sinea ei, îi era greață de ceea ce trebuia făcut pentru a menține iluzia probității. Trebuia să rețină persoane inocente și să le facă să simtă, de dragul realismului, că viața lor, sau cel puțin libertatea, se găsea în pericol extrem. O activitate detestabilă. Cândva ea o îndulcise, asigurându-se că-i teroriza numai pe acei indivizi despre care se știa că scăpaseră de pedeapsa pentru alte delicte, dezvăluite prin cercetarea judicioasă a dosarelor departamentelor guvernamentale rivale. Funcționase o vreme, dar până și asta începuse să pară dubios din punct de vedere moral.

Acum însă lucrurile stăteau mult mai rău. În administrație existau oameni care o priveau cu îndoială și, pentru a le alunga bănuielile, trebuia să-și facă investigațiile mai eficiente și mai nemiloase decât oricând. Se impunea ca în Cuvier să circule zvonuri plauzibile despre cât de pregătită era Casa Inchiziției să acționeze. Oameni trebuiau să sufere pentru a-i asigura Inchizitoarei acoperirea necesară.

Se liniști singură, spunându-și că toate astea erau, finalmente, în interesul lor suprem, că acțiunile ei aveau drept scop binele superior al Resurgamului, că existența ici și colo a câtorva suflete terorizate reprezenta un preț mic pentru protejarea unei planete.

Stătea la fereastra biroului ei din Casa Inchiziției și privea strada, unde alt „invitat" era înghesuit într-o mașină electrică boantă, cenușie. Bărbatul se împleticise când gardienii îl aduseseră acolo. Avea capul și mâinile legate la spate. Mașina o să gonească prin oraș până o să ajungă la o zonă rezidențială – până atunci se va fi înserat deja –, iar bărbatul o să fie aruncat în rigolă, la câteva cvartale de locuința lui.

Legăturile de la mâini o să-i fie slăbite, însă probabil că el o să mai zacă la pământ câteva minute, gâfâind din greu, icnind și înțelegând că fusese eliberat. Poate că niște prieteni o să-l găsească când se duc la bar sau când se întorc de la atelierele de reparații. La început n-o să-l recunoască, pentru că bătăile încasate îi tumefiaseră

chipul şi îi îngreunaseră cu siguranţă vorbirea. După aceea însă o să-l conducă la casa lui, privind speriaţi peste umăr, pentru eventualitatea în care agenţii guvernamentali care-l aruncaseră în stradă erau în preajmă.

Sau poate că bărbatul o să se scoale singur şi, privind cu greu prin fantele pleoapelor însângerate şi învineţite, o să izbutească să ajungă acasă. Soţia lui îl aştepta, poate mai speriată acum decât oricine din Cuvier. La vederea soţului, o să simtă cumva acelaşi amestec de uşurare şi teroare de care avusese el parte după ce-şi recăpătase cunoştinţa. Ei doi o să se îmbrăţişeze, în ciuda durerilor suferite de bărbat. Apoi ea o să-i cerceteze rănile şi o să cureţe ceea ce putea fi curăţat. Nu o să existe oase rupte, dar pentru siguranţă era necesară o examinare medicală corespunzătoare. Bărbatul o să presupună că fusese norocos, că agenţii care-l bătuseră fuseseră obosiţi şi plictisiţi după o zi petrecută în celulele de interogare.

Mai târziu, poate, el o să şchiopăteze spre bar pentru a se întâlni cu prietenii. O să comande băutură şi o să le arate, într-un colţ mai discret, rănile cele mai urâte. Aşa o să se răspândească zvonul că le căpătase în Casa Inchiziţiei. Prietenii o să-l întrebe cum de putuse fi bănuit de complicitate cu triumvira, iar el o să râdă şi o să spună că nimic nu putea opri Casa Inchiziţiei; nu acum. Că oricine era măcar pe departe suspectat de obstrucţionarea anchetelor Casei trecea drept un posibil infractor; că urmărirea criminalei fusese sporită la o asemenea intensitate, încât orice delict comis împotriva oricărui braţ al guvernului putea fi considerat ca indicând susţinere tacită a triumvirei.

Khouri privi maşina care se desprinse de trotuar şi acceleră. Abia îşi mai amintea chipul bărbatului. După o vreme toţi arătau la fel, bărbaţi şi femei deopotrivă se înceţoşau şi se contopeau într-un întreg omogen şi înfricoşat. Mâine aveau să urmeze alţii.

Se uită apoi peste clădiri, spre cerul de culoarea vânătăilor. Îşi imagină procesele despre care ştia acum că se derulau dincolo de atmosfera Resurgamului. La cel mult una sau două ore-lumină depărtare, maşinării extraterestre vaste şi implacabile erau angajate în reducerea a trei planetoizi la nivelul unui praf metalic fin. Maşinile

nu păreau să se grăbească, nu erau preocupate să lucreze la o scară temporală recognoscibil umană. Ele își vedeau de treburi cu calmul discret al unor ciocli.

Khouri își aminti ce aflase deja despre Inhibitori, informații ce-i fuseseră comunicate după ce se infiltrase în echipajul Voliovei. În zorii timpului existase un război care cuprinsese toată galaxia și numeroase culturi. În pustiul rămas în urma sa, o specie – sau un grup de specii – decisese că viața înzestrată cu rațiune nu mai putea fi tolerată. De aceea crease mașini a căror unică funcție era să supravegheze și să aștepte vigilente semnele emergenței unor culturi călătoare printre stele. Presăraseră capcane prin spațiul cosmic, bule sclipitoare concepute pentru a-i atrage pe cei lipsiți de înțelepciune. Capcanele îi alertau pe Inhibitori asupra apariției unei noi inteligențe și slujeau în același timp ca mecanisme de testare psihologică, construind un profil al nou-apăruților ce aveau să fie în curând eradicați.

Capcanele evaluau capacitatea tehnologică a unei culturi emergente și sugerau maniera în care ea ar fi putut încerca să contracareze amenințarea Inhibitorilor. Dintr-un motiv pe care Khouri nu-l putea înțelege, și care cu siguranță nu-i fusese explicat, răspunsul față de emergența inteligenței trebuia să fie proporțional; nu era suficient să distrugi toată viața din galaxie sau chiar dintr-un buzunar al galaxiei. Ea simțea că există un scop mai profund al epurărilor Inhibitorilor, pe care încă nu-l înțelegea și poate că nici n-avea să-l înțeleagă vreodată.

Cu toate acestea, mașinile erau imperfecte și începuseră să dea rateuri. Nimic însă care să poată fi detectat pe o scară temporală mai mică de câteva milioane de ani. Majoritatea speciilor nu dăinuiau atât, așa încât ele vedeau doar o continuitate sumbră. Declinul putea fi observat doar pe termen mult mai lung, evidențiat nu în arhivele culturilor individuale, ci în diferențele subtile dintre ele. Cota nemiloasă a Inhibitorilor rămânea la fel de ridicată ca întotdeauna, dar metodele lor deveneau mai puțin eficiente, iar timpii de reacție erau mai lenți. O eroare profundă și subtilă din designul mașinilor răzbătuse la suprafață. La

răstimpuri, câte o cultură scăpa prin năvod, izbutind să se extindă prin spațiul interstelar înainte ca Inhibitorii s-o poată restricționa și epura. După aceea epurarea devenea mai dificilă; nu mai semăna cu chirurgie, ci cu măcelărire.

Amarantinii, creaturile aviare care trăiseră pe Resurgam cu un milion de ani în urmă, fuseseră o asemenea specie. Efortul de a-i epura fusese lung și îngăduise ca mulți să se ascundă în diverse refugii secrete. Ultimul act al mașinilor nimicitoare fusese să anihileze biosfera Resurgamului prin declanșarea unei flame stelare catastrofale. Delta Pavonis revenise la activitatea solară normală, însă Resurgamul începuse abia acum să susțină din nou forme de viață.

După ce terminaseră, Inhibitorii dispăruseră înapoi în gerul interstelar. Trecuseră nouă sute nouăzeci de mii de ani.

Apoi sosiseră oamenii, atrași de enigma dispariției culturii amarantine. Conducătorul lor fusese Sylveste, descendentul ambițios al unei familii bogate de pe Yellowstone. Până când Khouri, Voliova și *Nostalgia* ajunseseră în sistem, Sylveste își pusese în aplicare planurile pentru explorarea stelei neutronice de la marginea sistemului, convins că Hades avea o legătură cu extincția amarantinilor. El silise echipajul navei stelare să-l ajute, utilizându-și armele-cache pentru a străpunge învelișurile de mașini defensive și pătrunzând până la urmă în centrul unui artefact de dimensiunea unui satelit natural – ei îl botezaseră Cerber – de pe orbita stelei neutronice.

Sylveste avusese într-adevăr dreptate în privința amarantinilor, dar, verificându-și teoria, declanșase de asemenea o capcană amorsată a Inhibitorilor. Murise într-o masivă explozie materie-antimaterie din miezul obiectului Cerber.

Și în același timp nu murise. Khouri știa asta, deoarece se întâlnise și vorbise cu Sylveste după „moartea" sa. Din câte putuse înțelege, Sylveste și soția lui fuseseră stocați sub formă de simulări chiar în crusta stelei neutronice. Se dovedise că Hades era unul dintre refugiile utilizate de amarantini când fuseseră hăituiți de Inhibitori. Era un element care făcea parte din ceva mult mai vechi decât amarantinii și chiar decât Inhibitorii, un sistem transcendent

de procesare și stocare a informațiilor, o arhivă vastă. Amarantinii găsiseră o cale prin care să intre în el, la fel ca, mult mai târziu, Sylveste. Asta era tot ce știa Khouri... și nu dorea să mai știe nimic în plus.

Ea îl întâlnise o singură dată pe Sylveste în forma lui stocată. În cei peste șaizeci de ani scurși de atunci – timp pe care Voliova îl petrecuse înfiltrându-se cu grijă exact în societatea care se temea de ea și care o ura –, Khouri își îngăduise să uite că Sylveste se mai afla acolo, că, dintr-un punct de vedere, continua să fie viu în matricea computațională Hades. În rarele ocazii când își întorsese totuși mintea spre el, femeia se pomenise întrebându-se dacă Sylveste se gândea oare vreodată la consecințele acțiunilor lui; dacă amintirea Inhibitorilor îl clintea vreodată din visele găunoase ale propriei sclipiri. Se îndoia în privința asta, întrucât Sylveste nu i se păruse un individ prea frământat de rezultatele faptelor sale. Și în tot cazul, potrivit calculelor lui accelerate, deoarece timpul trecea foarte rapid în matricea Hades, evenimentele acelea erau de acum la secole de timp subiectiv în trecutul lui, la fel de neimportante ca boacănele din copilărie. Foarte puține îl puteau atinge acolo, așa că ce rost ar fi avut să-și facă griji?

Însă asta nu-i ajuta nici pe departe pe cei care continuau să trăiască în exteriorul matricei. Din acești peste șaizeci de ani scurși, Khouri și Voliova petrecuseră doar douăzeci în afara refrisomnului, pentru că planul de infiltrare fusese în mod necesar lent și intermitent. Dar din acești douăzeci de ani, Khouri se îndoia că trecuse o singură zi în care să nu se gândească la Inhibitori și să nu-și facă griji în legătură cu ei.

Acum grija i se transformase în certitudine. Ei se aflau aici; începuse în sfârșit lucrul de care se temuse.

Și totuși, nu avea să fie o epurare rapidă și brutală. Se construia ceva titanic, ceva care necesita materia primă a trei planetoizi. Deocamdată activitățile Inhibitorilor nu puteau fi detectate de pe Resurgam, nici chiar cu sistemele de urmărire instalate pentru observarea luminălucilor ce s-ar fi apropiat de planetă. Khouri se îndoia însă că situația va rămâne mult timp așa. Mai devreme sau mai

târziu, activitățile mașinilor extraterestre urmau să depășească un prag specific și cetățenii aveau să înceapă să zărească apariții stranii pe cer.

Foarte probabil, avea să se dezlănțuie iadul.

Însă până atunci s-ar fi putut să nici nu mai conteze.

CAPITOLUL 10

Xavier văzu o navă detașându-se din fluxul strălucitor al altor nave de pe principalul coridor de apropiere de Caruselul New Copenhagen, își deplie binoclul căștii și scană spațiul până se fixă pe navă. Imaginea se lărgi și se stabilizâ, iar profilul cu țepi ca un pește-arici al *Păsării-Furtunii* se roti când nava vira lent. Remorcherul de salvare Taurus IV continua să fie lipit cu botul de carcasa ei, aidoma unui parazit care caută o ultimă ciuguleală.

Xavier clipi apăsat, cerând amplificarea transfocării. Imaginea se lărgi, pâlpâi, apoi se contură precis.

– Dumnezeule! murmură el. Ce dracu' ai făcut cu nava mea?

Ceva îngrozitor se întâmplase cu *Pasărea* lui iubită de când o văzuse ultima dată. Porțiuni întregi dispăruseră, rupte pur și simplu. Nava părea că nu mai fusese în service din vremea *Belle Époque*, nu de acum două luni. Se întrebă unde o dusese Antoinette – poate drept în inima Linţoliului lui Lascaille? Fie asta, fie avusese parte de o ciocnire serioasă cu niște iele bine înarmate.

– Nu-i nava ta, Xavier. Eu doar te plătesc să ai grijă de ea, la răstimpuri. Dacă vreau s-o transform într-o ladă de gunoi, atunci este exclusiv treaba mea.

– Rahat!

Uitase că rămăsese deschis canalul de comunicații costum-navă.

– N-am vrut să...

– Este mult mai rău decât arată, crede-mă.

Remorcherul de salvare se detaşă în ultima clipă, execută o piruetă inutil de complexă, apoi dispăru pe o traiectorie curbă spre casă, de cealaltă parte a Caruselului New Copenhagen. Xavier calculase deja cât va costa remorcherul de salvare. Nu conta cine achita până la urmă nota de plată. Avea să fie al naibii de usturătoare, indiferent dacă era el sau Antoinette, deoarece afacerile lor erau strâns întrepătrunse. Intraseră deja în sectorul roşu la banca serviciilor şi avea să fie necesar vreun an de servicii retroactive până să se poată târî afară...

Totuşi, ar fi putut să fie mult mai rău. Cu trei zile în urmă, aproape că abandonase speranţa de a o mai revedea vreodată pe Antoinette. Era deprimant cât de repede fericirea regăsirii ei degenerase în obişnuitele lui griji sâcâitoare despre insolvenţă. Abandonarea acelui transportor nu fusese în mod clar inspirată...

Xavier rânji larg. Dar, ce dracu', meritase!

Când Antoinette îşi anunţă apropierea, bărbatul îmbrăcă costumul, ieşi pe învelişul caruselului şi închirie un cadru trijet. Goni pe cei cincisprezece kilometri până la *Pasăre*, apoi o ocoli, asigurându-se că avariile arătau la fel de rele din apropiere pe cât i se păruse iniţial. Niciuna dintre ele n-ar fi dus la scoaterea navei din funcţiune; totul era reparabil din punct de vedere tehnic... dar avea să coste serios.

Aduse după aceea trijetul înaintea provei navei. Pe carcasa neagră zări cele două fante paralele şi luminoase ale ferestrelor cabinei. Antoinette era o siluetă minusculă în cabina cea mai de sus, puntea micuţă pe care o utiliza doar în timpul procedurilor delicate de docare/andocare. Se ridica pentru a acţiona comenzi de deasupra capului; sub braţ avea un clipboard. Părea atât de firavă şi de vulnerabilă, încât toată furia îl părăsi într-o fracţiune de secundă. În loc să-şi facă griji despre avarii, ar fi trebuit să fie fericit că nava o ţinuse în viaţă în tot acest timp.

– Ai dreptate, sunt superficiale, zise el. O s-o reparăm destul de uşor. Ai destul control asupra jeturilor pentru o andocare directă?

– Ajunge să-mi arăţi docul.

Xavier încuviință din cap și viră trijetul, îndepărtându-se pe o curbă de *Pasărea-Furtunii*.

– Vino după mine!

Caruselul New Copenhagen redeveni uriaș. Bărbatul conduse *Pasărea* în jurul obezii, acționând scurt jeturile până egală viteza de rotație a caruselului, după care susținu pseudoorbita printr-un uruit constant de energie din pântecul trijetului. Trecură peste un complex de docuri mai mici, puțuri pentru reparații luminate de proiectoare aurii sau azurii și de flash-urile periodice ale echipamentelor de sudură. Un tren-obadă șerpui dedesubt, depășindu-i, după care Xavier văzu cum umbra *Păsării* o acoperă pe a sa. Privi în sus și în spate. Cargobotul sosea lin și fără ezitare, deși părea uriaș ca un aisberg.

Umbra imensă lunecă și dispăru, curgând peste scobitura emisferică din obadă cunoscută local drept Craterul lui Lyle, locul de impact în care cargobotul cu propulsie chimică clandestin se izbise de carusel pe când încerca să scape de autorități. Era unica avarie serioasă pe care caruselul o suferise în timpul războiului și, cu toate că putea fi reparată destul de ușor, aducea acum mai mulți bani ca atracție turistică decât ar fi făcut-o după revenirea la utilizare normală. Turiștii soseau cu navetele din toată Centura Ruginită ca să se holbeze la locul incidentului și să audă povești despre morțile și faptele de eroism ce-i urmaseră. Chiar acum Xavier vedea un asemenea grup condus peste înveliș de un ghid; toți membrii săi erau agățați cu harnașamentele de o rețea de legături ca o plasă de păianjen care se întindea pe partea de dedesubt a obezii. Întrucât îi cunoscuse pe unii dintre cei care muriseră în accident, el nu putea simți decât dispreț pentru turiștii morbizi.

Puțul lui pentru reparații se afla ceva mai departe pe obadă. Era al doilea ca mărime de pe carusel și continua să pară imposibil de străbătut, chiar dacă ar fi ținut seama de toate elementele *Păsării* pe care Antoinette avusese amabilitatea să le înlăture...

Nava de mărimea unui aisberg se opri în raport cu caruselul, apoi se răsturnă cu prova în jos spre obadă. Prin trâmbele de vapori ce ieșeau din răsuflătorile industriale ale caruselului și din jeturile micro-g ale navei, Xavier văzu cum o plasă de lasere roșii

îmbrățișează *Pasărea*, reperându-i poziția și viteza cu precizie de angstromi. Continuând să aplice o accelerație de 0,5 g cu motoarele principale, *Pasărea* începu să se împingă în slotul alocat în obadă. Bărbatul rămase locului, dorind să închidă ochii, fiindcă aceasta era partea de care se temea.

Nava înaintă cu o viteză de maximum patru-cinci centimetri pe secundă. Xavier așteptă până când prova dispăru în carusel, lăsând trei sferturi din *Pasăre* în spațiu, apoi își conduse trijetul în lungul ei. Opri pe o platformă, debarcă și autorizâ trijetul să revină în locul de unde îl închiriase. Privi cum cadrul scheletic se îndepărta spre spațiul deschis.

Închise totuși ochii acum, detestând procedura finală de andocare și-i redeschise după ce simțise tunetele rapide ale clemelor de andocare, care se transmiteau prin docul de reparații până la tălpile lui. Sub *Pasăre*, uși presurizate începură să se închidă. Dacă nava avea să rămână aici o vreme, și așa se părea că va fi, ei se puteau gândi chiar la posibilitatea umplerii incintei cu aer, pentru ca maimuțele lui Xavier să poată lucra fără costume. Însă asta era o problemă de care avea să se îngrijească mai târziu.

Xavier se asigură că pasajele conectoare presurizate erau aliniate și fixate de ecluzele principale ale *Păsării*, ghidându-le manual. După aceea porni către o ecluză de ieșire din compartimentul pentru reparații. Se grăbea, așa că nu se sinchisi să-și scoată altceva decât mănușile și casca. Își simțea inima bubuind în piept ca o pompă de aer care avea nevoie de un rotor nou.

Străbătu tubul conector către ecluza cea mai apropiată de puntea de zbor. Lumini pulsau în capătul tubului, arătând că ecluza începuse deja ciclul.

Antoinette ieșea din navă.

Xavier se opri și-și așeză casca și mănușile pe podea. Porni să fugă prin tub, la început mai încet, apoi tot mai repede. Ușa ecluzei se deschidea ca un iris cu o lentoare magnifică; vaporii de condens răbufneau dinăuntru în nori albi, groși. Coridorul se dilată înaintea lui și timpul se târî încetișor, așa cum se întâmpla când doi îndrăgostiți alergau unul spre celălalt într-o holo-idilă proastă.

Ușa se deschise. Antoinette stătea acolo, îmbrăcată în costum, cu excepția căștii pe care o ținea sub braț. Părul blond, retezat drept, era zbârlit și lipit pe frunte în șuvițe asudate și murdare, pielea îi era pământie și avea cearcăne întunecate sub ochii obosiți, ca niște tăieturi însângerate. Chiar de la depărtare, bărbatul îi simțea mirosul de parcă n-ar fi făcut baie de o săptămână.

Lui Xavier nu-i păsa. Se gândea că ea continuă să arate grozav. O trase către el și pieptarele costumelor lor zăngăniră. Cumva izbuti s-o sărute.

– Mă bucur că ești acasă, zise el.

– Mă bucur să fiu acasă, replică Antoinette.

– Ai...?

– Da, încuviință ea, am reușit.

Bărbatul nu spuse nimic câteva clipe, dorind cu disperare să nu banalizeze acțiunea ei, pe deplin conștient de importanța pe care o avusese pentru ea și de faptul că nimic nu trebuia să-i strice triumful acela. Antoinette trecuse deja prin destule suferințe și Xavier n-ar fi dorit în niciun caz să i le sporească.

– Sunt mândru de tine.

– Hei, dacă până și *eu* sunt mândră de mine, tu cu atât mai mult ar trebui să fii.

– Așa este. Înțeleg totuși că au fost și niște dificultăți?

– Să zicem doar că a trebuit să intru în atmosfera lui Tangerine ceva mai rapid decât plănuisem.

– Zombi?

– Zombi, *plus* păianjeni.

– Oho, doi la preț de unu. Deși bănuiesc că tu n-ai văzut chiar așa lucrurile. Și cum naiba te-ai mai întors dacă acolo erau păianjeni?

Antoinette suspină.

– Este o poveste lungă, Xave. Pe orbita gigantei gazoase s-au întâmplat niște chestii ciudate și încă tot nu știu ce să înțeleg din ele.

– Ia povestește-mi.

– O să-ți povestesc, dar mai întâi să mâncăm.

– Să mâncăm?

– Da.

Ea zâmbi larg, dezvăluind dinți murdari.

– Sunt flămândă, Xave. Și însetată. Da' însetată rău. Te-a băgat cineva vreodată sub masă la băutură?

Xavier Liu căzu pe gânduri.

– Nu, nu cred.

– Ei bine, acum e marea ta șansă.

Se dezbrăcară, făcură dragoste, rămaseră întinși încă o oră, făcură duș, se îmbrăcară – Antoinette își puse jacheta cea mai bună, de culoarea prunei –, ieșiră, mâncară bine, apoi se îmbătară criță. Antoinette se bucură de aproape toate momentele respective. Se bucură de fiecare clipă de sex; nu asta era problema. Era de asemenea bine să fie curată – cu adevărat curată, nu genul de curățenie incompletă posibilă pe navă – și era bine să fie iarăși într-un mediu cu gravitație, chiar dacă numai 0,5 *g* și chiar dacă de natură centrifugală. Nu, problema era că, oriunde ar fi privit, orice s-ar fi întâmplat în jurul ei, îi era imposibil să nu-și spună că nimic din toate astea nu va mai dura mult timp.

Păianjenii o să câștige războiul. O să cucerească întregul sistem, inclusiv Centura Ruginită. Poate că n-o să-i transforme pe toți în recruți pentru mintea-stup – mai mult sau mai puțin, ei promiseseră că era ultimul lucru pe care l-ar fi intenționat –, totuși se putea garanta că situația va fi diferită. În timpul ultimei ocupații, scurte, a păianjenilor, Yellowstone nu fusese un loc tocmai vesel. Era greu de văzut unde s-ar fi putut potrivi fiica unui pilot spațial, care deținea o singură navă, avariată și trosnind din toate încheieturile.

„Dar ce dracu'", își spuse ea, convingându-se să adopte o stare de bonomie silită, „nimic din toate astea n-o să se întâmple în seara *asta*, nu?"

Călătoriră cu trenul-obadă. Antoinette voia să mănânce în barul de sub Craterul lui Lyle, unde berea era excelentă, dar Xavier replicase că era ticsit la ora aceea și ar fi fost mai bine să meargă altundeva. Ea strânse din umeri, acceptându-i argumentul și fu ușor surprinsă când ajunseră la localul ales de bărbat – un bar numit Robotnik, aflat de cealaltă parte a obezii – și îl găsiră aproape

pustiu. Când își sincroniză ceasul cu Timpul Local Yellowstone, Antoinette înțelese motivul: trecuseră două ore peste ora treisprezece și era mijlocul după-amiezii, schimbul de noapte în Caruselul New Copenhagen, unde majoritatea petrecerilor serioase aveau loc în timpul „nopții" Orașului Abisului.

– N-am fi avut nicio problemă să intrăm în Lyle, se strâmbă ea.

– Să fiu sincer, nu-mi place locul ăla.

– Ah.

– Sunt prea multe animale afurisite. Știi, când lucrezi cu maimuțe toată ziua... sau *nu*, după cum e cazul... începe să pară o idee al dracului de bună să fii servit de mașini.

Antoinette încuviință din cap pe deasupra meniului.

– Mi se pare corect.

Șmecheria din Robotnik era că avea tot personalul format numai din servitori. Era unul dintre puținele locuri din carusel, cu excepția atelierelor de reparații de calibru industrial, unde vedeai mașini care efectuau munci manuale. Chiar dacă erau vechi și uzate, genul de servitori ieftini și robuști ce fuseseră mereu imuni la Epidemie și care puteau fi încă fabricați, în ciuda capacității industriale mult reduse a sistemului după Epidemie și război. Antoinette bănuia că aveau un anumit farmec vetust, dar farmecul începu să se risipească după ce văzu cum o mașină șchioapă le scăpă berile de patru ori până le aduse de la bar la masă.

– De fapt, zise ea mai târziu, nu-ți place locul ăsta, așa-i? Atât doar că-ți place încă și mai puțin în Lyle.

– Dacă m-ai întreba, ți-aș zice că locul ăla are ceva bolnav în el – vreau să zic că transformă o catastrofă civilă majoră într-o atracție turistică majoră.

– Probabil că tata ți-ar fi dat dreptate.

Xavier mormăi ceva ininteligibil.

– Povestește-mi mai bine ce-a fost cu păianjenii.

Antoinette începu să dezlipească eticheta de pe sticla de bere, așa cum făcuse cu atâția ani în urmă, când tatăl ei menționase prima dată modul lui preferat de înmormântare.

– Să fiu sinceră, nu știu.

Xavier își șterse spuma de pe buze.

– Fă și tu o presupunere.

– Am dat de necaz. Totul mergea perfect – mă apropiam încet și controlat de Tangerine Dream – când... *bam*!

Ridică un suport de bere și îl lovi cu degetul în loc de explicație.

– Chiar în fața mea a apărut o navă zombi, gata să intre ea însăși în atmosferă. Am atins-o din greșeală cu radarul și m-am ales cu o apostrofare din partea pilotului.

– Nu ți-a expediat și un proiectil drept mulțumire?

– Nu. Probabil că avea senzorii dezactivați sau poate că nu voia să înrăutățească situația dezvăluindu-și poziția prin deschiderea focului. Chestia este că se aruncase în plonjonul ăla – la fel ca mine – fiindcă era *ea însăși* urmărită de o navă păianjen.

– Asta nu era bine, comentă Xavier.

– Ba chiar deloc. De-aia a trebuit să intru așa de rapid în atmosferă. La dracu' cu măsurile de siguranță, trebuia să ajung cât mai repede acolo! Bestia n-a comentat, dar în timpul coborârii m-am ales cu o mulțime de avarii.

– Dacă ai avut de ales între asta sau a fi capturată de păianjeni, aș zice că ai făcut ce trebuie. Înțeleg că ai așteptat acolo până când păianjenii au trecut mai departe?

– Nu tocmai.

– Antoinette...

– Te rog să mă asculți. După ce mi-am înmormântat tatăl, ăla era ultimul loc în care aș fi vrut să mai zăbovesc. Iar Bestiei nu-i plăcea absolut deloc. Dorea să plece la fel de mult ca mine. Problema era că ni se defectase tokamakul la ieșire.

– Erați ca și morți.

– Așa ar fi trebuit, încuviință Antoinette. Mai ales că păianjenii se aflau tot în preajmă.

Bărbatul se lăsă pe spate în scaun și dădu peste cap vreo doi centimetri de bere. Acum, când Antoinette era în siguranță, acum, când el știa ce se petrecuse, îl încânta în mod evident să asculte povestea.

– Și ce s-a întâmplat – ai reinițializat tokamakul?

– Mai târziu, da, după ce am revenit în spațiu. A rezistat suficient ca să mă aducă la Yellowstone, dar aveam nevoie de remorcher ca să mă încetinească.

– Ai reușit așadar să atingi viteza de evadare sau mai puteai încă să te inserezi pe orbită?

– Nici una, nici alta. Cădeam înapoi spre planetă, așa că am făcut singurul lucru de care eram în stare și anume am țipat după ajutor.

Își termină berea și privi reacția lui Xavier.

– Ajutor?

– De la păianjeni.

– Vorbești serios? Ai avut tupeul – și coaiele – să faci asta?

– Nu sunt sigură în privința coaielor, însă, da, cred că am avut tupeu.

Antoinette surâse larg.

– La dracu', ce altceva puteam face? Să stau acolo și să mor? Din punctul meu de vedere, cu norii ăia care se apropiau, și încă al naibii de rapid, întemnițarea într-o minte-stup n-a mai părut lucrul cel mai groaznic din lume.

– Tot nu pot să cred... chiar și cu visul ăla pe care îl tot ai?

– Mi-am zis că trebuie să fie propagandă. Adevărul nu putea fi chiar *atât* de rău.

– Sau poate că aproape atât de rău.

– Xave, când ești pe punctul de a muri, iei ce poți.

Bărbatul arătă spre ea cu gâtul sticlei de bere.

– Dar...

Ea îi citi gândurile.

– Da, sunt tot aici. Mă bucur că ai observat.

– Ce s-a întâmplat?

– Ei m-au salvat.

Repetă apoi, parcă ar fi vrut să se asigure că asta se întâmplase cu adevărat.

– Păianjenii m-au salvat. Mi-au trimis un fel de dronă-proiectil sau remorcher, ori ce-o fi fost, care s-a prins de carcasa mea și mi-a dat un brânci – unul zdravăn de tot –, încât am ieșit din puțul gravitațional al lui Tangerine. Apoi imediat am început să cad lent

spre Yellowstone. Trebuia să inițializez tokamakul și să mă redresez, dar măcar dispuneam de timp.

– Și păianjenii... au plecat?

Antoinette încuviință viguros din cap.

– Șeful lor, un tip mai bătrân, mi-a vorbit chiar înainte de a-mi trimite drona. Recunosc că mi-a dat un avertisment serios. A spus că, dacă ne vom mai întâlni vreodată – atenție, *vreodată* –, mă va omorî. Și cred că vorbea foarte serios.

– În cazul ăsta, bănuiesc că trebuie să te consideri norocoasă. Vreau să spun că nu toți scapă de păianjeni cu un simplu avertisment.

– Așa zic și eu.

– Bătrânul ăla – păianjenul – era vreunul de care noi să fi auzit până acum?

Ea clătină din cap.

– A zis că-l cheamă Clavain, doar atât. Mie nu mi-a spus nimic numele ăsta.

– Doar nu *acel* Clavain?

Antoinette încetă să se mai joace cu suportul pentru bere și-l privi.

– Și cine ar fi *acel* Clavain?

Bărbatul o examină de parcă ar fi fost ușor prostuță sau cel puțin îngrijorător de uitucă.

– Îți spune ceva cuvântul „istorie"? Chestia aia plictisitoare despre trecut. Înțelegi la ce mă refer – Epidemia Fuziunii și tot restul.

– Xave, eu nu mă născusem pe atunci. Nu mă interesează nici măcar la nivel academic.

Își ridică sticla spre lumină.

– Mai vreau una. Care crezi că ar fi șansele s-o capăt în următoarea oră?

Xavier pocni din degete spre servitorul cel mai apropiat. Mașina se răsuci, încremeni, făcu un pas în direcția lor și se prăbuși.

După ce reveniră în locuința lor, Antoinette căzu pe gânduri. Seara, când efectele cele mai rele ale berii trecuseră, lăsându-i capul

limpede, totuși țiuind ușor, ea se furișă în biroul lui Xavier, inițializă consola care părea recuperată dintr-un muzeu și începu să interogheze centrul de date al caruselului pentru informații despre Clavain. Trebuia să admită că i se trezise curiozitatea, dar, chiar dacă ar fi fost curioasă în timpul drumului spre casă, ar fi trebuit să aștepte până acum pentru a accesa arhivele la nivel de sistem. Ar fi fost prea riscant să expedieze o interogație din *Pasărea*, iar memoriile navei nu erau chiar cele mai cuprinzătoare.

Antoinette nu cunoscuse decât mediul post-Epidemie, așa că nu se aștepta să găsească realmente informații utile, chiar dacă datele căutate ar fi putut exista cândva. Rețelele de date ale sistemului fuseseră reconstruite aproape de la zero în anii post-Epidemie, însă mare parte din cele arhivate anterior fuseseră denaturate sau șterse în timpul crizei.

Spre surprinderea ei, existau multe informații despre Clavain, sau cel puțin despre un *anume* Clavain. Faimosul Clavain, despre care avea cunoștință Xavier, se născuse pe Pământ cu mult timp în urmă, în secolul XXII, în una dintre ultimele veri perfecte înainte ca ghețarii să înainteze și planeta să devină un bulgăre de zăpadă imaculată. Plecase pe Marte și luptase împotriva Agregaților în prima lor întrupare. Antoinette reciti datele acelea și se încruntă: *împotriva* Agregaților? Continuă însă lectura.

Clavain devenise faimos pe Marte. Fusese poreclit „Măcelarul din Tharsis", omul care schimbase cursul Bătăliei Protuberanței. El autorizase utilizarea armelor nucleare, cu merçur roșu și cu fază-spumă împotriva păianjenilor, săpând pe fața planetei cratere sticloase cu diametre de kilometri. În conformitate cu unele relatări, acțiunile lui îl desemnau fără ezitare drept criminal de război. Pe de altă parte, potrivit unor rapoarte mai puțin partizane, faptele lui Clavain puteau fi interpretate ca salvatoare a milioane de vieți, atât de păianjeni, cât și de aliați, care ar fi fost altfel pierdute într-o prelungită campanie de teren. În mod egal, existau rapoarte despre eroismul lui, despre cum salvase viețile unor soldați și civili, despre cum suferise el însuși multe răni, își revenise și se întorsese pe linia frontului. Când păianjenii doborâseră turnul aerian de andocare de

la Chryse, Clavain fusese imobilizat sub sfărâmături timp de optsprezece zile fără hrană sau apă, cu excepția rezervelor din combinezon. Când îl scoseseră, îl găsiseră strângând la piept o pisică ce fusese de asemenea prinsă sub ruine, cu spinarea ruptă, totuși încă în viață, pe care o alimentase din rațiile lui. Pisica murise după o săptămână. Clavain avusese nevoie de trei luni ca să-și revină.

Însă cariera lui nu se sfârșise atunci. Fusese capturat de regina păianjenilor, femeia numită Galiana, creatoarea porcăriei cu păianjenii. Galiana îl ținuse prizonier luni în șir și-l eliberase după ce se negociase încetarea focului. Între cei doi foști adversari existase mereu o legătură stranie. Când pacea instabilă începuse să se dezintegreze, Clavain încercase să meargă la regina păianjenilor pentru a îndrepta situația. Se presupune că el „dezertase" în misiunea respectivă, se alăturase Agregaților, le acceptase în creier mașinile remodelatoare și devenise unul dintre păianjenii minții-stup.

Și tot atunci Clavain dispăruse, mai mult sau mai puțin, din istorie. Antoinette trecu repede peste restul înregistrărilor și găsi numeroase rapoarte care pomeneau despre el, apărând ici și colo, în următorii patru sute de ani. Era posibil, nu putea nega asta. Clavain nu mai era tânăr când dezertase, dar cu ajutorul criogeniei și al dilatării temporale ce însoțeau în mod firesc orice călătorii stelare, era posibil ca el să fi trăit propriu-zis doar câteva decenii din acele patru secole. Iar asta fără să țină măcar seama de genul de terapii de rejuvenare care existaseră înainte de Epidemie. Era *posibil* ca individul să fi fost Clavain, dar putea la fel de bine să fi fost altcineva cu același nume. Care erau șansele ca viața lui Antoinette Bax să se intersecteze cu a unui personaj istoric major? Ea nu avusese niciodată parte de asemenea întâmplări.

Tresări. Dinapoia ușii biroului se auzeau gălăgie, zgomote de obiecte răsturnate și bubuituri, apoi Xavier ridică glasul, protestând. Antoinette închise terminalul și ieși.

Ceea ce văzu o făcu să icnească. Xavier era lipit de un perete, cu tălpile la vreo trei centimetri deasupra podelei. Îl ținuia acolo – dureros, fără doar și poate – un manipulator al unui proxy polițist, negru-lucios și cu multe brațe. Mașina – Antoinette se gândi din nou

la coliziunea de coşmar a mai multor perechi de foarfeci negre, uriaşe – năvălise în birou, răsturnând fişete şi ghivece cu plante.

Se uită la proxy. Deşi toţi păreau aproape identici, Antoinette ştia pur şi simplu că era acelaşi care o vizitase la bordul *Păsării*, condus de acelaşi pilot.

– Rahat! zise ea.

– Bună ziua, domnişoară Bax!

Maşina îl coborî, nu tocmai blând, pe Xavier pe podea. Bărbatul tuşi şi suflă greu, frecându-şi o zonă dureroasă de sub gât. Încercă să vorbească, dar nu izbuti decât să horcăie răguşit o serie de vocale.

– Domnul Liu, rosti proxy, m-a stânjenit în decursul investigaţiilor.

Xavier tuşi din nou.

– Eu... doar... nu m-am ferit destul de iute din drum.

– Ai păţit ceva? îl întrebă Antoinette.

– Sunt bine, răspunse el recâştigând o parte din culoarea pe care o pierduse cu o clipă în urmă.

Se întoarse către maşina care ocupa majoritatea biroului şi care acum întorcea pe toate părţile unele obiecte, iar pe altele le examina cu mulţimea sa de membre.

– Ce dracu' vrei?

– Răspunsuri, domnule Liu. Răspunsuri la exact aceleaşi întrebări care m-au intrigat şi la vizita anterioară.

Antoinette se încruntă spre maşină.

– Rahatul ăsta te-a vizitat în absenţa mea?

Îi răspunse proxy:

– Exact, domnişoară Bax. Am simţit că era necesar din cauză că n-aţi cooperat.

Xavier o privi pe Antoinette.

– A fost la bordul *Păsării*, confirmă femeia.

– Şi?

Proxy răsturnă un fişet şi începu să scotocească cu aparentă plictiseală prin hârtiile revărsate dinăuntru.

– Domnişoara Bax mi-a arătat că transporta un pasager într-un sarcofag de refrisomn. Explicaţia ei, confirmată de Căminul

Idlewild, a fost o încurcătură administrativă, urmată de readucerea corpului în Cămin.

Antoinette strânse din umeri, știind că trebuia să recurgă la un bluf pentru a scăpa.

– Și?

– Corpul era deja mort, iar dumneata n-ai mai ajuns la Căminul Idlewild. La scurt timp după plecarea mea, te-ai îndreptat spre spațiul interplanetar.

– De ce aș fi procedat așa?

– Exact asta doresc să aflu, domnișoară Bax.

Proxy abandonă hârtiile și împinse fișetul într-o parte, șfichiuind zumzăitor dintr-un membru cu muchii ascuțite, acționat de un piston.

– L-am întrebat pe domnul Liu, dar el nu m-a ajutat deloc. Nu-i așa, domnule Liu?

– Ți-am spus ce știam.

– Poate că ar trebui să mă interesez mai îndeaproape și de dumneata, domnule Liu, ce crezi? Judecând după arhivele poliției, ai un trecut foarte interesant. L-ai cunoscut bine pe James Bax, nu-i așa?

Xavier strânse din umeri.

– Cine nu l-a cunoscut?

– Ai lucrat pentru el, ceea ce implică o cunoaștere nu doar superficială, n-ai zice?

– Noi am avut o înțelegere de afaceri. Eu îi reparam nava – repar o mulțime de nave. Asta nu înseamnă că am fost căsătoriți.

– Dar ai știut neîndoios că James Bax era un personaj care ne interesa pe noi, domnule Liu. Un individ pe care nu-l preocupau în mod excesiv noțiunile de bine și rău. Un individ pe care nu-l tulburau detalii insignifiante ca legile.

– De unde era el să știe? replică Xavier. Rahații ca voi fac legile din mers.

Proxy se mișcă cu viteză orbitoare, devenind o ceață neagră învolburată. Antoinette simți doar curentul produs când trecu pe lângă ea, iar în clipa următoare Xavier era din nou țintuit de perete, însă acum mai sus și aparent cu o forță mult mai mare. Horcăia

strangulat și trăgea cu mâinile de manipulatoarele mașinii într-un efort disperat de a se elibera.

– Domnule Liu, știai că dosarul Merrick n-a fost niciodată închis în mod satisfăcător?

Xavier nu putea răspunde.

– Dosarul Merrick? repetă Antoinette.

– Lyle Merrick, răspunse proxy. Îl cunoști pe individ. Un comerciant, ca tatăl dumitale. Aflat de partea greșită a legii.

– Lyle Merrick a murit...

Xavier începuse să se învinețească la față.

– Însă dosarul lui n-a fost niciodată închis, domnișoară Bax. Au rămas multe întrebări nerezolvate. Ce știi despre Decizia Mandelstam?

– Alta dintre noile voastre legi de rahat?

Mașina îl lăsă pe Xavier să cadă pe podea. Bărbatul își pierduse cunoștința. Antoinette speră că-și pierduse doar cunoștința.

– Domnișoară Bax, tatăl dumitale l-a cunoscut pe Lyle Merrick. Xavier Liu l-a cunoscut pe tatăl dumitale. Alăturând acestor date înclinația dumitale de a transporta corpuri moarte în zona de război fără nicio explicație logică la care să mă pot gândi, nu-i de mirare că voi doi ne interesați în asemenea măsură, n-ai crede?

– Dacă-l mai atingi o dată pe Xavier...

– Ce vei face, domnișoară Bax?

– O să...

– Nu vei face nimic. Ești lipsită de orice putere aici. În incinta aceasta, nu există nici măcar videocamere sau microfoane de securitate. O știu pentru că am verificat.

– Labagiule!

Mașina se apropie de ea.

– Desigur, s-ar putea să transporți asupra dumitale vreun dispozitiv camuflat.

Antoinette se lipi cu spatele de peretele biroului.

Proxy extinse un manipulator. Ea se retrase și mai mult, sugându-și abdomenul, dar în zadar. Proxy își coborî manipulatorul pe obrazul ei, destul de blând, însă Antoinette era oribil de conștientă

de dezastrul pe care l-ar fi putut face mașina dacă ar fi dorit. După aceea manipulatorul îi mângâie gâtul și continuă să coboare, zăbovindu-i deasupra sânilor.

– L... labagiule!

– Cred că este posibil să ai asupra ta o armă sau droguri.

Urmă o înceţoșare metalică și același curent repulsiv de aer. Femeia tresări, dar totul durase doar o secundă. Proxy îi sfâșiase jacheta; jacheta ei favorită de culoarea prunei fusese făcută zdrenţe. Pe dedesubt purta o vestă fără mâneci, neagră, mulată pe corp, cu buzunare pentru scule. Antoinette se zbătu și înjură, însă mașina continuă s-o ţină strâns. Desena forme pe vestă, trăgând-o și îndepărtând-o de pielea ei.

– Trebuie să mă asigur, domnișoară Bax.

Ea se gândi la pilotul proxy, inserat chirurgical într-un recipient din oţel undeva în pântecul cuterului de poliţie care se afla probabil în apropiere, cu puţin mai mult decât un sistem nervos central și câteva anexe banale.

– Eşti un rahat cu minţile prăjite.

– Sunt doar... *meticulos*, domnișoară Bax.

Înapoia mașinii se auzi o bubuitură și un zăngănit. Proxy încremeni. Antoinette îşi ţinu răsuflarea, la fel de nedumerită. Se întrebă dacă pilotul anunţase mai mulţi proxy de distracţia care avea să urmeze.

Mașina se îndepărtă de femeie și se întoarse foarte lent. În faţa ei se afla acum un zid maro-portocaliu și negru, șocant, care se unduia. Potrivit estimării lui Antoinette, erau cel puţin șase-șapte urangutani și cam tot atâtea gorile cu spinări argintii amplificate. Toate fuseseră augmentate pentru poziţie bipedă completă și toate purtau arme improvizate... în unele cazuri nu tocmai improvizate.

Gorila din faţă ţinea în mâini o cheie franceză comic de uriașă. Când vorbi, glasul îi suna aproape complet în subsonice, ceva ce Antoinette mai degrabă simţea în stomac, decât auzea.

– Dă-i drumul, rosti gorila.

Proxy îşi cântări șansele. Probabil că le-ar fi învins pe toate hiperprimatele. Avea tasere, pistoale cu adezivi și alte chestii afurisite.

Ar fi ieşit însă o mizerie mare, ar fi trebuit date multe explicaţii şi nu exista nicio garanţie că proxy n-ar fi suferit destule stricăciuni înainte de a putea supune sau omorî toate primatele.

Nu merita să se obosească, mai ales când în spatele celor mai multe specii de hiperprimate existau sindicate şi lobby-uri politice foarte puternice. Convenţiei Ferrisville i-ar fi fost mult mai greu să explice moartea unei gorile sau a unui urangutan decât a unui om, mai cu seamă în Caruselul New Copenhagen.

Proxy se retrase şi-şi plie majoritatea membrelor. Pentru o clipă, zidul de hiperprimate refuză să-i permită să plece şi Antoinette se temu că va urma vărsare de sânge. Însă salvatorii ei nu doriseră decât să-şi demonstreze hotărârea.

Zidul se desfăcu în două şi proxy ieşi grăbit.

Antoinette suspină prelung. Ar fi dorit să le mulţumească hiperprimatelor, însă prima ei grijă, cea mai urgentă, era Xavier. Îngenunche lângă el şi-i atinse gâtul. Simţi pe ceafă o răsuflare animalică, fierbinte.

– El este bine?

Femeia privi chipul magnific al gorilei, care părea sculptat în cărbune.

– Cred că da. Cum aţi ştiut?

Glasul superb de bas hurui:

– Xavier apasă buton de panică. Noi venim.

– Mulţumesc.

Gorila se retrase puţin, dominând-o cu statura ei.

– Nouă ne place Xavier. Xavier ne tratează bine.

Ulterior Antoinette îşi examină resturile jachetei. I-o dăruise tata, când ea împlinise şaptesprezece ani. Îi fusese mereu cam micuţă – când o purta, aducea mai degrabă cu jacheta unui matador –, dar fusese mereu favorita ei şi simţise întotdeauna că o făcea să arate bine. Acum era distrusă într-un fel imposibil de reparat.

După ce primatele plecaseră şi Xavier se sculase în picioare, zguduit, dar în esenţă nevătămat, făcură ce putură pentru a aranja camera. Avură nevoie de câteva ore, din care cele mai multe

petrecute cu reordonarea hârtiilor. Xavier fusese mereu meticulos cu păstrarea documentelor; chiar și când firma se îndrepta spre faliment, el spunea că nu intenționează să le dea ticăloșilor de creditori mai multe muniții decât aveau deja.

Până la miezul nopții, locul arăta din nou respectabil. Antoinette știa însă că nu se terminase. Proxy o să revină, iar data următoare o să se asigure că nu vor exista niciun fel de primate salvatoare. Chiar dacă el n-avea să afle niciodată ce făcuse femeia în zona de război, existau o mie de feluri prin care autoritățile o puteau scoate din lumea afacerilor. Proxy putea să fi sechestrat deja *Pasărea*. El nu făcea nimic altceva – Antoinette trebuia să-și reamintească întruna că îl pilota un om – decât să se joace cu ea, să-i transforme viața într-un șir mizerabil de griji, pentru a se amuza când nu șicana și hărțuia pe altcineva.

Se gândi să-l întrebe pe Xavier de ce fusese atât de interesat de foștii asociați ai tatălui ei, mai ales de Lyle Merrick, apoi decise să dea totul uitării, cel puțin până dimineață.

Xavier ieși și mai cumpără două beri, pe care le băură în timp ce puneau la locurile lor ultimele mobile.

– Totul se va rezolva până la urmă, îi zise el.

– Ești sigur?

– O meriți, Antoinette. Tu ești un om bun. N-ai vrut nimic altceva decât să îndeplinești dorința tatălui tău.

– Atunci, de ce mă simt ca o idioată?

– N-ar trebui, răspunse bărbatul și o sărută.

Făcură dragoste din nou – părea că trecuseră câteva zile de când o făcuseră ultima dată –, după care Antoinette adormi și se adânci prin straturi de anxietate tot mai vagă, până când conștiința încetă să mai funcționeze. Visul propagandei demarhiste preluă atunci inițiativa: cel în care ea se afla într-o navă de linie atacată de păianjeni, visul în care era dusă la baza lor din cometă și pregătită pentru operația chirurgicală care s-o integreze în mintea-stup.

Însă acum exista o deosebire. Când Agregații veniră să-i deschidă craniul și să-și afunde mașinăriile în el, cel care se aplecă deasupra ei își înlătură masca chirurgicală pentru a dezveli chipul pe care ea

îl recunoștea acum din textele de istorie, din cele mai recente consemnări. Era chipul unui patriarh bătrân, cu părul și barba albe, cu fața ridată și expresivă, tristă și veselă deopotrivă, o față care, în orice alte circumstanțe, ar fi părut a unui bunic înțelept și bun.

Era fața lui Nevil Clavain.

– Ți-am zis să nu-mi mai ieși niciodată în cale, spuse el.

Cuibul-Mamă se afla la un minut-lumină în spatele lui, când Clavain instrui corveta să se întoarcă și să înceapă manevra de decelerare, urmând datele de navigație primite de la Skade. Peisajul stelar se rotea ca și cum ar fi fost acționat de un mecanism bine lubrifiat, iar umbre și lumini alburii se scurgeau peste bărbat și peste siluetele celor doi pasageri ai săi. Corveta era nava cea mai rapidă din flota intrasistem a Agregaților, totuși înghesuirea a trei persoane în ea aducea cu un exercițiu matematic de ambalare optimă. Clavain era fixat în centuri de siguranță pe scaunul pilotului, cu comenzi tactile și afișaje vizuale în imediata apropiere. Puteai pilota nava fără măcar să clipești, însă fusese de asemenea concepută să reziste atacurilor cibernetice care ar fi putut slăbi comenzile neurale de rutină. Clavain o pilota oricum prin comenzi tactile, deși abia dacă mișcase un deget în ultimele ore. Sinteze tactice îi aglomerau câmpul vizual, concurând pentru atenția lui, dar pe o rază de șase ore-lumină nu existaseră indicii de activitate inamică.

Chiar în spatele său, ținându-și genunchii paralel cu umerii lui, se aflau Remontoire și Skade. Fuseseră inserați în spații cu formă umană, între suprafețele interioare ale compartimentelor pentru arme și ale rezervoarelor pentru combustibil și, precum Clavain, purtau costume spațiale ușoare. Blindajele negre ale costumelor îi reduceau la nivelul unor extensii abstracte ale interiorului corvetei. Abia exista loc pentru costume, cât despre spațiul necesar îmbrăcării lor, nici nu putea fi vorba.

Skade?

[Da, Clavain.]

Crezi că acum îmi poți spune încotro mergem?

[Urmează pur și simplu planul de zbor și vom ajunge acolo la timp. Maestrul Lucrărilor ne așteaptă.]

Maestrul Lucrărilor? Este cineva pe care-l cunosc?

Zări curba ușoară a zâmbetului lui Skade reflectată în geamul corvetei.

[Vei avea în curând plăcerea.]

Bărbatului nu trebuia să i se spună că locul spre care se îndreptau se afla în aceeași parte a haloului de comete ce conținea Cuibul-Mamă. În spațiul de aici nu exista nimic cu excepția vidului și a cometelor, ba chiar și acestea din urmă erau puține. Agregații le transformaseră pe unele în momeli pentru a-i ademeni pe inamici și amplasaseră pe altele senzori, bombe și sisteme de bruiaj, totuși Clavain nu știuse că asemenea activități se desfășurau așa aproape de casă.

În timpul zborului, accesă fluxurile de știri la nivel de sistem. Doar agențiile inamice cele mai partizane afirmau că demarhiștii ar mai fi avut acum șanse de victorie. Majoritatea vorbeau deschis despre înfrângere, deși formulările erau întotdeauna în termeni ambigui: *încetarea ostilităților*, *concesii față de unele solicitări ale inamicului*, *redeschiderea negocierilor cu Agregații*... litania continua, dar nu era greu să citești printre rânduri.

Atacurile împotriva activelor Agregaților se răriseră, iar rata succeselor se diminuase pe măsură. Inamicul se concentra acum spre protejarea propriilor baze și a punctelor întărite, însă era depășit chiar și acolo. Majoritatea bazelor trebuiau realimentate cu provizii și muniții de la principalele centre de producție, ceea ce însemna convoaie de nave-robot care se întindeau pe traiectorii lungi și solitare prin sistem. Agregații le interceptau cu ușurință; nici măcar nu merita să le captureze încărcătura. Demarhiștii lansaseră programe de urgență pentru a-și recăpăta o parte din competențele în nanofabricație de care se bucuraseră înainte de Epidemia Fuziunii, dar zvonurile provenite din laboratoarele lor militare indicau eșecuri teribile, echipe întregi de cercetători transformate în mâzgă cenușie de replicatori scăpați de sub control. Era ca o rederulare a secolului XXI.

Şi cu cât deveneau mai disperaţi, cu atât le erau mai groaznice eşecurile.

Forţele de ocupaţie Agregate capturaseră cu succes o serie de avanposturi şi instauraseră rapid regimuri-marionetă, îngăduind existenţei cotidiene să continue aproape la fel ca înainte. Deocamdată nu începuseră programe de conversie neurală în masă, dar criticii lor spuneau că era doar o chestiune de timp înainte ca populaţii întregi să fie subjugate cu implanturi Agregate şi înrobite în mintea-stup strivitor de uniformă. Grupări ale Rezistenţei izbutiseră câteva atacuri distrugătoare împotriva puterii Agregate din respectivele state-marionetă, încheind coaliţii vagi cu Skyjacki, hiperporci, iele şi alte fracţiuni similare din sistem, pe care le aliaseră împotriva noii autorităţi. Tot ce făceau, se gândi Clavain, era să accelereze probabilitatea implementării unei forme de recrutare neurală, fie numai şi pentru binele public.

Deocamdată însă Yellowstone şi spaţiul din imediata sa apropiere – Centura Ruginită, habitatele de pe orbite înalte, caruselele şi roiurile de nave stelare parcate – nu fuseseră vizate. Deşi se confrunta cu propriile probleme, Convenţia Ferrisville continua să menţină un control de faţadă. De mult timp ambele tabere erau mulţumite să aibă o zonă neutră, unde spionii puteau schimba informaţii şi unde agenţii sub acoperire puteau să contacteze terţi şi să ademenească posibili colaboratori, simpatizanţi sau dezertori. Unii spuneau însă că şi aceasta nu era decât o situaţie temporară, că Agregaţii nu o să se mulţumească cu ocuparea majorităţii sistemului, că ei controlaseră Yellowstone doar pentru câteva decenii şi nu o să dea cu piciorul ocaziei de a o revendica definitiv. Ocupaţia lor anterioară fusese o intervenţie pragmatică la invitaţia demarhiştilor, dar a doua avea să fie o aplicare a controlului totalitarist într-un fel pe care istoria nu-l mai văzuse de secole.

Aşa afirmau teoriile curente, dar dacă până şi ele n-ar fi fost decât o prognoză disperat de optimistă?

Skade îi spusese că semnalele provenite de la armele pierdute fuseseră detectate cu peste treizeci de ani în urmă. Memoriile pe care le căpătase Clavain şi datele la care avea acum acces îi

confirmau povestea, dar nu exista niciun fel de explicație a motivului pentru care recuperarea armelor devenise brusc o chestiune de urgență vitală pentru Cuibul-Mamă. Skade afirmase că până atunci războiul ar fi îngreunat orice tentativă, dar cu certitudine aceasta nu era decât o parte din adevăr. Trebuia să mai existe ceva: o criză sau amenințarea unei crize, care făcuse ca recuperarea armelor să devină atât de importantă. Ceva speriase Sanctuarul Interior.

Clavain se întrebă dacă Skade – și, implicit, Sanctuarul Interior – știa despre lupi ceva ce nu-i spuseseră deocamdată. După întoarcerea Galianei, lupii fuseseră considerați o amenințare neliniștitoare, totuși îndepărtată, ceva care să stârnească îngrijorare doar când omenirea va pătrunde mai adânc în spațiul interstelar. Dar dacă apăruseră noi informații? Dacă lupii se aflau mai aproape?

Bărbatul ar fi dorit să alunge ideea aceasta, însă constată că n-o putea face. Pentru restul călătoriei gândurile lui descriseră cercuri ca vulturii pe cer, examinând ideea din toate unghiurile, disecând-o. Clavain se sili să-și îngroape întrebările sub gânduri conștiente abia când Skade își împinse din nou gândurile în capul lui.

[Aproape am ajuns, Clavain. Ai înțeles că nimic din ce vei vedea în continuare nu poate fi împărtășit cu restul Cuibului-Mamă, da?]

Bineînțeles. Sper că ați fost discreți în ceea ce faceți aici. Dacă ați atras atenția inamicului, ați putea compromite totul.

[Nu, nu i-am atras atenția.]

Nu asta era ideea, ci faptul că n-ar fi trebuit să existe niciun fel de operațiuni pe o rază de zece ore-lumină în jurul...

[Ascultă-mă, Clavain.]

Skade se aplecă înainte și plasa harnașamentului de siguranță se contură, întinsă, pe curbele negre ale costumului ei spațial.

[Trebuie să-nțelegi ceva: de acum războiul nu mai este grija noastră principală. Îl vom câștiga.]

Nu-i subestima pe demarhiști.

[Ah, nici vorbă! Dar trebuie să-i trecem în planul secund. Unicul subiect serios acum este recuperarea armelor din clasa-iad.]

Trebuie să fie neapărat recuperare? Sau te-ai mulțumi și cu distrugerea lor?

Clavain îi privi cu atenție reacția. Mintea lui Skade era închisă pentru el chiar și după ce fusese admis în Consiliu.

[Distrugere? În numele Pământului, de ce am vrea să le distrugem?]

Mi-ai spus că principalul vostru obiectiv este de a le opri să cadă în mâini greșite.

[Da, asta este esența.]

Așadar, ai îngădui să fie distruse? Distrugerea ar avea același efect, nu? Și bănuiesc că ar fi mult mai simplu din punct de vedere logistic.

[Finalul preferat de noi este recuperarea.]

Preferat?

[*Foarte* preferat.]

Motoarele corvetei accelerară brusc. O cochilie cometară întunecată deveni vizibilă în întuneric. Proiectoarele frontale ale navei îi baleiară suprafața, cercetând și iscodind. Cometa se rotea lent, mai rapid decât Cuibul-Mamă, totuși în limite rezonabile. Clavain estimă că bulgărele de zăpadă murdară avea diametrul de șapte-opt kilometri – cu un ordin de magnitudine mai mic decât căminul său. Putea fi ascuns cu ușurință în interiorul cav al Cuibului-Mamă.

Corveta se apropie de suprafața neagră cu aspect de spumă a cometei, își opri deriva prin jeturi sacadate de flăcări violete, apoi lansă gheare de ancorare. Acestea izbiră solul și străpunseră ghemul aproape invizibil de epoxid, țesut în jurul cometei pentru ranforsare structurală.

Ați lucrat ceva, albinuțelor. Câți oameni ai aici, Skade?

[Niciunul. Doar o mână dintre noi au fost vreodată aici și nimeni nu locuiește permanent. Toate activitățile au fost complet automate. Un agent operativ din Consiliul Închis vine periodic să verifice stadiul lucrărilor, dar în general servitorii au lucrat nesupravegheați.]

Servitorii nu sunt atât de inteligenți.

[Ai noștri sunt.]

Clavain, Remontoire și Skade își puseră căștile și părăsiră corveta prin ecluza dinspre suprafață, sărind peste câțiva metri de vid

până atinseră membrana de ranforsare. Aceasta îi prinse ca o bandă adezivă și oscilă înainte și înapoi, până le amortiză energia de impact. După ce membrana își încetă oscilațiile, Clavain își desprinse cu blândețe brațul de pe suprafața adezivă și se ridică în capul oaselor. Adezivul era îndeajuns de sofisticat ca să cedeze la mișcări normale, dar rămânea lipicios în cazul unei acțiuni atât de energice încât să desprindă pe cineva de pe cometă la viteza de evadare. În mod similar, membrana era rigidă sub forțe normale, dar se deforma elastic la coliziunea cu un obiect care avea viteza mai mare de câțiva metri pe secundă. Mersul era posibil, cu condiția să fie rezonabil de lent, dar orice altceva mai impetuos ar fi dus la imobilizarea subiectului până când acesta se destindea.

Skade, ușor de recunoscut după casca ei cu creastă, porni înainte, urmând probabil un semnal de ghidare la care avea acces doar ea. După cinci minute, ajunseră la o depresiune mică în suprafața cometei. Clavain distinse o apertură neagră de intrare în punctul cel mai adânc al depresiunii, aproape invizibilă pe fundalul negrului de funingine al suprafeței. Membrana prezenta un orificiu circular protejat de o flanșă inelară.

Skade îngenunche și adezivul îi cuprinse genunchii prin intermediul curgerii capilare. Ea ciocăni de două ori în muchia flanșei, apoi așteptă. După circa un minut, din beznă apăru un servitor, depliind o mulțime de picioare și apendice articulate când ieși din orificiul strâmt. Semăna cu un greier de fier războinic și Clavain recunoscu modelul general de constructor – în Cuibul-Mamă existau mii de asemenea mașini –, totuși în mișcările acesteia exista ceva neliniștitor de sigur, ba chiar trufaș.

[Clavain, Remontoire... vă fac cunoștință cu Maestrul Lucrărilor.]

Servitorul?

[Te asigur că Maestrul este mai mult decât un simplu servitor.]

Skade trecu pe limbaj verbal.

– Maestre... dorim să vizităm interiorul. Te rog, permite-ne accesul.

Glasul Maestrului zumzăi ca un roi de viespi.

– Nu cunosc aceste două persoane.

– Clavain și Remontoire dețin amândoi autorizarea Consiliului Închis. Poți să-mi citești mintea și vei vedea că nu vorbesc sub amenințarea lor.

Urmă o pauză, timp în care mașina se apropie de Skade, extrăgându-și tot corpul din flanșă. Avea multe picioare și brațe, unele terminate prin tălpi cu pensete, altele prin clești specializați, unelte sau senzori. De ambele părți ale capului de forma unei prisme triunghiulare, existau grupuri de senzori majori, strânși laolaltă ca niște ochi compuși multifațetați. Skade rămase nemișcată în timp ce servitorul avansă, apoi se opri lângă ea, dominând-o mult în înălțime. Mașina își coborî capul și-l mișcă într-o parte și în alta, apoi îl ridică.

– Vreau să citesc și mințile lor.

– Te rog.

Servitorul se apropie de Remontoire, coborî capul și-l baleie. Dură ceva mai mult decât cu Skade. Apoi, aparent satisfăcut, trecu la Clavain. Bărbatul îl simți scotocindu-i prin minte, cercetând-o energic și sistematic. În timp ce-l sonda, un torent de mirosuri, sunete și imagini vizuale reamintite îi izbucni în conștiință, dispărând fulgerător pentru a fi înlocuite de altele. La răstimpuri, mașina se oprea, revenea și apela o imagine anterioară, asupra căreia zăbovea suspicioasă. Pe altele le răsfoia cu dezinteres. Procesul fu milos de rapid, totuși Clavain se simți parcă răscolit pe dinăuntru.

Apoi scanarea încetă, torentul se opri și mintea redeveni doar a lui.

– Acesta este conflictual, rosti servitorul. Pare să aibă îndoieli. Am dubii în privința lui. Nu pot accesa structuri neurale profunde. Poate că ar trebui să-l scanez la rezoluție mai înaltă. O procedură chirurgicală minoră ar permite...

Skade îl întrerupse.

– Nu este necesar, Maestre. El are dreptul la îndoielile acelea. Vrei să ne lași acum să trecem?

– Așa ceva nu este în ordine. Este contrar regulilor. O intervenție chirurgicală limitată...

Maşina continua să-l fixeze pe Clavain cu grupurile ei de senzori.

– Maestre, aceasta este o comandă directă. Lasă-ne să trecem.

Servitorul se trase într-o parte.

– Foarte bine. Mă supun sub ameninţare. Voi insista ca vizita să fie scurtă.

– Nu te vom reţine, zise Skade.

– Nu, nu o veţi face. Veţi lăsa de asemenea armele afară. Nu voi permite accesul dispozitivelor cu densitate energetică ridicată în interiorul cometei mele.

Clavain coborî ochii spre centura utilitară a propriului costum şi desprinse pistolul-boser cu rază mică de a cărui existenţă aproape că nu avusese habar. Se aplecă să aşeze pistolul pe gheaţă, dar în aceeaşi clipă Maestrul Lucrărilor se mişcă cu iuţeala unui şfichi de bici şi-i luă arma din mână. Clavain o văzu apoi rotindu-se în bezna de deasupra, azvârlită cu o viteză mai mare decât cea de evadare. Skade şi Remontoire procedară la fel, iar Maestrul le tratã pistoalele cu acelaşi şfichi rapid. După care servitorul se întoarse, cu picioarele ca o ceaţă metalică dansantă, şi pătrunse înapoi prin gaură.

[Haideţi! Nu-i plac vizitatorii şi devine iritat dacă zăbovim prea mult.]

Remontoire le împinse un gând în minţi.

[Vrei să zici că *acum* nu este iritat?]

Ce dracu-i ăsta, Skade?

[Un servitor, bineînţeles, doar că este ceva mai inteligent decât majoritatea... asta te neliniştește?]

Clavain o urmă pe femeie prin flanşă, într-un tunel, mai mult plutind decât păşind, călăuzindu-se printre pereţii ca ai unui gâtlej din gheaţă compactată. Până la confiscarea pistolului, abia dacă fusese conştient de existenţa sa, dar acum se simţea parcă vulnerabil fără el. Îşi pipăi centura utilitară, însă nu conţinea nimic altceva care să-i poată sluji ca armă împotriva servitorului, dacă i-ar fi atacat. Avea câteva cleme şi gheare miniaturale, două balize semnalizatoare de mărimea unui degetar şi un spray de etanşare standard. Unicul obiect care se apropia cât de cât de o armă reală – spray-ul avea raza de

acțiune de numai doi-trei centimetri, deși semăna cu o armă – era un cuțit piezoelectric, care ar fi putut străpunge materialul unui costum spațial, dar n-ar fi avut niciun efect împotriva unei mașini blindate sau chiar împotriva unui adversar bine antrenat.

Știi foarte bine că da. Mintea nu mi-a fost niciodată invadată de o mașină... în niciun caz în felul în care tocmai a făcut-o asta.

[Ea trebuie să știe că poate avea încredere în noi.]

În timp ce îl sondase, Clavain simțise gustul cu iz metalic al inteligenței mașinii. *Cât de inteligentă este? De nivel-Turing?*

[Mai sus. Cel puțin de nivel-alfa. Haide, nu-ți mai etala aura asta de dezgust moralizator! Cândva ai acceptat mașini care erau aproape la fel de inteligente ca tine.]

Am avut timp să-mi revizuiesc opinia despre supraviețuire.

[Mă întreb dacă motivul este că te simți amenințat de ea.]

Să mă simt amenințat de o mașină? Nu. Tot ce simt, Skade, este milă. Milă că ai lăsat mașina asta să devină inteligentă, dar în același timp ai silit-o să devină sclava ta. Nu mi-am închipuit că asta e credința noastră.

Simți prezența tăcută a lui Remontoire.

[Sunt de acord cu Clavain. Până acum am reușit să ne descurcăm fără mașini inteligente, Skade. Nu pentru că ne-am teme de ele, ci pentru că știm că orice entitate inteligentă trebuie să-și aleagă propriul destin. Totuși, servitorul ăsta nu are liber-arbitru, nu-i așa? Nu are decât inteligență. Una fără cealaltă este un simulacru. Noi am purtat războaie pentru chestiuni mult mai mărunte.]

Undeva înaintea lor se zărea o strălucire mov-pal, la lumina căreia se putea distinge configurația naturală a pereților tunelului. Clavain zări silueta subțiratică a servitorului, conturându-se neagră pe sursa de lumină. „Probabil că a ascultat conversația asta", gândi el, „ne-a auzit dezbătând ce reprezintă el."

[Regret că a trebuit s-o facem, dar n-am avut alternativă. Aveam nevoie de servitori inteligenți.]

[Este sclavie] insistă Remontoire.

[Vremurile disperate cer măsuri disperate.]

Clavain miji ochii spre semiîntunericul purpuriu. *De ce atâta disperare? Credeam că nu facem altceva decât să recuperăm niște bunuri pierdute.*

Maestrul Lucrărilor îi duse în interiorul cometei, cerându-le să se oprească într-o bulă mică, lipsită de aer, aflată în peretele interior al corpului ceresc cav. Se poziționară, fixându-și membrele în chingi de reținere atașate de cadrul rigid din metal aliat al bulei. Aceasta era etanșată ermetic față de incinta principală a cometei. Vidul ce fusese obținut în interior avea un grad atât de ridicat, încât până și pierderea de vapori a costumului lui Clavain ar fi cauzat o degradare inacceptabilă.

Clavain se uită în incintă. Dincolo de sticlă se afla o cavernă de dimensiuni amețitoare. Era scăldată în lumină albastră, fermecătoare, ticsită cu mașini vaste și degaja o senzație aproape subliminală de activitate animată. Pentru o clipă, scena se dovedi prea complexă ca s-o înțeleagă. Avea impresia că privea în adâncurile perspectivei unei picturi medievale fabulos de detaliate, care vrăjea prin arcadele întrepătrunse și turlele unei cetăți celeste strălucitoare, întrezărind în arhitectură nenumărați îngeri din foiță de argint, escadrile după escadrile, cât vedeai cu ochii, pierzându-se în infinitul de azur. Apoi înțelese scara interiorului și-și dădu seama cu un tresărit perceptibil că îngerii nu erau decât mașini îndepărtate: cârduri de servitori constructori care traversau vidul cu miile în timp ce-și vedeau de sarcinile lor. Comunicau între ei prin lasere, iar împrăștierile și reflexiile razelor generau strălucirea albastră tremurătoare din cavernă. Și era într-adevăr rece, bărbatul o știa. Pereții incintei erau presărați de conurile negre și acoperite de proeminențe ce aparțineau motoarelor crio-aritmetice, care calculau non-stop pentru a absorbi căldura activității industriale intense, care altfel ar fi făcut cometa să fiarbă.

Atenția lui Clavain se îndreptă către motivul activității. Nu se miră să vadă navele – nu se miră nici măcar să constate că erau nave stelare –, totuși rămase uimit de stadiul construcției în care ajunseseră. Se așteptase la carcase pe jumătate terminate și acum nu-i

venea să creadă că în curând vor fi gata de zbor. Erau douăsprezece, una lângă alta în schele geodezice de susținere. Aveau forme identice și erau negre și lucioase ca niște torpile sau ca niște balene eșuate pe plajă, ghimpate în preajma pupei de la traversele ieșite în afară și nacelele propulsiilor Agregate. Deși nu existau comparații vizuale evidente, avea convingerea că fiecare navă era lungă de minimum trei-patru kilometri, mult mai mare decât *Mătrăguna*.

Skade zâmbi, observându-i evident reacția.

[Impresionat?]

Cine n-ar fi?

[Acum înțelegi de ce Maestrul era atât de îngrijorat de riscul descărcării accidentale a unor arme sau chiar de suprasarcina unui motopropulsor. Desigur, te întrebi de ce am reînceput să le construim.]

Este o întrebare corectă. Este posibil ca lupii să aibă vreo legătură cu asta?

[Poate că ar trebui să-mi spui de ce crezi că am încetat să le construim.]

Mă tem că nimeni n-a avut niciodată decența să mi-o spună.

[Ești un tip inteligent și trebuie să-ți fi formulat unele teorii personale.]

O clipă Clavain se gândi să-i spună că de fapt chestiunea nu-l preocupase niciodată, că decizia de stopare a construirii navelor stelare fusese luată când el se afla în adâncul spațiului, că devenise un fapt împlinit până se întorsese el și că – ținând seama de nevoia imediată de a-și ajuta tabăra să câștige războiul – nu fusese oricum subiectul cel mai presant.

Însă așa ceva ar fi fost o minciună. Stoparea construirii îl neliniștise întotdeauna.

În general, se presupune că am încetat să mai construim nave din motive economice egoiste sau pentru că ne îngrijora posibilitatea ca propulsiile să cadă în mâinile cui nu trebuia – Ultranauți și alte facțiuni indezirabile. Sau că am descoperit un defect fatal în designul lor, care duce la explozia aleatorie a propulsiilor.

[Da, și în prezent se vehiculează cel puțin alte șase-șapte teorii, de la cele mai vag plauzibile, până la cele ridicol de paranoice. Care ar fi fost în opinia ta motivația?]

Dintre clienții noștri, am avut o relație stabilă doar cu demarhiștii. Ultranauții și-au cumpărat propulsiile la mâna a doua sau a treia ori le-au furat pur și simplu. Însă odată ce relația noastră cu demarhiștii a început să se deterioreze, ceea ce s-a întâmplat după ce Epidemia Fuziunii le-a distrus economia, ne-am pierdut principalul client. Ei nu și-au mai putut permite tehnologia noastră, iar noi nu am fost dispuși s-o vindem unei facțiuni care dădea semne tot mai vădite de ostilitate.

[Un răspuns foarte pragmatic.]

N-am găsit niciodată vreun motiv pentru a căuta o explicație mai profundă.

[Există, desigur, un grăunte de adevăr în asta. Factorii economici și politici au jucat într-adevăr un rol, dar a mai existat ceva. Nu poate să-ți fi scăpat atenției că programul nostru intern de construire de nave fusese mult redus.]

Aveam de purtat un război și dispuneam de suficiente nave pentru nevoile noastre.

[Este adevărat, dar nici navele acelea nu erau active. Traficul interstelar de rutină fusese masiv redus, iar călătoriile între așezări Agregate din alte sisteme se reduseseră la minimum.]

O dată în plus, efectele războiului...

[Au avut un rol remarcabil de mic în această privință, cu excepția asigurării unei acoperiri convenabile.]

Fără să vrea, Clavain aproape că izbucni în râs.

Acoperire?

[Dacă s-ar fi aflat motivul real, atunci panica s-ar fi răspândit în tot spațiul populat de oameni. Tulburările socio-economice ar fi fost incomparabil mai mari decât orice efecte ale războiului actual.]

Și bănuiesc că n-o să-mi spui motivul?

[Dintr-un punct de vedere, ai avut dreptate. Era legat de lupi, Clavain.]

Bărbatul clătină din cap.

Nu se poate.

[De ce nu?]

Pentru că noi am aflat de lupi abia după întoarcerea Galianei. Iar Galiana nu i-a întâlnit decât după ce noi ne-am despărțit.

Nu era nevoie să-i reamintească lui Skade că ambele evenimente se petrecuseră la mult timp după edictul de stopare a construirii navelor.

Casca lui Skade încuviință aproape imperceptibil.

[Este adevărat, dintr-un punct de vedere. Cu certitudine, Cuibul-Mamă a obținut informații detaliate despre natura mașinilor abia după întoarcerea Galianei. Însă existența lupilor – faptul că ei se află în spațiul cosmic – era cunoscută de mulți ani.]

Nu se poate. Galiana a fost prima care i-a întâlnit.

[Nu. Ea a fost doar prima care s-a întors vie – sau cel puțin prima care s-a întors, sub o formă sau alta. Anterior existaseră doar raportări îndepărtate, cazuri misterioase ale unor nave ce dispăruseră, SOS-uri stranii. În decursul anilor, Consiliul Închis a colaționat raportările acelea și a ajuns la concluzia că lupii, sau ceva ca lupii, bântuiau prin spațiul interstelar. Vestea era destul de rea în sine, însă concluzia a fost încă și mai neliniștitoare – și a dus la edict. Patternul pierderilor arăta că mașinile, indiferent ce ar fi fost ele, se ghidau după semnătura specifică pentru motoarele noastre. Am conchis că lupii erau atrași spre noi de emisiile neutrino-tau care ne caracterizează propulsiile.]

Și Galiana?

[Când s-a întors, am știut că avusesem dreptate. Iar ea a dat un nume inamicului nostru. Măcar asta i-o datorăm.]

Skade intră apoi în mintea lui și plantă o imagine. Îi arătă o beznă nemiloasă, presărată cu o brumă de stele slabe, fără putere. Stelele nu făceau nimic pentru a alunga întunericul, ci slujeau doar pentru a-l face mai absolut și mai rece. Așa percepea Skade cosmosul acum – în esență, la fel de ostil vieții ca și o baie în acid. Dar între stele exista și altceva decât pustiu. Mașinile pândeau în spațiile acelea, preferând bezna și frigul. Skade îl făcu pe Clavain să simtă izul crud al inteligenței lor. Comparativ, procesele gândirii Maestrului Lucrărilor păreau reconfortante și prietenoase. În felul

cum gândeau mașinile exista ceva bestial, o foame furioasă de înrobire care eclipsa toate celelalte considerații.

O sete de sânge sălbatică, feroce.

[Ei au fost dintotdeauna acolo, ascunzându-se în beznă, privind și așteptând. Vreme de patru secole, noi am fost extrem de norocoși, deoarece am bâjbâit prin noapte, producând zgomote și lumini, anunțându-ne prezența în galaxie. Cred că din unele puncte de vedere ei trebuie să fie orbi sau poate că există anumite tipuri de semnale pe care le selectează din percepțiile lor. De exemplu, nu s-au îndreptat niciodată spre sursa transmisiunilor noastre radio sau TV, fiindcă altfel ne-ar fi adulmecat *en masse* cu secole în urmă. Asta nu s-a întâmplat deocamdată. Poate că sunt concepuți pentru a reacționa numai la semnele indiscutabile ale unei culturi călătoare printre stele, nu la ale unor culturi doar tehnologice. Sunt simple speculații, desigur, dar ce altceva putem face decât să speculăm?]

Clavain se uită la cele douăsprezece nave stelare noi-nouțe.

Și acum? De ce am reînceput construirea lor?

[Pentru că acum putem. *Mătrăguna* a fost un prototip pentru aceste douăsprezece nave mult mai mari. Ele au propulsii silențioase. Grație anumitor rafinamente introduse în topologia propulsiilor, am reușit să reducem cu două ordine de magnitudine fluxul de neutrino-tau. Este departe de perfecțiune, dar ar trebui să ne permită să reluăm călătoriile interstelare fără teama imediată de a-i atrage pe lupi. Bineînțeles, tehnologia respectivă va trebui să rămână strict sub controlul Agregaților.]

Bineînțeles.

[Mă bucur că vedem lucrurile în același fel.]

Bărbatul privi din nou navele. Cele douăsprezece forme negre erau versiuni mai mari ale *Mătrăgunei*, cu carcasele ajungând la un diametru maxim de circa două sute cincizeci de metri. Aveau pântecele la fel de rotofeie ca vechile luminăluci cu pasageri destinate colonizărilor, care fuseseră proiectate să transporte multe zeci de mii de adormiți înghețați.

Și ce se va întâmpla cu restul omenirii? Ce se va întâmpla cu toate navele vechi care mai sunt încă utilizate?

[Noi am făcut tot ce putem. Agenții Consiliului Închis au reușit să recâștige controlul unor nave proscrise. Ele au fost evident distruse; noi nu le putem folosi, iar propulsiile existente nu pot fi convertite în mod sigur în designul de tip stealth.]

Nu pot?

Skade trimise în mintea lui Clavain imaginea unui planetoid mic, poate un satelit natural; într-o emisferă strălucea roșu-vișiniu scobitura din care fusese smulsă o bucată uriașă.

[Nu.]

Nu cred că a existat vreun moment în care să vă gândiți că ar putea fi util să împărtășiți informația asta, nu-i așa?

În spatele vizorului căștii ei cu creastă, femeia zâmbi îngăduitor.

[Clavain... Clavain. Ești mereu dispus să crezi în binele superior al omenirii. Atitudinea ta mi se pare încurajatoare, realmente. Totuși, la ce ar fi putut sluji aceste destăinuiri? Informația respectivă este deja prea delicată pentru a fi partajată chiar și cu majoritatea Agregaților. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce efect ar avea asupra restului omenirii.]

Bărbatul ar fi vrut s-o contrazică, dar știa că avea dreptate. Trecuseră decenii de când o afirmație a Agregaților fusese luată în serios. Până și despre un avertisment atât de urgent și direct ca acesta s-ar fi presupus că avea intenții duplicitare.

Și dacă tabăra lui ar fi capitulat, predarea sa ar fi fost considerată un vicleșug.

Poate că ai dreptate. Poate. Eu însă tot nu înțeleg de ce ați început brusc să construiți din nou nave.

[Ca pură măsură de precauție, dacă vom avea nevoie de ele.]

Clavain studie din nou navele. Chiar dacă fiecare dintre ele ar fi avut capacitatea de a transporta doar cincizeci-șaizeci de mii de adormiți – și păreau perfect capabile să transporte mult mai mult decât atât –, flota lui Skade ar fi reușit să evacueze aproape jumătate din populația Cuibului-Mamă.

Ca pură măsură de precauție – asta-i tot?

[Ei bine, mai există *într-adevăr* problema măruntă a armelor de clasă-iad. Două nave plus prototipul vor constitui forța operativă pentru recuperare. Ele vor deține armele cele mai avansate din arsenalul nostru și vor conține tehnologii recent dezvoltate de natură avantajoasă tactic.]

Presupun că la fel ca sistemele pe care le testați.

[Mai trebuie efectuate unele teste suplimentare, însă răspunsul este afirmativ...]

Skade se desprinse de chingă.

– Maestru al Lucrărilor, noi am terminat aici. Musafirii mei au văzut destul. Potrivit ultimei tale estimări, când vor fi navele apte pentru zbor?

Servitorul, care se pliase și-și încolăcise apendicele într-un ghem strâns, își roti capul și i se adresă:

– Peste șaizeci și una de zile, opt ore și treisprezece minute.

– Mulțumesc. Fă tot posibilul să scurtezi termenul. Clavain nu mai vrea să zăbovească, nu-i așa?

Clavain nu spuse nimic.

– Vă rog să mă urmați, spuse Maestrul Lucrărilor șfichiuind cu un membru spre ieșire.

Era nerăbdător să-i conducă înapoi la suprafață.

Clavain avu grijă să fie cel dintâi în urma sa.

Se străduia din răsputeri să-și păstreze mintea cât mai goală și mai calmă cu putință, concentrându-se exclusiv asupra aspectelor mecanice ale sarcinii curente. Întoarcerea la suprafața cometei păru să dureze mai mult decât coborârea. Maestrul Lucrărilor mergea înaintea lor, acoperind întreaga secțiune a tunelului și înaintând cu grijă meticuloasă. Dispoziția îi era imposibil de descifrat, totuși Clavain avea impresia că era foarte bucuros că scape de ei trei. Fusese programat să se ocupe de operațiunile de aici cu zel protector și bărbatul nu putea să nu admire modul morocănos în care îi primise. De-a lungul vieții, avusese de-a face cu mulți roboți și servitori programați cu multe personalități convingătoare în mod superficial, însă acesta era primul care păruse nemulțumit în mod real de compania oamenilor.

Pe la jumătatea drumului, Clavain se opri brusc.

Stați puțin.

[Ce s-a întâmplat?]

Nu știu, costumul meu înregistrează o mică pierdere de presiune în mănușă. Probabil că ceva din perete a rupt materialul.

[Imposibil. Peretele este gheață cometară ușor compactată. Ar fi ca și cum te-ai tăia cu fum.]

Clavain aprobă din cap.

Atunci m-am tăiat cu fum. Sau poate că în perete era înglobat un ciob ascuțit.

Se întoarse și ridică mâna, ca să fie văzută. Pe dosul mănușii stângi pâlpâia trandafiriu un petic în formă de săgeată, care indica regiunea generală a unei lente pierderi de presiune.

[Are dreptate, Skade] zise Remontoire.

[Nu-i nimic grav. O poate repara după ce revenim în corvetă.]

Îmi simt mâinile reci. Mi-am mai pierdut mâna asta o dată. N-am de gând s-o pierd iarăși.

O auzi pe femeie șuierând, un sunet nestăpânit de nerăbdare umană pură.

[Atunci repar-o.]

Clavain încuviință din cap și bâjbâi cu spray-ul de la centura utilitară. Reglă duza la valoarea cea mai îngustă și-i lipi vârful de mănușă. Agentul de etanșare ieși ca un vierme subțire și cenușiu, se solidifică instantaneu și aderă la materialul costumului. Bărbatul mișcă duza sinuos, în sus și în jos și de la stânga la dreapta, până ce viermele acoperi toată mănușa.

Mâna îi era rece, dar în același timp îl durea, deoarece străpunsese mănușa cu lama cuțitului piezoelectric. O făcuse fără să fi scos cuțitul de la centură, printr-un singur gest fluid, când mișcase o mână peste centură și orientase cuțitul cu mâna cealaltă. Ținând seama de dificultăți, se descurcase bine, scăpând de o rană mai gravă.

Clavain puse spray-ul la loc, la centură. În cască îi răsuna un sunet regulat de avertisment, iar mănușa continua să pulseze roz – îi putea vedea strălucirea colorată în jurul marginilor agentului de

etanșare –, totuși senzația de frig se diminua. Rămăsese o mică scurgere reziduală, însă nimic care să-i cauzeze dificultăți.

[Ei bine?]

Cred că am rezolvat. După ce ajungem în corvetă, o să mă uit mai atent.

Spre ușurarea lui Clavain, incidentul păru închis. Servitorul își reluă drumul și ei trei îl urmară. Într-un târziu, tunelul străpunse suprafața cometei. Clavain simți momentul de vertij obișnuit și așteptat când stătu iarăși pe suprafața exterioară, deoarece atracția gravitațională a cometei era atât de slabă, încât abia putea fi detectabilă și era foarte ușor, printr-o simplă răsturnare a percepțiilor, să se imagineze lipit cu tălpile de un tavan negru ca tăciunele și cu capul în jos deasupra neantului infinit. Apoi însă momentul acela trecu și el redeveni sigur pe sine. Maestrul Lucrărilor se plie înapoi în flanșă, după care dispăru în tunel.

Ei trei înaintară iute spre corveta care-i aștepta, o prismă triunghiulară perfect neagră, pe fundalul peisajului stelar.

[Clavain...?]

Da, Skade.

[Te deranjează dacă te întreb ceva? Maestrul Lucrărilor a raportat că aveai îndoieli... a fost o observație corectă sau a fost derutat de vechimea extremă a memoriilor tale?]

Poți răspunde tu însăți la întrebarea asta.

[Acum ești convins de necesitatea de a recupera armele? Mă refer la nivel visceral.]

Nimic nu mi-a fost vreodată mai clar. Înțeleg perfect că avem nevoie de armele acelea.

[Simt că ești onest. Înțelegi, așa este?]

Da, așa cred. Ceea ce mi-ai arătat a făcut totul mult mai clar.

Se afla cu zece-doisprezece metri înaintea lui Skade și a lui Remontoire și se mișca pe cât de iute cuteza. Când ajunsese la cel mai apropiat cordon de amarare a corvetei se opri brusc și se întoarse complet, ținând cordonul cu o mână. Gestul fu suficient ca să-i determine pe Skade și Remontoire să încremenească.

[Clavain...]

El smulse cuțitul piezoelectric de la centură și-l înfipse în membrana din plastic care învelea cometa. Setase cuțitul la ascuțime maximă și-l deplasă pe lungime, deschizând o spintecătură în membrană. Se deplasă apoi aidoma unui crab, tăind mai întâi pe o lungime de un metru, apoi de doi metri, iar cuțitul fluieră prin membrană fără să întâlnească aproape niciun fel de rezistență. Trebuia să se țină zdravăn de cordon, așa că nu izbuti să taie mai mult de patru metri.

Până nu spintecase membrana, nu putuse aprecia dacă va fi suficient de lungă, însă o senzație din măruntaie îl anunță că era îndeajuns. Întregul petic de sub corvetă era tras acum de elasticitatea restului materialului. Spintecătura se lungea și se lățea fără niciun efort din partea lui: patru metri, apoi șase, apoi zece... se deschidea ca un fermoar în toate direcțiile. Prinși înapoia ei, Skade și Remontoire erau îndepărtați acum de aceeași forță elastică.

Totul durase una sau două secunde. Era totuși mai mult decât suficient pentru Skade.

Aproape imediat cum înfipse cuțitul, Clavain o simți atacându-i mintea, înțelegând că el încerca să fugă. În clipa aceea, bărbatul percepu o putere neurală brutală, pe care n-o bănuise niciodată. Skade dezlănțuia împotriva lui absolut tot ce avea, renunțând la precauție și secretomanie. Clavain simțea algoritmi de căutare și distrugere care traversau vidul pe unde radio pentru a-i sfredeli craniul, îngropându-se prin straturile suprapuse ale minții lui, căutând și înhățând rutinele fundamentale care i-ar fi permis să-l paralizeze ori să-l facă să-și piardă cunoștința sau pur și simplu să-l ucidă. Dacă el ar fi fost un Agregat simplu, femeia l-ar fi omorât în câteva microsecunde, instruindu-i implanturile neurale să se autodistrugă într-o orgie incendiară de căldură și presiune, iar el ar fi fost pierdut. Așa însă simți doar o durere de parcă cineva i-ar fi bătut un piron de fier în țeastă, cu cruzime, lovitură cu lovitură.

Totuși, își pierdu cunoștința. Episodul nu durase mai mult de două-trei secunde, dar când își reveni, simți o dislocare și nu-și putu reaminti unde se afla sau ce făcea. Nu rămăsese decât un imperativ

chimic arzător, scris în adrenalina care continua să-i inunde sângele. Nu știa exact ce anume o cauzase, dar senzația era implacabilă: o teamă străveche, de mamifer. Fugea de ceva și viața îi era în pericol. Era suspendat cu o mână de un cordon metalic perfect întins. Privi în lungul cordonului – în sus – și văzu o navă, o corvetă, plutind deasupra lui și știu, sau speră, că acela era locul unde trebuia să ajungă.

Începu să se tragă cu brațele în lungul cordonului spre nava care aștepta, amintindu-și pe jumătate ceva ce inițiase el însuși și pe care trebuia să-l continue. Apoi durerea spori chiar mai mult și își pierdu din nou cunoștința.

Clavain se trezi când se opri, lovindu-se de membrana din plastic. Simți iarăși un imbold intens și se strădui să înțeleagă ceva din situația dificilă în care știa, în mod vag, că se află. Deasupra lui era nava pe care și-o reamintea de la trezirea anterioară. Suise centimetru cu centimetru pe cordon, încercând să ajungă la ea. Sau poate coborâse pe cordon, încercând să evadeze de la bordul ei?

Se uită în lateral peste suprafața necunoscută pe care stătea și văzu două siluete care-i făceau semne cu brațele.

[Clavain...]

Vocea – prezența feminină din capul lui – era puternică, totuși nu complet lipsită de compasiune. Se simțea o undă de regret, totuși era genul de regret pe care o profesoară îl poate manifesta față de un elev promițător care a dezamăgit-o. Oare vocea era dezamăgită pentru că el era pe cale să dea greș sau pentru că aproape reușise?

Nu știa. Simțea că, dacă ar fi putut analiza evenimentele cu atenție, dacă ar fi fost lăsat liniștit măcar un minut, atunci ar fi putut pune toate piesele cap la cap. Existase ceva, nu? O sală uriașă, plină cu forme întunecate, amenințătoare.

Tot ce-i trebuia era liniște și pace.

În același timp însă, în mintea lui zbârnâia ceva: o alarmă cauzată de pierdere de presiune. Își privi exteriorul costumului, căutând pulsația roz ce ar fi trebuit să indice rana. O zări: o pată trandafirie pe dosul palmei în care ținea acum cuțitul. Puse cuțitul înapoi în locul gol de la centură și se întinse instinctiv către spray-ul pentru etanșare. Atunci înțelese că folosise deja spray-ul

și că pata roz se scurgea pe lângă conturul unei coji cu formă complicată alcătuită din agent de etanșare întărit. Viermele cenușiu solidificat părea să formeze o complexă inscripție runică.

Se uită la mănușă din alt unghi și distinse un mesaj mâzgălit în urma întortocheată lăsată de vierme: *NAVA*.

Era scrisul lui.

Cele două siluete ajunseseră la capetele spintecăturii care se căsca precum o rană în gheață și se îndreptau acum către el cât puteau de iute. Clavain estimă că aveau să ajungă la baza ghearei de andocare în mai puțin de un minut. El ar fi avut nevoie cam de tot atâta timp ca să se cațăre pe cordon. Se întrebă dacă ar fi trebuit să sară spre navă, sperând că va aprecia corect și nu va pluti dincolo de corvetă, dar în adâncul minții știa că membrana adezivă nu-i va îngădui să se propulseze cu picioarele în ea. Trebuia să suie pe cordon trăgându-se cu brațele, în ciuda durerii din cap și a sentimentului constant că era pe punctul de a-și pierde din nou cunoștința.

Leșină iarăși, dar pentru mai puțin timp de data asta, iar când își văzu mănușa și siluetele apropiindu-se dedesubtul lui, bănui că avea dreptate să se îndrepte spre navă. Atinse ecluza exact când prima siluetă – care, văzu el, avea o creastă pe cască – ajunse la gheara de ancorare.

Percepțiile îi spuneau că suprafața cometei este un perete vertical negru, din care ieșeau pe orizontală cordoanele de ancorare. Cele două siluete erau muște lipite pe peretele acela, ghemuite și deformate, gata să traverseze același pod pe care el tocmai îl trecuse. Clavain căzu în ecluză și apăsă cu palma pe comanda de urgență a represurizării. Ușa exterioară se închise silențios și aerul începu să se reverse înăuntru. Instantaneu simți cum durerea din cap i se diminuează și icni înaintea ușurării reale de moment.

Comanda prioritară permise ușii interioare să se deschidă aproape înainte ca ușa exterioară să se fi etanșat. Clavain se năpusti în interiorul corvetei, se împinse cu picioarele în peretele îndepărtat, se izbi cu capul de un perete despărțitor și după aceea se lovi de partea frontală a deckului pentru zbor. Nu se sinchisi să se mai așeze pe scaun ori să-și încheie centurile de siguranță. Activă pur și

simplu jeturile corvetei – le deschise la maximum într-o rafală de urgență – și auzi o duzină de sirene care-i zbierară că așa ceva nu era recomandabil.

Recomandăm oprirea imediată a motoarelor. Recomandăm oprirea imediată a motoarelor.

– Gura! răcni Clavain.

Pentru o secundă, corveta se îndepărtă de suprafața cometei. Parcurse poate doi metri și jumătate, apoi cordoanele de ancorare se extinseră la tensiunea maximă și rămaseră perfect întinse. Șocul îl expedie într-un perete și simți cum ceva se rupe ca o crenguță uscată undeva între inima și mijlocul lui. Cometa se mișcase de asemenea, dar numai imperceptibil; la fel de bine putea să fi fost ancorat de o stâncă imobilă aflată în centrul universului.

– Clavain.

Glasul se auzise prin radioul corvetei. Era un glas extraordinar de calm. Memoriile lui reîncepuseră să se asambleze în pozițiile corecte și, cu o ușoară ezitare, se simți în stare să-i dea un nume torționarului său.

– Salut, Skade!

Durerea îl sfâșia în timp ce vorbea; în mod sigur își fracturase cel puțin o coastă și probabil își învinețise încă vreo două.

– Clavain... spune-mi ce intenționezi.

– Se pare că încerc să fur nava asta.

Bărbatul se așeză în scaun, făcând o grimasă înaintea multiplelor focare de durere. Gemu când se aplecă și rețeaua de chingi îi apăsă brusc și puternic pieptul. Jeturile de propulsie amenințau să intre în modul automat de închidere. Expedie comenzi disperate spre corvetă. Retragerea ghearelor de ancorare n-ar fi ajutat în cazul acesta: n-ar fi făcut decât să-i tragă spre navă pe Skade și pe Remontoire – acum își amintea ambele nume –, după care cei doi aveau să fie pe exteriorul fuzelajului, unde trebuiau să rămână. Probabil că n-aveau să pățească nimic dacă îi abandona în spațiu, să plutească, dar aceasta era o misiune a Consiliului Închis. Aproape nimeni nu știa că ei se aflau aici.

– Putere maximă..., rosti Clavain pentru sine.

Știa că o rafală la putere maximă l-ar fi îndepărtat de cometă. Fie că ar fi retezat cordoanele de ancorare, fie că ar fi rupt și purtat cu el bucăți din suprafața cometei.

– Clavain, spuse un glas de bărbat, cred că trebuie să te gândești înainte să acționezi.

Niciunul dintre ei nu putea să ajungă la el pe cale neurală. Corveta nu ar fi permis asemenea semnale prin carcasa ei.

– Mulțumesc, Rem... dar să știi că m-am gândit destul de bine. Ea își dorește prea mult armele acelea. Sunt lupii, nu-i așa, Skade? Ai nevoie de armele acelea pentru când vor sosi lupii.

– Eu ți-am spus absolut totul. Da, avem nevoie de arme ca să ne apărăm împotriva lupilor. Este ceva atât de reprobabil? Este chiar atât de blamabilă asigurarea supraviețuirii noastre? Ce ai prefera – să capitulăm, să ne oferim lor cu brațele ridicate?

– De unde știți că ei vin?

– Nu știm. Considerăm doar că sosirea lor este probabilă, bazându-ne pe informațiile pe care le deținem...

– Nu-i numai atât.

Degetele lui lunecară peste comenzile jeturilor principale. În câteva secunde, trebuia să utilizeze puterea maximă a jetului, altfel avea să rămână pe loc.

– Noi știm pur și simplu, Clavain. Asta-i tot ce trebuie să cunoști. Acum lasă-ne să suim la bord. Te asigur că vom da uitării totul.

– Mă tem că nu-i suficient.

Acționă motorul principal și dirijă celelalte jeturi reactive pentru a îndepărta arcul violet orbitor al flăcării propulsiei de suprafața cometei. Nu dorea să-l rănească pe niciunul dintre ei. Clavain n-o plăcea pe Skade, totuși nu voia să-i facă rău. Remontoire era prietenul lui și-l abandonase pe cometă doar pentru că nu vedea ce rost ar fi avut să-l implice în acțiunea sa.

Corveta se lupta împotriva foștilor ei ocupanți. Clavain simțea vibrațiile motoarelor străbătând blindajul și pătrunzându-i în oase. Indicatorii de suprasarcină pâlpâiau în roșu.

– Clavain, ascultă-mă, spuse Skade. Nu poți să iei nava asta. Ce vei face cu ea – o să dezertezi la demarhiști?

– Poate fi o idee.

– Ar însemna sinucidere. Nu vei ajunge niciodată la Yellowstone. Dacă nu te vom ucide noi, o vor face demarhiștii.

Ceva pocni. Naveta ambardă, apoi se opri în cordoanele de ancorare rămase. Prin fereastra cockpitului, Clavain văzu cum cordonul retezat șfichiuiește pe suprafața cometei și spintecă învelișul asigurat de membrana stabilizatoare. Căscă în el o rană lată de un metru. Funingine neagră erupse precum cerneala de caracatiță.

– Skade are dreptate. Nu vei reuși, Clavain, nu ai unde să te duci. Te rog, ca prieten – te implor să nu faci asta.

– Nu înțelegi, Rem? Ea dorește armele astea ca să le ia cu ea. Cele douăsprezece nave nu sunt deloc pentru forța de intervenție, ci fac parte din ceva mai mare. Este o flotă pentru evacuare.

Simți zguduitura când se rupse alt cordon, care se afundă cu energie sălbatică în cometă.

– Și ce dacă ar fi așa? întrebă Skade.

– Ce se va întâmpla cu restul omenirii? Ce vor face amărâții ăia când vor sosi lupii? Se vor descurca pe cont propriu?

– Este un univers darwinian.

– Răspuns greșit.

În clipa aceea se rupse ultimul cordon. Clavain acceleră și se îndepărtă de cometă cu viteză maximă, strivit în scaun. Urlă de durerea cauzată de coastele rupte. Privi cum indicatorii se normalizară, cu acele tremurând înapoi în zonele verzi sau albe. Țiuitul motorului se stinse în subsonice; oscilațiile carcasei se diminuară. Cometa lui Skade deveni tot mai mică.

Doar cu ajutorul vederii, Clavain se orientă spre punctul strălucitor de lumină care era Epsilon Eridani.

CAPITOLUL 11

În adâncul *Nostalgiei pentru Infinit*, Ilia Voliova stătea în epicentrul entității care fusese cândva Căpitanul ei, entitatea care în altă viață își spusese John Armstrong Brannigan. Ilia nu tremura și asta i se părea totuși anormal. Vizitele la Căpitan fuseseră întotdeauna însoțite de disconfort fizic extrem, care le conferise aerul vag penitent al unui pelerinaj. În ocaziile când nu-l vizitau pe Căpitan pentru a-i măsura extinderea – care putea fi încetinită, dar nu stopată –, îi căutaseră în general înțelepciunea într-o privință sau alta. De aceea părea cât se poate de firesc ca o oarecare suferință să facă parte din târg, chiar dacă sfaturile Căpitanului nu se dovediseră întotdeauna absolut corecte și nici măcar raționale.

Îl ținuseră în criogenie ca să oprească extinderea Epidemiei Fuziunii. O vreme sarcofagul refrisomn menținuse frigul, însă creșterea permanentă a Căpitanului cuprinsese până la urmă sarcofagul însuși, subminându-i și încorporându-i sistemele în propriul său pattern care se dezvolta. Sarcofagul continuase să funcționeze cumva, dar fuseseră nevoiți să cufunde toată zona în frig criogenic. Excursiile la Căpitan necesitau multe straturi de îmbrăcăminte termică. Nu era ușor să respiri aerul rece care-i infesta tărâmul: fiecare inhalare amenința să spargă plămânii într-un milion de cioburi sticloase. Voliova fumase țigară de la țigară în cursul acelor vizite, deși pentru ea erau mai simple decât pentru alții. Ea nu avea implanturi, nimic ce Epidemia ar fi putut atinge și corupe. Ceilalți – morți toți acum – o consideraseră mofturoasă și slabă pentru că nu

le avea. Ea le citise însă invidia din ochi când trebuiseră să stea în vecinătatea Căpitanului. Apoi, chiar dacă numai pentru câteva minute, își doriseră să fie ca ea. Își doriseră cu disperare.

Sajaki, Hegazi, Sudjic... abia își mai amintea numele lor, fiindcă părea că trecuse foarte mult timp.

Acum locul nu era mai rece decât orice parte din navă, ba chiar mult mai cald decât unele zone. Aerul era umed și nemișcat. Pelicule strălucitoare texturau toate suprafețele. Condensul se prelingea în pârâiașe pe pereți, șiroind în jurul concrețiilor noduroase. La răstimpuri, o masă de scurgeri urât mirositoare de la bordul navei răbufnea cu o eructație grosolană dintr-o cavitate și supura pe podea. Procesele biochimice de reciclare din navă scăpaseră de mult de sub controlul oamenilor. În loc să se prăbușească, ele evoluaseră nebunește, adăugând bucle de feedback și înfloriturii stranii. Era o bătălie constantă și obositoare să împiedice nava să se înece în propriile ei emanații. Voliova instalase pompe de santină în o mie de locuri, redirecționând șlamul înapoi în cuve de procesare majoră, unde putea fi descompus de agenți chimici rudimentari. Zumzetul pompelor de santină asigura un fundal pentru toate gândurile, aidoma unei singure și prelungite note de orgă. Sunetul era permanent acolo. Ea încetase pur și simplu să-l mai remarce.

Dacă știai unde să te uiți și dacă deținei abilitatea vizuală specifică pentru extragerea de patternuri din haos, aproape că ai fi putut spune unde fusese sarcofagul pentru refrisomn. Când ea îi îngăduise să se dezghețe – trăsese cu o fleșetă în sistemul de comandă al sarcofagului –, Căpitanul începuse să consume nava înconjurătoare cu o viteză mult accelerată, desfăcând-o atom cu atom și contopind-o cu el. Căldura fusese ca de furnal. Voliova nu așteptase să vadă care vor fi efectele transformărilor, dar păruse destul de clar că ele vor continua până când Căpitanul avea să asimileze mult din navă. O posibilitate oribilă, dar era mai bine așa decât să lase nava sub controlul *altui* monstru: Hoțul-Soarelui. Ea sperase că până la urmă Căpitanul va reuși să înlăture controlul inteligenței parazite care invadase *Nostalgia*.

În mod remarcabil, avusese dreptate. Căpitanul subsumase într-un final toată nava, contorsionând-o după propriile lui capricii bolnave. Voliova știa că acest caz specific de infecție epidemică prezenta un caracter unic. Exista o singură tulpină de Epidemia Fuziunii, iar contaminarea care afectase nava era similară cu cea care cauzase atâtea distrugeri în sistemul Yellowstone și în alte părți. Femeia văzuse imagini ale Orașului Abisului după Epidemie, arhitectura contorsionată și grotescă pe care o dobândise orașul, aidoma unui vis bolnav despre sine însuși. Dar, deși transformările acelea dovediseră uneori ceva ce părea să fi fost scop, sau chiar artă, nu se putea spune că îndărătul lor s-ar fi aflat o inteligență reală. Formele adoptate de clădiri erau dintr-un punct de vedere pre-comandate de principiile de biodesign de la baza lor. Însă ceea ce se întâmplase în *Nostalgie* era diferit. Epidemia existase în Căpitan mulți ani înainte de a-l remodela. Era oare posibil să se fi atins un soi de simbioză și, atunci când Epidemia scăpase finalmente de sub orice control, consumând și alterând nava, transformările să fi fost, într-un anumit sens, expresii ale subconștientului Căpitanului?

Voliova bănuia asta și totodată spera să nu fie așa. Pentru că, indiferent cum ai fi privit lucrurile, nava devenise ceva monstruos. Când Khouri sosise de pe Resurgam, Voliova se străduise să arate blazare față de transformări, însă jucase rolul acela nu doar în folosul lui Khouri, ci și al ei. Nava o descuraja pe multe niveluri. Cu puțin timp înainte de a-i permite Căpitanului să se dezghețe, Voliova ajunsese la o înțelegere a crimelor lui, întrezărind trecător câte ceva în norul de vinovăție și ură care era mintea sa. Acum părea că mintea aceea se extinsese într-atât încât femeia putea să se plimbe prin ea. Căpitanul devenise nava. Nava îi moștenise crimele și devenise un monument al propriei sale ticăloșii.

Ea studie contururile ce marcau locul unde se aflase sarcofagul. În ultimele etape ale bolii Căpitanului, unitatea de refrisomn, lipită de un perete, începuse să întindă franjuri argintii în toate direcțiile. Ele puteau fi urmărite înapoi, prin carcasa fisurată a sarcofagului, până la Căpitan, strâns fuzionate cu sistemul lui nervos central. Antenele acestea senzoriale cuprindeau acum toată nava, șerpuind,

bifurcându-se și reconectându-se ca niște axoni imenși de calmar. Existau câteva zeci de locuri în care antenele argintii convergeau în ceea ce Voliova ajunsese să considere centre ganglionare majore de procesare, ghemuri fantastic de încâlcite. Acum nu exista nicio urmă fizică a vechiului corp al Căpitanului, însă inteligența lui, dilatată, confuză, spectrală, continua să populeze neîndoios nava. Voliova nu se decisese dacă ganglionii respectivi erau creiere distribuite sau pur și simplu componente mici ale unui intelect mult mai mare, la nivel de navă. Nu putea fi sigură decât că John Brannigan continua să fie prezent.

Odată, când ea naufragiase pe orbita lui Hades și presupusese că Ana Khouri murise, se așteptase ca *Nostalgia* s-o execute. Nu se îndoia că așa va fi. În momentul acela îl dezghețase pe Căpitan și îi povestise despre crimele pe care le descoperise, oferindu-i așadar toate motivele s-o pedepsească.

El însă o cruțase, ba chiar o salvase. Îi îngăduise să revină la bordul navei, care continua să fie în procesul asimilării și al transformării. Îi ignorase toate tentativele de comunicare, însă făcuse posibilă supraviețuirea ei. Existau „buzunare" unde transformările lui erau mai puțin severe și Voliova constatase că putea trăi în ele. Mai descoperise că „buzunarele" se deplasau, dacă ea hotăra să locuiască în altă porțiune din navă, așadar Branningan, sau ce anume conducea nava, știa că ea se află la bord și știa ce îi trebuie ca să rămână în viață. Mai târziu, după ce o găsise pe Khouri, nava îi permisese și ei să vină la bord.

Parcă ar fi locuit într-o casă bântuită, ocupată de un spirit singuratic, totuși protector. Nava le asigura orice ar fi avut nevoie, între anumite limite rezonabile, însă nu ceda controlul absolut. Nu se deplasa, cu excepția unor zboruri intrasistem scurte. Nu le permitea accesul la niciuna dintre armele ei, cu atât mai puțin la cache.

Voliova își continuase încercările de comunicare, dar niciuna nu dăduse rezultate. Când i se adresa navei, nu se întâmpla nimic. Când mâzgălea mesaje vizuale, nu căpăta niciun răspuns. Cu toate acestea, rămânea convinsă că nava era atentă. Devenise catatonică, retrasă în propriul ei abis privat de remușcări și de autoincriminări.

Nava se dispreţuia pe sine.

Apoi însă Khouri plecase, revenind pe Resurgam pentru a se infiltra în Casa Inchiziţiei şi a conduce blestemata de planetă pe o pistă falsă, astfel ca ea şi Voliova să poată intra oriunde ar fi avut nevoie, fără să ridice întrebări.

Primele luni de solitudine se dovediseră dificile, chiar şi pentru Ilia Voliova, şi o aduseseră la concluzia că, la urma urmelor, îi plăcea destul de mult tovărăşia oamenilor. Faptul că nu avea absolut niciun companion, cu excepţia unei minţi posace, tăcute şi pline de ură, fusese cât pe aici s-o împingă peste margine.

După care nava, în felul ei discret, începuse să-i vorbească. La început aproape că nici nu-i observase eforturile. Existau o sută de lucruri ce trebuiau făcute zilnic şi n-avea timp să se oprească, să stea liniştită şi să aştepte ca nava să-şi înceapă bâjbâielile conciliatoare. Infestări cu şobolani... defecţiuni ale pompelor de santină... procesul permanent de redirecţionare a Epidemiei, de îndepărtare a ei de zonele critice, luptând cu nano-agenţi, foc, criogenizatori şi spray-uri chimice.

După care, într-o bună zi, servitorii începuseră să se comporte straniu. La fel ca şobolanii care se sălbăticiseră, ei făcuseră parte cândva din infrastructura de reparaţii şi reproiectare a navei. Cei mai inteligenţi dintre ei fuseseră devoraţi de Epidemie, dar maşinile cele mai vechi şi mai proaste supravieţuiseră. Continuaseră să trudească la sarcinile încredinţate, doar vag conştiente că nava se schimbase în jurul lor. În general, nici n-o ajutaseră, nici n-o stânjeniseră pe Voliova, aşa că ea le lăsase în pace. Ocazional erau utile, dar episoadele respective fuseseră atât de rare, încât femeia încetase de mult să se mai bizuie pe ele.

Apoi servitorii începuseră s-o ajute. Totul pornise de la defecţiunea banală a unei pompe de santină. Voliova îi detectase oprirea şi traversase nava pentru a cerceta problema. Când ajunsese acolo, descoperise spre surprinderea ei că era aşteptată de un servitor, care avea mai mult sau mai puţin exact uneltele necesare pentru reparaţie.

Prioritatea o reprezentase repunerea pompei în funcţiune. După ce inundaţia locală începuse să se retragă, Voliova se aşezase şi

examinase situația. Nava continua să fie ca atunci când se trezise. Coridoarele se întindeau aidoma unor trahee căptușite cu mucozități. Substanțe respingătoare supurau și se prelingeau din toate orificiile existente în pereți. Aerul rămânea îmbâcsit și îndărătul fiecărui gând se afla constanta incantație gregoriană a celorlalte pompe de santină.

Totuși, ceva se schimbase în mod clar.

Ea pusese uneltele la loc, în rackul pe care-l purta servitorul. După ce terminase, mașina virase imediat pe șine și se îndepărtase zumzăind, apoi dispăru după curba nervurată a coridorului.

– Cred că mă poți auzi, rostise Voliova cu glas tare. Că mă poți auzi și mă poți vedea. Știi de asemenea că nu mă aflu aici pentru a-ți face vreun rău. Tu m-ai fi putut ucide deja, John, mai ales dacă-i controlezi pe servitori... e adevărat, nu?

Nu fusese surprinsă când nu primise niciun răspuns. Totuși insistase.

– Îți amintești cu siguranță cine sunt. Sunt cea care te-a dezghețat. Cea care a ghicit ce făcuseși. Poate ai crezut că te-am pedepsit pentru acțiunile tale, dar în cazul acesta te-ai înșelat. Nu-i stilul meu – sadismul mă plictisește. Dacă aș fi dorit să te pedepsesc, te-aș fi ucis și aș fi putut proceda în o mie de feluri. Dar nu aveam asta în minte. Doream doar să știi că opinia mea în această privință este că ai suferit destul. Ai suferit, nu-i așa?

Se oprise și ascultase tonul muzical al pompei, satisfăcută că nu se va defecta imediat, din nou.

– Ei bine, ai meritat-o, continuase ea. Ai meritat să-ți petreci timpul în iad pentru ceea ce ai făcut. Poate că a fost iadul pentru tine. Numai tu vei ști vreodată cum este să trăiești în condițiile acelea, atâta timp. Numai tu vei ști vreodată dacă starea în care te afli acum reprezintă vreun soi de îmbunătățire.

În momentul acela percepuse prin podea o vibrație îndepărtată. Se întrebase dacă era doar o operațiune de pompare programată, care se declanșase undeva în navă, sau un comentariu al Căpitanului la remarca ei.

– Este mai bine acum, nu-i așa? Trebuie să fie mai bine. Acum ai evadat și ai devenit spiritul navei pe care ai comandat-o cândva. Ce și-ar putea dori mai mult un Căpitan?

Nu primise niciun răspuns. Așteptase câteva minute, sperând la alt vuiet seismic sau la un semn la fel de criptic. Nu primise nimic.

– În privința servitorului, rostise Voliova, îți sunt recunoscătoare – mulțumesc. A fost de ajutor.

Nava nu comentase.

Dar Voliova constatase că, din clipa aceea, existau mereu servitori gata s-o ajute când puteau. Dacă intențiile ei puteau fi ghicite, mașinile se grăbeau să aducă sculele sau echipamentele necesare. Dacă era o operațiune de durată, un servitor îi aducea chiar hrană și apă de la unul dintre dozatoarele funcționale. Dacă Voliova i-ar fi cerut direct navei să-i aducă ceva, nu s-ar fi întâmplat nimic, dar dacă își anunța nevoile cu glas tare, ca și cum ar fi vorbit cu sine, atunci nava părea dispusă să se conformeze. N-o putea ajuta întotdeauna, totuși femeia avea impresia clară că se străduia.

Se întrebase dacă nu cumva se înșela – poate că nu John Brannigan se găsea în spatele respectivelor acțiuni, ci o inteligență evident mai redusă. Poate că nava era dispusă s-o servească pentru că mintea sa nu depășea complexitatea minții unui servitor, infectată cu aceleași rutine obediente. Poate că, atunci când Voliova i se adresa direct lui Brannigan, vorbindu-i ca și cum el ar fi ascultat, ea își imagina că ar fi existat o inteligență mai mare decât în realitate.

Apoi apăruseră țigările.

Voliova nu le ceruse, ba nici măcar nu bănuise că la bordul navei ar mai fi existat alte rezerve, după ce ea își epuizase provizia personală. Le examinase cu suspiciune și curiozitate. Păreau fabricate de una dintre coloniile comerciale cu care nava avusese contact cu decenii în urmă. Nu păreau să fi fost produse chiar de navă, din materii prime locale. Miroseau prea bine pentru așa ceva. Când aprinsese una și o fumase până la chiștoc, avusese de asemenea gust bun. Mai fumase una, care avusese gustul la fel de plăcut.

– Unde le-ai găsit? întrebase ea. Unde naiba...

Inhalase din nou, umplându-și plămânii pentru prima dată după săptămâni cu altceva decât aerul stătut dinăuntrul navei.

– Nu contează, urmase apoi, n-am nevoie să știu. Sunt recunoscătoare.

Din clipa aceea nu mai avusese nicio îndoială: Brannigan era cu ea. Doar un alt membru al echipajului ar fi putut ști despre țigările ei. Nicio mașină nu s-ar fi gândit să-i aducă un asemenea dar, indiferent cât de profund i-ar fi fost întipărit instinctul pentru servitute. Prin urmare, nava dorea probabil să facă pace.

De atunci progresul fusese lent. La răstimpuri se întâmplase câte ceva care determinase nava să se retragă iar în carapacea ei, dezactivând servitorii și refuzând s-o ajute pe Voliova zile în șir. Uneori asta se petrecuse după ce ea vorbise prea libertin cu Căpitanul, folosind psihologie de amator pentru a-l ademeni să iasă din tăcerea lui. Voliova reflectase cu tristețe că nu se pricepea la psihologie. Toată porcăria asta oribilă începuse când experimentele ei cu tunarul-șef Nagorni îl împinseseră pe acesta spre nebunie. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-ar mai fi fost nevoie s-o recruteze pe Khouri și poate că totul ar fi fost altfel...

Apoi, când viața revenea la un soi de normalitate la bordul navei, iar servitorii îi satisfăceau din nou nevoile, femeia era foarte atentă la ce spunea și ce făcea. Treceau săptămâni fără ca Voliova să aibă o tentativă directă de comunicare. Până la urmă încerca din nou, determinând acumulări treptate spre alt episod de catatonie. Insista totuși, deoarece avea impresia că înregistra progrese mărunte, însă măsurabile, între recidive.

Ultima recidivă avusese loc la șase săptămâni după vizita lui Khouri. Catatonia persistase opt săptămâni, o durată fără precedent. De atunci mai trecuseră alte zece săptămâni și abia acum era Voliova pregătită să riște altă cădere.

– Căpitane... ascultă-mă, rosti ea. Am încercat de multe ori să te contactez și cred că o dată sau de două ori am reușit, iar tu ai înțeles pe deplin spusele mele. Dar n-ai fost pregătit să răspunzi. Te înțeleg, te înțeleg cu adevărat. Acum însă *trebuie* să-ți explic ceva. Ceva legat de universul exterior, ceva legat de ceea ce se întâmplă altundeva în sistemul acesta solar.

Stătea în sfera mare a punții și vorbea apăsat, ridicând tonul ceva mai mult decât ar fi fost strict necesar pentru conversație. Foarte probabil, și-ar fi putut ține discursul oriunde în navă și el ar fi auzit-o, dar aici, în fostul centru de comandă al navei, monologul părea mai puțin absurd. Acustica locului împrumuta glasului ei o rezonanță pe care o găsea plăcută. De asemenea, gesticula teatral cu chiștocul unei țigări.

– Poate că știi deja despre asta, urmă Voliova. Știu că deții căi sinaptice spre senzorii și videocamerele de pe carcasă. Nu știu însă cât de bine poți să interpretezi fluxurile de date. În fond, n-ai fost născut să faci asta. Trebuie să fie ciudat, chiar și pentru tine, să vezi universul prin ochii și urechile unei mașini lungi de patru kilometri, însă tu ai fost mereu un afurisit adaptabil. Bănuiala mea este că-ți vei da seama până la urmă.

Căpitanul nu răspunse, dar nava nu plonjă imediat în catatonie. Potrivit brățării de monitorizare de la încheietura femeii, activitatea servitorilor continua normal în toată nava.

– Voi presupune însă că nu știi deocamdată despre mașini, cu excepția celor auzite, poate, în timpul vizitei făcute de Khouri. Ce fel de mașini, te întrebi? Extraterestre, acesta este răspunsul scurt. Nu știm de unde au venit. Știm doar că se află acum aici, în sistemul Delta Pavonis. Mai credem că Sylveste – ți-l amintești? – trebuie să le fi chemat fără să vrea, când a intrat în artefactul Hades.

Bineînțeles că el și-l reamintea pe Sylveste, dacă era capabil să-și reamintească ceva, orice, din existența lui anterioară. Ei îl aduseseră la bordul navei pentru a-l vindeca pe Căpitan, însă Sylveste doar le exploatase dorințele, fiindcă fusese interesat din capul locului de Hades.

– Desigur, urmă Voliova, nu sunt decât bănuieli, totuși par să se potrivească faptelor. Khouri știe multe despre mașinile astea, mai multe decât mine. Dar din cauza felului în care a aflat despre ele, nu poate să exprime cu ușurință tot ce *știe*. Continuăm să fim în beznă în multe privințe.

Îi povesti Căpitanului despre cele întâmplate până atunci, rederulând observații pe sfera de afișaj a punții. Îi relată cum roiurile de mașini ale Inhibitorilor începuseră să dezmembreze trei

planetoizi, evacuându-le interiorul și procesând materialele eviscerate în centuri super-rafinate de materii orbitale.

– Este impresionant, spuse ea, dar nu-i chiar atât de departe de propriile noastre capacități ca să tremur de frică. Cel puțin nu deocamdată. Mă îngrijorează însă ce au de gând în continuare.

Operațiunile de minerit se sfârșiseră brusc și complet cu două săptămâni în urmă. Vulcanii artificiali răspândiți pe ecuatorul celor trei planetoizi încetaseră să mai scuipe materie, lăsând un ultim arc scurt de materiale procesate să suie pe orbită.

Potrivit estimărilor Voliovei, minimum jumătate din masa fiecărui corp fusese stocată orbital. Dedesubt rămăseseră doar niște cochilii goale. Era fascinant să le privească dispărând odată ce extracția încetase, botindu-se în gheme compacte, portocalii, de zgură radioactivă. Unele mașini se detașaseră de suprafață, însă multe păreau să-și fi îndeplinit scopul și nu mai erau reciclate. Asemenea irosire aparentă o înfiora pe Voliova. Îi sugera că mașinilor nu le păsa de efortul depus deja în ciclurile de replicare anterioare, că, din unele puncte de vedere, acesta nu conta defel prin comparație cu importanța sarcinii care avea să urmeze.

Rămăseseră totuși milioane de mașini mici. Inelele de sfărâmături aveau o gravitație proprie apreciabilă și necesitau ghidare constantă. Diverse tipuri de procesoare înotau prin benzile de minereuri, ingerând și excretând. Din vecinătatea activităților, Voliova detecta ocazional rafale de radiații exotice. Fuseseră descătușate mecanisme alchimice uluitoare. Materiile prime ale planetoizilor erau aduse în forme noi, rare și specializate, tipuri de materie care pur și simplu nu existau în stare naturală.

Dar înainte ca vulcanii să fi încetat să mai scuipe materie, începuse deja un proces nou. Un jet de materie se desprinsese din jurul fiecărui planetoid, un filament de material procesat care se extindea într-o limbă ce ajungea la câteva secunde-lumină lungime. Mașinile de ghidare injectaseră în mod evident destulă energie în jeturi pentru a le scoate din puțurile gravitaționale ale corpurilor originale. Limbile de materie se aflau acum pe o traiectorie interplanetară, urmând o parabolă lină, care îmbrățișa ecliptica. Se dilatară până avură ore-lumină de la un capăt la

celălalt. Voliova extrapolă parabolele – erau trei – și observă că vor converge în același punct din spațiu, în exact același moment.

În prezent, în locul acela nu se găsea nimic. Însă până ce ele aveau să ajungă acolo, urma să sosească ceva: cea mai mare gigantă gazoasă din sistem. Voliova considera că era absolut improbabil ca acea conjuncție să fie o coincidență.

– Uite ce cred eu, îi zise ea Căpitanului. Ce am văzut până acum n-a fost decât strângerea materiilor prime. Acum ele sunt asamblate într-un loc unde va începe munca adevărată. Ei au planuri cu Roc. Nu știu ce anume, dar cu siguranță totul face parte din planul lor general.

Datele pe care le deținea despre giganta gazoasă apărură pe sfera de proiecție. O reprezentare grafică o arăta pe Roc secționată pe verticală aidoma unui măr și dezvăluind straturi adnotate: era un plonjon în adâncuri greu de înțeles de reacții chimice stranii și presiuni de coșmar. Gaze aflate la presiuni și temperaturi mai mult sau mai puțin imaginabile erau adunate deasupra unui ocean de hidrogen lichid pur, care începea aproape imediat sub stratul aparent exterior al planetei. Simplul gând la ceea ce se putea afla mai jos îi cauza Voliovei migrene: un ocean de hidrogen în stare metalică. Femeii nu-i plăceau aproape deloc planetele, iar gigantele gazoase i se păreau un afront irațional la adresa scării umane și a fragilității sale. În privința aceasta, erau aproape la fel de neplăcute ca stelele.

Totuși Roc nu avea nimic care s-o marcheze ca fiind ieșită din comun. Exista obișnuita familie de sateliți naturali, majoritatea din gheață și legați prin efectul de maree de corpurile mai mari. Ioni se ridicau fierbând de pe suprafețele sateliților mai fierbinți și formau centuri toroidale uriașe de plasmă care încercuiau giganta, ținute locului de magnetosfera ei sălbatică. Nu existau sateliți mari din roci și probabil că acela era motivul pentru care operațiunile inițiale de dezintegrare se derulaseră altundeva. Exista un sistem de inele cu unele patternuri rezonante interesante – spițe de bicicletă și noduri mici și stranii –, totuși nimic ce Voliova să nu fi văzut deja.

Ce doreau Inhibitorii? Ce urmau să facă după ce jeturile lor de materie aveau să ajungă la Roc?

– Sunt sigură că-mi înțelegi frământările, Căpitane. Indiferent ce intenționează mașinile astea, nu va fi bine pentru noi. Ele sunt motoare de extincție. Se ocupă de nimicirea vieții înzestrate cu rațiune. Întrebarea este: Putem noi să facem ceva în privința asta?

Voliova tăcu și evaluă situația. Deocamdată nu declanșase o retragere catatonică, ceea ce era un lucru bun. Căpitanul era dispus cel puțin s-o lase să discute despre evenimentele din exterior. Pe de altă parte, ea nu atinsese deocamdată niciunul dintre subiectele ce declanșau de obicei retragerea lui.

Ei bine, acum sau niciodată.

– Cred că putem să facem, Căpitane. Poate că nu vom opri mașinile pentru totdeauna, dar cel puțin le vom vârî un băț destul de mare în roate.

Trase cu ochiul la brățară și văzu că prin navă nu se întâmplase nimic neobișnuit.

– Mă refer bineînțeles la o lovitură militară. Nu cred că argumentele raționale vor avea succes împotriva unei forțe care îți dezintegrează trei planete fără să zică măcar „vă rog", mai întâi.

În clipa aceea i se păru că se petrece totuși ceva. O vibrație care ajungea până la ea din altă parte a navei. Se mai întâmplase și înainte și părea să aibă un înțeles, dar nu era pregătită să spună care anume. În mod cert reprezenta un gen de comunicare din partea inteligenței necunoscute care conducea nava, totuși nu neapărat de felul pe care să-l fi dorit ea. Era mai degrabă un semn de iritare, ca mârâitul surd al unui câine căruia nu-i plăcea să fie tulburat.

– Căpitane... înțeleg că-i dificil. Jur că-nțeleg. Dar trebuie să facem ceva, și cât mai repede. Eu consider că unica noastră opțiune ar fi desfășurarea armelor-cache. Ne-au mai rămas treizeci și trei – treizeci și nouă, dacă le putem recupera și reîncărca pe cele pe care le-am utilizat împotriva lui Hades... însă cred că și treizeci și trei vor fi suficiente dacă le folosim bine și curând.

Vibrația se intensifică, apoi se diminuă. Voliova se gândi că atinsese realmente un punct sensibil. Totuși, Căpitanul continua să asculte.

– Este posibil ca arma pe care am pierdut-o la periferia sistemului să nu fi fost cea mai puternică, urmă ea, însă cele șase pe care le-am abandonat au fost, cel puțin după estimarea mea, la extremitatea inferioară a scării distructive a celorlalte. Cred că putem reuși, Căpitane. Vrei să-ți spun planul meu? Propun să țintim cei trei planetoizi de pe care sosesc jeturile de materie. Nouăzeci la sută din masa extrasă continuă să se afle pe orbită, în jurul corpurilor colapsate, deși tot mai multă este pompată spre Roc. Majoritatea mașinilor Inhibitorilor sunt tot pe orbitele sateliților acestora. Este posibil să nu reziste unui atac prin surprindere și, chiar dacă ar rezista, noi putem dispersa și contamina rezervoarele acelea de materie.

Începu să vorbească tot mai repede, îmbătată de felul cum planul i se desfășura în minte.

– E posibil ca mașinile să se regrupeze, dar vor trebui să găsească planetoizi noi pe care să-i dezmembreze. Însă noi le putem învinge și în privința asta. Putem utiliza celelalte arme-cache pentru a distruge cât de mulți candidați găsim. Le putem otrăvi fântânile, le putem opri extracțiile. Asta le va îngreuna, poate chiar le va fi imposibil să termine ceea ce intenționează cu giganta gazoasă. Avem o șansă, Căpitane, dar există un clenci. Trebuie să ne ajuți.

Își privi din nou brățara. Nici acum nu se întâmplase nimic și Voliova își îngădui un suspin de ușurare în sinea ei. Nu o să mai insiste. Simpla prezentare a nevoii de cooperare din partea lui ajunsese mai departe decât crezuse că e posibil.

Și atunci sosi: un muget îndepărtat și crescând de aer furios. Îl auzi zbierând spre ea prin kilometri de coridoare.

– Căpitane...

Era însă prea târziu. Vijelia se năpusti în sfera de comandă, trântind-o pe Voliova cu ferocitate. Chiștocul îi zbură din mână și dădu roată sălii de câteva ori, prins într-un vârtej de aer. Era precedat de șobolani și fel de fel de gunoaie plutitoare prin navă.

Voliovei îi veni greu să vorbească.

– Căpitane... n-am vrut...

Apoi însă îi veni greu până și să respire. Curentul o trimise derapând pe podea, fluturând disperată din brațe. Zgomotul era

îngrozitor, ca o amplificare a tuturor anilor, a tuturor deceniilor de dureri pe care le cunoscuse John Brannigan.

După care furtuna muri și sala încremeni iar. Fusese suficient ca el să deschidă o ecluză pneumatică de acces în una dintre sălile ce se aflau în mod obișnuit în condiții de vid. Foarte probabil, niciun pic de aer nu ajunsese în spațiu în timpul acelei demonstrații de forță, însă efectul se dovedise la fel de tulburător ca o perforare a blindajului.

Ilia Voliova se sculă în picioare. Nu părea să-și fi rupt nimic. Se scutură și, cu mâini tremurătoare, își aprinse altă țigară. Fumă cel puțin două minute, până când se potoli cât de cât.

Apoi vorbi din nou, calm și încet, ca un părinte ce se adresează unui țânc care tocmai a făcut o criză de isterie.

– Perfect, Căpitane. Ți-ai exprimat foarte elocvent punctul de vedere. Nu vrei să vorbim despre armele-cache. Perfect. Este prerogativa ta și nu pot spune că sunt teribil de surprinsă. Trebuie să înțelegi însă că noi nu discutăm aici doar despre o mică chestiune locală. Mașinile Inhibitorilor n-au ajuns pur și simplu pe orbita lui Delta Pavonis. Ele au ajuns în *spațiul uman*. Acesta este abia începutul. Ele nu se vor opri aici, nici chiar după ce vor nimici toată viața de pe Resurgam pentru a doua oară într-un milion de ani. Va fi doar exercițiul de încălzire. După aceea se vor muta altundeva. Poate la Atuul lui Sky. Poate la Shiva-Parvati. Poate la Grand Teton, Stropi-de-Spumă, Zastruga... poate chiar la Yellowstone. Ba poate chiar în Primul Sistem. Probabil că nici nu contează, pentru că, odată ce piere unul, celelalte îi vor urma destul de repede. Va fi sfârșitul, Căpitane. Poate să dureze decenii sau poate să dureze secole. Nu contează. Tot va însemna sfârșitul a toate, negarea tuturor gesturilor omenești – a tuturor gândurilor omenești – din zorii timpului. Vom fi șterși din existență. Îți garantez ceva: va fi o înfruntare dată naibii, chiar dacă rezultatul nu-i neapărat incert. Dar știi ceva? Noi nu vom mai fi ca să vedem măcar o secundă din el. Iar asta mă scoate din minți mai mult decât ți-ai putea imagina.

Trase iarăși din țigară. Șobolanii se refugiaseră înapoi în beznă și slin, iar nava se comporta din nou aproape normal. Căpitanul părea să-i fi iertat Voliovei această unică indiscreție.

Femeia continuă:

– Deocamdată mașinile nu ne-au prea băgat în seamă, dar bănuiala mea este că o vor face până la urmă. Și vrei să-mi știi teoria despre motivul pentru care n-am fost atacați până acum? Este posibil ca Inhibitorii să nu ne fi văzut, ca simțurile lor să fie adaptate la indicii de viață la o scară mult mai mare decât o singură navă. Este de asemenea posibil să nu-și facă griji în legătură cu noi – ar fi o risipă de efort să se obosească să ne nimicească individual, când chestia la care lucrează acum o va face la fel de eficient. Eu așa presupun că gândesc ei, Căpitane. La o scară mult mai mare și mult mai lentă decât suntem noi obișnuiți. De ce să te obosești să strivești o singură musculiță când ești pe punctul să extermini întreaga specie? Și dacă avem de gând să facem ceva în privința lor, va trebui să-ncepem să gândim ca ei. Avem nevoie de cache, Căpitane.

Încăperea se cutremură; display-ul și luminile din jur se stinseră. Voliova își privi brățara și nu se miră să vadă că nava se găsea în procesul reintrării în catatonie. Servitorii se dezactivau la toate nivelurile, abandonând sarcinile ce le fuseseră alocate. Până și o parte din pompele de santină mureau; femeia putea să audă schimbarea subtilă a notei de fundal, pe măsură ce unitățile părăseau corul general. Labirinturi de coridoare din navă o să se cufunde în beznă. Lifturile nu o să mai ofere garanția sosirii la destinație. Viața urma să redevină dificilă și pentru câteva zile – poate pentru câteva săptămâni – simpla supraviețuire avea să necesite majoritatea energiilor Voliovei.

– Căpitane..., rosti ea încet îndoindu-se că acum o mai asculta cineva. Căpitane, trebuie să înțelegi: eu nu voi pleca. Și nici ei nu vor pleca.

Singură, pe întuneric, fumă ce-i mai rămăsese din țigară, apoi, când termină, scoase lanterna, o aprinse și părăsi puntea.

Triumvira era ocupată. Avea multe de făcut.

Remontoire stătea pe învelișul adeziv al cometei lui Skade și flutura din braț spre un vehicul spațial care se apropia.

Venea ezitant, înaintând cu evidentă suspiciune spre suprafața neagră. Nu era o navă mare, doar cu puțin peste corveta care-i adusese aici. Turele globulare ieșeau ca niște proeminențe din fuzelaj, rotindu-se în toate părțile. Remontoire clipi înaintea strălucirii roșii a unui laser de țintire, apoi raza trecu mai departe, mâzgălind patternuri pe sol, în căutare de capcane.

– Ați spus că sunteți doi, rosti comandantul navei și glasul îi zumzăi în casca lui Remontoire. Eu văd doar unul.

– Skade a fost rănită. Se află în interiorul cometei și este îngrijită de Maestrul Lucrărilor. De ce îmi vorbești vocal?

– Ai putea fi o cursă.

– Sunt Remontoire. Nu mă recunoști?

– Așteaptă. Întoarce-te puțin spre stânga, ca să-ți pot vedea fața prin vizor.

Mai trecu un moment, timp în care nava zăbovi, scrutându-l. După aceea se apropie și își lansă propriile gheare, care se izbiră cu forță de sol, unde continuau să fie ancorate cele trei cordoane retezate. Remontoire simți fiecare impact prin membrană, iar epoxidul își întări strânsoarea pe tălpile lui.

Încercă să stabilească comunicare neurală cu pilotul.

Acum accepți că sunt Remontoire?

Văzu cum o ecluză se deschise în partea din față a navei. Apăru un Agregat în costum de luptă complet blindat. Lunecă spre suprafața cometei și asoliză cu tălpile înainte la numai doi metri de Remontoire. Avea o armă, pe care o ațintì spre pieptul lui. Și alte arme din navă erau îndreptate asupra sa. Remontoire le putea simți cum țevile largi îl examinează minuțios și avu senzația că ar fi deschis focul la cea mai mică mișcare greșită.

Agregatul se conectă neural cu Remontoire.

[Ce faceți aici? Cine este Maestrul Lucrărilor?]

Mă tem că este vorba despre o afacere a Consiliului Închis. Tot ce-ți pot spune este că eu și Skade am venit aici pentru o problemă de securitate a Agregaților. Cometa asta este una dintre ale noastre, așa cum ai dedus probabil.

[Mesajul vostru de SOS spunea că aţi venit trei. Unde este nava care v-a adus?]

Aici se complică lucrurile.

Remontoire încercă să se împingă în mintea celuilalt – ar fi fost mult mai simplu dacă i-ar fi putut descărca pur şi simplu direct memoriile sale –, dar blocadele neurale îi erau ferme.

[Povesteşte.]

Am fost însoţiţi de Clavain. El a furat corveta.

[De ce ar fi făcut una ca asta?]

Îmi pare rău, dar nu-ţi pot răspunde la întrebare fără să dezvălui natura acestei comete.

[Dă-mi voie să ghicesc. Altă afacere a Consiliului Închis.]

Ştii cum sunt astea.

[Încotro a plecat cu corveta?]

Remontoire surâse; n-avea rost să se mai joace de-a pisica şi şoarecele.

Probabil spre sistemul interior. Unde altundeva? Nu se va întoarce la Cuibul-Mamă.

[Acum cât timp s-au petrecut toate astea?]

Mai bine de treizeci de ore.

[Va avea nevoie de maximum trei sute de ore ca să ajungă la Yellowstone. Nu v-aţi gândit să ne alertaţi mai devreme?]

Am făcut tot ce am putut. Ne-am confruntat cu un fel de criză medicală. De asemenea, am avut nevoie de mult timp pentru a-l convinge pe Maestrul Lucrărilor să-mi permită să trimit un semnal spre Cuibul-Mamă.

[Criză medicală?]

Remontoire arătă undeva în spatele său, peste suprafaţa ciuruită şi spintecată a cometei, către orificiul de intrare din care apăruse iniţial Maestrul Lucrărilor.

Cum am spus, Skade a fost rănită. Cred că ar trebui s-o ducem cât mai repede la Cuibul-Mamă.

Porni într-acolo, păşind cu grijă, cu paşi delicaţi. Turelele cu arme ale navei continuară să-l urmărească, gata să-l transforme într-un crater miniatural la cel mai mic gest suspect.

[Este în viață?]
Remontoire clătină din cap.
Nu, în clipa de față nu este.

CAPITOLUL 12

Clavain se trezi dintr-o perioadă de somn forțat, ridicându-se prin vise cu clădiri care colapsau și furtuni de nisip. Urmă un moment de readaptare confuză, în timp ce se sincroniză cu împrejurimile, iar memoriile evenimentelor recente își ocupară locul în mintea sa. Își aminti ședința cu Consiliul Închis și călătoria spre cometa lui Skade. Își aminti întâlnirea cu Maestrul Lucrărilor și informația despre flota ascunsă în cometă, formată din nave destinate evident evacuării. Își aminti cum furase corveta și o îndreptase cu accelerație maximă spre sistemul solar interior.

Continua să fie în corvetă, continua să fie pe scaunul pilotului principal. Atinse cu degetele comenzile tactile, apelând ecranele de afișare. Acestea se grăbiră să se ivească în jurul lui, deschizându-se și luminându-se ca floarea-soarelui. El nu se încredea prea bine în comunicarea neurală cu corveta, deoarece era posibil ca Skade să fi reușit să implanteze o rutină de disfuncție în plasa de control a navei. Așa ceva i se părea improbabil – nava îl ascultase perfect până acum –, însă ar fi fost lipsit de sens să-și asume riscuri inutile.

Ecranele aidoma unor flori se umplură cu date de statut, reprezentări grafice ale numeroaselor subsisteme ale corvetei care pulsau cu viteza rapidă a unui stroboscop. Clavain își amplifică rata de conștientizare până când cascada de imagini încetini la un nivel asimilabil. Existau unele probleme tehnice, raportări de avarii suferite de corvetă în decursul evadării, totuși nimic care să fi amenințat misiunea. Celelalte afișaje prezentau sinteze ale situației tactice în

volume tot mai mari de spațiu cosmic, care se întindeau de la corvetă în puterile lui zece. Clavain studie pictogramele și adnotările, observând proximitatea de nave, drone, mine-rătăcitoare și vehicule mai mari ce aparțineau atât Agregaților, cât și demarhiștilor. La o depărtare de trei ore-lumină se purta o bătălie majoră, dar mai aproape nu exista nimic. De asemenea, niciun semn de răspuns din partea Cuibului-Mamă. Asta nu însemna însă că nu existase niciunul, întrucât Clavain se bizuia pe datele tactice pe care corveta le intercepta utilizând senzori pasivi și prin conectarea la rețele de comunicații la nivel de sistem, neriscând să-și folosească propriii senzori activi, care i-ar fi trădat poziția pentru oricine ar fi privit în direcția cuvenită. Dar cel puțin până acum nu existase niciun răspuns evident.

Bărbatul surâse și strânse din umeri, un gest care-i aminti imediat de coasta pe care și-o fracturase în cursul evadării. Durerea era mai surdă decât inițial, deoarece își reamintise să îmbrace o vestă medicală înainte de a adormi. Vesta direcționase câmpuri magnetice spre pieptul lui, convingând osul să înceapă să se sudeze. Disconfortul rămăsese totuși, dovedind că nu fusese doar imaginația sa. Pe mână avea un plasture, acolo unde cuțitul piezoelectric tăiase până la os. Rana autocauzată fusese însă curată și avea foarte puține dureri din cauza ei.

Reușise așadar. În starea de reacomodare încețoșată la realitate, existase un moment în care îndrăznise să-și imagineze că amintirile evenimentelor recente rezultaseră doar dintr-o serie de vise neliniștitoare: genul de vise ce afecta orice soldat care avea măcar pe departe ceva de felul unei conștiințe, pe oricine care trecuse prin destule războaie – destulă istorie – pentru a ști că ceea ce părea să fie cursul corect de acțiune la un moment dat se putea dovedi ulterior eroarea cea mai teribilă. El depășise însă asta și-și trădase semenii. Și *fusese* o trădare, indiferent de puritatea motivului. Ei avuseseră încredere să-i dezvăluie un secret zguduitor, iar el le violase încrederea.

Nu avusese timp să evalueze înțelepciunea dezertării decât în modul cel mai superficial. Din clipa în care văzuse flota de evacuare și-i înțelesese scopul, bărbatul știuse că avea doar o singură

oportunitate de a pleca, iar asta însemna să fure corveta acolo și atunci. Dacă ar mai fi așteptat – de pildă, până ar fi revenit în Cuibul-Mamă –, Skade i-ar fi descoperit cu certitudine intențiile. Ea nutrise deja suspiciuni, dar ar fi avut nevoie de timp să pătrundă prin arhitectura nefamiliară a minții lui, prin implanturile vechi și protocoalele de interfațare neurală pe jumătate uitate. Clavain nu-și putea îngădui să-i acorde timpul respectiv.

Așa că acționase, știind că n-o va mai vedea probabil niciodată pe Felka, deoarece nu se aștepta să rămână un om liber – sau măcar în viață – după ce intrase în următoarea și cea mai dificilă etapă a dezertării sale. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut s-o vadă pentru ultima oară; desigur, n-ar fi existat speranța s-o convingă să-l însoțească și ar fi fost imposibil să-i fi aranjat evadarea, chiar dacă ea ar fi fost de acord, totuși i-ar fi putut comunica intențiile lui, încredințat că ea n-avea să-i trădeze secretul. De asemenea, Clavain se gândea că Felka ar fi înțeles – nu ar fi fost neapărat de acord, totuși n-ar fi încercat să-l convingă să se răzgândească. Și se mai gândea că, dacă ar fi existat o despărțire finală, atunci ea ar fi putut răspunde la întrebarea pe care bărbatul nu avusese niciodată curajul să i-o pună; întrebarea care se întorcea în timp până la vremea cuibului Galianei și a zilelor istovitoare de pe Marte când se cunoscuseră ei doi. Ar fi întrebat-o pe Felka dacă era fiica lui și poate că ea i-ar fi răspuns.

Acum trebuia să-și ducă viața fără a afla asta niciodată și, cu toate că era posibil ca el să nu-și fi adunat în veci curajul respectiv – în fond, în toți anii de până atunci nu izbutise s-o facă –, permanența exilului său și imposibilitatea de a ști vreodată adevărul păreau să-l apese cu greutatea și răceala unui bolovan.

Clavain decise că ar fi fost bine să învețe să trăiască cu realitatea aceasta.

Mai dezertase o dată, abandonând o viață, și supraviețuise atât emoțional, cât și fizic. Era mai bătrân acum, dar nu chiar atât de bătrân și de obosit ca să n-o poată face din nou. Pentru moment, toată șmecheria era să se concentreze asupra lucrurilor imediate, primul dintre acestea fiind faptul că trăia și că rănile suferite erau

minore. Considera că torpilele porniseră probabil după el, totuși nu putuseră fi lansate decât la mult timp după ce luase corveta, pentru că altfel ar fi apărut deja pe senzorii pasivi. Cineva, foarte probabil Remontoire, izbutise să le întârzie lansarea suficient pentru a-i oferi acest avantaj. Nu era un avantaj foarte mare, totuși era mult mai bine decât să fi fost deja mort și purtat de propriul lui nor de sfărâmături ionizate aflat în expansiune. Asta cel puțin merita alt zâmbet trist. Ei l-ar fi putut omorî, însă n-ar fi făcut-o aproape de casă.

Își scărpină barba, iar mușchii i se încordară împotriva permanentei acțiuni a accelerației. Motoarele corvetei continuau să funcționeze la accelerația maxim sustenabilă, 3 *g*, care se simțea solidă și nemișcată precum atracția unei stele. În fiecare secundă nava anihila un grăunte de antimaterie de dimensiunea unei bacterii, însă miezurile de antimaterie și masă de reacție din hidrogen metalic abia dacă fuseseră atinse. Corveta l-ar fi dus oriunde ar fi dorit în sistem și l-ar fi purtat acolo în numai câteva zeci de zile. Clavain ar fi putut accelera chiar mai tare, dacă ar fi dorit, deși ar fi supus motoarele unui stres.

Al doilea lucru important era faptul că avea un plan.

Propulsiile cu antimaterie ale corvetei erau avansate – ba chiar într-o măsură mai mare decât ale oricărei nave din flota inamică –, totuși nu utilizau aceeași tehnologie ca propulsia navelor stelare Agregate. N-ar fi putut apropia de viteza luminii o navă stelară de un milion de tone, totuși aveau un avantaj tactic important: erau tăcute pe întregul spectru al emisiilor de neutrino. Deoarece dezactivase toți transponderii uzuali, Clavain putea fi urmărit numai pe baza flamei de emisie: jetul de particule relativiste care țâșnea prin aperturile de evacuare ale corvetei. Însă evacuarea corvetei era deja colimată precis ca o lamă de floretă. Abaterea de la axa de împingere era neglijabilă, așa că, efectiv, nava putea fi văzută doar de cineva sau de ceva care se afla într-un con foarte îngust exact înapoia sa. Conul se lărgea pe măsură ce se îndepărta de corvetă, însă în același timp se atenua treptat, ca raza unei lanterne care slăbește odată cu depărtarea. Doar un observator aflat lângă centrul

său ar fi detectat un număr suficient de fotoni pentru a-i determina precis poziția, iar dacă Clavain îngăduia ca unghiul conului să se încline cu doar cinci-șase grade, fasciculul ar fi devenit prea slab pentru a-l trăda.

Însă o modificare a vectorului fasciculului implica o modificare a cursului. Cuibul-Mamă nu s-ar fi așteptat ca el să facă așa ceva, ci doar să mențină o traiectorie de timp minim spre Epsilon Eridani și apoi spre Yellowstone, care se rotea pe o orbită strânsă în jurul aceleiași stele. Clavain avea să ajungă acolo în douăsprezece zile. Unde altundeva s-ar fi putut duce? Corveta nu putea să ajungă în alt sistem solar – abia dacă ar fi reușit să ajungă la haloul de comete – și aproape toate planetele, cu excepția lui Yellowstone, continuau să fie sub controlul oficial al demarhiștilor. Poate că nu era un control extrem de ferm, dar, în paranoia lor actuală, ei tot l-ar fi atacat pe Clavain, chiar dacă el ar fi afirmat că dezertase cu secrete tactice valoroase. Bărbatul știa foarte bine toate astea. Dinainte să fi înfipt cuțitul piezoelectric în membrana din jurul cometei lui Skade, el își elaborase un plan – poate nu cel mai detaliat sau mai elegant din cariera sa și nici pe departe având cele mai mari șanse de reușită, dar dispusese de numai câteva minute pentru a-l concepe și credea că nu se descurcase prea rău. Nici privind retrospectiv, nu considera că existase o soluție mai bună.

Și nu era nevoie decât de puțină încredere.

Vreau să știu ce s-a-ntâmplat cu mine.

Se uitară la ea, apoi schimbară priviri între ei. Ea aproape că simțea zumzetul intens al gândurilor lor pârâind prin aer aidoma dezintegrărilor ionice care precedă o furtună cu tunete și fulgere.

Primul dintre chirurgi proiectă calm și încurajare.

[Skade...]

Am zis că vreau să știu ce s-a-ntâmplat cu mine.

[Ești în viață. Ai fost rănită, dar ai supraviețuit. Mai trebuie să...]

Poleiala de calm a chirurgului cedă.

Ce mai trebuie?

[Mai trebuie să treacă timp ca să te vindeci complet. Dar totul o să fie bine.]

Dintr-un motiv necunoscut, ea nu putea să vadă în mințile lor. Pentru majoritatea Agregaților, trezirea în condițiile unei asemenea izolări ar fi fost o experiență extrem de tulburătoare, însă Skade era echipată pentru așa ceva. O îndură cu stoicism, reamintindu-și că mai trecuse prin izolări aproape la fel de severe de când făcea parte din Consiliul Închis. Ele se terminaseră; avea să se termine și aceasta. Era fie doar o chestiune de timp până ce...

Ce s-a-ntâmplat cu implanturile mele?

[Nu s-a întâmplat nimic.]

Ea știa că chirurgul era un bărbat pe nume Delmar.

Atunci de ce sunt izolată?

Își dădu seama care va fi răspunsul aproape înainte să termine de pus întrebarea. Ei nu doreau ca Skade să se poată vedea prin ochii lor. Pentru că nu doreau ca ea să știe imediat adevărul despre ceea ce i se întâmplase.

[Skade...]

Nu contează... am înțeles. De ce v-ați obosit să mă mai treziți atunci?

[Cineva vrea să te vadă.]

Femeia nu putea să-și miște capul, doar ochii. În vederea periferică încețoșată îl zări pe Remontoire apropiindu-se de patul sau de masa pe care se afla ea când o treziseră. Purta o tunică medicală alb-electric pe fundalul alb al încăperii. Capul îi era o sferă ciudat deconectată, care se legăna spre ea. Servitori medicali cu gâturi de lebădă se traseră la o parte din calea lui. Chirurgul își încrucișă brațele la piept și privi cu o expresie de aspră dezaprobare. Colegii lui ieșiseră discret, lăsându-i doar pe ei trei în cameră.

Skade privi în „jos", spre piciorul patului, însă nu văzu decât o albeață defocalizată care putea să fi fost iluzorie. Exista un bâzâit mecanic discret, totuși nimic la care să nu se fi așteptat să existe într-o incintă medicală.

Remontoire îngenunche lângă ea.

[Cât de multe îți amintești?]

Spune-mi ce s-a-ntâmplat și eu o să-ți spun ce-mi amintesc.

El întoarse capul spre chirurg. Îi îngădui lui Skade să audă gândul pe care-l împinse în mintea lui Delmar.

[Mă tem că va trebui să ne părăsești. La fel și mașinile tale, fiindcă sunt convins că au dispozitive de înregistrare.]

[Vă vom lăsa singuri exact cinci minute, Remontoire. E suficient?]

[N-am de ales, nu?]

Remontoire încuviință și zâmbi când celălalt își scoase din cameră mașinile, care-și plecară elegant gâturile de lebădă când trecură de ușă.

[Regret...]

[Cinci minute, Remontoire.]

Skade încercă iarăși să-și miște capul, însă tot fără succes.

Apropie-te, Remontoire. Nu te pot vedea prea ușor. Ei n-au vrut să-mi arate ce s-a-ntâmplat.

[Mai ții minte cometa? Clavain a fost cu noi. Tu i-ai arătat navele ascunse.]

Îmi amintesc.

[Clavain a furat corveta înainte ca eu sau tu să putem ajunge la bord. Era amarată de suprafața cometei.]

Ea își amintea că-l dusese pe Clavain la cometă, dar nu și restul.

Și el a scăpat?

[Da, însă vom reveni la asta. Problema este ce s-a petrecut în decursul evadării lui. Clavain a accelerat până când cordoanele au cedat din cauza tensiunii. Au șfichiuit înapoi spre cometă. Mă tem că unul dintre ele te-a lovit.]

Era dificil să răspundă, deși știuse din clipa trezirii că i se întâmplase ceva rău.

M-a lovit?

[Ai fost rănită, Skade. Grav. Dacă n-ai fi fost Agregată, dacă n-ai fi avut mașinile din creier care să-ți ajute corpul să facă față șocului, probabil că n-ai fi supraviețuit, în ciuda asistenței pe care ți-a acordat-o costumul.]

Arată-mi, lua-te-ar dracu'!

[Ți-aș arăta dacă în camera asta ar exista vreo oglindă. Dar nu există, iar eu nu pot ocoli blocajele neurale instalate de Delmar.]

Descrie atunci, descrie, Remontoire!

[Nu de aceea am venit aici... În scurt timp Delmar te va trece într-o comă recuperatorie, iar la următoarea trezire vei fi vindecată. Eu am venit să te întreb de Clavain.]

Pentru o clipă, ea își alungă propria curiozitate morbidă.

Să înțeleg că este mort?

[Nu, n-am izbutit să-l oprim deocamdată.]

Deși era furioasă, și în ciuda curiozității morbide, Skade trebuia să admită că soarta lui Clavain era cel puțin la fel de fascinantă ca și propria ei neplăcere. Iar cele două erau conectate, nu? Nu înțelegea încă pe deplin ce i se întâmplase, însă era suficient să știe că fusese acțiunea lui Clavain. Nu conta că era posibil să fi fost neintenționat.

În trădare nu existau *accidente.*

Unde-i el?

[Asta-i partea interesantă. Nimeni nu pare să știe. I-au determinat jetul de evacuare. Se îndrepta către Eridani – am presupus că fie spre Yellowstone, fie spre Centura Ruginită.]

Demarhiștii l-ar crucifica.

Remontoire încuviință.

[Mai cu seamă pe el. Acum se pare însă că n-ar merge într-acolo... cel puțin, nu direct. A renunțat la vectorul spre soare. Nu știm în ce moment al drumului, fiindcă i-am pierdut flacăra propulsiei.]

Avem monitori optici în tot haloul. Este imposibil ca până acum să nu fi trecut prin raza vizuală a unuia.

[Problema este că el le cunoaște pozițiile și poate avea grijă ca fasciculul lui să nu baleieze peste ei. Skade, nu trebuie să uităm că el este unul dintre noi.]

Au fost lansate proiectile?

[Da, însă nu s-au apropiat niciodată destul pentru a-și repera singure ținta. N-au avut destul combustibil ca să revină la Cuib, așa că a trebuit să le detonăm.]

Ea simți cum pe la colțul gurii i se scurse salivă pe bărbie.

Trebuie să-l oprim, Remontoire. Înțelege asta!

[Chiar dacă i-am regăsi semnalul, ar fi în afara razei proiectilelor. Și nu există nicio navă care să ajungă din urmă o corvetă.]

Femeia se străduia să-și stăpânească mânia.

Avem prototipul.

[Nici chiar *Mătrăguna* nu-i atât de rapidă – în niciun caz pe distanțe intrasistem.]

Skade tăcu câteva secunde, calculând cât de multe ar fi putut dezvălui în mod prudent. La urma urmelor, aceasta era o afacere a Sanctuarului Interior, îndeajuns de secretă chiar și potrivit standardelor clandestine ale Consiliului Închis.

Ba este, Remontoire.

Ușa se deschise. Un servitor intră, plecându-se, urmat de Delmar. Remontoire se ridică și întinse brațele, cu palmele orientate spre înainte.

[Mai avem nevoie doar de puțin timp...]

Delmar rămase lângă ușă, cu brațele încrucișate la piept.

[Mă tem că eu rămân aici.]

Skade șuieră spre Remontoire. El se apropie și se aplecă, astfel încât capetele lor se aflau la o distanță de numai câțiva centimetri, permițând contact de la minte la minte fără amplificare prin sistemele încăperii.

Se poate face. Plafonul de accelerație al prototipului este mai mare decât ai bănuit.

[Cât de mare?]

Mult mai mare. O să vezi. Tot ce trebuie să știi este că prototipul se poate apropia destul de mult de poziția aproximativă a lui Clavain pentru a-i regăsi urma, după care să intre în raza de acțiune a armelor. Bineînțeles, va trebui să faci parte din echipaj. Tu ești soldat, Remontoire. Te pricepi mai bine decât mine la arme.

[N-ar trebui să ne gândim la modalități de a-l aduce înapoi viu?]

Este cam târziu pentru asta, nu crezi?

Remontoire nu spuse nimic, dar Skade știu că pusese degetul pe rană. Și în scurt timp bărbatul avea să-i dea dreptate. El era un Agregat adevărat și de aceea avea să accepte orice curs de

acțiune, indiferent cât de nemilos, care ar fi fost în beneficiul Cuibului-Mamă. Aceasta era deosebirea dintre el și Clavain.

[Skade...]

Da, Remontoire.

[Dacă aș fi de acord cu propunerea ta...]

Ai avea tu însuți o rugăminte?

[Nu o rugăminte, ci o cerere. Felka să fie cu noi.]

Skade miji ochii. Era pe punctul de a refuza, când înțelese că temerile ei de a proceda astfel – operațiunea să rămână cu totul în competența Consiliului Închis – nu contau absolut deloc în privința Felkăi.

La ce ar putea ajuta prezența ei?

[Depinde. Dacă intenționezi să faci din misiunea asta un pluton de execuție, ea nu ne va fi de niciun folos. Dar, dacă ai intenția să-l aduci pe Clavain înapoi viu – și cred că asta trebuie să faci –, atunci utilitatea Felkăi nu poate fi subestimată.]

Ea știa că Remontoire avea dreptate, deși nu-i plăcea deloc s-o recunoască. Clavain ar fi fost un activ enorm de valoros pentru operația de recuperare a armelor de clasă-iad, iar pierderea lui sporea mult gradul de dificultate a misiunii. La un nivel, ea putea să vadă în ce consta avantajul readucerii lui în turmă, ca să poată fi crucificat, iar experiența sa dobândită cu multă greutate să fie suptă ca măduva dintr-un os. Însă capturarea de viu ar fi fost mult mai grea decât uciderea de la distanță, iar dacă ea n-ar fi reușit, rămânea posibilitatea ca el să se alăture celeilalte tabere. Demarhiștii ar fi fost fascinați să afle despre noul program de construire a navelor stelare, despre zvonul privind planurile de evacuare și noile arme distrugătoare.

Nu putea fi sigură, totuși considera că veștile ar fi fost suficiente pentru a revigora inamicul, câștigându-i aliați care până acum rămâneseră neutri. Dacă demarhiștii își uneau forțele și reușeau să lanseze un ultim atac disperat asupra Cuibului-Mamă, susținuți de Ultranauți și de orice alte facțiuni anterior neutre, totul putea fi pierdut.

Nu. Ea trebuia să-l omoare pe Clavain; era cât se poate de clar. În același timp însă, trebuia să lase impresia că era pregătită să

acționeze rezonabil, exact așa cum ar fi procedat în orice altă stare de război. Ceea ce însemna că trebuia să accepte prezența Felkăi.

Ăsta-i șantaj, nu?

[Nu șantaj, doar negociere. Dacă cineva dintre noi îl poate convinge pe Clavain să renunțe la ceea ce are de gând, acela nu poate fi decât Felka.]

El n-o s-o asculte, chiar...

[Chiar dacă își închipuie că este fiica lui? Asta voiai să spui?]

Remontoire, el este bătrân. Un bătrân cu amăgiri. Ele nu sunt responsabilitatea mea.

Servitorii se traseră în lături pentru a-i îngădui lui Remontoire să plece. Skade privi cum ovoidul aparent autonom al feței lui se legănă ca un balon la ieșirea din cameră. În conversația lor existaseră momente când ea aproape că simțise fisuri în blocada neurală, căi pe care Delmar – prin omisiuni ce puteau fi înțelese – nu le inhibase complet. Fisurile fuseseră ca fulgerări stroboscopice, deschizând scurte ferestre înghețate în mintea lui Remontoire. Probabil că el nici măcar nu fusese conștient de intruziunile ei. Ba poate că Skade și le imaginase.

Însă dacă și le imaginase, atunci tot ea își imaginase și oroarea care le însoțea. Iar oroarea aceea provenea din ceea ce vedea Remontoire.

Delmar... vreau realmente să știu faptele...

[Mai târziu, după ce te vei fi vindecat. Atunci le vei putea ști. Până atunci, aș prefera să-ți reinduc coma.]

Arată-mi acum, ticălosule.

Bărbatul se apropie de ea. Primul dintre servitorii cu gât de lebădă se ridica mult deasupra lui, iar segmentele cromate ale gâtului îi străluceau. Mașina își deplasă capul înainte și înapoi, examinând ce se afla dedesubt.

[Bine. Dar să nu zici că nu te-am prevenit.]

Blocajele coborâră ca niște obloane grele din metal: bang, bang, bang, prin craniul ei. O revărsare de date neurale năvăli înăuntru. Skade se văzu prin ochii lui Delmar. Creatura întinsă pe patul medical era ea, în mod recognoscibil – capul îi era în mod bizar

neatins –, însă nu avea nici pe departe forma corectă. Simți un spasm sfâșietor de repulsie, de parcă ar fi accesat o fotografie dintr-o arhivă preindustrială deprimantă de coșmaruri medicale. Ar fi dorit cu disperare să întoarcă pagina, să treacă la următoarea atrocitate jalnică.

Fusese secționată în două.

Cordonul căzuse probabil peste ea dinspre umărul stâng spre șoldul drept într-o secționare precis diagonală. Îi retezase picioarele și brațul stâng. Mașini cu carapace îi îmbrățișau rănile: cruste alb-strălucitor, zumzăitoare, de armuri medicale, aidoma unor blistere uriașe umplute cu puroi. Tuburi cu fluid erupeau din mașini și se îndreptau către module albe, paralelipipedice, de lângă pat. Skade arăta de parcă s-ar fi pregătit să răbufnească dintr-o crisalidă de oțel alb. Sau să fie consumată de ea, transformată în ceva straniu și fantasmagoric.

Delmar...

[Îmi pare rău, dar te-am prevenit...]

Nu înțelegi. Această... stare nu mă tulbură defel. Noi suntem Agregați, da? Nu există nimic ce să nu putem repara, dacă dispunem de timp. Știu că mă poți aranja, într-un final.

Îi simți ușurarea.

[Într-un final, da...]

Dar pentru mine nu este îndeajuns într-un final. *Peste câteva zile, maximum trei, trebuie să fiu într-o navă.*

CAPITOLUL 13

Fură nevoiți să-l târască pe Thorn cu forța în biroul Inchizitoarei. Ușile mari scârțâiră, deschizându-se, și bărbatul o văzu stând lângă fereastră, cu spatele la el. O cercetă printre pleoapele tumefiate, deoarece n-o mai văzuse niciodată până atunci. Părea mai micuță și mai tânără decât se așteptase, aproape ca o fată în haine de adult. Avea cizme înalte și lustruite și pantaloni negri pe sub tunica din piele încheiată într-o parte, care era cam mare pentru ea, astfel că mâinile înmănușate aproape că i se pierdeau în mâneci. Tivul tunicii îi ajungea la genunchi. Părul negru era pieptănat peste cap, în rânduri strânse și lucitoare, care se curbau în jos în cârlionți micuți, ca semne de întrebare inversate deasupra cefei. O vedea din profil, pielea îi era cu o nuanță mai închisă decât a bărbatului, nasul subțire i se arcuia deasupra gurii mici, cu buze drepte și strânse.

Inchizitoarea se întoarse și i se adresă gardianului care aștepta lângă ușă.

– Poți să ne lași acum.

– Doamnă...

– Am *spus* că poți să ne lași acum.

Gardianul ieși. Thorn reuși să stea singur în picioare, clătinându-se foarte ușor. Femeia apărea și dispărea după cum reușea să-și focalizeze privirea. Pentru un timp lung, foarte lung, ea se mulțumi să se uite la el. Apoi vorbi, cu aceeași voce pe care el o auzise din grila difuzorului.

– O să poți să nu-ți pierzi cunoștința? Regret că te-au bătut.

– Eu regret încă și mai mult.

– N-am dorit decât să vorbesc cu tine.

– În cazul ăsta, poate că ar trebui să fii atentă ce se-ntâmplă cu musafirii tăi.

Pe când vorbea, simțea în gură gust de sânge.

– Vrei să mă urmezi, te rog?

Inchizitoarea arătă spre capătul opus al încăperii, unde exista probabil o cameră privată.

– Trebuie să discutăm ceva.

– Mulțumesc, dar mă simt foarte bine și aici.

– N-a fost o invitație. Thorn, nu mă interesează câtuși de puțin dacă te simți bine sau nu.

El se întrebă dacă femeia îi citise reacția – dilatarea infimă a pupilelor lui, care-i trădau vinovăția. Sau poate că avea un laser orientat pe ceafa lui, care-i măsura salinitatea epidermei. Și într-un caz, și în celălalt, Inchizitoarea putea estima destul de exact ce gândea el despre cererea ei. Poate că avea chiar o sondă undeva prin clădire. Se zvonea că în Casa Inchiziției exista cel puțin o sondă, îngrijită cu dragoste încă din primele zile ale coloniei.

– Nu știu cine crezi că aș fi eu.

– Oh, ba știi foarte bine. Așa că de ce să mai jucăm jocurile astea? Vino!

Bărbatul o urmă în odaia mai mică. Era lipsită de ferestre. El privi în jur, căutând semnele unei curse sau orice indiciu că încăperea putea juca rolul unei camere pentru interogare, însă părea destul de inocentă. Pereții erau plini de rafturi ticsite cu maldăre de hârțoage, cu excepția unuia care era acoperit în mare parte de o hartă a Resurgamului presărată de piuneze indicatoare și leduri luminoase. Inchizitoarea îi oferi un scaun de cealaltă parte a biroului larg, ce ocupa majoritatea spațiului. O altă femeie era așezată deja vizavi de el, cu coatele sprijinite pe marginea biroului, părând ușor plictisită. Era mai vârstnică decât Inchizitoarea, totuși părea să aibă aceeași constituție fizică viguroasă. Purta șapcă și o manta grea, maro-gălbuie, cu gulerul și manșetele îmblănite. Ambele femei

aveau un aer vag aviar; erau subțirele, totuși iuți și cu osatură puternică. Cea așezată la birou fuma.

Thorn se așează în scaunul care-i fusese indicat.

– Cafea?

– Nu, mulțumesc.

Cealaltă femeie îi întinse pachetul ei de țigări.

– O țigară, atunci.

– O s-o refuz și pe ea.

Ridică totuși pachetul de pe masă și-l întoarse, studiindu-i însemnele și marcajele ciudate. Nu fusese fabricat în Cuvier. De fapt, nu părea să fi fost fabricat pe Resurgam. Îl împinse către femeia mai vârstnică.

– Pot pleca acum?

– Nu. Nici măcar n-am început.

Inchizitoarea se așează pe scaunul ei, lângă cealaltă femeie, și-și umplu o cană cu cafea.

– Mai întâi cred că ar fi necesare prezentările. Tu știi cine ești, și noi știm cine ești, dar probabil că tu nu știi multe despre noi. Ai o idee despre mine, bineînțeles... dar probabil că nu-i o idee foarte precisă. Mă numesc Vuilleumier. Ea este colega mea...

– Trina, spuse cealaltă femeie.

– Irina... da. Iar tu, desigur, ești Thorn, bărbatul care a făcut așa de multe necazuri în ultima vreme.

– Eu nu sunt Thorn. Guvernul n-are habar cine-i Thorn.

– De unde știi asta?

– Citesc ziarele, ca toată lumea.

– Ai dreptate. Amenințările Interne nu prea au idee cine-i Thorn. Însă asta numai pentru că eu m-am străduit din răsputeri să abat acest departament de la urma ta. Ai idee câte eforturi m-a costat asta? Câte angoase personale?

El strânse din umeri, încercând să nu pară nici interesat, nici surprins.

– Este problema ta, nu a mea.

– Nici pe departe recunoștința la care m-aș fi așteptat. Voi ignora totuși răspunsul ăsta. Nu cunoști deocamdată tabloul general, așa că-i de înțeles.

– Care „tablou general"?

– Vom ajunge acolo la momentul potrivit. Deocamdată, să vorbim despre tine.

Bătu cu palma într-un dosar guvernamental gros, aflat într-un colț al mesei, apoi îl împinse spre el.

– Haide, deschide-l! Aruncă un ochi înăuntru.

Thorn o privi pe Inchizitoare câteva secunde înainte de a se mișca. Deschise dosarul la întâmplare, după care răsfoi înainte și înapoi hârtiile dinăuntru. Parcă ar fi privit într-un cuib de șerpi. Întreaga lui viață se găsea acolo, adnotată și cu referințe încrucișate, în detalii înspăimântătoare. Numele lui adevărat – Renzo –, amănuntele personale. Fiecare mișcare publică pe care o făcuse în ultimii cinci ani. Fiecare acțiune antiguvernamentală importantă în care jucase vreun rol semnificativ – transcrieri de declarații verbale, fotografii, dovezi criminalistice, rapoarte prolixe.

– O lectură interesantă, nu-i așa? întrebă cealaltă femeie.

Bărbatul frunzări restul dosarului simțindu-se îngrozit, cu o senzație de gol absolut în stomac. Datele dinăuntru erau suficiente pentru a-l executa de mai multe ori, după zece procese răsunătoare distincte.

– Nu înțeleg, rosti el încet.

Nu dorea să renunțe acum – nu după atâta vreme –, însă orice altceva părea brusc inutil.

– Ce nu înțelegi, Thorn? întrebă Vuilleumier.

– Departamentul acesta este... Amenințări Externe, nu Amenințări Interne. Tu ești persoana însărcinată cu găsirea triumvirei. Eu nu sunt... Thorn nu-i persoana care să te intereseze pe tine.

– Acum este.

Inchizitoarea mai sorbi din cafea.

Cealaltă femeie își aprinse altă țigară.

– Realitatea este că eu și colega mea am fost angajate într-un efort susținut de a sabota activitățile Amenințărilor Interne. Am făcut tot ce am putut ca să ne asigurăm că ei nu te vor prinde. De aceea a trebuit să știm despre tine cel puțin la fel de multe câte știu ei, dacă nu chiar mai multe.

Femeia avea un accent ciudat. El încercă să-l identifice, dar nu izbuti. Atât doar... oare îl mai auzise cândva, în tinerețe? Scotoci prin memorie, însă nu descoperi nimic.

– De ce ați sabota Amenințările Interne? întrebă el.

– Pentru că te vrem viu, nu mort.

Surâse, scurt și iute ca o maimuță.

– Asta măcar este liniștitor.

– În mod cert, zise Vuilleumier, dorești să știi de ce te vrem viu, așa că-ți voi spune. Iar de acum începem să pătrundem în zona „tabloului general", dacă înțelegi ce vreau să zic, așa că, *te rog*, fii foarte atent.

– Sunt numai urechi.

– Oficiul acesta, departamentul Amenințări Externe din Casa Inchiziției, nu este deloc ce pare a fi. Întreaga operațiune de urmărire a criminalei de război Voliova a fost dintotdeauna o fațadă pentru o operațiune mult mai secretă. În realitate, Voliova a murit cu ani în urmă.

Bărbatul avu senzația că ea mințea, dar totodată îi spunea ceva care era mult mai aproape de adevăr decât auzise el până atunci.

– Atunci de ce vă mai prefaceți că o căutați?

– Pentru că de fapt n-o dorim pe ea, ci nava ei sau un mijloc prin care să ajungem la nava ei. Însă prin concentrarea atenției asupra Voliovei, am izbutit să urmărm cam aceleași linii de cercetare fără a pomeni nimic despre navă.

Cealaltă femeie, cea care-și spusese Irina, aprobă din cap.

– În esență, acest departament guvernamental este angajat în recuperarea navei ei *și nimic altceva*. Tot restul nu-i decât un paravan pentru distragerea atenției. Unul enorm de complex și care a implicat conflicte interne cu alte șase-șapte departamente, totuși nimic altceva decât un paravan pentru distragerea atenției.

– Și de ce trebuie să fie atât de secret?

Cele două femei schimbară o privire.

– O să-ți răspund eu, zise Irina tocmai când cealaltă deschidea gura. Operațiunea de găsire a navei a trebuit păstrată în secret absolut, pentru simplul motiv că, dacă s-ar fi aflat vreodată despre ea, ar fi urmat tulburări civile intense.

– Nu înțeleg.

– Este o chestiune de panică, spuse ea fluturând din țigară pentru a-și sublinia cuvintele. Politica oficială a guvernului a fost dintotdeauna pentru terraformare, încă de pe vremea Inundaționiștilor conduși de Girardieau. Iar această politică n-a făcut decât să se accentueze după criza Sylveste. Acum ei îi sunt complet dedicați în termeni ideologici. Oricine ar critica programul se face vinovat de gândire incorectă. Dintre toți oamenii, tocmai ție n-ar mai trebui să-ți explic toate astea.

– Și unde apare rolul navei?

– Nava reprezintă o cale de fugă, de evadare de pe planetă. Un departament guvernamental a aflat o chestiune extrem de neliniștitoare.

Femeia trase din țigară și continuă.

– Colonia se confruntă cu o amenințare din exterior, dar nu tocmai dintre cele pe care și le imaginase inițial. Studii ale amenințării se derulează de ceva timp, iar concluzia este indubitabilă: Resurgamul trebuie evacuat, poate chiar într-un an sau doi. Cinci ani este termenul cel mai optimist... probabil *foarte* optimist.

Îl privi pe bărbat, așteptând neîndoios să observe efectele cuvintelor ei. Poate bănuia că va trebui să le repete, că el nu era atât de isteț ca să priceapă totul din prima.

Thorn clătină din cap.

– Scuze, dar va trebui să mă convingi cu ceva mai bun decât atât.

Irina, sau care i-o fi fost numele adevărat, păru îndurerată.

– Nu mă crezi?

– N-aș fi singurul care nu te-ar crede.

– Tu însă ai dorit dintotdeauna să părăsești Resurgamul, interveni Inchizitoarea. Ai susținut mereu că există un pericol pentru colonie.

– Da, am dorit să părăsesc planeta. Cine n-ar fi dorit?

– Ascultă-mă, zise Vuilleumier apăsat. Pentru mii de oameni, tu ești un erou. Cei mai mulți nu s-ar încrede în nicio acțiune a guvernului. Iar o fracțiune dintre ei cred de mult timp că tu cunoști coordonatele a una sau două navete și că intenționezi un exod în spațiul cosmic al discipolilor tăi.

Thorn strânse din umeri.

– Și?

– Desigur, nu este adevărat – navetele acelea n-au existat niciodată –, totuși nu-i imposibil ca ele să fi *putut exista*, ținând seama de toate câte s-au întâmplat. Acum...

Inchizitoarea se aplecă din nou înainte.

– Gândește-te la următoarea ipoteză. Un departament special și secret al guvernului stabilește că existentă o amenințare globală iminentă la adresa Resurgamului. După multe investigații, același departament calculează coordonatele navei Voliovei. Cercetarea navei arată că este avariată, totuși aptă de zbor. Mai important încă, deține capacitate de transport pentru pasageri. O capacitate *vastă* de transport de pasageri. Îndeajuns pentru a evacua toată planeta, dacă se fac unele sacrificii.

– Ca Arca lui Noe? zise el.

– Da, încuviință ea evident mulțumită de răspunsul lui. Exact ca o arcă.

Prietena lui Vuilleumier legănă țigara elegant între două degete. Mâinile ei excepțional de subțiri îi aminteau lui Thorn de oasele răschirate din aripa unei păsări.

– Totuși existența unei nave pe care s-o putem folosi ca arcă este doar jumătate de soluție, zise ea. Întrebarea este dacă nu cumva anunțul guvernului despre existența unei asemenea nave va fi privit cu scepticism. Bineînțeles că așa va fi.

Împunse cu țigara în direcția lui.

– Aici intervine rolul tău. Oamenii vor avea încredere în tine, chiar dacă nu vor avea încredere în noi.

Thorn se lăsă pe spate în scaun până ce acesta se rezemă doar pe două picioare. Râse și clătină din cap sub privirile impasibile ale celor două femei.

– De aceea m-au bătut la parter? Ca să mă înmoaie pentru a accepta o gogoașă ca asta?

Prietena lui Vuilleumier ridică din nou pachetul de țigări.

– Astea provin din nava ei.

– Chiar așa? Interesant. Mi se păruse c-ai spus că nu aveați cum s-ajungeți pe orbită.

– Nu aveam, dar acum avem. Am hackuit de pe sol sistemele navei și am determinat-o să trimită aici o navetă.

Bărbatul făcu o grimasă, totuși n-ar fi putut jura că așa ceva era imposibil. Dificil, da – improbabil, sigur că da –, însă cu certitudine nu imposibil.

– Și vreți să evacuați toată planeta folosind o singură navetă?

– De fapt, sunt două navete.

Vuilleumier tuși și scoase alt dosar.

– Cel mai recent recensământ a estimat populația Resurgamului la puțin sub două sute de mii de oameni. Naveta cea mai mare poate transporta cinci sute de persoane pe orbită, unde se pot transfera într-un vehicul intrasistem cu o capacitate de patru ori mai mare. Asta înseamnă că va trebui să efectuăm patru sute de zboruri sol-orbită. Nava intrasistem va trebui să facă în jur de o sută de zboruri dus-întors până la nava Voliovei. Ăsta-i adevăratul loc îngust – fiecare dintre zborurile dus-întors va dura *minimum* treizeci de ore, iar asta socotind timpi aproape zero pentru încărcarea și descărcarea la fiecare dintre capete. Mai corect ar fi să prevedem patruzeci de ore, ceea ce înseamnă că vor fi necesare aproape șase luni standard. Putem reduce puțin timpul respectiv, dacă mai introducem o navetă sol-orbită, dar ar fi ideal dacă am putea coborî sub cinci luni. Asta însă presupunând, bineînțeles, că putem avea la fiecare patruzeci de ore câte două mii de oameni pregătiți să plece de pe Resurgam...

Vuilleumier zâmbi. Lui Thorn îi era imposibil să nu-i placă zâmbetul acela, în ciuda faptului că simțea că ar trebui să-l asocieze cu durere și frică.

– Cred că-ncepi să înțelegi de ce avem nevoie de tine, încheie femeia.

– Presupunând însă că aș refuza să-mi ofer ajutorul... cum va proceda atunci guvernul?

– Coerciția în masă pare atunci unica opțiune de care vom dispune, zise Irina ca și cum ar fi fost o afirmație perfect rezonabilă. Legea marțială... lagăre de internare... înțelegi ideea? N-ar fi deloc

frumos. Vor exista nesupuneri civile, tulburări. Există o șansă importantă ca mulți oameni să moară.

– Mulți oameni vor muri oricum, adăugă Vuilleumier. Este imposibil de organizat evacuarea în masă a unei planete fără pierderi de vieți omenești. Am dori totuși să le ținem sub control.

– Cu ajutorul meu? întrebă Thorn.

– Dă-mi voie să schițez planul.

Între fraze, femeia lovea cu vârful degetului în masă.

– Noi te vom elibera de aici. Vei fi liber să mergi oriunde dorești și ai garanția mea că vom continua să facem tot ce putem ca să ținem Amenințările Interne departe de tine. Mă voi ocupa de asemenea ca nemernicii care te-au bătut să fie pedepsiți... ai cuvântul meu în privința asta. În schimb, tu vei răspândi informația că ai localizat într-adevăr navetele. Mai mult încă, ai descoperit o amenințare la adresa Resurgamului, dar și mijloacele de a-i îndepărta pe toți din calea amenințării. Organizația ta va răspândi ideea că evacuarea va începe în curând, cu indicii despre locurile unde ar trebui să se adune cei interesați. Între timp, guvernul va difuza contradeclarații prin care să discrediteze poziția mișcării tale, dar acestea nu vor fi complet convingătoare. Oamenii vor începe să creadă că ai descoperit într-adevăr ceva... despre care guvernul ar prefera să păstreze tăcerea. M-ai urmărit până aici?

El îi întoarse zâmbetul.

– Până aici.

– De acum lucrurile devin realmente interesante. După ce ideea a pătruns în conștiința oamenilor și după ce unii te vor privi cu seriozitate, vei fi arestat. Sau cel puțin se va vedea că ești arestat. După unele tărăgănări, guvernul va recunoaște că există o amenințare autentică și că mișcarea ta a obținut într-adevăr acces la nava Voliovei. Din clipa aceea, operațiunea de evacuare intră sub controlul guvernamental – dar tu vei fi văzut acordându-ți fără chef binecuvântarea, după care vei rămâne la conducere de fațadă, în urma solicitării publicului. Guvernul se va acoperi de rușine, însă oamenii vor fi siguri că nu pășesc într-o capcană. Vei fi un erou.

Se uită fix în ochii lui, o clipă mai mult decât făcuse până atunci, apoi își feri privirea.

– Toți vor avea de câștigat. Planeta va fi evacuată fără prea multă panică. Ulterior vei fi eliberat și onorat – toate acuzațiile vor fi anulate. Pare ispititor, nu-i așa?

– Așa ar părea, recunoscu el, totuși în argumentația ta există două mici puncte slabe.

– Care anume?

– Amenințarea și nava. Nu mi-ai spus de ce trebuie să evacuăm Resurgamul. Ar trebui să știu asta, nu? Ar trebui de asemenea să cred în necesitatea evacuării. Nu voi putea convinge pe nimeni dacă eu însumi n-o cred, de acord?

– Mi se pare corect. Care ar fi problema cu nava?

– Mi-ai spus că dețineți mijloacele pentru a o vizita. Perfect.

Se uită pe rând la cele două femei, cea tânără și cea mai vârstnică, simțind fără s-o fi știut cu adevărat că ele două puteau fi foarte periculoase individual și de-a dreptul letale când acționau ca echipă.

– Perfect... ce? zise Vuilleumier.

– Duceți-mă s-o văd.

Se aflau la numai o secundă-lumină de Cuibul-Mamă când se întâmplă.

Felka privise cum cometa rămânea în urma *Mătrăgunei*. La început se micșorase atât de lent, încât plecarea avusese ciudata însușire a unui vis, precum plecarea de pe o insulă izolată și luminată de razele lunii. Se gândise la atelierul ei aflat în inima verde a cometei, la puzzle-urile filigranate din lemn, toate la fel de complexe și delicate ca niște sculpturi în fildeș. După aceea se gândi la peretele de fețe și la șoarecii strălucitori din labirint și nu se putu convinge pe deplin că le va mai revedea vreodată. Chiar dacă s-ar mai întoarce, ar face-o în niște circumstanțe profund schimbate, cu Clavain fie mort, fie prizonier. Știa că, dacă lui i se va refuza ajutorul, ea avea să se întoarcă spre interior, să revină în uterul liniștitor al trecutului, unde singurul lucru care contase fusese iubitul ei Zid. Iar cel mai oribil era că ideea n-o revolta câtuși de puțin, ci mai degrabă îi lăsa o speranță sâcâitoare. Ar fi fost cu totul altceva dacă Galiana ar mai fi trăit; fusese altceva chiar și când

ea era plecată, dar Felka încă avea tovărășia lui Clavain care s-o ancoreze în lumea reală, cu toate simplitățile ei zdrobitoare.

Ultimul lucru pe care-l făcuse Felka, după ce-și sigilase atelierul și alocase un servitor care să aibă grijă de șoareci, fusese să coboare la criptă ca s-o viziteze pe Galiana, să-și ia rămas-bun pentru ultima oară de la corpul înghețat. Însă ușa criptei refuzase să se deschidă. Nu avusese timp să facă investigații; dacă nu pornea imediat, ar fi ratat plecarea *Mătrăgunei*. Așa că nu-și mai luase rămas-bun și se întrebă acum de ce asta o făcea să se simtă atât de vinovată.

La urma urmelor, ele două nu împărtășeau decât niște material genetic.

Felka se retrăsese în încăperile ei după ce Cuibul-Mamă devenise prea mic și prea îndepărtat ca să mai poată fi văzut cu ochiul liber. La o oră de la plecare, nava crescuse accelerația la 1 g, definind instantaneu „sus" ca fiind spre prova ascuțită a fuzelajului lung și conic. După alte două ore, timp în care Cuibul-Mamă rămase la o secundă-lumină în spatele *Mătrăgunei*, prin intercomul navei sosise un mesaj. Era îndreptat politicos spre Felka; ea era singura Augmentată de la bord neacordată în mod uzual la grila generală de comunicații neurale.

Mesajul o instruia să meargă prin navă, suind în direcția de zbor spre provă, care acum se găsea deasupra capului ei. Când zăbovise, unul dintre tehnicienii lui Skade o condusese politicos prin coridoare și puțuri, până ajunsese la multe niveluri deasupra punctului din care plecase. Refuzase să îngăduie ca o hartă a navei să-i fie imprimată în memoria pe termen scurt. O asemenea cunoaștere instantanee ar fi lipsit-o de plăcerea – care-i mai diminua plictiseala – de a deduce singură interiorul *Mătrăgunei*. Totuși, era destul de simplu de spus că se apropiase de provă. Curbura pereților exteriori era mai accentuată și cabinele individuale erau mai mici. Nu-i trebui mult să ajungă la concluzia că în *Mătrăgună* nu puteau fi mai mult de zece-doisprezece oameni, inclusiv Remontoire și ea însăși. Toți ceilalți făceau parte din Consiliul Închis, deși Felka nici măcar nu încercă să le examineze mințile.

Cabinele erau spartane, de obicei incinte fără ferestre pe care nava le crease în funcție de nevoile curente ale echipajului. Cea în care îl găsi

pe Remontoire se afla pe învelișul exterior al carcasei, cu o cupolă de observare de forma unui blister încastrată într-un perete. Remontoire stătea pe o cornișă extrudată, cu o expresie calmă și degetele mâinilor unite la vârfuri deasupra unui genunchi. Era adâncit în conversație cu un crab mecanic, cocoțat imediat sub marginea cupolei.

– Ce se întâmplă? întrebă Felka. De ce a trebuit să-mi părăsesc cabina?

– Nu sunt tocmai sigur, răspunse Remontoire.

Apoi femeia auzi o rafală de bufnituri înăbușite, când zeci de irisuri blindate din pereții despărțitori se închiseră etanș prin navă.

– În scurt timp te vei putea întoarce în cabina ta, spuse crabul. Aceasta este doar o măsură de precauție.

Ea recunoscu glasul, deși timbrul nu era pe de-a întregul așa cum și-l amintea.

– Skade? Am crezut că ești...

– Mi-au permis să pilotez proxy ăsta, spuse crabul fluturând micuțele manipulatoare articulate dintre cleștii săi anteriori.

Se ținea de perete prin ventuze circulare aflate la extremitățile picioarelor. De sub carapacea albă și lucioasă ieșeau cârlige, duze și dispozitive pentru împuns și sfâșiat. În mod foarte clar, era un vechi dispozitiv de ucis.

– Frumos din partea ta să ne conduci, comentă Felka ușurată că Skade nu avea să-i însoțească.

– Să vă conduc?

– Când decalajul temporal cauzat de viteza luminii va depăși câteva secunde, nu va fi imposibil să pilotezi un proxy?

– Ce decalaj? Eu sunt în navă, Felka. Cabina mea se află la numai o punte sau două sub cabina ta.

Felka își aminti că i se spusese că rănile suferite de Skade fuseseră atât de grave, încât simpla ei menținere în viață necesita o incintă ticsită cu echipamentele doctorului Delmar.

– N-am crezut...

Crabul flutură dintr-un manipulator, respingându-i protestele.

– Nu contează. Coboară mai târziu, să mai stăm de vorbă.

– Mi-ar face plăcere, spuse Felka. Sunt foarte multe lucruri despre care vreau să stăm de vorbă.

– Evident. Ei bine, acum eu trebuie să plec – am de rezolvat niște chestii urgente.

Un orificiu se căscă într-un perete și crabul trecu prin el, dispărând în măruntaiele ascunse ale navei.

Felka îl privi pe Remontoire.

– Întrucât văd că toți suntem din Consiliul Închis, bănuiesc că pot vorbi liber. Când ați fost cu Clavain, Skade a mai pomenit ceva despre experimentele Exordium?

Remontoire vorbi pe ton foarte scăzut. Era doar o reacție instinctivă, deoarece Skade putea să audă probabil tot ce se întâmpla în navă și putea de asemenea să le citească mințile, la sursă. Totuși Felka înțelese motivul precis pentru care bărbatul simțea nevoia să șoptească.

– Nimic. Ba chiar a mințit despre sursa edictului de stopare a construirii navelor.

Felka se uită spre perete, silindu-l să-i asigure ceva pe care să se poată așeza. O consolă apăru din peretele opus lui Remontoire și ea se instală acolo. Era grozav să nu mai fie nevoită să stea în picioare; în ultima vreme petrecuse prea mult în imponderabilitatea atelierului, iar gravitația cauzată de accelerația navei o extenua.

Privi afară prin cupolă și văzu umbra lobată a uneia dintre propulsiile *Mătrăgunei*, conturată pe o aură de flamă rece.

– Ce i-a spus Skade lui Clavain? întrebă ea.

– O poveste potrivit căreia Consiliul Închis ar fi dedus existența atacurilor lupilor pe baza mai multor pierderi de nave.

– Neverosimil.

– Bănuiesc că el n-a crezut-o, totuși ea n-a putut aminti de Exordium. În mod clar dorea ca el să știe minimumul necesar, totuși n-avea cum să evite să vorbească destul de mult despre edict.

– Exordium este în centrul întregii povești, zise Felka. Skade trebuie să fi știut că, dacă-i oferea lui Clavain un fir de care să apuce, el ar fi tras până ar fi deșirat totul, ajungând la Sanctuarul Interior.

– Acela ar fi fost punctul maxim în care ar fi reușit să ajungă.

– După cum îl cunosc eu pe Clavain, n-aș fi la fel de sigură. Skade îl dorea ca aliat, fiindcă nu este genul de om care să se oprească înaintea unei dificultăți minore.

– Totuși, de ce nu i-a spus pur și simplu adevărul? Ideea că Consiliul Închis a recepționat mesaje din viitor nu-i chiar atât de șocantă, dacă te gândești mai bine. Și, din câte am înțeles, conținutul mesajelor era neclar în cazul cel mai fericit, doar vagi sugestii premonitorii.

– Este greu de descris ce s-a întâmplat, dacă n-ai fost acolo. Eu însă am participat doar o dată. Nu știu ce s-a întâmplat în celelalte experimente.

– Când ai participat tu, Skade a fost implicată în program?

– Da, zise Felka. Însă asta s-a petrecut după revenirea noastră din adâncul spațiului. Edictul a fost emis mult mai devreme, cu mult înainte ca ea să fi fost recrutată de Agregați. Probabil Consiliul Închis derulase experimente Exordium dinainte ca Skade să se fi alăturat nouă.

Privi din nou peretele. Era perfect rezonabil să se dedea speculațiilor despre ceva ca Exordium – Skade ar fi putut cu greu obiecta față de asta, ținând seama că era atât de important pentru ceea ce se desfășura în prezent –, totuși se simțea ca și cum ei s-ar fi aflat pe cale să comită un act incredibil de trădare.

Remontoire continuă să vorbească însă cu glas scăzut, dar sigur pe sine.

– Prin urmare, Skade ni s-a alăturat... și în scurt timp a ajuns în Consiliul Închis și s-a implicat activ în experimentele Exordium. Cel puțin unul dintre experimente a coincis cu edictul, așa că putem presupune că a existat un avertisment direct despre efectul neutrino-tau. Dar ce a fost cu celelalte experimente? Ce avertismente au sosit prin ele?

O fixă cu privirea pe femeie.

Felka era pe punctul de a-i răspunde, de a-i spune ceva, când scaunul de sub ea se împinse în sus atât de brusc, încât îi tăie răsuflarea. Se așteptă ca apăsarea să se diminueze, însă nu se întâmplă

așa. Estimă că greutatea ei, care fusese deja destul de inconfortabilă, tocmai se dublase.

Remontoire privi afară, apoi în jos, exact așa cum făcuse Felka cu câteva minute mai devreme.

– Ce s-a întâmplat? zise ea. Se pare că ne-am crescut accelerația.

– Așa este, încuviință bărbatul. Clar!

Felka îi urmă privirea, sperând să vadă ceva diferit afară. Dar, pe cât putea să estimeze, nu se schimbase nimic. Nici chiar strălucirea albastră dinapoia motoarelor nu părea mai intensă.

Treptat, accelerația deveni tolerabilă, deși n-ar fi putut spune că era plăcută. Cu gândire prealabilă și economie de efort, ea putea reuși majoritatea mișcărilor pe care le făcuse anterior. Servitorii navei ajutau cum puteau mai bine, sprijinindu-i pe oameni pentru a se așeza sau a se ridica de pe scaune, gata permanent să intre în acțiune. Ceilalți Agregați, toți mai subțiri și cu masa mai mică decât a Felkăi, se adaptară cu o ușurință insultătoare. Suprafețele interioare ale navei se întăreau și se înmuiau singure exact când era necesar, ajutând mișcările și limitând accidentele.

Însă după o oră gravitația crescu din nou. 2,5 *g*. Felka nu mai putea rezista. Solicită să revină în cabină, însă află că tot nu era posibil să intre în partea aceea a navei. Nava îi partiționă însă o cabină nouă și extrudă un pat pe care să se întindă. Remontoire o ajută, arătând perfect clar că nici el nu știa mai bine ce se petrece.

– Nu-nțeleg, spuse Felka șuierând între cuvinte. Accelerăm întruna. Știam din capul locului că va trebui să procedăm așa pentru a avea o șansă să-l ajungem din urmă pe Clavain.

Remontoire aprobă din cap.

– Însă nu-i doar atât. Când am accelerat la 1 g, propulsiile operau deja aproape de eficiența de vârf. Poate că *Mătrăguna* este mai mică și mai ușoară decât majoritatea luminălucilor, dar și motoarele ei sunt mai mici. Au fost concepute pentru a susține o accelerație constantă de 1 *g* până la viteza luminii, nu mai mult. Pe distanțe scurte, da, este posibilă o viteză mai mare, dar aici nu se întâmplă așa ceva.

– Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă că n-ar fi trebuit să putem accelera atât de tare. Şi în niciun caz de trei ori mai tare. De altfel, n-am văzut niciun booster auxiliar ataşat de fuzelajul nostru. Unica metodă prin care Skade ar fi putut s-o facă ar fi fost prin ejectarea a două treimi din masa pe care am avut-o când am plecat din Cuibul-Mamă.

Felka ridică din umeri cu un efort considerabil. Avea o profundă lipsă de interes faţă de mecanica zborului spaţial – din punctul ei de vedere, navele erau un mijloc pentru atingerea unui scop –, totuşi putea susţine cu destulă uşurinţă o argumentaţie.

– Prin urmare, motoarele sunt capabile să accelereze mai puternic decât presupuneai tu.

– Da, aşa am crezut.

– Şi?

– Nu este posibil. Amândoi ne-am uitat afară. Ai văzut strălucirea aceea albastră? Lumină dispersată de la fasciculul de evacuare. Ar fi trebuit să fi fost mult mai strălucitoare, în asemenea măsură încât să ne atragă atenţia. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Remontoire făcu o pauză.

– Dimpotrivă, a pălit puţin, ca şi cum motoarele ar fi fost reduse. Ca şi cum n-ar mai fi silite să lucreze la fel de intens ca până acum.

– Dar asta ar fi ilogic, nu?

– Aşa este, ar fi absolut ilogic, aprobă Remontoire. Doar dacă nu cumva are vreo legătură cu maşinile secrete ale lui Skade.

CAPITOLUL 14

Triumvira Ilia Voliova privi în abisul incintei cache, întrebându-se dacă era pe punctul de a face genul de eroare oribilă de care se temuse mereu că-i va pune capăt zilelor.

Vocea lui Khouri îi bâzâi în cască.

– Ilia, cred în mod serios că ar trebui să-i mai acordăm puţin timp de gândire.

– Mulţumesc.

Voliova îşi verifică din nou etanşările costumului spaţial, după care examină indicatorii de statut ai armei.

– Vorbesc serios.

– Ştiu că vorbeşti serios. Din păcate, eu una i-am acordat mai mult decât suficient timp de gândire. Dacă aş mai continua să mă gândesc, aş putea decide să n-o fac. Ceea ce, ţinând seama de circumstanţele mai ample, ar fi chiar mai periculos şi mai stupid decât dacă aş face-o.

– Nu-ţi pot contrazice logica, dar am senzaţia că navei... vreau să spun Căpitanului... nu-i va place deloc chestia asta.

– Nu?

Voliova considerase ea însăşi că aceea era o posibilitate deloc îndepărtată.

– Atunci poate că va decide să coopereze cu noi.

– Sau să ne omoare. La asta te-ai gândit?

– Khouri?

– Da?

– Te rog să-ți ții gura.

Pluteau în interiorul unei ecluze prin care se intra în incintă. Ecluza era mare, însă spațiul abia le ajungea. Costumele fuseseră mărite cu cadrele voluminoase ale sistemelor de propulsie individuale, însă nu doar acesta era motivul. Femeile purtau și echipamente, blindaje suplimentare și mai multe arme semiautonome, fixate de cadre în puncte strategice.

– Bine, zise Khouri, haide atunci să terminăm treaba. Mie nu mi-a plăcut niciodată locul ăsta – de când mi l-ai arătat prima dată. Nimic din ce s-a petrecut de atunci nu m-a determinat să-mi placă mai mult.

Pătrunseră în incintă, propulsându-se prin rafale sacadate de micro-*g*.

Era unul dintre cele cinci spații de mărime similară din *Nostalgia*: incluziuni gigantice pentru a stoca o flotă de navete pentru pasageri sau câteva megatone de încărcătură, pregătite să fie trimise spre o colonie planetară aflată în nevoie. Trecuse atât de mult timp de când nava transportase coloniști, încât mai rămăseseră doar urme vagi ale fostei ei funcții, acoperită de secole de adaptări și de alterări. Ani în șir nava avusese rareori mai mult de zece-doisprezece pasageri, liberi să rătăcească prin interiorul ei generator de reverberații, aidoma unor jefuitori într-un oraș evacuat. Însă dedesubtul concreșterilor temporale, destule rămăseseră mai mult sau mai puțin intacte, ba chiar permiseseră schimbările ce apăruseră după transformările Căpitanului.

Pereții perfect netezi ai incintei se întindeau în toate direcțiile, dispărând în beznă, și unicele lumini erau spoturile proiectoarelor de la costumele lor. Voliova nu izbutise să repună în funcțiune sistemul principal de iluminare al incintei; acela era unul dintre circuitele pe care acum le controla Căpitanul, căruia nu-i plăcea în mod clar că ele pătrundeau în teritoriul său.

Treptat peretele se îndepărtă. Erau cufundate în întuneric și doar display-ul de pe vizorul căștii îi oferea Voliovei indicații despre direcție sau viteză.

– Am senzația că mă aflu în spațiul cosmic, zise Khouri. E greu de crezut că suntem tot în navă. Vreun semn al armelor?

– În cincisprezece secunde, ar trebui să ajungem la arma șaptesprezece.

Ca la un semnal, arma-cache se ivi din beznă. Nu plutea liber în incintă, ci era prinsă într-o dispunere complexă de cleme și schele, conectate la rândul lor la un sistem monorai tridimensional complicat, care dispărea în umbre, ancorat de pereții incintei prin uriași piloni ramificați.

Aceasta era una dintre cele treizeci și trei de arme rămase din cele patruzeci originale. Voliova și Khouri distruseseră una la periferia sistemului, după ce o luase razna, stăpânită de o fărâmă din același software parazit pe care Khouri însăși îl adusese la bordul navei. Alte șase arme fuseseră abandonate în spațiu după episodul Hades. Erau probabil recuperabile, însă nu exista nicio garanție că vor mai funcționa vreodată și, potrivit estimării făcute de Voliova, erau considerabil mai puțin puternice decât cele rămase.

Acționară jeturile costumelor și se opriră lângă prima armă.

– Arma șaptesprezece, anunță Voliova. Urâtă *svinoi*, este? Cu ea însă am avut unele succese – am ajuns până la stratul sintactic al limbajului mașinii.

– Asta înseamnă că poți vorbi cu ea?

– Da. Exact asta am spus.

Nu existau două arme-cache care să semene exact între ele, deși toate erau în mod clar produsele aceleiași gândiri. Aceasta părea o încrucișare între un motor de avion cu reacție și o mașină de săpat tuneluri din epoca victoriană: un cilindru lung de șaizeci de metri, simetric axial, care avea pe suprafața frontală dispozitive ce puteau fi dinți tăietori sau pale de turbină, dar care nu erau probabil nici unele, nici altele. Totul era acoperit de un aliaj mat, cu aspect ponosit, care părea fie verde, fie arămiu, în funcție de unghiul sub care îl luminau proiectoarele femeilor. Aripioarele și flanșele pentru răcire îi confereau un aspect art deco stilat.

– Dacă-i poți vorbi, zise Khouri, nu-i putem spune pur și simplu să iasă din navă pentru ca după aceea s-o folosim împotriva Inhibitorilor?

– Ar fi frumos, nu?

Sarcasmul Voliovei ar fi putut coroda metalul.

– Problema este că și Căpitanul poate controla armele, iar în clipa asta comenzile lui sunt prioritare față de orice aș trimite eu, deoarece ale lui sosesc la nivelul rădăcină.

– Aha. Și a cui a fost ideea asta minunată?

– A mea, dacă tot veni vorba. Pe timpuri, când doream ca toate armele să fie controlate din turelă, mi s-a părut o idee destul de bună.

– Asta-i problema cu ideile bune. Se pot dovedi în cele din urmă niște necazuri al dracului de păcătoase.

– Așa am învățat și eu. Să lăsăm însă asta acum.

Voliova continuă cu glas mai încet, pe ton pragmatic.

– Vreau să mă urmezi și să ții ochii larg deschiși. O să-mi verific harnașamentul de comandă.

– Sunt chiar în spatele tău.

Descriseră o orbită în jurul armei, ghidându-și costumele prin interstițiul sistemului monorai.

Harnașamentul era un cadru pe care Voliova îl sudase de armă, echipat cu jeturi și interfețe de comandă. Ea avusese un succes doar limitat în comunicarea cu armele și cele pe care le controlase mai bine se număraseră printre cele pierdute. Odată încercase să interfațeze toate armele prin intermediul unui singur nod de comandă: un om augmentat prin implanturi și conectat în scaunul turelei. Deși conceptul fusese corect, turela îi cauzase numai necazuri. Indirect, rahatul în care se aflau acum putea fi urmărit înapoi în timp până la experimentele acelea.

– Harnașamentul pare solid, comentă ea. Cred că voi încerca să rulez o verificare de nivel redus a sistemelor.

– Adică să trezești arma?

– Nu, nu... doar să-i șoptesc câteva dulcegării, nimic mai mult.

Tastă comenzi în brățara groasă care-i încercuia antebrațul costumului spațial și privi afișajele diagnozelor ce i se derulau pe vizor.

– Voi fi ocupată cât fac asta, așa că rămâne în seama ta să fii cu ochii în patru după orice posibile necazuri. Ai înțeles?

– Da. Ăăă... Ilia...

– Ce-i?

– Trebuie să luăm o decizie în privința lui Thorn.

Voliovei nu-i plăcea să fie distrasă, mai ales în timpul unei operațiuni așa de periculoasă.

– Thorn?

– Ai auzit ce a zis. Vrea să vină la bord.

– Iar eu am spus că nu poate. Este în afară de orice discuție.

– Atunci nu cred că ne vom putea baza pe ajutorul lui.

– O să ne ajute. O să-l *facem* noi pe ticălos să ne ajute.

O auzi pe Khouri oftând.

– Ilia, el nu-i o mașină pe care s-o putem zgândări sau înghionti până căpătăm un răspuns specific. El nu are un *nivel rădăcină*. El este o ființă omenească gânditoare, perfect capabilă de îndoieli și de temeri. Îi pasă cu disperare de cauza lui și nu va risca s-o pericliteze dacă are impresia că-i ascundem ceva. Dacă i-am fi spus adevărul, n-am fi avut niciun motiv să-i refuzăm vizita solicitată. El știe că la urma urmelor noi dispunem de un mijloc de a ajunge la navă. Este perfect rezonabil să vrea să vadă Tărâmul Făgăduinței în care își va conduce oamenii și motivul pentru care trebuie evacuat Resurgamul.

Voliova termina primul strat de protocoale al armei, trecând prin propriul ei înveliș de software în sistemul de operare nativ al mașinii. Deocamdată nimic din ce făcuse nu trezise vreun răspuns ostil, nici din partea armei, nici din partea navei. Își mușcă limba. Mai departe totul avea să fie mult mai greu.

– Nu cred că-i deloc rezonabil, replică ea.

– Atunci nu înțelegi natura umană. Ai încredere în mine în privința asta. El trebuie să vadă nava, fiindcă altfel nu va colabora cu noi.

– Dacă el ar vedea nava, ar face exact ce ar face orice persoană sănătoasă la minte în aceleași circumstanțe: ar da bir cu fugiții.

– Eu cred totuși că s-ar putea să ne ajute, dacă l-am ține departe de zonele cele mai rele, cele care au suferit transformările cele mai severe.

Voliova suspină, rămânând atentă la activitatea ei. Încerca sentimentul oribil, extrem de familiar, că deja Khouri se gândise pe îndelete la acest subiect – îndeajuns pentru a-i combate obiecțiile evidente.

– Tot ar bănui ceva, ripostă ea.

– Nu, dacă ne vom juca bine cărțile. Am putea să deghizăm transformările dintr-o zonă mică a navei și după aceea să-l ținem acolo. Doar atât cât să pară că-i oferim un tur cu ghid al navei, fără să creadă că i-am ascunde ceva.

– Și Inhibitorii?

– În final va trebui să afle despre ei – toți vor trebui să afle despre ei. Ca atare, care-i problema dacă Thorn va afla acum și nu mai târziu?

– Va avea prea multe întrebări. Nu va trece mult și va pune lucrurile cap la cap, astfel că va înțelege pentru cine lucrează.

– Ilia, știi că trebuie să fim mai deschise cu el...

– Trebuie oare?

Era furioasă acum și nu doar pentru că arma refuzase să-i asculte comanda cea mai recentă.

– Sau dorim numai să-l avem în preajmă fiindcă ne place? Gândește-te bine înainte să răspunzi, Khouri. S-ar putea ca prietenia noastră să depindă de asta.

– Thorn nu înseamnă nimic pentru mine. Este doar convenabil.

Voliova încercă o nouă combinație sintactică, ținându-și răsuflarea până când arma răspunse. Experiențele anterioare o învățaseră că putea să facă doar un număr limitat de greșeli, când vorbea cu o armă. Dacă greșea de prea multe ori, arma fie se închidea în sine, fie începea să acționeze defensiv. Însă acum reușise. Aliajul aparent fără îmbinări de pe un flanc al armei glisă și dădu la iveală

un puț de vizitare adânc, plin de mașinării pe toți pereții, care sclipea cu o lumină verde insipidă.

– Intru. Asigură-mi spatele.

Voliova își dirijă costumul în lungul armei, până ajunse la trapă, deceleră și intră în puț printr-un singur impuls de jet. Frână apoi cu tălpile, oprindu-se în interior. Puțul era suficient de larg pentru ca ea să se poată roti fără să atingă mașinăriile cu nicio parte a costumului.

Nu pentru prima dată, se pomeni gândindu-se la descendența întunecată a celor treizeci și trei de orori. Armele fuseseră fabricate de oameni, nu încăpea îndoială, însă erau mult mai avansate ca potențial distructiv decât orice fusese inventat vreodată. Cu secole în urmă, mult înainte ca ea să se fi alăturat echipajului navei, *Nostalgia* găsise cache-ul ascuns într-un asteroid fortificat, un bolovan de rocă fără nume de pe orbita unei stele tot fără nume. Poate că o examinare amănunțită a asteroidului ar fi putut dezvălui vreun indiciu în privința celui care fabricase armele sau care le deținuse până atunci, însă echipajul nu avusese timp de investigații. Doar adusese armele la bordul navei, care părăsise după aceea locul faptei cu toată viteza, înainte ca defensivele paralizate ale asteroidului să se retrezească.

Bineînțeles, Voliova avea diverse teorii. Cea mai probabilă era că armele fuseseră fabricate de Agregați. Păianjenii existau de destul timp, însă dacă armele acestea le aparțineau, de ce îngăduiseră să le scape din mâini? Și de ce nu făcuseră niciodată vreun efort de a recupera ceea ce era în mod legitim al lor?

Nu conta. Cache-ul era de secole la bordul navei. Nimeni nu avea să-l ceară înapoi *acum*.

Privi în jur, inspectând puțul. Era înconjurată de console de comandă, afișaje, circuite, relee și dispozitive cu funcții mai puțin evidente. În adâncul minții îi apăruse deja un sentiment de neliniște. Arma focaliza un câmp magnetic asupra unei părți din creierul ei, insuflându-i o senzație de spaimă similară unei fobii.

Ea mai fusese aici înainte. Era obișnuită cu asta.

Desprinse diverse module aflate pe cadrul propulsor al costumului ei și le atașă de interiorul puțului prin intermediul unor plăcuțe acoperite cu epoxid. Din modulele acelea, concepute chiar de ea, extinse câteva zeci de cabluri colorat codate, pe care le conectă sau matisă la mașinăriile expuse.

– Cum merge? întrebă Khouri.

– E bine. Nu-i prea place că eu sunt aici, dar nu mă poate da afară – am avut toate codurile de autorizare corecte.

– A început să facă chestia aia care induce frică?

– Da, a început.

Voliova simțise un moment de teroare absolută, când îi venise să țipe, de parcă cineva i-ar fi împuns creierul cu un electrod, aducându-i la lumină temerile și anxietățile primare.

– Khouri, te superi dacă pălăvrăgim mai târziu? Aș dori să... termin asta... cât mai repede.

– Tot va trebui să decidem în privința lui Thorn.

– Bine. Mai târziu, da?

– Trebuie să vină aici.

– Khouri, fă-mi o favoare – termină cu Thorn deocamdată și fii atentă la treaba ta, ai înțeles?

Voliova se opri și se sili să se concentreze. Deocamdată, în ciuda fricii, mersese pe cât de bine sperase. Doar o singură dată mai intrase atât de adânc în arhitectura de control a armei, atunci când atribuise priorități comenzilor sosite de la navă. Întrucât acum se afla la același nivel, ar fi putut, teoretic, ca prin formularea corectă a sintaxei de comenzi să-l izoleze definitiv pe Căpitan. Asta era doar o singură armă; mai existau alte treizeci și două, dintre care unele îi erau complet necunoscute. Dar cu siguranță n-ar fi avut nevoie de tot cache-ul pentru a acționa decisiv. Dacă ar fi putut obține controlul a zece-douăsprezece arme, ar fi fost poate suficient pentru a le pune bețe în roate Inhibitorilor...

Și nu avea să reușească dacă tărăgăna.

– Ascultă-mă, Khouri. Schimbare minoră de plan.

– Ah.

– O să continui, ca să văd dacă pot determina arma să se supună complet controlului meu.

– Și numești asta o schimbare *minoră* de plan?

– Nu trebuie să-ți faci absolut nicio grijă.

Înainte de a se putea opri, înainte ca teama să devină copleșitoare, Voliova conectă firele rămase. Leduri de statut clipiră și pulsară; pe display-uri curseră ploi de alfanumerice. Teama se ascuți. Arma nu dorea *realmente* ca femeia să o manipuleze la nivelul acela.

– Ghinionul tău, murmură ea. Ia să vedem acum...

Din câteva apăsări discrete pe brățară, eliberă plase de sintaxe de comandă paralizant de complicate. Logica ternară pe baza căreia funcționa sistemul de operare al armei era caracteristică programării Agregaților, însă în același timp diabolic de greu de depanat.

Ea rămase nemișcată și aștepta.

În interiorul armei, legalitatea comenzii ei urma să fie întoarsă pe toate părțile și examinată de zeci de module analizoare. Avea să fie executată doar după ce satisfăcea toate criteriile. Dacă se întâmpla așa și comanda făcea ceea ce credea Voliova, arma avea să-l șteargă pe Căpitan de pe lista utilizatorilor autentificați. După care va exista o singură cale validă de acționare a ei – prin intermediul harnașamentului de comandă, un hardware deconectat de la infrastructura controlată de Căpitan a navei.

Era o teorie foarte logică.

Voliova căpătă prima indicație asupra incorectitudinii comenzii cu o clipă înainte ca trapa să se închidă în spatele ei. Brățara îi pâlpâi roșu; femeia începu să asambleze o succesiune extrem de poetică de înjurături rusești, apoi arma o încuie în interior. După care luminile se stinseră, dar teama rămase. Ba chiar crescu foarte puternică – dar poate că era, parțial, chiar răspunsul ei la întreaga situație.

– La dracu'! zise Voliova. Khouri... mă auzi?

Nu primi niciun răspuns.

Fără avertisment, mașinăriile se mișcară în jurul ei. Puțul se lărgise, dezvăluind pasaje vag strălucitoare ce se afundau în armă. Mecanisme enorme cu forme fluide pluteau în lumina roșie ca sângele. Leduri albastru-înghețat licăreau pe formele lor sau urmăreau

curgerile prin linii energetice încolăcite ca niște intestine ce se zvârcoleau. Întregul interior al armei părea că se reorganizează.

Apoi Voliova simți că moare de frică. Percepu altceva în interiorul armei, o prezență care se apropia, târându-se cu încetineală spectrală prin componentele aflate în mutație.

Bătu cu pumnul în trapa de deasupra.

– Khouri...!

Însă prezența ajunsese la ea. Femeia n-o văzuse sosind, dar o simți brusc în preajmă. Era amorfă, ghemuită îndărătul ei. I se păru că aproape o zărise cu vederea periferică, însă chiar când întoarse capul, prezența alunecă în unghiul ei mort.

O durere îi explodă pe neașteptate în cap, orbitor, făcând-o să țipe.

Remontoire își strecură corpul subțire în unul dintre blisterele de observare ale *Mătrăgunei*, stabilind prin mijloace vizuale că motoarele se opriseră efectiv. Emisese secvența corectă de comenzi neurale și simțise instantaneu schimbarea spre imponderabilitate când nava încetase să mai accelereze, totuși simțea nevoia de confirmare suplimentară a executării ordinului. Ținând seama de cele întâmplate deja, n-ar fi fost complet surprins să vadă că strălucirea albastră a luminii dispersate continua să fie prezentă.

Văzu însă doar întuneric. Motoarele se opriseră cu adevărat; nava înainta cu viteză constantă spre Epsilon Eridani, dar mult prea lent ca să-l mai prindă vreodată pe Clavain.

– Și ce facem acum? întrebă încetișor Felka.

Pluti până lângă el, cu o mână strecurată într-un inel moale de susținere și ancorare pe care nava îl generase prompt.

– Așteptăm, răspunse bărbatul. Dacă am dreptate, Skade nu va întârzia să apară.

– Nu va fi încântată.

El aprobă din cap.

– Și eu voi reporni accelerația imediat ce ea îmi va spune ce se întâmplă. Dar mai înainte doresc niște răspunsuri.

Crabul sosi peste câteva clipe, strecurându-se printr-o gaură de mărimea pumnului din perete.

– Așa ceva este inacceptabil. De ce ai...

– Motoarele sunt responsabilitatea mea, rosti Remontoire amabil, deoarece repetase cu grijă ce va spune. Ele sunt o tehnologie delicată și periculoasă, ținând seama mai ales de natura experimentală a noului design. Orice abatere de la performanțele așteptate ar putea indica o problemă serioasă, posibil catastrofică.

Crabul își flutură manipulatoarele.

– Știi foarte bine că nu-i absolut nimic în neregulă cu motoarele. Îți cer să le repornești imediat. Fiecare secundă pe care o pierdem așa este în avantajul lui Clavain.

– Serios? întrebă Felka.

– Doar într-un sens foarte aproximativ. Dacă vom mai întârzia, unica noastră opțiune realistă va fi uciderea de la distanță, nu capturarea.

– Oricum opțiunea respectivă n-a fost privită niciodată cu seriozitate, nu? întrebă Felka.

– N-o să știi niciodată, dacă Remontoire insistă cu această... insubordonare.

– Insubordonare? chicoti Felka. Acum chiar că ai vorbit aproape ca o demarhistă.

– Să nu vă jucați cu mine – niciunul dintre voi!

Crabul se răsuci pe picioarele lui cu ventuze.

– Remontoire, repornește motoarele sau voi găsi o cale s-o fac și fără tine.

Părea un bluf, totuși Remontoire era pregătit să creadă că anularea comenzilor lui era la îndemâna unui membru al Sanctuarului Interior. Putea să nu fie ușor, în tot cazul mai puțin ușor decât să-l silească să procedeze cum voia ea, dar nu se îndoia că Skade ar fi fost capabilă de asta.

– O voi face... după ce-mi arăți ce fac mașinile tale.

– Mașinile mele?

Remontoire întinse mâna și desprinse crabul de pe perete; fiecare picioruș cu ventuză se detașă cu un leorpăit slab, aproape comic. Îl ridică la nivelul ochilor săi, privind ansamblul lui compact

de senzori și arme, provocând-o pe Skade să-i facă vreun rău. Picioruşele se zbăteau jalnic.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, zise el. Vreau să știu despre ce-i vorba, Skade. Vreau să știu ce ai învățat să faci.

Îl urmară pe proxy prin *Mătrăguna*, parcurgând coridoare cenușii încâlcite și puțuri verticale între punți, îndepărtându-se constant de prova navei – în „jos", după cum aprecia urechea internă a lui Remontoire. Accelerația ajunsese acum la 1,75 *g*, întrucât bărbatul acceptase să repornească motoarele la un nivel redus de propulsie. Harta lui mintală arăta că ceilalți ocupanți continuau să fie îngrămădiți în volumul din navă aflat imediat înapoia provei și că el și Felka erau singurii aflați deocamdată în altă zonă din *Mătrăguna*. Nu descoperise până acum unde se afla corpul real al lui Skade; ea tot nu-i vorbise altfel decât prin intermediul sintetizatorului vocal al crabului și obișnuita lui omnisciență a interiorului navei fusese înlocuită de o hartă mintală presărată de goluri precis editate, precum textul cenzurat dintr-un document secret.

– Mașina aceasta... indiferent ce ar fi ea...

Skade îl întrerupse.

– Ai fi aflat de ea, mai devreme sau mai târziu. Așa cum va afla tot Cuibul-Mamă.

– A fost ceva ce ai învățat de la Exordium?

– Exordium ne-a arătat direcția pe care s-o urmăm, atât și nimic mai mult. Nimic nu ne-a fost oferit pe tavă.

Crabul porni înaintea lor și ajunse la un perete despărțitor etanșat, una dintre ușile mecanice care se închiseseră înainte de creșterea accelerației.

– Trebuie să trecem pe aici, în partea din navă pe care am izolat-o. Ar trebui să vă avertizez că lucrurile se vor simți puțin altfel de partea cealaltă. Nu imediat, însă bariera asta marchează oarecum punctul în care efectele mașinii depășesc pragul sensibilității umane. Este posibil să le găsiți tulburătoare. Sunteți siguri că doriți să continuați?

Remontoire se uită la Felka; ea îi întoarse privirea, apoi încuviință din cap.

– Condu-ne, i se adresă bărbatul lui Skade.

– Perfect.

Bariera șuieră și se deschise, dezvăluind un spațiu încă mai întunecos și letal. Păși prin el, apoi coborâră alte câteva niveluri, utilizând puțuri verticale în care se ridicau discuri aidoma unor pistoane.

Remontoire își examină sentimentele, dar nimic nu era anormal. Înălță o sprânceană întrebătoare în direcția Felkăi, la care ea îi răspunse printr-o clătinare scurtă din cap. Nici femeia nu simțea ceva neobișnuit și era mult mai adaptată decât el la asemenea chestiuni.

Continuară prin coridoare normale, oprindu-se la răstimpuri până își recăpătau energia de a înainta/ merge mai departe. Într-un final ajunseră la o întindere simplă de pereți lipsită de orice indicatoare – reale, holografice sau entoptice – care s-o marcheze ca fiind deosebită. Crabul se opri într-un punct anume și după o clipă în perete se deschise o gaură la nivelul pieptului, care se lărgi și formă o apertură ca pupila unei pisici. O lumină roșie se revărsa pe acolo.

– Aici locuiesc eu, spuse crabul. Intrați, vă rog.

Îl urmară într-un spațiu larg și cald. Remontoire privi în jur și-și dădu seama că nimic din ceea ce vedea nu era pe măsura așteptărilor sale. Se găsea pur și simplu într-o incintă aproape goală. În ea existau câteva mașini, dar numai pe una singură, care semăna cu o sculptură mică și ușor macabră, n-o recunoscu imediat. Încăperea răsuna de zumzet slab de echipamente, dar, o dată în plus, sunetele nu erau nefamiliare.

Mașina cea mai mare era chiar prima pe care o observase: un modul ovoidal negru, pe un piedestal roșu-ruginiu, în care erau inserate cadrane analoge cu ace tremurătoare. Modulul avea aspectul antic al unei tehnologii spațiale ceva mai moderne, ca o relicvă din primele zile ale explorării vecinătății Pământului. Îi recunoscu designul demarhist, simplu și robust. În navele Agregate nu existau module de salvare.

Acesta era însemnat cu instrucțiuni de avertizare în toate limbile uzuale – norte, rusiș, canasiană – alături de pictograme și diagrame în culori primare vii. Existau benzi galben-negre de avertisment și propulsii cruciforme, ghemuri cenușii de senzori și sisteme de comunicare, aripi solare pliate și parașute. În jurul unei uși existau bolțuri explozive, iar în ușă era o ferestruică triunghiulară.

În modul exista ceva. Remontoire văzu prin ferestruică o curbă de piele albicioasă, neclară fiindcă era înglobată într-o matrice de gel amortizor chihlimbariu sau vreo substanță nutritivă medicală. Carnea se mișca, respirând lent.

– Skade...? zise el, gândindu-se la rănile pe care le văzuse când o vizitase înainte de plecare.

– Dă-i drumul, zise crabul. Uită-te. Sunt sigur că vei fi surprins.

Remontoire și Felka se apropiară de modul. Înăuntru se afla o formă trandafirie, în poziția fătului. Bărbatul zări tuburi și catetere și privi silueta care se mișca imperceptibil, nu mai mult de o dată pe minut. Respira.

Nu era Skade și nici măcar ceea ce rămăsese din Skade. În tot cazul, nu era umană.

– Ce este? întrebă Felka mai mult în șoaptă.

– Scorpio, zise Remontoire. Hiperporcul pe care l-am găsit în nava demarhistă.

Felka atinse peretele din metal al modulului. Remontoire procedă la fel și simți clocotul ritmic al sistemelor de susținere biotică.

– De ce se află aici? întrebă Felka.

– Este în drum spre judecată, răspunse Skade. După ce ne vom apropia de sistemul interior, vom ejecta modulul și vom lăsa Convenția Ferrisville să-l recupereze.

– Iar după aceea?

– Ei îl vor judeca și îl vor găsi vinovat de multe crime pe care se presupune că le-ar fi comis, zise Skade. Apoi, în conformitate cu legislația prezentă, îl vor ucide. Moarte neurală ireversibilă.

– După cum vorbești, pari să aprobi asta.

– Trebuie să cooperăm cu Convenţia, replică Skade. Ei ne pot face viaţa grea în jurul lui Yellowstone. Hiperporcul trebuie să le fie restituit într-un fel sau altul. Crede-mă, ar fi fost foarte convenabil pentru noi dacă ar fi murit aflându-se în custodia noastră. Din păcate, în felul acesta are şanse mici de supravieţuire.

– Despre ce fel de crime vorbim? întrebă Felka.

– Crime de război, zise Skade prompt.

– Asta nu-mi spune nimic. Cum poate să fie criminal de război, dacă nu este afiliat unei facţiuni recunoscute?

– Foarte simplu, replică Skade. Potrivit termenilor Convenţiei, practic orice act extralegal comis în zona de război devine o crimă de război, prin definiţie. Iar în cazul lui Scorpio, acestea sunt destule. Crime. Asasinate. Terorism. Şantaj. Hoţie. Extorcare. Ecosabotaje. Trafic de inteligenţe de nivel-alfa lipsite de licenţă. De fapt, a fost implicat în toate activităţile criminale la care te-ai putea gândi, din Oraşul Abisului, până în Centura Ruginită. Ele ar fi destul de serioase şi în timp de pace, dar în vreme de război majoritatea acestor crime sunt pedepsite obligatoriu cu moartea ireversibilă. Ar fi meritat-o de câteva ori, chiar dacă nu s-ar fi ţinut seama de natura crimelor în sine.

Hiperporcul respira. Remontoire privi tremurul gelului protector în timp ce se mişca şi se întrebă dacă visa, iar dacă da, ce forme aveau visele acelea? Oare hiperporcii visau? Nu era sigur. Nu-şi reamintea dacă Lotul Şapte avusese ceva de spus în privinţa asta. Dar, în definitiv, mintea Lotului Şapte nu fusese concepută chiar exact ca a celorlalţi hiperporci. El fusese un specimen foarte timpuriu şi imperfect format, iar starea lui mintală fusese extrem de îndepărtată de orice ar fi putut defini Remontoire drept „sănătos". Ceea ce nu însemna totuşi că ar fi fost stupid sau că i-ar fi lipsit ingeniozitatea. Torturile şi metodele de coerciţie pe care piratul i le aplicase lui Remontoire reprezentaseră o dovadă suficientă a inteligenţei şi a originalităţii sale. Chiar şi acum, undeva în străfundul minţii lui (avea şi zile în care nu-l observa), exista un răcnet care nu se sfârşea niciodată; un fir de agonie care-l conecta cu trecutul.

– Care au fost crimele acelea mai exact? repetă Felka.

– Îi place să ucidă oameni și ridică asta la nivel de artă. Nu pretind că nu există și alții ca el, o pleavă de ticăloși care profită la maximum de situația prezentă.

Crabul lui Skade țopăi în aer și ateriză iscusit pe latura modulului.

– Însă el este diferit, el se desfată cu așa ceva.

Remontoire interveni cu glas scăzut:

– Clavain și cu mine l-am sondat. Memoriile pe care i le-am extras din creier ar fi fost suficiente pentru a-l executa pe loc.

– Și de ce n-ai făcut-o atunci? întrebă Felka.

– În circumstanțe mai favorabile, cred că aș fi putut-o face.

– Hiperporcul nu trebuie să ne întârzie, spuse Skade. Norocul lui este că a dezertat Clavain, silindu-ne să întreprindem călătoria aceasta spre sistemul interior, pentru că altfel am fi fost nevoiți să returnăm un cadavru, înghesuit într-un focos de rachetă cu accelerație mare. Opțiunea a fost examinată cu toată seriozitatea. Am fi avut tot dreptul s-o facem.

Remontoire se îndepărtă de modul.

– M-am gândit că e posibil ca înăuntru să fi fost chiar tu.

– Și ai fost ușurat să afli că nu e așa?

Vocea îl surprinse, deoarece nu venise de la crab. Privi în jur și, pentru prima dată, chiar se uită atent la obiectul nefamiliar pe care anterior îl privise în treacăt. Îi amintise de o sculptură: un piedestal cilindric argintiu în mijlocul încăperii, pe care se afla un cap omenesc.

Capul dispărea în piedestal undeva în apropiere de mijlocul gâtului, de care-l unea un manșon de etanșare negru. Piedestalul era doar cu puțin mai mare, evazându-se către o bază groasă, în care erau înglobate mufe și cadrane. La răstimpuri, gâlgâia și clicăia cu procese medicale impenetrabile.

Capul se roti puțin pentru a-i saluta, apoi vorbi, împingându-i gânduri în minte.

[Da, eu sunt. Mă bucur că mi-ai putut urma proxy-ul. Acum ne aflăm în raza de acțiune a dispozitivului. Simți vreun efect neplăcut?]

Doar o ușoară greață, răspunse Remontoire.

Felka se apropie de piedestal.

– Te deranjează dacă te ating?

[Ești invitata mea.]

Remontoire o privi apăsându-și degetele ușor pe chipul lui Skade, urmărindu-i contururile cu grijă și șocată.

Tu ești, nu-i așa? întrebă el.

[Pari ușor surprins. De ce? Starea mea te neliniștește? Te asigur că am trecut prin circumstanțe mult mai tulburătoare. Asta nu-i decât ceva temporar.]

Însă bărbatul simți înapoia gândurilor ei hăuri de oroare, dezgust de sine atât de extrem, încât se apropia de venerație. Se întrebă dacă Skade îl lăsa în mod deliberat să-i perceapă sentimentele sau dacă controlul ei nu era pur și simplu suficient de bun pentru a camufla ce simțea în realitate.

De ce l-ai lăsat pe Delmar să-ți facă asta?

[N-a fost ideea lui. Vindecarea întregului meu corp ar fi durat prea mult și echipamentele lui Delmar erau prea voluminoase ca să le încarc la bord. I-am sugerat să-mi separe capul, care era perfect intact.]

Coborî ochii, deși nu putea să încline capul.

[Aparatele astea de susținere biotică sunt simple, fiabile și suficient de compacte pentru necesitățile mele. Există unele probleme cu menținerea exactă a chimiei sângelui pe care capul meu ar avea-o dacă ar fi conectat la un corp complet funcțional – hormoni, chestii de felul ăsta –, dar, cu excepția unei ușoare labilități emoționale, efectele sunt minore.]

Felka se retrase un pas.

– Și corpul tău?

[Până la revenirea în Cuibul-Mamă, Delmar va avea gata un înlocuitor complet dezvoltat, obținut din cultura unei clone. Procedura de reatașare nu-i va cauza niciun fel de dificultăți, mai ales fiindcă decorticarea s-a petrecut în condiții controlate.]

– Perfect, atunci. Însă, dacă nu cumva n-am înțeles eu bine lucrurile, continui să fii prizonieră.

[Nu. Chiar și acum dispun de un nivel de mobilitate.]

Capul se roti deconcertant pe 270 de grade. Din umbrele încăperii ieşi ceea ce Remontoire crezuse până atunci că era un servitor de utilitate generală, dintre cei pe care-i puteai găsi în toate locuinţele bine dotate. Maşina androformă bipedă avea aspect deprimat, gârbovit. Era lipsită de cap, cu o apertură circulară între umeri.

[Ajută-mă să ajung în ea, te rog. Servitorul o poate face, dar până reuşeşte, ai impresia că trece o eternitate.]

Să te ajut să ajungi în ea? întrebă Remontoire.

[Apucă pilonul de susţinere aflat chiar sub gâtul meu.]

Bărbatul puse ambele mâini în jurul piedestalului argintiu şi trase. Se auzi un clic slab şi partea superioară, împreună cu capul, îi rămase în mâini. O ţinu cu putere, constatând că era mult mai grea decât îşi imaginase. Dedesubtul ei, acolo unde fusese piedestalul, atârna un mănunchi de cabluri slinoase, care se zvârcoleau şi unduiau ca nişte ţipari.

[Acum du-mă – cu grijă – la servitor.]

Remontoire se supuse. Posibilitatea să scape capul îi fulgeră prin minte o dată sau de două ori, deşi se îndoia din punct de vedere raţional că o cădere ar fi vătămat-o rău pe Skade: mai mult ca sigur, podeaua s-ar fi înmuiat pentru a absorbi impactul. Se strădui totuşi să-şi cenzureze asemenea gânduri.

[Acum pune-mă în corpul servitorului. Conexiunile se vor stabili singure. Uşurel... fă-o uşurel.]

Coborî miezul argintiu în maşină, până întâlni rezistenţă.

E bine?

[Da.]

Ochii lui Skade se dilatară perceptibil şi pielea îi căpătă o îmbujorare care nu existase anterior.

[Da, conexiunea a fost stabilită. Acum, ia să vedem... controlul motric...]

Antebraţul servitorului zvâcni violent în sus, cu pumnul încleştându-se şi descleştându-se spasmodic. Skade îl trase înapoi şi ţinu braţul cu degetele răşchirate în faţa ochilor, studiind fascinată anatomia mecanică de negru lucios şi crom. Designul servitorului era bizar, aducând cu o armură medievală; frumos şi în acelaşi timp brutal.

Se pare că te descurci.

Servitorul făcu un pas târşâit înainte, cu ambele braţe puţin ridicate în faţă.

[Da... Aceasta este cea mai rapidă acomodare a mea de până acum. Aproape că mă determină să-i spun lui Delmar să nu se mai obosească.]

– Să nu se mai obosească... cu ce? întrebă Felka.

[Să-mi vindece vechiul corp. Cred că-l prefer pe ăsta. A fost o glumă, să ştii.]

– Bineînţeles, încuviinţă Felka uşor stingheră.

[Ar trebui să fiţi recunoscători că asta mi s-a întâmplat mie. În felul ăsta, este mult mai probabil că voi încerca să-l aduc viu pe Clavain la noi.]

– De ce?

– Pentru că aş dori foarte mult să vadă ce mi-a făcut.

Skade se răsuci cu un scârţâit metalic.

– Bun – cred însă că voi doreaţi să vedeţi altceva. Să continuăm?

Armura îi conduse afară din cameră.

CAPITOLUL 15

Un cuvânt apăsa insistent pe mintea Voliovei, puternic și arzător ca un fier roșu.

[Ilia.]

Nu putea să vorbească, ci doar să-și modeleze gândurile ca răspuns.

Da. De unde îmi știi numele?

[Am ajuns să te cunosc. Ai dovedit atâta interes față de mine – față de noi –, încât a fost greu să nu te cunosc la rândul meu.]

Femeia vru să lovească din nou cu pumnii în trapa care o sigilase în arma-cache, dar, când încercă să ridice brațul, nu se întâmplă nimic. Era paralizată, totuși capabilă să respire. Continua să simtă prezența aceea, indiferent ce ar fi fost ea, ca și cum s-ar fi aflat chiar în spate, privindu-i peste umăr.

Cine...

Percepu o încântare teribil de batjocoritoare față de ignoranța ei.

[Subpersonalitatea care controlează arma aceasta, bineînțeles. Îmi poți spune Șaptesprezece. Cine ai crezut că aș fi?]

Vorbești rusiș.

[Îți cunosc filtrele preferate pentru limbi native. Rusiș este destul de simplă. O limbă veche. Nu s-a schimbat mult de când am fost noi create.]

De ce... tocmai acum?

[Până acum n-ai ajuns niciodată atât de adânc în vreuna dintre noi.]

Ba da... aproape.

[Poate, însă niciodată exact în circumstanțele acestea. Niciodată cu atâta teamă chiar înainte să fi început măcar. Ești disperată să ne utilizezi, nu? Mai mult decât ai fost vreodată.]

Deși continua să fie ca paralizată, Voliova simți cum teroarea mai slăbește puțin. Așadar, prezența era un program de computer, nimic mai mult. Ea declanșase pur și simplu un strat din mecanismul de control al armei pe care până atunci nu-l apelase niciodată în mod conștient. Prezența se simțea aproape supranatural de rea, însă asta și paralizia erau în mod evident un simplu rafinament al mecanismului obișnuit de generare a fricii.

Se întrebă cum vorbea arma cu ea. Nu avea implanturi, totuși vocea îi răsuna limpede drept în minte. Unica posibilitate era ca incinta în care se afla să funcționeze ca un soi de sondă inversată de mare putere, care stimula funcționarea creierului prin aplicarea de câmpuri magnetice intense. Voliova bănuia că, dacă o putea face să simtă spaimă și dacă deținea în același timp atâta finețe, nu i-ar fi fost mult mai greu să genereze semnale-fantomă în lungul nervului ei auditiv sau, mai probabil, chiar în centrul auzului, și să recepteze patternurile anticipative de declanșare neurală ce acompaniau intenția de vorbire.

Acestea sunt niște momente disperate.

[Așa se pare.]

Cine v-a construit?

Șaptesprezece nu-i răspunse imediat. Pentru o clipă teama dispăru și supunerea neurală fu întreruptă de o clipă perfect goală de calm, aidoma unei inspirații adânci între țipete de agonie.

[Nu știm.]

Nu?

[Constructorii n-au vrut să știm.]

Voliova își aranjă gândurile cu grija cuiva care așază ornamente grele pe un raft șubred.

Eu cred că v-au construit Agregații. Asta-i ipoteza mea de lucru și nimic din ce mi-ai spus nu m-a determinat să cred că ar putea fi nevoie s-o reconsider.

[Totuși, nu contează cine ne-a făcut, nu? Nu contează în clipa asta.]

Probabil că nu. Aș fi fost pur și simplu curioasă să aflu, dar lucrul cel mai important este că încă puteți să mă slujiți.

Arma gâdilă acea parte din mintea femeii care înregistra amuzamentul.

[Să te slujim pe tine, Ilia? Ce anume ți-a lăsat impresia asta?]

În trecut ați făcut ce v-am cerut. Nu mă refer la tine în mod particular, Șaptesprezece – ție nu ți-am cerut nimic, niciodată –, dar de câte ori le-am cerut ceva celorlalte arme, ele mi-au dat mereu ascultare.

[Noi nu ți-am *dat ascultare*, Ilia.]

Nu?

[Nu. Ți-am satisfăcut capriciile. Ne-am amuzat să facem ce ne cereai. Adesea era același lucru cu ascultarea comenzilor tale, dar numai din punctul tău de vedere.]

Astea sunt simple cuvinte.

[Nu. Uite cum stau lucrurile, cei care ne-au construit ne-au înzestrat cu liber-arbitru într-un anumit grad. Trebuie să fi existat un motiv pentru asta. Poate că era de așteptat din partea noastră să acționăm autonom ori să stabilim un curs de acțiune din ordine incomplete sau denaturate. Noi am fost create să fim arme ale apocalipsei, la care să se recurgă ca ultimă măsură. Instrumente ale Sfârșitului Lumii.]

Asta și continuați să fiți.

[Atunci te întreb, Ilia, acesta este Sfârșitul Lumii?]

Nu știu. Cred că s-ar putea să fie.

[Ai fost speriată înainte să vii aici, asta o pot spune. Noi toate o putem spune. Ilia, ce anume dorești tu, exact, de la noi?]

Există o problemă de care poate fi nevoie să vă ocupați.

[O problemă locală?]

Da, o problemă din sistemul acesta. Vreau să vă desfășurați în afara navei... în afara acestei incinte... și să mă ajutați.

[Și dacă vom decide să nu te ajutăm?]

Nu va fi așa. Eu am avut grijă de voi mult timp și v-am ferit de rele. Știu că mă veți ajuta.

Arma o ținea parcă suspendată, mângâindu-i mintea în joacă. Acum femeia știa ce simte un șoricel după ce e prins de pisică. Simte că se află doar la o clipă depărtare de frângerea șirei spinării.

Însă paralizia dispăru la fel de brusc cum apăruse. Arma continua s-o țină prizonieră în interiorul ei, dar Voliova își recăpătase parțial controlul voluntar al mușchilor.

[Poate că da. Să nu pretindem totuși că nu există factori care complică situația.]

Nimic ce n-am putea depăși.

[Va fi foarte greu pentru noi să facem absolut orice fără cooperarea celeilalte. Chiar dacă am dori.]

Celeilalte?

[Cealaltă... entitate... care continuă să exercite un grad de control asupra noastră.]

Mintea femeii începu să analizeze posibilități chiar înainte să-și fi dat seama despre ce vorbea arma.

Te referi la Căpitan?

[Autonomia noastră nu este atât de mare, încât să putem acționa fără permisiunea celeilalte entități. Oricât de inteligent ai încerca să ne convingi.]

Căpitanul trebuie doar convins, atâta tot. Sunt sigură că până la urmă va fi de acord.

[Ai fost mereu optimistă, nu-i așa?]

Nu... câtuși de puțin. Dar am încredere în Căpitan.

[Atunci noi sperăm că puterile tale de convingere sunt pe măsura sarcinii.]

Și eu sper la fel.

Voliova icni pe neașteptate, ca și cum primise un pumn în stomac. Își simțea din nou mintea liberă, iar sentimentul oribil că cineva se află chiar în spatele ei dispăruse, la fel de brusc ca o ușă trântită. În vederea ei periferică nu exista nici măcar un indiciu al vreunei prezențe. Plutea singură și, cu toate că era tot întemnițată în armă, pierise sentimentul că e bântuită.

Trase aer în piept și se strădui să-și recapete sângele-rece, minunându-se de cele întâmplate. În toți anii de când lucra cu armele,

nu bănuise nici măcar o singură dată că vreuna dintre ele ar fi găzduit o subpersonalitate și cu atât mai puțin o inteligență de mașină de minimum nivel-gama... ba poate chiar de nivel-beta de grad scăzut spre mediu.

Arma o speriase cu adevărat teribil. Ceea ce, bănuia femeia, fusese de altfel și intenția.

În jurul ei se simțeau mișcări. Panoul de acces – aflat într-o cu totul altă parte a peretelui decât cea pe care și-o amintea – se întredeschise doi-trei centimetri. Mijind ochii, Voliova văzu prin interstițiu o siluetă în costum spațial.

– Khouri?

– Slavă cerului! Ești încă vie. Ce s-a întâmplat?

– Haide să zicem că eforturile mele de reprogramare a armei n-au fost chiar un succes perfect... și să nu mai insistăm în privința asta, de acord?

Detesta să vorbească despre eșecuri aproape la fel de mult pe cât detesta eșecurile în sine.

– Ce s-a întâmplat – ai dat o comandă greșită sau altceva?

– Nu, i-am dat comanda corectă, dar pentru alt înveliș interpretor decât cel pe care-l accesam.

– Dar asta înseamnă o comandă greșită, nu?

Voliova se răsuci până când casca i se alinie cu fanta de lumină.

– Este o chestie mai tehnică. Cum ai deschis panoul ăla?

– Buna și bătrâna forță brută. Sau nu ți se pare destul de tehnic?

Khouri introdusese un levier din trusa utilitară a costumului ei într-o îmbinare, probabil subțire cât un fir de păr, din învelișul armei, după care forțase până deschisese panoul.

– Și cât timp ți-a luat să faci chestia asta?

– Am încercat s-o deschid din clipa în care ai intrat, dar a cedat abia acum.

Voliova încuviință, destul de sigură că nu s-a întâmplat absolut nimic până când arma nu decisese că era timpul s-o lase să plece.

– Ai procedat foarte bine. Și cât crezi că va dura până o deschizi complet?

Khouri își schimbă poziția, reatașându-se de armă, pentru ca să poată aplica mai multă presiune pe levier.

– Te scot într-o clipă. Dar, dacă tot te-am prins aici, ca să spun așa, putem ajunge la o înțelegere cu privire la Thorn?

– Ascultă-mă, Khouri. El abia dacă are încredere în noi acum. Arată-i nava asta, dă-i un indiciu cât de mărunt pentru a începe să ghicească cine sunt și n-o să-l mai vezi niciodată. L-am pierde și, odată cu el, am pierde unica modalitate posibilă de a evacua planeta într-o manieră cât de cât omenească.

– Este încă și mai puțin probabil să aibă încredere în noi dacă vom continua să găsim pretexte pentru a-i interzice accesul la bord...

– Va trebui să le accepte – și gata.

Voliova așteptă un răspuns și iar așteptă, apoi observă că de cealaltă parte a interstițiului nu părea să mai fie nimeni. Lumina albastră și dură ce sosise dinspre costumul lui Khouri dispăruse, iar pe levier nu se mai vedea nicio mână.

– Khouri...? rosti ea, începând să-și piardă din nou calmul.

– Ilia...

Glasul celeilalte se auzi slab, ca și cum s-ar fi străduit să respire.

– Cred că am o mică problemă.

– Rahat!

Voliova se întinse către levier și-l trase spre partea ei din trapă. Se încordă și mări interstițiul, până ajunse suficient de larg ca să-și strecoare casca afară. În flash-uri intermitente, o văzu pe Khouri căzând prin întuneric, cu harnașamentul costumului îndepărtându-se de ea. Ghemuit pe latura mașinii, văzu de asemenea liniile agresive ale unui servitor de calibru industrial. Probabil că mașina asemănătoare unei insecte-călugărițe se afla sub controlul direct al Căpitanului.

– Ticălos afurisit! Eu am intrat în armă, nu ea...

Khouri era foarte departe acum, poate la jumătatea distanței până la peretele opus. Cât de rapid se mișca? Poate cu trei-patru metri pe secundă. Nu era foarte mult, totuși blindajul costumului nu era conceput s-o protejeze împotriva impacturilor. Dacă se izbea rău...

Voliova se căzni și mai tare, forțând trapa să se deschidă centimetru cu centimetru. În străfundul minții își dădu seama că nu va reuși la timp. Dura prea mult. Khouri avea să ajungă la perete înainte ca Voliova să se fi eliberat.

– Căpitane... acum chiar c-ai făcut-o.

Apăsă și mai puternic. Levierul îi alunecă dintre degete, îi izbi tâmpla căștii și dispăru, rotindu-se, în adâncurile întunecate ale armei. Voliova șuieră furioasă, știind că nu avea timp să plece în căutarea uneltei pierdute. Trapa se deschisese îndeajuns ca să se poată strecura prin ea, dar pentru a izbuti trebuia să abandoneze harnașamentul și unitatea de susținere biotică. Ea putea supraviețui suficient ca să aibă grijă de sine, însă ar fi fost imposibil s-o poată salva pe Khouri.

– Rahat! izbucni femeia. Rahat... rahat... rahat...

Trapa glisă și se deschise.

Voliova ieși, apoi se propulsă cu picioarele din latura armei, lăsându-l pe servitor în urmă. Nu avea timp să reflecteze la ceea ce tocmai se întâmplase, trebuia doar să admită că Șaptesprezece sau Căpitanul deschisese trapa.

Ceru căștii o suprapunere radar peste vizor. Apoi se roti și recepță un ecou de la Khouri. Căderea femeii o purta prin axa lungă a sălii, printr-o galerie de arme amenințătoare, stivuite. Judecând după traiectorie, probabil că atinsese deja una dintre șinele monorai ce înțesau incinta.

– Khouri... trăiești?

– Sunt încă vie, Ilia...

Suna totuși de parcă fusese rănită.

– Nu mă pot opri.

– Nici nu-i nevoie. Am pornit.

Voliova acționă jeturile și porni după ea, fulgerând printre arme care îi erau familiare și în același timp tăcute și misterioase. Ecoul radar căpătă precizie și formă, devenind o siluetă umană care se rostogolea fără control. Înapoia ei creștea, apropiindu-se întruna, peretele îndepărtat. Voliova își privi propria viteză raportat la

perete: șase metri pe secundă. Khouri nu putea zbura cu o viteză mult mai mică.

Deschise la maximum jeturile. Zece... douăzeci de metri pe secundă. O văzu pe Khouri acum, cenușie, inertă ca o păpușă, cu un braț atârnând nefiresc. Silueta crescu. Voliova aplică accelerație inversă în rafale incrementale și simți cadrul trosnind sub sarcina neobișnuită pe care trebuia s-o distribuie. Cincizeci de metri până la Khouri... patruzeci. Nu arăta deloc bine: în mod clar, articulația unui braț uman nu permitea asemenea mișcări.

– Ilia... peretele ăla se-apropie al naibii de repede.

– Ca și mine. Ține-te bine. S-ar putea să urmeze un mic...

Cele două femei se izbiră una de alta.

– ...impact.

Din fericire, coliziunea nu o trimisese pe Khouri pe altă traiectorie, Voliova o ținu de brațul teafăr, doar atât cât să deruleze un cordon și să-l prindă de centura lui Khouri, după care îi dădu drumul. Peretele era perfect vizibil acum, la mai puțin de cincizeci de metri depărtare.

Frână, apăsând tare și insistent cu degetul mare pe comutatorul jeturilor, ignorând protestele subpersonalității costumului. Cordonul de care era prinsă Khouri se extinse la maximum. Femeia atârna între ea și perete. Însă încetineau. Peretele nu mai gonea spre ele chiar cu aceeași senzație de inevitabil.

– Ești bine? întrebă Voliova.

– Cred că s-ar putea să-mi fi rupt ceva. Cum ai ieșit din armă? Când mi-a făcut vânt mașina, trapa era aproape închisă.

– Am izbutit s-o mai deschid puțin. Cred că am beneficiat și de ajutorul cuiva.

– Al Căpitanului?

– Posibil. Însă tot nu știu dacă asta înseamnă că el este cu totul de partea noastră.

Se concentră asupra zborului, ținând cordonul întins, în vreme ce ea descria un arc de cerc. Spectrele verde-pal ale celor treizeci și trei de arme-cache i se conturau acum clar pe radar și stabili un curs printre ele, înapoi spre ecluză.

– Tot nu știu de ce a trimis servitorul împotriva ta, rosti Voliova. Poate că dorea să ne avertizeze, nu să ne omoare. Așa cum zici, ne-ar fi putut omorî deja, ba chiar de multe ori. Poate că preferă pur și simplu să ne aibă în navă.

– Deduci multe dintr-o simplă trapă.

– De aceea nici nu cred că ar trebui să ne bazăm pe ajutorul Căpitanului.

– Nu?

– Există altcineva căruia am putea să-i cerem ajutorul, spuse Voliova. Sylveste.

– Ah, nu!

– Tu l-ai întâlnit o singură dată, în Hades.

– Ilia, eu a trebuit să mor ca să intru în rahatul ăla. Nu-i ceva ce să fac de două ori.

– Sylveste are acces la cunoștințele stocate ale amarantinilor. El poate să știe ceva despre un răspuns corespunzător față de amenințarea Inhibitorilor sau cel puțin să știe de cât timp am mai dispune pentru a gândi noi însene un astfel de răspuns. Informațiile lui pot fi vitale, Ana, chiar dacă el nu ne va ajuta în sens material.

– Nici vorbă!

– Și de fapt tu nu-ți amintești că ai fi murit, este? Iar acum ești perfectă. N-au existat postefecte adverse.

Vocea lui Khouri era foarte slabă, precum a cuiva ce alunecă în somn.

– N-ai decât s-o faci tu, dacă-i așa de simplu.

Brusc Voliova zări dreptunghiul albicios care marca ecluza. Se apropie lent, trăgând-o pe Khouri aproape și ducând-o pe ea prima în ecluză. Rănita își pierduse cunoștința.

Voliova o urmă, închise ușa și așteptă presurizarea ecluzei. Când presiunea ajunse la 0,9 bari, își smulse casca, simțind cum îi pocnesc urechile și-și îndepărtă din ochi șuvițele umede de transpirație. Toate afișajele biomedicale ale costumului lui Khouri sclipeau verde: nu avea de ce să-și facă griji. Nu trebuia decât s-o transporte undeva unde putea primi îngrijire medicală.

Ușa spre navă se deschise ca un iris și Voliova se împinse într-acolo, sperând că mai avea putere să târască după ea masa inertă a lui Khouri.

– Așteaptă.

Vocea era calmă și familiară, totuși n-o mai auzise de foarte multă vreme. Îi amintea de un frig indescriptibil, de un loc unde ceilalți membri ai echipajului se temuseră să calce. Venea cu o rezonanță seacă dinspre peretele incintei.

– Căpitane? zise ea.

– Da, Ilia, eu sunt. Acum sunt gata să discutăm.

Skade îi conduse pe Felka și pe Remontoire în măruntaiele *Mătrăgunei*, adânc în zona influențată de mașina ei. Remontoire se simți pe rând amețit și febril. La început crezu că nu era decât imaginația, apoi pulsul începu să i se accelereze și inima îi bubui în piept. Senzațiile se înrăutățeau cu fiecare nivel pe care-l coborau, de parcă s-ar fi afundat într-o ceață invizibilă de gaze psihotrope.

Se întâmplă ceva.

Capul se întoarse să-l privească, în timp ce servitorul de abanos își continua mersul înainte.

[Da. De acum am avansat serios în câmp. N-ar fi recomandabil să mai coborâm, în tot cazul nu fără asistență medicală. Efectele fiziologice devin destul de tulburătoare. Mai coborâm zece metri verticali, după care ne oprim.]

Ce se întâmplă?

[Este cam dificil de explicat. Acum ne aflăm în interiorul sferei de influență a mașinii, iar proprietățile materiei de aici – ale întregii materii, chiar și a celei din corpurile voastre – s-au schimbat. Câmpul generat de mașină suprimă inerția. Remontoire, ce crezi tu că știi despre inerție?]

Bărbatul răspunse judicios.

Bănuiesc că la fel de mult ca oricine. Nu este ceva la care să fiu nevoit să mă gândesc vreodată. Este pur și simplu ceva cu care trăim.

[Nu trebuie să fie așa. Nu acum.]

Ce ai făcut? Ai învățat cum s-o deconectezi?

[Nu tocmai, dar cu siguranță am învățat să-i eliminăm partea neplăcută.]

Capul lui Skade se răsuci din nou către înainte. Femeia surâse indulgent; valuri opal și cireșiu licăriră în lungul crestei ei, simbolizând, așa își imagina Remontoire, efortul necesar pentru a traduce conceptele pe care le considera de la sine înțelese în termeni pe care-i putea înțelege un geniu banal.

[Inerția este mai misterioasă decât ai putea crede, Remontoire.]

Nu mă îndoiesc.

[Este amăgitor de ușor s-o definești. Noi o simțim în fiecare clipă a vieților noastre, din momentul când ne naștem. Dacă împingi o pietricică, pietricica se mișcă. Dacă împingi un bolovan, bolovanul nu se mișcă sau se mișcă foarte puțin. Potrivit aceluiași concept, dacă un bolovan se rostogolește spre tine, nu-l vei putea opri foarte ușor. Materia este leneșă. Ea se împotrivește schimbării. Ea vrea să continue să facă ceea ce făcea, indiferent dacă stătea locului sau se mișca. Noi numim asta inerția lenei, dar nu înseamnă că o înțelegem. Vreme de o mie de ani, am etichetat-o, am cuantificat-o, am întemnițat-o în ecuații, dar abia dacă am zgâriat suprafața a ceea ce este ea cu adevărat.]

Și acum?

[Avem o deschidere. Mai mult decât o simplă întrezărire. Recent Cuibul-Mamă a obținut un control fiabil al inerției la scară microscopică.]

– Exordium v-a dat toate astea? întrebă Felka cu glas tare.

Skade răspunse fără să vorbească, refuzând să comunice în modul preferat de Felka.

[V-am spus că experimentul ne-a oferit un indiciu. A fost aproape suficient pentru a ști că tehnica era posibilă, că o asemenea mașină ar putea exista. Chiar și așa, am avut nevoie de mulți ani pentru a construi prototipul.]

Remontoire aprobă din cap; nu avea niciun motiv să creadă că-i mințea.

Pornind de la zero?

[Nu, nu tocmai. Am beneficiat de un avans.]

Ce fel de avans?

Remontoire văzu cum striaţii mov şi turcoaz pulsară în lungul crestei lui Skade.

[O altă facţiune cercetase ceva similar. Cuibul-Mamă a recuperat tehnologii-cheie asociate acelor activităţi. Pornind de la ele – şi cu indiciile teoretice oferite de mesajele Exordium –, am putut progresa spre un prototip funcţional.]

Remontoire îşi aminti că Skade fusese cândva implicată într-o misiune strict secretă în Oraşul Abisului, o operaţiune care dusese la moartea multor agenţi. În mod clar operaţiunea fusese aprobată la nivelul Sanctuarului Interior; deşi făcea parte din Consiliul Închis, el însuşi nu ştia decât că avusese loc.

Tu ai ajutat la recuperarea tehnologiilor respective, Skade? Înţeleg că ai avut noroc să scapi cu viaţă.

[Pierderile au fost extreme. Din fericire, misiunea nu s-a încheiat cu un eşec complet.]

Şi prototipul?

[Am lucrat ani buni pentru a-l transforma în ceva util. Controlul microscopic al inerţiei – oricât de profund din punct de vedere conceptual – n-a avut niciodată o valoare reală. Totuşi, în ultima vreme am înregistrat succese în serie. Acum putem suprima inerţia pe scale clasice, suficient ca să conteze pentru performanţele unei nave.]

Bărbatul se uită la Felka, apoi din nou la Skade.

Eşti ambiţioasă, asta recunosc.

[Lipsa de ambiţie este pentru oamenii standard.]

Facţiunea aceea – de la care aţi recuperat tehnologiile – de ce n-a izbutit acelaşi progres?

Avea impresia că Skade îşi formulează răspunsul cu foarte multă grijă.

[Toate încercările anterioare de a înţelege inerţia au fost sortite de la bun început eşecului, deoarece abordau problema dintr-un unghi greşit. Inerţia nu este o proprietate a materiei în sine, ci o proprietate a vidului cuantic în care este înglobată materia. Materia în sine nu are inerţie intrinsecă.]

Vidul impune inerţia?

[Nu este de fapt un vid, nu la nivel cuantic. Este o spumă fierbând de interacțiuni bogate: un ocean clocotitor de fluctuații, cu particule și particule-mesager în flux existențial constant, ca scânteierile razelor de soare pe valurile oceanului. Caracterul neregulat al acelui ocean creează masa inerțială, nu materia în sine. Dificultatea este să găsești o cale prin care să modifici vidul cuantic – să reduci sau să crești densitatea energetică a fluxului electromagnetic de punct zero. Să calmezi oceanul, chiar dacă numai într-un volum definit local.]

Remontoire se așeză.

Eu mă voi opri aici, dacă nu te superi.

– Nici eu nu mă simt bine, spuse Felka, ghemuindu-se lângă el. Mi-e greață și sunt amețită.

Servitorul se întoarse rigid, viu ca o armură bântuită.

[Simțiți efectele fiziologice ale câmpului. Masa noastră inerțială s-a redus la jumătate din valoarea ei normală. Urechea internă vă este derutată de reducerea inerției fluidului din canalul semicircular. Inima vă va bate mai repede: ea a evoluat pentru a pompa un volum de sânge cu o masă inerțială de cinci la sută din corp, pe când acum are de învins numai jumătate din valoarea aceasta, iar mușchiul cardiac reacționează mai rapid la impulsurile electrice ale nervilor. Dacă am continua să înaintăm, inima ar intra în fibrilații. Fără intervenții de natură mecanică, ați muri.]

Remontoire făcu o grimasă spre servitorul în armură.

Atunci, pentru tine este perfect.

[Te asigur că n-ar fi confortabil nici pentru mine.]

Așadar, ce face mașina? Toată materia din interiorul bulei are inerție zero?

[Nu în prezentul mod de operare. Eficiența radială a amortizării depinde de modul cum rulăm dispozitivul. În clipa asta, ne aflăm într-un câmp în care se aplică legea pătratelor inverse, ceea ce înseamnă că amortizarea inerției devine de patru ori mai eficientă de fiecare dată când înjumătățim distanța dintre noi și mașină; ea devine aproape infinită în imediata proximitate a mașinii, dar masa inerțială nu coboară niciodată la zero absolut. Nu în modul acesta.]

Există și alte moduri?

[Da, noi le spunem alte stări, dar toate sunt mult mai puțin stabile decât cea prezentă.]

Se opri și-l privi pe Remontoire.

[Pari bolnav. Să ne întoarcem sus?]

Voi fi bine deocamdată. Zi-mi mai multe despre cutia ta fermecată.

Skade surâse, la fel de rigid ca de obicei, dar acum și cu mândrie, i se păru lui Remontoire.

[Primul progres pe care l-am înregistrat a fost în direcția opusă – crearea unei regiuni de fluctuație amplificată a vidului cuantic, crescând așadar fluxul de energie al momentului de inerție. Pe aceasta o numim starea unu. Efectul a fost o zonă de hiperinerție: o bulă în care a încetat orice fel de mișcare. Era instabilă și n-am izbutit niciodată să mărim câmpul la scări macroscopice, dar existau căi promițătoare pentru cercetări viitoare. Dacă am putea îngheța mișcarea prin creșterea inerției cu multe ordine de magnitudine, am avea un câmp de stază sau poate o barieră defensivă impenetrabilă. Însă răcirea – starea doi – s-a dovedit mai simplă din punct de vedere tehnic. Piesele aproape că și-au ocupat locurile în puzzle.]

Pun prinsoare că așa a fost.

– Există și o stare trei? întrebă Felka.

[Starea trei este o singularitate în calculele noastre despre care nu ne așteptăm să fie realizabilă fizic. Toată masa inerțială dispare. Într-o bulă cu starea trei, toată materia devine fotonică: lumină pură. Nu ne așteptăm să se întâmple așa ceva; ar implica cel puțin o masivă violare locală a legii conservării momentului de spin.]

– Și dincolo de asta – de cealaltă parte a singularității? Există o stare patru?

[Cred că am luat-o cam repede. Noi am explorat proprietățile dispozitivului într-un spațiu cu parametri bine cunoscuți și n-are rost să ne lansăm în speculații nebunești.]

Câte testări au fost efectuate?

[*Mătrăguna* a fost aleasă să fie prototipul: prima navă echipată cu mașini pentru suprimarea inerției. Eu am rulat unele teste în timpul

zborului anterior, reducând inerția cu o cantitate măsurabilă – îndeajuns pentru modificarea consumului de combustibil și verificarea eficienței câmpului, dar nu suficient pentru a atrage atenția.]

Și acum?

[Câmpul este mult mai puternic. Masa efectivă a navei este doar douăzeci la sută din valoarea avută la plecarea din Cuibul-Mamă – o parte relativ mică din navă se proiectează înaintea câmpului, dar putem obține rezultate mai bune prin simpla creștere a intensității câmpului.]

Skade își uni palmele cu un scârțâit al armurii.

[Gândește-te, Remontoire, ne-am putea reduce masa la unu la sută sau mai puțin –, am putea accelera la 100 *g*. De asemenea, dacă trupurile noastre ar fi în interiorul bulei de inerție suprimată, am fi capabili să-i rezistăm. În două zile am ajunge la o viteză de croazieră apropiată de a luminii. Călătoria subiectivă între stelele cele mai apropiate ar dura mai puțin de o săptămână la bordul navei. N-ar fi nevoie să fim criogenizați. Îți poți imagina posibilitățile? Galaxia ar deveni brusc un loc mult mai mic.]

Totuși nu de asta ați dezvoltat tehnologia.

Remontoire se ridică în picioare. Continua să fie ametit și fu nevoit să se sprijine de perete. Era senzația cea mai apropiată de beție pe care o avea după foarte mult timp. Excursia aceasta fusese destul de interesantă, însă acum dorea să revină în partea de „sus" a navei, acolo unde sângele din tot corpul lui avea să se comporte așa cum intenționase natura.

[Nu sunt sigură că am înțeles ce vrei să spui.]

Ați dezvoltat-o pentru sosirea lupilor – din același motiv pentru care ați construit flota de evacuare.

[Poftim?]

Chiar dacă nu putem lupta împotriva lor, ne-ați asigurat cel puțin un mod de a fugi foarte, foarte repede.

Clavain deschise ochii după altă etapă de somn forțat. Vise răcoroase despre o plimbare prin păduri scoțiene, pe ploaie, îl seduseră pentru câteva clipe periculoase. Era ispititor să revină în brațele lipsei

de cunoștință, dar vechi instincte soldățești îl siliră la o atenție fără chef. Trebuia să fie o problemă. Instruise corveta să nu-l trezească decât dacă avea ceva util sau amenințător de raportat, iar o examinare rapidă a situației dezvălui că nu era vorba despre utilitate.

Ceva îl urmărea. Detaliile erau disponibile la cerere.

Clavain căscă și-și scărpină barba care-i crescuse mult. Își zări imaginea în fereastra cabinei și simți o ușoară alarmă. Părea să aibă ochi sălbatici și aspect de nebun, ca și cum ar fi ieșit din adâncurile unei grote. Îi ordonă corvetei să oprească accelerația pentru câteva minute, apoi deschise robinetul, prinse între palme picăturile aidoma unor amibe și izbuti să le spargă peste obraji și cap, netezindu-și și aranjându-și părul și barba. Se uită din nou la reflexia sa. Nu obținuse cine știe ce îmbunătățire, dar cel puțin nu mai arăta ca un sălbatic.

Se desprinse din curelele de protecție și începu să-și prepare cafeaua și ceva de mâncat. Potrivit experienței lui, crizele din spațiul cosmic se clasificau în două categorii: cele care te omorau imediat, de obicei fără avertisment, și cele care-ți ofereau suficient timp pentru a medita asupra problemei, chiar dacă nu se întrezărea nicio soluție foarte probabilă. Pe baza dovezilor, criza de față părea din genul care putea fi examinat și după ce-și potolea mai întâi foamea.

Umplu cabina cu muzică: una dintre simfoniile neterminate ale lui Quirrenbach. Sorbi din cafea și răsfoi intrările din jurnalul de statut al corvetei. Fu încântat, dar nu surprins, să vadă că nava funcționase impecabil încă de la plecarea de la cometa lui Skade. Avea încă destul combustibil pentru a-l transporta în spațiul circum-Yellowstone, inclusiv pentru procedurile cuvenite de inserție pe orbită după ce ajungea acolo. Nu corveta era problema.

Fuseseră receptate transmisiuni de la Cuibul-Mamă imediat ce plecarea lui devenise evidentă. Îi transmiseseră pe fascicul îngust, cu încriptare maximă. Corveta dezarhivase mesajele și le stocase cronologic.

Clavain mușcă dintr-o felie de pâine prăjită.

– Redă-le, începând cu cele mai vechi, apoi șterge-le imediat.

Putea ghici primele mesaje: solicitări frenetice din partea Cuibului-Mamă de a întoarce nava și a reveni acasă. Primele îi acordaseră circumstanțe atenuante, presupunând – sau simulând

presupunerea – că avea justificări excelente pentru aparenta tentativă de dezertare. Fuseseră însă lipsite de entuziasm. Apoi mesajele renunțaseră la direcția aceea și începuseră pur și simplu să-l amenințe.

Torpilele fuseseră lansate din Cuibul-Mamă. Clavain se abătuse însă de la curs și scăpase de ele. Presupusese că asta va fi totul. O corvetă era rapidă. Nimic altceva nu l-ar fi putut prinde, dacă nu ieșea în spațiul interstelar.

Dar următoarele mesaje nu mai proveneau de la Cuibul-Mamă. Sosiseră sub un unghi mic, dar măsurabil, de la poziția sa, câteva secunde de arc, și erau deplasate constant spre albastru, ca și cum originea lor ar fi fost o sursă mișcătoare.

Calculă rata accelerației: 1,5 *g*. Rulă apoi valorile prin simulatorul tactic. Era așa cum se așteptase: nicio navă cu o asemenea rată a accelerației nu-l putea ajunge în spațiul local. Pentru câteva minute își îngădui să simtă ușurare, totuși continuă să se gândească la scopul urmăritorului. Era oare un simplu gest psihologic? Părea improbabil. Agregații nu se dădeau în vânt după gesturi.

– Deschide mesajele, ceru el.

Formatul era audio-vizual. Capul lui Skade apăru în cabină, înconjurat de un oval de fundal încețoșat. Comunicarea era verbală; femeia știa că el nu i-ar fi îngăduit niciodată să-i mai infiltreze ceva în minte.

– Salut, Clavain! rosti ea. Te rog să mă asculți și să fii atent. Așa cum poate ți-ai dat seama, te urmărim cu *Mătrăguna*. Presupui probabil că nu te putem prinde și nici nu putem ajunge în raza de bătaie a torpilelor sau a armelor noastre cu fascicul. Presupunerile respective sunt incorecte. Noi accelerăm și vom continua să ne mărim accelerația la intervale regulate. Dacă te îndoiești de spusele mele, poți să studiezi cu atenție deplasarea Doppler a acestor transmisii.

Capul fără corp încremeni, apoi dispăru.

Clavain scană următorul mesaj care provenea de la aceeași sursă. Antetul lui arăta că fusese expediat la nouăzeci de minute după primul. Accelerația implicată acum era 2,5 *g*.

– Clavain. Predă-te imediat și-ți garantez o audiere obiectivă. Nu poți câștiga.

Calitatea transmisiei era slabă: acustica vocii femeii era ciudată şi mecanică, iar algoritmul necunoscut de compresie pe care-l utilizase făcea ca numai gura şi ochii să i se mişte, în timp ce capul părea fix, imobil.

Următorul mesaj: 3 *g*.

– Clavain, ţi-am redetectat semnătura propulsiei. Temperatura şi deplasarea spre albastru a flăcării arată că accelerezi la limitele tale operaţionale. Vreau să ştii că acelaşi lucru nu este valabil pentru noi. Aceasta nu este nava pe care o ştii, ci una mult mai rapidă şi mai letală. Este perfect capabilă să te intercepteze.

Faţa ca o mască se contorsionă într-un zâmbet spectral rigid.

– Dar mai este încă timp pentru negocieri. Te voi lăsa să alegi un loc pentru rendez-vous. Ajunge să rosteşti un cuvânt şi ne vom întâlni în condiţiile fixate de tine. O planetă minoră, o cometă, în spaţiu – nu mă deranjează câtuşi de puţin.

El şterse mesajul. Era sigur că Skade minţise când spusese că-i detectase flama. Ultima parte a mesajului, invitaţia de a răspunde era pur şi simplu încercarea ei de a-l determina să-şi trădeze poziţia prin transmisiune.

– Eşti şmecheră, Skade, comentă bărbatul, dar, din păcate pentru tine, eu sunt mult mai şmecher.

Continua totuşi să fie îngrijorat. *Mătrăguna* accelera prea intens şi cu toate că deplasarea spre albastru putea fi falsă, fiind aplicată mesajului înainte să fi fost transmis, el simţea că în privinţa aceasta nu fusese totuşi niciun bluf.

Skade venea după el cu o navă mult mai rapidă decât bănuise el că ar fi existat şi se apropia de la o secundă la alta.

Muşcă din felia de pâine prăjită şi-l mai ascultă puţin pe Quirrenbach.

– Rulează-le şi pe celelalte, zise el.

– Nu mai ai alte mesaje, îl anunţă corveta.

Clavain studia fluxuri de ştiri când corveta anunţă recepţia unui lot nou de mesaje. Le examină informaţiile însoţitoare şi observă că niciunul nu provenea de la Skade.

– Rulează-le, rosti precaut.

Primul mesaj era de la Remontoire. Apăru capul său chel și heruvimic. Era mai însuflețit decât Skade și în voce i se simțea mai multă emoție. Se aplecă spre obiectiv, cu ochi rugători.

– Clavain, sper că o să asculți asta și că te vei gândi bine. Dacă ai auzit-o pe Skade, atunci știi că te putem ajunge din urmă. Nu este un truc. Ea m-ar omorî pentru ce voi spune în continuare, dar, din câte te cunosc, vei șterge mesajele imediat ce le-ai ascultat, așa că nu există un pericol real ca informația să ajungă în mâini inamice. Uite despre ce este vorba. La bordul *Mătrăgunei* există o mașină experimentală. Tu știai că Skade testa ceva, dar nu și ce anume. Ei bine, îți voi spune eu. Este o mașină pentru suprimarea masei inerțiale. Nu pretind că înțeleg cum funcționează, dar am văzut cu ochii mei dovezi că o face. Ba chiar le-am simțit. Acum am accelerat la 4 *g*, deși poți să verifici asta și independent. În scurt timp vei avea certificarea paralactică de la originea acestor semnale, dacă n-ai fost deja convins. Tot ce spun este că-i real și, potrivit lui Skade, poate să continue să suprime tot mai mult din masa noastră.

Privi fix în obiectiv, făcu o pauză, apoi urmă:

– Îți putem detecta flama propulsiei. O urmărim. Nu poți să scapi, Clavain, așa că nu mai fugi. Ca prieten, te rog să nu mai fugi. Vreau să te văd din nou, să vorbesc și să râd cu tine.

– Treci la următorul mesaj, rosti Clavain întrerupându-l.

Corveta se supuse; imaginea Felkăi o înlocui pe a lui Remontoire. Clavain simți un fior de surprindere. Nu se gândise până acum cine ar fi fost urmăritorii săi, dar ar fi putut miza pe Skade; ea ar fi avut grijă să fie prezentă când torpila ucigașă avea să fie lansată și ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să dea ea personal ordinul respectiv. Remontoire ar fi venit dintr-un sentiment de datorie față de Cuibul-Mamă, îmboldit de convingerea că execută o sarcină solemnă și că doar el era cu adevărat calificat să-l vâneze pe Clavain.

Dar Felka? Nu se așteptase deloc s-o vadă pe Felka.

– Clavain, spuse ea și glasul îi trădă efortul de a vorbi în condiții de 4 *g*. Clavain... *te rog*. Te vor ucide. Skade nu se va obosi să aranjeze

să te captureze viu, indiferent ce ar spune. Vrea doar să te înfrunte, să te bage cu nasul în ceea ce ai făcut, ca pe un cățeluș murdar...

– Ce am făcut? se adresă bărbatul către înregistrarea ei.

– ...și chiar dacă te va captura, dacă va putea s-o facă, nu cred că te va ține mult timp în viață. Dar, dacă te întorci și te predai și anunți Cuibul-Mamă care îți este intenția, cred că s-ar putea să existe o speranță. Mă asculți, Clavain?

Ea se întinse și urmări forme pe obiectivul dintre ei, de parcă ar fi desenat fața lui, reînvățându-i contururile pentru a mia oară.

– Vreau să vii acasă întreg și sănătos, atâta tot. Nici măcar nu te cert pentru ce ai făcut. Am propriile mele îndoieli despre multe și nu pot spune că eu n-aș fi...

Pierdu firul pe care-l urmărea și privi în gol, apoi se concentră iar.

– Clavain... trebuie să-ți spun ceva, ceva care ar putea juca un rol important, cred eu. Până acum nu ți-am vorbit niciodată despre asta, dar consider că a sosit momentul. Sunt cinică? Da, recunosc. Fac asta deoarece cred că te-ar putea convinge să te întorci; nu am alt motiv. Sper că mă poți ierta.

Clavain pocni din degete spre peretele corvetei, reducând volumul muzicii. Pentru un moment sfârșietor, liniștea fu aproape totală, cu chipul Felkăi plutind în fața lui. Apoi ea începu să vorbească.

– Este vorba despre Marte, când ai fost pentru prima dată prizonierul Galianei. Ea te-a ținut acolo luni în șir, după care te-a eliberat. Cred că-ți amintești cum a fost.

El încuviință din cap. Bineînțeles că-și amintea. Ce mai contau patru sute de ani?

– Cuibul Galianei era asediat din toate părțile, dar ea n-a vrut să cedeze. Avea planuri pentru viitor, planuri mărețe, din genul celor care implicau extinderea numărului discipolilor. Însă cuibului îi lipsea diversitatea genetică. Ea înhăța orice ADN nou pe care putea pune mâna. Tu și Galiana n-ați făcut niciodată dragoste pe Marte, dar pentru ea a fost destul de ușor să obțină o mostră celulară fără știința ta.

– Și? șopti Clavain.

Mesajul Felkăi urmă neîntrerupt:

– După ce ai revenit în tabăra ta, ea ţi-a combinat ADN-ul cu al ei, îmbinând cele două mostre, apoi m-a creat pe mine, din aceeaşi informaţie genetică. Am fost născută într-un uter artificial, însă continui să fiu fiica Galianei. Şi în acelaşi timp, fiica ta.

– Treci la următorul mesaj, rosti el înainte ca Felka să poată spune alt cuvânt.

Era prea mult, prea intens. Nu putea procesa informaţiile dintr-o singură audiţie, deşi ea nu-i spusese decât ceea ce bănuise mereu – ba chiar se rugase să fie aşa.

Nu mai existau însă alte mesaje.

Temător, îi ceru corvetei să deruleze înapoi şi să redea transmisia Felkăi. Fusese însă prea grijuliu: nava ştersese conştiincioasă mesajul şi acum nu mai rămăsese decât ce purta el în memorie.

Clavain rămase tăcut. Se afla departe de casă, departe de prietenii lui, pornit să facă ceva în care nu ştia dacă într-adevăr credea. Era foarte probabil să moară în curând, amintit doar ca trădător. Nici chiar inamicul nu i-ar fi oferit demnitatea de a-l pomeni cu mai multă afecţiune. Iar acum asta: un mesaj care străbătuse spaţiul pentru a-i sfâşia sentimentele. Când îşi luase rămas-bun de la Felka, ajunsese la o autoamăgire cu totul singulară, convingându-se că nu se mai gândea la ea ca la fiica lui. De asemenea, crezuse asta tot timpul necesar ca să părăsească Cuibul.

Acum însă Felka îi spunea că el avusese dreptate de la bun început. Şi că, dacă nu se întorcea, n-avea s-o mai revadă niciodată.

Totuşi el nu se putea întoarce.

Clavain plânse. Nu putea face nimic altceva.

CAPITOLUL 16

Thorn făcu primii pași prudenți în *Nostalgia pentru Infinit*. Privi în jur cu ochi mari, frenetic, disperat să nu scape niciun detaliu sau nuanța unui detaliu care ar fi putut trăda minciună sau cel mai mărunt indiciu că lucrurile nu erau exact așa cum se afirmase. Se temea să clipească. Poate că exact în fracțiunea de secundă cât ochii îi erau închiși, se petrecea o eroare vitală, care ar fi demascat toată înșelătoria! Poate că femeile *îl așteptau* să clipească, ca niște scamatori care exploatează neatenția spectatorilor.

Și totuși, nu părea să fie vorba de nicio minciună. Chiar dacă zborul în navetă nu l-ar fi convins în această privință – și era greu de imaginat că așa ceva putea fi simulat –, dovada supremă era aici.

El călătorise prin spațiul cosmic. Nu se mai afla pe Resurgam, ci în interiorul unei nave spațiale colosale: luminăluca de mult pierdută a triumvirei. Până și gravitația se simțea altfel.

– Voi n-ați fi putut construi asta..., zise el mergând alături de cele două femei. Nici într-o sută de ani. Decât dacă ați fi Ultranaute. Și atunci de ce ar mai fi fost nevoie de toată simularea asta?

– Așadar, ești pregătit să ne crezi? îl întrebă Inchizitoarea.

– Ați pus mâna pe o navă stelară. Asta îmi este imposibil să neg. Dar nici chiar o navă de mărimea asta, și din câte pot vedea este cel puțin la fel de mare pe cât a fost *Lorean*, nici chiar într-o navă de mărimea asta nu pot încăpea două sute de mii de adormiți. Sau mă înșel?

– Nici nu va fi nevoie de așa ceva, răspunse cealaltă femeie. Nu uita că asta-i o operațiune de evacuare, nu o croazieră de plăcere.

Obiectivul nostru este doar să-i luăm pe oameni de pe Resurgam. Pe cei mai vulnerabili îi vom pune în refrisomn, însă majoritatea vor trebui să rămână treji și să îndure condiții nu tocmai comode. Nu va fi o bucurie, dar este incomparabil mai bine decât să fii mort.

Nu o putea contrazice în privința asta. Niciunul dintre propriile lui planuri nu garantase o plecare confortabilă, de lux, de pe planetă.

– Cât timp credeți că vor trebui oamenii să stea aici înainte de a putea reveni pe Resurgam? întrebă el.

Femeile schimbară priviri între ele.

– Este posibil ca revenirea pe Resurgam să nu mai fie niciodată o opțiune, spuse cea vârstnică.

Thorn ridică din umeri.

– Când am sosit noi, era doar rocă sterilă. Dacă va fi nevoie, putem reîncepe de la zero.

– N-o veți putea face dacă planeta nu va mai exista. Poate *într-adevăr* să fie atât de rău, Thorn.

Femeia ciocăni cu încheieturile degetelor în peretele navei în timp ce mergeau.

– Îi putem totuși ține pe oameni aici cât timp va fi necesar – ani, poate chiar decenii.

– În cazul ăsta, replică el, am putea ajunge în alt sistem solar. În fond, asta-i o navă stelară.

Niciuna dintre ele nu comentă.

– Vreau totuși să văd ce anume vă sperie atât de rău, continuă bărbatul. Ce anume reprezintă o asemenea amenințare.

Femeia mai vârstnică, Irina, întrebă:

– Dormi bine noaptea, Thorn?

– La fel de bine ca oricine.

– Mă tem că asta s-ar putea sfârși acum. Urmează-ne.

Când sosi mesajul, Antoinette se afla la bordul *Păsării-Furtunii* și rula verificări de sisteme. Cargobotul continua să fie andocat în incinta de reparații de pe obada Caruselului New Copenhagen, dar majoritatea avariilor serioase fuseseră reparate sau peticite. Maimuțele

lui Xavier lucraseră non-stop, deoarece nici el, nici Antoinette nu-și puteau permite să ocupe compartimentul acesta nici măcar o oră mai mult decât era necesar. Maimuțele acceptaseră să muncească, deși majoritatea celorlalți lucrători hiperprimate din carusel erau în grevă sau bolnavi din cauza unui virus prosimian extrem de rar care străbătuse în mod misterios peste noapte zece-douăsprezece bariere de specii. Xavier detectase, cel puțin așa susținea el, un grad de simpatie din partea lucrătorilor. Niciunul dintre ei nu privea cu mare entuziasm Convenția Ferrisville, iar faptul că Antoinette și Xavier erau persecutați de poliție le făcuse pe primate chiar și mai doritoare să încalce obișnuitele reguli sindicale. Bineînțeles, nimic nu era însă gratuit și Xavier avea să sfârșească prin a le datora mai mult decât dorise, totuși existau anumite compromisuri care trebuiau acceptate pur și simplu. Aceasta era o regulă pe care tatăl lui Antoinette o citase destul de frecvent și femeia crescuse cu aceeași abordare decis pragmatică.

Antoinette tasta prin setările de configurare ale câmpului tokamak, cu un compad sub braț și un stilus între dinți, când consola piui. Primul gând fu că vreuna dintre acțiunile ei declanșase o eroare altundeva în rețeaua de control a navei.

Vorbi fără să ia stilusul din gură, știind că Bestia îi va înțelege mormăielile.

– Bestie... vrei să repari tu asta?

– Micuță Domnișoară, semnalul respectiv este notificarea sosirii unui mesaj.

– De la Xavier?

– Nu este de la domnul Liu, Micuță Domnișoară. Din câte a putut deduce cineva din informațiile conținute în antet, mesajul provine din afara caruselului.

– Atunci sunt polițaii. Ciudat... De obicei, ei nu anunță, ci apar direct ca un rahat în pragul ușii.

– Nu pare să fie nici din partea autorităților, Micuță Domnișoară. Cineva ar putea sugera că cel mai prudent curs de acțiune este să vezi mesajul respectiv.

– Istețe rotițe ai tu în minte!

Scoase stilusul din gură și-l puse după ureche.

– Trimite-mi-l pe compad.

– Perfect, Micuță Domnișoară.

Ecranul cu date tokamak dispăru și în locul lui se defini o față, împestrițată de pixeli de rezoluție grosolană. Expeditorul încerca să ocupe cât mai puțină lățime de bandă. Femeia recunoscu însă chipul imediat.

– Antoinette... sunt iarăși eu. Sper că te-ai întors teafără.

Neil Clavain se opri și se scărpină în barbă.

– Am expediat transmisia asta prin vreo cincisprezece relee. Unele dintre ele sunt pre-Epidemie, iar altele pot data chiar din era amerikano, așa că probabil calitatea lasă de dorit. Mă tem că nu există posibilitatea să-mi răspunzi și nici eu nu am posibilitatea să-ți trimit alt mesaj – asta este în mod foarte clar unica mea șansă. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie foarte tare de ajutorul tău.

Zâmbi stânjenit.

– Știu la ce te gândești: că am spus că o să te omor dacă ne mai întâlnim vreodată. Să știi că atunci am vorbit cu toată seriozitatea, pentru că am sperat că o să mă iei în serios și o să te ții departe de necazuri. Sper din toată inima că m-ai crezut, Antoinette, fiindcă altfel nu există prea mari șanse să accepți următoarea mea rugăminte.

– Următoarea ta rugăminte? murmură ea, holbându-se neîncrezătoare la compad.

– Antoinette, am nevoie să vii și să mă salvezi. Țin să-ți mărturisesc că eu sunt cel care a dat de necaz.

Femeia îl ascultă, dar mesajul nu conținea foarte multe informații. Cererea lui Clavain era destul de simplă și ea putea, recunoștea asta, să i-o satisfacă. Până și coordonatele pe care i le dăduse erau îndeajuns de precise ca să nu fie nevoită să întreprindă cercetări. Fereastra de timp era strânsă, mai exact *foarte* strânsă, și exista un grad de risc fizic nu tocmai neglijabil, pe lângă cel asociat oricum cu Clavain însuși. Totuși, era perfect fezabil. Antoinette putea spune că bărbatul definise cu multă grijă detaliile înainte să apeleze la ea, anticipând aproape toate problemele și obiecțiile posibile pe

care le-ar fi putut avea. În privința asta nu putea decât să-i admire profesionismul.

Și totuși, toate astea nu contau absolut deloc. Mesajul provenea de la Clavain, Măcelarul din Tharsis; același Clavain care în ultima vreme începuse să-i populeze visele, personificând ceea ce anterior fusese doar teroarea fără chip din saloanele de inducție ale păianjenilor. Clavain era cel care prezida deasupra mașinilor strălucitoare, pe când coborau încet spre craniul ei.

Nu conta absolut deloc că el îi salvase o dată viața.

– Cred că faci mișto de mine, zise Antoinette.

Clavain plutea singur în spațiu. Prin vizorul căștii costumului spațial, vedea corveta îndepărtându-se pe pilot automat, micșorându-se lent, dar sigur, până când forma ei lucioasă de așchie de cremene deveni greu de deosebit de o stea palidă. Apoi propulsia principală a corvetei licări, un jet violet-albastru strălucitor și perfect conturat, îndreptat cu grijă în sens contrar aproximării lui celei mai bune a poziției *Mătrăgunei*. Accelerația l-ar fi strivit cu certitudine, dacă ar fi rămas la bord. Privi până când și jetul acela de lumină deveni o urmă vagă și decolorată pe fundalul stelelor, până când clipi o dată și nu-l mai regăsi.

Era singur, realmente atât de singur pe cât era posibil.

Oricât de mare ar fi fost acum accelerația corvetei, nava o putea menține. În câteva ore ar fi ajuns într-un punct din spațiu și la o viteză concordantă cu ultima poziție înregistrată a corvetei, care fusese determinată de *Mătrăguna*. Propulsia o să se reducă atunci, revenind la nivelul adecvat transportării unui pasager uman. Skade o să-i redetecteze flama, dar o să vadă de asemenea că aceasta pâlpâia neregulat, ceea ce indica instabilitatea arderii de fuziune. Cel puțin așa spera Clavain că va gândi ea.

În ultimele cincisprezece ore ale zborului său, el forțase motoarele corvetei cât de tare îndrăznise, șuntând în mod deliberat protecțiile automate. Ținând seama de excesul de masă de la bordul navei – armament, combustibil, mecanisme de susținere biotică –, plafonul efectiv al accelerației corvetei nu trecuse cu mult peste

limita lui de toleranță fiziologică. Desigur, fusese prudent să accelereze la limita rezistenței sale, dar dorise totodată ca Skade să creadă că el împinsese lucrurile un pic prea departe.

Știa că ea îi examina flama, căutând orice indiciu al unei erori din partea lui. De aceea, intervenind în sistemul de management al motoarelor, introdusese dovada unui iminent mod de avarie. Silise motorul să funcționeze neregulat, oscilându-i ciclic temperatura, îngăduind impurităților netopite să astupe duzele de evacuare, dovedind toate semnele unei explozii apropiate.

După cincisprezece ore, Clavain simulase o avarie bruscă a propulsiei. Skade o s-o recunoască, pentru că era aproape desprinsă din manuale. Fără doar și poate o să creadă că el avusese ghinionul să nu moară într-o detonație instantanee și nedureroasă; acum îl putea ajunge din urmă și moartea lui avea să fie mult mai chinuitoare. Dacă recunoștea tipul de avarie pe care bărbatul spera că-l simulase, Skade o să conchidă că mecanismele de autoreparare ale corvetei necesitau aproximativ zece ore să rezolve problema. Chiar și atunci, pentru modul acela particular de avarie, ar fi fost posibilă doar o reparație parțială. Clavain putea reaprinde jetul de fuziune catalizat de antimaterie, însă propulsia n-ar mai funcționa niciodată la capacitate integrală. În cazul cel mai bun, ar fi putut stoarce 6 g, dar n-ar fi putut-o menține mult timp.

Imediat ce o să vadă flama corvetei, imediat ce o să recunoască pâlpâitul trădător, Skade o să creadă că succesul e de partea ei. N-o să știe niciodată că el folosise cele zece ore de grație nu pentru a repara un motor defect, ci pentru a ajunge în cu totul alt loc. Cel puțin Clavain spera că ea nu va ghici asta niciodată.

Ultima lui acțiune fusese să expedieze un mesaj către Antoinette Bax, asigurându-se că mesajul nu putea fi interceptat de Skade sau de orice alte forțe ostile. Îi spusese lui Antoinette unde avea să plutească și-i spusese exact cât putea supraviețui în mod rezonabil într-un costum spațial de rezistență scăzută, lipsit de sisteme sofisticate de reciclare. Potrivit estimărilor sale, femeia ar fi putut să ajungă la el în timp util și să-l scoată din zona de război înainte ca Skade să aibă ocazia de a înțelege ce se întâmplă. Antoinette nu

trebuia decât să se apropie de volumul spațial aproximativ pe care-l definise Clavain, după care să-l baleieze cu radarul; mai devreme sau mai târziu avea să-i detecteze forma.

Ea dispunea însă de o unică fereastră de oportunitate. Clavain avea o singură șansă de a o convinge și ea trebuia să acționeze imediat. Dacă Antoinette decidea că fusese o cacealma sau că ar fi fost bine să se mai gândească vreo două zile, el avea să moară.

Era în mâinile ei. Complet.

Clavain făcu tot ce putu pentru a spori rezistența costumului. Activă rutine neurale rar utilizate, care-i permiteau să-și încetinească metabolismul, pentru a consuma cât mai puțin aer și energie. Era inutil să rămână conștient; nu câștiga nimic, decât ocazia de a reflecta la nesfârșit dacă va trăi sau va muri.

Plutind singur în beznă, Clavain se pregăti să se afunde în inconștiență. Se gândi la Felka, pe care nu credea că o va mai vedea vreodată, și își puse întrebări legate de mesajul ei. Nu știa dacă dorea ca acesta să fie sau nu adevărat. Spera de asemenea ca ea să găsească o cale prin care să accepte dezertarea lui, să nu-l urască pentru asta și să nu-i poarte pică fiindcă nu renunțase în ciuda rugăminții ei.

Când dezertase prima dată și trecuse de partea Agregaților, crezuse că așa era corect să procedeze în condițiile date. Aproape că nu avusese timp să-și plănuiască dezertarea ori să-i evalueze corectitudinea. Apăruse un moment când trebuise să aleagă, acolo și atunci. Știuse că nu mai exista cale de întoarcere.

La fel se petreceau lucrurile și acum. Momentul apăruse, iar el îl înhățase fără să reflecteze la consecințe, știind că s-ar fi putut dovedi că greșise, că temerile lui se puteau dovedi nefondate sau amăgirile paranoice ale unui om foarte, foarte bătrân, dar știind deopotrivă că trebuia s-o facă.

Bănuia că așa avea să procedeze el întotdeauna.

Își aminti un episod când zăcuse sub dărâmături, într-un buzunar de aer sub o structură prăbușită de pe Marte. Se întâmplase la patru luni standard după campania Protuberanței Tharsis. Își amintea cum ținuse în viață o pisică cu șira spinării ruptă, cum își

împărțise rațiile cu animalul rănit, chiar și când setea păruse acid ce-i coroda gura și gâtlejul, chiar și când foamea fusese mult, mult mai rea decât durerea rănilor. Își amintea că pisica murise la scurt timp după ce amândoi fuseseră scoși de sub dărâmături și se întrebă dacă nu ar fi fost de preferat pentru ea să fi murit mai devreme, în loc să-i fie prelungită existența dureroasă cu câteva zile. În același timp însă știa că, dacă episodul s-ar fi repetat, ar fi ținut pisica în viață, oricât de inutil ar fi fost gestul. Ținerea ei în viață îi oferise ceva asupra căruia să se concentreze, în locul propriului inconfort și al propriei frici, dar mai existase un lucru pe care nu-l putea preciza cu ușurință. Avea însă impresia că era același impuls care-l împinsese către Yellowstone, același impuls care-l determinase să caute ajutorul lui Antoinette Bax.

Singur și temător, departe de orice lume, Neil Clavain căzu în inconștiență.

CAPITOLUL 17

Femeile îl duseră pe Thorn într-o încăpere din *Nostalgia* a cărei piesă centrală era un enorm dispozitiv sferic pentru afișare, care semăna cu un unic și grotesc glob ocular. Thorn avea sentimentul de nezdruncinat că e ținta unei priviri pătrunzătoare, ca și cum nu doar ochiul, ci întreaga structură a navei îl studia cu interesul concentrat al unei bufnițe, ba chiar cu maliţiozitate. După aceea începu să privească detaliile din jur. Dovezi de avarii se vedeau peste tot. Până și dispozitivul de afișare părea să fi fost supus unor reparații recente și grosolane.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Thorn. Pare să fi fost un schimb de focuri de armă sau așa ceva.

– Nu vom ști niciodată cu certitudine, răspunse Inchizitoarea Vuilleumier. În mod clar, echipajul n-a fost atât de unit pe cât am crezut noi în timpul crizei Sylveste. După dovezile de la interior, se pare că la bordul navei ar fi existat un fel de dispută între facțiuni.

– Noi am bănuit mereu că așa a fost, adăugă femeia cealaltă, Irina. Este evident că au existat probleme. Se pare că cele petrecute la Cerber/Hades au fost suficiente pentru a declanșa o răzmeriță. Probabil că membrii echipajului s-au omorât între ei, lăsând nava să se descurce pe cont propriu.

– Convenabil pentru noi, comentă Thorn.

Femeile schimbară din nou priviri între ele.

– Poate că ar trebui să trecem la obiectul interesului nostru, zise Vuilleumier.

Îi proiectară un film. Era holografic și rula în globul ocular uriaș. Thorn bănui că era o sinteză realizată de computer din datele culese de navă de la o mulțime de benzi senzoriale și puncte de observație. Prezenta o imagine atotcuprinzătoare, accesibilă unei ființe capabile să observe planete întregi și orbitele lor.

– Trebuie să-ți cer să accepți ceva, zise Irina. Este greu de acceptat, dar trebuie făcut.

– Spune-mi, replică Thorn.

– Întreaga specie umană se află în pragul unei extincții bruște și catastrofale.

– Mi se pare o afirmație foarte serioasă și sper că ai cu ce s-o justifici.

– Am și-o voi face. Important însă este să înțelegi că, dacă va avea loc, extincția va începe aici, acum, pe orbita lui Delta Pavonis. Însă nu-i decât începutul a ceva mult mai mare și mai sângeros.

Thorn nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Atunci, Sylveste a avut dreptate, nu-i așa?

– Sylveste n-a știut detaliile ori riscurile pe care și le asuma. El a avut însă dreptate dintr-un punct de vedere: considera că amarantinii fuseseră nimiciți de o intervenție din exterior și că totul avusese legătură cu afirmarea lor drept cultură călătoare printre stele.

– Și același lucru se va întâmpla și cu noi?

Irina aprobă din cap.

– Se pare că mecanismul va fi diferit de data asta, însă agenții sunt aceiași.

– Și anume?

– Mașini, răspunse ea. Mașini extraordinar de bătrâne, călătoare prin spațiu. Milioane de ani au stat ascunse printre stele, așteptând altă cultură care să tulbure liniștea galactică. Ele există numai pentru a detecta apariția inteligenței și a o suprima. Noi le numim Inhibitori.

– Și acum ele sunt aici?

– Așa sugerează dovezile.

Îi arătară ce se întâmplase până atunci, cum o escadrilă de mașini Inhibitoare sosise în sistem și începuse să dezmembreze trei planetoizi. Irina îi împărtăși lui Thorn părerea ei că probabil activitățile lui Sylveste le atrăseseră atenția și că era posibil să existe și alte valuri care să conveargă din depărtare spre sistemul Resurgam, alertate de frontul în extindere al semnalului necunoscut care activase primele mașini.

Bărbatul privi moartea celor trei corpuri cosmice. Unul era o planetă metalică; celelalte două, sateliți din roci. Mașinile roiau și se multiplicau pe suprafețele sateliților, acoperindu-le cu o placă de forme industriale specializate. De pe ecuator se ridicau în spațiu fuioare de materie extrasă. Sateliții erau scobiți ca niște mere. Fuioarele de materie erau direcționate spre boturile a trei colosale unități de procesare, aflate pe orbitele corpurilor muribunde. Jeturi de materie rafinată, separată în minereuri distincte, izotopi și granularități, erau trimise apoi în spațiul interplanetar, arcuindu-se după parabole leneșe.

– Acesta a fost doar începutul, preciză Vuilleumier.

Îi arătară apoi cum jeturile de masă din cele trei corpuri dezintegrate convergeau spre un punct anume din spațiu. Un punct de pe orbita celei mai mari gigante gazoase a sistemului, care avea să ajungă în locul respectiv concomitent cu cele trei jeturi de masă.

– Așa ne-am îndreptat atenția spre gigantă, zise Irina.

Mașinile Inhibitorilor erau foarte greu de detectat. În urma unor eforturi uriașe, femeia izbutise să discearnă prezența altui roi mai mic de mașini în jurul gigantei. Mult timp, ele nu făcuseră nimic, ci doar așteptaseră, pregătite pentru sosirea fluxurilor de materie, o sută de miliarde de miliarde de tone de materii prime.

– Nu înțeleg, zise Thorn. Există destui sateliți chiar în jurul gigantei gazoase. De ce s-au chinuit să dezintegreze sateliți în altă parte, dacă aveau nevoie de materiile lor aici?

– Nu erau ceea ce le trebuia, explică Irina. Majoritatea sateliților gigantei gazoase nu sunt decât sfere din gheață, mici nuclee de roci înconjurate de straturi volatile înghețate sau în stare lichidă. Lor le

trebuiau planetoizi metalici și pentru asta au fost nevoiți să caute mai departe.

– Și acum ce vor face?

– Se pare că vor construi ceva, răspunse Irina. Ceva încă și mai mare. Ceva care necesită o sută de miliarde de miliarde de tone de materii prime.

Thorn își îndreptă iar atenția spre globul ocular.

– Când a început asta? Când au ajuns jeturile de materie la Roc?

– Cu trei săptămâni în urmă. Obiectul – sau ceea ce este – începe să capete formă.

Irina își atinse brățara și globul ocular transfocă în vecinătatea imediată a gigantei gazoase.

Mare parte din planetă rămânea în umbră. Deasupra singurei părți luminate – o semilună alb-murdar, brăzdată de dungi palide ocru și maro-roșiatic – era suspendat *ceva*: un arc din filamente, lung probabil de multe mii de kilometri. Irina continuă să transfocheze spre mijlocul arcului.

– Din câte putem spune deocamdată, zise Vuilleumier, este un obiect solid. Un arc de cerc cu raza de o sută de mii de kilometri. Se află pe o orbită ecuatorială în jurul planetei și capetele lui cresc.

Irina transfocă din nou, focalizând asupra punctului din mijlocul arcului care creștea. La rezoluția curentă, era doar o proeminență, doar o pată aproximativ dreptunghiulară. Irina tastă mai multe comenzi pe brățară și pata deveni mai clară, extinzându-se până umplu întregul volum de afișaj.

– A fost un satelit în sine, zise ea, o sferă de gheață cu diametrul de câteva sute de kilometri. Mașinile i-au adus orbita deasupra ecuatorului în câteva zile, fără ca satelitul să se dezintegreze din cauza stresurilor dinamice. Au construit structuri în interiorul lui, despre care bănuim că ar fi echipamente de procesare suplimentare. Unul dintre jeturile de materie cade pe satelit *aici*, prin intermediul acestei structuri în formă de pâlnie. Mă tem că nu putem specula despre ce se întâmplă înăuntru. Tot ce știm este că două structuri tubulare ies prin capetele satelitului, în partea din față, respectiv din spate a mișcării lui orbitale. La scara asta par a fi

niște antene, dar de fapt sunt groase de cincisprezece kilometri. În prezent se întind cu câte șaptezeci de mii de kilometri de fiecare parte a satelitului și își măresc lungimea cu o viteză aproximativă de două sute optzeci de kilometri pe oră.

Observând scepticismul evident al bărbatului, Irina aprobă din cap.

– Da, așa este. Ceea ce vezi aici s-a realizat în ultimele zece zile standard. Avem de-a face cu o capacitate industrială mai presus de orice am cunoscut de-a lungul experienței noastre. Mașinile noastre pot transforma un asteroid mic, bogat în metale, într-o navă stelară în câteva zile, dar și asta ar părea uluitor de lent prin comparație cu procesele Inhibitorilor.

– Zece zile ca să formeze arcul acela.

Spre stânjeneala sa, Thorn simți că firișoarele de păr de pe ceafă i se zbârliseră.

– Crezi că vor continua să crească până când capetele se vor uni?

– Pare probabil. Dacă scopul e formarea unui inel prin unirea capetelor, atunci procesul se va termina în mai puțin de nouăzeci de zile.

– Trei luni! Ai dreptate. Noi n-am putea face asta. N-am fi putut s-o facem niciodată, nici chiar în vremea *Belle Époque*. Și totuși, de ce? De ce să creezi un inel în jurul gigantei gazoase?

– Nu știm. Încă. Dar asta nu-i tot.

Irina făcu semn din cap spre globul ocular.

– Să continuăm?

– Arătați-mi, zise Thorn. Vreau să văd totul.

– N-o să-ți placă.

Femeia îi arătă și restul, explicând că cele trei jeturi individuale de materie urmaseră traiectorii aproape balistice din punctele lor de origine, aidoma unor șiraguri de pietricele azvârlite în formațiuni precise. Dar în apropierea gigantei gazoase, erau precis direcționate, ghidate și frânate de mașini prea mici pentru a fi văzute. Erau silite să vireze strâns, îndreptate spre punctul central al construcției ce reprezenta destinația lor. Un jet cobora în pâlnia satelitului care extruda „antenele". Celelalte două coborau în

structuri similare de pe ceilalți doi sateliți, ambii coborâți pe orbite imediat deasupra stratului de nori, mult sub raza la care ar fi trebuit ca forțele mareice să-i dezintegreze.

– Ce fac ceilalți doi sateliți? întrebă Thorn.

– Se pare că altceva, răspunse Irina. Privește – vezi dacă poți să înțelegi mai mult decât am reușit noi.

Era dificil de speculat ce anume se petrecea. Din cei doi sateliți mai joși ieșea câte o „antenă" de material, ejectat prin partea dinapoi, în sens opus direcției de mișcare orbitală. Antenele păreau să fie de aproximativ aceeași mărime cu arcul construit de satelitul superior, totuși ambele urmau o curbă sinuoasă, ca un șarpe, care le purta de pe o tangentă la mișcarea orbitală în atmosfera însăși, ca niște cabluri telegrafice uriașe, mulinate în ocean de o navă. Imediat în spatele punctului de impact al fiecărui tub, urma un siaj ca un ochi, de atmosferă turbulentă și agitată, lung de multe mii de kilometri.

– Din câte putem vedea, zise Vuilleumier, ele nu mai ies.

– Cât de rapid sunt întinse?

– Nu putem spune. Nu există niciun fel de puncte de referință pe tuburi, așa că nu putem calcula cât de rapid ies din sateliți. Este imposibil să obținem determinări Doppler, în niciun caz fără să ne trădăm interesul. Știm totuși că fluxurile de materie care cad în cei trei sateliți sunt cam la fel de mari și că tuburile au aproximativ același diametru.

– În cazul ăsta, sunt probabil mulinate în atmosferă cu aceeași viteză cu care este format arcul, nu? Două sute optzeci de kilometri pe oră sau cam așa ceva.

Thorn privi chipurile celor două femei, în căutare de indicii.

– Ceva idei, așadar?

– Nu ne încumetăm nici măcar să ghicim, zise Irina.

– Însă nu credeți că sunt vești bune, așa-i?

– Nu, Thorn, nu cred. Să fiu sinceră, cred că ceea ce se petrece acolo face parte din ceva încă și mai mare.

– Și acel ceva înseamnă că trebuie să evacuăm Resurgamul?

Ea încuviință din cap.

– Mai avem încă timp. Arcul exterior nu va fi gata decât peste minimum optzeci de zile, dar pare foarte improbabil ca imediat să se întâmple ceva catastrofic. Mai degrabă o să înceapă alt proces, care ar putea dura la fel de mult ca și construirea arcurilor. Este posibil așadar să mai beneficiem de multe luni după aceea.

– Totuși, doar luni, nu ani.

– Ne trebuie numai șase luni ca să evacuăm Resurgamul.

Thorn își aminti calculele pe care i le explicaseră femeile, aritmetica seacă a zborurilor navetelor și a capacităților pentru pasageri. Se putea face în șase luni, da, însă numai dacă nu se ținea seama de comportamentul uman. Oamenii nu se comportau ca niște mărfuri din cală. Mai ales oamenii care fuseseră intimidați de un regim opresiv în ultimele cinci decenii.

– Mi-ați spus înainte că am avea la dispoziție câțiva ani ca să facem chestia asta...

Vuilleumier zâmbi.

– Am spus câteva minciuni nevinovate, atâta tot.

Ulterior, după ce parcurseseră prin navă o rută care i se păru bărbatului inutil de chinuitoare, ele îl duseră să vadă un hangar ca o cavernă, în care așteptau multe vehicule spațiale mai mici. Atârnau în rackurile lor, navete trans-atmosferice și inter-nave, aidoma unor rechini cu piei lucioase sau a unor pești-înger, umflați și vertebrați. Majoritatea erau prea mici pentru a putea fi utilizate în planul de evacuare propus, totuși Thorn nu putea nega că aspectul general era impresionant.

Îl ajutară până și să îmbrace un costum spațial cu sistem de propulsie individual, pentru a-l duce printr-un tur al incintei în sine, inspectând navele care urmau să-i ia pe oameni de pe suprafața Resurgamului și să-i transporte prin spațiu până la *Nostalgia*. Dacă Thorn avusese bănuieli că ceva din toate astea era un fals, acum le abandonă fără ezitare. Însăși vastitatea sălii și existența copleșitoare a navelor alungau prompt orice îndoieli ce ar mai fi dăinuit, cel puțin în privința realității *Nostalgiei*.

Şi totuşi... şi totuşi... El văzuse nava cu propriii lui ochi, mersese prin ea şi simţise diferenţa subtilă dintre gravitaţia ei artificială generată de mişcarea de rotaţie, comparativ cu atracţia Resurgamului pe care o cunoscuse toată viaţa lui. Nava nu putea fi o păcăleală şi ar fi necesitat măsuri extreme să falsifice vehiculele mici care ticseau compartimentul de andocare. Dar ameninţarea în sine? Aici lucrurile nu mai erau la fel de clare. Femeile îi arătaseră multe, însă nu tocmai destul. Tot ceea ce privea ameninţarea la adresa Resurgamului îi fusese arătat la mâna a doua. El nu văzuse nimic din toate acelea cu propriii săi ochi.

Thorn era un ins care trebuia să vadă el însuşi lucrurile. Le-ar fi putut cere femeilor să-i arate mai multe dovezi, dar asta n-ar fi rezolvat nimic. Chiar dacă l-ar fi dus în exteriorul navei şi l-ar fi lăsat să privească printr-un telescop îndreptat spre giganta gazoasă, el n-ar fi putut să fie sigur că imaginea nu fusese aranjată în vreun fel. Chiar dacă l-ar fi lăsat să privească cu propriii lui ochi spre gigantă şi i-ar fi spus că punctul de lumină pe care-l vedea era cumva diferit din cauza activităţilor maşinilor, el tot ar fi trebuit să le ia afirmaţiile drept bune.

Nu era însă un ins care să ia afirmaţiile drept bune.

– Ei bine? zise Vuilleumier, ajutându-l să iasă din costum. Bănuiesc că acum ai văzut destule ca să ştii că nu mintim. Cu cât te aducem mai repede înapoi pe Resurgam, cu atât putem începe mai repede organizarea exodului. Timpul este preţios, aşa cum am spus.

El încuviinţă din cap spre femeia micuţă, cu aspect periculos şi cu ochii fumurii.

– Ai dreptate. Recunosc, mi-aţi arătat multe. Suficient ca să fiu sigur că nu mintiţi despre nimic.

– Şi atunci?

– Nu este însă suficient.

– Nu?

– Inchizitoare, îmi ceri să risc prea mult ca să-ţi iau afirmaţiile drept bune.

În glasul ei se simţi ascuţişul oţelului când îi răspunse.

– Ţi-ai văzut dosarul, Thorn. Ce-i acolo este suficient ca să te trimită la amarantini.

– Nu mă-ndoiesc. Dacă vreţi, vă dau şi mai multe. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Eu nu-i voi conduce pe oameni în nimic care să semene cu o cursă guvernamentală.

– Continui să crezi că-i o conspiraţie? întrebă Irina, sfârşindu-şi fraza cu un chicotit ciudat.

– Nu pot să ignor asta, iar altceva nu contează.

– Ţi-am arătat totuşi ce fac Inhibitorii.

– Nu, zise el. Mi-aţi arătat nişte date într-un dispozitiv de proiecţie. Continui să n-am nicio dovadă obiectivă a realităţii maşinilor acelora.

Vuilleumier îl privi implorator.

– Doamne Dumnezeule, Thorn! Cât ar trebui să-ţi mai arătăm?

– Destul, spuse el. Destul ca să pot crede complet. Cum faceţi asta este exclusiv problema voastră.

– N-avem timp pentru aşa ceva.

Bărbatul căzu pe gânduri. Ea vorbise cu atâta intensitate, încât aproape că-i alungă îndoielile. Îi simţise teama din glas.

Indiferent ce altceva mai exista, Vuilleumier era cu adevărat îngrozită de ceva...

Thorn privi către compartimentul hangarului.

– Vreuna dintre navele acelea ne poate duce mai aproape de giganta gazoasă?

Războiul Zorilor se purtase pentru metal.

Aproape toate elementele grele din universul observabil au fost făurite în miezurile stelelor. Big Bangul însuşi crease puţine cu excepţia hidrogenului, a heliului şi a litiului, dar fiecare generaţie succesivă de stele a îmbogăţit paleta de elemente disponibile pentru cosmos. Sori masivi au asamblat elementele mai uşoare decât fierul în reacţii de fuziune delicat balansate, cărămidă cu cărămidă, revărsându-se prin reacţii tot mai disperate, pe măsură ce erau sărăcite elementele uşoare. Însă odată ce stelele au început să ardă siliciu, sfârşitul a fost previzibil. Etapa finală a fuziunii siliciului era o

carapace de fier care întemnița nucleul stelei, totuși fierul în sine nu putea fi fuzionat. La cel mult o zi după declanșarea fuziunii de siliciu, steaua devenea catastrofic și brusc instabilă și colapsa sub propria ei gravitație. Undele de șoc declanșate în urma colapsului se revărsau, iar cadavrul stelei era mai strălucitor decât toate celelalte stele din galaxie. Supernova însăși crea elemente noi, pompând cobalt, nichel, fier și un amestec de produse de dezintegrare radioactivă în norii rarefiați de gaze ce se întind între stele. Mediul acela interstelar producea materiile prime pentru următoarea generație de stele și planete. În apropiere, un bulgăre de gaze anterior stabil față de colaps fremăta sub undele de șoc ale supernovei, formând noduri și vârtejuri de densitate sporită. Bulgărele, deja îmbogățit cu metale de la supernove anterioare, colapsa sub propria lui gravitație spectrală și forma pepiniere stelare dense și fierbinți, locuri de naștere ale unor stele tinere și nerăbdătoare. Unele erau pitice reci care își consumau atât de lent combustibilul stelar, încât dăinuiau mai mult decât galaxia însăși. Dar altele ardeau mai repede, sori supermasivi care trăiau și mureau într-o clipită galactică. În spasmele morții, ele scuipau și multe metale în vid și declanșau încă și mai multe cicluri de nașteri stelare.

Procesul a continuat, până la zorii vieții înseși. Rafale fierbinți de stele muribunde se răspândeau în galaxie și, cu fiecare rafală, materiile prime pentru construirea lumilor – și a vieții – deveneau mai abundente. Însă îmbogățirea continuă cu metale nu a fost uniformă peste discul galaxiei. În regiunile de la periferia galaxiei, ciclurile de morți de stele și de nașteri de stele s-au petrecut la o scară temporală mult mai lentă decât în freneticele zone centrale.

De aceea primele stele care găzduiau lumi din roci s-au format mai aproape de nucleu, unde metalele atingeau mai repede nivelul critic. Primele culturi călătoare între stele au apărut în zonele centrale, aflate la mai puțin de o mie de kiloparseci de centrul galactic. Ele au privit spre exterior, în sălbăticia galactică, au trimis mesageri la mii de ani-lumină depărtare și s-au crezut singure și unice și, cumva, privilegiate. A fost o epocă de tristețe și în același timp de potențial cosmic înfricoșător. Ele s-au imaginat ca fiind lorzii creației.

Însă nimic din galaxie nu era atât de direct. Nu numai că alte culturi au apărut mai mult sau mai puțin în aceeași epocă galactică, în aceeași bandă de stele locuibile, dar în zona înghețată din exterior au existat de asemenea buzunare cu metalicitate mai mare: fluctuații statistice care îngăduiau vieții constructoare de mașini să apară acolo unde n-ar fi trebuit să fie posibil. Nu au putut exista dominioane galactice atotcuprinzătoare, pentru că niciuna dintre culturile acelea în formare n-a izbutit să se întindă în toată galaxia înainte de a întâlni valul de expansiune al altei rivale. Odată ce condițiile inițiale erau corecte, totul se petrecea cu viteză orbitoare.

Și totuși condițiile inițiale se modificau ele însele. Uriașele furnale stelare nu amuțiseră. De câteva ori într-un secol, stele grele mureau ca supernove, acoperindu-le cu strălucirea lor pe toate celelalte. De obicei, făceau asta îndărătul unor văluri întunecate de praf și morțile lor rămâneau neconsemnate, cu excepția unui tremolo de neutrino sau a unei vibrații seismice de unde gravitaționale. Însă metalele pe care le produceau continuau să-și croiască drum în mediul interstelar. Sori și planete noi continuau să se coaguleze din nori ce fuseseră îmbogățiți de fiecare ciclu stelar anterior. Această industrie cosmică neîncetată mugea întruna, indiferentă la inteligența căreia îi îngăduise să înflorească.

Însă metalicitatea depășea optimul în apropierea nucleului. Noile planete care se formau în jurul sorilor noi erau foarte grele într-adevăr, cu miezurile încărcate de elemente grele. Câmpurile lor gravitaționale erau mai puternice, iar reacțiile lor chimice erau mai volatile decât ale lumilor existente. Tectonica plăcilor nu mai funcționa, deoarece mantaua lor nu mai putea susține povara crustelor rigide plutitoare. Fără tectonică, topografia – și așadar schimbările în elevație – devenea mai puțin pronunțată. Comete erau trase în coliziuni cu planetele acestea, inundându-le cu apă. Oceane vaste, ce cuprindeau planete întregi, hibernau sub ceruri oprimante. Pe planetele acelea, viața complexă evolua rareori, deoarece existau puține nișe adecvate și puține variații climaterice. Iar culturile care dețineau deja capacitatea de zbor interstelar au descoperit că planetele noi din preajma nucleului nu aveau nici utilitate, nici varietate.

Când un buzunar cu metalicitatea corespunzătoare amenința să se condenseze într-un sistem solar ce avea posibilitatea de a fi atractiv, culturile mai bătrâne se certau frecvent în privința drepturilor de proprietate. Conflictele ce au urmat au fost cele mai mărețe etalări de energie pe care le văzuse galaxia dincolo de propriile ei procese orbești de evoluție stelară. Însă nu se comparau nici pe departe cu ce avea să urmeze.

De aceea, evitând conflictele atunci când puteau, culturile mai bătrâne s-au întors spre exterior. Dar chiar și atunci au fost împiedicate. În jumătate de miliard de ani, zona locuibilă se depărtase doar foarte puțin de nucleul galactic. Valul de viață era o singură undă, care se răspândise din centru spre marginea galaxiei. Locurile de formare a stelelor, anterior prea sărace în metale pentru a crea sisteme solare viabile, erau acum suficient de îmbogățite. Au izbucnit iarăși conflicte. Unele dintre ele au durat zece milioane de ani, lăsând pe galaxie cicatrici a căror vindecare a durat alte cincizeci de milioane de ani.

Și totuși acestea nu reprezentau nimic prin comparație cu Războiul Zorilor care se apropia.

Pentru că galaxia, în aceeași măsură în care era o mașină pentru crearea de metale, așadar de reacții chimice complexe și deci de viață, putea fi văzută și ca o mașină pentru crearea de războaie. În discul galactic nu existau nișe stabile. La genul de scară temporală care conta pentru superculturile galactice, mediul se schimba constant. Roata istoriei galactice le silea la un conflict etern cu alte culturi, noi și vechi.

Așa a sosit războiul care avea să pună capăt tuturor războaielor, războiul care a încheiat prima fază de istorie galactică și care avea să fie cunoscut mult mai târziu ca Războiul Zorilor, deoarece avusese loc într-un trecut atât de îndepărtat.

Inhibitorii își aminteau puține din războiul în sine. Propria lor istorie fusese haotică, obscură și, în mod aproape cert, supusă unor intervenții retroactive grosolane. Ei nu puteau fi siguri care erau faptele înregistrate și care erau ficțiunile pe care o încarnare anterioară a lor le fabricase în scopuri de propagandă inter-specii. Probabil

că ei fuseseră cândva creaturi terestre, organice, vertebrate, cu sânge cald și minți bicamerale. Urma slabă a acelui trecut posibil putea fi discernută în arhitecturile lor cibernetice.

Ei s-au agățat mult timp de forma organică, dar la un moment dat personalitățile mașini au devenit dominante și au lepădat formele vechi. Au străbătut galaxia sub formă de mașini inteligente. Amintirea traiului pe suprafața planetelor a devenit îndepărtată, apoi a fost complet ștearsă, la fel de puțin relevantă ca și amintirea traiului în copaci.

Tot ce conta era măreața lucrare.

În cabina ei, după ce se asigurase că Remontoire și Felka erau conștienți că obiectivul misiunii fusese atins, Skade ceru armurii să-i pună capul la loc pe piedestal. Constatase că gândurile ei căpătau altă textură când era imobilă. Era ceva legat de micile deosebiri dintre sistemele de recirculare a sângelui, dintre aromele subtile ale substanțelor neurochimice. Pe piedestal se simțea calmă și concentrată spre interior, deschisă către prezența pe care o purta mereu cu ea.

[Skade?]

Glasul Consiliului Nopții era subțirel și slab, aproape ca al unui copil, dar nu putea fi deloc ignorat. Ea ajunsese să-l cunoască foarte bine.

Da.

[Consideri că ai avut succes?]

Da.

[Povestește-ne.]

Clavain este mort. Torpilele noastre au ajuns la el. Uciderea n-a fost deocamdată confirmată, dar sunt sigură în privința ei.

[A murit bine, în sensul roman al expresiei?]

Nu s-a predat. A continuat să fugă tot timpul, deși trebuie să fi știut că n-avea să ajungă niciodată suficient de departe cu motoarele avariate.

[Noi nu credem că s-ar fi predat vreodată. Cu toate acestea, a fost un sfârșit rapid. Te-ai descurcat bine, Skade. Suntem satisfăcuți. Mai mult decât satisfăcuți.]

Skade dori să încuviințeze, dar piedestalul nu-i îngăduia.

Mulțumesc.

Consiliul Nopții îi lăsă timp să-și adune gândurile. Manifesta întotdeauna grijă față de ea, era mereu răbdător. Nu doar o dată, glasul îi spusese că o prețuia pe cât de mult îi prețuia pe cei puțini din elită, ba poate chiar mai mult. Relația, în măsura în care o simțea Skade, era precum cea dintre un profesor și un elev înzestrat și foarte curios.

Femeia nu se întreba frecvent de unde sosea glasul sau ce anume, precis, reprezenta el. Consiliul Nopții o avertizase să nu reflecteze la asemenea chestiuni, temându-se ca gândurile să nu-i fie interceptate de alții.

Skade se pomeni reamintindu-și momentul în care Consiliul Nopții i se relevase prima dată și-și dezvăluise o parte din propria natură.

[Suntem un nucleu select de Agregați], îi spusese, [un Consiliu Închis atât de secret, atât de hiper-sigur, încât existența noastră nu este cunoscută, sau măcar bănuită, de membrii seniori mai convenționali ai Consiliului. Noi suntem mai ascunși decât Sanctuarul Interior, deși Sanctuarul este uneori clientul nostru neștiutor, marioneta noastră în afaceri Agregate mai largi. Însă noi nu ne aflăm în el. Relația noastră cu celelalte corpuri poate fi exprimată doar prin limbajul matematic al seturilor intersectate. Detaliile nu te privesc pe tine, Skade.]

Glasul continuase, spunându-i că fusese aleasă. Se descurcase excelent în cea mai periculoasă dintre recentele operațiuni Agregate într-o misiune sub acoperire în Orașul Abisului, pentru a recupera elemente-cheie, vitale programului de tehnologie pentru suprimarea inerției. Cu excepția lui Skade, nimeni nu mai supraviețuise din misiunea aceea.

[Te-ai descurcat bine. Ochiul nostru colectiv este îndreptat de ceva timp asupra ta, însă aceasta a fost șansa ta de a străluci. Nu a scăpat atenției noastre. De aceea ne-am arătat acum: fiindcă ești genul de Agregat capabil de munca grea care ne așteaptă. Toate acestea nu sunt cuvinte de măgulire, ci o declarație obiectivă a faptelor.]

Era adevărat că ea fusese singura supraviețuitoare a operațiunii din Orașul Abisului. Detaliile precise ale misiunii aceleia îi fuseseră în mod necesar șterse din memorie, dar femeia știa că fusese o acțiune cu un potențial de risc periculos de mare, care nu se desfășurase în conformitate cu planurile Consiliului Închis.

În operațiunile Agregaților exista un paradox. Trupelor ce puteau fi desfășurate în lungul liniilor frontului, în interiorul Volumelor Contestate, nu li se putea îngădui să aibă în minte informații secrete. Pe de altă parte, raidurile sub acoperire efectuate în spațiul inamic erau cu totul altceva. Ele erau operațiuni foarte delicate, care apelau la Agregați experți. Mai mult decât atât, necesitau utilizarea de agenți care fuseseră pregătiți psihologic să tolereze izolarea de camarazii lor. Indivizii care puteau opera singuri, mult înapoia liniilor inamice, erau într-adevăr rari și priviți cu ambivalență de ceilalți. Clavain era unul dintre ei.

Skade era altul.

Când revenise la Cuibul-Mamă, glasul îi pătrunsese pentru întâia oară în minte. Îi spusese că nu trebuia să sufle nicio vorbă nimănui despre asta.

[Noi ne prețuim foarte mult confidențialitatea, Skade. O vom proteja cu orice preț. Slujește-ne pe noi și vei sluji binele mai mare al Cuibului-Mamă. Dar dacă ne vei trăda, fie și involuntar, vom fi siliți să te reducem la tăcere. Nu ne va amuza defel, dar o vom face.]

Eu sunt prima?

[Nu, mai există și alții ca tine, dar nu vei ști niciodată cine sunt ei. Aceasta este voința noastră.]

Ce vreți de la mine?

[Nimic, Skade. Deocamdată. Dar ne vei auzi când vom avea nevoie de tine.]

Așa și fusese. De-a lungul lunilor, apoi al anilor care urmaseră, femeia a ajuns să presupună că glasul fusese o iluzie, oricât de real păruse la momentul acela. Însă Consiliul Nopții revenise, într-un răstimp de acalmie, și începuse călăuzirea. La început nu-i ceruse multe: în principal, acțiune prin omisiune. Promovarea lui Skade în Consiliul Închis părea să fi fost câștigată prin propriile ei

eforturi, nu prin intervenţia glasului. Ulterior, acelaşi lucru a putut fi spus despre admiterea ei în Sanctuarul Interior.

Femeia se întrebase adesea cine făcea parte cu exactitate din Consiliul Nopţii. Era sigură că unele dintre feţele pe care le vedea în şedinţele Consiliului Închis şi în mai largul Cuib-Mamă aparţineau Consiliului oficial inexistent pe care-l reprezenta glasul. Dar nu existase niciodată vreun indiciu, nici măcar o privire care să pară nelalocul ei. În torentul gândurilor lor nu existase niciodată vreo notă suspectă, niciodată impresia că glasul i-ar fi vorbit prin alte canale. Iar Skade se străduise să nu se gândească deloc la glas când nu era în prezenţa lui. Alteori se mulţumise să execute ceea ce-i cerea, refuzând să examineze sursa constrângerilor respective. Se simţea bine să servească ceva mai măreţ decât ea însăşi.

În acelaşi timp, influenţa ei a început să se extindă. Programul Exordium fusese deja redeschis când Skade a devenit Agregată, dar a primit instrucţiunea să ajungă într-o poziţie din care să poată domina programul, din care să-i poată utiliza la maximum descoperirile şi să-i poată determina direcţia viitoare. Avansând prin straturi de secretomanie, a înţeles cât de esenţiale fuseseră articolele pe care le adusese ea însăşi din Oraşul Abisului. Sanctuarul Interior întreprinsese deja tentative ezitante de construire a maşinii de suprimare a inerţiei, însă cu obiectele din Oraşul Abisului – şi Skade continua să nu-şi poată aminti exact ce se întâmplase în timpul misiunii aceleia – piesele îşi ocupară locurile cuvenite cu o uşurinţă ispititoare. Poate că existau şi alţii care slujeau glasul, aşa cum glasul însuşi sugerase, sau poate că pur şi simplu Skade era o organizatoare iscusită şi nemiloasă. Consiliul Închis era teatrul ei cu umbre. Actorii lui se mişcau potrivit voinţei ei cu un entuziasm demn de tot dispreţul.

Glasul o îndemnase să continue. Îi atrăsese atenţia asupra semnalului din sistemul Resurgam, asupra pulsaţiei de diagnoză care indica rearmarea armelor din clasa-iad care mai rămăseseră.

[Cuibul-Mamă are nevoie de armele acelea, Skade. Trebuie să urgentezi recuperarea lor.]

De ce?

Glasul îi construise imagini în minte: un roi de mașini negre, implacabile, întunecate, grele și active ca fâlfâirile aripilor de corbi.

[Între stele există inamici, inamici mai răi decât orice ne-am imaginat. Ei se apropie. Trebuie să ne protejăm.]

De unde știți?

[Noi știm, Skade. Ai încredere în noi.]

În glasul acela ca de copil, ea simțise ceva ce nu percepuse până atunci. Durere sau chin ori ambele.

[Ai încredere în noi. Știm ce pot face ele. Știm cum este să fii vânat de ele.]

Apoi glasul amuțise din nou, de parcă spusese prea multe.

Acum glasul îi împinse în minte un gând nou și sâcâitor, smulgând-o din reverie.

[Când putem fi *siguri* în privința morții lui?]

În zece-unsprezece ore. Vom baleia zona distrugerii și vom cerne mediul interplanetar ca să căutăm creșterea oligoelementelor, ceva de așteptat după situația aceasta. Și chiar dacă dovezile n-ar fi concludente, putem avea încredere...

Brusc, glasul deveni iritat.

[Nu, Skade. Lui Clavain nu i se poate permite să ajungă la Orașul Abisului.]

L-am omorât, o jur.

[Skade, tu ești inteligentă și hotărâtă, dar și Clavain este la fel. El te-a păcălit o dată. Te poate oricând păcăli din nou.]

Nu contează.

[Nu?]

Chiar și în cazul în care Clavain ajunge la Yellowstone, informația pe care o deține tot nu va fi de niciun beneficiu esențial pentru inamic sau pentru Convenție. Dacă doresc, ei pot încerca să recupereze singuri armele de clasa-iad, dar noi avem Exordiumul și mașina pentru suprimarea inerției. Ele ne conferă un atu. Clavain și potențialii aliați cu care ar reuși să se înconjoare nu vor reuși.

Glasul rămase tăcut în mintea ei. Pentru o clipă, femeia se întrebă dacă nu cumva plecase, lăsând-o singură.

Se înșelase.

[Deci tu crezi că s-ar putea ca el să trăiască?]

Skade bâjbâi după un răspuns.

Eu am...

[Ar fi bine să nu se fi întâmplat așa, Skade. Altfel am fi teribil de dezamăgiți de tine.]

Ținea în brațe o pisică rănită, cu șira spinării retezată undeva în preajma vertebrelor inferioare, astfel că picioarele din spate îi atârnau inerte. Încerca s-o convingă să sugă apă din tetina de plastic a pachetului cu rații înglobat în combinezon. Propriile lui picioare erau prinse sub tone de zidărie care se prăbușise. Pisica era oarbă, arsă, incontinentă și suferea evident de dureri. El nu avea să-i permită însă calea simplă de scăpare.

Bolborosi o frază, mai mult pentru sine decât pentru pisică.

– O să trăiești, prietena mea. Indiferent dacă vrei asta sau nu.

Cuvintele se auziră ca frecarea dintre două foi de șmirghel. Avea nevoie neapărat de apă, dar în pachetul cu rații mai rămăsese doar foarte puțină și acum era rândul pisicii.

– Bea, fir-ai a naibii. Dacă ai rezistat până aici...

– Lasă-mă... să mor, îi spuse pisica.

– Îmi pare rău, pisi. Nu se va-ntâmpla așa.

Simți o adiere. Era prima dată că simțise cel mai mic curent în bula de aer în care zăcea prins împreună cu pisica. De undeva din depărtare auzi uruitul bubuitor de metal și beton care se prăbușeau. Speră cu disperare ca adierea aceea bruscă să fi fost cauzată de o deplasare a bulei de aer; poate se prăbușise un element de obstrucționare care legase două bule între ele. Spera să nu fi cedat o parte din zidul exterior, pentru că, în cazul acela, pisica și-ar fi căpătat destul de repede ceea ce dorea. Bula de aer s-ar fi depresurizat și ei ar fi rămas încercând să respire atmosferă marțiană. Auzise că genul acela de moarte nu era deloc plăcut, în ciuda celor ce încercau să te facă să crezi holodramele de susținere a moralului realizate de Coaliție.

– Clavain... salvează-te pe tine.

– De ce, pisi?

– Eu mor oricum.

Când pisica îi vorbise pentru prima dată, el bănuise că începuse să aibă halucinații, imaginându-și un tovarăș vorbitor, deși așa ceva nu exista în realitate. După care, uluit, își dăduse seama că pisica vorbea într-adevăr, că animalul era exhibiția modificată genetic a vreunui turist bogat. Un dirijabil civil fusese parcat deasupra turnului aerian de andocare, când păianjenii îl loviseră cu obuzele lor de artilerie în fază-spumă. Probabil că pisica scăpase din gondola dirijabilului cu mult înainte de atacul propriu-zis și coborâse în nivelurile de la baza turnului. Clavain considera că animalele vorbitoare modificate genetic reprezentau un afront adus lui Dumnezeu și era destul de sigur că pisica nu era o entitate înzestrată cu rațiune recunoscută legal. Coaliția pentru Puritate Neurală ar fi suferit o criză de nervi dacă ar fi știut că el îndrăznise să-și împartă rația de apă cu creatura interzisă. Coaliția detesta augmentarea genetică în aceeași măsură în care detesta intervențiile neurale ale Galianei.

Clavain împinse cu forța tetina în botul pisicii. Un reflex făcu animalul să înghită ultimele picături de apă.

– Într-o bună zi o să murim toți, pisi.

– Nu așa... curând.

– Bea și nu te mai plânge.

Pisica lipăi ultimele câteva picături.

– Mulțumesc.

În clipa aceea el simți din nou curentul de aer. Era mai intens acum și însoțit de un uruit mai insistent de mișcări ale zidăriei. În lumina slabă emisă de bagheta termoluminescentă pe care o desigilase cu o oră în urmă, zări praf și sfărâmături tresărind pe sol. Blana aurie a pisicii undui ca un lan de orz. Animalul rănit încercă să-și ridice capul în direcția vântului. Clavain i-l atinse cu palma, străduindu-se s-o aline. Ochii pisicii erau găvane însângerate.

Sosea sfârșitul. El o știa. Aceasta nu era o relocare a aerului în interiorul ruinei, ci un colaps major pe perimetrul structurii prăbușite. Celula de aer se scurgea în exterior, în gerul marțian.

Când râse, i se păru că-și zgârie propriul gâtlej cu sârmă ghimpată.

– Ceva... amuzant?

– Nu, răspunse el. Nu. Absolut deloc.

Lumina străpunse bezna. Un val de aer pur și rece îl izbi în față și-i pătrunse în plămâni.

Mângâie din nou capul pisicii. Dacă asta însemna moartea, atunci nu era nici pe departe atât de rău pe cât se temuse.

– Clavain.

Numele lui era rostit calm și insistent.

– Clavain. Trezește-te.

Deschise ochii și efortul acela îl secătui imediat de jumătate din puterile care simțea că-i mai rămăseseră. Se găsea într-un loc atât de strălucitor, încât ar fi vrut să mijească ochii, să-și resigileze pleoapele care aproape că i se lipiseră. Dorea să se retragă în propriul lui trecut, indiferent cât de dureros și de claustrofobic ar fi putut să fie visul.

– Clavain, te previn... dacă nu te trezești, o să...

Își sili ochii să se deschidă cât putu de mult, dându-și seama că în fața lui se afla o formă asupra căreia nu reușea încă să se concentreze. Se apleca peste el. Forma era cea care-i vorbea.

– Rahat..., auzi glasul femeii. Cred că și-a pierdut mințile sau așa ceva.

Alt glas, sonor, respectuos, totuși sigur pe sine, replică:

– Cineva își cere scuze, Micuță Domnișoară, totuși n-ar fi înțelept să presupunem nimic. Mai ales dacă domnul în cauză este un Agregat.

– Crezi că mai trebuie să-mi reamintești?

– Cineva dorea numai să atragă atenția că starea lui medicală poate fi atât complexă, cât și indusă în mod deliberat.

– Eu zic să-l purjăm în spațiu, se auzi al treilea glas, de bărbat.

– Gura, Xave!

Vederea lui Clavain se focusă. Era îndoit de mijloc, într-o cămăruță cu pereți albi. În pereți erau înglobate pompe și cadrane, alături de abțibilduri și avertismente aproape șterse de timp. Era o ecluză pneumatică. Continua să poarte costumul, cel pe care-l avusese – își reamintea acum – când expediase corveta, iar silueta care

se apleca deasupra lui purta de asemenea costum. Ea – fiindcă era femeia care vorbise – îi deschisese vizorul, lăsând lumina și aerul să ajungă la el.

Clavain bâjbâi după un nume prin ruinele memoriei.

– Antoinette?

– Te-am recuperat întreg.

Antoinette își ridicase de asemenea vizorul căștii. Tot ce putea vedea din fața ei era un breton drept și blond, ochi mari și nas pistruiat. Era prinsă de peretele ecluzei printr-un cordon metalic și ținea o mână pe o manetă masivă, roșie.

– Ești mai tânără decât credeam, rosti Clavain.

– Ești în regulă?

– M-am simțit și mai bine, dar imediat o să-mi revin. Mi-am indus o stare de hibernare profundă, aproape de comă, ca să conserv resursele limitate ale costumului. Pentru eventualitatea în care ai fi întârziat un pic.

– Și dacă nu veneam deloc?

– Am presupus că vei veni.

– Atunci te-ai înșelat. A fost cât pe-aici să nu vin. Nu-i așa, Xave?

Răspunse una dintre celelalte voci – a treia – pe care le auzise mai devreme.

– Omule, n-ai habar cât de norocos ești.

– Nu, încuviință Clavain, probabil că n-am habar.

– Eu tot cred c-ar trebui să-l purjăm în spațiu, repetă a treia voce.

Antoinette privi peste umăr, prin hubloul ușii spre interior a ecluzei.

– După ce am bătut atâta cale?

– Nu-i prea târziu. I-am da o lecție despre ce înseamnă să crezi că lucrurile sunt de la sine înțelese.

Clavain dădu să se miște.

– Eu n-am...

– Hei!

Antoinette întinse iute un braț, indicând clar că ar fi fost foarte neinspirat din partea lui să mai clintească vreun mușchi.

– Fii atent la ce-ți spun, Clavain. Dacă faci un singur lucru care nu-mi place – de pildă, să clipești –, am apăsat pe maneta asta. Și-atunci te-ntorci în spațiu, așa cum a spus Xave.

El reflectă câteva secunde asupra acestei sorți.

– Dacă n-ai fi fost pregătită să ai încredere în mine, măcar puțin, n-ai fi venit până aici ca să mă salvezi.

– Poate că am fost curioasă.

– Poate că da. Dar la fel de bine poate că ai simțit că eu am fost sincer. Ți-am salvat viața, nu?

Cu mâna liberă, femeia acționă celelalte comenzi ale ecluzei. Ușa interioară glisă, deschizându-se, și-i oferi lui Clavain o imagine scurtă în restul navei lui Antoinette. Înăuntru aștepta altă siluetă în costum spațial, dar în rest nu mai părea să fie altcineva.

– Eu ies acum, spuse Antoinette.

Dintr-o singură mișcare expertă, își decuplă cordonul de fixare, lunecă prin ușa deschisă, apoi o închise în urma ei. Clavain rămase nemișcat, așteptând ca fața ei să apară în hublou. Ea își scosese casca și acum își trecea degetele prin părul ciufulit.

– O să mă lași aici? întrebă Clavain.

– Da. Deocamdată. Este logic, nu crezi? Încă te pot arunca în spațiu, dacă faci ceva ce nu-mi place.

Clavain ridică brațele și-și scoase casca, răsucind-o pentru a o elibera. O lăsă să plutească, rostogolindu-se prin ecluză ca un mic satelit metalic.

– Nu intenționez să fac nimic ce ar putea irita pe vreunul dintre voi.

– Asta-i bine.

– Dar ascultă-mă cu atenție. Ești în pericol prin simplul fapt că te afli aici. Trebuie să ieșim cât mai repede din zona de război.

– Ușurel, interveni bărbatul. Avem timp să ne ocupăm de câteva sisteme. Pe o rază de câteva minute-lumină, nu-i niciun zombie.

– Nu în legătură cu demarhiștii trebuie să vă faceți voi griji. Eu fugeam de ai mei, de Agregați. Au pornit cu o navă stealth după mine. Nu este aproape, recunosc, dar se poate deplasa rapid, are torpile cu bătaie lungă și garantez că mă caută.

– Credeam că ți-ai înscenat moartea, comentă Antoinette.

Clavain aprobă din cap.

– Bănuiesc că Skade mi-a distrus corveta cu aceleași torpile cu bătaie lungă. Ea va presupune că eram la bord, dar nu se va opri aici. Dacă este atât de meticuloasă pe cât bănuiesc, va baleia zona pentru orice eventualitate, căutând atomi de oligoelemente.

– Glumești? Până va ajunge la locul detonării...

Antoinette clătină din cap.

Clavain îi imită gestul.

– Va exista totuși o densitate ceva mai mare – unu-doi atomi pe metru cub – a genului de elemente pe care nu le găsești în mod normal în spațiul interplanetar. Izotopi ai aliajelor carcasei... chestii de felul ăsta. Fuzelajul *Mătrăgunei* va lua eșantioane din mediu și le va analiza; este acoperit cu petice căptușite cu epoxid, care vor captura orice depășește dimensiunile unei molecule, iar spectrometrele de masă vor examina compoziția atomică a vidului însuși. Algoritmi vor procesa datele culese, comparând curbele și histogramele de abundență și rapoartele de izotopi cu scenarii plauzibile pentru distrugerea unei nave care a avut compoziția corvetei. Rezultatele vor fi lipsite de ambiguitate, fiindcă erorile statistice vor fi aproape la fel de mari ca efectele tentativei de măsurare a lui Skade. Dar am mai văzut făcându-se asta. Concluzia determinărilor va fi că la bordul corvetei a existat foarte puțină materie organică.

Ridică mâna și-și atinse tâmpla, suficient de încet pentru ca gestul să nu fie considerat amenințător, apoi continuă:

– La care se adaugă izotopii din implanturile mele. Ei vor fi mai greu de detectat, mult mai greu, însă Skade se va aștepta să-i găsească, dacă va căuta cu destulă atenție. Iar când nu-i va găsi...

– Va deduce ce ai făcut, încheie Antoinette.

El aprobă iarăși din cap.

– Am luat însă totul în considerație. Va dura destul până ce Skade va termina căutarea amănunțită. Ai timp să revii în teritoriu neutru, însă numai dacă vei porni imediat.

– Ții chiar atât de mult să ajungi în Centura Ruginită? întrebă femeia. Te vor mânca de viu, indiferent că-i vorba despre Convenție sau despre zombi.

– Nimeni n-a spus că dezertarea este o activitate lipsită de riscuri.

– Ai dezertat deja o dată, nu?

Clavain își prinse casca plutitoare și o fixă de centură prin intermediul cureluței pentru bărbie.

– O dată. A fost cu mult timp în urmă. Probabil chiar înainte ca să te fi născut tu.

– Cu vreo patru sute de ani înainte să mă fi născut eu?

El se scărpină în cap.

– Pe-aproape.

– Atunci *tu* ești. Tu ești el.

– „El"?

– *Acel* Clavain. Cel din istorie. Cel despre care toți spun că ar trebui să fie mort de acum. Măcelarul din Tharsis.

Clavain rânji.

– Pentru păcatele mele.

CAPITOLUL 18

Thorn plutea deasupra unei planete care era pregătită pentru moarte. Plecaseră din *Nostalgia pentru Infinit* la bordul uneia dintre navele mai mici și mai ușor de pilotat pe care femeile i le arătaseră în compartimentul de andocare. Mai exact era o navetă sol-orbită cu două locuri, care avea forma capului unei cobre: o aripă ca o glugă se curba lin în fuzelaj, cu ferestrele cabinei poziționate de o parte și de alta a carcasei precum ochii unui șarpe. Curba ventrală era presărată cu senzori, unități de fixare și, probabil, diverse tipuri de arme. Două țevi cu fascicul de particule se extindeau din bot ca niște colți veninoși articulați și întregul înveliș al navetei era un mozaic de solzi neregulați din blindaj ceramic, care sclipea tremurător verde și negru.

– Asta ne va duce până acolo și înapoi? întrebase Thorn.

– Da, îl asigurase Vuilleumier. Este nava cea mai rapidă de aici și probabil că are cea mai mică amprentă senzorială. Blindajul este însă ușor și armele sunt mai mult pentru paradă. Dacă vrei ceva mai blindat, vom lua altă navă, dar să nu te plângi dacă-i lentă și ușor de urmărit.

– Te las pe tine să iei decizia asta.

– Oricum, să știi că-i o acțiune teribil de prostească. Încă avem timp să ne retragem.

– Inchizitoare, nu-i vorba despre prostie sau altceva.

Thorn nu-și putea abandona obiceiul de a i se adresa cu respectivul titlu.

– Pur și simplu, eu nu voi coopera până nu știu că amenințarea asta este reală. Până n-o voi verifica eu însumi – cu propriii ochi, nu prin intermediul unui ecran –, nu voi putea avea încredere în voi.

– În ce scop te-am minți?

– Nu știu, dar cred c-o faceți.

O studiase cu atenție, ochii li se întâlniseră și el îi întorsese privirea pentru o secundă mai mult decât ar fi fost confortabil.

– Mă minți într-o privință. Nu sunt sigur care-i aceea, dar niciuna dintre voi nu-i complet cinstită cu mine. În același timp însă, uneori sunteți total deschise și asta-i partea pe care n-o înțeleg pe deplin.

– Noi nu vrem decât să salvăm oamenii de pe Resurgam.

– Știu. Cred partea asta, cu adevărat o cred.

Luaseră naveta cu formă de cap de șarpe, lăsând-o pe Irina la bordul navei mai mari. Plecarea fusese rapidă și, cu toate că se străduise, Thorn nu reușise să arunce o privire în urmă. Încă nu văzuse *Nostalgia* din exterior, nici chiar în timpul sosirii de pe Resurgam. De ce se străduiau în asemenea măsură să ascundă exteriorul navei? Poate că era doar închipuirea lui și poate că avea să vadă nava la întoarcere.

– Poți să mergi și singur cu naveta, îi spusese Irina. N-are nevoie de pilot. Îi putem programa o traiectorie și lăsăm autonomele să se ocupe de orice situații de urgență. Ne spui doar cât de mult vrei să te apropii de Inhibitori.

– Nu trebuie să mă apropii. Câteva zeci de mii de kilometri ar trebui să fie îndeajuns. Ar trebui să pot vedea arcul acela, dacă-i îndeajuns de strălucitor, și probabil și tuburile cufundate în atmosferă. Nu vreau totuși să mă duc singur. Dacă doriți cu adevărat cooperarea mea, mă poate însoți una dintre voi. În felul acela voi ști cu adevărat că nu-i o cursă, de acord?

– Mă duc eu, se oferise Vuilleumier.

Irina ridicase din umeri.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Călătoria fusese lipsită de evenimente. Ca și în timpul drumului de la Resurgam, petrecuseră adormiți partea plictisitoare – nu în refrisomn, ci într-o comă fără vise, indusă de medicamente.

Vuilleumier programase trezirea când ajunseseră la o jumătate de secundă-lumină de gigantă. Thorn se sculă cu o senzație vagă de iritare, un gust neplăcut în gură și dureri și junghiuri pe care nu le mai simțise niciodată până atunci.

– Ei bine, rosti femeia, vestea bună este că suntem încă în viață. Inhibitorii fie nu știu că suntem aici, fie pur și simplu nu le pasă.

– Și de ce nu le-ar păsa?

– Din propria lor experiență, știu probabil că nu le putem crea probleme reale. În scurt timp vom muri toți, așa că de ce să-și mai facă griji despre unul sau doi dintre noi acum?

Bărbatul se încruntă.

– Ai zis „experiență"?

– Este în memoria lor colectivă. Nu suntem prima specie căreia i-au făcut chestia asta. Rata succesului trebuie să fie destul de mare, altfel ar revizui strategia.

Erau în imponderabilitate. Thorn își desfăcu plasa de accelerație a scaunului, o împinse într-o parte și se propulsă către una dintre ferestrele ca niște fante. Acum se simțea ceva mai bine. Putea să vadă foarte clar giganta gazoasă și nu arăta deloc ca o planetă sănătoasă.

Primul lucru pe care-l observă fu cele trei jeturi uriașe de materie care soseau curbilinii din altă parte a sistemului solar. Sclipeau stins în lumina lui Delta Pavonis, panglici înguste de cenușiu translucid aidoma unor uriașe tușe spectrale de pensulă trase peste cer, plate în planul ecliptic și apoi arcuindu-se pentru a dispărea în infinit. Curgerea de materie prin ele era abia tangibilă, când vreun bolovan reflecta pentru o clipă o rază de soare; era un flux de granulație fină care-i reamintea lui Thorn de curenții leneși dintr-un râu aflat aproape de punctul de îngheț. Materia călătorea cu sute de kilometri pe secundă, însă pura imensitate a scenei făcea ca până și viteza aceea să pară glacială. Jeturile în sine erau largi de mulți kilometri. Thorn bănuia că erau aidoma unor inele planetare ce fuseseră descolăcite.

Ochii lui urmăriră jeturile până la destinație. În apropierea gigantei gazoase, curbele matematice line – arcuri ce descriau

traiectorii orbitale – erau retezate în ace de păr abrupte, iar jeturile erau direcționate spre sateliți naturali specifici. Era ca și cum pictorul tușelor elegante primise un șoc electric în ultima clipă. Orientarea sateliților față de jeturile ce soseau se schimba de la o oră la alta, bineînțeles, astfel că geometriile jeturilor erau supuse ele însele unor corecții permanente. La răstimpuri câte un jet trebuia zăgăzuit și fluxul stopat, cât timp se intersecta cu altul. Sau poate că totul se realiza cu o sincronizare incredibil de precisă, astfel că jeturile treceau unul prin altul fără ca masele ce le alcătuiau să intre vreodată în coliziune.

– Nu știm cum le ghidează așa, spuse Vuilleumier cu glas scăzut și confidențial. Jeturile astea au un moment de inerție uriaș, sunt fluxuri masice de miliarde de tone pe secundă, totuși își schimbă direcția cu mare ușurință. Poate că au poziționat acolo găuri negre miniaturale, astfel că le pot dirija în efect de praștie în jurul lor. Oricum asta-i ipoteza Irinei. Mărturisesc că pe mine mă sperie îngrozitor. Deși ea mai crede că mașinile ar putea fi în stare să anuleze inerția când este necesar și de aceea pot să jongleze așa cu jeturile.

– Nu sună cu mult mai încurajator.

– Nu, ai dreptate. Dar chiar dacă ei *pot* proceda așa cu inerția sau dacă pot produce găuri negre la comandă, este clar că n-o pot face la o scară uriașă, altfel am fi deja morți. Au limitele lor. *Trebuie* să credem asta.

Sateliții cu diametre de câteva zeci de kilometri se vedeau ca noduri strânse de lumină, simpli ghimpi la capetele jeturilor ce soseau din depărtare. Materia pătrundea în ei prin aperturi de forma unor guri, perpendicular pe planul de mișcare orbitală. Potrivit legilor fizicii, fluxul de materie neechilibrat ar fi trebuit să fi împins sateliții pe alte orbite, dar nu se întâmpla asta, ceea ce sugera că, din nou, legile normale ale conservării momentului de inerție erau suprimate sau ignorate ori trecute în standby până când aveau să fie folosite ulterior.

Satelitul aflat cel mai departe de planetă construia arcul ce avea să înconjoare finalmente giganta gazoasă. Când Thorn îl văzuse din *Nostalgia*, i se păruse posibil să creadă că nu fusese

niciodată destinat închiderii. Acum nu mai erau posibile asemenea ipoteze. Extremitățile continuaseră să se îndepărteze de satelit, tubul fiind extrudat cu câte o mie de kilometri la fiecare patru ore. Apărea la fel de iute ca un tren expres, o avalanșă de materie superorganizată.

Nu era însă magie, ci pur și simplu industrie. Thorn își reaminti asta, deși era greu de crezut. În interiorul satelitului, mecanisme ascunse sub crusta sa înghețată procesau fluxul de materie ce sosea cu o viteză diabolică, forjând componentele greu de ghicit ce formau tubul cu diametrul de treisprezece kilometri. Cele două femei nu făcuseră supoziții în prezența lui dacă tubul era solid, cav sau ticsit cu mașinării extraterestre.

Nu era însă magie. Poate că legile fizicii așa cum le înțelegea Thorn se topeau precum crema de ciocolată în vecinătatea motoarelor Inhibitorilor, însă asta se datora numai faptului că ele nu erau legile supreme care păreau a fi, ci mai degrabă simple statuturi sau reglementări la care se adera în majoritatea timpului, dar care erau încălcate la nevoie. Totuși, până și Inhibitorii aveau un grad de restricționare. Ei puteau face minuni, dar nu și imposibilul. În primul rând, aveau nevoie de materie. Puteau s-o proceseze cu viteză uimitoare, însă nu puteau, din dovezile întrezărite deocamdată, s-o producă din nimic. Pentru alimentarea acestui infern de creativitate fusese necesară distrugerea a trei planetoizi.

Și indiferent ce ar fi făcut ei, oricât de vast, lentoarea era necesară. Arcul trebuia să fie crescut în jurul planetei la *doar* două sute optzeci de metri pe secundă; nu putea fi creat instantaneu. Mașinile erau puternice, dar nu atotputernice.

Asta constituia, decise Thorn, singura consolare cu care aveau să se aleagă.

Își întoarse atenția asupra celor doi sateliți aflați mai jos. Inhibitorii îi deplasaseră pe orbite perfect circulare imediat deasupra stratului de nori. Orbitele lor se intersectau periodic, însă lenta și sârguincioasa instalare a cablurilor continua neabătută.

Partea aceasta a procesului era acum mult mai clară. Thorn putea să vadă curbele elegante ale tuburilor extrudate ce ieșeau

perfect drepte din partea posterioară a fiecărui satelit, după care se curbau în jos, către plafonul norilor. La câteva mii de kilometri în urma sateliților, tuburile plonjau în atmosferă ca niște seringi. Tuburile se deplasau cu viteză orbitală când atingeau aerul – cu mulți kilometri pe secundă – și brăzdau atmosfera cu urme alburii, parcă lăsate de gheare. Imediat sub traiectoria fiecărui satelit, se vedea o bandă îngustă de roșu-ruginiu agitat, care înconjura de două-trei ori planeta, fiecare trecere fiind decalată față de cea anterioară din cauza rotației gigantei gazoase. Cei doi sateliți gravau un pattern geometric complex în norii mișcători, un pattern care aducea cu niște înfloriturii caligrafice extravagante. Pe undeva, bărbatul considera că era frumos, dar în același timp și cumva grețos. Cu certitudine, planetei urma să i se întâmple ceva atroce și definitiv. Semnele caligrafice erau rituri funerare elaborate pentru o lume muribundă.

– Înțeleg că acum ne crezi, rosti Voliova.

– Sunt înclinat s-o fac, zise Thorn, apoi ciocăni cu încheieturile degetelor în fereastră. Bănuiesc că asta s-ar putea să nu fie sticlă, așa cum pare, ci un soi de ecran tridimensional... Totuși, nu cred că v-aș bănui de atâta ingeniozitate. Chiar dacă aș ieși în exterior într-un costum, ca să văd cu ochii mei, tot n-aș fi sigur că vizorul este din sticlă.

– Ești un individ suspicios.

– Am învățat că asta te ajută să supraviețuiești, zise Thorn și reveni în scaunul lui, deoarece văzuse suficient deocamdată. În regulă. Următoarea mea întrebare este: ce se întâmplă acolo jos? Ce vor ei să facă?

– Nu-i necesar să știi. Faptul că se va întâmpla ceva rău este o informație suficientă.

– Nu și pentru mine.

– Mașinile acelea..., arătă Vuilleumier spre fereastră. Noi știm ce fac ele, dar nu și *cum* o fac. Ele distrug culturi, lent și dureros. Sylveste le-a adus aici – poate fără să vrea, deși n-aș considera nimic ca fiind sigur de la sine în privința ticălosului ăluia – și acum au venit

să-şi facă treaba. Asta-i tot ce trebuie să ştii tu sau oricare dintre noi. Noi trebuie doar să-i evacuăm pe toţi cât mai repede de aici.

– Dacă maşinile sunt atât de eficiente pe cât spui, asta nu ne va ajuta prea mult, nu?

– Vom câştiga timp, replică femeia. Şi mai este ceva. Maşinile sunt eficiente, dar nu *la fel* de eficiente ca în trecut.

– Mi-ai spus că se automultiplică. De ce ar deveni mai puţin eficiente? Dimpotrivă, ar trebui să devină mai inteligente şi mai rapide pe măsură ce învaţă tot mai multe.

– Cei care le-au creat n-au dorit ca ele să devină prea inteligente. Inhibitorii au creat maşinile pentru a nimici inteligenţa emergentă. Ar fi fost iraţional ca maşinile să umple nişa pe care trebuie s-o păstreze goală.

– Bănuiesc că aşa-i...

Thorn nu intenţiona totuşi să accepte lucrurile atât de uşor.

– Cred însă că mai ai multe să-mi spui, dar până atunci aş vrea să mă mai apropii.

– Cât de mult? întrebă ea precaut.

– Nava este aerodinamică, aşa că bănuiesc că poate să intre în atmosferă.

– Asta nu făcea parte din înţelegerea noastră.

– Atunci dă-mă-n judecată, rânji bărbatul. Am o fire iscoditoare, la fel ca tine.

Scorpio îşi recăpătă cunoştinţa şi se simţi înfrigurat, umed şi lipicios. Tremura incontrolabil. Se pipăi şi îndepărtă un strat strălucitor de gel unsuros de pe pielea lui spână. Gelul se cojea în bucăţi semitranslucide dezgustătoare, care plescăiau când se desprindeau de epiderma de dedesubt. Fu atent cu zona din jurul cicatricei de arsură de pe umărul drept, pipăindu-i conturul cu o fascinaţie precaută. Nu exista niciun centimetru al arsurii pe care să nu-l cunoască intim, dar prin atingerea ei, prin urmărirea topologiei ridate a liniei ţărmurilor ei, acolo unde pielea netedă de hiperporc se schimba în ceva cu textura pieloasă a cărnii uscate la vânt, îşi amintea de misiunea care era numai a lui, sarcina pe care şi-o impusese după ce scăpase de Quail.

El nu trebuia să-l uite niciodată pe Quail și nici nu trebuia să uite că – așa modificat cum fusese acesta – Quail fusese complet uman din punct de vedere genetic, iar răzbunarea lui Scorpio trebuia să se abată asupra oamenilor.

Acum nu mai exista nicio durere, nici chiar de la arsură, totuși simțea în mod *real* inconfort și dezorientare. Urechile îi vuiau întruna, de parcă ar fi avut capul vârât într-o conductă de ventilație. Vederea îi era încețoșată, dezvăluind doar forme vag amorfe. Ridică mâna și-și mai dezlipi gel transparent de pe față. Clipi. Contururile erau mai clare acum, însă vuietul rămăsese. Privi în jur, tot tremurând și înfrigurat, dar în același timp destul de atent ca să observe unde era și ce i se întâmpla.

Se trezise în emisfera unui ou metalic spart, ghemuit într-o poziție fetală nefirească, cu jumătatea inferioară încă imersată în gelul vâscos revoltător. În jurul lui se aflau tuburi din plastic și conectori. Traiectul nazal și cel traheal îi erau dureros de sensibile, ca și cum pe acolo trecuseră recent tuburi, care nu păreau să fi fost scoase cu cea mai mare grijă. Emisfera superioară a oului metalic stătea într-o parte, părând că jumătățile fuseseră desfăcute recent. Dincolo de ea și de jur împrejur, era interiorul imediat identificabil al unui vehicul spațial: metal albastru lustruit și nervuri curbe, perforate, ce-i aminteau de niște coaste. Vuietul din urechile lui era sunetul motoarelor care accelerau. Nava călătorea undeva și faptul că el putea auzi motoarele îi spuse că era probabil o navă mică, nu îndeajuns de mare pentru propulsii cu câmpuri protectoare. O navetă, așadar, sau ceva similar. În mod clar, o navă destinată deplasărilor intrasistem.

Scorpio tresări. O ușă se deschisese în capătul îndepărtat al cabinei nervurate, dezvăluind o incintă mică, cu o scară. Un bărbat cobora de pe ultima treaptă a scării. Se aplecă pentru a trece de ușă, apoi veni calm spre Scorpio, evident deloc surprins că acesta era treaz.

– Cum te simți? întrebă bărbatul.

Hiperporcul își sili ochii nedoritori să se focalizeze. Bărbatul îi era cunoscut, deși se schimbase de la ultima lor întâlnire. Hainele îi erau la fel de neutre și închise la culoare ca înainte, dar acum nu mai erau de origine Agregată recognoscibilă.

Țeasta îi era acoperită cu un strat foarte fin de păr negru, acolo unde fusese ras anterior. Părea mai puțin cadaveric.

– Remontoire, rosti Scorpio scuipând din gură globule scârboase de gel.

– Da, eu sunt. Cum te simți? Monitorul m-a anunțat că n-ai suferit efecte negative.

– Unde suntem?

– Într-o navă, aproape de Centura Ruginită.

– Ai venit să mă torturezi din nou?

Remontoire evită să-l privească în ochi.

– N-a fost tortură, ci doar... reeducare.

– Când mă predați Convenției?

– Asta nu mai figurează pe agendă. Cel puțin, nu mai este obligatoriu să figureze.

Scorpio estimă că nava era mică, probabil o navetă. Era perfect posibil ca el și Remontoire să fi fost singurii ei ocupanți. Ba era chiar plauzibil. Se întrebă cum s-ar fi descurcat încercând să piloteze o navă proiectată de Agregați. Nu prea bine, poate, însă era dispus să încerce. Chiar dacă s-ar fi zdrobit și ar fi ars, tot ar fi fost mai bine decât o condamnare la moarte.

Se repezi spre Remontoire, țâșnind din emisfera oului într-o explozie de gel. Tuburi și conducte zburară în toate părțile. Într-o clipită, mâinile lui prost croite căutau punctele de presiune care ar fi aruncat pe oricine, chiar și pe un Agregat, în leșin și apoi în moarte.

Scorpio se trezi. Se afla în altă parte a navei, legat într-un scaun. Remontoire stătea în fața lui, cu mâinile în poală. În spatele său se vedea curba impresionantă a unei console de comandă, a cărei suprafață era acoperită de o sumedenie de afișaje, sisteme de comandă și display-uri navigaționale emisferice. Sclipea ca luminile unui cazinou. Scorpio știa câteva lucruri despre proiectarea navelor. O interfață de comandă Agregat ar fi fost minimalistă până aproape de invizibilitate, precum ceva conceput de Noii Quakeri.

– În locul tău, rosti Remontoire, n-aș mai încerca asta.

Scorpio îl fulgeră cu privirea.

– Ce să-ncerc?

– Ai vrut să mă strangulezi. N-ai reușit și mă tem că nu vei reuși niciodată. Ți-am pus un implant în craniu – unul foarte mic, în jurul arterei carotide. Unica lui funcție este de a gâtui artera în urma unui semnal primit de la alt implant din capul meu. Eu pot expedia semnalul acela în mod voluntar, dacă mă amenințI, dar nu trebuie s-o fac. Implantul va emite un cod de urgență dacă îmi pierd brusc cunoștința sau dacă mor. La scurt timp după aceea, vei muri și tu.

– Acum nu sunt mort.

– Asta pentru că am fost destul de amabil ca să te las să scapi doar cu un avertisment.

Scorpio era îmbrăcat și uscat. Se simțea mai bine decât atunci când se deșteptase în ou.

– Și de ce crezi că ar trebui să-mi pese? întrebă el. Nu crezi că tocmai mi-ai oferit mijlocul perfect pentru a mă ucide singur, în loc să las Convenția s-o facă?

– Eu nu te duc la Convenție.

– Atunci ce-i asta – o justiție privată?

– Nu, nici asta.

Remontoire își roti scaunul până ajunse cu fața spre consola de comandă elaborată. Acționă ca un pianist, cu brațele întinse și fără să fie nevoit să privească ce făceau degetele. Deasupra consolei și de o parte și de alta a cabinei, se deschiseră ferestre ca niște irisuri în oțelul albastru. Iluminarea interioară se reduse. Scorpio auzi cum vuietul motoarelor își schimbă tonalitatea și-și simți stomacul înregistrând modificarea axei de gravitație. Pe fereastra dinaintea lui apăru o semilună uriașă de culoare ocru. Era Yellowstone; majoritatea planetei era învăluită de noapte. Nava lui Remontoire se găsea aproape în același plan cu Centura Ruginită. Șiragul de habitate abia era vizibil pe fundalul părții luminate a planetei – doar un firicel închis la culoare, ca o linie fină de scorțișoară –, însă, dincolo de terminatorul planetar, se transforma într-o salbă de nestemate, care scânteiau după cum habitatele efectuau precesiuni sau își reorientau oglinzile și reflectoarele imense. Arăta impresionant, dar

Scorpio știa că nu era decât o umbră a ceea ce fusese cândva. Înainte de Epidemie, existaseră zece mii de habitate; acum doar câteva sute mai erau complet utilizate. Pe fundalul nopții însă, cele abandonate dispăreau, lăsând numai dâra de praf de stele a orașelor iluminate și era aproape ca și cum roata istoriei nu se întorsese niciodată.

Dincolo de Centură, Yellowstone părea primejdios de aproape. Hiperporcul aproape că putea auzi zumzetul urban al Orașului Abisului ridicându-se prin nori, aidoma unui seducător cântec de sirene. Se gândi la labirinturile și la fortărețele pe care hiperporcii și aliații lor le aveau în părțile cele mai adânci din Mulciul orașului, un imperiu proscris și purulent, format din multe fiefuri criminale interconectate. După ce scăpase de Quail, Scorpio intrase în imperiul acela la nivelul lui cel mai de jos, un imigrant acoperit de cicatrici, care abia dacă mai avea o singură amintire intactă, știind doar cum să supraviețuiască de la o oră la alta într-un mediu străin și periculos și – la fel de important – cum să transforme în avantajul său conținutul acelui mediu. Cel puțin asta i-o datora lui Quail, dacă altceva nu. Ceea ce nu însemna că i-ar fi fost recunoscător.

Scorpio își amintea foarte puțin din viața lui dinainte de întâlnirea cu Quail. Era conștient că mare parte din amintirile sale erau memorii la mâna a doua, pentru că, deși pusese laolaltă numai detaliile majore ale fostei lui existențe – viața la bordul iahtului –, subconștientul său nu irosise timp, ci completase lacunele dureroase ce rămăseseră cu entuziasmul gazului care năvălește în vid. Și, pe măsură ce se gândea la memoriile acelea, ele însele nu tocmai reale, îi era imposibil să nu le imprime și mai multe detalii senzoriale. Poate că memoriile se acordau precis cu cele întâmplate într-adevăr, însă Scorpio nu avea cum să știe asta în mod sigur. Și, de fapt, nu conta deloc pentru el. Nimeni nu avea să-l mai contrazică acum. Cei care ar fi putut s-o facă erau morți, măcelăriți de Quail și de prietenii lui.

Prima amintire a lui Scorpio despre Quail se numără printre cele mai înspăimântătoare. Cunoștința îi revenise după o perioadă lungă de somn, sau ceva mai profund decât somnul, stând într-o cameră blindată rece, cu alți unsprezece hiperporci, dezorientat și

tremurând, cam așa cum se trezise la bordul navei lui Remontoire. Purtau haine croite grosolan, cusute din petice rigide de țesătură întunecată, pătată. Quail era cu ei: un om augmentat, înalt și asimetric, pe care Scorpio îl identificase ca fiind ori Ultranaut, ori membru al altor facțiuni ocazional himerice, ca Skyjackii sau Dragorii Atmosferici. În spatele lui se înghesuiau alți șase-șapte oameni augmentați. Toți purtau arme, de la cuțite, la pistoale cu țevi evazate și gloanțe de viteză mică, și toți îi priveau pe hiperporci cu o nerăbdare fățișă. Quail, a cărui limbă Scorpio o înțelesese fără efort, explicase că la bordul navei lui fuseseră aduși doisprezece hiperporci – fiindcă încăperea aceea se afla în interiorul unei nave mult mai mari –, pentru a oferi divertisment echipajului său după o succesiune de afaceri neprofitabile.

Și dintr-un punct de vedere, deși poate nu tocmai cel intenționat de Quail, exact asta făcuseră. Echipajul anticipase o vânătoare și pentru puțin timp chiar asta căpătase. Regulile erau destul de simple: hiperporcii se puteau deplasa nestingheriți prin nava lui Quail, se puteau ascunde oriunde ar fi dorit și puteau improviza unelte și arme din orice ar fi avut la îndemână. După cinci zile, avea să fie declarată amnistia pentru toți hiperporcii supraviețuitori, sau cel puțin așa promisese Quail. Rămânea la latitudinea lor să aleagă dacă să se ascundă în masă ori să se separe în echipe mai mici. Li se acorda un avans de șase ore față de oameni.

Avansul acela se dovedi prea puțin important. Jumătate din hiperporci erau morți la sfârșitul primei zile de vânătoare. Ei acceptaseră termenii fără discuții; până și Scorpio simțise o obligație straniu de zeloasă de a face ceea ce i se cerea, senzația că era de datoria lui să execute orice i-ar fi cerut Quail sau oricare alt om. Deși îi era frică și avea dorința imediată de a-și asigura propria supraviețuire, aveau să treacă aproape trei zile înainte de a se gândi să contraatace și chiar și atunci ideea îi pătrunsese în minte după multe împotriviri, ca și cum ar fi violat un tipar personal sacrosanct.

La început Scorpio căutase adăpost alături de alți doi hiperporci; unul dintre ei era mut, iar celălalt era capabil doar de propoziții incomplete, însă ei funcționaseră destul de bine ca echipă,

anticipându-şi acţiunile reciproce cu o uşurinţă incredibilă. Scorpio ştiuse, chiar de atunci, că cei doisprezece hiperporci mai lucraseră împreună şi înainte, deşi deocamdată el nu putea să asambleze o singură amintire clară a vieţii sale anterioare trezirii în nava lui Quail. Dar cu toate că echipa funcţionase bine, el optase să plece pe cont propriu după primele optsprezece ore. Ceilalţi doi plănuiseră să rămână ascunşi în cămăruţa pe care o găsiseră, însă Scorpio era sigur că unica şansă de supravieţuire o reprezenta urcarea continuă, suişul permanent în lungul axei de accelerare a navei.

Atunci făcuse prima dintre cele trei descoperiri ale sale. Târându-se printr-o conductă, îşi rupsese o parte din haine, descoperind muchia unei forme verzi, strălucitoare, care-i acoperea mare parte din umărul stâng. Îşi mai rupsese după aceea din haine, însă abia după ce găsise un panou reflectorizant fusese în stare să examineze bine întreaga formă şi văzuse că era un scorpion verde foarte stilizat. Când atinsese tatuajul de smarald, urmărindu-i cu degetul linia curbă a cozii, aproape simţindu-i înţepătura acului, se simţise ca şi cum s-ar fi umplut de putere, o forţă personală pe care el singur era în stare s-o canalizeze şi s-o direcţioneze. Simţise că identitatea lui era legată de a scorpionului, că tot ce conta în privinţa lui era încuiat în tatuajul acela. Momentul fusese o clipă surprinzătoare de revelaţie de sine, pentru că înţelesese în cele din urmă că avea un nume sau că putea cel puţin să-şi *dea* un nume care avea o conexiune importantă cu trecutul lui.

După o jumătate de zi, făcuse a doua descoperire: printr-o fereastră zărise altă navă, mult mai mică. Privind cu atenţie, Scorpio recunoscuse liniile zvelte şi eficiente ale unui iaht intrasistem. Fuzelajul strălucea cu verdele-pal al aliajului, iar forma era aerodinamică, de diavol-de-mare, cu măştile fantelor prizelor de aer semănând cu boturile unor rechini. Privind iahtul, Scorpio aproape că-i putuse vedea planurile interioare strălucind sub carcasă. Ştiuse că, dacă ar fi ajuns la bordul lui, l-ar fi putut pilota aproape fără să gândească şi că i-ar fi putut remedia sau repara orice defecţiune tehnică sau imperfecţiune; îl încercase un imbold aproape copleşitor

de a face exact asta, simțind poate că doar în pântecul iahtului, înconjurat de mașini și de scule, ar fi fost cu adevărat fericit.

Treptat formulase o ipoteză: cei doisprezece hiperporci alcătuiau echipajul iahtului respectiv când Quail le capturase nava. Iahtul fusese luat ca trofeu, iar membrii echipajului fuseseră puși în refrisomn până când fuseseră necesari să condimenteze existența plictisitoare de la bordul navei lui Quail. Cel puțin asta ar fi justificat amnezia. Scorpio fusese încântat să descopere o legătură cu propriul lui trecut. După aceea urmase a treia descoperire.

Îi găsise pe cei doi hiperporci pe care-i lăsase în cămăruță. Fuseseră prinși și omorâți, așa cum se temuse. Vânătorii lui Quail îi atârnaseră cu lanțuri de barele perforate ce traversau ca o punte un coridor. Îi eviscerașeră și îi jupuiseră, iar Scorpio nu se îndoise că ei rămăseseră în viață până la un punct din proces. Nu se îndoise de asemenea că hainele pe care le purtaseră – cele pe care el continua să le poarte – fuseseră croite din pieile altor hiperporci. Cei doisprezece nu reprezentaseră primele victime, ci doar cele mai recente într-un joc care se desfășura de mai mult timp decât bănuise inițial, și începuse să simtă o furie mai presus de orice cunoscuse până atunci. Ceva se rupsese în el; brusc devenise capabil să ia în considerație, cel puțin ca posibilitate teoretică, ceva ce până atunci fusese inimaginabil: își putuse închipui ce ar fi simțit dacă ar fi rănit un om, dacă l-ar fi rănit realmente foarte rău. Ba chiar mai mult decât atât, se putuse gândi la diverse feluri în care ar fi putut proceda.

Scorpio, care se dovedise atât plin de resurse, cât și orientat spre gândire tehnică, începuse să se înfiltreze în mașinăriile din nava lui Quail. Transformase ușile dintre compartimentele interioare în ghilotine ce forfecau ucigaș. Transformase lifturile și modulele pentru tranzit în curse letale sau pistoane strivitoare. Extrăsese aerul din unele părți ale navei și-l înlocuise cu gaze toxice sau vid, apoi păcălise senzorii care i-ar fi alertat pe Quail și pe tovarășii săi asupra înșelătoriei. Îi executase unul câte unul pe vânătorii de hiperporci, adesea cu măiestrie considerabilă, până când doar Quail rămăsese în viață, singur și temător, pricepând finalmente teribila eroare de judecată pe care o făcuse. Însă până atunci ceilalți unsprezece hiperporci

muriseră și ei, așa că victoria lui Scorpio fusese amestecată cu un gust amar de eșec personal abject. Simțise obligația de a-i proteja pe ceilalți hiperporci, care în majoritate nu dețineau nici măcar abilitățile de vorbire pe care el le considerase de la sine înțelese. Nu doar că unii dintre ei erau incapabili să vorbească, neavând mecanismele vocale necesare pentru producerea sunetelor vorbirii, dar nici măcar nu înțelegeau limbajul vorbit cu aceeași fluență ca el. Câteva cuvinte și propoziții, poate, însă nimic mai mult. Mințile le erau cablate diferit de mintea lui, lipsindu-le funcțiile cerebrale ce codificau și decodificau limbajul. Pentru Scorpio era o a doua natură; era mult mai aproape de oameni decât fuseseră ei. Iar el le înșelase așteptările, cu toate că niciunul nu-l alesese ca protector al lor.

Scorpio îl ținuse pe Quail în viață până se apropiaseră de spațiul Yellowstone, moment în care își aranjase propria coborâre în Orașul Abisului. Luase iahtul. Până când ajunsese în Mulci, Quail era mort sau cel puțin simțea agonia morții din partea dispozitivului de execuție pe care Scorpio îl construise pentru el, meșterit cu grijă iubitoare din sistemele chirurgicale robotice pe care le demontase din infirmeria iahtului.

Aproape că ajunsese, când făcuse și ultima descoperire: iahtul nu-i aparținuse niciodată lui sau vreunui alt hiperporc. Nava – *Lumina Zodiacală* – fusese condusă de oameni, iar cei doisprezece hiperporci serviseră ca sclavi cu contract, înghesuiți sub punți, fiecare cu propriul lui domeniu de specializare. Derulând jurnalul video al iahtului, Scorpio văzuse că echipajul uman fusese ucis de piratii lui Quail, care suiseră la bord. Fusese o succesiune de omoruri rapide și curate, aproape omenești prin comparație cu vânarea lentă a hiperporcilor. Și prin intermediul acelorași jurnale, Scorpio văzuse că toți cei doisprezece hiperporci fuseseră tatuați cu diverse semne zodiacale. Simbolul de pe umărul lui era un semn de identificare, așa cum bănuise, dar și un semn de proprietate și de obedință.

Scorpio găsise un laser pentru sudură, îi reglase puterea la minimum și intrase adânc în țesut, privind cu fascinație oripilată cum ardea pielea, nimicind scorpionul verde în rafale pârâitoare de pulsații luminoase. Durerea fusese indescriptibilă, totuși optase să n-o

calmeze cu anestezice din trusa medicală. De asemenea, nu făcuse absolut nimic pentru a ajuta vindecarea pielii vătămate. Aşa cum avusese nevoie de durere ca punte simbolică pe care s-o traverseze, avea nevoie de semnul acela ca să-i arate ce făcuse. Prin intermediul durerii, îşi recăpătase identitatea. Poate că nici nu avusese aşa ceva anterior, dar în agonia suferinţei îşi făurise una. Cicatricea avea să slujească pentru a-i reaminti ce făcuse şi, chiar dacă ura lui faţă de oameni avea să se diminueze – dacă avea să fie ispitit vreodată *să uite* –, ea avea să fie acolo pentru a-l călăuzi. În acelaşi timp însă, iar acesta era lucrul pe care nu-l putuse niciodată înţelege cu adevărat, alese să păstreze numele. Numindu-se pe sine Scorpio, avea să devină o maşină a urii direcţionată spre omenire. Numele avea să devină un sinonim al fricii, ceva ce părinţii oameni să le povestească copiilor lor serile, pentru a-i determina să fie ascultători.

Scorpio îşi începuse activitatea în Oraşul Abisului şi tot acolo avea s-o continue, dacă ar fi putut evada din mâinile lui Remontoire. Chiar şi atunci ştia că ar fi fost dificil să se deplaseze liber, însă, după ce ar fi luat legătura cu Lasher, greutăţile i s-ar fi redus considerabil. Lasher fusese unul dintre primii lui aliaţi adevăraţi: un hiperporc cu contacte relativ bune, a cărui influenţă ajungea până în Loreanville şi în Centura Ruginită. El îi rămăsese loial lui Scorpio. Şi chiar dacă ar fi sfârşit prin a fi ţinut prizonier de cineva, ceea ce părea probabil având în vedere circumstanţele, temnicerii lui ar fi trebuit să fie permanent cu ochii în patru. Armata hiperporcilor, alianţa aproximativă de bande şi facţiuni pe care Scorpio şi Lasher o închegaseră într-o forţă ce părea coerentă, mai atacase de câteva ori până atunci autorităţile şi, cu toate că suferise pierderi teribile, nu fusese niciodată complet înfrântă. Era adevărat, conflictele nu-i costaseră cine ştie ce pe cei aflaţi la putere – în majoritatea cazurilor fusese vorba despre recâştigarea unor vile ocupate de hiperporci în Mulci –, totuşi Lasher şi asociaţii lui nu se temuseră să lărgească termenii de referinţă. Hiperporcii aveau aliaţi în iele, ceea ce însemna că deţineau mijloacele prin care să-şi extindă activităţile criminale mult dincolo de Mulci. Întrucât lipsise atâta vreme, Scorpio era curios să afle cum se descurcase alianţa.

Arătă din cap spre şirul de habitate.

– Pare totuşi că ne-am îndrepta către Centură.

– Aşa este, zise Remontoire, dar nu ne îndreptăm către Convenţie. A fost o mică schimbare de plan şi de aceea ţi-am şi introdus implantul în cap.

– Ai avut dreptate s-o faci.

– Pentru că altfel m-ai fi omorât? Poate că da. Dar n-ai fi ajuns foarte departe.

Remontoire mângâie consola de comandă şi-i oferi un surâs de scuze.

– Mă tem că tu nu poţi pilota nava asta. Dedesubt sistemele sunt complet Agregate, dar noi va trebui să facem faţă inspecţiei ca navă civilă.

– Spune-mi ce se întâmplă.

Remontoire îşi roti din nou scaunul. Îşi adună mâinile în poală şi se aplecă spre Scorpio; periculos de aproape, dacă n-ar fi existat implantul. Scorpio era pregătit să creadă că ar fi murit dacă ar fi încercat ceva din nou, aşa că-l lăsă pe bărbat să vorbească, dar în acelaşi timp îşi imagină cât de bine s-ar fi simţit dacă l-ar fi ucis.

– Cred că l-ai cunoscut pe Clavain.

Scorpio pufni sonor.

– El a fost unul dintre noi, urmă Remontoire. Mai exact, mi-a fost prieten bun. Mai mult chiar, a fost un Agregat bun. A fost unul dintre noi timp de patru sute de ani şi nu ne-am găsi acum aici dacă n-ar fi existat acţiunile lui. Poate ştii că a fost cândva Măcelarul din Tharsis. Dar asta-i de acum o poveste tare veche, bănuiesc că nici n-ai auzit vreodată de Tharsis. Tot ce contează este că el a dezertat şi că trebuie oprit. Pentru că mi-a fost – pentru că îmi este – prieten, aş prefera să-l oprim menţinându-l în viaţă, nu omorându-l, dar accept că asta s-ar putea să nu fie posibil. Am mai încercat o dată să-l omorâm, când era unica opţiune de care dispuneam. Sunt aproape bucuros că am dat greş. Clavain ne-a păcălit: şi-a folosit corveta pentru a-l lăsa, singur, în altă regiune din spaţiu. Când am distrus coverta, el nu mai era la bord.

– Un individ isteţ. Deja îmi place mai mult.

– Mă bucur să aud asta, pentru că mă vei ajuta să-l găsesc.

Remontoire era priceput, gândi Scorpio. După cum o spusese, aproape că ar fi crezut că s-ar putea întâmpla.

– Să te ajut?

– Credem că a fost recuperat de un cargobot. Nu putem fi siguri, dar se pare că a fost același cu care ne-am întâlnit mai devreme, în Volumul Contestat – ca fapt divers, cu puțin înainte de a te captura pe *tine*. Cu ocazia aceea, Clavain a ajutat-o pe femeia care pilota cargobotul și trebuie să fi sperat că ea îi va întoarce favoarea. Nava respectivă tocmai făcuse un ocol neprogramat, ilegal în zona de război. Există posibilitatea să fi făcut joncțiunea cu Clavain, să-l fi recuperat din spațiu.

– Atunci trageți în cargobot și nimiciți-l. Nu-nțeleg care-i problema.

– Mă tem că este prea târziu. Până am pus toate astea cap la cap, cargobotul a revenit deja în spațiul aerian al Convenției Ferrisville.

Remontoire arătă peste umăr, spre linia de habitate care brăzda fața întunecată a lui Yellowstone.

– Acum Clavain s-a ascuns undeva prin Centura Ruginită, care este mai degrabă teritoriul tău decât al meu. Judecând după trecutul tău, o cunoști la fel de intim pe cât cunoști Orașul Abisului. Și sunt sigur că te vei arăta foarte doritor să-mi fii ghid.

Remontoire surâse și se ciocăni ușor cu un deget în tâmplă.

– Nu-i așa?

– Încă te-aș putea omorî. Există căi.

– Ai muri și tu însă și ce câștig ar fi? Chestia este că acum putem negocia. Ajută-ne – ajută-i pe Agregați – și vom avea grijă să nu fii niciodată arestat de Convenție. Îi vom furniza Convenției un corp, o replică identică clonată din al tău, și vom spune că ai murit pe când erai în custodia noastră. În felul acesta nu numai că-ți vei obține libertatea, dar nici nu vei mai fi urmărit de o armată de investigatori ai Convenției. Îți putem asigura finanțe și documente false credibile. Scorpio va fi mort, însă nu există niciun motiv pentru care tu să nu continui.

– Şi de ce n-aţi făcut-o deja? Dacă puteţi face copia corpului meu, le-aţi fi putut oferi deja un cadavru.

– Vor urma repercusiuni, Scorpio, ba chiar grave. Nu este o cale pe care noi am alege-o în mod uzual, dar în momentul acesta avem nevoie să-l recuperăm pe Clavain într-o măsură mai mare decât avem nevoie de bunăvoinţa Convenţiei.

– Clavain trebuie să însemne foarte mult pentru voi.

Remontoire se întoarse la consola de comandă şi degetele lui dansară din nou ca ale unui maestru pianist.

– Da, el înseamnă foarte mult pentru noi, dar încă şi mai important este ceea ce are în cap.

Scorpio reflectă asupra poziţiei în care se afla şi instinctele de supravieţuire îi intrară în acţiune cu obişnuita lor eficienţă nemiloasă, aşa cum se întâmpla mereu în momentele de criză personală. Cândva fusese Quail, acum era un Agregat cu aspect fragil, dar care deţinea puterea să-l ucidă doar cu gândul. Avea toate motivele să creadă că ameninţarea lui Remontoire fusese sinceră şi că l-ar fi predat Convenţiei dacă nu coopera. Întrucât nu dispunea de nicio oportunitate de a-l alerta pe Lasher despre revenirea sa, ar fi fost ca şi mort dacă s-ar fi întâmplat aşa. Dar, dacă-l ajuta pe Remontoire, şi-ar fi putut măcar prelungi arestul. Poate că Remontoire spusese adevărul când zisese că va fi eliberat. Însă chiar dacă Agregatul minţise – deşi Scorpio nu credea asta –, tot ar fi existat destule oportunităţi ca să-l contacteze pe Lasher şi să evadeze într-un final. Părea genul de ofertă pe care ar fi trebuit să fii nebun s-o refuzi. Chiar dacă însemna, cel puţin deocamdată, să lucreze cu cineva pe care el îl considera încă om.

– Trebuie să fii disperat, rosti hiperporcul.

– Poate că sunt, spuse Remontoire. În acelaşi timp, nu cred realmente că asta-i treaba ta. Aşadar – o să faci ce ţi-am cerut?

– Dacă refuz...

Remontoire surâse.

– Atunci nu va mai fi nevoie să clonez un cadavru.

Cam o dată la opt ore, Antoinette deschidea uşa ecluzei atât cât să-i dea apă şi mâncare. Clavain lua recunoscător ce-i aducea femeia,

amintindu-şi să-i mulţumească şi să nu trădeze nici cel mai mic resentiment pentru că-l ţinea încă prizonier. Era suficient că-l salvase şi că-l ducea la autorităţi. Bănuia că, în locul ei, el ar fi fost încă şi mai puţin încrezător, mai ales fiindcă ştia de ce era capabil un Agregat. Era mult mai puţin prizonierul femeii decât credea ea.

Întemniţarea lui continuă o zi. Clavain simţi podeaua vibrând şi înclinându-se sub tălpile lui, la modificările patternului de acceleraţie al navei, iar când Antoinette apăru în uşă, îi confirmă, înainte să-i dea alt bulb cu apă şi un baton nutritiv, că se aflau în drum spre Centura Ruginită.

– Pentru ce au fost schimbările de acceleraţie? întrebă el, îndepărtând ambalajul batonului. Am fost în pericol de intersectare cu activităţi militare?

– Nu tocmai.

– Atunci?

– Din cauza ielelor.

Femeia îi zărise probabil nedumerirea de pe chip, deoarece urmă:

– Piraţi, bandiţi, briganzi, tâlhari – oricum vrei să le spui. Nişte scursuri nenorocite date dracului.

– N-am auzit niciodată de ei.

– Nici n-ai fi avut cum să auzi de ei, decât dacă ai fi fost un trader care încearcă să-şi câştige cinstit existenţa.

Bărbatul mestecă din baton.

– Ai zis asta aproape serioasă.

– Fii atent aici – şi eu mai ocolesc legile când şi când, dar nu mai mult. Însă căcănarii ăştia... pe lângă ceea ce fac ei, acţiunea cea mai ilegală pe care am comis-o eu vreodată seamănă cu... nu ştiu, cu o violare minoră de andocare.

– Şi aceste... iele au fost tot traderi, bănuiesc, aşa-i?

Antoinette aprobă din cap.

– Până când şi-au dat seama că-i mai uşor să fure mărfurile de la unii ca mine, decât să le transporte ei înşişi.

– Şi până acum n-ai mai avut niciodată treabă direct cu ei?

– Ba da, în câteva ocazii. Toți cei care transportă ceva în Centura Ruginită sau în vecinătatea ei au fost urmăriți de iele cel puțin o dată. În mod normal, ne lasă în pace. *Pasărea* este destul de rapidă, așa că nu-i o țintă ușoară pentru o andocare forțată. Și mai avem și alte mijloace de intimidare.

Clavain încuviință cu înțelepciune, gândindu-se că știa exact la ce se referea femeia.

– Iar acum?

– Am fost urmăriți. Două iele s-au ținut o oră după noi, la o zecime de secundă-lumină. Treizeci de mii de kilometri. Aici asta-nseamnă o aruncătură de băț. Dar am scăpat de ele.

Clavain sorbi din bulbul pentru băut.

– Vor reveni?

– Nu știu. Nu-i normal să le întâlnim așa departe de Centura Ruginită. Aproape c-aș zice...

Bărbatul arcui o sprânceană.

– Ce? Că aș avea eu vreo legătură cu asta?

– A fost doar o idee.

– Uite atunci altă idee. Tu ai făcut ceva neobișnuit și periculos: ai traversat un spațiu ostil. Din punctul de vedere al ielelor, asta poate însemna că ai o încărcătură valoroasă, ceva care să merite interesul lor.

– Poate să fie asta, da.

– Jur că eu n-am nicio legătură.

– Nici nu m-am gândit că ai avea – mai exact nimic intenționat. Dar în zilele astea se-ntâmplă o mulțime de chestii ciudate.

El sorbi iarăși din bulb.

– Ia povestește-mi.

Îl lăsară să iasă din ecluză după alte opt ore. Atunci Clavain îl putu vedea pentru prima dată ca lumea pe bărbatul căruia Antoinette îi spunea Xavier. Era un individ deșirat, cu față plăcută, voioasă, și cu păr negru strălucitor, tuns castron, care strălucea albăstrui sub lămpile din *Pasărea-Furtunii*. Clavain estimă că era cu zece-cincisprezece ani mai vârstnic decât femeia, totuși era pregătit să creadă că estimarea lui putea fi extrem de greșită și

că Antoinette era mai mare. În rest însă, era sigur că niciunul dintre ei nu se născuse cu mai mult de câteva decenii în urmă.

Când ecluza se deschise, Clavain văzu că ambii purtau costume spațiale, cu căștile prinse la centuri. Xavier se opri în pragul ușii și ridică mâna spre el.

– Scoate-ți costumul. După aceea poți să intri în navă.

Clavain încuviință din cap și se supuse. Dezbrăcarea costumului era stângace în spațiul limitat al ecluzei – ar fi fost stângace oriunde –, dar izbuti să termine în cinci minute și rămase în combinezonul termic mulat pe corp.

– Să înțeleg că acum mă pot opri?

– Da.

Xavier se dădu în lături și-l lăsă să intre în nava propriu-zisă. Se găseau în accelerație, așa că putea să umble. Tălpile combinezonului păşiră pe podeaua metalică antiderapantă.

– Mulțumesc, rosti Clavain.

– Nu-mi mulțumi mie, ci ei.

– Xavier crede, spuse Antoinette, că ar fi trebuit să rămâi în ecluză până ajungem la Centura Ruginită.

– Nu-l învinuiesc pentru asta.

– Dar dacă-ncerci ceva..., zise Xavier.

– Am înțeles. Veți depresuriza toată nava, iar eu voi muri fiindcă n-am costum. Este foarte bine gândit, Xavier. Este exact ce aș fi făcut eu în situația ta. Dar pot să vă arăt ceva?

Cei doi schimbară priviri.

– Ce să ne arăți? întrebă Antoinette.

– Duceți-mă înapoi în ecluză, apoi închideți ușa.

Făcură așa cum le ceruse. Clavain aşteptă ca fețele să le apară în dreptul hubloului, după care se apropie mult de ușă, până când capul îi ajunse la numai câțiva centimetri de mecanismul de încuiere și de panoul lui de comandă. Miji ochii și se concentră, apelând rutine neurale pe care nu le mai utilizase de mulți ani. Implanturile îi detectară câmpul electric generat de circuitele încuietorii, suprapunând un labirint de neon de căi curgătoare peste imaginea vizuală a panoului. Înțelese logica încuietorii și

văzu ce trebuia făcut. Implanturile începură să genereze propriul lor câmp, mai puternic, suprimând unele fluxuri de curent și amplificându-le pe altele. El vorbea cu încuietoarea, interfațând cu sistemul ei de comandă.

Își pierduse dexteritatea practică, dar și așa fu aproape copilăros de simplu să obțină ce dorea. Încuietoarea clicăi. Ușa glisă și se deschise, dezvăluindu-i pe Antoinette și Xavier care-l priveau cu fețe îngrozite.

– Purjează-l în spațiu, rosti Xavier. Imediat!

– Stai așa, rosti Clavain și ridică brațele. Demonstrația asta a avut un singur motiv: să vă arăt cât de ușor mi-ar fi fost s-o fac și mai devreme. Aș fi putut evada oricând aș fi vrut. Dar n-am făcut-o. Asta înseamnă că puteți avea încredere în mine.

– Înseamnă că ar trebui să te omorâm acum, replică Xavier, înainte să încerci altceva și mai rău.

– Te asigur că, dacă mă omorâți, veți comite o greșeală teribilă. Aici nu este vorba doar despre mine.

– Asta-i cea mai bună apărare pe care ne-o poți oferi? pufni Xavier.

– Dacă realmente considerați că nu puteți avea încredere în mine, sudați-mă într-o cutie, zise Clavain. Lăsați-mi posibilitatea de a respira și puțină apă și voi supraviețui până la Centura Ruginită. Dar, vă rog, nu mă omorâți.

– Mie mi se pare că vorbește serios, Xave, spuse Antoinette.

Xavier răsufla apăsat și Clavain își dădu seama că bărbatului continua să-i fie teribil de frică de ce ar fi putut el face.

– Să știi că nu poți să ne mesterești prin creiere, rosti Xavier, fiindcă niciunul n-avem implanturi.

– Nici nu mă gândisem la așa ceva.

– Și nici prin navă nu-ți poți face de cap, adăugă femeia. Ai avut noroc cu ecluza asta, dar multe dintre sistemele esențiale de zbor sunt optoelectronice.

– Ai dreptate, încuviință Clavain și deschise palmele. Pe acelea nu le pot atinge.

– Cred că va trebui să ne-ncredem în el, zise Antoinette.

– Bine, dar dacă încearcă măcar...

Xavier se opri şi se uită spre Antoinette. Auzise ceva.

Clavain auzise şi el – de undeva din navă răsuna un piuit aspru şi repetat.

– Alertă de proximitate, şuieră femeia.

– Iele, spuse Xavier.

Clavain îi urmă prin măruntaiele metalice zdrăngănitoare ale navei, până ajunseră la o punte de zbor. Cele două siluete în costume spaţiale i-o luară înainte, legându-şi centurile de siguranţă în cuşete de acceleraţie masive, cu aspect foarte vechi. În timp ce căuta un loc de care să se fixeze, Clavain examină interiorul punţii. Deşi, din punctul de vedere al capacităţilor, al funcţionalităţii şi al eleganţei tehnologice, nava era complet diferită de o corvetă sau de *Mătrăguna*, nu avea dificultăţi în orientare. Era uşor după ce ai trecut prin atâtea secole de designuri de nave şi ai văzut atâtea cicluri de creştere şi decădere tehnologică. Era pur şi simplu o chestiune de ştergere de praf a memoriilor corespunzătoare.

– Uite-i! zise Antoinette împungând cu un deget spre sfera radar. Doi nemernici, la fel ca înainte.

Vorbea încet, intenţionând în mod evident să fie auzită doar de Xavier.

– Douăzeci şi opt de mii de kilometri, răspunse bărbatul cu acelaşi glas murmurat, privind peste umărul ei la cifrele indicatorului de distanţă care se rostogoleau rapid. Se apropie cu... cincisprezece kilometri pe secundă, pe o traiectorie de intercepţie aproape perfectă. În curând vor începe să încetinească, pentru apropierea finală şi andocarea forţată.

– Aşadar, vor fi aici în... cât timp? zise Clavain şi rulă câteva cifre prin minte. Treizeci-patruzeci de minute?

Xavier îl privi cu o expresie ciudată pe chip.

– Cine te-a-ntrebat?

– Am crezut că s-ar putea să preţuiţi opiniile mele în această privinţă.

– Ai mai avut de-a face cu iele în trecut?

– Cred că până acum câteva ore nici nu auzisem de ele.

– Atunci n-o să fii de mare ajutor, nu?

Antoinette interveni cu blândețe.

– Xave... *tu* cât timp crezi că mai avem până să ajungă la noi?

– Presupunând obișnuitul pattern de apropiere și toleranțele de decelerare... treizeci... treizeci și cinci de minute.

– Deci Clavain n-a fost tocmai departe.

– S-a nimerit să ghicească.

– De fapt, n-a fost tocmai „ghiceală", rosti Clavain, trăgând o clapetă din perete și fixându-se de ea. Poate că n-am mai avut de-a face cu iele în trecut, dar în mod cert am avut de-a face cu scenarii de apropiere și de abordaj ale unor forțe ostile.

Decisese că cei doi puteau să nu știe că el fusese de multe ori forța ostilă dinapoia abordajului.

– Bestie, rosti Antoinette ridicând glasul, ești pregătită cu patternurile de eschivare pe care le-am rulat anterior?

– Micuță Domnișoară, rutinele relevante sunt încărcate și pregătite pentru execuție imediată. Există totuși o problemă deloc neglijabilă.

Antoinette suspină.

– Să aud.

– Marjele noastre de consum de combustibil sunt deja minime. Patternurile de eschivare ne consumă masiv din rezerve.

– Ne-a mai rămas suficient ca să încercăm încă unul și totuși să ajungem în Centură înainte să înceapă dezastrul?

– Da, Micuță Domnișoară, dar cu foarte...

– Da, da, da.

Mâinile înmănușate ale lui Antoinette erau deja pe comenzi, pregătite să execute manevrele feroce care urmau să le convingă pe iele să nu-și mai bată capul cu cargobotul lor.

– N-o face, zise Clavain.

Xavier îl privi cu o expresie de dispreț pur.

– Poftim?

– Am zis să n-o facă. Puteți presupune că sunt aceleași iele ca înainte. V-au văzut deja patternurile de eschivare, așa că vă știu cu exactitate capacitățile. Poate că au căzut pe gânduri prima dată, dar nu puteți fi siguri că n-au decis deja că riscul merită.

– Nu-l asculta..., spuse Xavier.

– Nu veți face altceva decât să ardeți combustibil de care s-ar putea să aveți nevoie mai târziu. Nu va conta absolut deloc. Credeți-mă, am bătut drumul ăsta de o mie de ori, în cam tot atâtea războaie.

Antoinette îl privi întrebător.

– Și ce dracu' vrei să fac? Să stau pe loc și s-o-nghit?

El clătină din cap.

– Mai devreme ai menționat alte mijloace de intimidare. Am avut impresia că știam la ce te referi.

– Ah, nu!

– Antoinette, trebuie să aveți arme. În vremurile astea, ar fi prostesc să nu aveți așa ceva.

CAPITOLUL 19

Clavain nu știu dacă să râdă ori să plângă, când văzu armele și-și dădu seama cât de vechi și de ineficiente erau comparativ cu armamentul cel mai vechi și cu capacitate minimă de distrugere al unei corvete Agregate sau al unui corsar demarhist. În mod evident, fuseseră înjghebate din câteva secole de vânzări de mărfuri pe piața neagră, mai mult pe baza aspectului elegant și sumbru, decât a distrugerilor pe care le puteau cauza realmente. Pe lângă mâna de arme de foc stocate în interiorul navei în vederea respingerii unui abordaj, majoritatea armamentului se găsea înapoia unor trape ascunse în carcasă ori în compartimente dorsale sau ventrale despre care Clavain bănuise anterior că dețineau echipamente de comunicații sau matrice de senzori. Armele nu erau nici măcar funcționale în totalitate. Cam o treime din ele nu funcționaseră niciodată, se defectaseră ori epuizaseră muniția sau sursa de combustibil de care aveau nevoie.

Ca să capete acces la armament, Antoinette deschisese o trapă mascată din podea. O coloană metalică groasă se ridică lent dinăuntru, depliind brațe de comandă și dispozitive de afișaj. O diagramă a *Păsării* se rotea într-o sferă, cu armele active pulsând roșiatic. Erau conectate în rețeaua principală de avionică prin poteci de date roșii, șerpuite. Alte sfere și afișaje de pe consola principală arătau volumul de spațiu din imediata apropiere a navei la diferite amplificări. La amplificarea mai mică, ielele erau vizibile ca pete neclare de ecouri radar ce se apropiau încetișor de cargobot.

– Cincisprezece mii de kilometri, anunță Antoinette.

– Eu tot cred c-ar trebui să recurgem la patternuri de eschivare, murmură Xavier.

– Consumați combustibilul când va fi nevoie, zise Clavain. Nu mai devreme. Antoinette, armamentul este desfășurat?

– Tot ce avem.

– Perfect. Pot să te-ntreb de ce n-ai vrut să-l desfășori mai devreme?

Femeia tastă comenzi, finisând desfășurarea armelor, realocând fluxurile de date prin părți mai puțin congestionate ale rețelei.

– Motivele sunt două. Primul: este un delict ce se pedepsește cu moartea dacă te gândești măcar să instalezi armament într-o navă civilă. Al doilea: toate armele astea frumoase pot fi exact motivația finală pentru ca ielele să vină și să ne jefuiască.

– Nu se va ajunge la asta. Dacă aveți încredere în mine.

– În tine, Clavain?

– Lăsați-mă să operez eu armele.

Antoinette îl privi pe Xavier.

– Nici vorbă de așa ceva.

Clavain se lăsă pe spate și încrucișă brațele.

– În cazul ăsta, știți unde să mă găsiți dacă aveți nevoie de mine.

– Folosește patternul..., începu Xavier.

– Nu.

Femeia apăsă pe ceva.

Clavain simți cum întreaga navă începu să huruie.

– Ce-a fost asta?

– Un foc de avertisment, răspunse ea.

– Perfect. Și eu aș fi procedat la fel.

Focul de avertisment fusese probabil un obuz, un cilindru de hidrogen în fază-spumă, accelerat la zeci de kilometri pe secundă în țeava butucănoasă a unei arme electromagnetice. Clavain știa totul despre hidrogenul în fază-spumă; era una dintre armele principale rămase în arsenalul demarhist acum, când ei nu mai puteau manipula antimateria în cantități utile din punct de vedere militar.

Demarhiștii extrăgeau hidrogenul din nucleele oceanice ale gigantelor gazoase. În condiții de presiune șocantă, hidrogenul tranzita într-o stare metalică cumva similară mercurului, însă de mii de ori mai densă. De obicei, starea aceea metalică era instabilă: dacă presiunea restrictivă dispărea, hidrogenul revenea la un gaz de densitate redusă. Pe de altă parte, faza-spumă era doar cvasi-stabilă; printr-o manipulare corectă, hidrogenul putea rămâne în starea metalică chiar dacă presiunea externă se reducea cu multe ordine de magnitudine. Ambalate în obuze și gloanțe, munițiile în fază-spumă erau concepute să-și păstreze stabilitatea până în momentul impactului, după care explodau catastrofic. Armele în fază-spumă erau utilizate fie ca dispozitive distructive în sine, fie ca factori de inițiere pentru bombele de fisiune/fuziune.

Antoinette avea dreptate, gândi Clavain. Poate că tunul cu obuze în fază-spumă era o antichitate în termeni militari, dar simpla idee că poți deține o asemenea armă era suficientă pentru a te trimite spre o moarte neurală ireversibilă.

Zări pata de licurici a obuzului târându-se peste distanța care-i despărțea de navele-pirat ce se apropiau și ratându-le cu numai câteva zeci de kilometri.

– Nu se opresc, anunță Xavier după câteva minute.

– Câte obuze mai ai? întrebă Clavain.

– Unul, răspunse Antoinette.

– Păstrează-l. Sunteți prea departe acum. Ei pot să identifice obuzul pe radar și să se ferească de el înainte de a-i lovi.

Se desprinse de pe clapeta rabatată din perete și străbătu puntea pe lungime până ajunse imediat în spatele lui Xavier și al lui Antoinette. Profitând de ocazie, examină mai atent armamentul, evaluându-i mintal funcționalitatea.

– Ce altceva mai ai?

– Două lasere excimer de un gigawatt, zise Antoinette. Un boser Breitenbach de trei milimetri, cu precursor proton-electron. Două tunuri cu obuze de rază mică de acțiune de stare solidă, cu rată de tragere în domeniul megahertzilor. Un graser cu impulsuri în cascadă de unică folosință, de a cărui putere nu mai sunt sigură.

– Probabil o jumătate de gigawatt. Ce-i aceea?

Clavain arătă unica armă activă pe care femeia n-o descrisese.

– Aia? O glumă proastă. O mitralieră Gatling.

Clavain încuviință din cap.

– Ba nu, este bună. Nu desconsidera mitralierele Gatling – au utilizările lor.

– Detectez jeturi de reacție inverse, rosti Xavier. Dopplerul spune că ielele încetinesc.

– I-am speriat? întrebă Clavain.

– Îmi pare rău, dar nu; asta pare exact o apropiere standard a ielelor, replică Xavier.

– Rahat! zise Antoinette.

– Nu faceți nimic până nu se mai apropie, zise Clavain. Până nu se apropie mult. Nu vor trage în voi, fiindcă nu vor să riște să vă strice marfa.

– O să-ți reamintesc sfatul ăsta după ce ne vor reteza gâtul la toți, spuse Antoinette.

Clavain arcui o sprânceană.

– Așa procedează?

– De fapt, asta-i spre partea umană a gamei.

Următoarele douăsprezece minute fură printre cele mai încordate pe care și le putea aminti Clavain. Înțelegea perfect cum se simțeau gazdele lui și era de acord cu instinctul lor de a trage în inamic. Ar fi fost însă o acțiune sinucigașă. Armele cu fascicul aveau energia prea mică pentru a garanta distrugerea, iar cele cu proiectile erau prea lente ca să fie eficiente, decât doar de pe o rază foarte mică. În cazul cel mai bun, ar fi putut să nimicească o navă, dar nu două simultan. În același timp, Clavain se întrebă de ce ielele nu ținuseră seama de avertismentul de mai devreme. Antoinette le expediase destule indicii că jefuirea imaginarei ei încărcături n-ar fi fost deloc ușoară. Clavain s-ar fi așteptat ca piratii să decidă să-și reducă pierderile și să treacă la alte ținte, mai puțin iuți și mai puțin înarmate. Dar potrivit femeii, era deja neobișnuit ca ielele să pătrundă atât de adânc în zonă.

Când ajunseră la mai puțin de o sută de kilometri, cele două nave inamice încetiniră și se despărțiră; una dintre ele ocoli spre emisfera opusă înainte de a-și relua înaintarea. Clavain studie imaginea amplificată a navei celei mai apropiate. Era încețoșată – instrumentele optice ale *Păsării* nu erau de calitate militară –, dar suficientă ca să alunge orice îndoieli pe care le-ar fi putut avea despre identitatea ei: un vehicul civil subțiat la mijloc ca o viespe, ceva mai mic decât *Pasărea*, dar negru ca noaptea și presărat cu gheare pentru abordaj și armament sudat de fuzelaj. Însemnele ca niște cioburi de neon de pe carcasă sugerau cranii și dinți de rechin.

– De unde vin? se interesă el.

– Nu știe nimeni, răspunse Xavier. De undeva din zona Centura Ruginită/Yellowstone, dar mai mult de atât... nimeni n-are habar.

– Și autoritățile îi tolerează pur și simplu?

– Autoritățile nu pot face absolut nimic. Nici demarhiștii, nici Convenția Ferrisville. De aceea toți sunt atât de speriați de iele.

Xavier îi făcu cu ochiul.

– Îți zic, chiar dacă o s-ajungeți voi la conducere, nu va fi simplu cât timp ielele continuă să acționeze.

– Din fericire, este cu totul improbabil să fie problema mea, spuse Clavain.

Cele două nave se apropiau încet, prinzând *Pasărea* între ele. Imaginile optice deveniră mai clar definite, permițându-i lui Clavain să distingă puncte slabe și tari și să estimeze capacitatea armelor inamice. Zeci de scenarii i se perindau prin minte. Când distanța se reduse la șaizeci de kilometri, încuviință din cap și rosti încet și calm:

– Bun, ascultați cu atenție. De la depărtarea asta, aveți o șansă de a cauza niște avarii, dar numai dacă mă ascultați și procedați exact cum vă spun eu.

– Cred c-ar trebui să-l ignorăm, zise Xavier.

Clavain își umezi buzele.

– Da, puteți face asta, însă atunci veți muri. Antoinette, vreau să setezi următorul pattern de tragere, dar fără să clintești niciuna dintre arme până nu spun eu. Poți pune prinsoare că ielele ne au în vizoare și că se uită la tot ce facem.

Femeia îl privi, apoi încuviință, cu degetele ridicate deasupra comenzilor consolei de arme.

– Spune!

– Lovești nava din tribord cu un impuls excimer de două secunde, cât mai aproape de mijloc. Acolo există un grup de senzori pe care vrem să-l distrugem. În același timp, folosești tunul cu obuze cu tragere rapidă spre nava din babord – să zicem, o salvă de un megahertz cu durata de o sută de milisecunde. Asta nu-i va ucide, dar le va avaria clar rackul de lansatoare și probabil că va îndoi și brațele ghearelor de abordaj. În tot cazul, va provoca un răspuns, iar asta-i bine.

– Așa să fie oare?

Femeia programa deja patternul de tragere.

– Da. Vezi unghiul sub care se menține? În clipa de față, este într-o postură defensivă, pentru că armele ei principale sunt delicate; după ce le-a desfășurat, nu vrea să le aducă în câmpul nostru de foc până nu poate garanta lovirea țintei. Și va crede că noi am atacat mai întâi cu armamentul nostru greu.

Antoinette se lumină la față.

– Ceea ce nu-i adevărat.

– Exact. Atunci o să-i lovim – ambele nave – cu Breitenbachul.

– Și graserul de unică utilizare?

– Nu încă. Este atuul nostru de rază medie și nu vrem să-l folosim până nu vom fi într-un pericol mult mai mare.

– Și mitraliera Gatling?

– O vom ține pentru desert.

– Sper că nu faci mișto de noi, îl avertiză Antoinette.

Clavain zâmbi larg.

– Și eu sper sincer că nu fac mișto de voi.

Cele două nave își continuară apropierea. Acum erau vizibile prin ferestrele cabinei: puncte negre ce pulsau ocazional jeturi albe sau violete de direcționare. Punctele crescură și deveniră aschii. Aschiile căpătară forme mecanice, până când Clavain putu distinge destul de clar configurațiile ca de neon ale navelor piraților. Însemnele fuseseră activate doar pe parcursul apropierii finale; în momentul acela, pentru

că trebuiau să corijeze viteza prin rafale ale jeturilor, nu mai exista posibilitatea de a rămâne camuflate în bezna spațiului. Însemnele existau pentru a inspira frică și panică, așa cum fuseseră hârca și oasele încrucișate ale piraților din vechime.

– Clavain...

– Antoinette, în aproximativ patruzeci și cinci de secunde. Dar nici o clipă mai devreme. Ai înțeles?

– Sunt îngrijorată.

– Este firesc. Nu înseamnă că vei muri.

Clavain simți nava vibrând din nou. Aproape aceeași mișcare pe care o percepuse anterior, când fusese tras obuzul cu fază-spumă ca foc de avertisment. Însă acum fusese mai intensă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Antoinette se încruntă.

– Eu n-am...

– Xavier? se răsti Clavain.

– Nu eu, frate. Trebuie să fi fost...

– Bestie! țipă Antoinette.

– Cineva își cere scuze, Micuță Domnișoară, dar un...

Clavain înțelese că nava decisese să tragă cu tunul cu obuze de megahertzi. O făcuse asupra navei-pirat din babord, așa cum specificase el, dar mult prea devreme.

Pasărea se zgâlțâi din nou. Consola cu comenzi de pilotare se aprinse cu blocuri întregi de leduri roșii, pâlpâitoare. O sirenă începu să zbiere. Clavain simți un curent de aer, apoi auzi imediat izbiri succesive și rapide de pereți despărțitori.

– Tocmai am încasat o lovitură, raportă Antoinette. În mijlocul navei.

– Sunteți în rahat, zise Clavain.

– Mulțumesc. De asta mi-am dat seama și eu.

– Lovește piratii din tribord cu...

Pasărea vibră iarăși; de data asta jumătate din luminile de pe consolă se stinseră complet. Clavain bănui că fuseseră izbiți de un obuz penetrant cu focos cu impuls electromagnetic. Prin urmare,

afirmația lui Antoinette că toate sistemele esențiale erau rutate prin căi optoelectronice nu era nici pe departe adevărată.

– Clavain..., se întoarse femeia, privindu-l speriată. Nu pot acționa laserele excimer...

– Încearcă altă rutare.

Degetele ei acționară comenzile consolei și Clavain văzu cum pânza de păianjen a conexiunilor de date suferă mutații când ea expedie datele pe căi diferite. Nava se mai cutremură o dată. Clavain se aplecă puțin și privi prin fereastra de la babord. Nava-pirat își încetinea apropierea printr-o rafală continuă de jet inversat. Putea vedea cum se depliau gheare și elemente de agățare și prindere, care se articulau din carcasă aidoma membrelor cu ghimpi și spini ale unei insecte negre și complicate ce tocmai ieșea dintr-un cocon.

– Mai repede, spuse Xavier privind-o pe femeie.

– Antoinette, rosti Clavain cu glasul cel mai calm pe care-l putea găsi. Dă-mi voie să mă ocup eu. Te rog.

– Ce rahat...

– Dă-mi voie să mă ocup eu.

Femeia răsuflă adânc cinci-șase secunde, privindu-l în tăcere, după care desfăcu harnașamentul de siguranță și părăsi scaunul. Clavain încuviință din cap și se strecură pe lângă ea, instalându-se lângă consola armelor.

Deja se familiarizase cu ea. Până când mâinile lui atinseră comenzile, implanturile începuseră să-i accelereze rata subiectivă a conștiinței. În jur, totul avea lentoarea ghețarilor, atât expresiile de pe chipurile gazdelor lui, cât și pulsațiile mesajelor de avertizare de pe consola de comenzi. Până și mâinile i se mișcau parcă prin melasă, iar decalajul dintre expedierea unui semnal nervos și răspunsul mâinilor sale devenea considerabil. Era însă obișnuit cu asta. O mai făcuse, de prea multe ori, și compensa în mod reflex răspunsurile ca de melc ale corpului său.

Când rata conștiinței îi deveni de cincisprezece ori mai rapidă decât cea normală, astfel încât fiecare secundă i se părea că durează de fapt cincisprezece secunde, Clavain își impuse un plafon de calm

detașat. O secundă însemna mult în război, iar cincisprezece secunde, încă și mai mult. În cincisprezece secunde puteai să faci multe și puteai să te gândești la multe.

Acum! Începu să seteze căi optime de comandă pentru armele rămase. Plasa de păianjen suferi mutații și se reconfigură. Clavain explora mai multe soluții posibile, silindu-se să n-o accepte decât pe cea mai bună. Găsirea aranjamentului perfect de fluxuri de date putea dura două secunde reale, dar acela avea să fie un timp bine cheltuit. Se uită la sfera radar pe rază mică și-l amuză să vadă că ciclul ei de actualizare semăna acum cu bătaia lentă a unei inimi imense.

Așa! Recâștigase controlul tunurilor excimer. Tot ce-i mai trebuia era o strategie revizuită pentru a aborda situația schimbată. Mintea lui ar fi procesat asta în câteva secunde – câteva secunde reale.

Avea să fie la limită.

Dar credea că putea s-o facă.

Eforturile lui Clavain distruseră una dintre iele și o avariară grav pe cealaltă. Nava-pirat se grăbi să dispară în beznă, cu configurațiile de neon licărind spastic ca un licurici scurtcircuitat. După cincizeci de secunde, îi văzură sclipirea jetului de fuziune și o priviră îndreptându-se, în fața lor, spre Centura Ruginită.

– Cum să vă faceți prieteni și să deveniți influent, rosti Antoinette privind după nava avariată care se îndepărta.

Jumătate din carcasa ei dispăruse, dezvăluind un haos scheletic de măruntaie din care se înălțau spirale cenușii de vapori.

– Bravo, Clavain! adăugă ea.

– Mulțumesc, rosti bărbatul. Dacă nu mă înșel grav, în prezent există două motive ca să aveți încredere în mine. Și acum, dacă nu vă supărați, cred c-o să leșin puțin.

Leșină.

Restul călătoriei se desfășură fără incidente. Clavain zăcu inconștient opt-nouă ore după lupta cu ielele, în timp ce mintea lui își revenea de pe urma chinului unei perioade prelungite de conștiință accelerată. Spre deosebire de Skade, creierul nu-i era construit

pentru a funcționa în felul acela mai mult de una-două secunde reale și suferise echivalentul unui accident cerebral masiv și brusc.

Nu existară însă efecte negative de durată și le câștigase încrederea celor doi. Un preț pe care era perfect dispus să-l plătească. Pentru tot restul drumului îl lăsară liber să umble prin navă după cum avea chef, iar ceilalți renunțară treptat la straturile de îmbrăcăminte exterioară. Ielele nu mai reveniră și *Pasărea* nu întâlni niciun fel de activități militare. Clavain continua totuși să simtă nevoia de a se face util și, cu acordul lui Antoinette, îl ajută pe Xavier la reparații sau la modernizări minore la bord. Cei doi petrecură destule ore înghesuiți în pasaje strâmte și ticsite cu cabluri sau examinând straturi de cod-sursă arhaic.

– Nu te pot acuza că n-ai avut încredere în mine, îi spuse Clavain lui Xavier când rămaseră singuri.

– Țin foarte mult la Antoinette.

– Este evident. Iar ea și-a asumat un risc uriaș venind aici ca să mă recupereze. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi încercat s-o conving să nu facă nici măcar asta.

– N-o lua în nume personal.

Clavain trecu stilusul peste compadul pe care-l balansa pe genunchi, redirecționând mai multe căi logice între rețeaua de comenzi și grupul dorsal pentru comunicații.

– N-o iau.

– Dar tu? întrebă Xavier. Ce vei face după ce ajungem în Centura Ruginită?

Clavain înălță din umeri.

– Depinde de voi. Mă puteți lăsa unde vă convine. Caruselul New Copenhagen este un loc la fel de bun ca oricare altul.

– Și după aceea?

– Mă voi preda autorităților.

– Demarhiștilor?

El încuviință din cap.

– Deși ar fi mult prea periculos pentru mine să-i abordez direct, aici, în spațiul deschis. Trebuie s-o fac prin intermediul unor terți, așa cum este Convenția.

Xavier aprobă.

– Sper să obţii ceea ce doreşti. Şi tu ţi-ai asumat un risc al naibii de mare!

– Nu-i primul, te asigur.

Clavain făcu o pauză, după care coborî tonul vocii. N-ar fi fost nevoie, deoarece se aflau la zeci de metri de Antoinette, totuşi simţea că trebuie s-o facă.

– Pentru că suntem singuri..., zise el. Am vrut să te întreb ceva...

Celălalt se uită la el prin ochelarii de vizualizare a datelor cenuşii şi uzaţi.

– Dă-i drumul.

– Am înţeles că l-ai cunoscut pe tatăl ei şi că te ocupai de reparaţia navei lui pe când trăia.

– Aşa-i.

– Atunci bănuiesc că ştii totul despre navă. Poate chiar mai mult decât Antoinette?

– Ea este un pilot excelent.

Clavain zâmbi.

– Acesta este un mod politicos de a spune că nu-i foarte interesată de aspectele tehnice ale navei?

– Aşa cum n-a fost nici taică-său, răspunse Xavier pe un ton defensiv. Conducerea unei asemenea operaţiuni comerciale prezintă suficiente probleme ca să-ţi mai baţi capul şi cu subrutinele mecanice.

– Înţeleg. Nici eu nu sunt vreun expert, totuşi n-am putut să nu observ că atunci când a intervenit subpersonalitatea...

Nu-şi încheie fraza.

– Ţi s-a părut ciudat.

– A fost cât pe ce să murim din cauza ei, zise Clavain. A tras prea repede, împotriva ordinelor mele directe.

– N-au fost ordine, ci doar recomandări.

– Atunci greşeala îmi aparţine. Ideea este că aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Chiar dacă subpersonalitatea ar deţine un grad de control asupra armelor – iar într-o navă civilă aşa ceva mi s-ar părea neobişnuit, ca să nu spun mai multe –, n-ar fi trebuit totuşi

să fi acționat fără o comandă directă. Și în niciun caz n-ar fi trebuit să intre în panică.

Râsetul lui Xavier răsună aspru și nervos.

– „În panică"?

– Mie așa mi s-a părut.

Clavain nu putea vedea ochii celuilalt înapoia ochelarilor de date.

– Mașinile nu intră în panică.

– Știu. Mai ales subpersonalitățile de nivel-gama, cum este probabil Bestia.

Xavier încuviință din cap.

– Atunci nu poate să fi fost panică, nu?

– Bănuiesc că nu.

Clavain se încruntă și reveni la compad, deplasând stilusul prin ganglionii strălucitori de căi logice, aidoma cuiva care amestecă într-o oală cu spaghete.

Andocară în Caruselul New Copenhagen. Clavain era pregătit să se despartă imediat, dar Antoinette și Xavier nici nu vrură să audă. Insistară să-i însoțească pentru o masă de despărțire în carusel. După ce se gândi câteva clipe, Clavain aprobă încântat; n-ar fi durat mai mult de două ore și i-ar fi oferit o șansă utilă de a se aclimatiza înainte de a începe o călătorie solitară despre care își imagina că va fi periculoasă. Și în același timp simțea că le datora mulțumiri, mai ales după ce Xavier îi îngăduise să ia orice ar fi dorit din garderoba lui.

Clavain era mai înalt și mai slab, așa încât avu nevoie de creativitate atât pentru a se îmbrăca, cât și pentru a nu lăsa impresia că luase ceva prețios. Păstră combinezonul mulat pe corp de sub costumul spațial și îmbrăcă o vestă umflată, cu guler înalt, care aducea aproximativ cu genul de jachete gonflabile pe care le purtau piloții pentru eventualitatea unor amerizări forțate. Găsi o pereche de pantaloni negri largi, care-i ajungeau până la jumătatea fluierelor picioarelor, ceea ce părea teribil, chiar și cu combinezonul, înainte să descopere o pereche de cizme negre și solide, înalte până la genunchi. Când se inspectă într-o oglindă, trase concluzia că părea mai degrabă excentric decât nefiresc, ceea ce bănuia că era un pas

în direcția cea bună. În cele din urmă, își scurtă barba și mustața și își aranjă părul, pieptănându-l peste cap, în valuri colilii.

Antoinette și Xavier îl așteptau, spălați și cu hainele schimbate. Luară un tren intra-obadă, dintr-o parte în alta a caruselului. Antoinette îi spuse că linia fusese înființată după distrugerea spițelor; anterior, modul cel mai rapid de deplasare presupunea să urci până la butuc și apoi să cobori, pe când linia intra-obadă nu putea asigura rute directe. Mergea în zigzag în lungul obezii, cotind și virând, iar ocazional făcea ocoluri mari spre învelișul habitatului, pentru a evita o valoroasă zonă imobiliară interioară. Când direcția de călătorie a trenului se schimba față de vectorul de rotație a caruselului, Clavain simțea cum stomacul i se înnoda și i se deznoda într-o mulțime de feluri neplăcute. Îi reamintea de intrările navelor în atmosfera marțiană.

Reveni în prezent când trenul ajunse într-o piață interioară vastă. Debarcară pe o platformă cu podeaua și pereții din sticlă, suspendată la multe zeci de metri deasupra unei panorame uluitoare.

Sub tălpile lor, prova unui vehicul spațial enorm ieșea prin peretele interior al obezii caruselului. Avea prova boantă, rotunjită, zgâriată, scrijelită și arsă, cu toate apendicele – module, antene și spini – rupte complet. Ferestrele carlingii, care descriau un semicerc în jurul polului botului, erau aperturi negre, sparte, ca niște gâvane. În jurul „gulerului" navei, acolo unde întâlnea materialul caruselului, se zărea o spumă cenușie, congelată – etanșator de urgență solidificat, cu textura poroasă a pietrei ponce.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Clavain.

– Un idiot pe nume Lyle Merrick, răspunse scurt Antoinette.

Xavier își asumă relatarea evenimentului.

– Asta-i nava lui Merrick, sau ce-a mai rămas din ea. Era o gabară cu propulsie chimică, una dintre navele cele mai primitive care mai există în Centura Ruginită. Merrick își continua afacerile pentru că avea genul de clienți pe care autoritățile nu i-ar fi suspectat absolut niciodată că și-ar fi încredințat mărfurile unei asemenea rable. Însă Merrick a dat de bucluc până la urmă.

– A fost acum șaisprezece-șaptesprezece ani, preluă Antoinette povestea. Autoritățile îl urmăreau, încercând să-l silească să le

permită accesul la bord pentru a-i inspecta mărfurile. Merrick a încercat să se ascundă – pe fața îndepărtată a caruselului, exista un puț pentru reparații în care i-ar fi încăput nava –, dar n-a mai izbutit. Ori a pierdut controlul, ori s-a speriat pur și simplu, cert e că idiotul a intrat direct în obadă.

– Aici vezi numai o părticică din nava lui, îi atrase atenția Xavier. Restul, care a rămas în urmă, era în principal un rezervor de combustibil. Chiar și cu cataliză în fază-spumă, tot ai avea nevoie de mult combustibil pentru o propulsie chimică. Când botul a intrat în coliziune, a trecut pur și simplu prin obada caruselului, deformând-o prin forța impactului. Lyle a scăpat, dar rezervorul de combustibil a explodat. A rămas un crater uriaș, chiar și acum.

– Victime? întrebă Clavain.

– Câteva, răspunse Xavier.

– Nu doar câteva, interveni Antoinette, ci de ordinul sutelor.

Îi povestiră că hiperprimate în costume de vid etanșaseră obada și că numai câteva decese se înregistraseră în rândul echipei de urgențe. Animalele făcuseră o treabă atât de bună în etanșarea interstițiului dintre navă și peretele obezii, încât se decisese că soluția cea mai sigură ar fi fost să lase restul navei acolo unde se înfipsese. Fuseseră apoi chemați designeri costisitori care să remodeleze atrăgător restul incintei interioare.

– Au numit-o „oglindirea intruziunii brutale a navei", zise Antoinette.

– Mda, încuviință Xavier, sau „comentarea accidentului printr-o serie de gesturi arhitecturale ironice, dar păstrând importanța spațială primară a actului transformator în sine".

– Eu continui să-i consider niște căcănari plătiți prea mult, pufni femeia.

– Tu ai avut ideea să venim aici, replică Xavier.

În conul botului navei distruse fusese amenajat un bar și Clavain sugeră plin de tact să aleagă o poziție mai puțin centrală. Găsiră o masă într-un colț, lângă un acvariu uriaș în care bolborosea apa. În interior pluteau calamari ale căror corpuri conice licăreau de reclame.

Un gibon aduse beri și ei le atacară cu entuziasm, până și Clavain, care nu avea o pasiune specială pentru alcool. Însă băutura era rece și înviorătoare, iar el ar fi băut cu plăcere orice în spiritul actualei celebrări. Spera doar să nu strice totul, dezvăluind cât de posomorât se simțea în realitate.

– Așadar, i se adresă Antoinette, o să ne spui despre ce-i vorba sau o să ne lași pur și simplu să ne punem întrebări?

– Știți cine sunt, rosti Clavain.

– Da, răspunse ea privindu-l pe Xavier. Așa credem. N-ai negat anterior.

– În cazul acesta, știți că am mai dezertat cândva.

– Cu mult timp în urmă, aprobă femeia.

Clavain observă că ea dezlipea cu multă grijă eticheta de pe sticla de bere.

– Uneori mi se pare că a fost ieri. Dar s-a petrecut cu *patru sute* de ani în urmă, plus sau minus vreun deceniu. În majoritatea timpului care a trecut, am fost perfect doritor să-mi servesc concetățenii. În tot cazul, dezertarea nu este o acțiune pe care s-o tratez cu ușurință.

– Atunci ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă Antoinette.

– Se va întâmpla ceva foarte rău. Nu pot spune exact ce anume, fiindcă nu cunosc toată povestea, dar știu destule ca să spun că există o amenințare, o amenințare de natură externă, care va însemna un pericol major pentru noi toți. Nu doar pentru Agregați, nu doar pentru demarhiști, ci pentru noi toți. Pentru Ultranauți. Pentru Skyjacki. Chiar și pentru voi.

Xavier vorbi fără să-și ridice ochii din bere.

– Și pe nota asta de optimism...

– N-am vrut să vă stric cheful, dar asta-i situația. Există o amenințare și toți suntem în pericol, oricât mi-aș dori eu ca lucrurile să fi stat altfel.

– Ce fel de amenințare? întrebă Antoinette.

– Dacă informațiile pe care le-am aflat sunt corecte, este de natură extraterestră. De destulă vreme, noi – mai precis, Agregații – știm că în univers există entități ostile. Și vreau să spun ostile în

mod *activ*, nu doar ocazional periculoase şi impredictibile, ca Jonglerii Minţii sau ca Linţolierii. Şi încă existente, deoarece au reprezentat o ameninţare reală pentru unele dintre expediţiile noastre. Noi le numim „lupii" şi credem că sunt maşini şi că, într-un fel sau altul, abia am început să declanşăm un răspuns din partea lor.

Clavain făcu o pauză, convins acum că obţinuse atenţia tinerelor lui gazde. Nu-l îngrijora că va dezvălui ceea ce, tehnic vorbind, erau secrete ale Agregaţilor; spera ca în foarte scurt timp să le spună exact aceleaşi lucruri autorităţilor demarhiste. Cu cât vestea se răspândea mai repede, cu atât mai bine.

– Şi maşinile acestea...? începu Antoinette. De cât timp ştiţi voi de existenţa lor?

– De destul timp. Ştim de existenţa lupilor de decenii, dar se părea că ei nu ne cauzează niciun fel de dificultăţi pe plan local, cu condiţia ca noi să ne luăm unele precauţii. De aceea am încetat să mai construim nave stelare, pentru că-i atrăgeau ca nişte faruri spre noi. Însă acum am găsit o metodă prin care navele noastre să fie mai silenţioase. În Cuibul-Mamă există o facţiune condusă – sau cel puţin influenţată – de Skade.

– Ai menţionat deja numele ăsta, spuse Xavier.

– Skade mă urmăreşte pe mine. Ea nu vrea să ajung la autorităţi, deoarece ştie cât de periculoase sunt informaţiile pe care le deţin.

– Şi ce face facţiunea asta?

– Construieşte o flotă pentru exod, îi răspunse Clavain. O flotă pe care am văzut-o şi care este îndeajuns de mare pentru a-i evacua pe toţi Agregaţii din sistemul acesta, fiindcă în esenţă se pregăteşte o evacuare. S-a stabilit că este iminent un atac al lupilor la scară totală – aşa bănuiesc eu cel puţin – şi s-a decis că soluţia cea mai bună este fuga.

– Şi ce-i aşa de aberant în asta? zise Xavier. Şi noi am fi procedat la fel, dacă ar fi însemnat să ne salvăm pielea.

– Poate că da, spuse Clavain simţind o admiraţie stranie pentru cinismul tânărului. Dar mai există o complicaţie. Cu ceva timp în urmă, Agregaţii au construit un arsenal de arme apocaliptice. Nişte arme cu adevărat ale Judecăţii de Apoi, întrucât de atunci nu s-a

mai produs niciodată ceva similar. Ele s-au pierdut, însă acum au fost găsite. Agregații încearcă să pună mâna pe ele, sperând că vor fi o protecție suplimentară împotriva lupilor.

– Și unde sunt? întrebă Antoinette.

– În apropiere de Resurgam, în sistemul Delta Pavonis. Cam la douăzeci de ani de zbor de aici. Cineva – probabil actualul lor proprietar – le-a rearmat și în felul acesta au emis semnale de autodiagnoză pe care le-am receptat noi. Asta este îngrijorător în sine. Cuibul-Mamă a înființat o forță de recuperare a armelor și, perfect logic, au vrut să mă numească pe mine la conducerea ei.

– Stai așa, îl opri Xavier. V-ați duce tocmai până acolo doar ca să recuperați niște arme pierdute? N-ar fi mai simplu să construiți altele noi?

– Agregații n-o pot face, răspunse Clavain. Armele respective au fost construite cu foarte mult timp în urmă, în conformitate cu niște principii date uitării în mod deliberat după terminarea lor.

– Mi se pare cam dubios.

– N-am afirmat nicio clipă că aș cunoaște toate răspunsurile, replică Clavain.

– Bun. Presupunând acum că armele acestea ar exista cu adevărat, care ar fi pasul următor?

Clavain se aplecă mai mult spre cei doi, ținând berea între palme.

– Forța de recuperare nu-și va opri misiunea, chiar dacă nu mă mai are pe mine. Scopul dezertării mele este de a-i convinge pe demarhiști sau pe oricine dispus să asculte că trebuie să ajungă primii acolo.

Xavier o privi pe Antoinette.

– Așadar, vei avea nevoie de cineva cu o navă și poate de niște arme. De ce nu te duci direct la Ultranauți?

Clavain zâmbi obosit.

– Tocmai de la Ultranauți trebuie să încercăm să luăm armele. Nu vreau să complic lucrurile mai mult decât sunt deja.

– Multă baftă! zise Xavier.

– Da?

– Păi, o să cam ai nevoie.

Clavain aprobă din cap și ridică sticla.
– În cazul ăsta, toastez pentru mine!
Antoinette și Xavier îi imitară gestul.
– Pentru tine, Clavain!

După ce ieșiră din bar, Clavain se despărți de ei, rugându-i doar să-i indice trenul-obadă pe care trebuia să-l ia. La intrarea în Caruselul New Copenhagen nu existaseră formalități vamale, însă, potrivit spuselor lui Antoinette, dacă dorea să plece în alt punct din Centura Ruginită, trebuia să treacă printr-o verificare de securitate. Asta îi convenea de minune; nu se putea gândi la o cale mai bună prin care să se prezinte autorităților. Avea să fie examinat și sondat și avea să i se stabilească identitatea de Agregat. Alte teste urmau să dovedească mai presus de orice îndoială că era într-adevăr persoana care susținea că este, pentru că ADN-ul lui, în general nemodificat, avea să-l definească drept om născut pe Pământ în secolul XXII. După aceea Clavain nu mai avea o idee reală despre ce se putea întâmpla. Spera ca răspunsul să nu fie execuția lui imediată, totuși era o reacție pe care nu putea s-o elimine complet din calcul. Nădăjduia doar că va fi în stare să-și prezinte esența mesajului înainte de a fi prea târziu.

Antoinette și Xavier îi arătară ce tren-obadă să ia și se asigurară că avea bani destui pentru bilet. Flutură din braț spre ei când trenul porni din gară și ruina ponosită a navei lui Lyle Merrick dispăru înapoia curburii line a habitatului.

Clavain închise ochii și-și reglă rata conștiinței la raportul trei la unu, furând câteva momente de calm înainte de a ajunge la destinație.

CAPITOLUL 20

Thorn fusese pregătit să se certe cu Vuilleumier, dar ea îi acceptase dorințele cu o ușurință surprinzătoare. Îl anunță că asta nu însemna că ar fi privit altfel decât cu îngrijorare ideea plonjării în centrul activității Inhibitorilor din jurul lui Roc, totuși dorea ca bărbatul să creadă că ea era complet sinceră în privința amenințării. Și dacă unica modalitate de a-l convinge era să-l lase să vadă totul din apropiere, atunci avea să-i satisfacă dorințele.

– Dar să nu uiți nicio clipă că este o acțiune foarte periculoasă. Acum ne găsim în teritoriu necartografiat.

– Inchizitoare, n-aș zice că până acum am fi fost în siguranță. Puteam fi atacați în orice clipă. În ultimele ore am fost de altfel în raza de bătaie a unor arme *umane*, nu-i așa?

Nava care semăna cu un cap de șarpe cobora spre pătura superioară a atmosferei gigantei gazoase. Traiectoria avea să-i ducă aproape de punctul de impact al unuia dintre tuburile extrudate, la numai o mie de kilometri de aerul torturat din jurul zonei de coliziune care semăna cu un ochi. Senzorii lor nu puteau distinge nimic sub haosul acela, doar o senzație vagă că tubul continua să se afunde mai mult în Roc, neafectat de impact.

– Thorn, noi avem de-a face cu o mașină extraterestră. Dacă vrei, poți spune că are psihologia unei mașini extraterestre. Este adevărat că deocamdată nu ne-au atacat și nici n-au dovedit cel mai vag interes față de vreuna dintre activitățile noastre, ba nu s-au sinchisit nici să radă viața de pe suprafața Resurgamului, dar asta

nu înseamnă că nu există un prag peste care am putea trece din greșeală, dacă nu suntem foarte prudenți.

– Și crezi că acțiunea asta ar fi o imprudență?

– Mă îngrijorează, însă dacă asta vrei...

– Inchizitoare, nu-i vorba despre simpla mea convingere.

– Este nevoie să mi te adresezi mereu așa?

– Poftim?

Femeia făcu un reglaj al comenzilor și Thorn auzi pârâituri orchestrate, când carcasa navei se remodelă pentru inserție transatmosferică optimă. În exterior nu se mai vedea acum decât giganta gazoasă, Roc.

– Nu trebuie să-mi spui mereu așa.

– Preferi să-ți spun Vuilleumier?

– Prenumele meu este Ana. Mă simt mult mai în largul meu cu el. Poate că nici eu n-ar trebui să-ți spun Thorn.

– Thorn este foarte bine. E un nume cu care m-am obișnuit și pare să mi se potrivească excelent. Și n-aș vrea să ajut prea mult Casa Inchiziției în investigațiile ei, nu?

– Noi știm exact cine ești tu. Ai văzut dosarul.

– Da, l-am văzut, dar am rămas cu impresia clară că n-ați fi foarte doritoare să-l folosiți împotriva mea, nu-i așa?

– Ești util pentru noi.

– Nu tocmai la asta mă refeream.

Continuară coborârea în Roc, fără să mai vorbească pentru câteva minute. Tăcerea fu întreruptă doar de ocazionalele piuituri sau avertismente vocale ale consolei. Nava nu era deloc entuziasmată de ceea ce i se cerea și continua să ofere sugestii despre ce ar fi preferat să facă.

– Cred că noi suntem ca niște insecte pentru mașini, rosti Vuilleumier în cele din urmă. Ele au venit să ne extermine, ca niște specialiști în deratizare. Nu se obosesc să ucidă unu sau doi dintre noi – deoarece știu că nu va însemna o diferență importantă. Chiar dacă le-am înțepa, nu sunt sigur că am provoca răspunsul la care ne așteptăm. Ele vor continua să-și facă treaba, lent și metodic, știind că pe termen lung va fi mai mult decât suficientă.

– Atunci suntem în siguranță acum, asta vrei să spui?

– Nu-i decât o ipoteză, nu ceva pe care aș fi dispusă să-mi pariez viața. Dar este clar că noi nu-nțelegem tot ce fac ele. Activitatea lor trebuie să aibă un scop mai important. Trebuie să aibă un motiv; nu poate fi pur și simplu anihilarea vieții în sine. Și chiar dacă ar fi asta, chiar dacă ele n-ar fi altceva decât mașini ucigașe lipsite de minte, tot ar exista modalități mai eficiente pentru a proceda.

– Atunci care-i teoria ta?

– Că n-ar trebui să ne bazăm pe felul cum înțelegem noi evenimentele astea, tot așa cum o insectă nu înțelege programele de deratizare și combatere a dăunătorilor.

Femeia își încleștă brusc maxilarele și apăsă cu podul palmei pe un element de comandă.

– Bun! Ține-te bine. O să urmeze niște zdruncinături.

Două pleoape blindate glisară în jos peste ferestre, acoperind panorama. Aproape imediat Thorn simți nava uruind, așa cum face un automobil care iese de pe autostradă și intră pe un drum de pământ. În plus, acum avea greutate – o presiune foarte slabă îl apăsa în scaun și sporea constant.

– De fapt, rosti el, cine ești tu, Ana?

– Știi cine sunt. Am mai discutat despre asta.

– Să știi că discuțiile acelea nu m-au satisfăcut chiar complet. Nava voastră are ceva... bizar, nu-i așa? N-aș putea preciza cu exactitate, dar tot timpul cât am fost la bordul ei, am avut impresia că tu și colega ta, Irina, vă țineați respirația. Parcă abia așteptați să mă evacuați de-acolo.

– Thorn, tu ai de întreprins acțiuni urgente pe Resurgam. Irina n-a fost de acord de la bun început cu aducerea ta în navă. Ar fi preferat să rămâi pe planetă și să începi organizarea operațiunilor de evacuare.

– Câteva zile în plus sau în minus chiar n-ar fi contat. Nu, în niciun caz n-a fost vorba despre asta. Mai există ceva. Voi două ascundeți ceva sau sperați ca eu să nu observ ceva. Atât doar că nu-mi pot da seama despre ce-i vorba.

– Trebuie să ai încredere în noi.

– Din felul cum vă purtați, este cam dificil.

– Ce altceva am fi putut face? Ți-am arătat nava, da? Ai văzut că-i reală. Are capacitate suficientă pentru a evacua planeta. Ți-am arătat până și hangarul navetelor.

– Este adevărat, totuși mă pun pe gânduri chestiile pe care nu mi le-ați arătat.

Uruitul se înteți se. Se părea că nava ar fi coborât pe o pârtie înghețată, izbindu-se la răstimpuri de pietroaie îngropate sub zăpadă. Carcasa trosnea și se remodela întruna, străduindu-se pentru o tranziție lină. Thorn constată că se simțea simultan surescitat și îngrozit. Până atunci mai intrase o singură dată în atmosfera unei planete, când părinții îl aduseseră, în copilăria sa, pe Resurgam. Atunci fusese înghețat și fără cunoștință și nu-și amintea episodul, tot așa cum nu-și amintea nașterea lui în Orașul Abisului.

– Nu ți-am arătat totul, spuse Vuilleumier, întrucât nu știm dacă toată nava este sigură. Nu știm ce fel de curse este posibil să fi lăsat în urmă echipajul Voliovei.

– Nu mi-ați permis nici măcar s-o văd din exterior.

– Nu era convenabil. Apropierea noastră...

– N-avea nicio legătură cu asta. Nava are ceva ce nu mă puteți lăsa să văd, așa-i?

– De ce mă întrebi asta tocmai acum?

Thorn surâse.

– Credeam că gravitatea situației îți va atrage toată atenția.

Femeia nu răspunse.

Brusc, zborul deveni mai lin. Fuzelajul pârâi și se remodelă pentru ultima oară. Vuilleumier mai aștept câteva minute, apoi ridică pleoapele blindate. Thorn clipi des înaintea intruziunii bruște a luminii zilei. Se aflau în interiorul atmosferei lui Roc.

– Cum te simți? întrebă ea. Greutatea ți s-a dublat de când am suit la bordul navei.

– Mă descurc eu.

Nu era foarte rău, dacă nu trebuia să se miște.

– Cât de adânc ai coborât?

– Nu foarte mult. Presiunea este cam jumătate de atmosferă. Stai așa...

Se încruntă spre unul dintre display-uri și atinse comenzi de sub el, astfel că imaginea comută prin benzi de culori pastelate. Thorn văzu o siluetă simplificată a navei în care se găseau, înconjurată de cercuri concentrice pulsatorii. Bănui că era o formă de radar și văzu cum la limita display-ului apărea și dispărea o pată luminoasă micuță. Femeia atinse alt element de comandă și cercurile concentrice se strânseră, apropiind pata. Apărea, dispărea și apărea din nou.

– Ce este? întrebă Thorn.

– Nu știu. Radarul pasiv spune că ne urmărește ceva, la treizeci de mii de kilometri. Nu văd nimic pe vreo traiectorie de interceptare. Este ceva mic și nu pare să se apropie, totuși nu-mi place.

– N-ar putea fi o eroare a navei?

– Nu sunt sigură. Este posibil ca radarul să detecteze un semnal fals de la vârtejul din siajul nostru. Aș putea comuta pe baleiere activă concentrată, însă nu vreau să provoc nimic în mod inutil. Propun să plecăm de aici cât mai putem. Eu cred ferm în ascultarea avertismentelor.

Thorn ciocăni cu degetul în consolă.

– De unde știu eu că n-ai aranjat să apară baubaul ăsta?

Ea râse cu hohotul brusc și nervos al unei persoane luate complet prin surprindere.

– Crede-mă, n-am făcut-o.

Bărbatul aprobă din cap, simțind că-i spunea adevărul... sau că mințea realmente foarte bine.

– Poate că nu, însă tot vreau să ne duci spre locul impactului. Nu plec până nu văd ce se întâmplă aici.

– Vorbești serios, așa-i?

Vuilleumier îl aștepta să răspundă, însă Thorn nu zise nimic, ci o privi inexpresiv.

– Bine, zise ea până la urmă. Ne vom apropia suficient cât să poți vedea cu ochii tăi, dar nu mai mult. Iar dacă chestia cealaltă dă vreun semn că vine spre noi, am plecat imediat. Ai înțeles?

– Bineînțeles, zise el împăciuitor. Ce crezi, că am tendințe sinucigașe?

Femeia stabili o traiectorie de apropiere. Punctul de impact se deplasa cu treizeci de kilometri pe secundă față de atmosfera lui Roc, o viteză determinată de mișcarea orbitală a satelitului care extruda tubul. Ei veneau din urma lui, urmărind punctul de impact, dar cu viteză tot mai mare. Fuzelajul se contorsionă din nou, adaptându-se la numerele Mach ce creșteau; în tot acest timp pata de pe radar rămase înapoia lor, definindu-se și încețoșându-se, dispărând complet câteodată, totuși fără să se deplaseze față de poziția lor.

– Parcă mă simt mai ușor, observă Thorn.

– O să te simți și mai ușor. Aproape că am ieșit iarăși pe orbită. Dacă mai creștem viteza, va trebui să acționez jeturile de poziționare ca să ne păstreze la altitudinea asta.

În spatele impactului, atmosfera era turbulentă, cu cheaguri, reacții chimice rare pătând straturile de nori cu nuanțe roșii și vermillon mânjite ca de funingine. Fulgere licăreau de la un orizont la celălalt, arcuindu-se pe cer în poduri argintii întrerupte, când se egalau diferențele de sarcini tranzitorii. Bulboane furioase se roteau aidoma unor tornade. Numeroșii senzori pasivi ai navei testau în față, scotocind după o traiectorie printre furtuni.

– Încă nu văd tubul, zise Thorn.

– Nici n-o să-l vezi până nu ne apropiem mai mult. Are diametrul de numai treisprezece kilometri și mă îndoiesc că am putea vedea la distanță mai mare de o sută de kilometri, indiferent de direcție, chiar și dacă n-ar fi furtunile.

– Tu ai vreo idee ce fac mașinile?

– Aș fi vrut să am.

– În mod evident, este inginerie planetară. Au dezintegrat trei corpuri cerești pentru asta, deci este ceva serios.

Își continuară apropierea, iar zborul deveni tot mai agitat. Vuilleumier cobora și ridica naveta cu zeci de kilometri, până ce decise să nu mai riște utilizarea radarului Doppler. După aceea păstră o altitudine constantă și nava se cabră și se zgudui, traversând vârtejuri și ziduri forfecătoare. Alarmele zbierau o dată la câteva minute,

când și când femeia înjura în șoaptă și tasta o succesiune de comenzi rapide. În jurul lor aerul se întuneca tot mai mult. Nori negri măreți se umflau și se legănau, contorsionați în gigantice forme viscerale. Fulgere mai mari decât niște orașe șfichiuiau într-o clipită pe lângă ei. În față, aerul pulsa și strălucea de descărcări electrice constante: ramificații alb-orbitoare și perdele mișcătoare albastru-deschis. Pătrundeau într-un buzunar planetar de infern.

– Nu ți se mai pare o idee chiar așa de bună acum, este? comentă Vuilleumier.

– Nu contează, replică Thorn. Menține-ne pe vectorul ăsta. Baubaul nu s-a apropiat, nu? Poate că n-a fost decât o reflexie pe siajul nostru.

Pe când vorbea, altceva de pe consolă îi atrase atenția lui Vuilleumier. O alarmă începu să urle, urmată de un cor de glasuri multilingve care țipau mesaje de avertizare incomprehensibile.

– Senzorul masic spune că la șaptezeci de kilometri în fața noastră este ceva, anunță ea. Pare că ar fi alungit – geometria câmpului este cilindrică, cu o atenuare „r" inversată. Ăsta trebuie să fie copilașul nostru.

– Cât mai avem până să-l putem vedea?

– O s-ajungem acolo în cinci minute. Reduc viteza. Ține-te bine.

Când Vuilleumier decelera, Thorn se aplecă în scaun, dar harnașamentul de siguranță îl ținu pe loc. Numără în gând cinci minute, apoi alte cinci. Pata de pe display-ul radarului pasiv își păstra poziția relativă, încetinind odată cu ei. În mod bizar, zborul deveni mai lin. Norii începură să se rarefieze, activitatea electrică sălbatică deveni o simplă pulsație constantă și îndepărtată de o parte și de cealaltă a lor. Totul degaja o oribilă senzație de irealitate.

– Presiunea atmosferică scade, anunță Vuilleumier. Cred că înapoia tubului este un siaj de presiune redusă. Tubul trece cu viteză supersonică prin atmosferă, așa că aerul nu poate să năvălească imediat și să umple breșa. Noi suntem în interiorul conului Mach al tubului, ca și cum am zbura exact în urma unui vehicul supersonic.

– După cum vorbești, pari foarte pricepută... pentru o Inchizitoare, cel puțin.

– Am fost nevoită să învăț. Și am avut o profesoară bună.

– Pe Trina? întrebă el amuzat.

– Noi două formăm o echipă destul de bună. Deși lucrurile n-au stat întotdeauna așa.

Femeia privi înainte și indică:

– Uite! Cred că se poate vedea ceva. Haide să încercăm să mărim imaginea și după aia s-o ștergem naibii înapoi în spațiu!

Pe display-ul principal al consolei apăru o imagine a tubului. Acesta cobora în atmosferă de deasupra lor, abătându-se spre orizontală cu un unghi de patruzeci-patruzeci și cinci de grade. Pe fundalul de culoarea ardeziei al atmosferei, se vedea o linie de argint strălucitor, aidoma pâlniei unei tornade. Puteau zări cam optzeci de kilometri din lungimea sa; deasupra și dedesubt dispărea în ceață sau în nori clocotitori. În lungul tubului nu se percepea nicio mișcare, deși cobora în adânc cu viteza de un kilometru la fiecare patru secunde. Părea să fie suspendat, ba chiar nemișcat.

– Nu se vede niciun alt semn, comentă Thorn. Nu știu exact la ce mă așteptam, dar credeam că ar mai fi ceva. Poate mai în adânc. Poți să mai înaintezi?

– Va trebui să traversăm limita transsonică și va fi mult mai dur decât orice prin care am trecut până acum.

– Și nu putem face față?

– Putem încerca.

Vuilleumier se strâmbă și acționă din nou comenzile. În fața tubului, aerul era perfect calm și nemișcat, fără să aibă habar de unda de șoc care gonea spre el. Ultima trecere a tubului la pasajul anterior al satelitului fusese cu mii de kilometri în lateralul traiectoriei actuale. Imediat în fața tubului, aerul era comprimat într-un strat fluid gros de numai câțiva centimetri, care determina o undă de șoc în formă de V în fiecare punct de pe lungimea tubului. Era imposibil să ajungi în fața tubului fără să treci prin aripa aceea de aer enorm de comprimat și încălzit; exceptând

cazul în care Vuilleumier ar fi acceptat un ocol de multe mii de kilometri.

Trecură pe lângă una dintre laturile tubului. Strălucea roșu-vișiniu în lungul muchiei conducătoare, dovada energiilor de frecare disipate în trecerea sa. Nu se zărea însă niciun semn că ar fi afectat mașina extraterestră.

– Este dirijat în jos, zise Thorn, dar acolo nu există deocamdată nimic. Doar mult gaz.

– Nu-i numai gaz, explică Vuilleumier. La câteva sute de kilometri mai jos, gazul se transformă în hidrogen lichid, iar sub el se găsește hidrogen metalic pur. Și undeva sub el este un nucleu de roci.

– Ana, ai vreo idee cum ar putea proceda mașinile dacă ar vrea să dezintegreze o planetă ca asta doar pentru a ajunge la rocile acelea?

– Nu, n-am habar. Poate că suntem pe punctul să aflăm.

Ajunseră la limita transsonică. Pentru o clipă Thorn crezu pur și simplu că nava se va rupe, că, într-un final, îi ceruseră prea mult. Carcasa mai pârâise și până atunci, dar acum – pentru o clipă – o auzi zbierând realmente. Consola se aprinse roșu, apoi se stinse. Pentru o clipă oribilă, totul amuți, după care ei traversară limita și pătrunseră în aerul nemișcat. Consola reveni la viață, bâlbâindu-se, și un cor de glasuri începură să urle avertizări din pereți.

– Am trecut, zise Vuilleumier. Și suntem întregi, cred. Totuși zic să nu ne forțăm norocul...

– De acord, însă dacă tot am ajuns până aici... ar fi prostește să nu aruncăm o privire și mai în adânc, nu crezi?

– Nu.

– Dacă vreți să vă ajut, vreau să știu în ce mă bag.

– Nava nu poate rezista.

Thorn zâmbi.

– Tocmai a rezistat la mai multe decât ai zis că va fi în stare vreodată. Nu mai fi așa de pesimistă.

Reprezentanta demarhiștilor intră în camera de reținere și-l privi. Înapoia ei se aflau trei polițiști Ferrisville, cei cărora el li

se predase la terminalul de plecări, și patru soldați demarhiști. Cei din urmă își abandonaseră armele, totuși izbuteau să arate amenințători în blindajele energetice roșu-aprins. Clavain se simți bătrân și fragil, știind că se afla complet la mila noilor sale gazde.

– Mă numesc Sandra Voi, rosti femeia, iar tu trebuie să fii Neil Clavain. De ce m-ai chemat aici, Clavain?

– Sunt în proces de dezertare.

– Nu la asta m-am referit. Vreau să spun de ce m-ai chemat tocmai pe mine? Oficialii Convenției au spus că m-ai cerut anume pe mine.

– Am crezut că mă vei putea asculta obiectiv. Am cunoscut-o pe una dintre rudele tale. Dacă nu mă înșel, trebuie să fi fost străbunica ta, dar nu sunt sigur. În ziua de azi îmi vine greu să țin evidența generațiilor.

Femeia trase celălalt scaun alb și se așeză vizavi de el. Demarhiștii pretindeau că sistemul lor politic considera ierarhia un concept demodat. În loc de căpitani, ei aveau comandanți de navă, iar în loc de generali aveau specialiști în planificări strategice. Bineînțeles, specializările acelea necesitau însemne vizuale, însă Sandra Voi s-ar fi încruntat la orice insinuare că numeroasele barete și benzi colorate ce-i traversau de-a curmezișul pieptul tunicii ar fi indicat ceva atât de demodat precum statutul militar.

– În ultimii patru sute de ani n-a existat altă Sandra Voi, spuse ea.

– Știu, ultima a murit pe Marte în timpul unei tentative de negociere a păcii cu Agregații.

– Vorbești acum despre un trecut foarte îndepărtat.

– Ceea ce nu înseamnă însă că n-ar fi adevărat. Sandra Voi și cu mine am făcut parte din aceeași misiune de menținere a păcii. Eu am dezertat la Agregați la scurt timp după moartea ei.

Ochii mai tinerei Sandra Voi priviră pentru o clipă în gol și implanturile lui Clavain percepură traficul de date care-i ieșea și intra în craniu. Asta îl impresionă. După Epidemie, puțini demarhiști aveau augmentări neurale.

– Arhivele noastre susțin altceva.

Clavain arcui o sprânceană.

– Serios?

– Da. Potrivit informațiilor noastre, Clavain a mai trăit doar un secol și jumătate după ce a dezertat. Este imposibil ca tu să fii el.

– Am părăsit spațiul uman într-o expediție interstelară și am revenit recent. De aceea nu există multe date despre mine în ultima perioadă. Dar asta contează oare? Convenția a verificat deja că sunt un Agregat.

– Ai putea fi o capcană. De ce ai dori să dezertezi?

Femeia îl surprinsese din nou.

– Și de ce n-aș fi dorit s-o fac?

– Poate că ai citit prea multe ziare de-ale noastre. În cazul în care ai făcut-o, am niște știri reale pentru tine: tabăra voastră este pe punctul de a câștiga războiul. Dezertarea unui singur păianjen va fi lipsită de importanță acum.

– Nici nu m-am gândit că dezertarea mea va avea importanță, spuse Clavain.

– Și atunci?

– Nu de aceea doresc să dezertez.

Coborâră întruna, păstrându-se mereu în fața undei de șoc transsonic a mașinii Inhibitorilor. Pata de pe display-ul radarului pasiv – cea care-i urmărea de la treizeci de mii de kilometri depărtare – rămase prezentă, apărând și dispărând, însă nepărăsindu-i niciodată complet. Lumina de afară se diminuă constant, până când cerul de deasupra lor deveni cu doar o nuanță imperceptibilă mai strălucitor decât adâncurile negre și nemișcate de dedesubt. Ana Khouri dezactivă lumina interioară din cabină, sperând că în felul acela exteriorul va fi mai vizibil, însă îmbunătățirea era doar marginală. Unica sursă reală de lumină era linia roșie-vișinie a muchiei conducătoare a tubului, dar până și ea devenise mai stinsă decât înainte. Acum tubul se deplasa cu numai douăzeci și cinci de kilometri pe secundă față de la atmosferă; își mărise de asemenea unghiul coborârii, plonjând aproape vertical spre zonele de tranziție, unde atmosfera își creștea densitatea la nivelul hidrogenului lichid.

Femeia făcu o grimasă la auzul altei avertizări de presiune.

– Nu mai putem coborî prea mult. Vorbesc foarte serios acum. Vom fi striviți. Afară sunt deja cincizeci de atmosfere, iar chestia aia continua să ne urmărească.

– Doar un pic mai aproape. Putem ajunge la zona de tranziție?

– Nu, rosti ea apăsat. Nu cu nava asta. Ea este echivalentul unei ființe care respiră aer. În hidrogen lichid se va împotmoli, după care ne vom prăbuși și vom fi striviți în implozia carcasei. *Nu* este un mod plăcut de a muri.

– Tubul nu pare deranjat de presiune, nu? Probabil coboară mult mai mult. Cât crezi că au construit deja? Un kilometru la patru secunde, nu? Asta înseamnă cam o mie de kilometri pe oră. De acum ar trebui să fie destul de lung ca să dea ocol planetei de mai multe ori.

– Nu știm dacă se întâmplă asta.

– Nu, dar putem emite o ipoteză fondată. Știi la ce mă gândesc întruna?

– Sunt sigură c-o să-mi spui, replică femeia.

– La bobinaje. Așa cum au motoarele electrice, știi? Sigur că da, zâmbi Thorn, m-aș putea înșela.

Se mișcă apoi pe neașteptate. Ana nu se așteptase și, pentru o clipă – în ciuda antrenamentului ei militar –, rămase încremenită de surprindere. Bărbatul se ridicase din scaun și se propulsase prin cabină spre ea. Avea greutate, deoarece se deplasau cu viteză mult mai mică decât cea orbitală, însă străbătu spațiul cu ușurință, cu mișcări fluide și atent plănuite. O trase cu blândețe din scaunul pilotului. Ea se împotrivi, dar Thorn era mult mai puternic și îndeajuns de priceput ca să-i pareze mișcările defensive. Sigur că da, ea nu-și uitase instruirea de soldat, însă tehnica nu putea oferi foarte multe avantaje, mai ales împotriva unui oponent la fel de iscusit.

– Ușurel, Ana, ușurel. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmpla, Thorn o instalase în scaunul pentru pasager. O sili să se așeze cu brațele încrucișate, apoi îi trase strâns plasa de siguranță peste piept. O întrebă dacă putea să respire, după care strânse plasa și mai tare. Femeia se zbătu, dar plasa se contractă prompt, ținând-o locului.

– Thorn..., rosti ea.

El se așează pe locul pilotului.

– Bun. Cum vrei să procedăm în continuare? O să-mi spui tot ce vreau să știu sau trebuie să recurg la niște mijloace suplimentare de convingere?

Acționă apoi comenzile. Nava se cutremură și răsunară alarme.

– Thorn...

– Scuze. Părea destul de ușor când te-am privit cum faci. Poate că aparențele înșală, așa-i?

– Tu nu poți pilota nava asta.

– Am început însă destul bine, nu crezi? Ia să vedem... ce face chestia asta?

Urmă altă reacție violentă din partea navei. Alte alarme țipară. Totuși, greoi, nava începuse să-i răspundă la comenzi. Khouri văzu cum se înclină orizontul artificial. Virau. Thorn executa o întoarcere strânsă la tribord.

– Optzeci de grade..., citi el cu glas tare. Nouăzeci... o sută...

– Nu! Ne duci direct înapoi spre unda de șoc.

– Exact asta și vreau. Crezi că va rezista carcasa? Păreai să crezi că era deja tensionată. Ei bine, în curând vom afla asta, nu?

– Thorn, nu știu ce plănuiești...

– Nu plănuiesc absolut nimic. Încerc doar să ajungem într-o poziție de pericol real și iminent. Nu-i cât se poate de clar?

Femeia încercă iarăși să se elibereze prin zvârcoliri, însă era inutil. Thorn fusese foarte inteligent. Nu era de mirare că ticălosul evitase atâta vreme să fie prins de guvern. Trebuia să-l admire pentru asta, chiar dacă o făcea fără chef.

– N-o să reușim, zise ea.

– Nu, poate că n-o să reușim și cred că felul în care pilotez eu n-o să ajute prea mult. Ceea ce face totul cu atât mai simplu. Răspunsuri – asta-i tot ce doresc.

– Ți-am spus totul...

– Nu mi-ai spus absolut nimic. Vreau să știu cine ești. Știi când am început să am bănuieli?

– Nu, zise Ana înțelegând că bărbatul n-avea să facă nimic până nu-i răspundea.

– Glasul Irinei m-a pus pe gânduri. Eram sigur că-l mai auzisem cândva. Iar în cele din urmă mi-am reamintit. Era proclamația Iliei Voliova către Resurgam, cu scurt timp înainte să înceapă să distrugă coloniile de pe suprafață. A fost cu foarte mult timp în urmă, dar rănile vechi se vindecă greu. Aș zice că nu-i doar o simplă asemănare de familie.

– Ai înțeles complet greșit.

– Serios? Atunci poate c-o să mă lămurești tu.

Răsunară alte alarme. Thorn redusese viteza, totuși înaintau cu câțiva kilometri pe secundă spre unda de șoc. Femeia spera că de vină era doar imaginația ei, dar i se părea că zărește dunga roșie-vișinie sosind spre ei prin beznă.

– Ana...? spuse el cu glas dulce și nepăsător.

– Lua-te-ar dracu', Thorn!

– Aha. Mi se pare deja că progresăm.

– Oprește-te! Întoarce nava!

– Imediat. Doar să aud cuvintele fermecate din partea ta. O mărturisire, asta aștept.

Ea inspiră adânc. Asta era, deci. Spulberarea tuturor planurilor lor bine gândite și derulate fără grabă. Mizaseră pe Thorn, dar el fusese mai isteț. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta, chiar ar fi trebuit. Iar Voliova, fir-ar ea a naibii, avusese dreptate. Fusese o greșeală simplul fapt că-i îngăduiseră să se apropie de *Nostalgia*. Ar fi trebuit să găsească altă cale pentru a-l convinge. Voliova ar fi trebuit să ignore protestele lui Khouri...

– Spune cuvintele, Ana.

– Bine. *Bine*, la dracu'! Ea este triumvira. Ți-am spus o grămadă de minciuni din capul locului. Ești mulțumit acum?

Thorn nu răspunse imediat. Spre recunoștința femeii, se ocupă de întoarcerea navei. Accelerația o apăsă și mai tare în cușetă când Thorn goni înaintea undei de șoc. Iar din întuneric se repezea către ei o linie roșu-deschis, ca tăișul însângerat al sabiei unui călău. Khouri o privi cum creștea, până ce imaginea de la pupa deveni un zid

stacojiu, strălucitor ca metalul topit. Alarmele de coliziune urlară şi glasurile de avertisment multilingve se contopiră într-un unic cor agitat. Apoi un fundal de cer începu să se închidă de o parte şi de alta a liniei roşii, ca două cortine gri-închis. Linia se subţie apoi tot mai mult, rămânând în urma lor.

– Cred c-am reuşit, spuse Thorn.

– Eu nu cred asta.

– Poftim?

Femeia făcu semn cu bărbia spre display-ul radarului. Nu se mai zărea pata ce fusese înapoia lor încă de când pătrunseseră în atmosfera lui Roc, dar o mulţime de semnături radar se apropiau din toate părţile. Erau cel puţin zece-douăsprezece obiecte noi, lipsite de caracteristica tranzitorie a ecoului anterior. Aveau viteza de câţiva kilometri pe secundă şi convergeau evident spre nava lui Khouri.

– Cred că tocmai am provocat un răspuns, zise Khouri cu glas mai calm decât se aşteptase ea însăşi. Se pare că există totuşi un prag, iar noi tocmai l-am traversat.

– O să ridic nava ca să ieşim de-aici cât mai repede.

– Crezi că va conta câtuşi de puţin? Ei vor ajunge aici în zece secunde. Cred că acum ai căpătat dovada pe care o doreai. Bucură-te de momentele astea fiindcă s-ar putea să nu dureze prea mult.

Bărbatul o privi şi lui Khouri i se păru că vede admiraţie tăcută.

– Ai mai fost aici, aşa-i?

– Aici?

– În pragul morţii. Pentru tine nu înseamnă mare lucru.

– Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar aş prefera să fiu altundeva.

Formele convergente străbătuseră ultimul cerc concentric de pe display. Se aflau acum la numai câţiva kilometri de navă şi încetineau pe măsură ce se apropiau de ea. Khouri ştia că acum putea să direcţioneze senzorii activi spre ele. Poziţia le fusese deja deconspirată şi n-ar fi pierdut nimic dacă priveau mai detaliat obiectele convergente. Se apropiau din toate părţile şi, deşi între ele continuau să existe interstiţii mari, ar fi fost complet inutil să încerce să fugă. Cu un minut în urmă nici nu fuseseră acolo; în mod clar,

puteau traversa atmosfera ca și cum n-ar fi existat. Thorn urca acum foarte abrupt și, deși femeia ar fi procedat absolut la fel, știa că asta nu conta deloc. Se apropiaseră prea mult de inima lucrurilor și acum aveau să plătească pentru curiozitatea lor, exact așa cum se întâmplase cu Sylveste cu ani în urmă.

Datele afișate de radarele active erau afectate de formele în permanentă transformare ale mașinilor ce se apropiau. Senzorii masici înregistrau semnale-fantomă la limita absolută a sensibilității lor, abia separabile de fundalul câmpului lui Roc, însă dovezile vizuale erau fără echivoc. Forme întunecate distincte înotau spre nava lor prin atmosferă. Khouri își dădu seama că „înotau" era termenul exact, deoarece exact asta părea: o mișcare complexă, curgătoare, zvârcolitoare, unduitoare – așa cum înaintează o caracatiță prin apă. Mașinile aveau mărimea navei și erau alcătuite din multe milioane de elemente mai mici, ca un dans permanent și șerpuitor de cuburi negre pe multe scări de mărime. Aproape niciun detaliu nu era vizibil dincolo de negrul absolut și mișcător al siluetelor, totuși la răstimpuri o lumină albastră sau mov licărea în interiorul acelor mase, reliefând un apendice sau altul. Nori de forme negre mai mici însoțeau fiecare ansamblu major, iar când ansamblurile se apropiară unele de celelalte, proiectară extensii între ele, cordoane ombilicale de mașini-fiice negre și fluide. Valuri de masă pulsau între nucleele principale, iar uneori o primară fisiona ori se contopea cu vecina ei. Fulgerele purpurii continuară să pâlpâie între formele ca din cerneală, alcătuind ocazional o carapace geometrică în jurul navei, înainte de a colapsa iarăși în ceva ce părea mult mai aleatoriu. Fără să vrea, în ciuda certitudinii pe care o avea că va muri, Khouri era fascinată. În același timp, spectacolul era dezgustător: simpla vedere a mașinilor Inhibitorilor cauza o greață oribilă, întrucât privea ceva care nu fusese plăsmuit în mod clar de inteligența umană. Modul cum se mișcau mașinile tăia respirația prin stranietate și Khouri știa în adâncul inimii că ea și Voliova își subestimaseră – dacă așa ceva era posibil – inamicul. Încă nu văzuseră nimic din ce era în stare acesta.

Mașinile se aflau acum la numai o sută de metri de navă. Formau o cochilie neagră care se închidea, strângându-se constant în jurul prăzii. Cerul era ocultat, vizibil doar printre filamentele tentaculare ale mașinilor conectate. Printre arcurile violete și jerbele de fulgere – perdele tremurătoare și globuri dansante de energie plasmatică restricționată –, Khouri distingea trompe groase de mașinării mișcătoare, care înaintau, testând, obscene și flămânde. Jetul de evacuare al navei continua să funcționeze în urma lor, însă mașinile erau aproape indiferente și jetul părea să treacă prin cochilia formată de ele.

– Thorn?

– Îmi pare rău, spuse bărbatul cu un regret ce păru autentic, dar a trebuit neapărat să știu. Dintotdeauna am împins lucrurile la extrem.

– Să știi că nu te învinovățesc prea mult. Este posibil ca și eu să fi procedat la fel dacă aș fi fost în locul tău.

– Asta înseamnă că amândoi am fi fost niște proști. Asta nu-i o scuză.

Carcasa zăngăni o dată și încă o dată. Zbieretul alarmei își schimbă tonalitatea: nu mai anunța colapsul iminent al presurizării sau pierderea vitezei, ci pur și simplu că fuzelajul era avariat, cercetat din exterior. Se auzi un hârșâit metalic respingător, de parcă cineva ar fi zgâriat cu unghiile o bucată de tablă, și extremitatea largă, prehensilă, a unei trompe de mașinării Inhibitoare se lăți peste ferestrele cockpitului. Capătul ei circular era un mozaic mișcător de cuburi negre de dimensiunea degetului mare, a căror volbură avea o stranie însușire hipnotică. Khouri încercă să ajungă la comenzile care ar fi acoperit ferestrele cu obloane blindate, imaginându-și că ar fi putut câștiga o secundă sau două.

Carcasa trosni. Alte tentacule negre i se atașară. Unul câte unul, display-urile senzorilor începură să se înnegrească ori să fie acoperite de ceața paraziților statici.

– Ne-ar fi putut omorî până acum..., rosti Thorn.

– Este adevărat, însă cred că vor să știe cum arătăm.

Răsună apoi alt sunet, unul de care femeia se temuse. Era țipătul metalului rupt. Urechile i se înfundară când presiunea scăzu în interiorul navei și Khouri bănui că va muri în câteva secunde. Moartea prin depresurizare nu era cea mai atrăgătoare, totuși, mai bine așa decât să fie sufocată de mașinile Inhibitoare. Ce aveau să facă formele negre odată ajunse la ea – s-o dezintegreze în același fel în care procedau acum cu nava? Dar tocmai când formula gândul acela consolator, senzația de reducere a presiunii încetă și ea înțelese că, dacă existase o perforare a carcasei, fusese de scurtă durată.

– Ana, zise Thorn, privește!

Ușa care făcea legătură cu puntea de zbor era un perete unduitor de cerneală, ca un val mareic suspendat, perfect negru. Khouri simți curentul de aer provocat de mișcarea aceea constantă, ca și cum o mie de ventilatoare silențioase erau pornite și oprite consecutiv. Doar uneori o pulsație de lumină roz sau purpurie străbătea bezna, sugerând adâncuri teribile, pline de mașinării. Simți o ezitare. Mașinile pătrunseseră adânc în nava ei și știau probabil că ajunseseră la delicatul ei miez organic.

Ceva începu să iasă din perete. O proeminență de forma unui dom, lată cam cât coapsa lui Khouri, se mări și căpătă forma unui trunchi de arbore, pe măsură ce avansa în cabină. Extremitatea îi era ca un ciot bont, dar se mișca ușor într-o parte și în alta, de parcă ar fi adulmecat aerul. O pâclă neclară de mașini negre minuscule făceau dificilă concentrarea privirii pe marginile ciotului. Procesul se derulă în tăcere, exceptând ocazionale trosnituri sau pârâituri îndepărtate. Ciotul crescu din perete până ajunse la lungimea de un metru, iar între el și Thorn și Khouri mai era încă un metru de spațiu. Pentru o clipă încetă să se mai extindă și se legănă iarăși în lateral. Femeia zări ceva negru de mărimea unui muscoi, care țâșni pe lângă fruntea ei, apoi reveni în masa principală a trunchiului. După care, cu o groaznică inevitabilitate, trunchiul se bifurcă și-și continuă extinderea. Capătul despicat își îndreptă o parte către Khouri, iar cealaltă către Thorn. Creșteau prin unde fluide de cuburi ce pulsau în lungul lor, cuburile se contractau ori se dilatau înainte de a se fixa în pozițiile lor finale.

– Thorn, ascultă-mă, zise femeia. Putem distruge nava.

El încuviință o singură dată, scurt.

– Ce trebuie să fac?

– Eliberează-mă și o voi face eu. Nu va accepta de la tine ordinul de distrugere.

Bărbatul dădu să se miște, dar nu se clinti poate nici un centimetru, că tentaculul negru scoase brusc la iveală un apendice suplimentar care-l țintui. Procedase cu grijă – în mod clar, mașina nu dorea deocamdată să le cauzeze vreun rău în mod accidental –, însă Thorn era acum imobilizat.

– Măcar am încercat, mormăi Khouri.

Vârfurile ciotului ajunseseră la numai doi centimetri de ea. Se bifurcaseră și iar se bifurcaseră, așa că acum deasupra chipului ei se afla o mână neagră cu multe degete – sau apendice –, gata să-i intre în ochi, în gură, în nas, în urechi, ba chiar prin piele și oase. Degetele erau divizate la rândul lor în firișoare negre din ce în ce mai mici, care dispăreau până la urmă într-o ceață bronhială negru-cenușiu.

Trunchiul se retrase puțin și Khouri închise ochii, gândindu-se că mașina se pregătea să lovească. Apoi simți o înțepătură rece și ascuțită sub pleoape, atât de rapidă și de localizată, încât aproape că nici nu era o durere. După încă un moment simți același lucru undeva în interiorul canalului auditiv, iar peste altă clipă – deși nu avea o idee reală despre viteza cu care se derula acum timpul – mașina Inhibitorilor îi ajunse în creier. Urmă un torent de senzații, sentimente confuze și imagini care se revărsară într-o cascadă rapidă și aleatorie, însoțite de senzația că ea însăși era derulată și inspectată ca o bobină magnetică. Ar fi dorit să țipe ori să reacționeze în alt mod recognoscibil uman, însă era practic încremenită. Până și gândurile îi deveniseră înghețate, împiedicate de prezența invazivă a mașinilor negre. Masa ca un gudron i se infiltrase în toată ființa, până când aproape că nu mai rămăsese niciun fel de spațiu pentru entitatea care se considerase cândva Khouri. Cu toate acestea, rămăsese destul pentru a simți că exista un schimb bidirecțional de date, chiar și în timp ce mașina pătrundea în ea. Iar pe măsură ce

mașina îi stabili fluxuri de comunicare în craniu, femeia îi conștientiză în mod vag vastitatea neagră și înăbușitoare, care se extindea în afara capului ei, prin trunchi, prin navă, pentru a ajunge la norul de mașini care o înconjuraseră.

Îl percepu chiar și pe Thorn, conectat la aceeași rețea de culegere de informații. Gândurile lui, așa cum erau, le oglindeau perfect pe ale ei. Bărbatul era paralizat și apăsat, incapabil să strige sau măcar să-și imagineze eliberarea care ar fi sosit prin strigăt. Încercă să-l contacteze ori cel puțin să-l anunțe că ea continua să fie prezentă și că mai exista un om în univers care știa prin ce trecea el în clipele acelea. Simultan îl simți pe Thorn procedând similar, așa că își împletiră degetele prin spațiul neural, ca doi îndrăgostiți care se înecau în cerneală. Procesul analizării continuă și bezna pătrunse în părțile cele mai vechi ale minții lui Khouri. Era lucrul cel mai groaznic pe care-l simțise vreodată, mai rău decât orice tortură sau simulare a torturii pe care o cunoscuse vreodată pe Atuul lui Sky. Era mai rău decât orice îi făcuse vreodată Mademoiselle și unicul respiro consta în faptul că era doar vag conștientă de propria ei identitate. Când și aceea avea să dispară, ea n-avea să mai existe.

Apoi ceva se schimbă. La limita percepției prin intermediul canalelor de culegere a datelor, apăru o perturbare la periferia norului care îi înglobase nava. Thorn o simțea de asemenea: Khouri percepu un pâlpâit jalnic de speranță care ajungea la ea prin bifurcare. Nu avea însă niciun motiv pentru speranțe. Ei simțeau doar cum se regrupau mașinile, pregătindu-se pentru faza următoare a procesului de sufocare.

Se înșela.

Simți o a treia minte care îi pătrunse în gânduri, destul de distinct de a lui Thorn. Mintea aceasta era perfect limpede, iar gândurile ei nu erau afectate de strangularea întunecată și oprimantă a mașinilor. Simți de asemenea curiozitate, ba chiar o ușoară șovăială și, cu toate că percepu deopotrivă frică, nu detectă teroarea evidentă pe care o radia Thorn. Frica nu era decât un soi extrem de precauție. În același timp, Khouri recâștigă puțin din ea însăși, ca și cum strânsoarea neagră ar fi cedat.

A treia minte se apropie mai mult și femeia înțelese, cu atât șoc pe cât putea înregistra, că era o minte pe care o cunoștea. N-o întâlnise până atunci la nivelul acesta, însă forța personalității ei era atât de atotpătrunzătoare, încât părea o trâmbiță care suna un refren familiar. Era mintea unui bărbat care nu avusese niciodată mult timp pentru îndoială sau umilință și nici predispoziție spre compasiune față de problemele altora. Însă Khouri detectă și o scânteiere infimă de remușcare și ceva care putea fi chiar îngrijorare. Dar tocmai când ajunse la concluzia aceasta, mintea dispăru brusc, camuflându-se din nou, și ea îi percepu siajul puternic al retragerii.

Khouri urlă, și pe bună dreptate, deoarece era în stare să-și miște din nou corpul. În același moment, trunchiul se sfărâmă, dezintegrându-se cu un zornăit extrem de ascuțit. Când femeia deschise ochii iar, era înconjurată de un nor de cubulețe negre, care se izbeau unele de altele, rostogolindu-se în dezordine. Peretele negru se dezagrega. Văzu cum cubulețele încercau să se contopească, formând ocazional agregate negre mai mari care durau numai o secundă înainte de a se descompune și ele. Thorn nu mai era țintuit în scaun. Se mișcă, împingând în lături cuburi negre, până izbuti s-o elibereze pe Khouri din harnașamente.

– Ai idee ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el, articulând anevoie cuvintele.

– Da, încuviință femeia, dar nu sunt sigură dacă o cred.

– Spune-mi.

– Uită-te mai bine. Uită-te afară.

Thorn îi urmări privirea. În exteriorul navei, masa neagră înconjurătoare dovedea aceeași incapacitate de a rămâne coerentă ca și cuburile din interior. Ferestre se deschideau în cerul gol, închizându-se după aceea și redeschizându-se altundeva. Acolo, își dădu ea seama, mai exista ceva, în interiorul carapacei negre și grosolane care învăluia nava, fără să facă parte din ea, și în timp ce se mișca – deoarece părea că orbitează în jurul lor, descriind curbe largi și lenește –, masele negre și coagulate se îndepărtau iuți din calea ei. Era dificil să te concentrezi pe forma obiectului, însă Khouri avu impresia unui giroscop cenușiu ca oțelul și rotitor, un obiect

aproximativ sferic, alcătuit din numeroase straturi care se învârteau. În miezul lui, sau îngropată undeva în interior, exista o sursă pâlpâitoare de lumină roşu-întunecat, precum cornalina. Obiectul – o ducea cu gândul la o bilă care se rotea – avea diametrul de un metru, dar pentru că periferia i se dilata şi i se contracta în timp ce se învârtea, îi venea greu să aibă o certitudine. Tot ce ştia Khouri, singurul lucru de care putea fi sigură era că obiectul nu se aflase acolo anterior şi că maşinile Inhibitoare păreau în mod straniu neliniştite de prezenţa lui.

– Ne deschide o fereastră, rosti Thorn pe un ton uimit. Uită-te! Ne oferă o cale de evadare.

Khouri îl împinse din fotoliul de pilot.

– Atunci s-o folosim, zise ea.

Ieşiră încetişor din roiul de maşini Inhibitoare şi se îndreptară spre spaţiu. Pe radar, Khouri văzu cum cochilia rămâne în urmă şi se temu că va distruge bila roşie pâlpâitoare şi că va porni din nou după ei. Însă le permise să plece. Abia mai târziu ceva apăru cu viteză înapoia lor, cu aceeaşi semnătură radar pe care o văzuseră mai devreme. Însă obiectul fulgeră pur şi simplu pe lângă ei cu o acceleraţie înspăimântătoare, gonind spre spaţiul interplanetar. Femeia îl privi dispărând în direcţia lui Hades, steaua neutronică de la marginea sistemului.

Dar ea se aşteptase la asta.

De unde sosise măreaţa lucrare? Ce anume o declanşase? Inhibitorii nu aveau acces la datele respective. Era clar doar faptul că lucrarea trebuia efectuată numai de către ei şi că era cea mai importantă activitate care fusese pornită vreodată de un factor inteligent în istoria galaxiei, poate chiar în istoria universului.

Natura lucrării era simplitatea în sine. Vieţii inteligente nu i se putea permite să se răspândească în galaxie. Ea putea fi tolerată, chiar încurajată, când se limita la planete solitare sau la sisteme solare solitare.

Dar nu trebuia să infecteze galaxia.

În același timp însă nu era acceptabilă simpla extincție totală a vieții. Așa ceva ar fi fost fezabil tehnologic pentru orice cultură galactică matură, mai ales una care deținea practic controlul galaxiei. Hipernove artificiale puteau fi declanșate în pepiniere de stele, explozii sterilizatoare de un milion de ori mai eficiente decât supernovele. Stele puteau fi direcționate și azvârlite în orizonturile de evenimente ale găurii negre supermasive care dormea în centrul galaxiei, astfel încât distrugerea lor să alimenteze o rafală purificatoare de raze gama. Stele neutronice binare puteau fi încurajate să intre în coliziune prin manipularea delicată a constantei gravitaționale locale. Roiuri de mașini automultiplicatoare puteau fi dezlănțuite pentru a dezintegra corpuri cerești, în toate sistemele planetare din galaxie. Într-un milion de ani puteau fi pulverizate toate vechile planete din roci ale galaxiei. Intervenția profilactică în discurile protoplanetare din care se coagulau lumile ar fi putut împiedica formarea oricăror alte planete viabile. Galaxia s-ar fi sufocat în praful propriilor ei suflete moarte, strălucind roșie pe distanțe de megaparseci.

Toate acestea se puteau face.

Totuși, ideea nu era să nimicești viața, ci mai degrabă să o ții sub control. În ciuda aparentei ei imoralități, viața în sine era respectată cu sfințenie de Inhibitori. Aceștia existau în scopul final al păstrării ei, mai cu seamă a vieții înzestrate cu rațiune.

În același timp nu-i puteau îngădui să se răspândească.

Metodologia lor, șlefuită pe parcursul a milioane de ani, era simplă. Numărul sorilor viabili era prea mare pentru a putea fi urmăriți permanent; existau prea multe corpuri cerești pe care forme simple de viață se puteau autoamorsa brusc spre inteligență. De aceea Inhibitorii stabiliseră rețele de declanșatoare, artefacte enigmatice risipite prin galaxie. Amplasarea lor fusese astfel făcută încât exista o probabilitate însemnată ca o cultură emergentă să întâlnească unul dintre ele. Însă nu fuseseră concepute pentru a ademeni accidental culturi în spațiul cosmic. Declanșatoarele trebuiau să fie atrăgătoare, dar nu în mod exagerat.

Inhibitorii așteptau între stele și ascultau semnele ce anunțau că una dintre mașinăriile lor strălucitoare atrăsese o specie nouă. Iar după aceea, iute și fără minte, ei convergeau către locul noii evoluții.

Naveta militară în care sosise Sandra Voi era andocată la exterior, fixată prin gheare magnetice pe partea ventrală a Caruselului New Copenhagen. Îl duseră pe Clavain la bord și îi indicară unde să se așeze. Apoi îi puseră pe cap o cască neagră, care avea în față doar un vizor minuscul din sticlă. Casca avea scopul de a bloca semnalele neurale, împiedicându-l să interfereze cu mașinăriile din jur. Precauțiile lor nu-l surprinseră deloc. Era potențial valoros pentru ei – în ciuda comentariilor anterioare ale Sandrei Voi care sugeraseră contrariul, orice fel de dezertor putea juca un rol decisiv, chiar într-o fază atât de avansată a războiului –, totuși ca păianjen le putea cauza de asemenea prejudicii considerabile.

Naveta se desprinse din andocare și se îndepărtă de Carusel. În mod ciudat, ferestrele din carcasa blindată erau fixe. Prin sticla groasă de cincisprezece centimetri, zgâriată și aproape mată, Clavain văzu un trio de vehicule polițienești zvelte care-i urmăreau aidoma unor pești-pilot.

Arătă cu bărbia spre ele.

– Tratează problema cu toată seriozitatea.

– Ne vor escorta până la ieșirea din spațiul aerian al Convenției, zise Sandra Voi. Este procedura obișnuită. Noi avem relații foarte bune cu Convenția.

– Unde mă duceți? Direct la cartierul general al demarhiștilor?

– Nu fi prost. Te vom duce pentru început într-un loc frumos, sigur și îndepărtat. Pe fața îndepărtată a Ochiului lui Marco există o mică tabără demarhistă... dar, bineînțeles, tu știi totul despre operațiunile noastre.

Clavain aprobă din cap.

– Nu știu însă procedurile voastre de debriefing. Ați făcut multe?

Cealaltă persoană din încăpere era un bărbat demarhist, tot de rang înalt, pe care Sandra Voi îl prezentase ca fiind Giles Perotet.

Avea obiceiul să-şi întindă întruna degetele mănuşilor, unul după altul, când la o mână, când la cealaltă.

– Cam două-trei pe deceniu, răspunse el. În tot cazul, tu eşti primul după un timp destul de lung. Să nu crezi cumva că-ţi vom întinde covorul roşu. Este posibil ca aşteptările noastre să fi fost afectate de faptul că opt dintre cei unsprezece dezertori anteriori s-au dovedit a fi agenţi ai păianjenilor. I-am omorât pe toţi, dar nu înainte să fi pierdut secrete preţioase.

– Eu nu mă aflu aici ca să fac aşa ceva. De altfel, ar fi lipsit de rost, nu? Oricum am câştigat războiul.

– Atunci, ai venit ca să te împăunezi? întrebă Sandra Voi.

– Nu. Am venit să vă spun ceva care va pune războiul într-o lumină complet diferită.

O expresie de amuzament pâlpâi pe chipul femeii.

– Pare un şiretlic interesant.

– Demarhia mai are o luminălucă?

Perotet şi Voi schimbară priviri nedumerite, după care bărbatul răspunse:

– Tu ce crezi?

Clavain tăcu pentru câteva minute. Prin fereastră vedea Caruselul New Copenhagen micşorându-se; arcul cenuşiu vast al marginii sale se dovedea a fi doar o părticică dintr-o roată fără spiţe. Roata în sine deveni tot mai mică, până când se pierdu aproape complet pe fundalul celorlalte habitate şi carusele care formau Centura Ruginită.

– Potrivit informaţiilor primite de la spionii noştri, nu aveţi, spuse Clavain, totuşi informaţiile acelea pot fi eronate sau incomplete. Dacă Demarhia ar trebui să pună mâna pe o luminălucă în timp foarte scurt, credeţi că ar fi în stare?

– Ce înseamnă asta? se încruntă Voi.

– Răspunde-mi la întrebare.

Chipul femeii se învăpăie faţă de insolenţa lui, dar se stăpâni perfect. Glasul îi rămase calm, aproape indiferent.

– Ştii bine că întotdeauna există moduri şi mijloace. Depinde doar de gradul de disperare.

– Cred că ar trebui să-ncepeți să întocmiți planuri. Veți avea nevoie de o navă stelară, poate chiar de mai multe, dacă puteți. De asemenea, de trupe și de arme.

– Nu ne aflăm tocmai în situația în care să ne lipsim de resurse, spuse Perotet și-și scoase complet o mănușă.

Mâinile îi erau alb-lăptoase, cu osatură foarte fină.

– De ce? Pentru că veți pierde războiul? O să-l pierdeți oricum. Va trebui pur și simplu să fie ceva mai repede decât v-ați fi așteptat.

Perotet își trase mănușa la loc.

– De ce, Clavain?

– Câștigarea acestui război nu mai este de acum prioritatea Cuibului-Mamă. A apărut altceva mai important. Cuibul va continua însă toate acțiunile firești ale câștigării războiului, deoarece nu vrea ca voi sau altcineva să bănuiască adevărul.

– Și care este acela? întrebă Voi.

– Eu nu știu toate detaliile. A trebuit să aleg între a rămâne pentru a afla mai multe sau a dezerta cât mai dispuneam de posibilitatea respectivă. N-a fost o decizie ușoară și n-am avut mult timp la dispoziție ca să analizez situația.

– Spune-ne pur și simplu ce știi, zise Perotet, și vom decide noi dacă informația merită investigații ulterioare. Îți dai seama că până la urmă vom afla tot ce știi. Avem sonde, așa cum are și tabăra ta. Poate că nu sunt la fel de rapide, poate că nu sunt la fel de *sigure* pentru cei sondați, dar pentru noi sunt utile. Nu vei pierde nimic dacă ne spui ceva acum.

– O să vă spun tot ce știu, dar este lipsit de valoare, dacă nu acționați pe baza informațiilor.

Clavain simți cum naveta militară își schimbă cursul. Se îndreptau spre singurul satelit mare al lui Yellowstone, Ochiul lui Marco, aflat pe o orbită în exteriorul limitei jurisdicționale a Convenției Ferrisville.

– Continuă, rosti Perotet.

– Cuibul-Mamă a identificat o amenințare externă care ne privește pe toți. În spațiu există extratereștri, entități-mașini care

suprimă apariția inteligențelor tehnologice. De aceea galaxia este atât de pustie. Ele au curățat-o și mă tem că noi suntem următorii pe listă.

– Mi se par simple supoziții, comentă Voi.

– Nu-i așa. Unele dintre misiunile noastre în adâncul spațiului întâlniseră deja mașinile acestea. Sunt la fel de reale ca voi și ca mine și vă dau cuvântul că se apropie.

– Până acum ne-am descurcat fără probleme, zise Perotet.

– Le-a alertat ceva ce am făcut noi. Este posibil să nu știm niciodată precis ce anume a fost. Contează doar că amenințarea este reală și Agregații sunt pe deplin conștienți de ea. Ei nu cred că o pot învinge.

Le povesti aceleași lucruri pe care le spusese deja lui Xavier și lui Antoinette despre flota de evacuare a Cuibului-Mamă și despre tentativa de recuperare a armelor pierdute.

– Vrei să spui că aceste arme imaginare, zise Sandra Voi, ar putea fi de vreun folos împotriva unor extratereștri ostili?

– Bănuiesc că, dacă le-ar fi considerat lipsite de valoare, ai mei n-ar fi fost atât de doritori să le recupereze.

– Și care ar fi rolul nostru?

– Aș vrea ca voi să recuperați armele. De aceea veți avea nevoie de o navă stelară. Puteți lăsa armament în urmă pentru flota de exod a lui Skade, dar în rest... Clavain ridică din umeri. Cred că ar fi mai bine dacă ele s-ar găsi sub controlul omenirii convenționale.

– Ești un adevărat cameleon, zise Sandra Voi pe un ton admirativ.

– Am încercat să nu-mi fac o carieră din asta.

Naveta se cutremură. Până în clipa aceea nu existase absolut niciun avertisment, însă Clavain zburase cu destule nave ca să știe deosebirea dintre o manevră programată și una neprogramată.

Ceva era în neregulă. Putu zări asta instantaneu la Voi și la Perotet: toată indiferența le dispăruse brusc. Expresia femeii deveni o mască al cărui gâtlej vibră când ea începu să comunice subvocal cu comandantul navei. Perotet se apropie de o fereastră și se asigură că avea cel puțin un membru fixat de un mâner de prindere.

Naveta tremură din nou. Un fulger albastru intens lumină cabina. Perotet întoarse capul, mijind ochii înaintea strălucirii.

– Ce se întâmplă? întrebă Clavain.

– Suntem atacaţi.

Bărbatul părea simultan fascinat şi îngrozit.

– Cineva tocmai a distrus un vehicul de escortă Ferrisville.

– Naveta asta pare să aibă blindaj uşor, rosti Clavain. Dacă ne-ar fi atacat cineva, n-ar fi trebuit să fim deja morţi?

Alt fulger. Naveta se zgudui şi vră, iar carcasa vibră sub intensificarea sarcinii motoarelor. Comandantul aplica un pattern de eschivare.

– Două vehicule Ferrisville distruse, anunţă Voi din capătul opus al cabinei.

– M-aţi putea elibera din scaunul ăsta? întrebă Clavain.

– Se apropie ceva, spuse Perotet de lângă fereastră. Pare a fi altă navă, poate chiar două. Fără însemne exterioare. Par civile, totuşi nu pot fi civile. Decât dacă...

– Iele? sugeră Clavain.

Cei doi nu dădură semne că l-ar fi auzit.

– Pare a fi ceva şi în partea asta, zise Voi. Nici comandantul nu ştie ce se întâmplă.

Atenţia ei se îndreptă spre Clavain.

– S-ar putea ca ai tăi să fi ajuns atât de aproape de Yellowstone?

– Ei mă doresc destul de mult, spuse Clavain, şi bănuiesc că totul este posibil. Dar aşa ceva este contra oricărei reguli de război.

– Ar putea fi totuşi păianjeni, zise Voi. În cazul în care Clavain are dreptate, atunci regulile războiului nu se mai aplică de acum.

– Puteţi contraataca? întrebă Clavain.

– Nu aici. Armele noastre sunt neutralizate electronic în interiorul spaţiului aerian al Convenţiei, zise Perotet, apoi se desprinse de mâner şi se deplasă către altul de pe peretele opus. A treia escortă este avariată – probabil că n-a fost lovită în plin. Scapă gaze din interior şi a pierdut controlul navigaţiei. A rămas în urma noastră. Voi, în cât timp revenim în zona de război?

Privirea ei se pierdu în gol. Lăsa impresia că fusese paralizată pentru moment.

– Patru minute până la frontieră, după care armamentul se activează.

– Nu dispunem de patru minute, spuse Clavain. Există cumva la bord din întâmplare vreun costum spațial?

Sandra Voi îl privi întrebător.

– Bineînțeles. De ce?

– Pentru că este evident că pe mine mă doresc. N-are rost să murim toți, nu?

Îl duseră la dulapul costumelor spațiale. Designul lor era demarhist, metal roșu-argintiu nervurat, și deși aveau un nivel tehnologic similar costumelor Agregaților, totul funcționa altfel. Clavain nu și-ar fi putut pune costumul fără ajutorul lui Voi și al lui Perotet. După ce casca se închise etanș, periferia vizorului se lumină cu zece-douăsprezece afișaje necunoscute de statut, curbe sinusoidale și histograme mișcătoare, etichetate cu acronime ce nu însemnau nimic pentru Clavain. Periodic, un glăscior feminin politicos îi șoptea ceva în ureche. Majoritatea afișajelor erau verzi, nu roșii, ceea ce el consideră a fi un semn bun.

– Mă gândesc întruna că trebuie să fie o capcană, spuse Voi. Ceva ce ai plănuit de la bun început. Ai vrut să ajungi la bordul navei noastre, pentru ca apoi să fii salvat. Poate că ne-ai făcut ceva sau poate că ai amplasat ceva...

– Tot ce v-am spus este adevărat, rosti Clavain. Nu știu cine sunt cei din exterior și nu știu ce vor de la mine. Ar putea fi Agregați, însă, dacă așa stau lucrurile, sosirea lor n-a fost plănuită de mine.

– Mi-aș dori să te pot crede.

– Am admirat-o pe Sandra Voi. Am sperat că faptul că am cunoscut-o m-ar putea ajuta în relația cu voi. Am fost perfect sincer în privința asta.

– Dacă ei sunt Agregați... te vor ucide?

– Nu știu. Bănuiesc că, dacă ar fi vrut asta, ar fi putut s-o facă deja. Nu cred că Skade v-ar fi cruțat, dar poate că o judec greșit. Dacă într-adevăr este Skade...

Clavain înaintă greoi spre ecluză.

– Mai bine plec. Sper să vă lase în pace după ce mă vor vedea ieșit.

– Ți-e frică, nu-i așa?

Clavain zâmbi.

– Este chiar așa de evident?

– Mă face să cred că este posibil să nu fi mințit. Informația pe care ne-ai transmis-o...

– Ar trebui realmente să acționați pe baza ei.

Pași în ecluză. Sandra Voi făcu restul. Sinuozitățile de pe vizorul căștii lui înregistrară trecerea în vid. Clavain își auzi costumul trosnind și clicăind în moduri nefamiliare, pe când se ajusta pentru spațiu. Trapa spre exterior se deschise, acționată de pistoane masive. Nu putea să vadă nimic – doar un dreptunghi negru. Nici stele, nici planete, nici Centura Ruginită. Nici măcar navele atacatoare.

Întotdeauna era nevoie de curaj să ieși dintr-un vehicul spațial, mai ales în absența oricărui mijloc de întoarcere la bordul său. Clavain aprecie că acel singur pas și propulsia spre exterior se numărau printre cele mai grele două-trei lucruri pe care le făcuse în viața lui.

Dar trebuia s-o facă.

Se afla în spațiul cosmic. Începu să se rotească lent și naveta demarhistă în formă de gheară îi apăru în raza vizuală, după care dispăru. Nu pățise nimic, cu excepția câtorva urme de arsuri pe fuzelaj, unde fusese lovită de fragmente fierbinți provenite de la navele de escortă. La a șasea-șaptea rotație, motoarele pulsară și naveta începu să-și crească distanța față de el. Asta era bine. Ar fi fost stupid să se sacrifice, dacă Voi nu profita de acțiunea lui.

Așteptă. Trecură poate patru minute înainte să devină conștient de celelalte nave. În mod evident, se îndepărtaseră după atac. Erau trei, așa cum estimaseră Perotet și Voi.

Carcasele erau negre, imprimate cu cranii, ochi și dinți de rechin de neon. La răstimpuri, apertura unui propulsor scuipa o pulsație de gaz de poziționare, iar străfulgerarea dezvăluia mai multe detalii, conturând curbele aerodinamice ale suprafețelor transatmosferice și țevile acoperite cu capote ale unor arme retractabile sau echipamente articulate de prindere. Armele puteau fi retrase și navele ar fi părut complet inofensive: niște jucării elegante pentru copiii bogați, dar nimic pe care să poți miza împotriva unor escorte înarmate ale Convenției.

Una dintre cele trei iele se desprinse din formație și se apropie, crescând iute în mărime. O ecluză pneumatică luminată în galben se deschise ca un iris în pântecul ei. Prin ea ieșiră două siluete, la fel de negre ca spațiul înconjurător. Își acționară jeturile și porniră spre Clavain, decelerând expert când ajunseră pe punctul de a intra în coliziune cu el. Costumele spațiale erau ca și navele: de origine civilă, dar augmentate cu armuri și cu arme. Nu întreprinseră niciun efort de a i se adresa pe canalul costumului; în timp ce îl apucară și îl duseră la bordul navei negre, Clavain nu auzi altceva decât glasul blând și repetitiv al subpersonalității costumului.

Abia aveau loc toți trei în ecluza ventrală. Clavain căută însemne pe costumele lor, dar și din imediata apropiere erau perfect negre. Vizoarele căștilor erau fumurii și nu întrezări decât cu totul ocazional sclipirea vreunui ochi.

Indicatorii lui de statut se schimbară din nou, înregistrând revenirea presiunii aerului. Ușa interioară se deschise dilatându-se și el se pomeni împins înainte, în corpul principal al navei negre. Cele două siluete în costume spațiale îl urmară. După ce ajunseră înăuntru, căștile lor se detașară automat și zburară spre puncte de stocare. Doi bărbați îl aduseseră în navă. Ar fi putut să fie gemeni – până și nasurile fuseseră fracturate identic. Unul dintre ei avea un inel de aur într-o sprânceană, celălalt avea un inel similar în lobul unei urechi. Amândoi aveau craniile rase, cu excepția unei dungi foarte subțiri de păr vopsit în verde care le traversa țestele de la tâmplă

până la ceafă. Purtau ochelari integrali ce semănau cu carapacea de broască-țestoasă și niciunul nu avea urma vreunei guri.

Cel cu inelul în sprânceană îi făcu semn lui Clavain să-și scoată casca. Clavain clătină din cap, nedorind s-o facă până nu era sigur că se găsea în aer respirabil. Bărbatul înălță din umeri și se întinse după ceva prins pe perete. Era un topor galben-deschis.

Clavain ridică o mână și începu să bâjbâie pe comenzile costumului demarhist. Nu găsea mecanismul de eliberare. După o clipă, bărbatul cu inel în ureche clătină din cap și-i împinse mâna la o parte. Acționă comanda și glasul șoptit din urechea lui Clavain deveni mai ascuțit, mai insistent. Aproape toate afișajele de statut deveniră roșii.

Casca se desprinse cu un șuierat. Urechile lui Clavain pocniră. Presiunea din nava neagră nu era tocmai standardul demarhist. Respiră aer rece și plămânii îi muncirăm din greu.

– Cine... sunteți? întrebă el, când găsi energie pentru cuvinte.

Bărbatul cu sprânceana perforată puse toporul galben la loc pe perete. Își trecu un deget peste beregată.

Apoi alt glas, pe care Clavain nu-l recunoscu, spuse:

– Salut!

Clavain se întoarse. A treia persoană purta de asemenea costum spațial, deși mai puțin greoi decât ale tovarășilor săi. În ciuda dimensiunilor sale, izbutea să pară slabă. Plutea în interiorul ramei ușii dintr-un perete despărțitor, calmă, cu capul ușor aplecat spre umăr. Poate că de vină era lumina care-i juca pe față, dar lui Clavain i se păru că zărea dungi spectrale de negru decolorat pe albul perfect al pielii ei.

– Sper că Gemenii Vorbăreți te-au tratat bine, domnule Clavain.

– Cine sunteți? repetă Clavain.

– Eu sunt Zebra. Desigur, nu-i numele meu real. Nu trebuie să-mi cunoști vreodată numele real.

– Cine ești tu, Zebra? De ce ai făcut toate astea?

– Pentru că mi s-a cerut. Ce-ți închipuiai?

– Nu-mi închipuiam nimic. Încercam...

Făcu o pauză și așteptă să-și recapete răsuflarea.

– Încercam să dezertez.

– Știm asta.

– „Știm"? Adică „*noi* știm"? Care „noi"?

– O să afli în curând. Urmează-mă, domnule Clavain. Voi, Gemenii, asigurați și pregătiți totul pentru accelerare. Până revenim pe Yellowstone, Convenția va roi ca mușteleie. Drumul spre casă se anunță interesant.

– Nu cred că pentru persoana mea merită să fie uciși oameni nevinovați.

– N-a murit nimeni, domnule Clavain. Cele două vehicule de escortă ale Convenției pe care le-am distrus erau telecomandate, controlate de un al treilea. L-am avariat pe al treilea, dar pilotul său n-a fost rănit. Și am evitat în mod vizibil să facem vreun rău navetei zombilor. Mă întreb dacă ei te-au silit să ieși în spațiu.

Clavain o urmă, trecu prin ușă și ajunse în zona punții de zbor. Din câte își dădea seama, la bord se mai afla o singură persoană, fixată cu centuri în fotoliul pilotului: un bărbat cu chip zbârcit. Nu purta costum. Mâinile lui acoperite de lentigo strângeau comenzile aidoma unor crenguțe prehensile.

– Tu ce crezi? întrebă Clavain.

– Este posibil s-o fi făcut ei, dar cred că-i posibil ca tu să fi ales să pleci.

– Asta nu mai contează acum, nu-i așa? M-ați obținut.

Bătrânul îi aruncă o privire doar vag interesată.

– Inserție normală, Zebra, sau mergem spre casă pe drumul ocolit?

– Urmează coridorul normal, Manoukhian, dar fii pregătit pentru abateri. Nu vreau să mă mai angajez în lupte cu Convenția.

Manoukhian, dacă acela era într-adevăr numele său, încuviință din cap și aplică presiune pe manșa cu mâner fildeșiu.

– Pune-i centurile oaspetelui, Zebra. Și pune-ți-le și tu.

Femeia dungată aprobă din cap.

– Gemenii! Ajutați-mă să-l asigur pe domnul Clavain.

Cei doi bărbați îl ridicară pe Clavain cu costum cu tot într-o cușetă de accelerație. Le permise să facă ce doreau; era prea slăbit ca să ofere mai mult de o rezistență simbolică. Mintea lui testă

mediul cibernetic imediat al navei şi, cu toate că implanturile sale percepură ceva din traficul de date desfăşurat prin reţelele de comandă, nu putea influenţa nimic. Oamenii erau de asemenea dincolo de posibilitatea lui de a-i atinge. De altfel, nu credea că vreunul dintre ei ar fi avut implanturi.

– Voi sunteţi ielele? întrebă el.

– Nu chiar. Ielele sunt nişte piraţi criminali. Noi acţionăm cu ceva mai multă fineţe. Însă existenţa lor ne oferă paravanul necesar pentru propriile noastre activităţi. Dar tu?

Dungile de pe faţa Zebrei se strânseră laolaltă când surâse.

– Eşti cu adevărat Neil Clavain, Măcelarul din Tharsis?

– N-ai auzit asta de la mine.

– Aşa le-ai spus demarhiştilor. Şi puştilor ălora din Copenhagen. Noi avem spioni peste tot, înţelegi? Puţine ne scapă.

– Nu pot dovedi că sunt Clavain. Dar, pe de altă parte, de ce m-aş sinchisi s-o fac?

– Cred că tu eşti, spuse Zebra. Oricum, *sper* ca tu să fii. Ar fi neplăcut dacă s-ar dovedi că eşti un impostor. Şeful meu n-ar fi deloc încântat.

– Şeful tău?

– Cel spre care ne-ndreptăm acum.

CAPITOLUL 21

După ce ieșiseră în deplină siguranță din atmosferă și bila roșu-cornalină dispăruse de la extremitatea spectrului radarului navei, Khouri găsi curajul să ia unul dintre cuburile negre rămase după fragmentarea masei principale a mașinii Inhibitorilor. Cubul era șocant de rece la atingere, iar când îi dădu drumul, lăsă în urmă două pelicule foarte subțiri de piele pe fețele sale opuse, aidoma unor amprente rozalii. Buricele degetelor ei erau acum carne crudă, netedă. Pentru o clipă crezu că pielea jupuită va rămâne lipită pe fețele negre și netede, însă după câteva secunde cele două foițe de epidermă se desprinseră de la sine, formând coji delicate și translucide ca elitrele abandonate de o insectă. Fețele negre și reci ale cubului erau la fel de necruțător întunecate și lipsite de semne ca înainte. Femeia observă totuși că obiectul se micșora, iar contracția lui era atât de stranie și de neașteptată, încât mintea ei o interpretă ca fiind îndepărtarea cubului la o distanță imposibilă. De jur împrejur, celelalte cuburi imitau contracția și mărimea li se înjumătățea cu fiecare secundă.

După un minut, în cabină nu mai rămăseseră decât pojghițe de scrum negru-cenușiu. Khouri simțea scrumul acela acumulându-i-se până și în colțurile ochilor, ca un atac neașteptat de păienjenișuri vizuale cauzate de oboseală, și-și aminti cum cuburile îi pătrunseseră în cap înainte de sosirea bilei.

– Ei bine, ți-ai căpătat demonstrația, i se adresă lui Thorn. A meritat – doar ca să-ți impui punctul de vedere?

– Trebuia să știu. Dar nu puteam ști *ce* se va întâmpla.

Khouri își masă mâinile, readucând circulația în zonele amorțite. Era bine să nu mai fie în harnașamentul restrictiv în care o pusese Thorn. Bărbatul își ceruse scuze pentru asta, dar păruse aproape lipsit de convingere. Ea se văzu nevoită să admită că nu i-ar fi mărturisit niciodată adevărul fără asemenea coerciții extreme.

– Apropo, continuă Thorn, ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Oricum, nu știu totul. Noi am provocat un răspuns și sunt destul de sigură că am fost pe punctul de a muri, sau cel puțin de a fi înghițiți de mașina aia.

– Știu. Și eu am avut același sentiment.

Se priviră, conștienți că perioada de uniune în rețeaua Inhibitoare de colectare le îngăduise un nivel de intimitate la care nu se așteptase niciunul dintre ei. Împărtășiseră foarte puține în afara fricii, totuși lui Thorn i se arătase că frica ei fusese la fel de intensă ca a lui și că atacul Inhibitor nu fusese ceva aranjat de ea pentru a-l păcăli. Dar pe lângă frică mai existase și altceva, nu? Existase îngrijorare reciprocă pentru soarta celuilalt. Iar când sosise a treia minte, percepuse ceva foarte apropiat de remușcare.

– Tu ai simțit cealaltă minte? întrebă Khouri.

– Am simțit ceva. Ceva care era diferit de tine și totodată diferit de mașină.

– Știu cine a fost, rosti femeia știind că acum era prea târziu pentru minciuni și eschivări și că trebuia să-i spună lui Thorn tot ce înțelesese ea din adevăr. Cel puțin, cred că l-am recunoscut. Mintea era a lui Sylveste.

– Dan Sylveste? întrebă el grijuliu.

– Eu l-am cunoscut, Thorn. Nu foarte bine și nu foarte mult timp, totuși îndeajuns pentru a-l recunoaște. Și știu ce i s-a întâmplat.

– Ia-o de la început, atunci, Ana.

Khouri își șterse praful pe care-l simțea în colțurile ochilor, sperând că mașina era cu adevărat inertă și nu doar adormită. Thorn avea dreptate. Lucrurile mărturisite de ea constituiseră

prima fisură într-o fațadă altfel perfectă. Totuși fisura aceea nu mai putea fi reparară, ci avea să crească, extinzând degete fracturate. Ea nu mai putea face acum decât să limiteze prejudiciile.

– Tot ce crezi că știi despre triumviră este greșit. Ea nu-i tirana maniacă la care se gândește populația când îi aude numele. Guvernul a făcut propagandă imaginii acelea. Avea nevoie de un demon pe care să-l exorcizeze, de un personaj asupra căruia să se abată ura colectivă. Dacă n-ar fi avut-o pe triumviră pe care s-o urască, oamenii și-ar fi direcționat mânia și frustrările spre guvernanți, iar așa ceva nu putea fi îngăduit.

– A ucis toți locuitorii unei așezări.

– Nu...

Khouri se simți brusc istovită.

– Nu, nu s-a-ntâmplat așa. Ea a făcut doar să pară așa, înțelegi? De fapt, n-a murit nimeni.

– Și tu poți să fii sigură de asta?

– Am fost acolo.

Carcasa trosni și se reconfigură din nou. În scurt timp aveau să fie în exteriorul influenței electromagnetice a gigantei gazoase. Procesele Inhibitorilor continuau neabătute: instalarea lentă a tubulaturii subatmosferice, construirea uriașului arc orbital. Ceea ce tocmai se petrecuse înăuntrul lui Roc nu avusese nicio influență asupra planului mai mare.

– Spune-mi, „Ana" este numele tău adevărat ori e alt strat de neadevăr pe care trebuie să-l îndepărtez?

– Este numele meu, încuviință femeia, dar nu și Vuilleumier. Acela a fost un paravan. Era un nume de colonist. Noi am creat un trecut pentru mine, istoria necesară pentru a mă putea infiltra în guvern. Numele meu real este Khouri. Și da, am făcut parte din echipajul triumvirei. Am sosit aici la bordul *Nostalgiei pentru Infinit*. Am venit în căutarea lui Sylveste.

Thorn încrucișă brațele peste piept.

– Se pare că ajungem în sfârșit undeva.

– Echipajul îl dorea pe Sylveste, asta a fost tot, ei nu aveau absolut nimic cu colonia. Au utilizat informații false pentru a vă determina

să credeți că erau dispuși să folosească forța. Însă Sylveste ne-a tras pe sfoară. El avea nevoie de o cale prin care să exploreze steaua neutronică și obiectul aflat pe orbita ei, perechea Cerber/Hades. El i-a convins pe Ultranauți să-l ajute cu nava lor.

– Și după aceea? Ce s-a-ntâmplat după aceea? De ce ați revenit voi două pe Resurgam, dacă dispuneați de o navă stelară?

– Așa cum ai ghicit, în navă au apărut necazuri. Niște necazuri al dracului de serioase.

– O revoltă?

Khouri își mușcă buza, apoi încuviință din cap.

– Trei dintre noi, cred, s-au împotrivit celorlalți. Ilia, eu și Pascale, soția lui Sylveste. Noi nu doream ca Sylveste să exploreze perechea Hades.

– Pascale? Te referi cumva la Pascale Girardieau?

Khouri își aminti că soția lui Sylveste fusese fiica unuia dintre cei mai puternici politicieni ai coloniei: cel al cărui regim preluase puterea după ce Sylveste fusese răsturnat pentru convingerile lui.

– Eu n-am cunoscut-o foarte bine. Acum este moartă. Mă rog... cumva moartă.

– „Cumva"?

– Thorn, ce vei auzi în continuare n-o să fie ușor de acceptat. Trebuie să mă crezi însă, ai înțeles? Oricât de nebunesc sau de improbabil ți-ar suna. Deși, ținând seama de ceea ce tocmai s-a întâmplat, am sentimentul că vei fi mai receptiv decât înainte.

Bărbatul își atinse buza inferioară cu un deget.

– Pune-mă la încercare.

– Sylveste și soția lui au intrat în Hades.

– Nu te referi cumva la celălalt obiect? La Cerber?

– Nu, rosti ea apăsat. Mă refer la Hades. Ei au intrat în steaua neutronică, deși s-a dovedit că-i mai mult decât doar o simplă stea neutronică. Mai exact nu-i deloc o stea neutronică, ci un fel de computer gigantic lăsat în urmă de extratereștri.

Thorn strânse din umeri.

– Așa cum zici, noroc că am văzut niște chestii foarte ciudate azi. Și? Ce s-a întâmplat în continuare?

– Sylveste și soția lui se află în interiorul computerului și rulează ca niște programe. Eu cred că sunt similari unor inteligențe de nivel-alfa.

Khouri ridică un deget, anticipându-i replica.

– Știu toate astea pentru că eu însămi am fost în interiorul lui. M-am întâlnit cu Sylveste după ce fusese mapat în Hades. M-am întâlnit și cu Pascale. De fapt, probabil că acolo, înăuntru, există și o copie a mea. Dar eu – acest eu – n-a rămas acolo. Am revenit aici, în universul real, și nu intenționez să mai vizitez vreodată locul acela. În Hades nu se intră ușor, decât dacă ți se pare simplu să mori după ce ai fost sfârtecat de tensiunile de forfecare gravitaționale.

– Totuși, crezi că mintea pe care am întâlnit-o acum a fost a lui Sylveste?

– Nu știu, oftă femeia. Sylveste e în Hades de secole de timp subiectiv... poate chiar de eoni de timp subiectiv. Ce ni s-a întâmplat nouă acum șaizeci de ani trebuie să fie pentru el o amintire vagă și îndepărtată, din zorii timpului. Sylveste a avut timp să evolueze mai presus de orice ar putea înțelege imaginația noastră. Și este nemuritor, deoarece nimic din interiorul lui Hades nu moare. Nu pot să ghicesc cum ar acționa el în prezent, nici dacă i-am putea recunoaște mintea. Dar în mod sigur, eu l-am simțit ca fiind Sylveste. Poate că a fost în stare să se recreeze așa cum a fost, pentru ca eu să știu cine ne-a salvat.

– Ar fi fost interesat de noi?

– N-a arătat asta niciodată, dar, la urma urmelor, în lumea exterioară nu s-a întâmplat mare lucru după ce a fost el mapat în Hades. Acum însă, pe neașteptate, au sosit Inhibitorii și au început să distrugă corpuri cerești. Probabil că unele informații continuă să ajungă la el în interiorul lui Hades, chiar dacă numai dintre cele cu caracter de urgență. Dar gândește-te puțin, Thorn. Aici se întâmplă o chestie groasă de tot, care s-ar putea să-l afecteze până și pe Sylveste. Nu știm asta, dar nici nu putem afirma cu certitudine că nu-i vorba despre așa ceva.

– Atunci, ce a fost chestia aceea?

– Eu cred că a fost un emisar. O părticică din Hades, trimisă pentru a culege informații. Iar Sylveste i-a anexat și o copie a lui. Emisarul a aflat ce a putut, a dat târcoale mașinii, ne-a urmărit pe noi, apoi a revenit la Hades. Probabil că, după ce va ajunge acolo, se va contopi cu matricea. Poate că n-a fost niciodată complet deconectat – este posibil să fi existat un filament de materie nucleară cu grosimea unui quarc, care să se întindă de la bilă până la periferia sistemului, fără ca noi să fi avut habar.

– Haide să ne întoarcem puțin. Ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Hades? Ilia a venit cu tine?

– Nu, ea n-a fost niciodată mapată în matrice. Dar a supraviețuit și ne-am reîntâlnit pe orbita lui Hades, în interiorul *Nostalgiei*. Acțiunea cea mai logică pe care ar fi trebuit s-o facem ar fi fost să plecăm de mult din sistemul ăsta, însă nu s-a întâmplat așa. Nava era... mă rog, nu tocmai avariată, dar modificată. Trecuse printr-un fel de criză psihică. Nu dorea să mai aibă de-a face cu universul exterior. Am izbutit doar s-o readucem în sistemul interior, la o UA de Resurgam.

– Hm.

Thorn își sprijinise bărbia de dosul falangelor.

– Așa-i mai bine, realmente. Curios, dar chiar mi se pare posibil ca tu să spui adevărul. Dacă ai fi vrut să minți, măcar ai fi venit cu ceva rațional.

– Este perfect rațional, ai să vezi.

Khouri îi povesti și restul. Thorn ascultă, tăcut și răbdător, încuviințând ocazional din cap și rugând-o să clarifice unele aspecte. Ea îi spuse că tot ce-i dezvăluise deja despre Inhibitori era adevărat, cel puțin în măsura în care știau ele, și amenințarea era pe atât de reală pe cât afirmau.

– În privința asta cred că m-ai convins, aprobă Thorn.

– Sylveste i-a adus, dacă nu cumva ei porniseră deja încoace. De aceea este posibil ca el să mai simtă un soi de obligație de a ne proteja sau cel puțin de a manifesta un interes trecător față de universul

exterior. Noi credem că pe orbita lui Hades era un fel de declanșator. Sylveste știa că exista un risc în ceea ce făcea, dar nu-i păsa.

Femeia se strâmbă și se simți brusc cuprinsă de furie.

– Să-l ia dracu' de savant arogant! Știi că eu ar fi trebuit să-l ucid? De aceea mă îmbarcasem pe navă.

– Altă complicație delicioasă, încuviință Thorn. Cine te trimisese?

– O femeie din Orașul Abisului, care-și spunea Mademoiselle. Ea și Sylveste se cunoșteau de mult. Mademoiselle știa ce intenționa el și că trebuia oprit. Asta era misiunea mea. Necazul a fost că am dat-o în bară.

– Nu pari genul care să comită o crimă cu sânge-rece.

– Nu mă cunoști, Thorn. Nu mă cunoști absolut deloc.

– Nu încă, poate.

O privi lung până ce, fără chef, ea își feri ochii. Se simțea atrasă de acest bărbat și știa că era un bărbat care credea în ceva. Era puternic și curajos – văzuse asta cu ochii ei, în Casa Inchiziției. Și într-adevăr, chiar dacă nu voia s-o recunoască neapărat, ea regizase situația asta, perfect conștientă de felul cum se puteau dezvolta lucrurile, din clipa când insistase să-l aducă pe Thorn la bord. Nu putea uita însă adevărul unic și dureros care continua să-i definească viața, chiar și după ce se petrecuseră atâtea. Era o femeie măritată.

– Dar există întotdeauna timp, după cum se zice, adăugă bărbatul.

– Thorn...

– Continuă să povestești, Ana. Continuă să povestești.

Glasul lui era foarte blând.

– Vreau să aud totul.

Mai târziu, când ajunseseră la un minut-lumină depărtare de giganta gazoasă, consola anunță o transmisiune pe fascicul îngust de la *Nostalgia pentru Infinit*. Probabil că Ilia le urmărise naveta cu senzori pentru distanțe mari și așteptase până ce între ea și mașinile Inhibitoare exista suficientă separație unghiulară. Chiar și cu drone-le-relee, era extrem de neliniștită să nu-și trădeze poziția.

– Văd că eşti pe drumul spre casă, spuse ea şi o nemulţumire intensă răzbătea din fiecare cuvânt. Văd de asemenea că te-ai apropiat mult mai mult decât conveniserăm de centrul activităţii lor. Asta nu-i bine. Nu-i bine deloc.

– Nu pare încântată, şopti Thorn.

– Ceea ce ai făcut a fost excepţional de periculos. Sper că ai învăţat ceva din eforturile tale. Îţi cer să te întorci urgent la navă. Nu trebuie să-l întârziem pe Thorn de la activităţile lui urgente de pe Resurgam... şi nici pe Inchizitoare de la îndatoririle ei din Cuvier. În această privinţă voi spune mai multe după ce te întorci.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Irina, terminat.

– Ea tot nu ştie că eu ştiu, zise Thorn.

– Ar fi mai bine să-i spun.

– Nu mi se pare teribil de înţelept.

Femeia îl privi fix.

– Nu?

– Nu încă. Nu ştim cum va reacţiona. Probabil că ar fi mai bine să ne comportăm ca şi cum eu aş continua să cred... etc.

Schiţă o mişcare de spirală cu vârful degetului.

– Nu eşti de acord?

– Cândva i-am mai ascuns ceva Iliei. A fost o greşeală serioasă.

– De data asta mă vei avea de partea ta. Îi putem spune totul uşurel, după ce ajungem în siguranţă la bordul navei.

– Sper să ai dreptate.

Thorn mijì ochii jucăuş.

– Îţi promit că va funcţiona până la urmă. Nu trebuie decât să te încrezi în mine. Nu-i chiar aşa de greu, nu? În fond, nu-i mai greu decât ce mi-ai cerut tu mie.

– Problema este că noi două am minţit atunci.

El îi atinse braţul – un contact ce ar fi putut părea accidental, dacă nu l-ar fi prelungit cu măiestrie câteva secunde.

– Va trebui pur şi simplu să trecem peste asta, nu?

Khouri se întinse şi-i îndepărtă cu delicateţe mâna, care se închise blând în jurul degetelor ei şi pentru o clipă rămaseră

încremeniți. Femeia era conștientă de propria respirație. Îl privi pe Thorn, știind foarte bine ce dorea ea și știind că și el o dorea.

– Nu pot face asta, rosti Khouri într-un târziu.

– De ce?

Bărbatul vorbise ca și cum n-ar fi existat vreo obiecție validă pe care ea ar fi putut s-o ridice.

– Pentru că...

Își eliberă mâna din mâna lui.

– Pentru că sunt ceea ce sunt. Pentru că am făcut cuiva o promisiune.

– Cui? întrebă Thorn.

– Soțului meu.

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că ai putea fi măritată.

Se așeză pe scaunul lui, punând brusc o distanță între ei.

– Nu vreau să crezi că am spus-o în vreun fel insultător. Atât doar că acum un minut erai Inchizitoarea, iar după un minut erai o Ultranaută. Niciuna dintre posturile acestea nu se potrivește cu prejudecățile mele despre o femeie măritată.

Khouri ridică un braț.

– E-n regulă.

– Și cine-i el, dacă nu te deranjează întrebarea asta?

– Nu-i așa de simplu. Cu toată sinceritatea, mi-aș fi dorit să fie.

– Spune-mi. Te rog. *Vreau* să știu.

Făcu o pauză, poate citind ceva în expresia ei.

– Soțul tău a murit, Ana?

– Nu-i nici chiar *atât* de simplu. Soțul meu a fost soldat. Ca și mine. Amândoi am fost soldați pe Atuul lui Sky, în războaiele Peninsulei. Sunt sigură că ai auzit de micile și bizarele noastre dispute civile, zise ea și, fără să aștepte răspunsul lui, continuă. Am luptat împreună. Am fost răniți și expediați pe orbită, în stare de inconștiență. Apoi s-a comis o eroare. Eu am fost identificată greșit, clasificată și îmbarcată greșit în nava-spital greșită. Încă nu cunosc toate detaliile. Am sfârșit prin a ajunge la bordul unei nave mai mari, care a

părăsit sistemul acela. O luminălucă. Când s-a descoperit eroarea, mă aflam deja pe orbita lui Epsilon Eridani, la Yellowstone.

– Și soțul tău?

– Nu mai știu nimic despre el. Atunci am fost lăsată să cred că rămăsese pe orbita Atuului lui Sky. Treizeci, poate patruzeci de ani – atâta ar fi trebuit el să aștepte, chiar dacă eu reușeam să mă îmbarc într-o navă care pleca imediat într-acolo.

– Ce terapii de longevitate aveați voi pe Atuul lui Sky?

– Absolut niciuna.

– Prin urmare, exista un risc foarte real ca soțul tău să fie mort când ajungeai acolo?

– El era soldat. Speranța de viață într-un batalion cu înghețați/dezghețați era deja al naibii de mică. Și oricum *nu exista* nicio navă care să plece imediat într-acolo.

Khouri se frecă la ochi și oftă.

– Asta mi s-a spus că s-a întâmplat cu el. Dar eu tot nu știu cu certitudine. Este posibil să fi fost îmbarcat în aceeași navă cu mine spre Yellowstone, este posibil ca *totul* să fi fost o minciună.

Thorn încuviință din cap.

– Așadar, este posibil ca soțul tău să fie încă în viață, dar să se afle în sistemul Yellowstone?

– Da – presupunând că a fost dus acolo și presupunând că n-a plecat imediat spre Atuul lui Sky, în prima navă disponibilă. Dar și așa ar fi foarte bătrân. Înainte de a veni încoace, eu am petrecut mult timp în Orașul Abisului, în anabioză. Și am petrecut și mai mult timp de atunci tot în anabioză, în timp ce Ilia și cu mine am așteptat lupii.

Bărbatul tăcu aproape un minut întreg.

– Prin urmare, ești măritată cu un bărbat pe care continui să-l iubești, dar pe care nu-l vei vedea probabil niciodată?

– Acum înțelegi de ce nu-mi este ușor.

– Da, înțeleg, răspunse Thorn și în glasul lui se simți ceva apropiat de respect. Înțeleg și-mi pare rău.

Îi atinse iarăși mâna.

– Dar poate că mai este timp să laşi în urmă trecutul. Toţi trebuie să facem asta într-o bună zi.

Ca să ajungă la Yellowstone, avură nevoie de mai puţin timp decât se aşteptase Clavain. Se întrebă dacă nu cumva Zebra îl drogase sau dacă aerul rece şi rarefiat din cabina lui îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa. Totuşi, în succesiunea gândurilor sale nu părea să existe vreun hiat. Timpul trecuse pur şi simplu foarte repede. De trei-patru ori, Manoukhian şi Zebra vorbiseră încet şi intens între ei, iar la scurt timp după aceea Clavain simţise cum nava îşi schimbase vectorul, probabil pentru a evita altă întâlnire cu Convenţia. Niciodată însă nu existase o senzaţie tangibilă de panică.

Avea impresia că Zebra şi Manoukhian considerau conflictele ceva ce trebuia evitat dintr-un simţ al decenţei sau al ordinei, nu o chestiune pragmatică de supravieţuire. Mai presus de orice, erau în primul rând profesionişti.

Nava descrise o buclă peste Centura Ruginită, evitând-o cu multe mii de kilometri, după care se apropie pe o traiectorie spiralată de straturile de nori ale lui Yellowstone. Planeta crescu în mărime, umplând toate ferestrele din câmpul vizual al lui Clavain. Un înveliş de gaze de ionizare roz-neon înconjură nava, când despică atmosfera. Clavain simţi revenirea gravitaţiei după ore de imponderabilitate. Era, îşi reaminti el, prima gravitaţie *reală* pe care o simţea după mulţi ani.

– Ai mai vizitat vreodată Oraşul Abisului, domnule Clavain? îl întrebă Zebra când nava neagră îşi încheiase inserţia atmosferică.

– O dată sau de două ori, răspunse el. În tot cazul, nu recent. Înţeleg că acolo vom merge?

– Da, însă nu pot preciza locul exact. Va trebui să-l găseşti singur. Manoukhian, o poţi ţine pe loc vreun minut?

– Nu te grăbi, Zeb.

Femeia îşi desfăcu centurile care o fixau în cuşeta de acceleraţie şi veni lângă Clavain. Se părea că dungile erau zone de pigmentare distinctă, nu tatuaje sau vopsea epidermică. Dintr-un dulap scoase o casetă albastru-metalic de mărimea unei truse medicale. O

deschise şi rămase cu degetul deasupra conţinutului, precum cineva care ar fi ales dintr-o cutie cu bomboane de ciocolată. Luă apoi un dispozitiv hipodermic.

– Te voi adormi, domnule Clavain. Cât vei fi în stare de inconştienţă, voi rula nişte teste neurologice, doar ca să verific că eşti într-adevăr un Agregat. Nu te voi trezi până nu vom ajunge la destinaţia noastră.

– Nu-i nevoie să faci asta.

– Mă tem că este nevoie. Şeful meu ţine foarte mult la secretele lui. Va dori să decidă singur ce informaţii vei primi.

Zebra se aplecă peste el.

– Cred că te pot injecta în gât fără să-ţi scot costumul.

Clavain înţelese că nu avea rost să se certe. Închise ochii şi simţi vârful rece al hipodermicei înţepându-i pielea. Zebra era pricepută, în privinţa asta nu încăpea îndoială. Simţi un al doilea val de frig când drogul îi intră în fluxul sangvin.

– Ce vrea şeful tău de la mine? întrebă el.

– Cred că nici el nu ştie deocamdată, spuse Zebra. Este pur şi simplu curios. Nu-l poţi învinui pentru asta, nu-i aşa?

Clavain transmisese deja implanturilor lui să neutralizeze orice agent i-ar fi injectat Zebra. Putea să existe o uşoară pierdere a clarităţii când maşmedele îi filtrau sângele – era posibil ca el să sufere chiar o scurtă pierdere de cunoştinţă –, dar nu ar fi durat. Maşmedele Agregate erau bune împotriva oricărui...

Stătea în capul oaselor într-un scaun elegant, din fier forjat negru, cu înfloriturí. Scaunul era ancorat de ceva extem de solid şi de vechi. Clavain se afla pe sol planetar, nu mai era în nava Zebrei. Marmura albastru-cenuşiu de pe jos avea vinişoare fabuloase, striaţii şi volburi ca fluxurile de gaze dintr-o imposibilă şi ţipătoare nebuloasă interstelară.

– Bună ziua, domnule Clavain! Cum te simţi acum?

De data asta nu mai era glasul Zebrei. Paşi moi răsunară pe marmură, fără grabă. Clavain ridică fruntea, cercetând mai atent locul.

Fusese adus într-un spaţiu care părea a fi o seră imensă. Între coloane de marmură neagră cu vinişoare, se aflau ferestre elegant

zăbrelite, care se ridicau pe zeci de metri înălțime, înainte să se curbeze pentru a se intersecta deasupra lui. Spaliere din panouri urcau până aproape de apexul structurii, acoperite de încâlceli de viță-de-vie verde-crud. Între ele existau ghivece mari sau vase uriașe cu pământ care conțineau prea multe soiuri de plante pentru a le putea identifica, alături de portocali și ceva despre care crezu că era o specie de eucalipt. Un fel de salcie-plângătoare îi atârna peste scaun, iar ramurile ei cu frunze formau o perdea verde și fină care-i bloca realmente vederea în multe direcții. Scări spiralate, simple, ofereau acces la pasarele ce traversau și înconjurau sera. Undeva, în afara razei lui vizuale, picura constant apă, parcă dintr-o fântână miniaturală. Aerul era răcoros și proaspăt, nu rece și rarefiat.

Bărbatul care vorbise apăru fără zgomot înaintea sa. Era de înălțimea lui Clavain și purta haine în aceleași nuanțe întunecate – lui Clavain îi fusese scos costumul spațial –, dar asemănările se opreau aici. Vârsta fiziologică aparentă a bărbatului era cu două-trei decenii mai mică, iar părul negru și lucios, pieptănat pe spate, abia dacă era presărat cu fire sure. Era musculos, totuși nu într-atât încât să pară ridicol. Purta pantaloni negri strâmți și un halat negru lung până la genunchi, strâns deasupra taliei. Era desculț și cu pieptul dezgolit; se opri înaintea lui Clavain, încrucișă brațele peste piept și-l privi cu o expresie de amuzament amestecat cu ușoară dezamăgire.

– Am întrebat..., repetă bărbatul.

– Este evident că m-ai examinat, zise Clavain. Ce aș putea să-ți spun și să nu cunoști deja?

– Pari nemulțumit.

Bărbatul vorbea canasiană, dar cam rigid.

– Nu știu cine ești sau ce dorești, însă habar nu ai ce prejudicii ai cauzat.

– Prejudicii? repetă bărbatul.

– Mă găseam în proces de dezertare la demarhiști. Dar, desigur, știi toate astea, nu-i așa?

– Nu sunt sigur cât de multe ți-a spus Zebra, zise bărbatul. Da, știm câte ceva despre tine, totuși nu atât de multe cât ne-ar plăcea să știm. De aceea te afli acum aici. Ca oaspete al nostru.

– Oaspete? pufni Clavain.

– Recunosc, este o extindere a definiției uzuale, însă nu vreau să te consideri prizonierul nostru. Nu ești un prizonier. De asemenea, nu ești nici un ostatic. Este perfect posibil să decidem să te eliberăm foarte repede. Ce rău se va fi săvârșit atunci?

– Spune-mi cine ești, zise Clavain.

– O voi face, imediat, dar mai întâi aș dori să mă urmezi. Cred că panorama te va încânta. Zebra mi-a spus că aceasta nu este prima ta vizită în Orașul Abisului, însă nu cred că l-ai văzut vreodată dintr-o asemenea poziție.

Bărbatul se aplecă și-i întinse mâna.

– Vino, te rog. Te asigur că-ți voi răspunde la toate întrebările.

– La toate?

– La majoritatea.

Cu ajutorul bărbatului, Clavain se împinse și se ridică din scaunul de fier. Acum, când trebuia să stea de unul singur în picioare, își dădu seama că era slăbit, totuși putea să meargă fără dificultate, iar tălpile lui, de asemenea desculțe, găsiră marmura rece. Își aminti că-și scosese pantofii înainte să fi îmbrăcat costumul spațial demarhist.

Bărbatul îl conduse spre una dintre scările spiralate.

– Poți să faci față, domnule Clavain? Merită din plin. Ferestrele sunt cam prăfuite în partea de jos.

Clavain îl urmă pe scara în spirală șubredă, până ajunseră la una dintre pasarele. Aceasta șerpuia printre panouri înfrunzite, până când Clavain pierdu orice sens al direcției. Din locul unde se afla scaunul, sesizase doar forme neclare înapoia ferestrelor și o lumină ocru-pal care scălda totul în strălucirea ei melancolică, dar acum vedea panorama mai clar. Bărbatul îl ajută să se apropie de o balustradă.

– Privește, domnule Clavain! Orașul Abisului. Un loc pe care am ajuns să-l cunosc și, deși nu să-l iubesc cu adevărat, poate să nu-l detest cu același zel misionar ca la sosirea mea aici.

– Nu eşti localnic?

– Nu. Ca şi tine, am avut o viaţă plină de călătorii.

Oraşul se întindea în toate direcţiile, supurând într-o îndepărtată pâclă urbană. Nu existau nici douăzeci de clădiri mai înalte decât cea în care se aflau ei, deşi unele dintre ele erau mult mai înalte, astfel încât vârfurile le dispăreau, invizibile, în plafonul de nori. Clavain zări linia neagră şi îndepărtată a peretelui circular care se ridica deasupra pâclei, probabil la zeci de kilometri depărtare. Oraşul Abisului era construit în interiorul unei caldeire, care în sine conţinea un hău ce se căsca în crusta lui Yellowstone. Oraşul înconjura abisul acela uriaş şi emanator, ancorat pe margine şi coborând în adâncurile sale conducte de alimentare ce semănau cu nişte gheare. Structuri se aflau una lângă alta, întrepătrunse şi fuzionate în forme delirant de stranii. Văzduhul roia de trafic aerian, o masă aflată constant în deplasare, care silea ochiul să se străduiască pentru a rămâne concentrat. Părea aproape imposibil ca atât de multe călătorii, comisioane vitale şi delegaţii să se poată desfăşura simultan. Însă Oraşul Abisului era vast. Traficul aerian nu reprezenta decât o porţiune microscopică din activităţile omeneşti reale ce se derulau sub turnuri şi turle, chiar şi în timpul războiului.

Cândva locul acesta fusese diferit. Oraşul cunoscuse trei etape. Cea mai lungă fusese *Belle Époque*, când demarhiştii şi familiile lor conducătoare deţinuseră puterea absolută. Pe atunci oraşul nădușise sub cele optsprezece domuri contopite ale Plasei de Ţânţari. Toată energia şi reacţiile chimice necesare erau extrase chiar din abis. În interiorul domurilor, demarhiştii îşi duseseră stăpânirea asupra materiei şi a informaţiei spre finalul ei logic. Experimentele lor de longevitate le asiguraseră nemurire biologică, în timp ce descărcările regulate de patternuri neurale în computere făcuseră ca până şi moartea violentă să nu însemne mai mult decât o simplă neplăcere. Cunoştinţele lor experte în „nanotehnologie", aşa cum continuau unii s-o numească în mod arhaic, le îngăduiseră să-şi remodeleze ambientul şi corpurile aproape după chef. Deveniseră proteici, un popor pentru care staza de orice formă era respingătoare.

A doua etapă a oraşului sosise cu numai un secol în urmă, la apariţia Epidemiei Fuziunii. Epidemia fusese foarte democratică, atacând oameni cu acelaşi entuziasm cu care atacase clădiri. Cu întârziere, demarhiştii înţeleseseră că paradisul lor adăpostise un şarpe extrem de periculos. Până atunci schimbările fuseseră ţinute în frâu, dar epidemia le smulsese de sub controlul oamenilor. În câteva luni oraşul fusese complet transformat. Mai existau doar câteva enclave ermetice în care oamenii îşi mai putuseră păstra maşinăriile din corpuri. Clădirile se contorsionaseră în forme batjocoritoare, reamintindu-le demarhiştilor ce pierduseră. Tehnologia se prăbuşise la o stare aproape preindustrială. Facţiuni prădătoare bântuiau prin adâncurile lipsite de legi ale oraşului.

Epoca întunecată a Oraşului Abisului durase aproape patruzeci de ani.

Încă se dezbătea dacă a treia etapă a oraşului se încheiase deja sau dacă îşi continua existenţa sub altă administrare. Imediat după epidemie, demarhiştii îşi pierduseră majoritatea surselor anterioare de bogăţie. Ultranauţii au plecat cu comerţul spre alte locuri. Câteva înalte familii s-au străduit să continue şi au existat mereu buzunare de stabilitate financiară în Centura Ruginită, dar Oraşul Abisului în sine era copt pentru preluare economică. Agregaţii, restricţionaţi până atunci la câteva nişe îndepărtate din sistemul planetar, consideraseră că e momentul lor.

Nu a fost o invazie în sensul uzual. Ei erau prea puţini numeric, prea slabi din punct de vedere militar şi nu doreau să convertească populaţia la modul lor de gândire. De aceea, preferaseră să cumpere oraşul bucată cu bucată, reconstruindu-l în ceva sclipitor şi nou. Au dezasamblat cele optsprezece domuri întrepătrunse şi au instalat în abis o maşină vastă, realizată prin bioinginerie, numită Lilly, care a crescut enorm randamentul conversiunii chimice a gazelor native abisului. Acum oraşul trăia într-un buzunar de aer cald şi respirabil, asigurat de exhalările lente ale lui Lilly. Agregaţii demolaseră multe structuri distorsionate şi le înlocuiseră cu turnuri elegante ca nişte lame de cuţit, ce se înălţau mult deasupra buzunarului respirabil, răsucindu-se aidoma velaturii unui iaht pentru a-şi

minimiza profilul expus vânturilor. În mediu au fost reîntroduse grijuliu forme mai rezistente de nanotehnologie. Tratamentele medicale Agregate îngăduiau reluarea terapiilor pentru longevitate. Adulmecând prosperitatea, Ultranauții au făcut iarăși din Yellowstone o escală-cheie pe itinerarele lor comerciale. În jurul planetei, recolonizarea Centurii Ruginite a continuat rapid.

Ar fi trebuit să fie o nouă Epocă de Aur.

Însă demarhiștii, foștii stăpâni ai orașului, nu se adaptaseră niciodată rolului de scăpătați. Reducerea statutului lor îi măcina. Timp de secole fuseseră singurii aliați ai Agregaților, dar asta era pe punctul de a se sfârși. Aveau să recurgă la război pentru a recâștiga ce pierduseră.

– Poți vedea abisul, domnule Clavain?

Gazda lui arătă spre o pată eliptică întunecată, aproape pierdută îndărătul abundenței de turle și de turnuri.

– Ei spun că Lilly este pe moarte acum. Agregații au fost evacuați și nu există nimeni s-o țină în viață. Calitatea aerului nu mai e ce a fost. Chiar se fac speculații despre necesitatea reînființării domurilor peste oraș. Dar poate că Agregații vor putea în curând să reocupe ce le-a aparținut cândva, nu?

– Ar fi greu de tras altă concluzie, replică Clavain.

– Trebuie să recunosc că nu-mi pasă cine va câștiga. Eu am fost în stare să-mi câștig existența înainte de sosirea Agregaților și am continuat s-o fac și în absența lor. Nu am cunoscut orașul sub demarhiști, însă nu mă îndoiesc că aș fi găsit o cale de supraviețuire.

– Cine ești tu?

– O întrebare mai bună ar putea fi: „Unde suntem noi?" Privește în jos, domnule Clavain.

Clavain privi în jos. Clădirea în care se găsea era înaltă, asta era evident din panorama pe care o vedea de sus, totuși nu percepuse cât de *foarte* sus se afla. Parcă ar fi stat lângă vârful unui munte extrem de înalt și de abrupt, de unde se uita în jos, către piscuri și creste subsidiare, situate la multe mii de metri mai jos, vârfuri secundare ce tronau maiestuos deasupra majorității

clădirilor din jur. Cel mai înalt coridor de trafic aerian era hăt mai jos; ba chiar văzu că o parte din trafic curgea chiar prin clădire, plonjând prin arcade și portaluri imense. Mai jos se întindeau alte straturi de trafic, apoi o pâclă ca o grilă de șosele supraterane, iar dedesubt era încă și mai mult văzduh, după care urma o sugestie înceţoșată de parcuri și lacuri etajate, atât de jos, încât aduceau cu semnele bidimensionale decolorate de pe o hartă.

Clădirea era neagră și cu arhitectură monumentală. Clavain nu-i putea ghici forma adevărată, dar avea impresia că, dacă ar fi văzut-o din altă parte a Oraşului Abisului, ar fi semănat cu ceva negru, mort și vag amenințător, ca un arbore solitar care fusese lovit de trăsnet.

– Bine, zise el. Este o panoramă foarte frumoasă. Unde suntem noi?

– În Château des Corbeaux, domnule Clavain. Castelul Corbilor. Bănuiesc că-ți amintești numele, nu?

Clavain încuviință din cap.

– Aici a venit Skade.

Bărbatul îi imită gestul.

– Așa am înțeles.

– Așadar, ai avut o legătură cu ce i s-a întâmplat, da?

– Nu, domnule Clavain, eu n-am avut. Dar predecesorul meu, ultimul locuitor al acestei clădiri, a avut în mod cert.

Bărbatul se întoarse și-i întinse mâna dreaptă.

– Domnule Clavain, numele meu este H. Cel puțin acesta este numele sub care am ales actualmente să-mi desfășor afacerile. Ar trebui *noi* să facem afaceri?

Clavain nu avu timp să-i răspundă, deoarece H îi prinse mâna și o strânse. Surprins, Clavain o retrase și văzu că avea în palmă un punctuleț roșu, ca de sânge.

H îl duse pe Clavain înapoi la podeaua din marmură. Trecură pe lângă fântâna pe care o auzise mai devreme – era un șarpe din aur, fără ochi, din botul căruia țâșnea un jet continuu de apă –, apoi coborâră o scară lungă cu trepte din marmură, până la nivelul aflat imediat dedesubt.

– Ce știi despre Skade? întrebă Clavain.

Nu avea încredere în H, totuşi nu vedea niciun rău în a pune câteva întrebări.

– Nu atât de multe pe cât mi-ar fi plăcut. Îţi voi spune însă ce am aflat, în anumite limite. Skade a fost trimisă în Oraşul Abisului într-o misiune de spionaj pentru Agregaţi, o misiune care se ocupa de clădirea aceasta. Corect, nu-i aşa?

– Asta tu trebuie să-mi spui.

– Haide, domnul Clavain, aşa cum vei descoperi, noi avem în comun mai multe decât ţi-ai putea imagina. Nu trebuie să fii defensiv.

Lui Clavain îi veni să izbucnească în râs.

– Mă îndoiesc că avem ceva în comun.

– Da?

– Eu sunt un om în vârstă de patru sute de ani, care a văzut probabil mai multe războaie decât ai văzut tu apusuri de soare.

H miji ochii amuzat.

– Serios?

– În mod inevitabil, perspectiva mea asupra lucrurilor va fi uşor diferită de a ta.

– Nu mă îndoiesc. Vrei să mă urmezi, domnule Clavain? Aş dori să ţi-l arăt pe locatarul anterior.

Îl conduse prin coridoare negre cu plafoane înalte, luminate de ferestre extrem de înguste. Clavain observă că H şchiopăta abia vizibil, din cauza unui picior ceva mai scurt, pe care izbutea să-l controleze în majoritatea timpului. Se părea că locuia singur în clădirea imensă, sau cel puţin în acest district al ei de mărimea unui conac, dar poate că era doar o iluzie cultivată de imensitatea incredibilă a structurii. Clavain simţise deja că H controla o organizaţie influentă.

– Ia-o de la început, zise el. Cum de ai ajuns să fii implicat în afacerile lui Skade?

– Bănuiesc că ai putea spune că printr-un interes mutual. Domnule Clavain, eu eram pe Yellowstone de un secol. În acest timp îmi cultivasem anumite interese – aproape că le-ai putea spune obsesii.

– Cum ar fi...?

– Mântuirea este una dintre ele. Trecutul meu poate fi numit, folosind un eufemism, controversat. La vremea mea am făcut unele lucruri foarte rele. Dar, la urma urmelor, cine n-a făcut, nu?

Se opriră înaintea unei uși arcuite, inserată în marmură neagră. H făcu ușa să se deschidă și-l conduse pe Clavain într-o încăpere fără ferestre în care domnea atmosfera nemișcată, spectrală a unei cripte.

– De ce ai fi interesat de mântuire?

– Ca să mă exonerez pe mine, bineînțeles. Ca să compensez. În epoca actuală, chiar ținând seama de dificultăți, poți să duci o viață excesiv de lungă. În trecut, o crimă atroce te marca pe viață sau cel puțin pentru cei șaptezeci de ani biblici. Dar acum noi putem trăi secole. Oare o viață atât de lungă ar trebui să fie pătată de un singur act reprobabil?

– Ai spus că ai făcut mai multe lucruri rele.

– Așa și este. Mi-am trecut numele pe multe fapte infame. H se îndreptă către o cutie metalică grosolan sudată, care stătea în mijlocul încăperii. Ideea este însă următoarea: nu văd de ce sinele meu actual ar trebui să fie blocat în patternuri de comportament pentru fapte ale sinelui meu mai tânăr. În fond, mă îndoiesc că există un singur atom din corpul meu care să le fie comun și foarte puține memorii.

– Un trecut criminal nu-ți conferă o perspectivă morală unică.

– Nu, ai dreptate. Dar în același timp există și liberul-arbitru. Nu este nevoie să fim marionetele propriului nostru trecut.

H tăcu și atinse cutia. Clavain își dădu seama că aceasta avea dimensiunile și proporțiile generale ale unui palanchin, genul de vehicul pe care ermeticii continuau să-l folosească.

H trase aer adânc în piept și continuă:

– Acum un secol m-am împăcat cu ceea ce făcusem, domnule Clavain, totuși trebuia să plătesc un preț pentru reconcilierea aceasta. Am jurat să îndrept anumite lucruri strâmbe, dintre care multe priveau în mod direct Orașul Abisului. Au fost jurăminte dificile și nu sunt individul care să le privească cu ușurință. Din păcate, am eșuat în privința celui mai important dintre ele.

– Care a fost...?

– Imediat, domnule Clavain. Mai întâi, vreau să vezi ce a ajuns din ea.

– „Ea"?

– Mademoiselle. Ea a fost femeia care a locuit aici înaintea mea, cea care a ocupat clădirea aceasta în timpul misiunii lui Skade.

Glisă un panou negru aflat la înălțimea capului și dezvălui o ferestruică întunecată încorporată în fața cutiei.

– Care îi era numele adevărat? întrebă Clavain.

– Nu știu. Este posibil ca Manoukhian să știe mai multe despre ea – a fost în serviciul ei înainte să schimbe tabăra. Dar n-am aflat niciodată adevărul de la el și este mult prea util, ca să nu zic fragil, pentru a risca să-l sondez.

– Atunci *ce* știi despre ea?

– Doar că pentru mulți ani a fost o influență foarte puternică în Orașul Abisului, fără ca asta să fie sesizată. A fost dictatorul perfect. Controlul îi era atât de omniprezent, încât nimeni n-a observat subjugarea aceea. Bogăția ei, estimată prin indicii uzuali, era practic zero. Nu „deținea" nimic în sensul clasic al termenului. Cu toate acestea, avea rețele de coerciție care-i îngăduiau să obțină orice ar fi dorit în mod silențios, invizibil. Când oamenii acționau din ceea ce-și imaginau că era propriul lor interes, de fapt urmau adesea scenariul ascuns al lui Mademoiselle.

– După cum vorbești, parcă ar fi fost o vrăjitoare.

– Nu cred că influența ei ar fi avut ceva supranatural, atât doar că vedea fluxul informațiilor cu o claritate pe care majoritatea oamenilor nu o au. Putea să vadă punctul precis în care trebuia aplicată presiune, punctul în care fluturele trebuia să bată din aripi pentru a cauza o furtună în cealaltă parte a lumii. Ăsta i-a fost geniul, domnule Clavain. Înțelegerea instinctivă a sistemelor haotice, așa cum este aplicată în dinamica psihosocială umană. Privește!

Clavain se apropie de ferestruica inserată în cutie.

Înăuntru se afla o femeie. Părea să fi fost îmbălsămată și stătea în poziție verticală. Mâinile îi erau adunate în poală, ținând deschis un evantai de hârtie, de o delicatețe translucidă. Purta o rochie cu guler înalt din brocart, care, considera Clavain, nu mai era la modă de cel

puțin un secol. Avea fruntea înaltă și netedă, iar părul negru îi era pieptănat peste cap în linii severe. Din locul unde stătea el, Clavain nu putea spune dacă ochii îi erau cu adevărat închiși sau de fapt privea în jos, la evantai. Vibra foarte ușor, ca și cum ar fi fost un miraj.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă el.

– Este moartă, în măsura în care înțeleg eu termenul. Este moartă de peste treizeci de ani. Dar nu s-a schimbat deloc din clipa morții. Nu au existat descompunere și nici dovezi ale obișnuitelor procese morbide. Iar înăuntru nu este posibil să existe vid, fiindcă altfel n-ar fi putut respira.

– Nu înțeleg. Adică ea a murit aici, înăuntrul acestui obiect?

– A fost palanchinul ei, domnule Clavain. Ea se afla înăuntru când am ucis-o.

– Tu ai omorât-o?

H glisă plăcuța, închizând-o, și acoperi ferestruica.

– Am utilizat un tip de armă conceput de asasinii din Coronament în scopul uciderii ermeticilor. Ei o numesc crabber. Arma atașează de latura palanchinului un dispozitiv care sfredelește prin blindaj, dar în același timp menține integritatea perfectă a ermeticului. Trebuie să știi că în *interiorul* palanchinelor pot exista lucruri neplăcute, mai ales când ocupanții bănuiesc că pot fi țintele unor tentative de asasinare. Gaze neurale specifice subiectului... genul ăsta de chestii.

– Continuă, spuse Clavain.

– După ce ajunge la interior, crabberul injectează un glonț care detonează cu suficientă forță pentru a ucide orice organism dinăuntru, dar nu într-atât încât să spargă fereastra sau orice alte puncte slabe. Pe Atuul lui Sky noi am utilizat ceva similar împotriva echipajelor de tancuri, așa că eram familiarizat cu principiile implicate.

– Dacă a funcționat crabberul, atunci înăuntru n-ar mai trebui să fie un corp.

– Exact, domnule Clavain, n-ar mai trebui să fie. Crede-mă, o știu – am văzut rezultatele acestor arme.

– Totuși, ai omorât-o.

– I-am făcut *ceva*, dar nu sunt sigur ce anume. N-am putut examina palanchinul decât la câteva ore după ce acționase crabberul, deoarece trebuia să ne ocupăm și de aliații lui Mademoiselle. Iar când am privit prin ferestruică, nu m-am așteptat să văd altceva decât obișnuitul terci roșu întins de cealaltă parte a sticlei. Însă corpul ei era aproape intact. Existau răni, răni destul de evidente, care ar fi fost în mod normal fatale în sine, totuși în următoarele ore s-au vindecat sub ochii mei. La fel și hainele – stricăciunile s-au reparat singure. De atunci ea este așa cum ai văzut-o. Iar asta s-a întâmplat acum mai bine de treizeci de ani, domnule Clavain.

– Nu-i posibil.

– Ai observat că pare a se afla înapoia unui strat de apă mișcătoare? Ai văzut cum se unduiește și se distorsionează? N-a fost o iluzie optică. Acolo înăuntru, împreună cu ea, mai există ceva. Mă întreb cât de mult din ce putem noi vedea a fost vreodată uman.

– Vorbești ca și cum ea ar fi fost un soi de extraterestră.

– Cred că a existat ceva extraterestru la ea. Mai departe însă n-aș cuteza să speculez.

H îl conduse afară din cameră. Clavain riscă să mai arunce o privire spre palanchin și se înfioră. În mod evident, H îl ținea aici deoarece nu putea face nimic altceva cu el. Cadavrul nu putea fi distrus, putea fi chiar periculos în alte mâini. Așa că Mademoiselle rămăsese „îngropată" aici, în clădirea în care trăise cândva.

– Trebuie să întreb..., începu Clavain.

– Da?

– De ce ai omorât-o?

Gazda închise ușa în urma lor. Senzația de ușurare era palpabilă. Clavain avu impresia clară că nici chiar H nu era foarte încântat de vizitele la Mademoiselle.

– Am ucis-o, domnule Clavain, pentru motivul foarte simplu și evident că deținea ceva ce doream eu.

– Și anume?

– Nu sunt perfect sigur, dar cred că era același lucru pe care-l dorea Skade.

CAPITOLUL 22

Xavier lucra pe fuzelajul *Păsării*, când doi vizitatori ciudați sosiră în atelierul de reparații. El verifică maimuțele și se asigură că putea avea încredere în ele că se vor descurca singure pentru câteva minute. Se întrebă pe cine mai iritase Antoinette. La fel ca tatăl ei, femeia se pricepea destul de bine să nu enerveze persoana potrivită. Așa rămăsese Jim Bax în lumea afacerilor.

– Domnul Gregor Consodine? întrebă un bărbat, ridicându-se de pe un scaun din zona de așteptare.

– Nu sunt Gregor Consodine.

– Îmi cer scuze. Credeam că acesta este atelierul lui...

– Așa este, iar eu mă ocup de treburi cât este el plecat la Vancouver – vreo două zile. Numele meu este Xavier Liu.

Zâmbi larg, gata să ofere ajutor.

– Cum te-aș putea ajuta?

– O căutăm pe Antoinette Bax, zise bărbatul.

– Aha.

– Este o chestiune destul de urgentă. Înțeleg că nava ei este cea din puțul tău de reparații.

Firișoarele de păr de pe ceafa lui Xavier se zbârliră.

– Nu cred că mi-ai spus cine ești.

– Mi se spune domnul Clock.

Chipul domnului Clock era un studiu de anatomie. Xavier îi putea vedea toate oasele de sub piele. Domnul Clock arăta ca un

om aflat foarte aproape de moarte, totuși avea pasul ușor al unui balerin sau al unui mim.

Celălalt bărbat îl neliniștea însă mai mult. Prima uitătură neglijentă pe care le-o aruncase vizitatorilor îi arătase doi inși: unul înalt și slab, ca un cioclu, iar celălalt scund și solid, cu conformația unui luptător profesionist. Acesta din urmă ținea capul plecat și răsfoia un pliant de pe măsuța de cafea. Între picioarele lui se vedea o cutie neagră, simplă, de mărimea unei truse de scule.

Xavier își plecă privirea spre propriile mâini.

– Colegul meu este domnul Pink.

Domnul Pink ridică fruntea și Xavier se strădui din răsputeri să-și ascundă tresărirea de surprindere. Era un hiperporc, câtuși de puțin un om standard. Avea fruntea netedă și bombată, de sub care ochișori negri îl studiau pe Xavier. Nasul îi era mic și cârn. Xavier văzuse oameni cu fețe mai stranii, dar acum nu era cazul. Domnul Pink *nu fusese* niciodată om.

– Salut! zise hiperporcul și reveni cu atenția la pliant.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Clock.

– La întrebare?

– Referitoare la navă. Îi aparține lui Antoinette Bax, nu-i așa?

– Mi s-a spus să-i fac niște reparații la carcasă. Asta-i tot ce știu.

Clock zâmbi și încuviință din cap. Făcu un pas înapoi spre ușa încăperii și o închise. Domnul Pink dădu o pagină și chicoti la ceva din pliant.

– Ăsta nu-i tocmai adevărul, nu-i așa, domnule Liu?

– Poftim?

– Ia loc, domnule Liu, zise Clock și arătă spre unul dintre scaune. Te rog, scutește-ți picioarele de greutate. Noi doi trebuie să purtăm o mică discuție.

– Trebuie să mă întorc la maimuțe.

– Sunt sigur că nu vor face nicio prostie cât timp lipsești. Ia loc.

Clock arătă din nou spre scaun, iar hiperporcul ridică ochii și-l fixă cu privirea pe Xavier. Tânărul se lăsă să cadă în scaun și-și examină opțiunile.

– Referitor la domnișoara Bax. Datele din trafic, mă refer la datele accesibile gratuit publicului, arată că nava ei este cea parcată în mod curent în dana de service la care lucrezi în prezent. Ești conștient de asta, da?

– S-ar putea.

– Te rog, domnule Liu, este realmente inutil să fii evaziv. Datele pe care le-am cules indică spre o relație de muncă foarte strânsă între tine și domnișoara Bax. Ești perfect conștient de faptul că *Pasărea-Furtunii* îi aparține. Ba chiar cunoști foarte bine *Pasărea-Furtunii*, nu-i așa?

– Care-i treaba?

– Am dori să purtăm o mică discuție cu domnișoara Bax personal, dacă nu este un deranj prea mare.

– În privința asta nu vă pot ajuta.

Clock arcui o sprânceană subțire, abia vizibilă.

– Nu?

– Dacă vreți să vorbiți cu ea, va trebui s-o găsiți singuri.

– Perfect. Sperasem că nu se va ajunge aici, dar...

Clock privi spre hiperporc, care lăsă jos pliantul și se sculă de pe scaun. Avea prezența masivă a unei gorile. Când mergea, părea că efectuează un număr de echilibristică, mereu la un pas de prăbușire. Hiperporcul trecu pe lângă el, purtând cutia neagră.

– Unde se duce? întrebă Xavier.

– La nava ei. Este un mecanic foarte priceput, domnule Liu. Foarte priceput la reparat chestii, dar trebuie spus că și foarte priceput la stricat chestii.

H îl conduse în jos, pe alt palier de trepte; silueta lui cu spinare lată cobora mereu cu unu-doi pași înaintea lui Clavain, care îi privi de sus șănțulețele negru-albăstrui strălucitoare ale părului gelat. H părea netulburat de posibilitatea ca el să-l atace ori să încerce să evadeze din monstruosul Château întunecos. În plus, Clavain simțea un îndemn ciudat de a coopera cu noua lui gazdă. Bănuia că în principal era vorba de curiozitate. H cunoștea despre Skade lucruri pe care Clavain nu le știa, chiar dacă H însuși nu pretindea că ar fi știut totul.

În același timp, era clar că, pentru H, Clavain prezenta interes. În mod limpede, ambii puteau învăța multe unul de la celălalt.

Totuși, Clavain era conștient că situația nu putea continua. Oricât de politicoasă și de interesantă putea fi gazda lui, Clavain fusese răpit. În plus, avea propriile treburi de care trebuia să se ocupe.

– Spune-mi mai multe despre Skade, rosti el. Ce dorea de la Mademoiselle?

– Aici situația se cam complică. Mă voi strădui să-ți răspund cât pot de bine, dar trebuie să mă scuzi dacă pare că n-am înțeles toate detaliile. Adevărul este că mă îndoiesc că le voi înțelege vreodată.

– Ia-o de la început.

Ajunseră într-un hol. H îl traversă, trecând pe lângă sculpturi neregulate ce semănau cu cojile rupte de pe răni și solzii unui imens dragon metalic, fiecare așezată pe câte un postament adnotat.

– Pe Skade o interesa tehnologia, domnule Clavain.

– Ce fel de tehnologie?

– O tehnologie avansată de manipulare a vidului cuantic. Nu sunt om de știință, așa că nu pot pretinde că am vreo înțelegere cât de vagă a principiilor relevante. Dar din câte pricep eu, anumite proprietăți generale ale materiei – de pildă, inerția – derivă direct din proprietățile vidului în care se află. Sigur că da, toate acestea sunt pure speculații, însă un mijloc de control al inerției ar fi fost de folos Agregaților, nu?

Clavain se gândi la viteza cu care *Mătrăguna* îl putuse urmări prin sistemul solar. O tehnică de suprimare a inerției ar fi îngăduit asta și putea fi de asemenea o explicație pentru ceea ce făcuse Skade la bordul navei în timpul misiunii anterioare. Probabil că își reglase fin tehnologia, testând-o pe teren. Prin urmare, probabil că tehnologia exista, chiar dacă numai ca prototip. Însă H trebuia să afle asta singur.

– Nu cunosc niciun fel de program care să dezvolte o asemenea capacitate, răspunse el alegându-și cuvintele pentru a evita o minciună fățișă.

– Fără doar și poate, ar fi secretă chiar și printre Agregați. Foarte experimentală și neîndoios periculoasă.

– De fapt, de unde a provenit tehnologia asta?

– Acum urmează partea interesantă. Skade – și, prin extensie, Agregații – pare să fi avut o idee foarte precisă despre ce anume căuta înainte să fi sosit aici, ca și cum locul acesta n-ar fi reprezentat decât partea finală a unui puzzle. Așa cum știi, operațiunea lui Skade a fost considerată un eșec. Ea a fost singura supraviețuitoare și s-a întors în Cuibul-Mamă doar cu o mână de obiecte șterpelite. Nu pot ghici dacă acelea au fost sau nu suficiente...

H întoarse capul și privi peste umăr cu un zâmbet cunoscător.

Ajunseră la capătul coridorului. Se găseau pe o platformă cu parapet scund, la periferia unei săli uriașe, cu podeaua înclinată, care se ridica pe multe niveluri. Clavain privi peste margine și văzu conducte și canale de drenare amplasate în pereții complet negri.

– Repet întrebarea, spuse el. De unde a provenit de fapt tehnologia asta?

– De la un donator, răspunse H. Acum vreun secol am aflat un adevăr uimitor. Am aflat despre locul unde se afla un individ, mai precis un extraterestru, care aștepta netulburat pe planeta asta de multe milioane de ani, naufragiat, dar în esență nevătămat.

Făcu o pauză, așteptând în mod evident reacția celuilalt.

– Continuă, spuse Clavain decis să nu-și trădeze uimirea.

– Din păcate, nu am fost primul care să afle despre nefericita creatură. Alții au descoperit că ea le putea oferi ceva de o valoare considerabilă, cu condiția s-o țină prizonieră și să-i administreze regulat șocuri dureroase. Așa ceva ar fi fost teribil în orice alte circumstanțe, însă creatura respectivă era un animal foarte social. De asemenea, inteligentă – făcea parte dintr-o străveche cultură călătoare printre stele, care se extinsese enorm. De altfel, epava navei sale continua să conțină tehnologii funcționale. Înțelegi încotro se îndreaptă totul?

Parcurseseră o porțiune destul de lungă în jurul sălii ca un dom, însă Clavain tot nu-i dedusese funcția.

– Tehnologiile includeau și procesul de modificare a inerției? întrebă el.

– Așa s-ar părea. Trebuie să mărturisesc că în privința asta m-am bucurat de un avans. În urmă cu ceva vreme, considerabil de multă vreme, am întâlnit alta dintre creaturile respective, așa că știam deja cam la ce să mă aștept din partea ei.

– O persoană cu mintea mai puțin deschisă ca mine ar putea găsi cam dificilă acceptarea tuturor acestor informații, zise Clavain.

H se opri la un colț și puse mâinile pe partea superioară a parapetului scund din marmură.

– Atunci îți voi spune mai multe și poate că vei începe să mă crezi. Nu poate să-ți fi scăpat atenției faptul că universul este un loc periculos. Sunt sigur că Agregații au aflat asta pe propria piele. Care este bilanțul actual – treisprezece, paisprezece culturi inteligente dispărute? Plus una-două culturi inteligente extraterestre existente, care din păcate sunt atât de străine, încât nu fac nimic care ne-ar putea ajuta să le stabilim gradul real de inteligență. Ideea este că universul pare a fi predispus să stârpească inteligența înainte de a se întinde mai mult decât îi este plapuma.

– Asta este o teorie.

Clavain nu dezvălui cât de mult se potrivea cu ceea ce el știa deja; cât de perfect coerent era cu mesajul Galianei despre un cosmos bântuit de lupi care salivau și urlau la mirosul inteligenței.

– Este mai mult decât o simplă teorie. Larvele – acesta este numele speciei din care făcea parte ghinionistul individ naufragiat – fuseseră împinse de asemenea spre extincție. Ele trăiau doar între stele, ferindu-se de lumină și de căldură. Chiar și acolo erau neliniștite. Știau cât de puțin ar fi fost necesar pentru a-i readuce pe ucigași asupra lor. În cele din urmă și-au dezvoltat o strategie protectoare destul de disperată. Nu erau ostile din fire, dar au învățat că, uneori, alte specii mai gălăgioase trebuiau reduse la tăcere pentru a se proteja pe ele însele.

H își reluă mersul, plimbându-și o mână pe perete. Clavain observă că era mâna dreaptă și că lăsa în urmă o linie subțire, roșie.

– Cum ai aflat de extraterestru?

– Domnule Clavain, este o poveste lungă pe care nu intenționez să ți-o detaliez. Ajunge doar să spun următoarele: am jurat să salvez creatura din mâinile torționarilor ei – ca parte din planul meu pentru mântuire personală, ai putea spune. Dar n-am reușit s-o fac imediat. A necesitat planificare, un volum uriaș de pregătiri. Am strâns o echipă de ajutoare în care puteam avea încredere și împreună am făcut alte pregătiri amănunțite. Au trecut ani, totuși momentul prielnic nu s-a ivit niciodată. A trecut apoi un deceniu. Două decenii. În fiecare noapte visam creatura aceea care suferea și în fiecare noapte îmi reînnoiam jurământul de a o ajuta.

– Și?

– Este posibil să fi fost trădat de cineva. Sau poate că informațiile ei erau mai bune decât ale mele. Mademoiselle a ajuns la creatură înaintea mea. A adus-o aici, chiar în sala aceasta. Nu știu cum a procedat – operațiunea în sine trebuie să fi necesitat planuri enorme.

Clavain privi din nou în adâncul sălii și se strădui să înțeleagă ce fel de animal avusese nevoie de un spațiu de mărimea unei închisori.

– A ținut-o aici, în Château?

H aprobă din cap.

– Și încă mulți ani. N-a fost simplu s-o păstreze în viață, dar cei care o ținuseră întemnițată înaintea lui Mademoiselle puseseră la punct toate detaliile. Cred că Mademoiselle nu avea niciun interes s-o tortureze – nu era crudă în sensul acesta. Totuși, fiecare secundă din existența creaturii era un soi de tortură, chiar și atunci când sistemul ei nervos nu era zgândărit și îmboldit cu electrozi de înalt voltaj. A refuzat însă s-o lase să moară. Nu înainte de a afla tot ce putea de la ea.

H continuă și-i spuse lui Clavain că Mademoiselle descoperise o cale de comunicare cu creatura. Oricât de inteligentă fusese Mademoiselle, creatura depusese eforturile cele mai mari.

– Înțeleg că a fost un accident, spuse H. Un bărbat a căzut în cușca ei, tocmai de aici, de sus. A murit pe loc, dar înainte de a-l putea scoate, creatura, care era nerestricționată, a mâncat ce

rămăsese din el. Până atunci ei o hrăniseră numai cu fragmente de informații și ea nu știuse prea bine cum arătau de fapt temnicerii ei.

Glasul lui H căpătă o notă aproape de entuziasm.

– Oricum s-a întâmplat ceva straniu. După o zi, în pielea creaturii a apărut o rană. Rana s-a lărgit, formând o gaură. Nu exista sângerare, iar rana părea foarte simetrică și bine formată. În interiorul ei se întrezăreau structuri care acționau mușchi. Rana devenea o gură. Mai târziu a început să emită sunete, vocale omenești. A mai trecut o zi sau două și creatura a încercat cuvinte recognoscibile. Încă o zi și înșiruia cuvintele în propoziții simple. Din câte am înțeles, nu preluase de la bărbatul pe care-l mâncase doar mijloacele prin care să creeze limbaj, ci îi absorbise de asemenea memoriile și personalitatea, contopindu-le cu ale ei.

– Oribil, rosti Clavain.

– Poate că da, zise H, dar nu părea convins. În mod cert, ar putea fi o strategie utilă pentru o specie de comercianți interstelari care se așteaptă să întâlnească multe alte culturi. În loc să-ți bați capul cu algoritmi de traducere, de ce să nu decodifici limbajul pur și simplu la nivelul reprezentării biochimice? Îți mănânci partenerul comercial și devii asemănător cu el. Ar necesita oarecare cooperare din partea cealaltă, dar poate că aceasta era o formă acceptată de a face afaceri cu milioane de ani în urmă.

– Cum ai aflat toate astea?

– Există căi și mijloace, domnule Clavain. Devenisem oarecum conștient de existența lui Mademoiselle chiar înainte ca ea să ajungă prima la extraterestru. Am propriile mele rețele de influență în Orașul Abisului și ea le avea pe ale ei. În mare parte din timp, am fost discreți amândoi, totuși la răstimpuri activitățile ni se intersectau. Am fost curios și de aceea am încercat să aflu mai multe. Ea însă a rezistat mulți ani tentativelor mele de infiltrare în Château. Abia când deținea creatura și, cred, atenția i-a fost distrasă de ea, consumată de puzzle-ul ei extraterestru, am putut strecura agenți în clădire. Ai cunoscut-o pe Zebra? Ea a fost unul dintre agenții respectivi. Zebra a aflat tot ce a putut și a implementat condițiile

de care aveam nevoie pentru preluare. Însă asta s-a petrecut mult după ce Skade trecuse pe aici.

Clavain căzu pe gânduri.

– Prin urmare, Skade trebuie să fi știut ceva despre extraterestru?

– Evident. Domnule Clavain, tu ești Agregatul... n-ar fi trebuit să știi?

– Am aflat deja prea multe. De aceea am ales să dezertez.

Merseră mai departe și ieșiră din închisoare. Clavain se simți la fel de ușurat când o părăsi ca atunci când ieșise din încăperea palanchinului. Poate că nu era decât imaginația, dar parcă o parte din chinurile creaturii se imprimaseră în atmosfera sălii. Acolo existase o senzație de spaimă intensă și de limitare, care nu dispăruse decât dincolo de ușă.

– Unde mă duci acum?

– Mai întâi în subsol, întrucât cred că ceva de acolo te va interesa, după care aș dori să faci cunoștință cu niște persoane.

– Ele au vreo legătură cu Skade? întrebă Clavain.

– Cred că totul are legătură cu Skade, nu? Cred că este posibil să i se fi întâmplat ceva când a vizitat Château.

H îl duse la un ascensor. Cabina era scheletică, realizată din spirale și filigrane de fier. Podeaua era un grătar rece din fier, cu multe găuri. H închise ușa scârțâitoare, formată din zigzaguri de fier ce se îmbucară dintr-o parte și din alta, după care coborârea începu imediat. Porniră greoi și Clavain bănui că aveau să meargă aproape o oră pentru a ajunge la nivelul cel mai de jos al clădirii. Însă ascensorul, continuând să scârțâie și să trosnească, accelera întruna, până ce un curent substanțial izbi prin podeaua perforată.

– Misiunea lui Skade a fost considerată un eșec, rosti Clavain peste huruiturile și scrâșnetele produse de coborârea cabinei.

– Este adevărat, dar nu neapărat și din punctul de vedere al lui Mademoiselle. Nu uita: ea își extinsese rețeaua de influență în toate fațetele vieții din Orașul Abisului. Între anumite limite, putea face să se întâmple orice ar fi dorit. Raza ei de acțiune se întindea până în Centura Ruginită și atingea toate focarele majore

de putere demarhistă. Cred chiar că avea un fel de putere asupra Ultranauților sau cel puțin mijloacele de a-i determina să lucreze pentru ea. Însă nu-i avea la mână cu nimic pe Agregați.

– Și este posibil ca Skade să fi fost punctul ei de intrare?

– Probabil că da, domnule Clavain. Poate că nu întâmplător Skade a supraviețuit, deși toți membrii echipei ei au fost uciși.

– Însă Skade este una dintre noi, spuse Clavain încet. Ea n-ar trăda niciodată Cuibul-Mamă.

– Ce s-a întâmplat după aceea cu Skade, domnule Clavain? Oare nu cumva ea și-a lărgit influența printre Agregați?

Clavain își reaminti că Skade se alăturase Consiliului Închis după revenirea din misiune.

– Da, într-o oarecare măsură.

– Atunci cred că este un caz închis. Asta a fost mereu strategia lui Mademoiselle, înțelegi? Infiltrare și organizare. Poate că Skade nici nu crede măcar că vă trădează; Mademoiselle a fost întotdeauna îndeajuns de inteligentă ca să insiste pe loialitate. Și cu toate că misiunea lui Skade a fost considerată un eșec, ea a recuperat unele dintre elementele de interes, nu-i așa? Destule cât să fie un beneficiu pentru Cuibul-Mamă?

– Ți-am spus deja că nu știu despre niciun fel de proiect secret legat de vidul cuantic.

– Mda. Și nici eu n-am găsit pe de-a întregul convingătoare prima ta negație.

Clock, cel cu țeasta cheală și ovoidală, îi ceru lui Xavier s-o sune pe Antoinette.

– O s-o sun, încuviință Xavier, dar n-o pot convinge să vină aici, chiar dacă domnul Pink începe să-i avarieze nava.

– Găsește o cale, replică Clock mângâind frunza măslinie și ceroasă a uneia dintre plantele în ghivece din atelier. Spune-i că ai găsit ceva ce nu poți să repari, ceva ce necesită nivelul ei de cunoștințe. Sunt sigur că poți improviza, domnule Liu.

– Noi vom asculta, adăugă domnul Pink.

Spre ușurarea lui Xavier, hiperporcul revenise din *Pasăre* fără să fi pricinuit vreo avarie evidentă navei, deși Xavier avea impresia

că domnul Pink intrase în ea doar pentru a examina posibilitățile ulterioare de avariere. O sună pe Antoinette, care se găsea în cealaltă parte a Caruselului New Copenhagen, angajată într-o serie de întâlniri agitate de afaceri. După plecarea lui Clavain, lucrurile merseseră din rău în și mai rău.

– Vino cât poți de repede, îi spuse Xavier cu ochii la vizitatori.

– Da' ce-i graba asta dintr-odată?

– Antoinette, știi bine cât ne costă să ținem *Pasărea* parcată aici. Contează fiecare oră. Până și convorbirea asta telefonică ne seacă.

– La dracu', Xave! Chiar n-ai să-mi spui nimic care să mă binedispună?

– Vino cât mai repede aici. Întrerupse convorbirea. Mulțumesc că m-ați împins să fac asta, nemernicilor.

– Îți mulțumim pentru înțelegere, domnule Liu, spuse Clock. Te asigur că niciunul dintre voi nu va păți nimic și cu atât mai puțin Antoinette.

– Ar fi bine să nu-i pricinuiți niciun rău.

Tânărul se uită la amândoi, neștiind în care avea cel mai puțină încredere.

– Bine. Ea va sosi în vreo douăzeci de minute. Puteți sta de vorbă cu ea aici, după care va pleca.

– Vom discuta cu ea în navă, domnule Liu. În felul acela se elimină orice șansă ca vreunul dintre voi să fugă, de acord?

– Cum credeți, ridică Xavier din umeri. Lăsați-mă numai un minut, să văd ce fac maimuțele.

Cabina încetini, cutremurându-se și scârțâind, chiar și după ce se opri. Hăt deasupra lui Clavain, ecouri metalice se urmăriră în sus și în jos prin puțul liftului, aidoma unor hohote isterice de râs.

– Unde suntem? întrebă el.

– În subsolul clădirii. De acum am coborât mult mai jos decât vechiul Mulci, domnule Clavain, în roca-mamă a lui Yellowstone.

H îl conduse afară din ascensor.

– Aici s-a întâmplat totul, înțelegi?

– Ce anume s-a întâmplat?

– Evenimentul tulburător.

H porni înainte pe coridoare – mai exact, tuneluri –, sfredelite prin rocă solidă, cu pereții doar superficial neteziți. Felinare albastre scoteau puternic în relief încrețiturile și proeminențele geologice. Aerul era umed și rece, iar podeaua din piatră dură se simțea neplăcut sub tălpile lui Clavain. Trecură pe lângă o incintă care conținea o mulțime de canistre argintii verticale, așezate pe podea ca niște bidoane de lapte, după care coborâră pe o rampă ce-i duse încă și mai în adânc.

– Mademoiselle și-a protejat bine secretele, spuse H. Când am ocupat Château, ea a distrus multe dintre elementele pe care le recuperase din nava spațială a larvei. Pe altele le luase Skade. Ne-au rămas totuși suficiente pentru a putea începe. Recent, progresele înregistrate au fost satisfăcător de rapide. Ai observat cu câtă ușurință navele mele le-au întrecut pe ale Convenției și cât de lesne au trecut neobservate prin spații aeriene strict supravegheate de poliție?

Clavain încuviință, amintindu-și că drumul până la Yellowstone i se păruse neașteptat de scurt.

– Ai învățat și tu cum să procedezi.

– În mod foarte modest, recunosc. Însă, așa este, am instalat tehnologia suprimatoare de inerție în câteva dintre navele noastre. Simpla reducere cu patru cincimi a masei unei nave este suficientă pentru a-i oferi un avantaj asupra cuterelor Convenției. Bănuiesc că Agregații s-au descurcat mai bine decât atât.

– Poate, admise Clavain fără chef.

– Atunci ei știu că tehnologia este extrem de periculoasă. Vidul cuantic este normal într-un minim foarte stabil, domnule Clavain, o vale frumoasă și adâncă în peisajul de stări posibil. Dar de îndată ce începi să umbli la vid – să-l răcești, să atenuezi fluctuațiile ce dau naștere inerției –, schimbi întreaga topologie a peisajului. Fostele minimuri stabile devin piscuri și râpe precare. Există de asemenea văi adiacente, care sunt asociate cu proprietăți foarte diferite ale materiei imersate. Fluctuații mici pot duce la tranziții violente de stare. Vrei să-ți spun o poveste de groază?

– Cred că eşti oricum pe punctul s-o faci.

– Eu i-am recrutat pe cei mai buni, domnule Clavain, teoreticieni de top din Centura Ruginită. Oricine dovedea cel mai mărunt interes faţă de natura vidului cuantic a fost adus aici şi făcut să înţeleagă că interesul lui mai mare ar fi cel mai bine servit prin ajutorul oferit mie.

– Şantaj? întrebă Clavain.

– Vai de mine, nici vorbă! Simplă coerciţie blândă.

H întoarse capul spre Clavain şi zâmbi larg, dezvăluind incisivi cu vârfuri ascuţite.

– În majoritatea cazurilor, aşa ceva nici n-a fost măcar necesar. Am avut resurse care le lipseau demarhiştilor. Propria lor reţea de informaţii se năruia, aşa că nu ştiau nimic despre larvă. Agregaţii aveau propriul lor program, însă dacă mă alăturam lor ar fi însemnat să devin de asemenea Agregat – un preţ deloc mic pentru curiozitatea ştiinţifică. Cercetătorii pe care i-am abordat au fost de obicei mai mult decât doritori să vină la Château, ţinând seama de alternativă.

H făcu o pauză şi glasul lui căpătă un ton elegiac inexistent anterior.

– Printre ei s-a numărat şi un genial dezertor de la demarhişti, o femeie pe nume Paulina Sukhoi.

– A murit? întrebă Clavain. Sau ceva mai rău decât atât?

– Nu, câtuşi de puţin, însă a părăsit jobul. După cele petrecute – evenimentul tulburător –, n-a mai putut continua. Am înţeles-o perfect şi am avut grijă să-şi găsească de lucru în Centura Ruginită.

– Orice s-ar fi întâmplat, trebuie să fi fost cu adevărat tulburător, comentă Clavain.

– Oh, da, aşa a fost. Pentru noi toţi, dar mai cu seamă pentru ea. Multe experimente erau în plină desfăşurare. Aici jos, în nivelurile subsolului din Château, existau zece-douăsprezece echipe mici care se ocupau de diverse aspecte ale tehnologiei larvelor. Sukhoi lucra la proiect de un an şi se dovedise o cercetătoare excelentă şi foarte curajoasă. Ea a explorat unele dintre tranziţiile de stare mai puţin stabile.

H îl purtă pe lângă câteva uși care dădeau în încăperi mari și întunecate, până ajunseră în dreptul uneia anume. Însă nu intră.

– Aici s-a întâmplat ceva teribil. Nimeni dintre cei asociați cu cercetarea respectivă n-a mai intrat vreodată în incinta asta. Ei spun că umezeala înregistrează trecutul. O simți și tu, domnule Clavain? O senzație rău prevestitoare, un instinct animalic care-ți spune că *n-ar trebui să intri*?

– După ce mi-ai plantat în minte sugestia că încăperea are ceva aparte, nu mai pot spune în mod cinstit ce simt cu adevărat.

– Pășește înăuntru, îl îndemnă H.

Clavain intră, pășind pe podeaua plană și netedă. În cameră era rece, dar la urma urmelor în tot subsolul fusese rece. Așteptă ca ochii să i se adapteze la semiîntuneric și evaluă dimensiunile generoase ale incintei. Ici și colo, podeaua, pereții și plafonul erau întrerupte de scoabe metalice sau știuturi, însă nu mai rămăsese niciun aparat sau echipament. Încăperea era complet goală și foarte curată.

Începu să meargă în jurul ei. Nu putea spune că-i făcea plăcere să se afle înăuntru, dar tot ce simțea – senzația vagă de panică, senzația vagă a unei prezențe – putea fi de natură psihosomatică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

H îi răspunse din prag:

– În incinta aceasta s-a petrecut un incident, care a implicat doar proiectul lui Sukhoi. Ea a fost rănită, însă nu grav, și și-a revenit destul de repede.

– N-a mai fost rănit nimeni din echipa ei?

– Asta a fost ciudățenia. *Alți* oameni nu existau, fiindcă ea lucra întotdeauna singură. N-am avut alte victime în privința cărora să ne facem griji. Tehnologia a fost ușor avariată, dar în scurt timp a dovedit că era capabilă de autoreparații limitate. Sukhoi era conștientă și coerentă, de aceea am presupus că, după ce se va pune pe picioare, va coborî iarăși în subsol.

– Și?

– Ea a pus o întrebare stranie. Una care, dacă-mi vei scuza expresia, mi-a zbârlit tot părul de pe ceafă.

Clavain se opri lângă H, în prag.

– Ce întrebare?

– A întrebat ce s-a întâmplat cu celălalt experimentator.

– A fost vorba despre o leziune de natură neurologică, ridică din umeri Clavain. False amintiri. Nu tocmai surprinzător, nu?

– Sukhoi a vorbit foarte clar despre celălalt cercetător, domnule Clavain. I-a spus numele și trecutul. A spus că se numea Yves, Yves Mercier, și că fusese recrutat din Centura Ruginită odată cu ea.

– Dar nu exista niciun Yves Mercier?

– Nimeni cu numele acesta sau cu unul similar nu lucrase vreodată în Château. După cum am spus, Sukhoi lucrase întotdeauna singură.

– Poate că a simțit nevoia de a atribui altei persoane vina pentru accident. Subconștientul ei a fabricat un țap ispășitor.

H aprobă din cap.

– Da, ne-am gândit că asta se întâmplase. Totuși, de ce să transferi vinovăția pentru un incident minor? Nu murise nimeni și nu fusese grav avariat niciun echipament. Ba chiar am învățat de pe urma accidentului mai multe decât aflaserăm în săptămâni de progres extenuant. Sukhoi nu avea nicio vină și o știa.

– Atunci a inventat numele pentru alt motiv. Subconștientul acționează în moduri stranii. Nu trebuie să existe o rațiune perfect evidentă pentru orice ar fi spus ea.

– Exact așa am zis și noi, însă Sukhoi a fost extrem de fermă. Pe măsură ce și-a revenit, amintirile ei despre munca alături de Mercier au devenit încă și mai clare. Își amintea detaliile cele mai mărunte legate de el – cum arăta, ce-i plăcea să mănânce și să bea, simțul umorului pe care-l avea, ba chiar și trecutul lui; ce făcuse înainte de a sosi în Château. Cu cât am încercat s-o convingem că Mercier nu fusese real, cu atât a devenit mai isterică.

– Atunci înnebunise.

– Toate testele la care a fost supusă au indicat contrariul, domnule Clavain. Dacă exista un sistem halucinatoriu, atunci acesta era focalizat exclusiv asupra existenței anterioare a lui Mercier. Atunci am început să-mi pun întrebări.

Clavain îl privi pe H şi încuviinţă din cap, îndemnându-l să continue.

– Am întreprins unele cercetări. A fost destul de simplu să scotocesc prin arhivele Centurii Ruginite – ce mai rămăsese în urma epidemiei, bineînţeles. Şi am descoperit că unele aspecte ale poveştii lui Sukhoi se verificau cu o acurateţe alarmantă.

– De pildă?

– Existase un individ pe nume Yves Mercier, care se născuse în caruselul amintit de Sukhoi.

– Nu cred că este un nume atât de neobişnuit printre demarhişti.

– Nu, probabil că nu. Dar în realitate n-a existat decât unul singur. Iar data naşterii lui se potrivea perfect cu amintirile lui Sukhoi. Unica diferenţă era că acel Mercier – cel real – murise de mulţi ani. Fusese omorât la scurt timp după ce Epidemia Fuziunii distrusese Inelul Sclipitor.

Clavain se sili să dea din umeri, dar cu mai puţină convingere decât ar fi dorit.

– Atunci este o coincidenţă.

– Poate că da. Dar vezi tu, acel Yves Mercier era deja student pe atunci. Era destul de avansat în studii despre exact aceleaşi fenomene de vid cuantic care, potrivit lui Sukhoi, aveau să-l aducă finalmente în atenţia mea.

Clavain nu mai dorea să stea în camera aceea. Trecu pragul, în coridorul cu felinare albastre.

– Vrei să spui că Mercier al ei a existat cu adevărat?

– Da, exact asta. Iar în momentul acela m-am trezit confruntat cu două posibilităţi. Sukhoi fie ştia cumva de povestea vieţii răposatului Mercier şi, dintr-un motiv necunoscut, optase să creadă că el nu murise de fapt, fie spunea realmente adevărul.

– Dar asta nu-i posibil.

– Dimpotrivă, eu cred că e posibil, domnule Clavain. Cred că tot ce mi-a spus Pauline Sukhoi poate să fi fost adevărul gol-goluţ, că, într-un fel pe care noi nu-l prea putem înţelege, Yves Mercier

n-a murit niciodată pentru ea. Ei doi au lucrat aici, în camera din care tocmai ai ieșit, și Mercier a fost prezent în momentul accidentului.

– Totuși, Mercier a murit. Ai văzut cu ochii tăi înregistrările din arhive.

– Să presupunem însă că n-a murit. Să presupunem că a supraviețuit Epidemiei Fuziunii, că și-a continuat activitatea asupra teoriei generale a vidului cuantic și că în cele din urmă mi-a atras atenția. Să mai presupunem de asemenea că a sfârșit prin a lucra împreună cu Sukhoi la același experiment, explorând tranzițiile de stare mai puțin stabile. Și să presupunem că a existat un accident, unul care a implicat o comutare la o stare cu adevărat foarte periculoasă. Potrivit lui Sukhoi, în momentul accidentului, Mercier era mult mai aproape decât ea de generatorul de câmp.

– Și l-a omorât.

– Mai mult decât atât, domnule Clavain. I-a anihilat existența.

H îl privi pe Clavain și aprobă cu răbdare pedagogică.

– A fost ca și cum toată povestea vieții lui, toată linia universului lui a fost înlăturată din realitatea noastră, până în punctul când a fost omorât în decursul Epidemiei Fuziunii. Acela, bănuiesc, era punctul cel mai logic în care putea să fi murit în linia universului nostru mutual, cel pe care-l împărtășim noi doi.

– Dar nu și pentru Sukhoi, zise Clavain.

– Nu, nu și pentru ea. Ea își amintea cum fuseseră lucrurile înainte. Bănuiesc că se afla suficient de aproape de focar pentru ca memoriile să-i fie încâlcite și înnodate cu versiunea anterioară a evenimentelor. Când Mercier a fost șters, ea și-a păstrat totuși amintirile despre el. De aceea, nu era nici nebună și nici nu halucina. Fusese pur și simplu martoră la un eveniment atât de oribil, încât depășește înțelegerea. Domnule Clavain, nu te înfioară să te gândești că un experiment ar putea avea un asemenea rezultat?

– Mi-ai spus deja că era periculos.

– Mult mai mult decât ne-am fi dat seama la momentul respectiv. Mă întreb câte linii ale universului au fost anulate din existență înainte să fi existat un martor suficient de aproape ca să simtă schimbarea?

– Dacă nu te deranjează întrebarea mea, zise Clavain, cu ce anume exact erau asociate experimentele acelea?

– Asta-i partea interesantă. Cu tranziții de stare, așa cum am spus – explorau varietăți mai exotice ale vidului cuantic. Noi putem absorbi o parte din inerția materiei și, în funcție de starea câmpului, putem *continua* absorbția până când masa inerțială a materiei ajunge asimptotică la zero. Potrivit lui Einstein, materia fără masă nu poate călători decât cu viteza luminii. Ea va deveni fotonică, aidoma luminii.

– Asta s-a întâmplat cu Mercier?

– Nu... nu tocmai. Din câte am înțeles eu din activitatea lui Sukhoi, se pare că o masă de stare zero ar fi foarte dificil de obținut fizic. Pe măsură ce se apropie de starea de masă zero, vidul va fi înclinat să comute în partea cealaltă. Sukhoi îl numea fenomen de tip tunel.

– „Partea cealaltă"? ridică Clavain din sprâncene.

– Starea de vid cuantic în care materia are masă inerțială imaginară. Prin „imaginară" mă refer la sensul pur matematic – cel în care rădăcina pătrată din minus unu este un număr imaginar. Înțelegi desigur ce ar implica asta.

– Te referi la materia tahionică. La materie care să călătorească cu viteză superluminică.

– Da, aprobă H părând încântat. Se pare că ultimul experiment al lui Mercier și al lui Sukhoi aborda tranziția dintre starea tardionică a materiei – materia cu care suntem noi familiarizați – și starea tahionică. Ei explorau stările de vid care ar fi permis construirea unui sistem de propulsie superluminic.

– Așa ceva nu-i posibil, pur și simplu, comentă Clavain.

H puse o mână pe umărul lui.

– Nu cred că este direcția tocmai corectă de gândire. Larvele știau, bineînțeles. Tehnologia asta le-a aparținut, totuși au optat să se târască între stele. Asta ar fi trebuit să ne spună tot ce trebuia să știm. Nu înseamnă că n-ar fi posibilă, ci doar că este foarte, foarte nerecomandabilă.

Rămaseră mult timp în tăcere în pragul încăperii dezolante în care Mercier fusese șters din existență.

– A mai încercat cineva să repete experimentele acelea? întrebă Clavain.

– Nu, după cele întâmplate cu Mercier. Să fiu sincer, nimeni n-a mai fost foarte doritor să continue lucrul asupra tehnologiilor larvei. Aflaserăm și așa destule. Subsolul a fost evacuat. În prezent, aproape nimeni nu mai coboară aici. Cei care o mai fac uneori spun că văd fantome; poate că sunt umbrele reziduale ale celor care au suferit aceeași soartă ca Mercier. Trebuie să recunosc că eu n-am văzut niciodată fantomele, iar mintea le mai joacă feste oamenilor.

Își sili glasul să capete un ton vesel, într-un efort care avu exact efectul opus.

– De aceea nu trebuie să dăm crezare la asemenea chestii. Tu nu crezi în fantome, așa este, domnule Clavain?

– Nu obișnuiam să cred, răspunse Clavain dorindu-și din tot sufletul să fie altundeva decât în subsolul lui Château.

– Trăim în vremuri ciudate, spuse H pe un ton înțelegător. Am sentimentul că ne aflăm la sfârșitul istoriei, că în curând se vor pune la punct socoteli importante. În scurt timp vor trebui făcute alegeri dificile. Bun – putem merge acum să ți-i prezint pe oamenii de care aminteam mai devreme?

Clavain aprobă din cap.

– De-abia aștept.

Antoinette coborî din trenul-obadă la stația cea mai apropiată de atelierul de reparații închiriat. Ceva din comportamentul lui Xavier i se păruse neobișnuit, dar nu fusese nimic clar. Ușor neliniștită, examină zona de așteptare și recepția atelierului. Nimic anormal acolo, doar plăcuța „Închis" de pe ușă. Verifică de două ori dacă era presurizat compartimentul de reparații, apoi se propulsă spre interiorul lui. Porni pe pasarela conectoare cea mai apropiată, fără să privească deloc în jos. Aerosolii din aerul compartimentului erau amețitori și femeia strănută până ajunse la ecluza navei, cu ochii chinuiți de mâncărimi.

– Xavier! strigă ea.

N-ar fi auzit-o însă dacă se afla în adâncul *Păsării*. Trebuia fie să-l găsească, fie să aştepte până ieşea. Îi spusese că va sosi în douăzeci de minute.

Trecu prin puntea principală de zbor. Totul părea normal. Xavier apelase unele afişaje de diagnosticare mai rar utilizate, iar unele dintre ele erau suficient de ezoterice pentru ca până şi Antoinette să le privească fără să înţeleagă mare lucru. Totuşi, asta era absolut firesc, deoarece Xavier scosese jumătate din măruntaiele navei.

– Îmi pare foarte, foarte rău.

Femeia se întoarse şi-l văzu pe Xavier înapoia ei, pe chip cu o expresie care anunţa că cerşea iertare pentru ceva. În spatele lui erau doi indivizi pe care ea nu-i recunoscu. Cel mai înalt îi făcu semn să-i urmeze înapoi, în zona de salon a punţii principale.

– Antoinette, rosti străinul, te rog să faci aşa cum îţi voi spune. N-ar trebui să dureze mult.

– Ar fi bine să-l asculţi, zise Xavier. Îmi pare rău că te-am făcut să vii aici, dar mi-au zis că vor începe să distrugă nava dacă refuz.

Antoinette aprobă din cap şi se opri pentru câteva clipe pe coridorul de legătură.

– Ai procedat bine. Nu te mai învinovăţi. Şi cine sunt şmecherii ăştia? S-au prezentat?

– Cel înalt este domnul Clock. Celălalt, hiperporcul, este domnul Pink.

Cei doi încuviinţară pe rând când Xavier le rosti numele.

– Dar cine sunt ei?

– N-au spus, însă bănuiesc că sunt interesaţi de Clavain. Cred că-i posibil să fie păianjeni ori să lucreze pentru păianjeni.

– Aşa-i? îi întrebă Antoinette.

– Nici pe departe, zise Remontoire. Cât despre prietenul meu, aici prezent...

Domnul Pink clătină din capul său ca de gargui.

– Eu nu.

– Dacă circumstanțele ar fi fost mai plăcute, continuă Remontoire, v-aș fi lăsat să ne examinați. Vă asigur că în niciunul dintre noi nu există implanturi Agregate.

– Ceea ce nu înseamnă însă că nu puteți fi slugile păianjenilor, replică Antoinette. Bun – ce ar trebui să fac pentru ca să plecați dracului din nava mea?

– Așa cum a estimat în mod corect domnul Liu, suntem interesați de Neil Clavain. Luați loc...

Glasul lui Clock avea de data asta un tăiș oțelit.

– Vă rog, haideți să fim civilizați.

Antoinette deplie un scaun din perete și se instală.

– N-am auzit niciodată de numele Clavain, declară ea.

– Pe de altă parte însă, partenerul tău a auzit.

– Mda. Bravo, Xave!

Îl fulgeră cu privirea. De ce nu putuse și el să invoce ignoranța?

– Degeaba, Antoinette, zise Clock. Noi știm că l-ați adus aici. Nu suntem absolut deloc furioși pentru asta – în fond, ați făcut un act de omenie.

– Și? zise femeia și încrucișă brațele peste piept.

– Vreau doar să ne spuneți ce s-a întâmplat după aceea. Unde s-a dus Clavain după ce l-ați adus în Caruselul New Copenhagen?

– Nu știu.

– Așadar, el a dispărut pur și simplu ca prin farmec? Fără niciun cuvânt de mulțumire sau vreun indiciu despre ce intenționa să facă în continuare?

– Clavain mi-a spus că e mai bine să știu cât mai puține.

Clock aruncă o privire spre hiperporc. Antoinette decise că marcase un punct. *Într-adevăr,* Clavain dorise ca ea să știe cât mai puține posibil. Ea aflase mai multe doar prin propriile eforturi, însă nu era necesar să știe Clock asta.

– Bineînțeles, urmă ea, l-am tot întrebat. Eram curioasă ce căuta aici. Știam că și el e păianjen. Dar nu mi-a zis nimic. Susținea că e spre binele meu. Am insistat, însă degeaba. Acum

mă bucur c-a procedat așa. Nu mă puteți sili să spun absolut nimic, pentru că pur și simplu nu știu nimic.

– Atunci povestește-ne exact ce s-a întâmplat, zise Clock cu glas liniștitor. Nu trebuie să faci nimic altceva. Noi vom deduce care îi sunt planurile, după care vom pleca. Nu te vom mai deranja niciodată.

– V-am spus – a plecat pur și simplu. N-a zis unde se duce, n-a zis nimic. La revedere și mulțumesc. Asta a fost tot.

– Nu avea nici documente, nici bani, vorbi Clock ca pentru sine, așa că n-ar fi putut ajunge prea departe fără un mic ajutor din partea ta. Dacă n-a cerut bani, atunci probabil că este tot în caruselul ăsta.

Bărbatul slab și palid ca moartea se aplecă spre Antoinette.

– Ți-a cerut ceva?

– Nu, replică ea cu o ezitare infimă.

– Minte, rosti hiperporcul.

Clock încuviință grav din cap.

– Cred că ai dreptate, domnule Pink. Speram că nu se va ajunge la așa ceva, dar asta-i situația. Trebuie făcut, cum se spune. Ai obiectul, domnule Pink?

– Obiectul, domnule Clock? Te referi la...

Între picioarele hiperporcului se găsea o cutie perfect neagră, ca un paralelipiped de umbre. El o împinse în față, se aplecă și atinse un mecanism ascuns. Cutia se deschise și dezvălui mai multe compartimente decât s-ar fi putut bănui judecând după mărimea ei exterioară. În fiecare compartiment se afla o piesă argintie strălucitoare, cuibărită în spațiul precis modelat din materialul de protecție înconjurător. Domnul Pink scoase o piesă și o ridică, examinând-o. După aceea luă încă una și le conectă. În ciuda stângăciei, lucra cu multă atenție, cu privirea perfect focalizată asupra activității sale.

– Va fi gata imediat, zise Clock. Este o sondă de teren, Antoinette. Realizată de păianjeni, trebuie să precizez. Știi ceva despre sonde?

– Du-te dracu'!

– Îți voi spune oricum. Este perfect sigură pentru oameni, nu-i așa, domnule Pink?

– Perfect sigură, domnule Clock.

– Sau, cel puțin, n-ar exista niciun motiv pentru care să nu fie așa. Totuși, sondele de teren sunt cumva diferite, nu? Nu sunt chiar atât de sigure ca modelele mari. În cazul lor există o probabilitate mult mai mare de a produce leziuni neurale subiectului. Ba chiar s-au înregistrat și unele decese, nu-i așa, domnule Pink?

Hiperporcul ridică ochii de la activitatea sa.

– Se aud fel de fel de chestii, domnule Clock. Fel de fel de chestii.

– Eu sunt sigur că efectele dăunătoare sunt mult exagerate. Totuși, nu-i deloc recomandabil să utilizezi o sondă de teren, dacă sunt disponibile proceduri alternative.

Clock o privi din nou pe Antoinette. Ochii îi erau mult afundați în orbite și aspectul lui general o făcu pe femeie să dorească să-și ferească privirea.

– Clavain n-a spus unde se ducea? Ești absolut sigură?

– Ți-am zis – n-a...

– Continuă, domnule Pink.

– Stați! rosti Xavier.

Toți îl priviră, până și hiperporcul. Xavier deschise gura pentru a spune altceva. Apoi nava începu să vibreze brusc, fără niciun avertisment, smucindu-se și trăgându-se în elementele de andocare. Jeturile ei chimice se activaseră și lansau impulsuri de gaze în direcții opuse, într-un vacarm ce aducea cu o canonadă.

Ecluza pneumatică dinapoia lui Antoinette se închise. Ea se prinse de o balustradă pentru a-și menține echilibrul și-și trase o centură de siguranță peste piept.

Se întâmpla ceva. Antoinette habar nu avea despre ce era vorba, dar în mod clar se întâmpla ceva. Prin fereastra cea mai apropiată, văzu cum compartimentul de reparații se umplea cu fum portocaliu de carburant. Ceva se rupse cu scrâșnet de metal retezat. Nava se cutremură și mai violent.

– Xavier..., zise ea.

Dar Xavier se fixase deja într-un fotoliu.

Iar ei cădeau.

Antoinette văzu cum hiperporcul și Clock se repeziră să-și deplieze scaune și se fixară în ele. Se îndoia serios că cei doi știau mai multe despre cele ce se petreceau. În același timp erau suficient de inteligenți ca să nu dorească să rămână neancorați la bordul unei nave care oferea toate indicațiile că va face ceva violent.

Se izbiră de ceva și coliziunea păru că-i comprimă toate oasele din șira spinării. Ușa compartimentului de reparații, gândi femeia; Xavier presurizase puțul, pentru ca el și maimuțele lui să poată lucra fără costume. Nava tocmai lovise ușa.

Nava se ridică iarăși. Antoinette simți un gol în stomac.

Apoi căzu.

De data aceasta izbiră ușa doar cu un bufnet înfundat. Privind pe fereastră, Antoinette văzu cum fumul portocaliu dispăru într-o clipă. Compartimentul de reparații tocmai își pierduse tot aerul dinăuntru. Pereții lunecară, în timp ce nava ieși în spațiu.

– Oprește-o, zise Clock.

– Nu-i sub controlul meu, prietene, replică Xavier.

– Asta-i o șmecherie, continuă păianjenul. Ai vrut de la bun început să ne aduci în navă.

– Puteți să mă dați în judecată, spuse Xavier.

– Xave...

Antoinette nu trebuia să strige. La bordul *Păsării* era o liniște perfectă, chiar în timp ce nava hârșâia prin resturile ușii compartimentului.

– Xavier... spune-mi, te rog, ce se întâmplă.

– Am instalat un program pentru urgențe, răspunse el. M-am gândit că s-ar putea să fie util într-o bună zi, dacă intrăm exact într-o situație ca asta.

– Exact într-o situație ca asta?

– Cred că a meritat.

– De asta nu lucra nicio maimuță?

– Hei, se prefăcu insultat tânărul. Ai puțină încredere în capacitatea mea de prevedere, da?

Erau în imponderabilitate. *Pasărea* se îndepărta de Caruselul New Copenhagen, înconjurată de o constelație mică de sfărâmături. Fascinată fără să vrea, Antoinette inspectă avariile pe care le lăsaseră în urmă. Perforaseră prin ușă un orificiu de forma unei nave.

– Să dea dracii, Xave! Ai idee cât ne va costa asta?

– Perfect, vom fi ceva mai mult pe roșu cu datoriile. M-am gândit că e un troc acceptabil.

– Nu vă va fi de niciun folos, interveni Clock. Noi ne aflăm tot aici și nu ne puteți face absolut nimic care să nu vă afecteze și pe voi în același timp. Așa că renunță la ideea depresurizării sau a executării de patternuri de accelerație foarte mare. Nu vor avea succes. Problema cu care vă confruntați acum cinci minute n-a dispărut.

– Unica diferență, zise domnul Pink, este că tocmai ai aruncat pe fereastră bunăvoința noastră.

– Erai pe punctul de a-i deschide craniul ca să ajungi la memoriile ei, spuse Xavier. Dacă asta-i ideea ta despre bunăvoință, ți-o poți băga în locul ăla unde soarele n-ajunge niciodată.

Sonda pe jumătate asamblată a domnului Pink plutea prin cabină. Hiperporcul îi dăduse drumul când se fixase de scaun.

– Oricum n-ați fi aflat nimic, interveni Antoinette, deoarece nu știu ce intenționa Clavain să facă. Poate că nu mă exprim în termeni suficient de simpli pentru voi.

– Ia sonda, domnule Pink, zise Remontoire.

Hiperporcul îl fulgeră cu privirea până ce Clock adăugă, subliniind în mod evident:

– *Te rog*, domnule Pink.

– *Da*, domnule Clock, replică hiperporcul cu același ton sarcastic.

Începu după aceea să bâjbâie la centurile de siguranță. Aproape că ieșise din harnașament când nava țâșni înainte. Sonda era singurul obiect neancorat. Se izbi de unul dintre pereții duri ai *Păsării* și se sparse în șase-șapte piese strălucitoare.

Era oare posibil ca Xavier să fi programat așa ceva? se întrebă Antoinette.

– Inteligent, zise Clock, totuşi nu suficient de inteligent. Acum vom fi nevoiţi să-ţi extragem memoriile prin alte mijloace, nu-i aşa?

Nava se găsea acum în acceleraţie constantă, totuşi Antoinette nu auzea nimic şi asta începu s-o îngrijoreze. Rachetele chimice erau zgomotoase şi îşi transmiteau sunetele prin structura carcasei chiar dacă nava s-ar fi aflat în vid. Propulsia ionică era silenţioasă, dar n-ar fi putut susţine o asemenea acceleraţie. Însă motorul cu fuziune tokamak era absolut silenţios, fiind suspendat într-un păienjeniş de câmpuri magnetice.

Accelerau pe fuziune.

Să dea dracii...

Utilizarea motoarelor cu fuziune în interiorul Centurii Ruginite era un delict pasibil de pedeapsa cu moartea. Chiar şi utilizarea de rachete nucleare atât de aproape de un carusel ar fi atras penalizări îngrozitoare; în mod aproape cert, i s-ar fi interzis să mai zboare vreodată în spaţiu. Însă acceleraţia cu fuziune constituia un instrument posibil letal. O flamă de fuziune greşit direcţionată putea să reteze un carusel în câteva secunde...

– Xavier, dacă poţi să faci ceva în privinţa asta, trece-ne imediat pe chimice.

– Îmi pare rău, Antoinette, dar m-am gândit că asta-i cel mai bine.

– Chiar te-ai gândit?

– Da şi o să accept urmările, dacă se va ajunge la aşa ceva. Însă, fii atentă, noi suntem ţinuţi ostatici aici, iar asta schimbă toate regulile. În clipa de faţă chiar dorim ca poliţia să ne facă o vizită. Nu fac altceva decât să agit un steag.

– Teoretic sună perfect, Xave, dar...

– Nici un „dar". Va funcţiona. Ei vor vedea că am ţinut în mod deliberat flama departe de habitate. Ba chiar în patternul pulsaţiilor există o modulaţie SOS, deşi este mult prea rapidă ca s-o putem simţi noi.

– Şi crezi că poliţaii o vor observa?

– Nu, dar este absolut sigur că vor putea s-o verifice ulterior şi asta-i tot ce contează. Vor vedea că a existat o tentativă evidentă de semnal pentru ajutor.

– Îți admir optimismul, rosti Clock, dar nu se va ajunge la tribunal. Ei vă vor distruge pur și simplu nava pentru violarea protocolului. Nu veți beneficia niciodată de ocazia de a da explicații.

– Are dreptate, încuviință domnul Pink. Dacă doriți să trăiți, ar fi bine să întorci nava și să te îndrepți rapid spre Caruselul New Copenhagen.

– Să revenim de unde am plecat? Cred că glumești.

– Fie asta, fie mori, domnule Liu.

Xavier își desfăcu harnașamentul.

– Voi doi, zise el și întinse mâna către vizitatori, ar fi de preferat să nu vă clintiți. E spre binele vostru.

– Și eu? întrebă Antoinette.

– Stai și tu pe loc – este mai sigur. Revin într-un minut.

Femeia nu avea de ales decât să aibă încredere în el. Doar Xavier cunoștea detaliile programului pe care-l încărcase în Bestie, iar dacă părăsea scaunul, era posibil să fie rănită când nava executa altă schimbare bruscă și violentă de accelerație. Știa că ulterior avea să poarte o discuție serioasă cu Xavier – nu era defel încântată că el instalase setul acela de trucuri fără ca măcar s-o fi anunțat –, însă deocamdată trebuia să admită că bărbatul controla situația. Chiar dacă până la urmă nu ar fi câștigat decât câteva minute de respiro.

Xavier dispăruse în direcția punții de zbor.

Ea îl fulgeră din priviri pe Clock.

– Să știi că mi-a plăcut mai mult Clavain decât tine.

Xavier intră în puntea de zbor a *Păsării*, se asigură că ușa se etanșă în urma sa, apoi se instală în fotoliul pilotului. Display-urile consolei continuau să fie în modul diagnoză avansată, deloc ceea ce te-ai fi așteptat de la o navă aflată în plin zbor. Xavier petrecu primele treizeci de secunde pentru a restabili afișajele de avionică normale, aducând nava la ceva similar unui statut de zbor de rutină. Imediat o voce artificială începu să urle la el că trebuia să oprească accelerația cu fuziune, deoarece, potrivit a minimum opt balize transponder locale, continua să se afle în interiorul Centurii

Ruginite și de aceea avea obligația să nu utilizeze nimic mai energic decât rachetele chimice...

– Bestie, șopti Xavier, mai bine fă-o. Ei ne-au văzut de acum, sunt destul de sigur.

Bestia nu răspunse.

– E în regulă, urmă Xavier în șoaptă. Antoinette este jos cu cei doi ciudați. Nu pleacă nicăieri.

Când nava i se adresă, glasul îi era mult mai scăzut și mai blând decât îi vorbise vreodată lui Antoinette.

– Sper că am făcut ceea ce trebuia, Xavier.

Nava hurui când rachete nucleare suplimentară lin accelerația cu fuziune. Xavier era destul de sigur că încă nu se depărtaseră cu peste cincizeci de kilometri de Caruselul New Copenhagen, ceea ce însemna că și utilizarea rachetelor nucleare contravenea unei liste lungi de reguli, totuși el dorea neapărat să atragă atenția.

– Și eu sper asta, Bestie. Cred că vom afla în scurt timp.

– Cred că pot depresuriza. Poți s-o îmbraci pe Antoinette în costum fără ca intrușii să facă probleme?

– N-o să fie ușor. Sunt și așa neliniștit că i-am lăsat singuri acolo. Nu știu cât va trece până când se vor decide să riște să părăsească scaunele. Dacă i-aș putea izola pe ei într-un compartiment, iar pe ea în altul...

– Da, aș putea depresuriza selectiv. N-am mai încercat totuși asta niciodată, așa că nu știu dacă voi avea succes de prima oară.

– Poate că nu se va ajunge la asta, dacă polițaii Convenției vor sosi primii la noi.

– Indiferent ce se va întâmpla, va fi cu necazuri.

Xavier descifra destul de bine tonul Bestiei.

– Te referi la Antoinette?

– S-ar putea ca ea să-ți pună unele întrebări la care să-ți fie destul de greu să răspunzi.

Xavier încuviință încruntat. Era exact ultimul lucru de care dorea să-și reamintească acum, însă adevărul era incontestabil.

– Clavain a manifestat îndoieli față de tine, dar a avut bunul-simț să n-o întrebe pe Antoinette ce se întâmplă.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să afle. Jim n-a intenționat niciodată ca acesta să fie un secret pentru toată viața ei.

– Dar nu azi, spuse Xavier. Nu aici și nu acum. Pentru moment avem destule de rezolvat.

Ceva de pe consolă îi atrase atenția. Pe radarul 3D, trei pictograme veneau din direcția caruselului. Se deplasau rapid, pe vectori care aveau să le aducă în jurul *Păsării* într-o manevră de cleşte.

– Tot doreai un răspuns, vorbi Bestia. Se pare că îl vei căpăta în curând.

În zilele acestea, cuterele Convenției nu erau niciodată foarte departe de Caruselul New Copenhagen. Dacă n-o hărțuiau ele pe Antoinette – și de obicei o făceau –, atunci era altcineva. În mod foarte probabil, autoritățile fuseseră alertate că se întâmpla ceva neobișnuit imediat după ce *Pasărea* părăsise compartimentul de reparații. Xavier spera doar să nu fie același ofițer al Convenției care manifestase un interes ieșit din comun față de activitățile lui Antoinette.

– Crezi că-i adevărat că ne-ar ucide fără măcar să întrebe de ce eram pe fuziune?

– Nu știu, Xavier. Nu pot spune că la momentul respectiv mă răsfățam cu alte opțiuni.

– Nu... te-ai descurcat excelent. Este vorba despre ce aș fi făcut eu. Ce ar fi făcut probabil Antoinette. Și în mod clar ce ar fi făcut Jim Bax.

– În trei minute, navele vor fi în raza de abordaj.

– Nu le împiedica. Eu mă duc să văd ce fac ceilalți.

– Mult noroc!

Bărbatul reveni în locul unde o lăsase pe Antoinette. Spre ușurarea sa, Clock și hiperporcul nu se ridicaseră de pe scaune. Își simți greutatea diminuându-se când Bestia trecu pe rachetele nucleare.

– Ei bine? întrebă Antoinette.

– Suntem în regulă, răspunse Xavier cu mai multă încredere decât simțea. Poliția va sosi dintr-o clipă în alta.

Se așeză în scaun înainte de instalarea imponderabilității. După alte secunde simți o serie de zguduituri când naveta poliției se ancoră

de fuzelajul *Păsării*. Se gândi că deocamdată lucrurile mergeau bine: cel puțin, oamenii Convenției aveau să se suie la bord, ceea ce era oricând preferabil deschiderii focului. Avea să-și poată prezenta cazul și, chiar dacă nemernicii ar fi insistat că cineva tot trebuia să moară, se gândea că o putea feri pe Antoinette de multe necazuri.

Simți un curent ușor de aer și urechile îi pocniră. Senzația era de decompresie, dar se încheie înainte ca el să fi simțit frică reală. Aerul redeveni nemișcat. În depărtare se auzeau zăngănituri, însă și scrâșnete și scârțâituri de metal tăiat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Pink.

– Probabil că polițaii și-au tăiat drum prin ecluză, răspunse Xavier. Între atmosfera din nava lor și a noastră există o mică diferență de presiune. Nimic nu-i împiedica să intre normal, dar bănuiesc că nu erau pregătiți să aștepte să ruleze ciclul ecluzei.

Acum auzi sunete mecanice care se apropiau.

– Au trimis un proxy, zise Antoinette. Îi urăsc pe proxy.

Acesta apăru în mai puțin de un minut. Antoinette tresări când mașina se deplie în încăpere, lărgindu-se ca un puzzle origami, negru și rău. Roti membrele cu muchii tăioase ca briciul prin interior, descriind arcuri letale. Xavier făcu o grimasă când un braț-lamă trecu la câțiva centimetri de ochii lui, trosnind ca un șfichi minuscul prin văzduh. Până și hiperporcul părea că și-ar fi dorit să fie altundeva.

– N-a fost deloc înțelept, zise domnul Pink.

– Nu intenționam să vă facem niciun rău, adăugă Clock. Nu doream decât informații. Acum sunteți într-un bucluc mult mai mare.

– Aveați o sondă, zise Xavier.

– Nu era o sondă, răspunse domnul Pink. Era un simplu dispozitiv de play-back eidetic. Nu v-ar fi făcut niciun rău.

– Proprietarul înregistrat al acestei nave este Antoinette Bax, rosti proxy.

Se apropie de femeie, aplecându-se atât de mult, încât ea putu auzi zumzetul grav și constant pe care-l emitea, ca și izul de ozon provenit de la taserul scânteietor.

– Ai încălcat regulile Convenției Ferrisville privitoare la utilizarea propulsiei pe bază de fuziune în interiorul Centurii Ruginite, anterior cunoscute ca Inelul Sclipitor. Acesta este un delict civil de categoria a treia, care este pedepsit cu moarte neurală ireversibilă. Te rog să te prezinți pentru identificare genetică.

– Poftim? făcu Antoinette.

– Deschide gura, domnișoară Bax. Nu mișca.

– Tu ești, nu-i așa?

– „Eu", domnișoară Bax?

Mașina șfichiui o pereche de manipulatoare cu vârfuri cauciucate și-i fixă capul. O duru și continuă s-o doară, ca și cum craniul i-ar fi fost comprimat lent de o menghină. Alt manipulator țâșni dintr-o parte până atunci ascunsă a mașinii. Se sfârșea printr-o lamă micuță și curbă, care aducea cu o seceră.

– Deschide gura.

– Nu...

Antoinette simțea cum o podidesc lacrimile.

– Deschide gura.

Lama mică și ticăloasă – destul de mare totuși pentru a reteza un deget – plutea la doi centimetri deasupra nasului ei. Simțea cum presiunea creștea. Bâzâitul mașinii se intensifică, devenind o pulsație surdă și extatică.

– Deschide gura. Acesta este ultimul avertisment.

Ea deschise gura, dar o făcu mai degrabă pentru a icni de durere, decât pentru a-i oferi lui proxy ceea ce dorea. Metalul se încețoșă, mult prea rapid pentru ca ea să-l poată vedea. Simți un fior rece în gură și atingerea fulgerătoare de metal pe limbă.

După aceea mașina retrase lama. Membrul se plie, introducând scalpelul într-o apertură separată din șasiul central compact al lui proxy. Ceva zumzăi și clicăi înăuntru: un secvențiator rapid, fără îndoială, care-i compara ADN-ul cu înregistrările Convenției. Auzi țiuitul tot mai ascuțit al unei centrifuge. Proxy continua să-i țină capul într-o strânsoare de menghină.

– Dă-i drumul, zise Xavier. Ai luat ce aveai nevoie. Acum dă-i drumul.

Proxy o eliberă pe Antoinette, care gemu, trase aer în piept şi-şi şterse lacrimile. Maşina se întoarse după aceea către Xavier.

– Intervenţia în acţiunile unui oficial sau ale unui mecanism desemnat oficial al Convenţiei Ferrisville este un delict de categoria unu...

Nu se obosi să termine fraza. Repezi dispreţuitor braţul-taser peste Xavier, astfel că electrozii scăpărători îi brăzdară pieptul. Tânărul scoase un soi de lătrat şi se zbătu, după care rămase perfect nemişcat, cu ochii holbaţi şi gura deschisă.

– Xave..., icni Antoinette.

– L-a omorât, spuse Clock şi începu să-şi desfacă harnaşamentul care-l fixa în scaun. Trebuie să facem ceva.

– Ce dracu-ţi pasă ţie? izbucni femeia. Tu eşti de vină pentru toate.

– Oricât de dificil ar fi de crezut, îmi pasă.

Se ridică apoi din scaun, prinzându-se de cel mai apropiat punct de ancorare. Maşina se roti spre el. Clock rămase locului; era singurul dintre ei care nu tresărise la sosirea lui proxy.

– Lasă-mă să trec. Vreau să-l examinez.

Maşina se clătină spre Clock. Poate că se aştepta ca el să se ferească din drum ori să se ghemuiască protector, însă Clock nu se clinti defel. Nici măcar nu clipi. Proxy se opri, zumzăind şi clicăind furios. În mod vădit, nu prea ştia cum să acţioneze.

– Înapoi! îi ordonă.

– Lasă-mă să trec, altfel vei fi acuzat de crimă. Ştiu că eşti dirijat de un creier uman şi că înţelegi la fel de bine ca mine conceptul de execuţie.

Maşina ridică iarăşi taserul.

– N-o să te ajute cu nimic, spuse Clock.

Proxy apăsă taserul imediat sub clavicula sa. Bara scăpărătoare de curent care dansa între poli aidoma unui ţipar prins în harpon trecu prin ţesătura hainelor sale. Însă Clock nu rămase paralizat. Pe chipul lui nu se zărea nici urmă de durere.

– Nu are efect asupra mea, zise el. Sunt un Agregat. Sistemul meu nervos nu este complet uman.

Taserul începuse să-i sape în piele. Antoinette simți un miros despre care știu că era de carne arsă, cu toate că nu mai avusese niciodată parte de mirosul acela.

Clock tremura, cu pielea chiar mai palidă și mai ceroasă decât înainte.

– Nu are...

Glasul îi suna încordat. Mașina retrase taserul, dezvăluind o arsură neagră, adâncă de un centimetru. Clock încerca să termine fraza pe care o începuse.

Mașina îl izbi din lateral cu țeava boantă și circulară a mitralierei sale Gatling. Osul trosni; Clock se izbi de perete și rămase nemișcat. Părea mort, însă de fapt nu se putea spune că existase vreun moment în care să fi părut cu adevărat viu. Duhoarea de carne arsă continua să umple cabina. Nu era ceva ce Antoinette avea să uite prea curând.

Îl privi din nou pe Xavier. Clock fusese pe punctul de a face ceva pentru el. Era „mort" deja de jumătate de minut. Spre deosebire de Clock, spre deosebire de orice păianjen, Xavier nu avea în cap un ansamblu de mașini bizare care să stopeze leziunile cerebrale ce însoțeau oprirea circulației. Nu mai avea mai mult de un minut de trăit...

– Domnule Pink..., imploră ea.

– Îmi pare rău, zise hiperporcul, dar nu-i problema mea. Eu sunt oricum mort.

Capul continua s-o doară. Avea vânătăi, nu se îndoia de asta. Proxy aproape că-i sfărâmase țeasta. Ei bine, ei erau oricum morți. Domnul Pink avea dreptate. Atunci nu mai conta dacă era rănită și mai mult. Nu-l putea lăsa pe Xavier așa, fără să facă nimic.

Se ridică de pe scaun.

– Oprește-te, rosti proxy. Intervii în scena unui delict. Intervenția în locul desemnat al producerii unui delict este...

Ea își văzu însă de drum, trecând de la un mâner de susținere la următorul, până ajunse lângă Xavier. Mașina înaintă spre ea și Antoinette auzi intensificându-se pârâitul taserului. Xavier era mort de un minut. Nu respira. Antoinette îi prinse încheietura

mâinii, străduindu-se să localizeze pulsul. Oare așa trebuia să procedeze? se întrebă disperată. Sau să-i caute artera de la gât?

Proxy o îmbrânci cu ușurința cu care ar fi îndepărtat din drum o legătură de vreascuri. Ea se întoarse, mai furioasă decât fusese vreodată în viața ei, furioasă și îngrozită în același timp. Xavier avea să moară... de fapt, era *deja mort*. Și se părea că ea avea să-i urmeze în scurt timp. La dracu', cu numai jumătate de oră în urmă, unica ei grijă fusese *falimentul*.

– Bestie! țipă femeia. Bestie, dacă poți face ceva... acum ar fi un moment potrivit!

– Cineva își cere scuze, Micuță Domnișoară, dar este incapabil să facă orice care să nu vă afecteze mai mult decât l-ar afecta pe proxy.

Bestia făcu o pauză și adăugă:

– Eu regret foarte, foarte mult.

Antoinette privi pereții și o clipă de nemișcare completă o învălui, ca un ochi în furtună. Tonul Bestiei nu sunase niciodată așa. Parcă subpersonalitatea comutase spontan într-un program de identitate diferit. Când mai spusese „eu" până atunci?

– Bestie..., rosti ea calm. Bestie...?

Apoi însă proxy o atacă, cu aliajul dur ca diamantul și ascuțit ca iataganele al membrelor sale șuierând în jurul ei, iar Antoinette țipă și se zbătu când o smulse de lângă Xavier. Îi era imposibil să nu se taie în manipulatoarele mașinii. Sângele îi înflori din toate rănile, în panglici lungi, mărgelate, care descriseră prin aer arcuri rubinii. Începu să se simtă amețită, părăsită treptat de cunoștință.

Hiperporcul se mișcă. Domnul Pink atacă mașina. Hiperporcul era mic, dar extrem de puternic pentru mărimea sa și servomotoarele lui proxy țiuiră și zumzăiră de protest când hiperporcul începu să se lupte cu membrele înarmate cu lame. Panglicile și volburile propriului său sânge se amestecau cu ale lui Antoinette. Aerul se transforma într-o ceață stacojie, pe măsură ce stropii se fragmentau în picuri tot mai fini. Femeia văzu cum mașina taie sălbatic corpul domnului Pink. Hiperporcul împroșca de-a dreptul perdele de sânge, care unduiau din el ca niște aurore. Domnul Pink răcnea de durere și de furie, totuși nu se oprea din luptă. Taserul arcui o curbă

albastră pârâitoare prin aer. Țeava mitralierei Gatling începu să se rotească încă și mai rapid, de parcă proxy era pregătit să ciuruiască întreaga cabină.

Antoinette se târî înapoi la Xavier. Avea palmele brăzdate de tăieturi. Atinse fruntea tânărului. Se gândi că l-ar fi putut salva cu câteva minute în urmă, dar era zadarnic să mai încerce acum. Domnul Pink lupta curajos, însă pierdea inexorabil. Mașina avea să învingă și avea s-o smulgă din nou de lângă Xavier; după care, poate, avea s-o omoare și pe ea.

Se terminase. Și tot ce ar fi trebuit ea să facă, se gândi Antoinette, era să fi urmat sfatul tatălui ei. El îi spusese să nu se încurce niciodată cu păianjenii și, cu toate că n-ar fi putut ghici circumstanțele în care avea să se asocieze cu ei, timpul îi dăduse dreptate.

Îmi pare rău, tată, gândi Antoinette. *Ai avut dreptate și eu am crezut că știu mai bine. Îți promit că data viitoare voi fi fată bună...*

Proxy încetă să se mai miște și servomotoarele îi amuțiră instantaneu. Mitraliera Gatling se roti cu un uruit tot mai gros, după care se opri. Taserul bâzâi, scăpără și se stinse. Centrifuga își încetini rotația până ce femeia n-o mai auzi. Până și zumzetul se sfârșise. Mașina încremenise pur și simplu acolo, imobilă, un păianjen negru și rău, împroșcat de sânge, care se întindea de la un perete la celălalt al cabinei.

Antoinette își regăsi o parte din putere.

– Domnule Pink... ce ai făcut?

– Eu n-am făcut nimic, zise hiperporcul după care arătă din cap spre Xavier. În locul tău, m-aș concentra asupra lui.

– Ajută-mă. Te rog. Nu sunt îndeajuns de puternică pentru a face asta de una singură.

– E treaba ta.

Antoinette văzu că domnul Pink era destul de grav rănit el însuși. Dar cu toate că pierdea sânge, nu părea să fi suferit altceva decât tăieturi și crestături; nu părea să-și fi pierdut vreun deget ori să-și fi rupt vreun os.

– Te implor. Ajută-mă să-i masez pieptul.

– Antoinette, am spus că nu voi ajuta niciodată un om.

Ea începu oricum să-i maseze pieptul lui Xavier, dar fiecare apăsare îi slăbea şi mai mult puterile, puteri din care nu mai putea să dea şi altora.

– Te rog, domnule Pink...

– Îmi pare rău, Antoinette. N-am nimic personal cu tine, dar...

Ea se opri un moment. Era în culmea furiei acum.

– Dar ce?

– Mă tem că oamenii nu sunt pur şi simplu specia mea favorită.

– Ei bine, domnule Pink, îţi transmit un mesaj din partea speciei umane. Du-te-n mă-ta cu atitudinea ta cu tot!

Reveni la Xavier, adunându-şi puterile pentru o ultimă tentativă.

CAPITOLUL 23

Clavain și H părăsiră nivelul subsolului din Château tot cu ascensorul zăngănitor din fier. Pe drumul de înapoiere, Clavain reflectă la cele ce-i arătase și îi spusese gazda sa. În orice alte circumstanțe ar fi considerat că povestea despre Sukhoi și Mercier îi testa naivitatea. Însă aparenta sinceritate a lui H și atmosfera oribilă din încăperea goală făcuseră ca totul să fie greu de ignorat. Era mult mai liniștitor să creadă că H îi povestise totul pur și simplu pentru a-l manipula mental și, în consecință, Clavain preferă ca, pentru moment, să aleagă posibilitatea mai puțin liniștitoare, la fel cum procedase H când investigase afirmațiile lui Sukhoi.

Potrivit experienței lui Clavain, posibilitatea mai puțin liniștitoare se dovedea în general cea adevărată. Așa funcționa universul.

Pe durata ascensiunii nu vorbiră prea mult. Clavain continua să fie convins că trebuia să evadeze și să-și urmeze dezertarea. În același timp însă, ceea ce-i dezvăluise H până acum îl silise să accepte că propria lui înțelegere a întregului caz era departe de a fi completă.

Skade nu acționa doar pentru propriile ei scopuri și nici măcar pentru scopurile unei cabale formate din Agregați anonimi. După toate probabilitățile, ea lucra pentru Mademoiselle, care dorise mereu să aibă influență în Cuibul-Mamă. Iar Mademoiselle în sine era o necunoscută, un personaj aflat cu totul în exteriorul experienței lui Clavain. Ca și H, ermetica fusese profund interesată, în mod evident, de larva extraterestră și de tehnologia ei, într-atât încât o adusese în Château și învățase cum să comunice cu ea. Mademoiselle

nu mai trăia, era adevărat, însă poate că Skade devenise o agentă atât de docilă a ei, încât de acum cele două puteau fi considerate ca inseparabile.

Indiferent cu ce ar fi crezut Clavain că avea de-a face, era mai mare – și mai vechi – decât bănuise vreodată.

Dar asta nu schimbă nimic, își spuse el. Chestiunea esențială continua să fie posesia armelor de clasă-iad. Manipulatorul lui Skade dorea armele acelea mai mult decât orice.

Așa că va trebui să pun eu mâna pe ele.

Cabina zăngăni și se opri, cutremurându-se. H deschise ușa din fier forjat și-l conduse pe Clavain prin altă serie de coridoare de marmură, până ajunseră într-o cameră ca de hotel, absurd de spațioasă. Plafonul scund și împodobit cu mulaje din ipsos se pierdea în depărtare, iar diverse piese de mobilier și ornamentație erau risipite ici și colo, mai degrabă ca elemente dintr-o instalație sculpturală: capacul negru și ridicat al unui pian de concert, o pendulă antică plasată în mijlocul încăperii, parcă surprinsă în timpul glisării de la un perete la altul, coloane negre care susțineau busturi obscure din alabastru, două banchete cu picioare în formă de labe de leu, tapițate cu catifea stacojiu-închis, și trei fotolii aurii de dimensiunile unor tronuri.

Două dintre cele trei fotolii erau ocupate. În unul stătea un hiperporc îmbrăcat ca H, în tunică neagră, simplă, și pantaloni. Clavain se încruntă, înțelegând – deși nu putea fi absolut sigur – că hiperporcul era Scorpio, prizonierul pe care-l văzuse ultima dată în Cuibul-Mamă. În celălalt stătea Xavier, tânărul mecanic pe care îl întâlnise în Caruselul New Copenhagen. Alăturarea ciudată îi produse instantaneu migrenă lui Clavain, care încercă să construiască un scenariu plauzibil despre cum ajunseseră cei doi împreună aici.

– Mai sunt necesare prezentările? întrebă H. Nu cred, totuși pentru a fi siguri – domnule Clavain, ți-i prezint pe Scorpio și pe Xavier Liu.

Arătă din cap mai întâi spre Xavier.

– Cum te simți acum?

– Sunt bine, zise Xavier.

– Domnul Liu a suferit un stop cardiac. A fost atacat cu o armă taser la bordul navei spațiale *Pasărea-Furtunii* a lui Antoinette Bax. Voltajul ar fi doborât și un hamadriad, cu atât mai mult un om.

– Atacat? repetă Clavain, simțind că era politicos să spună ceva.

– De către un agent al Convenției Ferrisville. Ah, nu-ți face griji, individul implicat nu va mai repeta o astfel de acțiune. De fapt, nu va prea mai face mare lucru.

– L-ați ucis? întrebă Xavier.

– Nu în felul acela, nu.

H se răsuci spre Clavain.

– Xavier are noroc că trăiește, dar va fi bine.

– Și Antoinette? întrebă Clavain.

– Și ea va fi bine. Câteva tăieturi și vânătăi, nimic serios. Va sosi în scurt timp.

Clavain se așeză în fotoliul auriu rămas gol, vizavi de Scorpio.

– Nu pretind că înțeleg de ce Xavier și Antoinette se află aici. Dar tu...

– Este o poveste lungă, zise Scorpio.

– Nu plec nicăieri, să știi. De ce nu o iei de la început? Nu trebuia să fii arestat?

– Problemele s-au complicat, domnule Clavain, interveni H. Înțeleg că Agregații l-au adus pe Scorpio în sistemul interior cu intenția de a-l preda autorităților.

Xavier se uită cu mai multă atenție la hiperporc.

– Crezusem că H a glumit mai devreme, când ți-a spus Scorpio. Dar n-a glumit, este? Să-mi bag picioarele! *Tu* ești cel pe care au încercat tot timpul să-l prindă. Să-mi bag *picioarele*!

– Faima ți-a luat-o înainte, se adresă H hiperporcului.

– Ce dracu' făceai în Caruselul New Copenhagen? întrebă Xavier, lăsându-se pe spate în fotoliu.

Părea neliniștit să se afle în aceeași clădire cu Scorpio și mai ales în aceeași încăpere.

– Eram pe urmele lui, arătă Scorpio către Clavain.

Veni rândul lui Clavain să clipească nedumerit.

– Pe urmele mele?

– Păianjenii mi-au propus un târg. Mi-au spus că mă vor elibera, că nu mă vor preda autorităților, dacă-i voi ajuta să te găsească după ce ai dezertat. Doar nu era să refuz așa ceva, nu?

– I-au asigurat documente credibile, explică H, suficient ca să nu fie arestat la simpla vedere. Cred că au fost sinceri în promisiunea că aveau să-i dea drumul dacă-i ajuta să te aducă înapoi.

– Tot nu înțeleg însă cum...

– Scorpio și partenerul lui – alt Agregat – ți-au luat urma, domnule Clavain. În mod firesc, au ajuns la Antoinette Bax. Și astfel a fost implicat Xavier în afacerea aceasta nefericită. A urmat o luptă și caruselul a suferit unele avarii. Convenția era deja cu ochii pe Antoinette, așa că poliției nu i-a trebuit mult timp să ajungă la nava ei. Toate rănile, inclusiv ale lui Scorpio, au fost provocate când un proxy al Convenției a intrat în *Pasărea-Furtunii*.

Clavain se încruntă.

– Totuși, asta nu explică cum au ajuns ei să... ah, stai! I-ai urmărit, nu?

H încuviință cu o urmă de mândrie, după cum i se păru lui Clavain.

– Mă așteptasem ca Agregații să trimită pe cineva după tine. Pentru propria mea curiozitate, am decis să-i aduc și pe ei aici, ca să aflu ce rol au jucat în afacerea aceasta ciudată. Navele mele așteptau în jurul lui Copenhagen, atente la orice incident straniu – și mai ales la orice incident straniu asociat cu Antoinette Bax. Îmi pare rău doar că n-am intervenit mai devreme, pentru că atunci s-ar fi vărsat mai puțin sânge.

Clavain se întoarse la auzul unor țăcănituri ca de metronom care se apropiau. Era o femeie care purta pantofi cu tocuri cui. O mantie neagră enormă flutura în urma ei, ca și cum ar fi umblat în propria ei vijelie. O recunoscu.

– Ah, Zebra! zâmbi H.

Zebra se apropie de el, apoi îl cuprinse brusc în brațe. Se sărutară, mai degrabă ca amanți, decât ca prieteni.

– Eşti sigură că n-ai nevoie să te odihneşti puţin? întrebă H. Două misiuni complicate într-o singură zi...

– Mă simt perfect, la fel şi Gemenii Vorbăreţi.

– Ai făcut cumva... mmm, aranjamente în privinţa angajatului Convenţiei.

– Ne-am ocupat de el, da. Vrei să-l vezi?

– Bănuiesc că ar putea să-mi amuze oaspeţii. De ce nu?

H înălţă din umeri, de parcă ar fi discutat dacă să servească acum sau mai târziu ceaiul de după-amiază.

– O să-l aduc, încuviinţă Zebra.

Se întoarse şi se îndepărtă, ţăcănind din tocuri.

Altă pereche de paşi se apropie. Clavain se corectă. De fapt, erau două perechi de paşi, însă care înaintau aproape perfect sincronizate. Cei doi bărbaţi uriaşi, fără guri, împingeau un scaun cu rotile printre banchete. În scaun stătea Antoinette, care părea obosită, însă era vie. Avea braţele şi antebraţele aproape complet acoperite de bandaje.

– Clavain..., începu ea.

– Sunt bine, zise el, şi încântat să aud că şi tu eşti la fel. Am înţeles că ai avut necazuri din pricina mea şi-mi pare rău pentru asta. Când am plecat, am sperat cu toată sinceritatea că va fi ultimul tău necaz.

– Viaţa nu-i niciodată atât de simplă, corect? zise ea.

– Bănuiesc că nu. Totuşi, nu poate să nu-mi pară rău. Dacă pot repara cumva greşeala, o voi face.

Antoinette îl privi pe Xavier.

– Eşti bine? Ea aşa a zis, dar n-am ştiut dacă ar trebui s-o cred.

– Sunt perfect, răspunse Xavier. Curat ca ploaia.

Se părea însă că niciunul dintre ei nu avea energia necesară să se ridice din scaun.

– N-am crezut că voi reuşi, spuse Antoinette. Am încercat să-ţi pornesc inima, dar nu aveam puterea necesară. Simţeam că sunt aproape să-mi pierd cunoştinţa, aşa că mi-am pus toată forţa într-o ultimă încercare. Cred că a mers.

– De fapt, n-a mers, zise H. Ai leşinat. Ai făcut tot ce ai putut, însă pierduseşi deja foarte mult sânge.

– Atunci cine...?

H arătă din cap spre Scorpio.

– Prietenul nostru l-a salvat pe Xavier. Nu-i aşa?

– N-a fost mare lucru, mormăi hiperporcul.

– Poate nu pentru tine, domnule Pink, spuse Antoinette, dar pentru Xavier a fost al naibii de important. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

– Nu te obosi prea tare. O să trăiesc şi fără recunoştinţa ta.

– Îţi voi spune totuşi „mulţumesc".

Scorpio o privi, apoi bolborosi ceva ininteligibil, după care îşi feri privirea.

– Şi nava? întrebă Clavain, ca să întrerupă tăcerea stânjenitoare ce urmă. Nava a păţit ceva?

Antoinette se uită la H.

– Cred că da, nu-i aşa?

– De fapt, n-a păţit mare lucru. Imediat ce Xavier şi-a recăpătat cunoştinţa, Zebra i-a cerut să instruiască *Pasărea-Furtunii* să zboare pe pilot automat, până la coordonatele pe care i le-am furnizat noi. Avem în Centura Ruginită unităţi de stocare sigure, care sunt esenţiale pentru unele dintre celelalte operaţiuni ale noastre. Nava este intactă şi la adăpost. Îţi dau cuvântul meu în privinţa asta.

– Când pot s-o văd?

– În curând, răspunse H, dar nu-ţi pot spune cât de curând.

– Aşadar, sunt prizonieră? întrebă Antoinette.

– Nu tocmai. Sunteţi toţi oaspeţii mei, dar aş prefera să nu plecaţi până nu avem ocazia să stăm de vorbă. Domnul Clavain poate să aibă propria opinie în această privinţă, chiar în mod justificat, dar cred că este corect să spun că unii dintre voi îmi sunteţi datori fiindcă v-am salvat viaţa.

Ridică o mână, oprind orice obiecţii înainte ca vreunul să fi avut ocazia de a comenta.

– Nu vreau să spun că vă consider obligaţi faţă de mine, ci vă cer doar să-mi acordaţi o mică parte din timpul vostru. Vă place sau nu, continuă el privindu-i pe rând, suntem toţi angrenaţi în ceva mai mare decât am putea înţelege imediat. Poate că nu vrem să fim

angrenați, dar lucrurile nu se întâmplă întotdeauna după dorința noastră. Prin dezertare, domnul Clavain a precipitat ceva important. Cred că nu avem altă opțiune decât să urmăm evenimentele până la finalul lor. Să ne jucăm, dacă vreți să mă exprim așa, rolurile predeterminate. Asta ne include pe toți – chiar și pe Scorpio.

Se auzi un scârțâit ritmic, însoțit de alte țăcănituri metronomice. Se întorsese Zebra, care împingea un cilindru metalic vertical de dimensiunile unui samovar mare. Era lustruit până la strălucire și din el ieșeau o mulțime de tuburi și de accesorii. Stătea proptit pe perna unui scaun cu rotile, din același model în care sosise Antoinette.

Clavain observă că cilindrul se legăna ușor într-o parte și în alta, ca și cum ceva dinăuntru ar fi încercat să evadeze.

– Adu-l aici, îi făcu H semn Zebrei.

Femeia împinse cilindrul între ei. Continua să se legene. H se aplecă și-l lovi ușor cu încheieturile degetelor.

– Salut, salut! zise el, ridicând glasul. Mă bucur că ai putut ajunge aici. Mă întreb dacă știi unde te afli sau ce ți s-a întâmplat.

Cilindrul se legănă încă și mai agitat.

– Dați-mi voie să vă explic, rosti H spre oaspeții săi. Acesta este sistemul de susținere biotică al unui cuter al Convenției. Pilotul unui cuter nu-și părăsește niciodată nava pe toată durata serviciului său, care se poate întinde pe mulți ani. Pentru reducerea masei, majoritatea corpului îi este detașată chirurgical și ținută în condiții criogenice la sediul Convenției. Nu are nevoie de membre, deoarece poate dirija un proxy prin intermediul interfeței neurale. Nu are nevoie nici de multe altele. Toate sunt înlăturate, etichetate și stocate.

Cilindrul continua să se legene înainte și înapoi.

Zebra se aplecă și-l ținu locului cu o mână.

– Oho-ho! zise ea.

– Înăuntrul acestui cilindru, urmă H, se află pilotul cuterului responsabil pentru recentele neplăceri de la bordul navei domnișoarei Bax. Ești un individ tare afurisit, nu-i așa? Ce amuzant trebuie să fi fost pentru tine să terorizezi un echipaj inocent care nu făcuse nimic mai rău decât să încalce câteva legi vechi și proaste. Un ticălos!

– Nu-i prima dată când ne-am întâlnit, zise Antoinette.

– Mă tem însă că de data aceasta oaspetele nostru a întins coarda cam mult, zise H. Nu-i aşa, amice? A fost foarte simplu să-ţi detaşăm sistemul de susţinere biotică de restul navei. Sper că nu ţi-a cauzat prea mult inconfort, deşi bănuiesc că trebuie să fi existat o durere intensă când ai fost deconectat de sistemul nervos al navei tale. Îmi cer scuze pentru asta, deoarece tortura nu este realmente specialitatea mea.

Cilindrul încremeni brusc, ca şi cum ar fi ascultat.

– În acelaşi timp însă, nu te pot lăsa nepedepsit, să ştii. Sunt o persoană foarte morală. Propriile mele delicte mi-au ascuţit simţul etic, aducându-l la un grad realmente fără precedent.

Se aplecă şi mai mult spre cilindru, până ce buzele aproape că sărutară metalul.

– Ascultă atent, pentru că nu vreau să existe în mintea ta nicio îndoială despre ce ţi se va întâmpla.

Cilindrul se legănă uşor.

– Ştiu ce trebuie să fac pentru a te ţine în viaţă. Alimentare cu energie pe aici, substanţe nutritive pe dincolo – nu-i mare filozofie. Bănuiesc că poţi să trăieşti câteva decenii în butoiul acesta, cu condiţia să ţi se asigure apă şi hrană. Şi exact asta şi intenţionez să fac până când vei muri.

Se uită la Zebra şi încuviinţă din cap.

– Cred că asta-i tot, nu?

– Să-l pun în aceeaşi incintă cu ceilalţi?

– Cred că acolo va fi foarte bine.

H întoarse o privire radioasă către oaspeţii săi, după care privi cu afecţiune vădită după Zebra, care se îndepărta cu prizonierul.

Când ea ieşi din raza lor auditivă, Clavain îi spuse:

– Eşti un om crud.

– Nu sunt crud, replică H. Nu în sensul la care te referi tu. Totuşi, cruzimea este un instrument util, cu condiţia de a recunoaşte momentul precis când trebuie utilizat.

– Nenorocitul ăla şi-a căutat-o, spuse Antoinette. Îmi pare rău, Clavain, dar n-o să am nopţi nedormite din cauza sorţii lui. Dacă n-ar fi fost H, ne-ar fi ucis pe toţi.

Clavain continua să simtă fiori reci, de parcă una dintre fantomele despre care discutaseră recent tocmai trecuse prin el.

– Ce-i cu cealaltă victimă? întrebă el brusc. Celălalt Agregat. A fost Skade?

– Nu, n-a fost Skade, ci un bărbat. A fost rănit, dar nu există niciun motiv să nu-şi revină pe deplin.

– Îl pot vedea?

– În scurt timp, domnule Clavain. Încă n-am terminat cu el. Vreau să fiu absolut sigur că nu-mi poate face niciun rău înainte de a-şi recăpăta cunoştinţa.

– Atunci a mințit, zise Antoinette. Nemernicul ne-a spus că nu avea niciun implant în cap.

Clavain se întoarse către ea.

– Le-a păstrat cât timp îi erau încă utile şi le purja din corp doar dacă urma să treacă printr-un control de securitate. Autodezasamblarea implanturilor nu durează mult – câteva minute, după care nu mai rămân decât microelemente în sânge şi în urină.

– Ai grijă, zise Scorpio. Ai foarte mare grijă.

– Există vreun motiv particular pentru atenţionarea asta? îl întrebă H.

Hiperporcul se aplecă înainte în scaun.

– Da. Păianjenii mi-au pus ceva în cap, acordat la implanturile lui. Ca o valvă micuţă sau aşa ceva lângă o venă sau o arteră. Dacă moare el, mor şi eu – este foarte simplu.

– Hm, făcu H şi duse un deget la buza inferioară. Eşti absolut sigur în privinţa asta?

– Am leşinat deja o dată, când am încercat să-l strangulez.

– Voi doi se pare că aţi avut o relaţie prietenoasă.

– A fost o căsătorie de convenienţă, iar el ştia asta. De aceea trebuia să mă aibă cu ceva la mână.

– Ei bine, spuse H, este posibil ca acolo să fi existat ceva, cândva... Însă noi v-am examinat pe toţi. N-ai niciun implant,

Scorpio. Dacă în capul tău a existat ceva, el l-a purjat înainte să ajungi tu la noi.

Gura lui Scorpio se deschise într-o expresie perfect umană de uimire și de autodezgust intens.

– Nu... nenorocitul... nu poate să fi...

– Este foarte probabil. Ai fi putut pleca oricând și el n-ar fi putut face absolut nimic ca să te oprească.

– Este așa cum mi-a spus tata, zise Antoinette. Nu te poți încrede în păianjeni, Scorpio. Niciodată!

– De parcă ar fi nevoie să-mi mai spui...

– Pe tine te-au păcălit, Scorpio, nu pe mine.

Hiperporcul pufni spre ea, însă rămase tăcut. Poate că, se gândi Clavain, știa că nu putea spune nimic care să nu-i înrăutățească poziția.

– Scorpio, rosti H cu seriozitate reînnoită, am vorbit sincer când am spus că nu ești prizonierul meu. Nu am niciun fel de admirație pentru faptele tale, dar eu însumi am făcut unele lucruri oribile și știu că uneori există motive pe care ceilalți nu le văd. Ai salvat-o pe Antoinette, iar pentru asta te vei bucura de recunoștința mea – și, bănuiesc, de recunoștința oaspeților mei.

– Treci la subiect, mârâi Scorpio.

– Voi onora acordul pe care Agregații l-au făcut cu tine. Te voi lăsa să pleci, liber, astfel că te poți realătura asociaților tăi din oraș. Ai cuvântul meu în privința asta.

Scorpio se sculă de pe fotoliu cu un efort considerabil.

– Atunci am plecat.

– Așteaptă.

H nu ridicase glasul, dar ceva din tonul lui îl imobiliză pe hiperporc. Parcă până atunci fuseseră simple amabilități, iar H își dezvăluia finalmente adevărata natură: nu era un individ cu care să te joci, când trecea la probleme grave.

Scorpio se lăsă înapoi în fotoliu.

– Ce-i? întrebă el încet.

– Ascultă-mă, și ascultă-mă cu atenție.

H privi în jur, cu o expresie solemnă.

– Fiți toți atenți, pentru că n-o să repet.

Se lăsă liniștea. Până și Gemenii Vorbăreți păreau să se fi afundat într-o stare mai profundă de amuțire.

H se apropie de pianul cu coadă și cântă șase note sumbre, după care trânti capacul.

– Am spus că trăim în vremuri importante. Poate chiar vremurile finale. În tot cazul, un capitol măreț al omenirii pare să se apropie de sfârșit. Propriile noastre conflicte meschine – lumile noastre delicate, facțiunile noastre copilărești, micile noastre războaie amuzante – sunt pe punctul de a fi eclipsate. Suntem niște copii care se împleticesc într-o galaxie de adulți – adulți cu vârste vaste și puteri încă și mai vaste. Cred că femeia care a locuit în clădirea aceasta a fost un canal de legătură pentru una sau alta dintre forțele acestea extraterestre. Nu știu cum sau de ce, dar cred că prin intermediul ei forțele respective și-au extins influența printre Agregați. Pot doar să presupun că asta s-a întâmplat fiindcă se apropie momente disperate.

Clavain dorea să obiecteze. Dorea să contrazică. Însă tot ce descoperise pentru sine și tot ce-i arătase H îngreuna negarea aceea. H avea dreptate în ipotezele lui și el nu putea decât să încuviințeze tăcut din cap și să-și dorească să fi fost altfel.

H continuă să vorbească:

– Totuși – și asta mă înspăimântă –, până și Agregații par speriați. Domnul Clavain este un om onorabil.

Dădu aprobator din cap, ca și cum afirmația lui necesita confirmare.

– Da, domnule Clavain, știu totul despre tine. Ți-am studiat cariera și uneori am regretat că n-am putut merge pe calea pe care tu ai ales-o. N-a fost o cale ușoară, așa-i? Te-a purtat printre ideologii, printre corpuri cerești, aproape printre specii. Pe tot parcursul ei n-ai urmat niciodată ceva atât de capricios precum glasul inimii sau ceva atât de lipsit de sens ca un drapel. Ci doar ceea ce ai considerat obiectiv că este *corect* să faci în orice moment.

– Am fost trădător și spion, zise Clavain. Am ucis oameni nevinovați în scopuri militare. Am lăsat în urma mea orfani. Dacă asta înseamnă onoare, n-ai decât s-o păstrezi tu.

– Domnule Clavain, crede-mă când îți spun că au existat și tirani mai răi decât tine. Însă ideea pe care vreau s-o subliniez este următoarea: vremurile acestea te-au împins să faci inimaginabilul. Te-ai ridicat împotriva Agregaților după *patru sute* de ani. Nu fiindcă ai crede că demarhiștii au dreptate, ci fiindcă ai simțit că propria ta tabără devenise otrăvită. Și ți-ai dat seama, poate că fără s-o vezi clar tu însuți, că miza este mai mare decât orice facțiune, mai mare decât orice ideologie. Este vorba despre continuarea existenței speciei omenești.

– De unde știi tu asta? întrebă Clavain.

– O știu din ceea ce le-ai spus deja prietenilor tăi. Ai fost destul de volubil în Caruselul New Copenhagen, când ți-ai imaginat că nimeni nu te putea auzi. Eu însă am urechi peste tot. Și pot să sondez memorii, la fel ca Agregații tăi. Voi toți ați trecut prin infirmeria mea. Vă închipuiți că nu m-aș da în lături să trag cu urechea neural când miza este atât de importantă? Ba bine că nu!

Reveni iarăși la Scorpio, iar forța atenției lui îl determină pe hiperporc să se retragă și mai mult în fotoliu.

– Uite ce se va întâmpla. Voi face tot ce pot ca să-l ajut pe domnul Clavain să-și încheie misiunea.

– Dezertarea? întrebă Scorpio.

– Nu, clătină H din cap. La ce ar fi bună? Demarhiștilor nu le-a mai rămas nici măcar o singură navă stelară, nu în sistemul acesta. Gestul domnului Clavain va fi irosit. Mai rău încă, după ce va reveni în mâinile demarhiștilor, cred că nici măcar influența mea n-ar izbuti să-l elibereze. Nu. Noi trebuie să gândim dincolo de asta, spre problemă în sine – de ce a dezertat domnul Clavain?

Arătă din cap spre Clavain.

– Haide, spune-ne! Va fi bine s-o aud de pe buzele tale, după toate câte am zis eu.

– Știi, nu-i așa?

– Despre arme? Da.

Clavain încuviință din cap. Nu știa dacă să se simtă înfrânt sau victorios. Nu era nimic de făcut, decât să vorbească.

– Am vrut să-i conving pe demarhiști să pună la cale o operațiune de recuperare a armelor de clasă-iad înainte ca Skade să poată pune mâna pe ele. Însă H are dreptate: ei n-au nici măcar o navă stelară. A fost o nebunie, un gest inutil care să-mi dea senzația că întreprindeam ceva.

Simțea cum oboseala mult amânată luneca peste el, proiectând o umbră întunecată de deprimare.

– Asta-i tot ce-a fost vreodată. Un gest final stupid al unui bătrân.

Privi în jur, spre ceilalți oaspeți, simțind că le-ar fi datorat un fel de scuze.

– Îmi pare rău. V-am târât pe toți în asta degeaba.

H trecu înapoia fotoliului său și-și puse palmele pe umerii lui Clavain.

– Nu trebuie să te scuzi, domnule Clavain.

– Este adevărat, nu-i așa? Noi nu putem face nimic.

– Ai vorbit cu demarhiștii, zise H. Ei ce au spus când ai abordat problema unei nave?

Clavain își reaminti discuția purtată cu Perotet și cu Voi.

– Mi-au spus că n-au niciuna.

– Și?

Clavain râse amar.

– Că ar fi putut pune mâna pe una, dacă trebuia neapărat.

– Ceea ce este probabil adevărat, spuse H, dar ce ai fi câștigat de aici? Ei sunt slabi și epuizați, corupți și istoviți de lupte. Lasă-i să găsească o navă – eu n-o să-i opresc. La urma urmelor, nu contează cine recuperează armele acelea, atâta timp cât nu vor fi Agregații. Eu cred doar că altcineva poate avea o șansă un pic mai bună. Mai ales cineva care are acces la unele dintre tehnologiile pe care le deține acum tabăra ta.

– Și cine ar fi acela? întrebă Antoinette, însă probabil că avea deja o idee.

Clavain își privi gazda.

– Nici tu nu ai o navă.

– Nu, zise H, eu nu am o navă, dar, la fel ca demarhiștii, aș putea ști unde să găsesc una. În sistemul acesta există destule nave Ultranaute, încât n-ar fi imposibil de furat una, dacă am avea voința necesară. Ba chiar am întocmit planuri de urgență pentru preluarea unei luminăluci, dacă ar apărea vreodată nevoia respectivă.

– Ca să iei una dintre navele lor, ți-ar trebui o mică armată, spuse Clavain.

– Da, zise H ca și cum atunci s-ar fi gândit pentru prima dată la asta. Da, probabil că așa este.

Apoi se răsuci către hiperporc.

– Nu, Scorpio?

Scorpio ascultă cu atenție spusele lui H despre problema delicată a furtului unei luminăluci. Îndrăzneala acțiunii pe care o propunea era uluitoare, dar, așa cum subliniase H, armata de hiperporci mai săvârșise și anterior delicte scandaloase, chiar dacă nu la scară atât de mare. Ei preluaseră controlul unor zone întregi din Mulci, uzurpând puterea celor numiți încă, ironic, „autorități". Ei își bătuseră joc de tentativele Convenției Ferrisville de a extinde legea marțială în cotloanele cele mai întunecate ale orașului, iar ca replică, hiperporcii și aliații lor înființaseră enclave în afara legii prin toată Centura Ruginită. Bulele acelea de criminalitate controlată fuseseră pur și simplu șterse de pe hartă, de parcă n-ar fi fost recuperate niciodată după Epidemia Fuziunii. Însă asta nu le făcea mai puțin reale, tot așa cum nu nega nici faptul că adesea erau medii mai armonioase decât habitatele aflate sub administrație Ferrisville completă și legală.

H menționă de asemenea activitățile pe care hiperporcii și ielele le desfășuraseră prin sistem, folosindu-le pentru a ilustra teza sa potrivit căreia hiperporcii dețineau deja toate resursele și cunoștințele de specialitate necesare pentru furtul unei luminăluci. Rămânea doar chestiunea organizării și a alegerii momentului potrivit. O navă trebuia selectată cu un timp considerabil în avans și trebuia să fie ținta ideală. Nu putea fi admisă ideea eșecului, nici chiar a unui eșec care i-ar fi costat puțin pe hiperporci

din punctul de vedere al vieților sau al resurselor. În clipa în care Ultranauții ar fi bănuit că se pune la cale o tentativă de preluare a uneia dintre prețioasele lor nave, și-ar fi sporit securitatea cu un grad de magnitudine ori ar fi părăsit în masă sistemul. Atacul trebuia să fie rapid și să aibă succes de prima dată.

H îi spuse lui Scorpio că rulase deja mai multe simulări de strategii pentru furt și trăsese concluzia că momentul optim era când o luminălucă se afla deja în faza de plecare. Studiile lui arătaseră că Ultranauții erau atunci cel mai vulnerabili și tot atunci era cel mai probabil să-și neglijeze obișnuitele măsuri de securitate. Ar fi fost chiar mai bine să selecteze o navă care nu avusese mare succes în obișnuitele schimburi comerciale, întrucât își vânduse probabil o parte din sistemele defensive sau din blindaje ca mărfuri colaterale. Acesta era genul de negocieri pe care Ultranauții le țineau secrete, însă H amplasase deja spioni în rețeaua ruterelor roiului de parcare, care interceptau și filtrau dialogurile comerciale ale Ultranauților. Îi arătă lui Scorpio transcrierile cele mai recente, trecând peste jargonul comercial și evidențiind afacerile lucrative. În decursul procesului, îi atrase hiperporcului atenția asupra unei nave aflate deja în spațiul Yellowstone și care se descurcase slab în ultima vreme.

– Nava în sine nu are nimic în neregulă, zise H coborându-și glasul la nivelul unui ton confidențial. Tehnic vorbind, este fără cusur, sau cel puțin nu prezintă nimic ce n-ar putea fi pus la punct în drum spre Delta Pavonis. Cred că ea ar putea fi ținta noastră.

Făcu o pauză, după care urmă:

– Am purtat chiar o discuție discretă cu Lasher... locotenentul tău? El îmi cunoaște intențiile și l-am rugat să-mi strângă un detașament de asalt pentru operațiune – câteva sute dintre cei mai buni. Nu trebuie să fie hiperporci, deși bănuiesc că majoritatea așa vor fi.

– Stai, stai!

Scorpio ridică un braț ca un ciot stângaci.

– Ai zis „Lasher". De unde dracu' îl știi tu pe Lasher?

H păru mai degrabă amuzat decât iritat.

– Scorpio, acesta este orașul meu. Știu totul și pe toți.

– Dar Lasher...

– Ți-a rămas pătimaș de loial, da. Sunt conștient de asta și n-am făcut nicio încercare de a-i schimba loialitatea. Te-a admirat încă dinainte să-ți devină locotenent, nu?

– Tu nu știi absolut nimic despre Lasher.

– Îmi ajunge să știu că s-ar fi sinucis dacă i-ai fi ordonat. Și așa cum am spus, n-am făcut niciun efort să-l convertesc. Am... anticipat consimțământul tău. Atâta tot. Am anticipat că vei accepta cererea mea și vei face ceea ce-ți cer. I-am spus lui Lasher că i-ai ordonat deja să strângă o armată și că eu nu fac altceva decât să-i transmit ordinul. Mi-am luat o anumită libertate, recunosc. Așa cum am sugerat mai devreme, acestea nu sunt vremuri pentru oameni șovăielnici. Noi nu suntem șovăielnici, corect?

– Nu...

– Așa te vreau.

H îl pocni cu palma peste umăr, într-un gest de camaraderie gălăgioasă.

– Nava este *Copilul Eldritch*, plecată din haloul comercial Macro Hektor Industrial. Crezi că tu și Lasher o puteți prelua? Sau am ajuns la hiperporcii nepotriviți?

– Du-te-n mă-ta, H!

Bărbatul zâmbi larg.

– O să iau asta drept „da".

– N-am terminat. Eu îmi aleg echipa. Nu numai pe Lasher, ci și pe toți ceilalți. Nu contează unde anume sunt ei în Mulci, nu contează în ce rahat sunt sau ce rahaturi au comis, tu mi-i aduci. Ai înțeles?

– O să fac ce pot. Am și eu limitele mele.

– Perfect. Iar după ce am terminat, după ce i-am dat nava lui Clavain...

– Veți călători în aceeași navă. Nu există altă cale, nu înțelegi? Chiar ți-ai imaginat în mod serios că ai putea reveni neobservat în societatea Yellowstone? Poți să pleci de aici și ai binecuvântarea mea, dar nu-ți voi acorda și protecția mea. Și oricât de loial este Lasher, Convenția a simțit mirosul sângelui. Nu ai niciun motiv pentru care să rămâi pe planetă, tot așa cum nici Antoinette și nici

Xavier nu au vreun motiv s-o facă. La fel ca ei, vei pleca împreună cu Clavain, dacă eşti înţelept.

– Adică să plec din Oraşul Abisului.

– Scorpio, în viaţă toţi trebuie să facem alegeri. Ele nu sunt întotdeauna uşoare, cel puţin acelea care contează cu adevărat.

H făcu un gest împăciuitor din mână.

– Asta nu înseamnă că trebuie să pleci pentru vecie. Nu te-ai născut aici, aşa cum nici eu nu m-am născut aici. Oraşul va mai exista şi peste o sută sau două sute de ani. Poate că n-o să mai arate ca acum, dar ce contează asta? Poate să fie mai bun sau mai rău. Va depinde numai de tine să-ţi găseşti un loc în el. Bineînţeles, până atunci este perfect posibil să nu mai doreşti să revii.

Scorpio se întoarse să se uite la liniile de jargon comercial ce se derulau pe ecran.

– Nava aceea... cea pe care ai pus ochii...?

– Da?

– Dacă o voi prelua – şi i-o voi da lui Clavain –, iar apoi voi decide să rămân la bordul ei... o să insist pentru ceva.

H strânse din umeri.

– Una sau două cereri din partea ta n-ar fi nerezonabile. Ce doreşti?

– S-o botez. Devine *Lumina Zodiacală*. Iar asta nu-i negociabil.

H îl privi cu un interes distant, detaşat.

– Clavain nu va avea nimic de obiectat, sunt sigur. Dar de ce tocmai numele acesta? Înseamnă ceva pentru tine?

Scorpio lăsă întrebarea fără răspuns.

Mai târziu, mult mai târziu, când ştia că nava era pe drum – că fusese capturată cu succes, că echipajul îi fusese evacuat şi acum pornise să iasă din sistem, îndreptându-se spre steaua Delta Pavonis, în jurul căreia orbita o planetă de care el abia auzise, numită Resurgam –, H ieşi pe unul dintre balcoanele de la nivelurile medii din Château des Corbeaux. O briză uşoară îi şfichiui poalele tunicii, lipindu-le de pantaloni. Inspiră adânc aerul, savurându-i miresmele de unguente şi de mirodenii. Aici clădirea continua să fie în interiorul bulei de

atmosferă respirabilă eructată din abis de suferinda Lilly, elementul vast de bioinginerie pe care Agregații îl instalaseră în decursul scurtei lor ocupații liniștite. Era seară și, printr-o rară sincronizare între dispoziția personală și condiții optice exterioare, bărbatul descoperi că Orașul Abisului arăta extraordinar de frumos, așa cum arată toate orașele oamenilor într-un moment al existenței lor. H îl văzuse trecând prin multe schimbări, dar acelea nu însemnau nimic prin comparație cu schimbările prin care trecuse el însuși.

S-a făcut, gândi el.

Acum, după ce nava pornise pe drumul ei, acum, după ce îl ajutase pe Clavain în misiunea sa, H făcuse finalmente incontestabila faptă bună a vieții lui. Bănuia că nu era o ispășire adecvată pentru tot ce săvârșise în trecut, pentru toate cruzimile pe care le comisese, pentru toate actele bune pe care le trecuse cu vederea. Nu era nici măcar îndeajuns pentru a-și expia eșecul în salvarea larvei torturate înainte ca Mademoiselle să fi ajuns la ea. Totuși, era mai bine decât nimic.

Orice era mai bine decât nimic.

Balconul se întindea pe o latură neagră a clădirii, fiind mărginit doar de un parapet foarte scund. Bărbatul merse până la margine, iar intensitatea brizei calde – aducea destul de mult cu o permanentă exalare animală – spori până când nu mai fu deloc o briză. Jos departe, la mulți kilometri amețitori dedesubt, orașul se răschira în evantaie încâlcite de lumină, aidoma cerului de deasupra orașului său natal după una dintre luptele aeriene pe care și le reamintea din tinerețe.

Jurase că, atunci când va atinge în cele din urmă ispășirea, când va găsi într-un final o acțiune ce i-ar fi putut compensa unele păcate, își va pune capăt vieții. Mai bine să sfârșească cu răbojul nu pe deplin achitat, decât să riște să comită vreo faptă încă și mai rea pe viitor. Știa că puterea de a face rău continua să existe în el; era îngropată adânc și nu ieșise de mulți ani la suprafață, însă era tot acolo, încolăcită strâns și așteptând, ca un hamadriad. Riscul era prea mare.

Privi în jos și-și imagină cum s-ar fi simțit. Într-o clipă s-ar fi terminat, lăsat în seama interacțiunii lente și elegante dintre gravitație și masă. N-ar mai fi fost altceva decât un exercițiu de balistică. N-ar mai fi existat capacitatea pentru durere; n-ar mai fi existat foamea pentru mântuire.

Glasul unei femei străpunse noaptea.

– Nu, H!

El nu întoarse capul, ci rămase încordat pe margine. Orașul hipnotizator continua să-l tragă spre sine.

Ea traversă balconul, țăcănind din tocuri. Îi simți brațul cuprinzându-i mijlocul. Blând, iubitor, îl îndepărtă de margine.

– Nu, șopti ea. Nu în felul ăsta se termină. Nu aici și nici acum.

CAPITOLUL 24

– Aia-i mașina pentru evadare, rosti omulețul oacheș, arătând din cap spre vehiculul solitar, care staționa pe stradă.

Prin fereastra mașinii, Thorn zări umbra gârbovită peste volan.

– Șoferul pare că doarme.

– Nu doarme.

Pentru a fi totuși sigur, șoferul lui Thorn trase lângă cealaltă mașină. Cele două vehicule erau identice ca formă, respectând designul standard finanțat de guvern, însă mașina pentru evadare era mai veche și mai ponosită, iar ploaia nu se reflecta pe fundalul peticelor neregulate de pe caroseria reparată. Șoferul coborî și plescăi prin bălțoace până la cealaltă mașină, după care bătu insistent în geam. Celălalt șofer coborî geamul și cei doi stătură de vorbă vreun minut, iar șoferul lui Thorn își sublinie cuvintele prin multe gesturi din mâini și expresii faciale. Apoi reveni și sui lângă Thorn, mormăind în barbă. Deblocă frâna de mână și vehiculul lor porni în fâșâit de cauciucuri.

– Pe strada asta nu mai sunt oprite și alte mașini, comentă Thorn. Pare suspect să aștepte acolo, așa.

– Ai fi preferat să nu fi fost nicio mașină, într-o noapte de rahat ca asta?

– Nu, dar ai grijă ca obositul ăla să aibă o explicație valabilă, dacă gorilele lui Vuilleumier decid să stea un pic la povești cu el.

– Are, nu-ţi face griji. Crede că nevastă-sa îl înşală. Vezi blocul ăla de apartamente? Îl filează pentru eventualitatea în care ea apare, deşi i-a spus că lucrează în schimbul de noapte.

– Atunci poate c-ar trebui să fie mai treaz, nu?

– I-am spus şi eu să pară mai alert.

Maşina viră după un colţ.

– Relaxează-te, Thorn. Ai făcut asta de o sută de ori şi noi am organizat vreo douăsprezece reuniuni locale în partea asta din Cuvier. Motivul pentru care lucrez pentru tine este să nu trebuiască să-ţi faci griji în legătură cu amănuntele.

– Ai dreptate, încuviinţă Thorn. Cred că de vină sunt nervii obişnuiţi.

Şoferul izbucni în râs.

– Tu eşti nervos?

– Miza este destul de ridicată. Nu vreau să-i dezamăgesc. În niciun caz după ce am ajuns aşa departe.

– N-o să-i dezamăgeşti. N-o să te lase ei. Nu ţi-ai dat încă seama? Ei te iubesc.

Şoferul acţionă un comutator de pe bord şi ştergătoarele de parbriz îşi amplificară energia.

– Ai dracu' terraformatori, este? De parcă nu ne-ar fi plouat destul în ultima vreme. Totuşi, este bine pentru planetă, cel puţin aşa zic ei. Apropo, crezi că guvernul minte?

– Despre ce? întrebă Thorn.

– Despre ciudăţenia aia de pe cer.

Thorn îl urmă pe organizator în clădirea stabilită. Fu condus prin câteva coridoare neiluminate, până ajunse la o sală mare, fără ferestre. Era plină cu oameni, toţi aşezaţi, cu feţele îndreptate spre o scenă şi un pupitru improvizate. Thorn păşi printre ei şi sui sprinten pe scenă. Se auziră aplauze discrete, respectuoase fără a fi extatice. Îi privi pe oamenii din sală şi aprecie că erau vreo patruzeci, aşa cum i se făgăduise.

– Bună seara! rosti Thorn, apoi își puse ambele palme pe pupitru și se aplecă în față. Vă mulțumesc că ați venit aici în seara asta. Înțeleg riscurile pe care vi le-ați asumat toți. Vă promit că va merita din plin.

Adepții lui proveneau din toate mediile sociale ale Resurgamului, cu excepția nucleului guvernamental. Asta nu însemna că cei din guvern nu încercau uneori să se alăture mișcării și nici că n-ar fi fost ocazional sinceri. Însă acceptarea lor ar fi însemnat un risc prea mare de securitate, așa că erau îndepărtați cu mult înainte să se fi apropiat măcar de Thorn. Existau în schimb tehnicieni, bucătari și camionagii, fermieri, instalatori și profesori. Unii dintre ei erau foarte bătrâni și aveau amintiri de adulți în Orașul Abisului, înainte ca *Lorean* să-i fi adus pe Resurgam. Alții se născuseră după regimul Girardieau, iar pentru ei perioada *aceea* – cu doar puțin mai mizeră decât prezentul – reprezenta „zilele bune de altădată", oricât de dificil ar fi fost de crezut așa ceva. Puțini erau cei ca Thorn, care aveau doar amintirile din copilărie despre vechea lume.

– Așadar, e adevărat? întrebă o femeie de pe rândul din față. Spune-ne, Thorn. Toți au auzit zvonurile. Pune capăt chinului!

El zâmbi, răbdător în ciuda lipsei de respect a femeii pentru scenariul său.

– Mai exact, despre ce zvonuri ar fi vorba?

Femeia se sculă și privi în jur, după care spuse:

– Că tu le-ai găsit... că ai găsit navetele. Cele care ne vor lua de pe planeta asta. Și că ai găsit și nava stelară, care ne va duce înapoi pe Yellowstone.

Thorn nu-i răspunse direct. Privi peste capetele celor din sală și vorbi către cineva din spatele tuturor.

– Vrei, te rog, să proiectezi prima imagine?

Păși apoi într-o parte, ca să nu blocheze fotografia proiectată pe peretele pătat și zgâriat al încăperii.

– Aceasta, rosti el, este o imagine luată exact acum douăzeci de zile. Deocamdată nu vă voi spune unde a fost făcută. Puteți vedea însă și singuri că este Resurgamul și că fotografia trebuie să fie destul de recentă – vedeți cât de albastru este cerul și câtă vegetație

există în prim-plan? Vă puteți da seama că este o zonă de relief jos, unde programul de terraformare a avut cel mai mare succes.

Imaginea bidimensională arăta un canion sau un defileu strâmt văzut de sus. În umbra dintre pereții de stâncă existau două obiecte metalice aerodinamice, care stăteau bot în bot.

– Acestea sunt navete, zise Thorn. Mari, de tipul sol-orbită, fiecare cu capacitatea de aproximativ cinci sute de pasageri. Din unghiul acesta, mărimea lor nu poate fi evaluată prea bine, însă apertura mică și întunecată de *acolo* este o ușă. Imaginea următoare, te rog.

Apăru altă fotografie. Acum Thorn însuși stătea lângă fuzelajul unei navete și privea în sus, către ușa care anterior fusese minusculă.

– Am coborât panta aceea. Nu mi-a venit să cred că sunt adevărate până nu m-am apropiat mult. Dar ele există! Din câte ne putem da seama, sunt perfect funcționale, la fel de bune ca în ziua când au coborât de pe orbită.

– De unde au sosit? întrebă altcineva.

– Din *Lorean*, răspunse Thorn.

– Și au fost aici, pe planetă, tot timpul? Nu pot să cred.

Thorn strânse din umeri.

– Au fost construite pentru a se menține în stare de funcționare. Tehnologie veche, autoregenerare. Nu sunt chestiile noi cu care ne-am obișnuit toți. Navetele astea sunt relicve dintr-o vreme când lucrurile nu se stricau, nu se uzau și nici nu se uzau moral. Nu trebuie să uităm asta.

– Ai fost înăuntru? Zvonurile zic că ai fost înăuntru, ba chiar că ai pus navetele în funcțiune.

– Următoarea imagine.

Fotografia îi arăta pe Thorn, încă un bărbat și o femeie pe puntea de zbor a navetei, toți zâmbind larg spre obiectiv; înapoia lor licăreau leduri de pe console de comandă.

– A durat mult timp – multe zile –, dar în cele din urmă naveta ne-a răspuns. Nu pentru că n-ar fi vrut să aibă de-a face cu noi, dar pur și simplu noi uitaserăm protocoalele despre care constructorii ei presupuseseră că le vom ști. Dar așa cum puteți vedea, naveta este, după toate aparențele, funcțională.

– Ele pot zbura?

Thorn se încruntă.

– Asta n-o știm sigur. Nu avem niciun motiv pentru a presupune că n-ar putea zbura, dar până acum abia dacă am zgâriat suprafața straturilor acelea de diagnoză. În clipa de față, avem acolo oameni care află mai multe de la o zi la alta, dar tot ce putem spune pentru moment este că navetele *ar trebui* să zboare, ținând seama de tot ce știm despre mașinile din *Belle Époque*.

– Cum le-ai găsit? întrebă altă femeie.

Thorn plecă ochii, ordonându-și gândurile.

– Mi-am dedicat toată viața căutării unei modalități de părăsire a acestei planete, rosti el.

– Nu asta am întrebat eu. Dacă navetele alea sunt o capcană a guvernanților? Dacă ei au plantat indiciile care te-au condus la ele? Dacă sunt concepute ca să te ucidă pe tine și pe cei care te urmează, o dată pentru totdeauna?

– Guvernul nu cunoaște absolut nicio modalitate de părăsire a acestei planete, spuse Thorn. Crede-mă pe cuvânt în privința asta.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Următoarea imagine.

Thorn le arătă în continuare o imagine a obiectului din cer, așteptând în timp ce proiectorul se defocaliza și se refocaliza. Studie reacția celor din sală. Unii dintre ei mai văzuseră fotografia aceasta; alții văzuseră fotografii care arătau același lucru, dar cu rezoluție mult mai mică; unii văzuseră imaginea cu propriii lor ochi, sub forma unei pete vagi, de culoare ocru pe cer, care urmărea soarele în apus aidoma unei comete deformate. Le spuse că, potrivit surselor sale, fotografia era imaginea cea mai recentă și mai bună aflată la dispoziția guvernului.

– Dar nu-i o cometă, le atrase el atenția. Aceasta este declarația guvernamentală, dar nu-i adevărată. Nu este nici o supernovă sau oricare dintre celelalte zvonuri pe care le-au lansat. Au reușit să scape cu asemenea minciuni pentru că puțini dintre cei de aici știu destulă astronomie ca să-și dea seama ce este. Iar cei care și-au dat

seama au fost prea intimidați să spună ceva, întrucât ei știu că guvernul are un motiv pentru a minți.

– Atunci ce este? întrebă cineva.

– Deși nu are nici pe departe morfologia potrivită pentru a fi o cometă, nu-i nici din exteriorul sistemului nostru solar. Se deplasează pe fundalul stelar, câte puțin în fiecare noapte, și se găsește în planul ecliptic alături de celelalte planete. Iar pentru asta există o explicație, ba chiar destul de evidentă.

Îi privi pe toți cu atenție, convins că le captase atenția.

– Este o *planetă*, sau mai degrabă a fost o planetă. Pata este locul unde a existat o gigantă gazoasă, cea denumită de noi Roc. Ceea ce vedem acum este cadavrul eviscerat al lui Roc. Planeta a fost realmente dezintegrată.

Thorn surâse.

– Asta-i ceea ce guvernul nu vrea ca voi să știți, fiindcă nu poate face nimic în privința respectivă.

Făcu semn din bărbie spre fundul sălii.

– Următoarea imagine.

Le arătă cum începuse totul, cu mai bine de un an în urmă.

– Trei corpuri cerești de mărime medie au fost mai întâi dezmembrate de mașini automultiplicatoare. Sfărâmăturile lor au fost colectate, procesate și expediate în partea opusă a sistemului, spre giganta gazoasă. Acolo așteptau deja alte mașini. Ele au transformat trei dintre sateliții lui Roc în fabrici colosale, care înghițeau în fiecare secundă megatone de roci și produceau componente mecanice foarte organizate. Ele au țesut un arc de materie în jurul gigantei gazoase, un inel metalic vast, incredibil de dens și de puternic. Îl puteți vedea aici, foarte slab, dar trebuie să mă credeți pe cuvânt când vă spun că are o grosime de peste doisprezece kilometri. În același timp, mașinile au produs tuburi din material similar, pe care le-au coborât apoi în atmosferă.

– Dar cine face toate astea? întrebă alt bărbat.

– Nu „cine", răspunse Thorn, ci „ce". Mașinile acestea nu au origine umană. Guvernul este destul de sigur în privința asta. Are

de altfel și o teorie. A fost ceva care-l are la origine pe Sylveste. El a activat un fel de declanșator, care le-a adus aici.

– Așa cum trebuie să fi făcut și amarantinii?

– Poate că da, zise Thorn. În tot cazul, se fac speculații în direcția respectivă. Pe de altă parte, nu există semne că până acum vreo planetă majoră ar fi fost dezintegrată în felul ăsta în sistemul nostru – nu există goluri de rezonanță pe orbite, acolo unde ar fi fost locul vreunei jupiteriene. Să nu uităm însă că asta s-a petrecut acum un milion de ani. Poate că Inhibitorii au făcut curat după ce și-au terminat treaba.

– Inhibitori? repetă un bărbos pe care Thorn îl recunoscu ca fiind un paleobotanist șomer.

– Asta este denumirea pe care guvernul a dat-o mașinilor extraterestre. Nu cunosc motivul, dar pare o denumire la fel de bună ca oricare alta.

– Și ce ne vor face ele? întrebă o femeie a cărei dantură arăta îngrozitor.

– Nu știu.

Thorn strânse cu putere marginea pupitrului între degete. Simțise cum atmosfera din sală se schimbase în ultimul minut. Așa se întâmpla mereu, când ei vedeau ce se întâmpla. Cei care știau despre obiectul de pe cer îl priviseră alarmați din clipa în care apăruseră zvonurile. În majoritatea anului nu era deloc vizibil de la latitudinea lui Cuvier, unde continuau să trăiască cei mai mulți locuitori ai planetei, totuși niciunul nu fusese de părere că era posibil să fie un semn bun. Acum apăruse pe cerul serii într-un fel care nu mai putea fi ignorat.

Experții guvernamentali aveau propriile idei despre ce se întâmpla în jurul gigantei. Ei deduseseră în mod corect că activitățile puteau fi doar rezultatul unor forțe inteligente, nu un cataclism astronomic bizar, deși se gândiseră pentru o vreme și la asta. O minoritate considera probabil ca forța dinapoia distrugerii să fie de natură umană: poate Agregații sau un grup nou și beligerant de Ultranauți. O minoritate mai redusă și mai puțin credibilă considera că triumvira însăși, Ilia Voliova, avea vreo legătură cu asta.

Totuși, majoritatea dedusese în mod corect că intervenția extraterestră era explicația cea mai probabilă și că reprezenta cumva un răspuns la investigațiile lui Sylveste.

Însă experții guvernamentali aveau acces la foarte puține date. Ei nu zăriseră mașinile extraterestre de aproape, cum le văzuse Thorn.

Voliova și Khouri aveau și ele teorii personale.

Imediat ce arcul fusese terminat, imediat ce giganta fusese înconjurată, proprietățile magnetosferei planetei cunoscuseră o modificare spectaculoasă. Fusese creat un câmp cvadripolar intens, cu magnitudinea de multe ordine de mărime mai intensă decât câmpul natural al planetei. Bucle de flux magnetic se arcuiau între linii de latitudine de la ecuator la pol, ieșind mult în afara atmosferei. Câmpul era în mod clar artificial și putea să fi fost produs doar de fluxuri de curent prin conductori întinși în lungul liniilor de latitudine, spire metalice uriașe ce ocoleau planeta aidoma unor bobinaje de motoare.

Acesta era procesul pe care Thorn și Khouri îl observaseră cu ochii lor. Văzuseră cum erau amplasate spirele, bobinate în adâncul atmosferei, totuși nu știau cât de adânc coborau. Probabil că se afundaseră mult în oceanul de hidrogen metalic, într-atât încât să obțină un fel de cuplu de torsiune cu nucleul de roci al planetei, mult comprimat, dar extraordinar de bogat în metale. O forță de accelerație exterioară transmisă bobinajelor avea să fie transferată planetei în sine.

Între timp, în jurul planetei, arcul orbital genera un flux de curent de la un pol la celălalt, care trecea prin gigantă și revenea la arc prin intermediul plasmei magnetosferice. Elementele de încărcare din inel reacționau față de câmpul în care erau înglobate, producând o schimbare infimă în momentul unghiular din bobinajele motorului.

Imperceptibil la început, giganta gazoasă începuse să se rotească mai rapid.

Procesul continuase aproape un an. Efectul fusese catastrofal: pe măsură ce planeta își crescuse viteza de rotație, fusese împinsă tot mai aproape de viteza critică de dezintegrare, la care propria ei gravitație n-o mai putea opri din dezagregare. În șase luni, jumătate din masa atmosferei planetei fusese trimisă în spațiu, ejectată într-o nouă nebuloasă circumplanetară pe jumătate frumoasă, pe jumătate

respingătoare, vizibilă de pe Resurgam sub forma unei pete de mărimea degetului mare pe cerul serii. Acum majoritatea atmosferei dispăruse. Ușurat de greutatea comprimatoare a straturilor suprapuse, oceanul de hidrogen lichid revenise la starea gazoasă, eliberând rafale de energie care fuseseră pompate lin, înapoi în mașinăria rotitoare. Oceanul de hidrogen metalic trecuse printr-o schimbare de stare similară, însă chiar mai convulsivă. Și aceea făcuse parte din plan, pentru că uriașul proces de dezintegrare nu șovăise nicio clipă.

Acum nu mai rămăsese decât o cochilie de materie din nucleu, instabilă tectonic, care se rotea aproape de propria ei viteză de fragmentare. Mașinile o înconjurau chiar în timp ce vorbea Thorn, procesând și rafinând. În nebuloasă se iveau alte structuri, mai mari decât corpurile cerești, dezvăluindu-se ca noduri umbroase cu forme și densitate coerentă.

– Nu știu ce se întâmplă, repetă Thorn, și nu cred că există cineva care să știe. Am totuși o idee. Tot ce au făcut ei până acum a fost foarte ierarhic. Mașinile sunt uluitoare, însă au limite. Materia trebuie să provină de undeva și ele n-au putut imediat să înceapă dezintegrarea gigantei gazoase. Mai întâi trebuiau să-și construiască instrumentele necesare pentru asta, ceea ce a însemnat distrugerea a trei planetoizi. Au nevoie de materii prime, înțelegeți? Energia nu pare să fie o problemă – poate că o extrag direct din vid –, dar este evident că n-o pot condensa cu precizie sau eficiență înapoi în materie. Prin urmare, trebuie să lucreze în etape, pas cu pas. Acum au dezintegrat o gigantă gazoasă, eliberând poate o miime din toată masa utilă din sistemul acesta. Bazându-mă pe cele văzute până acum, estimez că masa aceea eliberată va fi utilizată pentru a crea altceva. Nu știu ce anume, dar sunt dispus să risc o ipoteză. În momentul de față există un singur loc către care să se îndrepte, o singură poziție ierarhică deasupra unei gigante gazoase. Trebuie să fie soarele. Cred că-l vor dezintegra.

– Nu cred că vorbești serios, spuse cineva.

– Aș fi vrut să fie așa, dar trebuie să existe un motiv pentru care mașinile n-au atacat până acum Resurgamul. Eu cred că-i evident: nu-i nevoie. Peste un timp, poate mult mai devreme decât

ne-ar plăcea, nu vor mai trebui să-şi facă griji despre planetă. Va dispărea. Maşinile vor fi destrămat sistemul acesta solar.

– Nu! exclamă cineva.

Thorn dădu să răspundă, pregătit să facă faţă îndoielilor lor fireşti. Mai trecuse prin asta şi ştia că înţelegerea adevărului dura o vreme. De aceea le povestea întotdeauna mai întâi despre navete, ca să existe ceva de care să-şi poată lega speranţele. Era sfârşitul lumii, spunea el, dar asta nu însemna că toţi trebuiau să moară. Exista o cale de salvare. Tot ce le trebuia era curajul de a avea încredere în el, curajul de a-l urma.

Însă apoi Thorn înţelese că glasul acela spusese „nu" dintr-un motiv complet diferit. Nu avea absolut nicio legătură cu prezentarea lui.

Se referise la poliţia care pătrundea pe uşă.

Comportă-te ca şi cum ai crede că viaţa îţi este în pericol, îi spusese Khouri. *Trebuie să pară credibil. Dacă va merge – şi trebuie să meargă, pentru bine nostru, al tuturor –, ei trebuie să creadă că ai fost arestat fără să fi avut habar despre ce se întâmplă. Ar fi chiar bine dacă te-ai împotrivi şi pregăteşte-te s-o şi încasezi.*

Thorn sări de pe scenă. Poliţiştii erau mascaţi, imposibil de recunoscut. Veneau pregătiţi cu spray-uri şi bastoane, deplasându-se prin mulţimea încremenită şi speriată cu mişcări iuţi, sacadate, şi fără să comunice audibil. Thorn ateriză pe podea şi se repezi către ruta de evadare care l-ar fi dus la maşina ce aştepta la două cvartale depărtare. Trebuia să facă să pară real. Să pară al naibii de real. Auzi scaune hârşâind pe podea, când oameni se ridicau sau încercau să se ridice. Pocnetele grenadelor cu gaze-panicarde şi pârâiturile şi bâzâielile armelor paralizante umplură sala. Auzi pe cineva ţipând, apoi trosnete de oase. Fusese un moment de calm aproape total; acum luase sfârşit. Încăperea erupse într-o frenezie de panică, deoarece toţi încercau s-o părăsească simultan.

Ieşirea îi era blocată. Poliţiştii veneau şi pe acolo.

Thorn se răsuci. Situaţia era la fel şi în partea opusă. Începu să tuşească, simţind cum panica îi suie neaşteptat prin corp, aidoma unei nevoi insistente de a strănuta. Efectul gazelor-panicarde era atât de copleşitor, încât îl făcea să dorească să se târască într-un colţ

și să tremure, în loc să reziste. Totuși, Thorn se împotrivi. Înhață un scaun și-l înalță ca o pavăză când polițiștii se repeziră spre el.

În clipa imediat următoare, se trezi în genunchi, apoi în patru labe. Polițiștii îl loveau cu bastoane, țintind cu pricepere, astfel încât să aibă vânătăi, dar să nu sufere fracturi majore și nici leziuni interne.

Cu coada ochiului, Thorn văzu alt grup de polițiști repezindu-se către femeia cu dinții stricați. Ea dispăru sub ei, ca asaltată de un stol de păsări răpitoare.

Pe când îl aștepta pe cântăreț să-și termine autoconstruirea, respicienta scotoci în joacă prin memoriile stratificate ale încarnărilor ei anterioare.

Respicienta nu exista într-o unică mașină Inhibitoare. Așa ceva ar fi însemnat o concentrare prea vulnerabilă de cunoștințe de nivel înalt. Însă când un roi era atras către locul unde urma să fie necesară o epurare locală – în mod tipic, un volum de spațiu nu mai larg de câteva ore-lumină –, o inteligență distribuită era generată de multe subminți aflate sub nivelul rațiunii. Comunicațiile la viteză luminică legau elementele mărginite, țesând gânduri lente, sigure. Procesarea mai rapidă era alocată unităților individuale. Procesele de gândire mai largi ale respicientei erau în mod necesar mai lenețe, dar aceasta era o limitare care nu-i afectase niciodată pe Inhibitori. De asemenea, ei nu încercaseră niciodată să țeasă laolaltă subelementele unei respiciente cu canale de comunicare superluminice. În arhivă existau prea multe avertismente despre riscurile unor asemenea experimente, despre specii care fuseseră șterse din istoria galactică din cauza unui singur și prostesc episod de încălcare a cauzalității.

Respicienta nu era doar lentă și distribuită, ci de asemenea temporară, întrucât i se permitea să atingă doar o conștiință fugară. Chiar pe când îi apăruse sentimentul de sine, ea știuse, cu fatalism crunt, că va muri odată ce-și va încheia sarcinile. Nu simțea însă nimic de felul unei amărăciuni față de inevitabilitatea acestui destin, nici măcar după ce trecuse prin memoriile arhivate ale aparițiilor ei anterioare, memorii înregistrate în decursul altor epurări. Pur și simplu așa trebuiau să fie lucrurile. Inteligența, chiar și a mașinilor, nu putea fi

lăsată să infecteze galaxia până nu era evitată criza viitoare. Aproape literalmente, inteligența era propriul ei inamic suprem.

Se pomeni reamintindu-și unele epurări anterioare. Bineînțeles, nu fusese aceeași respicientă care plănuise episoadele acelea de extincție. Când roiuri de Inhibitori se întâlneau, ceea ce se întâmpla rareori, ele făceau schimb de informații despre nimiciri și epidemii recente, de metode și de anecdote. În ultima vreme, întâlnirile se răriseră și de aceea în ultimele cinci sute de milioane de ani existase o singură intrare importantă în biblioteca de tehnici de nimiciri de stele. Roiurile, izolate atâta vreme între ele, reacționau precaut când se întâlneau. Existau până și zvonuri despre facțiuni diferite de Inhibitori care se înfruntaseră pentru drepturile de extincție.

Era clar că ceva nu mersese bine comparativ cu zilele din trecut, când extincțiile fuseseră curate și metodice și nu existaseră evadări majore prin năvod. Respicienta nu putea evita tragerea concluziilor. Mașina uriașă ce cuprindea întreaga galaxie – mașina din care respicienta nu era decât o părticică supusă – dădea rateuri. Informații începeau să se strecoare prin fisuri, amenințând cu infestarea. Cu certitudine situația se înrăutățise în ultimele milioane de ani, totuși asta nu însemna nimic comparativ cu cele treisprezece Rotații Galactice – cele trei miliarde de ani – care se întindeau în față până la sosirea momentului crizei. Respicienta avea îndoieli serioase că inteligența putea fi ținută sub control până atunci. Era aproape îndeajuns ca s-o determine să renunțe acum și să lase neepurată această specie explicită. La urma urmelor, erau vertebrate patrupede, care respirau oxigen. Mamifere. Ea simțea un ecou foarte îndepărtat de înrudire, ceva care n-o deranjase niciodată când pusese capăt existenței unor baloane gazoase ce respirau amoniac sau unor insectoide cu spini.

Respicienta se sili să părăsească starea aceasta. Era foarte probabil ca tocmai genul acesta de gândire să reducă rata de succes a epurărilor.

Nu, mamiferele aveau să moară. Aceasta era calea și așa avea să se întâmple.

Respicienta examină dimensiunile lucrării ei din jurul lui Delta Pavonis. Știa despre epurarea anterioară, despre extincția aviarilor care populaseră ultima dată sectorul acesta al spațiului. Probabil

că mamiferele nici măcar nu evoluaseră local, ceea ce însemna că avea să fie abia prima etapă a unei epurări prelungite. Se gândi că ultima operațiune fusese realmente o mizerie. Bineînțeles că exista mereu dorința unei epurări cu minimum de afectare ambientală. Planetele și sorii nu trebuiau convertiți în arme decât dacă era inevitabilă o evadare de clasa a treia, și chiar și atunci procesul trebuia evitat pe cât posibil. Respicientei nu-i plăcea să distrugă inutil. Simțea acut ironia dezintegrării de stele în prezent, când scopul lucrării ei era de a evita o distrugere mai mare peste trei miliarde de ani. Însă ceea ce se făcuse era bun făcut. O cantitate de pierderi suplimentare trebuia tolerată acum.

O mizerie. Însă asta, reflectă respicienta, era însăși esența vieții.

Inchizitoarea privi peste Cuvierul îmbibat de ploaie. Propria ei reflexie plutea dincolo de geam, o figură spectrală care bântuia prin oraș.

– Vă descurcați singură cu el, doamnă? întrebă gardianul care-l adusese.

– Da, răspunse ea fără să se întoarcă. Dacă nu mă descurc, ești alături. Desfă-i cătușele și lasă-ne singuri.

– Sunteți sigură, doamnă?

– Desfă-i cătușele.

Gardianul desfăcu cătușele din plastic. Thorn își întinse brațele, apoi își atinse neliniștit fața, aidoma unui pictor care verifică dacă s-au uscat vopselurile.

– Acum poți pleca, spuse inchizitoarea.

– Da, doamnă, rosti gardianul și închise ușa după el.

Un scaun îl aștepta pe Thorn, care se prăbuși în el. Khouri continua să privească pe fereastră, cu mâinile încleștate la spate. Ploaia se revărsa în perdele de pe streașina de deasupra ferestrei. Cerul nopții era o pâclă opacă, undeva între roșu și negru. În seara asta nu se vedeau stelele, nu se zăreau semne rău prevestitoare pe cer.

– Te-au bătut? întrebă ea.

El își aminti să-și joace rolul.

– Tu ce crezi, Vuilleumier? Că mi-am provocat toate astea singur fiindcă îmi place imaginea sângelui?

– Știu cine ești.

– Și eu știu – sunt Renzo. Felicitări!

– Ba nu, ești Thorn. Cel pe care-l căutau.

Glasul femeii avea un ton puțin mai ridicat decât cel normal.

– Să știi că ai avut foarte mare noroc.

– Serios?

– Dacă te-ar fi găsit cei din Antitero, ai fi fost de acum la morgă. Poate chiar în câteva morgi. Din fericire, polițiștii care te-au arestat nu știau cu cine au de-a face. Cu toată sinceritatea, mă îndoiesc că m-ar fi crezut dacă le-aș fi spus. Pentru ei, Thorn este ca triumvira, un personaj de legendă ce le repugnă. Cred că se așteptau la un gigant printre oameni, cineva care i-ar fi putut rupe în bucăți cu mâinile goale. Tu însă ești un bărbat cu aspect perfect normal, care ar putea merge nebăgat în seamă pe orice stradă din Cuvier.

Thorn își exploră interiorul gurii, folosindu-se de un deget.

– Dacă aș fi Thorn, rosti el, mi-aș cere scuze pentru dezamăgirea cauzată.

Femeia se întoarse și veni spre el. Ținuta ei, expresia chipului, până și aura pe care o radia nu erau ale lui Khouri. Thorn trăi un moment îngrozitor de îndoială; prin minte îi fulgeră gândul că poate tot ce se petrecuse de la ultima sa vizită în odaia aceasta nu fusese decât o nălucire, că de fapt Khouri nu exista.

Însă Ana Khouri era reală. Îi destăinuise secrete, nu numai despre identitatea ei și a triumvirei, ci și secrete mai profunde, mai dureroase, despre soțul ei și modul crud în care fuseseră despărțiți. Thorn nu se îndoia nicio clipă că ea continua să-și iubească foarte mult soțul. În același timp însă dorea cu disperare s-o rupă de trecut, s-o determine să vadă că trebuia să accepte cele întâmplate și să treacă mai departe. Avea remușcări în privința asta, deoarece știa că în ceea ce dorea să facă exista o doză de autojustificare, că nu era vorba numai despre – sau nici măcar în principal despre – cum s-o ajute pe Khouri. Dorea de asemenea să facă dragoste cu ea. Se disprețuia pentru asta, însă imboldul continua să existe.

– Poți să stai în picioare? întrebă ea.

– Am venit până aici pe picioarele mele.

– Urmează-mă, atunci. Să nu încerci nimic nesăbuit, Thorn. În caz contrar, va fi foarte, foarte rău pentru tine.

– Ce vrei să-mi faci?

– Este o chestiune pe care trebuie s-o discutăm în privat.

– Nu mă deranjează dacă o discutăm aici, replică el.

– Vrei să te dau pe mâna celor de la Antitero? Să știi că ar fi foarte ușor de aranjat și sunt convinsă că ei ar fi încântați să te vadă.

Îl duse în camera pe care el și-o reamintea de la prima lui vizită, cu pereții acoperiți de rafturi ticsite de maldăre de documente. Khouri închise ușa în urma ei – se etanșă fix și ermetic –, după care scoase dintr-un sertar al biroului un cilindru argintiu subțire de mărimea unui trabuc. Îl ridică deasupra capului, apoi se răsuci fără grabă, descriind un cerc de trei sute șaizeci de grade, în timp ce ledurile îngropate în trabuc licăriră, transformându-se din roșii în verzi.

– Suntem în siguranță, anunță ea după ce ledurile rămaseră verzi timp de trei-patru minute. În ultima vreme am fost nevoită să iau măsuri de precauție suplimentare. Cât timp am fost în nava stelară, ei au montat un microfon aici.

– Au aflat multe? întrebă Thorn.

– Nu. Era un dispozitiv rudimentar și până am revenit funcționa deja cu erori. Însă de atunci au mai făcut o tentativă, ceva mai sofisticată. Nu-mi pot asuma niciun risc.

– Despre cine-i vorba? Altă agenție a guvernului?

– Poate. La fel de bine însă ar putea fi chiar asta. Le-am promis că le voi aduce capul triumvirei pe tavă și nu m-am ținut de cuvânt. Cineva devine suspicios.

– Păi, m-ai prins pe mine.

– Da, bănuiesc că există un fel de consolare. Of, ce rahat!

Parcă abia acum îl văzuse cu adevărat.

– Ia uite ce ți-au făcut! Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

Din alt sertar, scoase o trusă medicală mică. Turnă dezinfectant pe un tampon de vată și-l apăsă pe sprânceana despicată a bărbatului.

– Doare, zise Thorn.

Fața ei era foarte apropiată de a lui. Îi putea vedea toți porii și pentru că era atât de aproape, o putea privi în ochi fără să pară că s-ar fi zgâit.

– O să doară, da. Te-au bătut chiar așa de rău?

– Nimic în plus față de ce mi-au făcut prietenii tăi de la parter. Cred c-o să supraviețuiesc, zise și se strâmbă. Au fost destul de afurisiți.

– Să știi că nu primiseră niciun ordin special, doar pe cele obișnuite. Îmi pare rău, însă așa trebuia să fie. Dacă un singur detaliu din arestarea ta pare regizat, suntem terminați.

– Pot să stau jos?

Ea îl ajută să se așeze pe un scaun.

– Îmi pare rău că au fost bătuți și alții.

Thorn își aminti de polițiștii care se năpustiseră asupra femeii cu dinți stricați.

– Poți avea grijă ca toți să iasă din arest?

– Da, nu va fi reținut nimeni. Asta făcea parte din plan.

– Vorbesc serios. Oamenii aceia nu merită să sufere doar pentru că au fost martori.

Khouri îl mai tamponă cu dezinfectant.

– Dacă planul nostru nu va funcționa, vor suferi mai mult. Nimeni nu va pune piciorul în navetele acelea, decât dacă va avea încredere în tine pentru a-l conduce. Merită să suferi puțin acum, dacă asta înseamnă că nu vei muri mai târziu.

Parcă pentru a-și sublinia cuvintele, apăsă energic tamponul pe sprânceană și Thorn gemu din cauza acelor sfredelitoare pe care le simți în rană.

– Ăsta-i un mod insensibil de a privi situația, spuse el. Mă face să cred că ai petrecut mai mult timp cu Ultranauții ăia decât mi-ai spus.

– Thorn, eu nu sunt Ultranaută. M-am folosit de ei și ei s-au folosit de mine. Asta nu înseamnă că am fi similari.

Închise trusa medicală și o puse înapoi în sertarul biroului.

– Încearcă să nu uiți asta, da?

– Scuze, dar toată afacerea este al naibii de brutală. Îi tratăm pe locuitorii planetei ca pe niște oi, mânându-i către locul unde știm că-i cel mai bine pentru ei. Nu avem încredere în ei să-i lăsăm să ia decizii.

– Problema este că nu mai avem timp să-i lăsăm să ia singuri decizii. Mi-ar fi plăcut să fi procedat democratic – realmente mi-ar fi plăcut. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să am conștiința curată. Dar nu se va petrece așa. Dacă oamenii ar ști ce li se va întâmpla – că ceea ce-i așteaptă, în afara posibilității de a rămâne pe nenorocita asta de planetă sortită pieirii, este o călătorie la o navă stelară care tocmai a fost transformată de corpul infectat de epidemie al fostului ei căpitan, care întâmplător este un ucigaș cu mințile complet duse –, crezi că vom asista la o goană spre navetele acelea? Mai adaugă și faptul că vor fi primiți acolo de nimeni alta decât triumvira Ilia Voliova, personajul cel mai detestat de toată planeta, și cred că mulți vor spune „mulțumim, dar mai bine nu".

– Cel puțin, replică Thorn, va fi o decizie pe care au luat-o chiar ei.

– Mda – o consolare importantă când vom vedea cum vor fi incinerați. Îmi pare rău, Thorn, dar deocamdată voi alege să fiu afurisită și mă voi preocupa de etică ulterior, după ce am salvat niște vieți.

– Nu-i vei salva pe toți, nici chiar dacă planul tău va funcționa.

– Știu asta. Am putea, dar n-o vom face. Este inevitabil. Pe planetă trăiesc două sute de mii de oameni. Dacă am începe chiar în clipa asta, i-am putea evacua de pe planetă în șase luni, deși, ținând seama de toate variabilele, un an este mai aproape de realitate. Deși nici chiar un an poate să nu fie suficient. Cred că va trebui să considerăm operațiunea un succes dacă vom salva numai jumătate din ei. Poate chiar mai puțin... nu știu.

Își frecă fața cu palmele, părând pe neașteptate mult mai bătrână și mai obosită decât arătase până atunci.

– Încerc să nu mă gândesc la cât de prost pot merge toate lucrurile.

Telefonul negru de pe biroul ei începu să sune. Khouri îl lăsă să țârâie câteva secunde și privi atentă cilindrul argintiu. Ledurile rămaseră verzi. Femeia îi făcu semn lui Thorn să păstreze tăcerea, după care ridică receptorul greu și-l duse la ureche.

– Sunt Vuilleumier. Sper să fie ceva important. Anchetez un suspect în cazul Thorn.

Glasul de la celălalt capăt al firului spuse ceva. Khouri suspină, apoi închise ochii. Glasul continuă să vorbească. Thorn nu putea distinge niciun cuvânt, dar simți în tonul glasului îndepărtat o disperare crescândă. Părea că încearcă să explice ceva care mersese teribil de prost. Glasul atinse un punct culminant, după care amuți.

– Vreau numele celor implicați, zise Khouri și puse receptorul înapoi în furcă.

Îl privi apoi pe Thorn.

– Îmi pare rău...

– Pentru ce?

– În timpul raidului, polițiștii au omorât pe cineva. Femeia a murit acum câteva minute...

Thorn o opri.

– Știu la cine te referi.

Khouri nu replică. Tăcerea umplu încăperea, amplificată și captată de masa de hârtii care-i înconjura; vieți adnotate și documentate cu precizie ametitoare, totul în scopul suprimării.

– Știi cum o cheamă? întrebă Khouri.

– Nu. Era o simplă adeptă. Un om care nu dorea decât să plece de pe Resurgam.

– Îmi pare rău.

Khouri se întinse peste birou și-l prinse de mână.

– Îmi pare rău, repetă ea. Vorbesc serios, Thorn. N-am vrut să-nceapă așa.

Fără să vrea, bărbatul izbucni într-un hohot de râs sec.

– Păi, ea a reușit, nu? A căpătat ce-și dorea. A plecat de pe planeta asta. Ea a fost prima.

CAPITOLUL 25

În armură neagră, Skade cutreiera nava pe care o controla acum în mod complet. Deocamdată erau în siguranță, după ce se strecuraseră nedetectați prin ultimul perimetru de defensive demarhiste. Între *Mătrăgună* și destinația ei nu mai existau acum decât ani-lumină pustii.

Își trecu degetele din oțel peste plăcile coridorului, încântată de îmbinarea elegantă a obiectelor artificiale. O vreme nava purtase duhoarea de proprietar a lui Clavain și, chiar după dezertarea lui, tot mai existase Remontoire cu care să se înfrunte, simpatizantul și aliatul lui Clavain, dar acum ambii dispăruseră și ea putea considera pe bună dreptate că *Mătrăguna* îi aparținea. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut schimba numele în altul sau, eventual, ar fi putut abandona ideea în sine a botezării unei nave, care se împotrivea ferm esenței gândirii Agregaților. Skade decisese însă că exista o plăcere perversă în a păstra numele vechi. Avea să fie încântată să întoarcă arma prețuită de Clavain chiar împotriva lui și încântarea aceea avea să fie mai dulce, dacă arma ar fi purtat numele pe care i-l atribuise el. Ar fi însemnat o umilință finală, răsplata pentru tot ce-i făcuse bărbatul.

Deși îi detesta faptele, Skade nu putea totuși nega că ea se adapta noii stări a propriului corp într-un fel ce ar fi putut-o alarma cu săptămâni în urmă. Armura, blindajul, devenea ea însăși. Își admira forma în strălucirile pereților despărțitori și ale portalurilor. Stângăciile inițiale dispăruseră și Skade petrecea multe ore în

intimitatea cabinei ei, amuzându-se cu trucuri uluitoare de forță, dexteritate și prestidigitație. Armura învăța să-i anticipeze mișcările, eliberându-se de nevoia de a aștepta ca semnalele să i se târască înainte și înapoi prin șira spinării. Skade cânta cu o singură mână fugi amețitor de rapide pe o holoclaviatură, iar degetele ei înmănușate deveneau o pâclă metalică tot atât de iute și de letală ca o mașinărie de treierat. *Toccata în re*, de un tip pe nume Bach, se prăbușea sub măiestria ei. Devenea o rafală ultrarapidă de sunete aidoma salvei unei mitraliere Gatling, care ar fi necesitat postprocesare neurală pentru a o separa în ceva care să aducă a „muzică".

Totul era o distragere, bineînțeles. Skade s-ar fi putut strecura prin linia finală a defensivei demarhiste, dar în ultimele trei zile devenise conștientă că dificultățile ei nu se terminaseră definitiv. Ceva o urmărea, ceva care ieșea din sistemul Yellowstone pe o traiectorie foarte similară.

Decisese că era momentul să-i împărtășească informația Felkăi.

Mătrăguna era tăcută. În timp ce mergea către compartimentul de refrisomn, nu auzea decât propriii pași. Răsunau puternic și regulat ca baroasele dintr-o forjă. Nava accelera la 2 *g*, iar mașinile ce suprimau inerția funcționau lin și silențios, însă mersul era lipsit de efort pentru Skade.

O criogenizase pe Felka la scurt timp după ce-i parvenise vestea celui mai recent eșec. Examinând cu atenție informațiile asociate cu Yellowstone, devenise clar în momentul acela că îi scăpase din nou Clavain, că Remontoire și hiperporcul nu izbutiseră să-l captureze, ci căzuseră ei înșiși victime bandiților locali. Ar fi fost tentant să presupună că și Clavain murise, însă mai comisese eroarea aceasta în trecut și nu intenționa s-o repete. Exact de aceea o păstrase pe Felka, ca atu în orice negocieri viitoare cu Clavain. Știa foarte bine ce credea el despre Felka.

Nu era adevărat, însă asta nu conta.

Skade intenționase să revină în Cuibul-Mamă după încheierea misiunii, dar eșecul uciderii lui Clavain o silea să reconsidere totul. *Mătrăguna* era capabilă să continue în spațiul interstelar și orice probleme tehnice minore puteau fi rezolvate pe parcursul drumului

spre Delta Pavonis. De asemenea, Maestrul Lucrărilor nu necesita supravegherea ei directă pentru a termina construirea flotei de evacuare. După ce flota era gata de zbor și echipată cu suprimatoare de inerție, o parte a ei avea s-o urmeze pe Skade spre sistemul Resurgam, iar restul avea să pornească în altă direcție, încărcată cu evacuații criogenizați. Un singur focos perforator de crustă ar fi distrus apoi Cuibul-Mamă.

Skade avea să încerce să recupereze armele. Dacă eșua în prima tentativă, trebuia doar să aștepte sosirea flotei de rezervă, nave stelare mult mai mari, care puteau transporta arme mai puternice decât *Mătrăguna*, ajungând până la lansatoare relativiste grele. Odată ce punea mâna pe armele pierdute, avea să facă joncțiunea cu restul flotei de evacuare în alt sistem, la o sută optzeci de grade față de Delta Pavonis, cât mai departe posibil de cuprinderea Inhibitorilor.

Apoi aveau să pornească spre spațiul încă și mai adânc, poate chiar la sute de ani-lumină în planul galactic. Era timpul să-și ia rămas-bun de la spațiul solar local. Probabil că niciunul dintre ei nu avea să-l mai revadă.

Constelațiile aveau să fie văzute din alt unghi, gândi Skade, așa că aveau să se schimbe nu doar cu câteva grade, ci cu destule pentru a fi deformate. Pentru prima dată în istorie, ei aveau să trăiască sub ceruri cu adevărat străine, fără să mai beneficieze de liniștea asigurată de formele legendare ale copilăriei lor, acele alinieri întâmplătoare ale stelelor cărora conștiința umană le imprimase un înțeles. Și în același timp aveau să știe că cerurile acelea erau crude și infestate cu monștri precum cei din codrii vrăjiți.

Skade simți cum centrul de greutate i se deplasează, de parcă ar fi fost pe o ambarcațiune maritimă lovită de o rafală neașteptată de vânt. Își regăsi echilibrul rezemându-se de perete și stabili o legătură cu Jastrusiak și cu Molenka, specialiștii ei în sisteme de suprimare a inerției.

S-a întâmplat ceva?

Îi răspunse Molenka, femeia.

[Nimic, doar o instabilitate măruntă, de bulă. Nimic neașteptat.]

Molenka, vreau să știu dacă se întâmplă ceva neobișnuit, orice. Este posibil să dorim mult mai multe din partea acestui echipament și vreau să am încredere totală în el.

Veni rândul lui Jastrusiak.

[Totul este sub control, Skade. Mașinăria este în condiție stabilă de stare doi. Micile instabilități sunt amortizate spre valoarea medie.]

Perfect. Încercați totuși să le păstrați sub control, ați înțeles?

Skade fu gata să adauge că instabilitățile o speriau, dar se răzgândi. Nu trebuia să-și dezvăluie temerile față de ceilalți, în niciun caz când atât de multe depindeau de acceptarea ei drept conducătoare. Era și așa destul de greu să-i determine pe membrii unei minți-stup să se supună voinței sale, iar cea mai măruntă umbră de îndoială în capacitățile ei i-ar fi subminat cu certitudine controlul.

În câmp nu mai apărură alte neregularități. Mulțumită, Skade își continuă drumul spre compartimentul adormiților.

Numai două sarcofage de refrisomn erau ocupate. Cu șase ore în urmă, Skade declanșase ciclul de trezire al Felkăi, iar sarcofagul era deschis acum, dezvăluind forma lipsită de cunoștință a femeii. Skade se opri lângă el, apoi își flexionă picioarele metalice până ajunse la același nivel cu Felka. Aura de diagnoză a sarcofagului o anunță că aceasta dormea acum, într-o stare de REM. Skade îi privi tremurul pleoapelor și-și puse mâna din oțel pe brațul ei. Strânse ușor, iar Felka suspină și se foi.

Felka. Felka. Trezește-te.

Felka începu să-și revină încet. Skade așteptă cu răbdare, privind-o aproape cu afecțiune.

Felka. Fii atentă. Te trezești din refrisomn. Ai fost criogenizată șase săptămâni. Vei simți disconfort și dezorientare, însă vor trece. Nu ai motive de teamă.

Felka deschise ochii și strânse din pleoape instantaneu, de parcă ar fi fost asaltată de dureri, afectată până și de iluminarea albastră slabă din compartimentul adormiților. Gemu din nou și încercă să se ridice din sarcofag, dar efortul se dovedi prea mare pentru ea, mai ales în condiții de 2 *g*.

Uşurel.

Femeia bolborosi şi îngăimă o serie de sunete, în mod repetat, până când acestea formară cuvinte recognoscibile.

– Unde sunt?

La bordul Mătrăgunei. *Îţi aminteşti, da? Am pornit după Clavain, în sistemul interior.*

– Clavain...

Felka tăcu pentru zece-cincisprezece secunde, după care adăugă:

– E mort?

Nu, nu cred.

Izbuti să-şi deschidă ochii ceva mai mult.

– Spune-mi... ce s-a-ntâmplat.

Clavain ne-a păcălit cu corveta şi a ajuns în Centura Ruginită. Cred că asta îţi mai aminteşti. Remontoire şi Scorpio au plecat după el. Alţii nu puteau merge – ei erau singurii care aveau şanse să se deplaseze sub acoperire prin spaţiul Yellowstone. Din motive evidente, nu te-am lăsat să te duci. Clavain ţine la tine, iar asta te face preţioasă pentru mine.

– Sunt ostatică?

Bineînţeles că nu. Eşti doar una dintre noi. Clavain este mielul care a părăsit turma, nu tu. Pe el îl dorim înapoi printre noi. El este fiul risipitor.

Merseră pe puntea de zbor a *Mătrăgunei.* Felka sorbi o băutură cu arome de ciocolată, care conţinea medicamente fortifiante.

– Unde ne aflăm? întrebă ea.

Skade îi arătă un display cu câmpul stelar de la pupa, în care o stea galben-roşie palidă era conturată în verde. Era Epsilon Eridani, de două sute de ori mai slabă ca intensitate decât fusese din îndepărtatul Cuib-Mamă. Acum era de zece milioane de ori mai slabă ca intensitate decât soarele care ardea pe cerul lui Yellowstone. Pentru prima dată în viaţa lui Skade, se găseau cu adevărat în spaţiul interstelar.

La şase săptămâni de Yellowstone, peste o mie trei sute de UA. Am menţinut 2 g în majoritatea acestui timp, ceea ce înseamnă că am ajuns deja la un sfert din viteza luminii. O navă convenţională ar fi ajuns

abia la o optime din viteza luminii în acest timp. Dacă va fi nevoie, am putea merge însă și mai repede.

Ceea ce era perfect adevărat, Skade o știa, dar avantajul practic al unei accelerații mai mari ar fi fost neînsemnat. Relativitatea avea grijă în privința asta. O accelerație arbitrar de mare ar fi comprimat durata subiectivă a călătoriei lor spre Resurgam, însă n-ar fi avut aproape nicio importanță în privința duratei *obiective* a călătoriei. Iar durata obiectivă era singurul factor relevant în tabloul de ansamblu; potrivit unor observatori exteriori, drumul până la Resurgam ar fi durat la fel de mult și mai aveau încă decenii până la joncțiunea cu celelalte elemente ale flotei de exod.

Existau totuși alte motive de care să țină seama pentru o creștere a accelerației. Iar în fundul minții lui Skade se afla o posibilitate periculoasă și ispititoare, care ar fi schimbat complet regulile.

– Și cealaltă navă? întrebă Felka. Unde este?

Skade îi povestise deja despre nava dinapoia lor. Pe display apăru acum un al doilea cerc peste care fusese suprapus un reticul, centrat aproape direct deasupra lui Epsilon Eridani.

Ea este. Se vede foarte slab, dar acolo există o sursă evidentă de neutrino-tau și se mișcă pe același curs ca noi.

– Dar mult în urmă, zise Felka.

Da. Minimum trei-patru săptămâni.

– Ar putea fi o navă comercială, Ultranauți sau altceva, aflată pe o traiectorie similară.

Skade încuviință din cap.

M-am gândit la posibilitatea aceasta, dar nu mi se pare probabilă. Resurgam nu este o destinație foarte populară pentru Ultranauți și dacă nava aceea s-ar îndrepta spre altă colonie din aceeași parte a cerului, am fi văzut de acum mișcare laterală. N-a fost cazul, așadar vine exact după noi.

– O urmărire serioasă.

Da, ne urmărește în mod deliberat. Poți vedea că au un mic avantaj tactic. Flama noastră este orientată spre ei, pe când flama lor este îndreptată în direcția opusă înaintării noastre. O pot urmări, fiindcă avem detectoare de neutrino de grad militar, totuși este dificil. Pe de

altă parte, ei n-au nevoie de echipamente avansate ca să ne vadă. Am separat jeturile noastre de propulsie în patru componente și le-am stabilit un mic decalaj unghiular, însă pentru a ne detecta poziția le ajunge să detecteze doar o cantitate mică de radiații scurse. Suntem însă silențioși, dacă ne referim la neutrino, ceea ce ne va oferi un avantaj clar când vom începe decelerarea și flama ne va fi orientată spre Resurgam. Nu se va ajunge totuși la așa ceva. Nava aceea nu ne poate nici măcar prinde, indiferent cât s-ar strădui.

– Ar trebui deja să rămână în urmă, zise Felka. Nu-i așa?

Nu. Deocamdată a menținut 2 g *pe tot drumul de la Centura Ruginită.*

– Nu știam că navele obișnuite pot dezvolta asemenea accelerații.

Nu pot, cel puțin în condiții uzuale. Însă există metode. Cunoști istoria lui Irravel Veda?

– Bineînțeles, zise Felka.

Când l-a urmărit pe Lotul Șapte, ea și-a modificat nava ca să poată atinge 2 g. *A procedat însă grosolan – nu prin îmbunătățirea randamentului motoarelor Agregate, ci prin despuierea navei la nivelul unui schelet. Pentru a economisi masă, și-a lăsat pasagerii în urmă, pe o cometă.*

– Și crezi că nava asta procedează similar?

Nu există altă explicație. Nu le va fi totuși de niciun folos. Chiar și la 2 g, *nu pot reduce distanța dintre noi, care se va mări dacă vom spori efectul de suprimare a inerției. Ei nu pot atinge 3* g *– poți să elimini doar o parte din masa unei nave, ca să mai rămâi totuși cu o navă. Ei trebuie să fie deja foarte aproape de limită.*

– Cred că trebuie să fie Clavain.

Pari foarte sigură.

– Skade, eu n-am crezut nicio clipă că el va abandona. Nu-i pur și simplu stilul lui. Vrea foarte mult armele acelea și nu te va lăsa să-ți pui pe ele, fără luptă, mâinile astea din oțel rece.

Skade dorea să ridice din umeri, dar armura nu-i îngăduia gestul.

Atunci se confirmă ce am bănuit dintotdeauna – Clavain este un ins rațional. Îi plac gesturile mărețe, oricât de inutile sau de stupide

pot fi în realitate. Iar acesta nu este altceva decât gestul lui cel mai măreț și mai inutil de până acum.

Clavain întâlni prima dintre capcanele lui Skade la opt sute UA de Yellowstone, adică vreo sută de ore-lumină. Clavain se așteptase ca ea să încerce ceva; ba chiar ar fi fost dezamăgit și ușor alarmat dacă n-ar fi făcut-o. Însă Skade nu-l dezamăgi.

Mătrăguna împrăștiase mine în urma ei. În decursul câtorva săptămâni, Skade lansase de la pupa drone mici, automate, cu grad mare de autonomie și cu factor stealth de invizibilitate maximă pentru senzorii lui Clavain orientați spre înainte. Dronele erau destul de mici pentru ca Skade să-și poată îngădui să le fabrice și să le desfășoare cu sutele, presărând în calea urmăritorilor obstacole ascunse.

Dronele nu trebuiau să fie foarte inteligente ori să aibă rază mare de acțiune. Skade putea fi destul de sigură în privința traiectoriei pe care Clavain era silit s-o urmeze, tot așa cum el putea fi destul de sigur în privința traiectoriei *Mătrăgunei*. Până și o abatere mică de la linia directă dintre Epsilon Eridani și Delta Pavonis l-ar fi costat pe bărbat săptămâni prețioase, care l-ar fi întârziat și mai mult. El rămânea deja în urmă și, pe cât posibil, n-ar fi dorit să aibă parte de alte tărăgănări. Ca atare, Skade ar fi știut că el va rămâne pe același curs, cu excepția unor devieri pe termen scurt.

Asta însemna totuși că ea trebuia să acopere un spațiu mare. Exploziile nu erau un mijloc eficient de avariere a navelor spațiale decât foarte de aproape, întrucât undele de șoc nu se propagau prin vid. Skade ar fi știut că probabilitatea ca una dintre minele ei să detoneze la o mie de kilometri de nava lui Clavain erau atât de mici, încât frizau neglijabilul, așa că ar fi fost inutil să pună în ele focoase de clasa perforatoarelor de crustă. De aceea Clavain se aștepta ca minele să fie concepute pentru a-i identifica nava și a trage asupra ei de la o distanță medie de câteva secunde-lumină. Ar fi fost lansatoare de unică folosință, foarte probabil fascicule de particule. Exact așa ar fi procedat el, dacă ar fi fost urmărit de o navă similară.

Însă Skade utilizase perforatoare de crustă. Clavain estima că ea le introdusese în fiecare a douăzecea mină, cu predispoziție statistică spre periferia roiului pe care-l lansase. Din câte își putea da seama, focoasele erau amorsate să detoneze imediat ce el se apropia la mai puțin de o oră-lumină. Se zărea o gămălie îndepărtată de lumină albastru-rece, care trecea spre violet, deplasată Doppler către roșu de la sistemul de referință inerțial al lui Clavain cu câteva sute de kilometri pe secundă. Apoi, după câteva ore sau zeci de ore, detona alta, uneori două-trei în succesiune rapidă, pâlpâind în noapte ca o cascadă de artificii. Unele erau mai apropiate decât altele, însă toate erau prea îndepărtate ca să-i avarieze nava. Clavain rulă o analiză regresivă pe patternul de risipire și concluzionă că bombele lui Skade aveau probabilitatea de numai 1 la 1 000 să-i cauzeze avarii. Șansele unei lovituri distructive erau un factor de o sută de ori mai puțin favorabil. În mod clar, ele nu erau menite acestui scop.

Înțelese atunci că Skade utiliza perforatoarele de crustă exclusiv pentru a mări acuratețea de țintire a celorlalte arme ale ei, inundând nava lui Clavain cu flash-uri ca de stroboscop, care-i fixau clar poziția și viteza. Celelalte mine ale ei adulmecau spațiul după retroîmprăștierea de fotoni reflectați de propria lui carcasă. Era o modalitate de a compensa faptul că minele lui Skade erau prea mici pentru a avea detectori de neutrino și de aceea se bazau pe estimări poziționale depășite retransmise de *Mătrăguna*, aflată la multe ore-lumină în față în spațiul interstelar. Perforatoarele de crustă detectau nava lui Clavain din beznă și permiteau să fie țintită de armele cu energie direcționale ale lui Skade. Clavain nu vedea fasciculele armelor acelora, ci doar fulgerele exploziilor pe care le declanșau. Randamentul era cam de o sutime din al rafalei unui perforator de crustă, adică suficient pentru alimentarea unui fascicul de particule sau a unui graser cu rază de distrugere de cinci secunde-lumină. Dacă fasciculul îl rata, el nu avea s-o știe niciodată. În spațiul interstelar existau atât de puține fire de praf ambiental, încât până și o rază care trecea la kilometri de nava lui ar fi suferit o împrăștiere insuficientă pentru a se dezvălui. Clavain era un om

orb și surd, care se împleticea prin no-man's-land, neștiind de gloanțele care șuierau pe lângă el, fără să simtă măcar curentul de aer declanșat de trecerea lor.

Ironia sorții era că probabil nici măcar n-ar fi știut dacă îl lovea un fascicul.

Clavain dezvoltă o strategie despre care spera că ar putea funcționa. Dacă armele lui Skade trăgeau în mod uzual pe distanțe de cinci secunde-lumină, atunci depindeau de estimări poziționale care erau vechi de *minimum* zece secunde, ajungând poate la treizeci de secunde întârziere. Algoritmii de țintire aveau să extrapoleze cursul lui, încadrându-i poziția viitoare estimată cu o împrăștiere de evaluări mai puțin probabile. Însă treizeci de secunde îi asigurau lui Clavain un avantaj suficient pentru a face strategia respectivă ineficientă pentru Skade. În treizeci de secunde, la o accelerație constantă de 2 *g*, o navă își schimba poziția relativă cu nouă kilometri, adică de peste două ori lungimea propriului fuzelaj. Dacă însă Clavain ar fi modificat aleatoriu accelerația, Skade n-ar fi știut cu certitudine spre ce loc din cadrul acela de nouă kilometri să-și îndrepte armele. Ea ar fi fost nevoită să aloce mai multe resurse pentru a obține aceeași probabilitate a unei loviri. Era un joc al numerelor, nu o metodă garantată pentru a evita nimicirea, dar Clavain fusese destul de mult timp soldat ca să știe că la asta se reduceau, finalmente, majoritatea situațiilor de luptă.

Părea să funcționeze. Trecu o săptămână, apoi alta, după care rafalele mai mici de fascicule de particule încetară. Rămaseră doar fulgerele ocazionale, mult mai îndepărtate, ale perforatoarelor de crustă. Skade era cu ochii pe el, însă deocamdată abandonase ideea de a-l distruge cu ceva atât de simplu ca un fascicul de particule.

Clavain rămase atent și neliniștit. O cunoștea pe Skade.

Ea nu avea să renunțe așa ușor.

Avea dreptate. După două luni, o cincime din soldați erau morți, iar și mai mulți erau răniți și aveau probabil să moară în săptămânile următoare. Primul indiciu al necazurilor fusese inofensiv: o schimbare minoră în patternul de lumină pe care îl

detectau de la *Mătrăguna*. Părea imposibil ca o asemenea modificare neînsemnată să poată avea vreun impact asupra navei lor, totuși Clavain știa că Skade n-ar fi făcut nimic fără să aibă un motiv perfect întemeiat. Așa că, după ce schimbarea fusese verificată și se dovedise că era deliberată, îi convocă pe principalii membri ai echipajului pe puntea luminălucii furate.

Nava – Scorpio o botezase *Lumina Zodiacală* din propriile lui motive necunoscute – era o luminălucă comercială tipică, fabricată cu peste două sute de ani în urmă. Cunoscuse între timp câteva cicluri de reparații și reproiectări, însă nucleul îi rămăsese în principiu neschimbat. Lungă de patru kilometri, luminăluca era mult mai mare decât *Mătrăguna*, iar carcasa conținea compartimente de marfă cavernoase suficient de mari pentru a înghiți o flotilă de vehicule spațiale de mărime medie. Fuzelajul era aproximativ conic, ascuțindu-se spre vârful de ac al provei și cu o coadă boantă la pupa. Două motoare interstelare erau atașate pe exterior prin traverse ce se desprindeau din zona cea mai mare a conului. Motoarele erau acoperite cu acreții acumulate în două secole, însă forma fundamentală a tehnologiei Agregate era evidentă sub straturile depuse. Restul carcasei avea netezimea întunecată a marmurei umede, cu excepția provei, care era încasetată într-o matrice de gheață de ablație, întreținută cu filamente de hiperdiamant. Așa cum spusese H, luminăluca nu avea în esență probleme; afacerile echipajului anterior îl aduseseră în insolvență. Armata de hiperporci, antrenați să nu afecteze nimic ce nu putea fi înlocuit, izbutise să minimizeze avariile în timpul capturării propriu-zise.

Puntea se afla la o treime de provă, mai precis la 1,35 kilometri de distanță verticală atunci când nava accelera. Majoritatea tehnologiei – de altfel, majoritatea tehnologiei de la bord – era veche, atât ca aspect, cât și ca funcționare. Nimic din toate astea nu-l surprinse pe Clavain; conservatorismul Ultranauților era celebru, iar ei continuau să joace un rol important în perioada aceasta post-Epidemie tocmai pentru că nu adoptaseră nanotehnologiile în grad mare. În pântecul luminălucii existau unități de fabricație de scop general, care produceau acum armament non-stop, dar fără

capacitatea de modernizare a infrastructurii *Luminii Zodiacale*. Lui Clavain nu-i trebuise mult timp să se acomodeze cu ambianța de muzeu din nava uriașă și bătrână; știa că robustețea aceea avea să-i slujească în orice bătălie împotriva triumvirei Voliova.

Puntea în sine era o incintă sferică, aflată în interiorul unui mecanism giroscopic, care-i permitea să se orienteze după cum nava se găsea în mișcare de accelerație sau de rotație. Pereții erau acoperiți de sisteme de proiecție, care arătau imagini din exterior ale navei capturate de drone, reprezentări tactice ale volumului de spațiu din imediata apropiere și simulări ale diverselor strategii de apropiere pentru sosirea în sistemul Resurgam. Alte părți din pereți erau acoperite cu text derulant în vechea scriere norte, o litanie constantă a defecțiunilor de la bordul navei și a sistemelor automate ce erau declanșate pentru repararea lor.

Un podium circular înconjurat de balustrade și realizat din metal roșu conținea fotolii și sisteme display și de control. Pe podium puteau încăpea confortabil douăzeci de persoane; Clavain estimă că acum era aproape de capacitatea maximă. Scorpio se afla acolo, bineînțeles, cu Lasher, Shadow, Blood și Cruz: trei dintre locotenenții săi hiperporci și o femeie fără un ochi, care făcea parte din aceeași lume interlopă criminală. Antoinette Bax și Xavier Liu, murdar de la reparațiile pe care le abandonase în grabă, stăteau mai în spate, iar restul podiumului era plin de hiperporci și de oameni, dintre care mulți sosiseră direct din Château. Ei erau experții în tehnologie strânși de H și, la fel ca Scorpio și asociații lui, fuseseră convinși că ar fi fost mai bine dacă se alăturau expediției lui Clavain în loc să rămână în Orașul Abisului sau în Centura Ruginită. Până și Pauline Sukhoi se afla acolo, pregătită să revină la cercetările care-i deformaseră realitatea personală. Pentru Clavain, ea părea o femeie care tocmai se împleticise afară dintr-o casă bântuită.

– A apărut ceva nou, rosti Clavain după ce toți tăcură și-l priviră în expectativă. Ceva despre care nu prea știu ce să cred.

În centrul podiumului se afla o cuvă-display cilindrică, un sistem de afișaj străvechi. Interiorul ei conținea o singură pală transparentă

cu profil elicoidal care se putea roti cu viteză foarte mare. Lasere colorate îngropate în baza cuvei pulsau în sus raze de lumină, interceptate de suprafața mișcătoare a palei.

Un pătrat de lumină perfect plat apăru în cuvă, rotindu-se lent, astfel încât să poată fi văzut de toți cei de pe punte.

– Aceasta este o imagine bidimensională a cerului din fața noastră, zise Clavain. Există deja efecte relativiste intense: stelele s-au deplasat din pozițiile lor obișnuite, iar spectrele lor au comutat în albastru. Stelele fierbinți apar mai stinse, deoarece emit deja majoritatea fluxului în UV. Stelele pitice apar de nicăieri, pentru că, brusc, vedem flux IR, care anterior era invizibil. Însă azi nu mă interesează stelele.

Indică centrul pătratului, unde se găsea un obiect stelar palid.

– Obiectul acela, care seamănă tot cu o stea, este semnătura evacuării de la luminăluca lui Skade. Ea s-a străduit să-și facă propulsia invizibilă, totuși vedem destui fotoni rătăciți de la *Mătrăguna* pentru a-i putea determina poziția.

– Îi poți estima accelerația? întrebă Sukhoi.

Clavain încuviință din cap.

– Da. Temperatura flamei arată că propulsia rulează la valoare nominală – ceea ce înseamnă o accelerație de 1 *g* pentru o navă tipică de un milion de tone. Motoarele *Mătrăgunei* sunt mai mici, dar și ea este o navă mai mică, potrivit standardelor luminălucilor. N-ar trebui să conteze prea mult, totuși menține 2 *g*, iar ocazional a ajuns și la 3 *g*. Ca și noi, are mașini de suprimare a inerției, dar știu că o poate biciui mult mai tare.

– Noi nu putem însă, zise Sukhoi și păli mai mult decât oricând. Realitatea cuantică este un cuib de șerpi, Clavain, și noi îl zgândărim deja cu un băț foarte ascuțit.

Clavain surâse răbdător.

– Am înțeles, Pauline, dar trebuie să găsim căi de a reproduce orice reușește Skade. Totuși, nu asta mă neliniștește, ci asta.

Imaginile rotitoare se schimbară aproape imperceptibil. Semnătura lui Skade deveni mai luminoasă.

– Fie a accelerat, fie a schimbat geometria fasciculului, zise Antoinette.

– Așa mă gândisem și eu, dar lumina suplimentară este diferită. Este coerentă, cu vârfuri în spectrul optic în sistemul de referință inerțial al lui Skade.

– Lumină laser? întrebă Lasher.

Clavain îl privi pe cel mai de încredere aliat hiperporc al lui Scorpio.

– Așa s-ar părea. Lasere optice de mare putere, probabil o baterie întreagă, orientate spre înapoi, în lungul cursului navei. În același timp, probabil că nu vedem tot fluxul, ci numai o fracțiune din el.

– Și la ce ar ajuta-o asta? întrebă Lasher.

Avea o cicatrice întunecată pe față, brăzdată ca o trăsătură de creion de la sprânceană la obraz.

– Se află mult prea departe de noi ca să aibă sens să folosească laserele drept arme.

– Știu, încuviință Clavain, și tocmai de aceea sunt îngrijorat. Pentru că Skade nu face nimic, niciodată, decât dacă există un motiv perfect întemeiat.

– Adică să fie o încercare de a ne ucide? întrebă hiperporcul.

– Trebuie să înțelegem cum speră ea să reușească, replică Clavain, iar apoi să sperăm că putem face naibii ceva în privința respectivă.

Nimeni nu spuse nimic. Fixară cu privirile pătrățelul de lumină care se rotea lent, cu steaua mică și rea a *Mătrăgunei* arzând în centrul său.

Purtătorul de cuvânt al guvernului era un bărbat mărunt și elegant, cu unghii meticulos întreținute. Detesta murdăria sau contaminarea de orice fel, iar când îi fu întinsă declarația – o foaie împăturită de pergament sintetic cenușiu, guvernamental –, o luă doar între degetul arătător și cel mare, pentru contact minim între piele și hârtie. Abia după ce se așeză la biroul său din Casa Transmisiunilor, una dintre clădirile scunde și solide de lângă Casa Inchiziției, se pregăti să deschidă declarația, iar atunci numai

după ce se asigurase că pe tăblie nu existau firimituri sau pete de grăsime. Așeză hârtia pe birou, o alinie geometric cu laturile sale, după care o despături, lent și fără grabă, în maniera cuiva care deschide o cutie ce s-ar putea să conțină o bombă. Se folosi de mânecă pentru a întinde hârtia pe suprafața mesei, apăsând cu o mișcare în diagonală. Abia după ce termină procesul acela, coborî ochii și începu să scaneze textul, dar numai pentru a se asigura că nu va comite nicio greșeală când îi va da citire.

De cealaltă parte a biroului, operatorul îndreptă camera de transmisie spre el, o tijă terminată cu o consolă de care era atașată o cameră TV veche cu stabilizator. Sistemul optic al echipamentului continua să funcționeze perfect, însă motoarele levitaționale muriseră de mult. Ca o mulțime de alte obiecte din Cuvier, era un memento sarcastic al calității superioare a lucrurilor din trecut. Însă purtătorul de cuvânt alungă asemenea gânduri din minte. Sarcina lui nu era să reflecteze asupra standardului actual de trai și – la drept vorbind – el ducea un trai destul de confortabil prin comparație cu majoritatea celor de pe planetă. Avea un surplus de rații alimentare și locuia împreună cu soția sa într-o reședință mai mare decât media, într-unul dintre cele mai bune cartiere din Cuvier.

– Sunteți gata, domnule? întrebă operatorul.

Purtătorul de cuvânt nu-i răspunse imediat, ci mai privi o dată cu atenție textul, mișcând încetișor din buze pe când se familiariza cu formulările. Nu știa de unde provenea declarația, cine o întocmise și o șlefuise sau se gândise cu grijă la termenii cei mai potriviți. Sarcina lui nu era să-și facă griji despre asemenea chestiuni. El știa doar că mașinăria guvernului funcționase, așa cum o făcea mereu, și că mecanismul acela masiv, solid și bine uns îi transmisese textul, pe care trebuia să-l livreze populației. Îl mai reciti o dată, după care ridică ochii spre operator.

– Da, rosti el, cred că acum suntem gata.

– Îl putem relua, dacă nu sunteți mulțumit de prima lectură. Nu-i o transmisiune în direct.

– Cred că nu va fi necesară o reluare.

– Atunci puteți începe...

Purtătorul de cuvânt își drese glasul, simțind un spasm de repulsie interioară la gândul flegmei care fusese dislocată și strămutată prin acțiunea aceea specifică a corpului său. Începu să citească.

– Guvernul democrat al Cuvierului dorește să facă următoarea declarație. Acum o săptămână, criminalul fugar cunoscut ca Thorn a fost reținut cu succes, în urma unei operațiuni combinate care a implicat Casa Inchiziției și Biroul Antitero. Thorn se află în arest și nu mai reprezintă o amenințare pentru cetățenii onorabili ai Cuvierului sau ai comunităților sale satelit. O dată în plus, guvernul democrat al Cuvierului respinge în termenii cei mai categorici zvonurile iresponsabile care au fost puse în circulație de către simpatizanți nechibzuiți ai criminalului Thorn. Nu există nicio dovadă potrivit căreia colonia s-ar găsi în pericolul iminent al unei distrugeri. Nu există nicio dovadă pentru existența a două navete intacte cu capacitate de transport sol-orbită. Nu există nicio dovadă că s-ar fi înființat deja tabere secrete pentru evacuați sau că ar fi început migrări în masă din oricare centru major de populație către acele tabere fictive. De asemenea, nu există absolut nicio dovadă că a fost localizată nava triumvirei și nu există nicio dovadă că aceasta ar fi capabilă să evacueze întreaga populație a Resurgamului.

Purtătorul de cuvânt făcu o pauză, pentru a restabili contactul vizual cu obiectivul camerei.

– Acum douăzeci și șase de ore, Thorn personal și-a criticat public propria complicitate la răspândirea acestor zvonuri. El i-a denunțat pe cei care au ajutat la răspândirea acestor neadevăruri răuvoitoare și a cerut clemența guvernului pentru orice neplăceri pe care le-ar fi putut cauza participarea sa la acțiunile respective.

Chipul purtătorului de cuvânt nu trăda nicio urmă de disonanță interioară în timpul citirii acestor cuvinte. Ce-i drept, la prima sa lectură a textului își scotocise memoria când ajunsese la partea aceasta și nu reușise să și-l amintească pe Thorn făcând vreo declarație publică, cu atât mai puțin o critică publică a propriilor activități. Totuși, era perfect posibil ca el să fi scăpat declarația respectivă.

Reluă citirea textului, schimbându-și tonul.

– De altfel, în această privință, studii recente făcute publice de Institutul Științific Mantell au dus la o reevaluare a naturii probabile a obiectului vizibil pe cerul de seară. În prezent se consideră că natura acestuia nu este cometară. O explicație mai probabilă este asocierea sa cu cea mai mare gigantă gazoasă a sistemului. Guvernul democrat al Cuvierului respinge totuși categoric orice sugestii că planeta respectivă în sine a fost distrusă sau că se găsește în procesul distrugerii. Orice zvonuri în această privință au origine ostilă și trebuie condamnate în termenii cei mai fermi.

Făcu iarăși o pauză și îngădui unei urme abia vizibile de zâmbet să-i atingă buzele.

– Aceasta a fost declarația guvernului democrat al Cuvierului.

La bordul *Nostalgiei pentru Infinit*, Ilia Voliova fumă până la chiștoc, fără mare plăcere, una dintre țigările cu care o aprovizionase nava. Se gândea, ba chiar foarte concentrată, și mintea îi zumzăia ca o turbină supraîncărcată. Cizmele îi plescăiau prin șlamul secretat de navă care avea consistența mucozităților. O încerca o ușoară migrenă, care nu era ajutată în niciun fel de zgomotul constant al pompelor de santină. Cu toate acestea, era entuziastă dintr-un punct de vedere, pentru că, în sfârșit, putea vedea un curs clar de acțiune.

– Mă bucur că ai decis să vorbești cu mine, Căpitane, zise ea. Nu-ți dai seama ce înseamnă asta după atâta timp.

Vocea lui răsună de jur împrejur, simultan apropiată și îndepărtată, imensă și fără vârstă ca a unei divinități.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Voliova simți cum întreaga structură a navei vibra la fiecare silabă.

– Te superi dacă te întreb de ce a durat atât de mult, Căpitane?

Răspunsurile lui, când soseau, erau rareori imediate. Voliova avea impresia că dirijarea gândurilor sale necesita timp, că mărimea imensă atrăgea după sine lentoare imensă, așa încât conversațiile lor nu reprezentau de fapt viteza reală a proceselor lui de gândire.

– Au existat lucruri cu care a trebuit să mă împac, Ilia.

– Ce lucruri, Căpitane?

Altă pauză atotputernică. Aceasta nu era prima conversație de care aveau parte de când Căpitanul reluase comunicarea. În primele câteva schimburi șovăielnice, Voliova se temuse că tăcerile semnalau retragerea lui în altă catatonie prelungită. Retragerile păruseră mai puțin severe decât înainte – funcțiile normale ale navei continuaseră –, totuși ea se temea întruna de regresul teribil pe care-l puteau semnala tăcerile acelea. Puteau trece luni înainte ca el să poată fi convins să reia comunicarea. Totuși, nu fusese niciodată atât de rău. Tăcerile indicau doar perioade de reflecție, timpul necesar semnalelor pentru a se deplasa înainte și înapoi prin enorma țesătură sinaptică a navei transformate, pentru ca după aceea să se asambleze în gânduri. Căpitanul părea infinit mai dispus să discute subiecte care până atunci fuseseră interzise.

– Faptele săvârșite de mine, Ilia. Crimele pe care le-am comis.

– Toți am comis crime, Căpitane.

– Ale mele au fost cu totul excepționale.

Da, gândi femeia, asta nu se putea nega. Prin involuntara înțelegere secretă cu Jonglerii Minții, Căpitanul comisese un lucru grav împotriva altui membru al echipajului său. El îi angajase pe Jongleri pentru a-și imprima propria conștiință în mintea altui om, pe care o invadase: un transfer de personalitate infinit mai eficient decât orice putea fi obținut prin mijloace tehnologice. În felul acesta, vreme de mulți ani de timp subiectiv la bordul navei, el existase ca doi indivizi, dintre care unul ceda lent infecției Epidemiei Fuziunii.

Deoarece fapta lui era atât de ticăloasă, fusese silit s-o ascundă de ceilalți membri ai echipajului. Ea ieșise la lumină doar în decursul evenimentelor culminante din preajma stelei neutronice, exact cele care îi îngăduiseră Căpitanului să-și cuprindă și să-și transforme nava. Voliova îl obligase la soarta aceea ca un soi de pedeapsă, deși i-ar fi fost la fel de ușor să-l ucidă. O făcuse de asemenea pentru că spera că și-ar putea crește propriile ei șanse de supraviețuire. Nava se afla deja sub controlul unui agent străin – Epidemia –, iar a-i îngădui Căpitanului să preia

conducerea i se păruse răul cel mai mic. Recunoștea însă fără să clipească faptul că nu era o decizie pe care s-o fi analizat prea mult la momentul respectiv.

– Știu ce ai făcut, zise ea, iar tu știi că detest ce ai făcut. Dar ai suferit pentru asta, Căpitane, nimeni n-o va nega. Cred că este timpul să nu mai privești trecutul, ci să mergi mai departe.

– Mă simt extrem de vinovat pentru faptele mele.

– Și eu mă simt extrem de vinovată pentru ce i-am făcut tunarului-șef, pentru care pot fi învinuită la fel de mult ca tine. Dacă nu l-aș fi împins în pragul nebuniei, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Eu tot ar fi trebuit să mă împac cu propriile mele crime.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Erai speriat. Faptele tale au fost într-adevăr teribile, dar n-a fost acțiunea unui om rațional. Sigur că da, asta nu le face cu nimic scuzabile, totuși pot fi ceva mai ușor de înțeles. Dacă aș fi fost în situația ta, Căpitane – abia uman și poate infectat cu ceva despre care *știam* că mă va omorî... sau mai rău –, nu pot spune cu certitudine că nu m-aș fi gândit la ceva extrem.

– Tu n-ai fi ucis niciodată, Ilia. Ești prea bună pentru așa ceva.

– Căpitane, cei de pe Resurgam mă consideră criminală de război. Uneori chiar mă întreb dacă nu cumva au dreptate. Dacă am distrus *cu adevărat* Phoenixul?

– Nu l-ai distrus.

– Așa sper.

Urmă altă pauză lungă. Voliova continuă să meargă prin șlam, observând că textura și culoarea materiei secretate nu erau niciodată absolut identice de la un sector la altul al navei. Lăsată în pace, nava ar fi fost înghițită de șlam în câteva luni. Se întrebă dacă asta îl ajuta sau îl stânjenea pe Căpitan și speră că era un experiment pe care n-avea să-l vadă niciodată aplicat.

– Ilia, ce vrei tu de fapt?

– Vreau armele, căpitane. Finalmente, tu ești cel care le controlezi. Am încercat s-o fac eu însămi, dar n-a fost nici pe departe un succes. Sunt prea integrate în vechea rețea de arme a artileriei.

– Mie nu-mi plac armele, Ilia.

– Nici mie, dar cred că acum avem nevoie de ele. Căpitane, ai senzori şi ai văzut ce am văzut şi noi. Ţi-am arătat când au fost dezintegraţi planetoizii aceia. Acela a fost abia începutul.

După altă tăcere îngrijorătoare, el zise:

– Am văzut ce au făcut cu giganta gazoasă.

– Atunci ai văzut că se formează ceva nou, care se asamblează în norul de materie eliberată din gigantă. Este doar schiţat deocamdată, la fel de puţin definit ca un fetus, însă este în mod clar ceva deliberat. Este un obiect vast, Căpitane, mai vast decât orice altceva din experienţa noastră. Are deja dimensiuni de mii de kilometri şi poate deveni încă şi mai mare, fiindcă nu şi-a oprit creşterea.

– Am văzut.

– Nu ştiu ce este sau ce va face, dar pot ghici. Inhibitorii vor face ceva soarelui, lui Delta Pavonis. Ceva letal. Nu vorbim doar despre declanşarea unei flame majore, ci va fi ceva mai mare decât orice ejecţie de masă de care am auzit noi vreodată.

– Ce fel de armă poate ucide un soare?

– Nu ştiu, căpitane, nu ştiu.

Trase adânc din ţigară, dar chiştocul se stinsese de mult.

– Pe moment însă nu asta e grija mea principală. Mă interesează mai degrabă altă întrebare: ce fel de armă poate distruge o armă ca asta?

– Crezi că armele-cache pot fi utile?

– Una dintre cele treizeci şi trei de orori ar trebui să fie în stare, nu crezi?

– Şi vrei ajutorul meu, spuse Căpitanul.

Voliova aprobă din cap. Ajunsese la punctul critic al discuţiei. Dacă izbutea să treacă mai departe fără să declanşeze o deconectare catatonică, ar fi înregistrat un progres important în relaţiile cu căpitanul John Brannigan.

– Aşa ceva, încuviinţă femeia. La urma urmelor, tu controlezi armele-cache. Eu m-am străduit cât am putut, totuşi nu voi reuşi prea multe fără cooperarea ta.

– Va fi foarte periculos, Ilia. Noi suntem acum în siguranță. N-am făcut nimic pentru a-i provoca pe Inhibitori. Folosind armele-cache... chiar și una singură...

Căpitanul nu-și termină fraza. Nu mai era necesar să dezvolte ideea.

– Da, știu că-i niței cam riscant.

– „Niței cam riscant"?

Chicotul amuzat al Căpitanului fu ca un seism minor.

– Ilia, tu ai fost întotdeauna înclinată spre eufemisme.

– Așa o fi. Pe scurt, căpitane, mă vei ajuta sau nu?

După o pauză glacială, el zise:

– Mă voi gândi, Ilia. Mă voi gândi cu multă atenție.

Ăsta, își spuse femeia, trebuia considerat un progres important.

CAPITOLUL 26

Atacul lui Skade sosi aproape fără avertisment. Timp de săptămâni, Clavain se aşteptase la ceva, dar nu putuse ghici natura exactă a atacului. Propriile lui cunoştinţe despre *Mătrăguna* erau inutile: cu unităţile de fabricaţie existente la bordul unei luminăluci, Skade putea produce arme noi aproape la fel de rapid pe cât le putea imagina, adaptându-le în funcţie de cerinţele schimbătoare ale bătăliei. Aidoma unui creator de jucării nebun, ea putea în numai câteva ore să transpună în realitate fanteziile cele mai sumbre, pe care să le dezlănţuie apoi împotriva inamicilor.

Lumina Zodiacală atinsese jumătate din viteza luminii. Efectele relativiste erau acum imposibil de ignorat. Pentru fiecare sută de minute care trecea pe Yellowstone, la bordul navei lui Clavain treceau optzeci şi şase de minute. Efectul acela de dilatare a timpului avea să se acutizeze treptat, pe măsură ce se apropiau, încet, de viteza luminii. Avea să comprime cei cincisprezece ani reali ai călătoriei în numai patru ani de timp subiectiv la bordul navei; ba chiar mai puţin, dacă se utiliza o rată mai mare de accelerare.

Cu toate acestea, jumătate din viteza luminii nu era ceva radical relativist, mai ales când aveau de-a face cu un inamic care se deplasa în aproape acelaşi cadru accelerat. În cazul cel mai bun, minele lăsate de Skade în urmă detonaseră pe lângă *Lumină* cu viteze relative de numai câteva mii de kilometri pe secundă. Era rapid doar după standardele războiului solar. Deşi minele erau greu de detectat

înainte ca *Lumina* să ajungă în volumul lor de declanşare, nu exista niciun pericol al unei coliziuni cu ele. O coliziune directă ar fi fost un mod foarte eficient de distrugere a unei nave stelare, dar simulările lui Clavain afirmau că lansarea unui astfel de atac era mai presus de capacitatea lui Skade. Analizele lui arătau că, pentru orice împrăştiere plauzibilă de obstacole făcută de Skade în siajul ei – chiar dacă ar fi dezasamblat majoritatea *Mătrăgunei* pentru a converti materialele în mine –, el ar fi putut detecta întotdeauna obstacolele suficient de devreme ca să poată trece printre ele.

În gândirea lui Clavain şi în gândirea tuturor consilierilor săi, exista însă o lacună teribilă.

Obstacolul, atunci când fu detectat de senzorii frontali ai *Luminii Zodiacale*, se deplasa spre ei mult mai rapid decât se aşteptase Clavain. Relativitatea distorsiona aşteptările clasice într-un fel pe care bărbatul tot nu-l găsea complet intuitiv. Dacă două obiecte se îndreaptă unul spre celălalt, fiecare având o viteză individuală sub cea a luminii, rezultatul clasic pentru viteza lor de apropiere ar fi suma vitezelor individuale: ceva mai mic de dublul vitezei luminii. Însă realitatea, confirmată cu precizie paralizantă, era că obiectele se vedeau unul pe celălalt apropiindu-se cu o viteză combinată care era *tot* sub cea a luminii. În mod similar, viteza de apropiere relativistă a două obiecte care veneau unul spre celălalt cu viteze individuale de jumătate din viteza luminii nu era viteza luminii în sine, ci opt zecimi din ea. Aşa funcţiona universul, totuşi mintea umană nu evoluase să accepte aşa ceva.

Ecoul Doppler al obstacolului care venea spre ei indica o viteză de apropiere cu puţin peste 0,8 *c*, ceea ce însemna că obstacolul lui Skade gonea spre Yellowstone cu jumătate din viteza luminii. Şi era uimitor de mare: o structură circulară cu diametrul de o mie de kilometri. Senzorul masic nu-l putea detecta deloc.

Dacă obiectul s-ar fi aflat pe un curs direct de coliziune, n-ar fi putut face nimic pentru a-l evita. Însă punctul de impact proiectat se afla la numai zece kilometri de periferia obstacolului care

se apropia. Sistemele *Luminii Zodiacale* declanşară o procedură de urgenţă a evitării coliziunii.

Asta îi ucise, nu obstacolul în sine.

Lumina fu silită să execute o eschivă la acceleraţia de 5 g, dispunând de numai câteva secunde de avertizare prealabilă. Cei care se găseau în preajma fotoliilor izbutiră să se aşeze şi să îngăduie harnaşamentelor de amortizare să le cuprindă corpurile. Cei care se găseau în preajma unor servitori beneficiară de un grad de protecţie din partea acestora. În unele părţi din navă, structura ei se deformă astfel încât să minimizeze leziunile când corpurile se izbiră de pereţi, dar nu toţi avură norocul acesta. Cei care se antrenau în compartimentele mari muriră din cauza impactului. Maşinării neasigurate adecvat îi uciseră pe alţii, inclusiv pe Shadow şi pe doi dintre şefii lui de plutoane. Majoritatea hiperporcilor care lucrau în exterior, pe fuzelaj, pregătind puncte de fixare pentru arme, fură măturaţi în spaţiul interstelar; nu-l recuperaseră pe niciunul.

Avariile suferite de navă se dovediră la fel de grave. Ea nu fusese concepută pentru corecţii atât de violente ale cursului de zbor şi carcasa suferi multe fisuri şi puncte de oboseală, mai ales în lungul traverselor de susţinere a motoarelor Agregate. Potrivit estimării lui Clavain, ar fi fost necesar minimum un an de reparaţii doar pentru a reveni la starea pe care o avusese anterior atacului. Stricăciunile interioare fuseseră la fel de grave. Până şi *Pasărea-Furtunii* suferise avarii când fusese tensionată în eşafodajul ei de fixare, anulând toate reparaţiile lui Xavier într-o clipită.

Dar, îşi reaminti Clavain, finalul ar fi putut să fie mult mai grav. De fapt, ei nu se ciocniseră de obstacolul lui Skade. Dacă ar fi făcut-o, disiparea de energie cinetică amplificată relativist ar fi dezintegrat nava instantaneu.

Aproape că se izbiseră de o velă-solară, posibil una dintre multele sute de obiecte similare pe care Skade le presărase în urma ei. Velele erau probabil monostrat: pelicule de materie groasă de un atom, dar cu rigiditate interatomică crescută artificial. Fuseseră depliate după ce rămăseseră mult în urma *Mătrăgunei*, astfel ca

jeturile ei de evacuare să nu le dezintegreze. Poate că fuseseră şi dublu ţesute pentru rigiditate suplimentară.

Apoi Skade îşi aţintise laserele asupra lor. De aceea văzuseră lumină coerentă emanată de *Mătrăguna.* Presiunea fotonilor laserelor izbise velele, împingându-le înapoi, decelerându-le la sute de g, până când se deplasaseră doar lent în sistemul de referinţă inerţial stelar local. Însă laserele focalizate continuaseră să le împingă, accelerându-le spre Clavain. Determinările poziţionale ale lui Skade erau suficient de bune pentru ca velele să poată fi ţintite direct spre *Lumina Zodiacală.*

Era, ca întotdeauna, un joc al numerelor. Doar Dumnezeu ştia câte asemenea vele evitaseră, până când una le apăruse drept în faţă. Poate că tactica lui Skade nu avusese niciodată o şansă mare de reuşită, dar, cunoscând-o pe ea, probabilităţile n-ar fi fost chiar slabe.

Clavain era sigur că mai existau multe alte vele.

Chiar pe când începuseră reparaţiile la avariile principale, Clavain şi cohorta lui de experţi concepură o contrastrategie. Simulările arătau că ar fi trebuit să poată deschide o trecere pentru navă printr-o velă care se apropia, dar numai dacă aceasta era detectată de la o distanţă mai mare decât era posibil în prezent. De asemenea, ar fi trebuit să aibă cu ce să deschidă apertura respectivă de trecere, însă programul de instalare de armament pe fuzelaj fusese printre cele afectate de atacul lui Skade. Soluţia pe termen scurt era ca o navetă să zboare la o sută de mii de kilometri în faţa *Luminii Zodiacale,* slujind ca tampon împotriva oricăror alte coliziuni cu velele. Naveta era lipsită de echipaj, redusă practic la un şasiu depresurizat. Periodic trebuia să fie realimentată cu antimaterie de la cealaltă navetă din cala luminălucii, ceea ce necesita o călătorie dus-întors consumatoare de energie, plus o operaţiune riscantă de transfer de combustibil. *Lumina* nu avea nevoie ea însăşi de antimaterie, totuşi era important să păstreze o parte pentru operaţiunile de lângă Delta Pavonis. Clavain era pregătit să utilizeze doar jumătate din rezervele sale pentru a alimenta naveta-tampon, câştigând astfel o sută de zile pentru a găsi o soluţie pe termen lung.

Într-un final, răspunsul fu evident: o singură velă putea distruge o navă stelară, dar era suficientă o velă pentru a distruge altă velă. Unitățile de fabricație din *Lumina Zodiacală* puteau fi programate pentru a produce vele solare – procesul nu necesita nanotehnologie complexă –, care nu trebuiau să fie nici pe departe de mărimea celor ale lui Skade și nici foarte multe. Laserele anticoliziune ale navei, deloc eficiente ca arme, puteau fi reglate cu ușurință pentru a asigura presiunea fotonică necesară. Velele lui Skade trebuiau propulsate cu sute de *g*; pentru cele ale lui Clavain erau îndeajuns 2 *g*.

O numiră vela-scut. Fu gata în nouăzeci și cinci de zile, odată cu o rezervă de vele pregătite să fie lansate și amplasate, dacă prima ar fi fost distrusă. În tot cazul, velele aveau o durată de viață fixă din cauza ablațiunii constante cauzate de firele de praf interstelar. Situația se înrăutățea însă pe măsură ce *Lumina* se apropia de viteza luminii, însă puteau înlocui velele pe tot drumul până la Resurgam, fără să consume mai mult de unu la sută din masa totală a navei.

După ce amplasară vela-scut, Clavain își îngădui să răsufle din nou. Avea senzația că Skade și cu el stabileau din mers regulile luptelor interstelare. Skade câștigase o rundă, ucigându-i o cincime din echipaj, dar el replicase cu o contrastrategie, care depășea strategia ei curentă. Fără îndoială, Skade îl urmărea acum și era nedumerită de rafala de fotoni apărută mult înapoia pupei ei. Foarte probabil că avea să-i deducă acțiunea doar pe baza datelor respective, chiar dacă nu presărase pe cursul de zbor drone imagistice de rezoluție înaltă, care să transmită imagini ale *Luminii*. Apoi însă, Clavain o știa prea bine, Skade ar fi încercat altceva, ceva diferit și imposibil de ghicit acum.

El trebuia să fie pur și simplu pregătit și să spere că încă avea norocul de partea sa.

Skade, Molenka și Jastrusiak, cei doi specialiști în sisteme de suprimare a inerției, se aflau în adâncul măruntaielor *Mătrăgunei*, în bula de inerție suprimată. Armura lui Skade făcea față schimbărilor fiziologice, totuși până și ea trebuia să admită că nu se simțea perfect normal. Gândurile i se comutau și i se coagulau cu

o viteză înspăimântătoare, ca norii dintr-o filmare accelerată. Alterna între stări pe care nu le cunoscuse până atunci, teroarea și exaltarea dezvăluindu-se ca fațete opuse ale aceleiași emoții ascunse. Nu era doar efectul reacțiilor chimice ale armurii, deși acesta era considerabil, ci ale câmpului însuși, care afecta subtil fluctuațiile normale ale substanțelor neurochimice și ale semnalelor sinaptice.

Îngrijorarea Molenkăi era evidentă.

[3 *g*? Ești sigură?]

Altfel n-aș fi dat ordinul respectiv.

Pereții negri și curbi ai mașinăriei îi înconjurau, ca și cum ar fi fost ghemuiți într-o cavernă săpată în forme netede și suprareale în decursul eonilor de ape subterane răbdătoare. Skade percepea neliniștea tehnicienei. Mașina funcționa acum în regim stabil și ea nu vedea niciun motiv pentru a interveni.

[De ce?] insistă Molenka. [Clavain nu poate ajunge la tine. Poate că a stors 2 *g* din propria lui navă, dar cu un preț enorm, renunțând la orice gram de masă neesențială. El se află mult în urmă. Nu te poate ajunge.]

Atunci creșteți accelerația la 3 g. *Vreau să-i observ reacția, să văd dacă încearcă să egaleze noua noastră rată de accelerație.*

[Nu va putea.]

Skade ridică o mână de oțel și o mângâie pe Molenka sub bărbie cu degetul arătător. Ar fi putut s-o zdrobească pe loc, sfărâmând osul în pulbere cenușie, fină, dacă ar fi cutezat.

Tu fă-o, iar apoi eu voi ști cu certitudine, da?

Desigur, Molenka și Jastrusiak nu erau încântați, dar Skade nu se așteptase la altceva. Protestele lor erau o formă de ritual care trebuia îndurat. Ceva mai târziu ea simți apăsarea cauzată de creșterea accelerației la 3 *g* și știu că experții consimțiseră. Globii oculari îi atârnau greu în orbite și-și simțea maxilarul ca făcut din fier solid. Mersul nu reprezenta un efort, deoarece armura se îngrijea de asta, însă conștientiza acum cât de nenaturală era situația.

Porni către cabina Felkăi, pocnind răsunător cu călcâiele pe podea, cu precizie de ciocane pneumatice. Skade n-o ura pe Felka,

ba nici măcar n-o învinuia pentru că o detesta. Era greu de aşteptat din partea femeii să îndure tentativele lui Skade de a-l omorî pe Clavain. În acelaşi timp însă, nu putea să nu înţeleagă necesitatea acţiunilor lui Skade. Niciunei alte facţiuni nu i se putea îngădui să obţină armele pierdute. Era o chestiune de supravieţuire a Agregaţilor, o chestiune de loialitate faţă de Cuibul-Mamă. Skade nu-i putea mărturisi Felkăi despre vocile conducătoare ce-i spuneau ce să facă, dar şi în absenţa informaţiei aceleia ea trebuia să înţeleagă că misiunea era vitală.

Uşa de la cabina Felkăi era închisă, însă Skade deţinea autoritatea de a intra în orice parte a navei. Ciocăni totuşi politicos şi aşteptă cinci-şase secunde înainte de a intra.

Felka, ce faci?

Felka stătea aşezată turceşte pe podea. Părea calmă şi nimic din aspectul ei nu trăda efortul susţinut de a întreprinde practic orice activitate în condiţii de 3 *g*. Purta o pijama neagră, subţire, care o făcea să pară foarte palidă şi copilăroasă pe lângă Skade.

Se înconjurase cu zeci de dreptunghiuri mici şi albe, însemnate cu seturi de simboluri. Skade văzu unele roşii, alte negre şi galbene. Mai întâlnise dreptunghiurile, dar nu-şi putea aminti unde anume. Erau aşezate în arce de cerc şi spiţe extrem de ordonate, care radiau de la Felka. Femeia le muta din loc în loc, parcă explorând permutările unei imense structuri abstracte.

Skade se aplecă şi ridică un dreptunghi. Era din carton sau plastic alb şi lucios, imprimat pe o singură faţă. Cealaltă faţă era perfect albă.

Le recunosc, este un joc din Oraşul Abisului. Un set conţine cincizeci şi două de cărţi, câte treisprezece pentru fiecare simbol, tot aşa cum pe cadranul ceasurilor de pe Yellowstone sunt treisprezece ore.

Skade puse cartea la loc de unde o luase. Felka continuă câteva minute să rearanjeze cărţile. Skade aşteptă, ascultând clicurile produse de cărţi când treceau unele peste altele.

– Originile lui sunt ceva mai vechi, rosti Felka.

Dar am dreptate, nu-i aşa? Ei îl joacă acolo.

– Există multe jocuri, Skade. Acesta nu-i decât unul dintre ele.

Unde ai găsit cărțile?

– Am cerut navei să le fabrice. Mi-am amintit numerele.

Și simbolurile?

Skade luă altă carte, însemnată cu o figură bărboasă.

– *Bărbatul acesta seamănă cu Clavain.*

– Este doar un Rege, rosti Felka indiferentă. Mi-am amintit și simbolurile.

Skade examină altă imagine: o femeie cu gât lung, cu aspect regal, îmbrăcată într-un fel de armură ceremonială.

Aproape că aș putea fi eu.

– Ea este Regina.

De ce, Felka? Care este scopul?

Skade se îndreptă din nou și arătă configurația de cărți.

Numărul de permutări trebuie să fie finit. Unicul tău oponent este șansa oarbă. Nu văd farmecul.

– Da, probabil că n-ai putea să-l vezi.

Skade auzi din nou clicurile cărților așezate peste alte cărți.

Care este scopul?

– Menținerea ordinii.

Skade scoase un râs scurt ca un lătrat.

Atunci nu există o stare finală?

– Nu este o problemă computațională. Mijlocul este *chiar* scopul. Jocul nu are altă stare de oprire decât eșecul.

Felka își mușca vârful limbii ca un copil care colorează un desen foarte dificil. Deplasă șase cărți printr-o rafală de mișcări, modificând spectaculos patternul de ansamblu într-un fel despre care Skade ar fi putut jura cu o clipă mai devreme că nu era posibil.

Încuviință acum, înțelegând.

Acesta este Marele Zid Marțian, nu-i așa?

Felka ridică ochii, dar nu zise nimic, după care își reluă activitatea.

Skade știa că avea dreptate – jocul pe care îl juca Felka, dacă într-adevăr putea fi numit „joc", era doar un surogat pentru Zid în sine. Zidul fusese distrus cu patru sute de ani în urmă și totuși

avusese un rol atât de important în copilăria Felkăi, încât femeia regresa spre amintirea lui la cel mai mărunt semn de stres extern.

Skade simți furie. Îngenunche iarăși și distruse patternul de cărți. Felka încremeni, cu mâna deasupra spațiului unde fusese o carte. O privi pe Skade și pe fața ei se citi neînțelegerea.

Așa cum i se întâmpla uneori, Felka își formulă întrebarea ca o declarație seacă, fără inflexiuni.

– De ce.

Ascultă-mă, Felka. Nu trebuie să faci asta. Acum ești una dintre noi. Nu te poți retrage în copilăria ta doar pentru că nu mai este aici Clavain.

Cu gesturi patetice, Felka încercă să strângă cărțile. Skade se întinse și o prinse de mână.

Nu. Termină cu asta. Nu poți să regresezi. Nu voi îngădui.

Skade înclină capul Felkăi spre al ei.

Aici este vorba despre mai mult decât Clavain. Știu că el înseamnă ceva pentru tine, dar Cuibul-Mamă înseamnă mai mult. Clavain a fost mereu un outsider, pe când tu ești una dintre noi, până în măduva oaselor. Avem nevoie de tine, Felka. Așa cum ești acum, nu cum ai fost cândva.

Dar, când îi dădu drumul, Felka doar coborî ochii. Skade se ridică și se retrase de lângă ea. Știa că comisese un act crud, însă la fel ar fi procedat și Clavain dacă ar fi surprins-o pe Felka retrăgându-se în propria copilărie. Zidul era o divinitate lipsită de minte, care-i absorbise sufletul, fie și numai în memorie.

Felka reîncepu să așeze cărțile.

Împingea sarcofagul Galianei prin labirinturile pustii din *Mătrăguna*. Armura i se deplasa cu pași măsurați, funerari, precauți. Cu fiecare pas zăngănitor, Skade auzea zumzetul ascuțit al giroscoapelor care se străduiau să mențină echilibrul sub noua accelerație. Greutatea propriului ei craniu era o forță de comprimare crudă, care-i apăsa strivitor vertebrele superioare ale șirei spinării tronconice. Limba îi era o masă apatică de mușchi greoi. Chipul îi arăta diferit, cu pielea trasă în jos de pe pomeții obrajilor ca de niște

sfori invizibile. Ușoara distorsionare a câmpului vizual releva efectul gravitației asupra globilor oculari.

Din masa navei mai rămăsese acum doar un sfert. Restul era suprimat de câmp, a cărui bulă înghițise jumătate din lungimea navei, de la pupă spre mijloc.

Accelerau cu 4 *g*.

Skade intra acum rareori în bulă: efectele fiziologice, deși amortizate de mecanismele armurii ei, erau pur și simplu prea inconfortabile. Bula nu avea o periferie precis definită, însă efectele câmpului încetau atât de brusc, încât erau aproape incomensurabil de mici dincolo de limitele nominale. De asemenea, geometria de câmp nu era simetrică sferic, ci în interiorul ei existau ocluzii și ace de păr, ventricule și fisuri, în care efectul cobora și suia, în corelare cu alte variabile. Topologia stranie a mașinăriei însăși își impunea propria structură asupra câmpului. Când mașinăria se mișca, așa cum era obligată, se schimba și câmpul. Alteori câmpul părea să-i determine mișcarea. Tehnicienii doar pretindeau că înțeleg tot ce se întâmplă, însă ei dețineau doar un set de reguli care le spuneau ce se va petrece în anumite condiții. Iar regulile acela erau valide numai într-un spectru îngust de stări. Fuseseră încântați să suprime jumătate din masa navei, dar încântarea dispăruse între timp. Ocazional, delicatele instrumente de câmp cuantic pe care tehnicienii le amplasaseră prin *Mătrăgună* înregistrau apariții ale bulei, care se dilata și se contracta momentan, cuprinzând toată nava. Skade se autoconvinsese că percepea momentele acelea, deși durau mai puțin de o microsecundă. La suprimare de 2 *g*, aparițiile fuseseră rare. Acum aveau loc de trei-patru ori pe zi.

Skade împinse sarcofagul în cabina unui lift și coborî spre periferia bulei. Prin vizeta sarcofagului putea zări partea inferioară a maxilarului Galianei. Expresia ei era de calm și de relaxare infinită. Skade era foarte mulțumită că avusese prezența de spirit s-o aducă cu ea, deși unicul scop al misiunii fusese să-l oprească pe Clavain. Probabil că bănuise în adâncul minții că ar putea fi nevoie să revină în spațiul interstelar și că, la un moment dat, ar fi fost necesar să caute sfatul periculos al

Galianei. N-o costase nimic să aducă la bord cadavrul înghețat al femeii; acum nu-i mai trebuia decât curajul de a-l consulta.

Împinse sarcofagul într-o cabină albă și curată și ușa se etanșă invizibil îndărătul ei. În încăpere se afla o mașinărie de culoarea cojilor de ouă, vizibilă doar când se mișca. Era străveche, îngrijită cu iubire și cu teamă încă de pe vremea primelor experimente ale Galianei de pe Marte. De asemenea, n-o costase pe Skade nimic s-o ia cu ea la bordul *Mătrăgunei*.

Deschise sarcofagul Galianei. Ridică temperatura centrală a cadavrului cu cincizeci de milikelvin și apoi aduse mașinăria alburie pe poziție. Aceasta se deplasă și se roti în jurul Galianei, fără să-i atingă pielea. Skade se retrase în zumzet de servomotoare. Mașinăria o tulbura; așa se întâmplase întotdeauna. Ceva din ea era foarte neliniștitor, în asemenea măsură încât nu fusese aproape deloc utilizată. Chiar în ocaziile rare când fusese folosită, le făcuse lucruri teribile celor care cutezaseră să-și deschidă mințile către ea.

Skade nu intenționa s-o utilizeze la întreaga ei capacitate. Nu încă. Deocamdată dorea numai să vorbească cu Lupul, iar asta necesita doar un subset al funcționalității mașinăriei, care îi exploata izolarea și sensibilitatea extremă, capacitatea de a detecta și amplifica semnalele cele mai slabe dintr-un ocean agitat de haos neural. Nu avea să încerce cuplarea coerenței decât dacă apăreau motive foarte întemeiate, așa că nu exista niciun motiv rațional pentru senzația de neliniște pe care o încerca.

Știa totuși ce putea face mașinăria, iar asta era îndeajuns.

Skade se pregăti. Indicatorii externi arătau că Galiana fusese încălzită suficient pentru a trezi Lupul. Mașinăria detecta deja constelațiile familiare de activitate electrică și chimică ce arătau că începea să gândească din nou.

Skade închise ochii. Urmă un moment de tranziție, un șoc perceptual urmat de o senzație derutantă de rotație. Apoi stătea pe un bolovan dur și teșit, doar atât de mare cât să-i încapă tălpile. Bolovanul era unul dintre mulți care se zăreau peste tot în pâcla din jur, poziționați ca niște pietre pe care să calci într-o apă cenușie și puțin adâncă, legate între ele prin muchii ascuțite, încrustate cu

scoici. Era imposibil să vezi mai departe de cincisprezece-douăzeci de metri în orice direcție. Aerul era rece și umed și se simțea iz de sare și miasmă de putrefacție, poate de la alge. Skade se înfioră și-și strânse în jurul corpului rochia neagră. Pe sub ea nu mai purta nimic, iar degetele picioarelor desculțe i se curbau peste marginile bolovanului. Părul negru și ud îi atârna în ochi. Ridică o mână și-l dădu la o parte de pe frunte. Craniul nu avea creastă și absența ei o făcu să inspire brusc, surprinsă. Era din nou complet umană; Lupul îi restabilise corpul. Auzea în depărtare vuietul valurilor oceanului, ca vacarmul unei mulțimi. Cerul era verde-cenușiu spălăcit, inseparabil de ceața care ajungea până la sol. Îi trezea o senzație de greață.

Primele tentative stângace de comunicare dintre Skade și Lup se derulaseră prin intermediul vorbirii Galianei, care se dovedise jalnic de unidimensională și de lentă, prin comparație cu legătura dintre minți. De atunci Skade acceptase să-l întâlnească pe Lup într-un mediu imaginar, o simulare tridimensională în care era complet imersată și la care participa complet.

Lupul alegea mediul acela, nu ea. El țesea un spațiu în care Skade era obligată să intre potrivit termenilor lui stricți. Skade ar fi putut să suprapună peste realitatea aceea ceva ales de ea, dar se temea că atunci ar fi putut scăpa o nuanță sau un detaliu.

Era mai bine să joace jocul în conformitate cu regulile Lupului, chiar dacă nu simțea că avea control asupra situației. Skade știa prea bine că era o situație periculoasă de tipul „sabie cu două tăișuri". Ea n-ar fi avut încredere în nimic din ce i-ar fi spus Lupul, însă Galiana era de asemenea acolo, cumva. Iar Galiana aflase multe ce puteau fi încă utile pentru Cuibul-Mamă. Șmecheria era să-l deosebească pe Lup de gazda sa și acela era motivul pentru care Skade trebuia să fie atât de acordată la nuanțele mediului. Nu putea să știe când ieșea la suprafață Galiana, fie și numai pentru o clipită.

Sunt aici. Tu unde ești?

Vuietul talazurilor se înteți. Vântul îi trase peste față o perdea de păr. Se simțea nesigură, înconjurată de atâtea muchii tăioase. Apoi, fără niciun avertisment, pâcla se deschise înaintea ei și o

siluetă cenușie precum ceața i se materializă la periferia câmpului vizual. Nu era decât o sugestie de formă umană; nu existau absolut niciun fel de detalii, iar pâcla se îndesea și se rarefia întruna în jurul ei. Putea la fel de bine să fi fost ciotul măcinat de vreme al unui copac. Însă Skade îi percepu prezența și prezența aceea era familiară. Dinspre siluetă se proiecta o inteligență înspăimântător de glacială, ca raza îngustă și iscoditoare a unui reflector. Era inteligență fără conștiință; gândire fără emoții sau orice simț al sinelui. Skade percepea doar analiză și deducție.

Mugetul îndepărtat al oceanului formă cuvinte.

– Ce mai vrei acum de la mine?

Același lucru...

– Folosește-ți vocea.

Ea se supuse fără comentarii.

– Același lucru pe care l-am vrut întotdeauna: sfaturi.

– Unde suntem acum? întrebă fluxul.

– Am crezut că tu decizi.

– Nu la asta m-am referit. Unde se află corpul ei?

– La bordul unei nave, răspunse Skade. În spațiul interstelar, la jumătatea drumului dintre Epsilon Eridani și Delta Pavonis.

Se întrebă cum izbutise Lupul să-și dea seama că nu se mai găseau în Cuibul-Mamă. Poate că fusese pur și simplu o presupunere norocoasă, își spuse fără multă convingere.

– De ce?

– Știi bine de ce. Armele sunt pe orbita Resurgamului. Trebuie să le recuperăm înainte de sosirea mașinilor.

Pentru o clipă silueta deveni mai clară. Pentru o secundă se întrezări o urmă de bot, ochi canini întunecați și o scânteiere lupească dinspre incisivi oțeliți.

– Trebuie să știi că sentimentele mele față de o asemenea misiune sunt contradictorii.

Skade își strânse pe ea rochia și mai mult.

– De ce?

– Știi deja motivul. Pentru că entitatea din care eu sunt o parte ar fi deranjată de utilizarea acelor arme.

– Nu vreau o dezbatere, zise Skade, ci doar asistență. Ai două alegeri, Lupule. Să lași armele să cadă în mâinile altcuiva – asupra căreia nu ai deloc influență –, ori să mă ajuți *pe mine* să le recuperez. Logica este clară, da? Dacă armele vor ajunge în posesia unei facțiuni umane, cu certitudine e de preferat să fie una pe care s-o cunoști, una în care să te fi infiltrat deja.

Deasupra cerul deveni mai puțin opac. Soare argintiu pătrundea prin coronamentul verde-deschis. Lumina scânteia pe muchiile ce uneau între ele bolovanii și ochiurile de apă, trasând o configurație ce-i reamintea lui Skade de căile sinaptice dezvăluite în urma unei secționări transversale prin creier. Apoi ceața se închise din nou și ea se simți mai înfrigurată decât înainte, mai înfrigurată și mai vulnerabilă.

– Așadar, care este problema?

– Înapoia mea se află o navă. Mă urmărește încă de când am părăsit spațiul Yellowstone. Noi avem mașinării de suprimare a inerției. Masa noastră inerțială este în clipa aceasta de douăzeci și cinci la sută. Totuși, cealaltă navă continuă să mențină distanța dintre noi, ca și cum ar avea aceeași tehnologie la bord.

– Cine operează nava aceea?

– Clavain, răspunse ea și privi cu interes reacția Lupului. Mai precis, sunt destul de sigură că el trebuie să fie. Încercam să-l readuc în Cuibul-Mamă după ce dezertase. Mi-a scăpat în spațiul Yellowstone. A izbutit să pună mâna pe altă navă, pe care a furat-o de la Ultranauți. Nu știu însă de unde are tehnologia.

Lupul păru tulburat. Apăru și dispăru din pâcle, iar forma i se contorsionă cu fiecare clipită de claritate.

– Ai încercat să-l ucizi?

– Da, însă n-am izbutit – este foarte tenace. Și nici n-a fost descurajat, ceea ce era următoarea mea speranță.

– Ăsta-i Clavain.

Skade se întrebă dacă răspunsul i-l dăduse Lupul sau Galiana ori poate o fuziune incomprehensibilă a celor doi.

– Și ce sugerează prețiosul tău Consiliu al Nopții? urmă Lupul.

– Să forțez și mai mult mașinăria.

Lupul dispăru, apoi reapăru.

– Și dacă, pas cu pas, Clavain continuă să te imite? Te-ai gândit ce ai putea face atunci?

– Nu fi absurd.

– Skade, frica trebuie înfruntată. Inimaginabilul trebuie examinat. Există o cale prin care să te desprinzi de Clavain, însă numai dacă ai curajul să recurgi la ea.

– N-o voi face. Nu știu *cum* s-o fac.

Skade se simți amețită, pe punctul de a se prăbuși de pe platforma netedă de piatră; muchiile din jur păreau destul de ascuțite pentru a-i tăia pielea.

– Noi nu știm nimic despre felul cum operează mașina în regimul acela.

– Poți să înveți, îi spuse Lupul pe un ton de tachinare. Exordiumul îți va arăta ce trebuie să faci, nu?

– Cu cât o tehnologie este mai exotică, cu atât este mai dificil să interpretezi mesajele ce o descriu.

– Te-aș putea ajuta eu.

Skade mijì ochii.

– Să mă ajuți?

– În Exordium. Skade, mințile noastre sunt cuplate acum. Nu există niciun motiv pentru care n-am putea trece la faza următoare a experimentului. Mintea mea poate filtra și procesa informațiile de la Exordium. Cu indiciile pe care le vom primi, ți-aș putea arăta exact ce trebuie să faci pentru tranziția de stare-patru.

– Așa simplu va fi? Mă vei ajuta pur și simplu ca să te asiguri că eu pun mâna pe arme?

– Bineînțeles.

Pentru o clipă vocea Lupului deveni jucăușă și incisivii sclipiră din nou.

– Dar, desigur, n-am fi doar tu și cu mine.

– Poftim?

– Adu-o pe Felka.

– Nu.

– Adu-o pe Felka, altfel nu te voi ajuta.

Skade dădu să se opună, știind cât de zadarnic ar fi fost, știind că într-un final nu avea alternativă decât să facă ce dorea Lupul. Pâclele se îndesiseră iarăși. Cercetarea analitică a minții Lupului încetă brusc, ca o lanternă care fusese stinsă. Skade rămase singură. Tremură în frig și auzi geamătul prelung și lent al oceanului îndepărtat.

– Nu...

Ceața se apropie și mai mult. Înghiți bolovanul de sub tălpile ei, după care, prin aceeași mutație perceptuală, ea reveni în temnița din metal a armurii de la bordul *Mătrăgunei*. Gravitația era o apăsare oprimantă. Skade plimbă un deget de oțel pe curba din aliaj a șoldului, amintindu-și cum simțise pielea, amintindu-și senzația de frig și textura poroasă a rocii de sub picioare. Simți tumultul unor sentimente nedorite: pierdere, regret, oroare, memoria dureroasă a întregului. Trebuiau să întreprindă însă acțiuni ce depășeau astfel de griji. Alungă emoțiile, păstrând doar un vag reziduu de furie.

El avea s-o ajute în zilele următoare.

CAPITOLUL 27

În rarele ocazii când făcea orice fel de deplasare prin navă, Clavain se mișca prin *Lumina Zodiacală* într-un exoschelet de susținere, învinețit și julit constant de punctele de presiune ale cadrului său. Ajunseseră acum la 5 *g* și accelerau în perfectă sincronizare cu *Mătrăguna*, care se afla la numai trei zile-lumină în fața lor. De fiecare dată când Skade crescuse accelerația, Clavain o convinsese pe Sukhoi să o crească pe a lor la o valoare încă și mai mare, iar femeia se conformase, deși nu fără obiecții. După mai puțin de o săptămână de timp subiectiv la bordul navei, o vedeau pe Skade răspunzând prin altă creștere. Tiparul era evident: nici chiar Skade nu dorea să forțeze mașinăria mai mult decât era absolut necesar.

Pauline Sukhoi nu folosea niciun exoschelet; când se întâlnea cu Clavain, se găsea într-o cușetă de călătorie automulantă, în care zăcea aproape orizontal, pe spate, căznindu-se să respire între două propoziții. Ca multe alte obiecte din navă, cușeta avea aspectul grosolan al unei improvizații sudate laolaltă din diverse componente. Unitățile de fabricație funcționau non-stop pentru a produce arme, echipamente de luptă, sarcofage de refrisomn și piese de rezervă; orice altceva trebuia înjghebat în atelierele mai puțin sofisticate.

– Deci? întrebă Sukhoi; accelerația îi accentua aspectul spectral, deoarece trăgea pielea adânc în interiorul găvanelor ochilor.

– Am nevoie de 7 *g*, zise Clavain. În caz minim, de 6,5 *g*. Poți să-mi dai?

– Ți-am dat tot ce am putut.

– Nu este tocmai răspunsul pe care-l doream.

Femeia afișă o diagramă pe un perete, linii roșii, precise, pe fundalul metalului brun, corodat. Era o secțiune transversală prin navă, cu un cerc suprapus peste partea de mijloc și pupă, unde fuzelajul era cel mai larg și unde erau atașate motoarele.

– Vezi asta? zise Sukhoi sporind culoarea cercului. În clipa de față, bula de inerție suprimată ne înghite majoritatea lungimii, ceea ce este îndeajuns pentru a ne reduce masa la o cincime din valoarea ei reală. Noi însă continuăm să simțim forța integrală a celor 5 *g* aici, în partea din față a navei.

Arătă conul mic al fuzelajului care ieșea prin partea frontală a bulei.

Clavain aprobă din cap.

– Câmpul este atât de slab aici, încât ai avea nevoie de niște detectori foarte sofisticați ca să-l poți măsura.

– Exact! Corpurile noastre și materialul navei din jur continuă să aibă masa inerțială la valoare aproape nominală. Podeaua navei ne împinge cu 5 *g*, așa că noi simțim 5 *g* de forță. Dar asta numai din cauză că ne găsim în exteriorul bulei.

– Ce vrei să spui?

– Privește! spuse Sukhoi și modifică reprezentarea, crescând cercul până cuprinse întregul volum al navei stelare. Geometria câmpului este complexă, Clavain, și depinde în mod complicat de gradul de suprimare a inerției. La 5 *g*, putem feri toată porțiunea locuită a navei de efectele majore ale mașinăriei. Dar la 6... nu mai merge. Vom intra în bulă.

– Dar suntem deja efectiv în interiorul ei.

– Da, însă nu atât de mult încât să simțim ceva. La 6 *g* însă efectele câmpului vor trece peste pragul detectabilității fiziologice. Ba încă în mod brusc: nu este un efect liniar. Vom trece de la perceperea unei apăsări de 5 *g*, la numai 1 *g*.

Clavain își ajustă poziția, străduindu-se să găsească o postură care să ușureze unul sau mai multe puncte de presiune.

– Asta nu sună chiar așa rău.

– În același timp însă, zise Sukhoi, vom simți că masa inerțială ni s-a redus la numai o cincime. Fiecare părticică din corpurile noastre, toți mușchii, toate organele, toate oasele, toate fluidele au evoluat în condiții normale de inerție. Totul se va schimba acum, până și vâscozitatea sângelui.

Femeia își orientă cușeta spre el și-și trase răsuflarea, apoi continuă:

– Eu am văzut ce se întâmplă cu oameni care cad în câmpuri de suprimare extremă a inerției. În mod frecvent, ei mor. Inimile încetează să le mai bată așa cum trebuie. Li se pot întâmpla de asemenea și alte lucruri, mai ales dacă câmpul nu-i stabil...

Cu un efort vizibil, îl privi în ochi și adăugă:

– Iar câmpul nu va fi stabil, te asigur.

– Cu toate acestea, îl doresc, zise Clavain. Mașinăriile de rutină continuă să funcționeze normal? Sarcofagele de refrisomn, chestiile de felul ăsta?

– Nu pot să fac nicio promisiune, dar...

El surâse.

– Atunci asta vom face. Înghețăm soldații lui Scorpio, sau cât de mulți putem dintre ei, în sarcofagele noi. Pe cei pe care nu-i putem îngheța, sau de care am putea avea nevoie pentru consiliere, îi putem conecta la sisteme de susținere biotică, care să le mențină ritmul respiratoriu și cardiac la valorile corespunzătoare. Asta va merge, așa-i?

– Repet, nu pot să fac nicio promisiune.

– 6 g, Sukhoi. Doar atâta îți cer. Poți s-o faci, da?

– Pot. Și o voi face, dacă insiști. Dar nu uita: vidul cuantic este un cuib de șerpi...

– Da, iar noi îl zgândărim cu un băț foarte ascuțit.

Sukhoi îl așteptă să termine.

– Nu, asta a fost înainte. La 6 g, suntem noi înșine în cuibul de șerpi.

Bărbatul o lăsă să aibă ultimul cuvânt, după care bătu ușor cu palma pe carcasa din fier a cușetei de zbor.

– Tu fă-o, Pauline! Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința analogiilor.

Ea întoarse cușeta și porni către ascensorul care avea s-o transporte în partea de jos a navei. Clavain se uită după ea, făcând o grimasă înaintea semnalului altui punct de presiune.

Transmisia sosi ceva mai târziu. Clavain o analiză, căutând atacuri informaționale ascunse, însă era curată.

Provenea de la Skade, personal. Bărbatul accesă transmisia în propria lui cabină, bucurându-se de un scurt respiro de la accelerația înaltă. Specialiștii lui Sukhoi trebuiau să se deplaseze peste mașinăria lor inerțială și nu le plăcea s-o facă în timp ce sistemele erau funcționale. Clavain sorbi ceai și privi derularea înregistrării.

Capul și umerii lui Skade apărură într-un volum ovoidal de proiecție, încețoșat pe periferie. Clavain își aminti că o văzuse așa ultima dată pe când el se îndrepta spre Yellowstone. Atunci bănuise că postura rigidă a femeii era o funcție a formatului mesajului, dar acum, când văzu aceeași imagine, începu să aibă îndoieli. Capul îi era imobil în timp ce vorbea, ca și cum ar fi fost prins în genul de cadre utilizate de chirurgi când efectuau operații precise pe creier. Gâtul îi dispărea într-o armură absurdă, negru-strălucitor, provenită parcă din Evul Mediu. În plus, Skade însăși avea ceva straniu în ea, deși nu putea defini ce anume era.

– Clavain, spuse ea, te rog să fii amabil și să urmărești în totalitate transmisiunea asta și să te gândești cu atenție la ce-ți voi propune. Nu fac oferta asta cu inimă ușoară și n-o voi face de două ori.

El așteptă să continue.

– Te-ai dovedit greu de ucis, zise Skade. Toate încercările mele au eșuat până acum și nu există nicio certitudine că voi reuși cu alte tentative viitoare. Asta nu înseamnă totuși că mă aștept să trăiești. Te-ai mai uitat în ultima vreme în urmă? A fost o întrebare retorică – sunt sigură că te-ai uitat. În ciuda capacităților tale limitate de detecție, trebuie să fii conștient de faptul că acolo există mai multe nave. Mai ții minte grupul operativ pe care ar fi trebuit să-l conduci? Maestrul Lucrărilor a terminat navele acelea. Trei dintre ele se apropie de tine din spate. Sunt mai bine înarmate ca *Mătrăguna*, au arme electromagnetice relativiste de calibru greu, bosere navă-navă și

baterii de grasere, ca să nu mai amintesc de rachetele cu rază mare de acțiune. Și au o țintă strălucitoare pe care s-o ochească.

Clavain știa de existența navelor acelea, deși apăreau doar la limita extremă a detectoarelor sale. Începuse să se folosească de velele solare ale lui Skade în propriul său avantaj, ațintindu-și laserele optice asupra lor când treceau pe lângă el în beznă și dirijându-le în calea urmăritorilor. Probabilitățile de coliziune rămâneau mici, iar cei din spate puteau desfășura desigur defensive anti-vele similare celor inventate de el, totuși fusese îndeajuns pentru a o sili pe Skade să abandoneze producerea lor.

– Știu, murmură el acum.

Skade continuă:

– Sunt totuși dispusă să facem un târg. Tu nu vrei să mori, iar eu nu țin neapărat să te ucid. Să fiu sinceră, există alte probleme către care va trebui în curând să-mi dedic energiile.

– Fermecător, comentă bărbatul și sorbi din ceai.

– Așa că te voi lăsa să trăiești. Și, chiar mai important, ți-o voi înapoia pe Felka.

Clavain lăsă ceașca din mână.

– Este foarte bolnavă și se retrage în vise despre Zid. În prezent nu face altceva decât să se înconjoare cu structuri circulare, jocuri complexe care-i solicită atenția totală, oră după oră. Sunt surogate ale Zidului. A abandonat somnul, ca o adevărată Agregată. Sunt realmente îngrijorată pentru ea. Tu și Galiana v-ați străduit din răsputeri s-o faceți mai umană... și totuși văd cum strădaniile acelea se fărâmă zi după zi, tot așa cum Marele Zid s-a fărâmat pe Marte.

Chipul lui Skade formă un zâmbet rigid și trist.

– Acum ea nu mai recunoaște deloc oamenii, adăugă ea. Nu mai manifestă niciun interes, cu excepția setului ei de obsesii, tot mai îngust. Nici măcar de tine nu mai întreabă.

– Dacă i-ai făcut vreun rău..., se auzi Clavain rostind.

Însă Skade își continua mesajul.

– Poate însă că mai este timp să acționezi în vreun fel, să repari câte ceva din vătămări, dacă nu chiar pe toate. Alegerea îți aparține. Diferența actuală dintre vitezele noastre este suficient de mică pentru

a face posibil un transfer. Dacă abandonezi cursul meu și nu mai dai niciun semn că ai reveni la el, ți-o voi trimite pe Felka la bordul unei corvete – trimisă în spațiul adânc, bineînțeles.

– Skade...

– Aștept un răspuns imediat din partea ta. O transmisiune personală ar fi minunată, dar, dacă nu vrei s-o faci, mă voi aștepta să văd o schimbare a vectorului tău de accelerare.

Skade oftă și în clipa aceea Clavain înțelese ce-l tulburase la ea din clipa începerii transmisiunii. Faptul că nu respira, că nu se oprise niciodată pentru a trage aer în piept.

– Un ultim lucru. Îți voi acorda o marjă generoasă de eroare înainte de a decide că mi-ai respins oferta. Însă când marja aceea se va sfârși, eu tot o voi îmbarca pe Felka într-o corvetă. Diferența va fi că nu-ți voi ușura misiunea găsirii ei. Ar fi bine să te gândești la asta. Felka, complet singură, între stele, departe de orice tovărășie. Poate că nu va înțelege ce s-a întâmplat. Pe de altă parte, este foarte posibil să înțeleagă.

Skade făcu o pauză scurtă, după care adăugă:

– Cred că tu ești mai capabil ca oricine să știi asta. La urma urmelor, este fiica ta. Întrebarea este cât de mult înseamnă ea de fapt pentru tine?

Transmisiunea lui Skade se încheie.

Remontoire era conștient. Zâmbi tăcut, amuzat, când Clavain intră în cabina care-i servea atât ca locuință, cât și ca temniță. Nu se putea spune că ar fi arătat scânteietor de bine – așa ceva n-ar fi fost posibil niciodată –, totuși nu arăta nici ca un ins care fusese recent înghețat, iar anterior fusese, cel puțin teoretic, decedat.

– M-am întrebat de ce m-ai vizita, spuse el cu o voioșie care lui Clavain i se păru dezarmantă.

Stătea întins pe spate, cu capul pe o pernă, mâinile încrucișate pe piept, dar din toate punctele de vedere părea calm și relaxat.

Exoscheletul lui Clavain îl aduse într-o poziție șezând, mutând apăsarea de pe o serie de puncte dureroase pe alta.

– Mă tem că lucrurile au fost un pic cam dificile, zise Clavain, dar mă bucur să văd că ești întreg. Până acum n-a fost recomandabil să te dezgheț am.

– Înțeleg, rosti Remontoire și flutură nepăsător dintr-o mână. Nu poate...

– Așteaptă.

Clavain îl privi pe vechiul lui prieten, observând măruntele schimbări ale aspectului său facial, care fuseseră necesare pentru ca Remontoire să poată acționa ca agent în societatea Yellowstone. Clavain se obișnuise să-l vadă complet spân, ca un manechin neterminat.

– Ce să aștept?

– Rem, există anumite reguli pe care trebuie să le cunoști. Nu poți să părăsești cabina aceasta, așa că te rog să nu mă pui într-o situație neplăcută, încercând s-o faci.

Remontoire strânse din umeri, de parcă n-ar fi fost ceva important.

– Nici nu m-aș fi gândit la asta. Altceva?

– Nu poți să comunici cu niciun sistem dinafara acestei cabine, atât timp cât vei fi aici. Așa că, din nou, te rog să nu încerci s-o faci.

– Și cum ai putea tu să știi dacă am încercat?

– Crede-mă, aș ști.

– Bine. Altceva?

– Deocamdată nu știu dacă mă pot încrede în tine. De aceea există aceste precauții, ca și ezitarea mea generală de a te fi dezgheț at mai devreme.

– Înțeleg perfect.

– N-am terminat. Rem, doresc din tot sufletul să am încredere în tine, dar nu sunt sigur că pot. Și nu-mi pot îngădui să risc succesul acestei misiuni.

Remontoire dădu să vorbească, dar Clavain ridică un deget și continuă:

– De aceea nu-mi voi asuma niciun risc. Absolut niciunul. Dacă vei face ceva, indiferent cât de banal în aparență, dar despre care eu voi crede că ar putea fi în detrimentul misiunii, te voi ucide.

Fără „dacă", fără „dar". Fără niciun fel de judecată sau proces. Acum suntem departe de Convenția Ferrisville și de Cuibul-Mamă.

– Am înțeles că ne aflăm într-o navă, zise Remontoire. Și că accelerăm foarte, foarte intens. Am vrut să caut un obiect pe care să-l las să cadă pe podea, ca să-mi dau seama exact de rata accelerației, dar ai făcut o treabă foarte bună în a nu-mi lăsa nimic la îndemână. Cu toate acestea, pot estima. Cât avem în prezent – 4,5 *g*?

– 5 *g*, răspunse Clavain. Iar în curând vom trece la 6 și mai sus.

– Cabina asta nu-mi amintește de nimic de la bordul *Mătrăgunei*. Ai capturat altă luminălucă? Nu cred că a fost ușor.

– Am beneficiat de unele ajutoare.

– Și rata asta a accelerației? Cum ai reușit s-o atingi fără cutia cu șmecherii a lui Skade?

– Skade n-a creat tehnologia de la zero. A furat-o, sau a furat destule componente pentru a deduce restul, însă n-a fost singura care să aibă acces la ea. Am cunoscut pe cineva care exploatase același filon.

– Și persoana respectivă se află la bordul acestei nave?

– Nu – ne-a lăsat pe cont propriu. Este nava mea, Rem.

Clavain ridică un braț încastrat în suporți și lovi ușor cu palma în peretele metalic grosolan al celulei lui Remontoire, apoi adăugă:

– Se numește *Lumina Zodiacală* și transportă o mică armată. Skade se află în fața noastră, însă nu-i voi îngădui să pună mâna pe armele acelea fără luptă.

– Aha, Skade, încuviință Remontoire zâmbind.

– Te amuză ceva?

– A luat legătura cu tine?

– Pot spune că da, într-un anume fel. De aceea te-am trezit. Ce vrei să spui?

– A precizat ce...

Remontoire nu-și termină fraza și Clavain înțelese că-l urmărise cu foarte multă atenție.

– Este clar că nu, adăugă Remontoire.

– Poftim?

– Clavain, ea a fost în pragul morții, când tu ai fugit de pe cometa unde ne-am întâlnit cu Maestrul Lucrărilor.

– În mod clar și-a revenit.

– Asta depinde foarte mult, făcu Remontoire care, o dată în plus, nu-și duse ideea până la capăt. Aici nu este vorba despre Skade, așa-i? Îți citesc în ochi privirea aceea paternă de îngrijorare.

Dintr-o mișcare fluidă, Remontoire își trecu picioarele peste marginea patului, stând destul de normal în capul oaselor, ca și cum lui nu i s-ar fi aplicat accelerația de 5 g. Doar o venă micuță care-i pulsa pe tâmplă trăda tensiunea căreia îi era supus.

– Dă-mi voie să ghicesc, urmă el. Skade o are pe Felka, așa-i?

Clavain nu replică nimic, ci-l aștepta să continue.

– Eu am încercat să o conving pe Felka să vină cu mine și cu hiperporcul, spuse Remontoire, dar Skade n-a vrut. A zis că Felka era mai utilă pentru ea ca monedă de schimb. Mi-a fost imposibil s-o fac să se răzgândească. Dacă aș fi argumentat prea insistent, nu mi-ar mai fi îngăduit să plec după tine.

– Ai plecat după mine ca să mă ucizi.

– Am plecat ca să te opresc. Intenția mea a fost să te conving să te întorci cu mine la Cuibul-Mamă. Bineînțeles că te-aș fi ucis dacă se ajungea la așa ceva, dar exact același lucru l-ai fi făcut și tu, dacă ar fi fost ceva în care să crezi suficient de mult.

Remontoire făcu o pauză, apoi zise:

– Am crezut că te voi putea convinge. Nimeni altul nu ți-ar fi acordat nicio ocazie în privința asta.

– O să vorbim mai târziu despre asta. Acum Felka este cea care contează.

Între cei doi bărbați se lăsă o tăcere apăsătoare. Clavain își aranjă poziția, decis ca Remontoire să nu vadă cât de inconfortabil se simțea.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Remontoire.

– Skade s-a oferit să mi-o trimită pe Felka, dacă voi abandona urmărirea. O va lăsa într-o navetă în urma *Mătrăgunei*. La

accelerație maximă, poate să comute într-un sistem de referință inerțial la care noi să putem ajunge cu una dintre navetele noastre.

Remontoire încuviință din cap. Clavain își simți prietenul gândind profund, analizând permutări și posibilități.

– Și dacă refuzi?

– Tot o va evacua pe Felka din navă, dar nu ne va ușura sarcina găsirii ei. În cazul cel mai bun, va trebui să abandonez urmărirea pentru o recuperare în siguranță. În cazul cel mai rău, n-o voi găsi niciodată. Ne aflăm în spațiul interstelar, Rem, un pustiu al dracului de vast. Întrucât flama lui Skade este în fața noastră, iar flama noastră este în spate, acoperirea noastră senzorială are niște pete oarbe gigantice.

Urmă altă tăcere prelungă, cu Remontoire căzut pe gânduri. Bărbatul se întinse înapoi pe pat, ajutându-și fluxul de sânge spre creier.

– Nu poți să ai încredere în Skade, rosti el. Ea n-ar trebui să te convingă de sinceritatea ei, deoarece nu crede că vei face vreodată ceva ce-i trebuie sau ceva ce i-ar putea face rău. Acesta nu este un joc cu doi prizonieri, așa cum te-au învățat pe Deimos.

– Probabil că am speriat-o, zise Clavain. Nu se aștepta s-o ajungem din urmă cu atâta ușurință.

– Și așa însă...

Pentru câteva minute bune, Remontoire păru că era pe punctul de a-și termina ideea.

– Acum înțelegi de ce te-am trezit.

– Da, cred că da. Lotul Șapte a fost într-o situație similară cu Skade, când a fost urmărit de Irravel Veda, care încerca să-și recapete pasagerii.

– Șapte te-a determinat să-l slujești. Ai fost silit să-i dai sfaturi, tactici pe care să le poată utiliza împotriva lui Irravel.

– Clavain, situația de acum este complet diferită.

– Pentru mine există destule similitudini. Clavain îi comandă exoscheletului să-l ridice în picioare. Uite care-i treaba, Rem. Skade va aștepta de la mine un răspuns în următoarele zile. Tu

mă vei ajuta să aleg răspunsul acela. În mod ideal, aș dori s-o recuperez pe Felka fără să pierd obiectivul din vedere.

– M-ai dezgheţat aşadar din disperare? Cum se zice – mai bine răul pe care-l cunoşti, nu?

– Rem, tu eşti prietenul meu cel mai vechi şi cel mai apropiat. Atât doar că nu ştiu dacă mai pot avea încredere în tine.

– Iar dacă sfatul pe care ţi-l voi da va fi bun...?

– Cred că asta m-ar putea aduce într-o stare de spirit mai încrezătoare. Clavain se sili să zâmbească. Bineînţeles, în privinţa asta voi ţine seama şi de sfatul Felkăi.

– Şi dacă vom da greş?

Clavain nu răspunse. Se întoarse şi ieşi din cabină.

Patru navete mici se arcuiră din *Lumina Zodiacală*, fiecare spre altă jumătate de emisferă a peisajului stelar distorsionat relativist. Jeturile lor de evacuare scânteiară în volbura produsă de flamele principale ale *Luminii*. Traiectoriile erau dureros de frumoase, desprinzându-se din nava-mamă aidoma braţelor curbate ale unui candelabru.

Dacă nu ar fi decât o acţiune dintr-un război, gândi Clavain, *atunci aproape că ar fi ceva de care să fii mândru...*

Le privea plecarea dintr-o cupolă pentru observare, situată lângă prova navei, simţind obligaţia de a aştepta până când le pierdea complet din vedere. La bordul fiecărei navete se afla un membru însemnat al echipajului, plus o cantitate de combustibil pe care ar fi preferat să n-o fi cheltuit înainte de a ajunge la Resurgam. Dacă totul mergea bine, Clavain avea să recapete toate cele patru navete şi echipajele lor, dar nu şi majoritatea combustibilului. Exista doar o marjă minusculă de eroare, îndeajuns ca o navetă să poată aduce înapoi o încărcătură egală cu masa unui om, pe lângă pilotul ei.

Clavain spera că acţiona corect în privinţa asta.

Se spunea că luarea deciziilor dure era un proces care devenea mai uşor prin repetare, ca orice activitate dificilă. Poate că afirmaţia aceea conţinea o brumă de adevăr, dar dacă aşa stăteau lucrurile, Clavain constatase că, în mod clar, nu se aplica în propriul lui caz. În ultima vreme, el luase nişte decizii extraordinar de dificile şi

fiecare fusese, în felul ei specific, mai grea decât cea anterioară. Așa stăteau lucrurile și în cazul Felkăi.

Asta nu însemna că n-o dorea pe Felka înapoi, dacă ar fi existat vreo cale posibilă. Dar Skade știa foarte bine cât de mult dorea și el armele. Și mai știa de asemenea că nu se putea târgui în sensul uzual cu Clavain, fiindcă el nu voia armele pentru profit personal. Însă în cazul Felkăi, ea deținea instrumentul perfect pentru negociere – știa că între cei doi exista o legătură specială, veche încă de pe Marte. Oare Felka era cu adevărat fiica lui? Bărbatul n-o știa, nici chiar acum. Se convinsese că era posibil, iar ea îi spusese că așa stăteau lucrurile... dar asta se întâmplase posibil sub constrângere, când ea încercase să-l convingă să nu dezerteze. Așa că recunoașterea aceea slujise mai degrabă doar la a-i submina lent certitudinile lui Clavain. El nu avea s-o știe cu siguranță până nu avea să fie din nou în prezența ei și o putea întreba așa cum se cuvenea.

Și oare ar fi contat într-adevăr? Valoarea ei ca ființă omenească nu avea nicio legătură cu vreo ipotetică conexiune genetică cu el. Chiar dacă era fiica lui, Clavain nu știuse asta, sau nici măcar n-o suspectase decât la mult timp după ce o salvase de pe Marte. Și totuși ceva îl determinase să revină în cuibul Galianei, asumându-și un risc important, deoarece simțise nevoia s-o salveze. Galiana îi spusese că era inutil, că ea nu era o ființă umană înzestrată cu rațiune în oricare dintre sensurile pe care le recunoștea el, ci doar o legumă lipsită de minte, dar procesatoare de informații.

Iar Clavain îi dovedise că se înșela. Fusese probabil singura dată în viața lui când îi făcuse asta Galianei.

Și cu toate acestea nu conta. Aici era vorba despre natura umană, gândi Clavain, nu despre legături de sânge sau loialitate. Dacă el uita asta, atunci o putea la fel de bine lăsa pe Skade să ia armele. Și putea la fel de bine să dezerteze înapoi la păianjeni și să lase restul rasei omenești să-și vadă de soartă. Iar dacă tot dădea greș în eșuarea recuperării armelor, ce utilitate ar fi avut un singur gest uman, indiferent cât de bine intenționat?

Cele patru navete dispărură. Clavain speră și se rugă să fi luat decizia corectă.

O mașină guvernamentală cu capota bombată precum carapacea unui gândăcel șuieră pe străzile Cuvierului. Plouase din nou, dar norii se împrăștiaseră. Planeta dezintegrată era acum clar vizibilă pe durata multor ore de seară. Norul de materie eliberată semăna cu o creatură dantelată și cu multe membre. Strălucea roșu, ocru și verde-palid, iar ocazional licărea de furtuni electrice lente, pulsând precum ritualul dinaintea împerecherii unui animal neclasificat din adâncurile oceanului. Umbre perfect conturate și focare simetrice strălucitoare marcau locurile din interiorul norului în care se materializau mașini Inhibitoare, agregându-se și solidificându-se. Fusese o vreme când era posibil să te gândești că ceea ce se petrecuse cu planeta era un eveniment rar, însă perfect natural. Acum nu mai exista confortul acela.

Thorn văzuse felul cum trataseră fenomenul cei din Cuvier: în mare parte, îl ignoraseră. Când obiectul se afla pe cer, ei mergeau pe străzi cu ochii în pământ, fără să-l privească. Nici chiar când realitatea existenței lui nu putea fi ignorată, se uitau rareori direct într-acolo sau se refereau la el în termenii cei mai indirecți. Era ca și cum printr-un act masiv de negare colectivă l-ar fi putut determina să dispară, un augur pe care oamenii deciseseră să-l respingă.

Thorn stătea pe unul dintre cele două locuri din partea din spate a mașinii, înapoia partiției șoferului. În spătarul scaunului șoferului era încastrat un ecran TV mic care pâlpâia. Lumină albastră trecea peste fața lui Thorn care urmărea imagini filmate departe de oraș. Materialul video era neclar și tremurat, filmat în mod evident din mână, fără stabilizator, dar arăta tot ce trebuia. Prima dintre cele două navete era tot pe sol – camera panoramă peste ea, zăbovind asupra juxtapoziției suprareale dintre vehiculul aerodinamic și peisajul stâncos și haotic –, însă a doua era în văzduh și cobora de pe orbită. Naveta făcuse deja câteva călătorii până imediat deasupra atmosferei Resurgamului, unde orbita vehiculul intrasistem, mult mai mare. Obiectivul camerei de filmare zvâcni acum în sus, prinzând naveta care cobora spre locul de asolizare, unde descinse pe un tripod de flăcări.

– Poate fi un fals, rosti Thorn încetișor. Știu că nu-i așa, dar asta vor crede oamenii.

Khouri stătea lângă el, îmbrăcată ca Vuilleumier.

– Poți falsifica orice, zise ea, dacă te străduiești, dar nu-i chiar așa ușor ca înainte, fiindcă acum totul este stocat pe medii analogice. Nu sunt sigură nici chiar că un întreg departament guvernamental ar putea produce ceva destul de convingător.

– Oamenii vor fi totuși suspicioși.

Camera panoramă peste oamenii puțini și cu priviri nervoase de pe sol. La trei sute de metri de navetă se găsea o tabără mică, însă corturile prăfuite erau greu de deosebit de niște bolovani. Oamenii arătau ca refugiați de pe orice planetă, din orice secol. Sosiseră de la depărtări de mii de kilometri, convergând aici dintr-o mulțime de așezări. Îi costase mult, iar aproximativ o zecime dintre ei nu mai terminase călătoria. Aduseseră destule bunuri pentru a putea străbate drumul pe jos, dar în același timp știau – dacă rețeaua de informații clandestină era eficientă în diseminarea de informații – că nu aveau voie să ia la bordul navetei decât hainele de pe ei. Lângă tabără se găsea o groapă, în care bunurile erau aruncate înainte ca fiecare grup să se îmbarce în navetă. Acelea erau proprietăți care fuseseră prețuite până în ultima clipă, deși ar fi fost logic să le lase acasă înainte de a începe călătoria dificilă pe suprafața Resurgamului. Erau fotografii și jucării pentru copii, și toate aveau să fie îngropate, relicve umane ce se adăugau depozitului vechi de un milion de ani de artefacte amarantine care încă mai existau pe planetă.

– Am avut grijă în privința asta, zise Khouri. Unii dintre cei ajunși aici au revenit în centrele majore de populație. A fost desigur necesară o muncă de convingere ca să-i determinăm să se întoarcă după ce merseseră atâta cale, dar...

– Cum ați izbutit?

Automobilul făcu un viraj lung și cauciucurile fâșâiră apăsat. Clădirile cubice din districtul Casei Inchiziției apărură în depărtare, cenușii și cu laturi verticale aspre aidoma unor stânci de granit. Thorn le privi neliniștit.

– Li s-a spus că la întoarcere vor avea dreptul să ia cu ei în navă câteva obiecte personale.

– Cu alte cuvinte, i-ați mituit. Bărbatul dădu din cap, întrebându-se dacă putea exista vreo faptă bună măreață care să fie complet nepătată de corupție, indiferent de utilitatea scopului pe care-l slujea corupția aceea. Bănuiesc totuși că trebuia să purtați cumva vorba înapoi. Câți sunt acum?

Khouri avea cifrele pregătite.

– La ultima numărătoare, pe orbită erau o mie cinci sute de oameni. Câteva sute mai sunt încă pe sol. Când se vor aduna cinci sute, vom face următorul drum de pe planetă, apoi nava de transfer va fi plină, gata să-i transporte la *Nostalgia*.

– Sunt niște oameni bravi, zise Thorn. Sau foarte, foarte naivi. Nu știu care dintre adjectivele astea li se potrivește mai bine.

– Bravi, fără doar și poate. Și, în același timp, speriați. Dar nu pot fi învinuiți pentru așa ceva.

Erau bravi, într-adevăr. Călătoriseră până la navete, bazându-se doar pe dovezi extrem de vagi ale existenței lor. După arestarea lui Thorn, zvonurile abundaseră în rândurile mișcării de exod. Guvernul continuase să emită dezmințiri, atent formulate, astfel încât să dezvolte în mintea oamenilor ideea că era posibil ca navetele lui Thorn să fie reale. Cei care reușiseră să ajungă la navete o făcuseră încălcând recomandările explicite ale guvernului, riscând întemnițarea și moartea când traversau teritorii interzise.

Thorn îi admira. Se îndoia că ar fi avut curajul să urmeze zvonurile acelea până la finalul lor logic, dacă n-ar fi fost el însuși inițiatorul mișcării. Însă nu putea fi mândru de realizarea acestor oameni, care continuau să fie amăgiți în privința destinului final, o amăgire la care el era complice.

Mașina ajunse în spatele Casei Inchiziției. Thorn și Khouri intrară în clădire, trecând pe lângă posturile de control obișnuite. Identitatea lui Thorn continua să fie un secret păzit cu strășnicie și bărbatul căpătase un set complet de acte, care-i permiteau deplasarea nestânjenită în Cuvier și în jurul lui. Gardienii bănuiau că era pur și simplu un alt oficial al Casei, venit cu treburi guvernamentale.

– Tot mai crezi că va merge? întrebă el, grăbindu-se pentru a ține pasul cu Khouri, care suia treptele în fața lui.

– Dacă n-o să meargă, am încurcat-o, replică ea cu același glas încet.

Triumvira aștepta în camera mai mare a Inchizitoarei, așezată în scaunul pe care obișnuia să-l ocupe Thorn. Fuma și scutura scrumul pe podeaua foarte bine lustruită. Thorn simți un fior de iritare față de actul acela de nepăsare studiată. Dar, neîndoios, argumentul triumvirei ar fi fost că întreaga planetă avea să se transforme în scrum nu peste mult timp, așa că ce ar mai fi contat încă puțin, acum?

– Salut, Irina, rosti el amintindu-și să folosească numele pe care femeia îl adoptase pentru personajul pe care-l întrupa pe Cuvier.

– Salut, Thorn, spuse ea, apoi se ridică și-și strivi țigara pe brațul scaunului. Arăți bine. E clar că arestul guvernului nu-i chiar atât de rău pe cât umblă vorba.

– Dacă a fost o glumă, nu-i dintre cele mai reușite.

– Bineînțeles, făcu ea ridicând din umeri, de parcă o scuză ar fi fost superfluă. Ai văzut ce au făcut ei recent?

– „Ei"?

Triumvira se uita pe fereastră, spre cer.

– Ia ghici.

– Bineînțeles că am văzut – nimeni n-o mai poate rata acum. Știi ce se construiește în norul acela?

– Un mecanism, Thorn. Și aș spune că-i ceva care ne va distruge soarele.

– Haideți să vorbim în birou, interveni Khouri.

– Ba nu, Ana, zise Voliova. Acolo nu există ferestre, iar privelișteа ajută să rămânem concentrați, nu crezi? În câteva minute, complicitatea lui Thorn va fi făcută public.

Se întoarse brusc spre el și adăugă:

– Așa va fi, nu?

– Dacă vrei să-i spui complicitate.

Thorn își înregistrase deja „declarația" – cea în care vorbise în numele guvernului, dezvăluind că navetele erau reale, că planeta se găsea într-adevăr în pericol iminent și că guvernul îi ceruse, fără

entuziasm, să devină conducătorul operațiunii oficiale de exod. În mai puțin de o oră avea să fie difuzată pe toate canalele TV de pe Resurgam, urmând să fie repetată la intervale în ziua următoare.

– Nu va fi văzută ca o complicitate, replică Khouri privind-o rece pe Voliova. Thorn va fi văzut ca acționând din grijă pentru oameni, nu pentru propriul lui interes. Va fi convingător, deoarece este și adevărat.

Atenția ei reveni la el:

– Nu-i așa?

– Eu exprim doar îndoielile comune, zise Voliova. Oricum, nu contează. Vom ști îndeajuns de curând care va fi reacția. Ana, este adevărat că în unele așezări îndepărtate s-au înregistrat deja tulburări civile?

– Au fost înăbușite destul de eficient.

– Vor fi și mai rele, vă asigur. Să nu fiți surprinși dacă va exista o tentativă de răsturnare a regimului.

– Nici vorbă, clătină Khouri din cap. În niciun caz când oamenii își vor da seama care-i miza. Ei vor înțelege că aparatul guvernamental trebuie să rămână locului, pentru ca exodul să poată fi organizat fără probleme.

Voliova pufni spre Thorn.

– Vezi cât de iremediabil de optimistă continuă să fie?

– Din păcate, Irina are dreptate, zise el. Ne putem aștepta la chestii mult mai rele. În același timp însă nu ți-ai imaginat niciodată că-i vei evacua pe toți fără probleme.

– Totuși dispunem de capacitatea..., începu Khouri.

– Oamenii nu sunt mărfuri – nu pot fi expediați de colo-colo ca niște containere. Chiar dacă majoritatea va accepta că guvernul este cumva sincer în privința evacuării – iar asta va fi în sine o minune –, va fi suficientă o minoritate de disidenți pentru a se crea necazuri majore.

– Tu ți-ai făcut o carieră de a fi unul dintre ele, spuse Khouri.

– Așa-i, zâmbi cu tristețe Thorn. Din păcate, nu sunt singurul. Irina are totuși dreptate. Vom ști destul de repede care va fi reacția generală. Oricum, care sunt complicațiile interne? Celelalte

departamente guvernamentale n-au devenit suspicioase în privința mașinațiunilor astea?

– Să spunem doar că ar mai putea fi necesare unul-două asasinate discrete, rosti Khouri, care ar trebui să rezolve problema inamicilor noștri cei mai vehemenți. Pe restul va trebui doar să-i ținem la depărtare, până se va încheia exodul.

Thorn se întoarse spre triumviră.

– Irina, tu ai studiat chestia asta de pe cer mai atentă decât oricare dintre noi. Știi cam de cât timp mai dispunem?

– Nu, răspunse ea scurt. Este evident că nu pot spune cât timp mai avem la dispoziție, dacă nu știm ce construiesc ei acolo. Pot emite doar o ipoteză de bun-simț.

– Ne poți satisface și nouă curiozitatea?

Ea pufni, apoi începu să meargă cu pași țepeni pe lângă fereastră. Thorn o privi pe Khouri și se întrebă ce credea ea despre spectacolul acesta. Simțea între cele două femei o tensiune pe care nu și-o reamintea de la întâlnirile lui anterioare cu ele. Poate că existase dintotdeauna, iar el pur și simplu n-o sesizase, totuși se îndoia în privința asta.

– Uite ce cred eu, rosti triumvira și călcâiele îi scârțâiră pe podea când se răsuci spre ei. Indiferent ce ar fi, este mare. Mult mai mare decât orice structură ne-am putea imagina că am putea construi, chiar dacă am dispune de materiile prime necesare și de timpul respectiv. Până și structurile cele mai mici pe care le putem distinge în nor ar fi trebuit de acum să fi colapsat sub propria lor gravitație, transformându-se în sfere de metal topit. Totuși nu s-a întâmplat așa, iar asta îmi spune ceva.

– Continuă, rosti Thorn.

– Fie că ei pot convinge materia să devină cu multe ordine de magnitudine mai rigidă decât ar trebui să fie posibil, fie că dețin un soi de control local asupra gravitației. Poate că-i vorba chiar de o combinație a celor două. Jeturi de materie accelerată pot sluji aceleași funcții structurale ca niște traverse rigide, dacă pot fi controlate cu suficientă finețe...

În mod clar, femeia gândea cu voce tare și pentru o clipă își pierdu șirul cuvintelor, dar apoi își aminti de ceilalți din încăpere.

– Bănuiesc că ei pot manipula inerția, atunci când devine necesar. Am văzut cum au redirecționat fluxurile de materie, îndoindu-le în unghiuri drepte. Asta implică o cunoaștere profundă a ingineriei metrice, manipularea substratului de bază al continuumului spațio-temporal. Dacă au într-adevăr capacitatea respectivă, probabil că pot să controleze și gravitația. Cred că noi n-am mai văzut asta până acum, așa că poate fi ceva ce ei pot face doar la scară mare: cu bidineaua, ca să mă exprim așa. Tot ce am văzut până acum – dezmembrarea planetoizilor, motorul Dyson de pe orbita gigantei gazoase – a făcut parte din categoria mecanismelor de ceasornic. Acum vedem primele indicii ale ingineriei pe scară mare a Inhibitorilor.

– Mă sperii, spuse Thorn.

– Exact asta și vreau.

Femeia surâse scurt. Era pentru prima oară că o vedea zâmbind în seara aceea.

– Și atunci ce va fi? întrebă Khouri. O mașină, care va transforma soarele într-o supernovă?

– Nu, răspunse triumvira. Cred că putem elimina ipoteza asta. Este posibil ca ei să dețină o tehnologie care poate face așa ceva, însă ar avea efect doar asupra stelelor grele, cele predestinate deja explodării. Recunosc, aceea ar fi o armă formidabilă. Dacă ai putea declanșa o supernovă prematură, ai putea steriliza un volum cu diametrul de zeci de ani-lumină. Nu știu cum ai face-o – poate prin reglarea secțiunilor nucleare transversale pentru a bloca fuziunea elementelor mai ușoare ca fierul și modificarea în felul ăsta a vârfului curbei energiei de legătură. În mod brusc, steaua n-ar mai avea nimic de fuzionat, nicio modalitate prin care să-și susțină propriul înveliș exterior împotriva colapsului. Este posibil ca ei s-o fi făcut cândva. Soarele Pământului se află în mijlocul unei bule în mediul interstelar, o bulă care a fost formată de o supernovă recentă și intersectează alte structuri, până la Riftul Acvila. Poate că au fost evenimente naturale sau poate că vedem doar cicatricele lăsate de evenimente de

sterilizare ale Inhibitorilor ce au avut loc cu milioane de ani înainte de xenocidul amarantin. Sau poate că bulele au fost create de arme ale speciilor care fugeau. Probabil că nu vom afla niciodată adevărul, indiferent cât am cerceta. Dar asta nu se va întâmpla aici. În partea asta a galaxiei nu există acum stele supergigantice, nimic capabil să devină supernovă. Ei trebuie să fi conceput arme diferite pentru a se ocupa de stele cu masă mai mică, așa cum este Delta Pavonis. Mai puțin spectaculoase – n-are rost să sterilizezi mai mult de un sistem solar –, dar perfect eficiente la nivelul respectiv.

– Și cum ai distruge o stea ca Pavonis? întrebă Thorn.

– Ar fi mai multe metode, rosti triumvira gânditoare. Ar depinde de resurse și de timpul disponibil. Inhibitorii ar putea asambla un inel în jurul stelei, așa cum au făcut cu giganta gazoasă. Desigur de data asta ar fi ceva mai mare și poate că ar funcționa diferit. O stea nu are o suprafață solidă și nici măcar un nucleu solid. Însă ei ar putea înconjura steaua cu un inel de acceleratoare de particule, să zicem. Dacă stabilesc prin inel un flux de particule, pot crea o forță magnetică vastă, prin comprimarea și dilatarea în valuri a inelului. Câmpul din inel ar strangula steaua ca un șarpe sugrumător, pompând material cromosferic de la ecuatorul stelei spre poli. Acelea sunt unicele locuri unde s-ar putea duce și unicele locuri pe unde ar putea scăpa. Plasma fierbinte va țâșni din polii nord și sud ai stelei. Jeturile acelea de plasmă pot fi utilizate chiar ca arme în sine, transformând toată steaua într-un aruncător de flăcări – n-ar trebui decât mai multe mașini deasupra și dedesubtul polilor, pentru a direcționa și focaliza jeturile acolo unde se dorește. Cu o asemenea armă se pot incinera toate corpurile cerești dintr-un sistem solar, distrugându-le atmosferele și oceanele. N-ar trebui nici măcar să dezintegreze întreaga stea. Odată ce a fost îndepărtat suficient din învelișul exterior, miezul ei își va ajusta rata de fuziune și steaua va deveni mai rece și cu viață mult mai îndelungată. Bănuiesc că asta s-ar potrivi planurilor lor pe termen mai lung.

– Pare însă că ar dura foarte mult, zise Khouri. Și dacă nu vor face altceva decât să incinereze planetele, de ce ar irosi jumătate dintr-o stea pentru asta?

– Ei ar putea dezintegra totul, dacă ar vrea. Eu doar enumăr posibilitățile. Există și o altă metodă pe care ar putea s-o ia în considerare. Au dezmembrat giganta gazoasă, rotind-o până s-a dezintegrat. Ar putea proceda la fel și cu un soare: să-l înconjoare tot cu acceleratori, de data asta în spire de la un pol la altul, apoi să înceapă să le rotească. Ar cupla totul cu magnetosfera stelei și ar începe să tragă totul cu ele, până s-ar roti mai rapid decât propria ei viteză centrifugală de dezintegrare. Materia s-ar ridica de pe suprafața stelei. S-ar desface treptat, ca foile unei cepe.

– Și asta mi se pare lent.

Voliova încuviință din cap.

– Poate că da. Mai trebuie să ținem seama însă de ceva. Mașina care este asamblată acolo nu are formă de inel și nu se văd niciun fel de activități pregătitoare în jurul soarelui însuși. Cred că Inhibitorii vor folosi altă metodă.

– Dar cum altfel poți distruge o stea, dacă rotirea ei sau pomparea materialului din ea nu vor funcționa? întrebă Khouri.

– Nu știu. Să presupunem că ei ar putea manipula gravitația într-o oarecare măsură. În cazul ăsta ar putea realiza o gaură neagră de masă planetară din materia pe care au acumulat-o deja. Să zicem, poate zece mase terestre.

Voliova depărtă puțin palmele, ca și cum ar fi fost unite prin fire invizibile, apoi adăugă:

– Atât de mare, nimic mai mult. Ar putea avea resurse cel mult pentru realizarea unei găuri negre de zece sau douăzeci de ori mai mare – câteva sute de mase terestre.

– Și dacă după aceea o trimit în stea?

– Ar începe s-o consume, da. Trebuie însă mare atenție pentru plasarea într-un loc unde să producă efect maxim. Ar fi foarte greu s-o insereze exact în miezul cu reacții nucleare al stelei. Gaura neagră ar fi predispusă să oscileze, urmând o traiectorie orbitală prin stea. Ar avea efect, sunt sigură – cred că densitatea masică lângă raza Schwarzschild ar atinge pragul arderii nucleare, astfel că steaua ar avea brusc două locuri de formare de nuclee, care s-ar orbita reciproc. Însă în felul ăsta ea ar fi consumată doar lent, deoarece

suprafața găurii este atât de mică. Chiar și după ce ar înghiți jumătate din stea, n-ar avea diametrul mai mare de trei kilometri. Voliova strânse din umeri. S-ar putea totuși să funcționeze, însă ar depinde în mod acut de caracteristicile materiei care cade în gaura neagră. Dacă devine prea fierbinte, presiunea propriei ei radiații ar spulbera înapoi următorul strat de material care cade, încetinind procesul. Ar trebui să fac totuși niște calcule.

– Și ce altceva? întrebă Thorn. Presupunând că n-ar fi o gaură neagră?

– Am putea specula la nesfârșit. Procesele de ardere nucleară din miezul oricărei stele sunt un echilibru delicat între presiune și gravitație. Orice ar dezechilibra balanța aceea poate să aibă efect catastrofic asupra proprietăților generale ale stelei. Totuși stelele sunt rezistente. Ele vor încerca mereu să găsească un nou punct de echilibru, chiar dacă asta înseamnă comutarea la fuziunea de elemente mai grele.

Triumvira se întoarse și privi din nou pe fereastră, răpăind cu degetele pe sticlă. Apoi spuse:

– Mecanismul exact pe care îl vor utiliza Inhibitorii poate să nu fie nici măcar comprehensibil pentru noi. Nu contează însă, pentru că ei nu vor ajunge niciodată așa departe.

– Poftim? zise Khouri.

– Ana, nu am de gând să văd cum se va dezvolta situația. Pentru prima dată Inhibitorii și-au concentrat activitatea asupra unui punct focal. Cred că acum ei sunt cel mai vulnerabili. Și pentru prima dată Căpitanul este dispus să acționeze.

Khouri privi scurt spre Thorn.

– Armele-cache?

– M-a asigurat că va îngădui utilizarea lor. Voliova continuă să răpăie cu vârfurile degetelor pe geam, fără să se întoarcă spre ei. Bineînțeles există un risc. Noi nu știm exact ce anume pot face armele acelea, dar distrugerile sunt distrugeri. Sunt sigură că le putem dejuca planurile.

– Nu, zise Thorn. Nu-i corect. Nu acum.

Triumvira se răsuci către ei.

– Și de ce nu?

– Pentru că operațiunea de exod *funcționează*. Am început să transportăm oameni de pe suprafața Resurgamului.

Voliova făcu o grimasă.

– Câteva mii. Nici măcar sesizabil, nu?

– Situația se va schimba odată ce operațiunea de exod va deveni oficială. Pe asta am contat din capul locului.

– În același timp, situația poate să devină mult mai rea. Sunteți dispuși să vă asumați riscul acela?

– Am pus la cale un plan, zise Khouri. Armele există acolo și pot fi utilizate oricând avem nevoie de ele, dar este lipsit de sens să provocăm o reacție din partea Inhibitorilor acum, după tot ce am realizat.

– Are dreptate, aprobă Thorn. Trebuie să aștepți, Irina. Cel puțin până vom evacua o sută de mii de oameni. După aceea folosește armele tale prețioase, dacă trebuie neapărat s-o faci.

– Atunci va fi prea târziu, rosti ea revenind spre fereastră.

– Nu știm asta, replică Thorn.

– Priviți, zise Voliova încet. Vedeți?

– Ce anume?

– În depărtare, între clădirile alea două. Acolo, dincolo de Casa Transmisiunilor. Este imposibil să nu puteți vedea acum.

Thorn se apropie de fereastră, urmat de Khouri.

– Nu văd nimic.

– Declarația ta n-a fost încă difuzată? întrebă Voliova.

Thorn își privi ceasul.

– Ba da... da. Tocmai trebuie să fi fost emisă, cel puțin în Cuvier.

– Asta-i atunci prima reacție: un incendiu. Deocamdată nimic important, dar nu mă îndoiesc că vom vedea mai multe până la lăsarea nopții. Oamenii sunt îngroziți. Au fost îngroziți de luni de zile, din cauza obiectului acela de pe cer, iar acum știu că guvernul i-a mințit sistematic. Ținând seama de circumstanțe, eu aș fi cam furioasă. Voi nu?

– Nu va dura, spuse Thorn. Crede-mă, eu îi cunosc pe oameni. Când vor înțelege că există o cale de scăpare, că nu trebuie decât să acționeze rațional și să mă asculte, atunci se vor calma.

Voliova zâmbi.

– Fie că deţii capacităţi neobişnuite, fie că nu cunoşti prea bine natura umană. Sper să fie vorba despre prima variantă.

– Irina, tu ocupă-te de maşini, iar eu mă voi ocupa de oameni.

– Să mergem pe balconul de la etaj, zise Khouri. De acolo vom putea vedea totul mai clar.

Pe străzi erau acum vehicule, mai multe decât ar fi fost normal pentru o seară ploioasă. Dedesubt, dube de poliţie se strângeau în exteriorul clădirii. Thorn văzu poliţiştii anti manifestaţii suind în dube, înghesuindu-se cu protecţii blindate, scuturi şi bastoane cu capete electrificate. Dubele porniră pe rând, transportându-i în locuri cu probleme. Alte dube erau amplasate într-un cordon în jurul clădirii, iar spaţiile dintre ele fuseseră completate cu baricade din metal perforate cu fante înguste.

De pe balcon zgomotele oraşului răzbăteau până la ei prin ploaie. Se auzeau pocnete şi bubuituri, sirene şi strigăte. Părea aproape ca la carnaval, atât doar că nu exista muzică. Thorn îşi dădu seama că trecuse mult de când nu mai auzise muzică de niciun fel.

În ciuda eforturilor poliţiei, o mulţime de oameni se aduna în exteriorul Casei Inchiziţiei. Erau pur şi simplu prea mulţi ca să poată fi împrăştiaţi, iar poliţiştii nu puteau decât să-i împiedice să intre în clădirea propriu-zisă. Câţiva zăceau deja pe caldarâm în faţa mulţimii, ameţiţi de grenade sau de bastoane. Prietenii lor se străduiau să-i tragă la adăpost. Un bărbat se zbătea în convulsii epileptice. Altul părea mort sau complet lipsit de cunoştinţă. Thorn ştia că poliţiştii i-ar fi putut ucide în câteva secunde pe majoritatea celor din mulţime, dar se abţineau. Le studie chipurile cât putu de bine. Păreau la fel de speriate şi confuze ca ale celor pe care ar fi trebuit să-i calmeze şi să-i trimită la casele lor. În mod evident, primiseră ordine speciale de a nu acţiona cu brutalitate, ci cu măsură.

Balconul era înconjurat de un parapet scund. Thorn se apropie de el şi privi spre nivelul străzii. Khouri îl urmă, însă triumvira se ţinu departe de raza vizuală a celor de jos.

– Este momentul, rosti bărbatul. Trebuie să vorbesc direct cu cetăţenii. În felul acesta ei vor şti că declaraţia n-a fost falsă.

Știa că ar fi fost de ajuns să strige și cineva l-ar fi auzit, chiar dacă n-ar fi fost decât o singură persoană din gloată. În scurt timp toți ar fi privit apoi în sus și ar fi știut cine era el, chiar înainte să vorbească.

– Vezi ce spui, zise Voliova abia ridicându-și glasul deasupra unei șoapte. Să fii bun, Thorn. Să fii foarte bun. Multe vor depinde de spectacolul ăsta al tău.

El se întoarse către femeie.

– Ești dispusă așadar să reconsideri?

– N-am spus asta.

– Irina, spuse Khouri, te rog să te gândești. Oferă-ne măcar o șansă aici, înainte de a folosi armele.

– Veți dispune de o șansă, răspunse Voliova. Înainte să utilizez armele, le voi deplasa în cealaltă parte a sistemului. În felul acesta *Nostalgia* nu va fi ținta evidentă, chiar dacă va exista o reacție din partea Inhibitorilor.

– Cât va însemna asta? întrebă Khouri.

– Veți dispune de o lună, nu mai mult. Bineînțeles, nu mă aștept ca până atunci să fi evacuat toată planetă. Dar dacă veți menține programul convenit – și poate dacă îl veți și îmbunătăți puțin –, s-ar putea să mă gândesc dacă să mai amân folosirea armelor. Este rezonabil, da? După cum vedeți, pot să fiu flexibilă.

– Ceri prea mult din partea noastră, zise Khouri. Indiferent cât de eficient am opera, nu putem deplasa mai mult de două mii de oameni simultan între orbita inferioară și nava stelară. Ăsta-i un loc îngust inevitabil, Ilia.

Nu păru să-și fi dat seama că rostise numele adevărat al triumvirei.

– Locurile înguste pot fi rezolvate întotdeauna, dacă este cu adevărat important, replică Voliova. Iar eu v-am oferit toate stimulentele, de acord?

– E din cauza lui Thorn, așa-i? întrebă Khouri.

Bărbatul întoarse ochii spre ea.

– Ce-i cu mine?

– Nu-i place felul cum ai apărut între noi, îi zise Khouri.

Triumvira emise același pufnet disprețuitor pe care el îl auzise și înainte.

– Ba nu, este adevărat, insistă Khouri. Nu-i așa, Ilia? Noi două am conlucrat perfect, până când l-am adus pe Thorn în aranjamentul ăsta. Nu mă vei ierta nici pe mine, nici pe el fiindcă am distrus parteneriatul ăsta minunat.

– Nu fi absurdă, zise Voliova.

– Nu sunt absurdă, atât doar...

Însă triumvira trecu pe lângă ea.

– Unde pleci? întrebă Khouri.

Voliova se opri doar cât să-i răspundă.

– Tu unde crezi? Înapoi în nava mea. Am lucruri de pregătit.

– Nava *ta*... așa, brusc? Crezusem că era nava *noastră*.

Însă cealaltă nu mai adăugă nimic. Thorn îi auzi pașii dispărând în interiorul clădirii.

– Este adevărat? o întrebă el pe Khouri. Chiar crezi că mă urăște pe mine?

Nici Khouri nu spuse însă nimic. După câteva clipe, Thorn reveni cu ochii spre oraș. Se aplecă în noapte, formulând discursul crucial pe care avea să-l rostească. Voliova avusese dreptate: foarte multe depindeau de el.

Khouri îl prinse de mână.

În aer se simțea iz de gaze-panicarde. Bărbatul îl simți infiltrându-i-se în creier, clocind anxietate.

CAPITOLUL 28

Skade merse prin navă. Nimic nu se mai simţea acum în regulă la bordul *Mătrăgunei*. Presiunea exercitată asupra şirei spinării se diminuase şi globii oculari îi reveniseră mai mult sau mai puţin la forma normală, însă acelea erau singurele compensaţii reale. Toate organismele vii din navă se aflau acum în interiorul sferei de influenţă detectabile a câmpului, înglobate într-o bulă de vid cuantic modificat artificial. Nouă zecimi din masa inerţială a tuturor particulelor din câmp nu mai exista.

Nava gonea spre Resurgam cu acceleraţia de 10 *g*.

Deşi avea armura, şi era astfel izolată de efectele tulburătoare de natură fiziologică ale câmpului, Skade continua să se deplaseze cât mai puţin posibil. Mersul în sine nu era dificil, deoarece costumul simţea o acceleraţie de numai 1 *g*, o zecime din valoarea ei reală. Armura nu se mai chinuia sub încărcarea suplimentară şi Skade pierduse senzaţia că o cădere îi va zbura automat creierii. Însă în rest totul era mai rău. Când dorea ca armura să-i mişte un membru, îi îndeplinea prea rapid dorinţa. Când deplasa un echipament care ar fi trebuit să fie foarte greu, o făcea cu prea multă uşurinţă. Era ca şi cum mobilierul aparent substanţial al navei fusese înlocuit printr-o serie de faţade subţiri ca hârtia şi doar superficial convingătoare. Până şi simpla schimbare a direcţiei privirii necesita multă grijă. Globii ei oculari, care nu mai erau distorsionaţi acum de gravitaţie, răspundeau prea prompt şi manifestau tendinţa de a trece de obiectiv, după care supracompensau pentru depăşire.

Skade știa că asta se datora faptului că mușchii care-i ghidau, și care erau ancorați de craniul ei, evoluaseră pentru a deplasa o sferă de țesut organic cu o anumită masă inerțială, iar acum erau derutați. Dar cunoașterea aceasta nu ușura cu nimic situația. Ea își dezactivase permanent *area postrema*, fiindcă urechea internă îi era profund perturbată de câmpul inerțial modificat.

Skade ajunse la cabina Felkăi. Intră și o găsi pe femeie la fel ca data trecută, stând turcește pe o parte a podelei care fusese instruită să devină moale. Hainele îi păreau boțite și ponosite. Pielea avea un aspect păstos, iar părul îi era un hățiș încâlcit de ghemotoace unsuroase. Ici-colo, Skade zări petice de scalp trandafiriu, carne vie din locurile unde Felka își smulsese smocuri de păr din cap. Stătea perfect nemișcată, cu câte o mână pe fiecare genunchi. Ținea bărbia puțin ridicată și ochii închiși. Dintr-o nară pornea o dâră subțire și strălucitoare de mucus care se oprea pe buza superioară.

Skade audită conexiunile neurale dintre Felka și restul navei și, spre surprinderea ei, nu detectă niciun trafic important. Presupusese că Felka rătăcise printr-un mediu cibernetic, ca la ultimele ei două vizite. Skade le explorase personal și găsise edificii vaste, ca niște puzzle-uri, construite de Felka însăși. Erau în mod clar surogate pentru Zid. Nu însă și de data aceasta. După ce abandonase realitatea, femeia întreprinsese următorul pas logic, înapoi în locul unde începuse totul.

Revenise în propria ei minte.

Skade se lăsă până la nivelul Felkăi, apoi se întinse și-i atinse fruntea. Se așteptase să tresară la contactul cu metalul rece, dar ar fi putut la fel de bine să fi atins un manechin de ceară.

Felka... poți să mă auzi? Știu că ești pe acolo. Sunt Skade. Trebuie să știu ceva.

Așteptă un răspuns; nu sosi nimic.

Felka. Este vorba despre Clavain. Am făcut tot ce am putut ca să-l conving să se întoarcă, dar n-a răspuns la niciuna dintre încercările mele. Ultima mea tentativă a fost cea pe care o crezusem cea mai apropiată de succes. Vrei să-ți spun care a fost?

Felka inspira și respira lent și regulat.

M-am folosit de tine. I-am promis lui Clavain că dacă se va întoarce, te voi trimite la el. Vie, bineînțeles. Mi s-a părut că era corect. El însă n-a fost interesat. Nu mi-a trimis niciun răspuns la propunere. Înțelegi, Felka? Tu nu însemni pentru el la fel de mult ca iubita lui misiune.

Se ridică în picioare și începu apoi să se miște în jurul femeii așezate.

Să știi că sperasem că o va face. Ar fi fost soluția cea mai bună pentru amândoi. Însă a fost decizia lui Clavain și el a arătat care-i sunt prioritățile. Tu nu figurezi printre ele, Felka. După toți anii aceia, după toate secolele acelea, nu însemni pentru el la fel de mult ca patruzeci de mașini fără minte. Recunosc că m-a surprins.

Felka rămase tăcută. Skade simți imboldul de a se năpusti în craniul ei și de a găsi locul cald și confortabil în care se retrăsese. Dacă Felka ar fi fost un Agregat normal, lui Skade i-ar fi fost simplu să-i invadeze spațiile mintale cele mai private. Însă mintea celeilalte femei era altfel alcătuită. Skade putea să treacă peste suprafața ei, putea să-i întrezărească ocazional adâncurile, dar nu mai mult.

Suspină. De fapt nu dorise s-o tortureze, dar sperase s-o smulgă din retragerea ei, întorcând-o împotriva lui Clavain.

Nu reușise.

Se opri înapoia Felkăi. Închise ochii și emise un șir de comenzi spre dispozitivul medical spinal pe care i-l atașase. Efectul fu imediat și satisfăcător. Felka colapsă, gârbovindu-se. Maxilarul inferior îi căzu moale, lăsând un fir de salivă să se prelingă prin colțul gurii. Skade o ridică cu delicatețe și o purtă afară din cabină.

Soarele argintiu ardea deasupra ca o monedă tocită ce strălucea printr-un văl de ceață maritimă cenușie. Skade se afla într-un corp din carne și oase, la fel ca ultima dată. Stătea pe un bolovan plat ca o lespede și simțea răceala aerului în oase, izul înțepător de ozon și duhoarea sărată de alge intrate în putrefacție. În depărtare, un miliard de pietricele suspinau orgasmic sub asaltul altui talaz.

Locul era același și ea se întrebă dacă nu cumva Lupul devenea predictibil.

Skade scrută pâclele din jur. La nici doisprezece paşi depărtare se afla altă siluetă umană. De data asta însă nu era nici Galiana, nici Lupul, ci un copil, ghemuit pe un pietroi cam de aceeaşi mărime cu cel pe care stătea ea. Prudentă, Skade ţopăi şi înaintă de pe o piatră pe alta, sărind peste ochiurile de apă şi crestele ascuţite ca nişte lame ce le uneau. Se simţea tulburată şi în acelaşi timp incitată să fie din nou om. Se simţea mai fragilă decât fusese vreodată înainte s-o fi rănit Clavain, conştientă că sub pielea ei se aflau doar muşchi moi şi oase fragile. Era minunat să fie invincibilă, dar în acelaşi timp să simtă cum universul o invada chimic prin toţi porii pielii, să perceapă vântul mişcându-i toate firişoarele de păr de pe dosul palmelor şi să simtă sub tălpi toate muchiile şi crăpăturile din roca tocită de apa oceanului.

Ajunse la copil. Era Felka – ceea ce nu însemna mare surpriză –, dar aşa cum fusese probabil pe Marte, când o salvase Clavain.

Felka stătea aşezată turceşte, aproape la fel cum fusese în cabină. Purta o rochie udă, murdară, pătată de alge şi sfâşiată, care-i lăsa goale picioarele şi braţele. Părul ei, la fel ca al lui Skade, era lung şi negru, şi-i cădea peste faţă în şuviţe. Ceaţa oceanului conferea scenei un aspect monocrom, decolorat.

Felka ridică fruntea spre ea, stabili un contact vizual de o secundă, apoi reveni la activitatea în care era angajată. În jurul ei se afla un inel neregulat, format din multe fragmente de crustacee marine: picioare şi cleşti, bucăţele din gheare şi coadă, antene ca nişte bice, cioburi rupte din cochilii carapaciale, aliniate şi orientate cu precizie maniacă. Conjuncţiile obiectelor decolorate aduceau cu un soi de algebră anatomică. Felka privea în tăcere aranjamentul şi ocazional pivota pe călcâie pentru a examina altă parte a sa. La răstimpuri ridica una dintre piese – poate un picior cu articulaţie şi spini – şi o repoziţiona altundeva. Chipul îi era complet inexpresiv, deloc ca al unui copil care se joacă. Era mai degrabă ca şi cum ar fi fost angajată într-o sarcină care necesita atenţie solemnă şi totală, o activitate prea intensă ca să fie plăcută.

Felka...

Ea ridică din nou ochii, întrebător, dar reveni imediat la jocul ei.

Valuri se sparseră în depărtare. În spatele Felkăi, peretele cenușiu de pâcle își pierdu pentru o clipă opacitatea. Skade tot nu putea distinge oceanul, însă vedea mai departe decât fusese posibil până atunci. Patternul ochiurilor de apă ca niște bazine din piatră se întindea în depărtare, un mozaic amețitor. La limita vederii însă mai exista ceva. Era doar cu puțin mai întunecat decât cenușiul în sine și apărea și dispărea, totuși Skade era sigură de existența sa. O turlă sură, o construcție vastă, care străpungea cenușiul cerului. Părea să fie la foarte mare distanță, poate chiar pe țărmul opus, sau poate că se ridica din adâncurile oceanului la depărtare de uscat.

O zări și Felka. O privi inexpresiv, iar după ce aprecie probabil că văzuse suficient, reveni la fragmentele ei de animale. Skade tocmai se întreba ce putea fi, când ceața se apropie din nou și ea deveni conștientă de o a treia prezență.

Sosise Lupul. El – ea – stătea la numai câțiva pași în spatele Felkăi. Forma îi rămânea nedistinctă, dar de câte ori pâcla se împrăștia sau conturul devenea mai solid, Skade avea impresia că vedea mai degrabă o femeie, decât un animal.

Mugetul valurilor, care existase permanent, redeveni limbaj.

– Ai adus-o pe Felka. Sunt încântat.

– Reprezentarea aceasta a ei..., începu Skade, amintindu-și să vorbească cu glas tare, așa cum îi ceruse Lupul anterior. Arătă din cap spre fetiță. Este felul cum se percepe ea acum – din nou ca un copil – sau cum vrei *tu* să o văd *eu*?

– Poate câte puțin din ambele.

– Ți-am cerut ajutorul, urmă Skade. Ai spus că vei fi mai cooperant dacă o aduc pe Felka. Iată, am adus-o, iar Clavain continuă să mă urmărească. N-a dovedit niciun semn că ar renunța.

– Ce ai încercat?

– S-o folosesc pe ea ca monedă de schimb. Clavain n-a mușcat însă momeala.

– Ți-ai imaginat că o va mușca vreodată?

– Mă gândisem că ține destul de mult la ea ca să se răzgândească.

– Îl înțelegi greșit pe Clavain, spuse Lupul. El n-a renunțat la ea.

– Doar Galiana ar ști asta, nu?

Lupul nu-i răspunse în mod direct.

– Care a fost răspunsul tău, când Clavain nu s-a retras?

– Am făcut ce am spus că voi face. Am lansat o navetă, pe care va avea greutăți serioase s-o intercepteze.

– Totuși interceptarea ei rămâne posibilă?

Skade aprobă din cap.

– Asta era și ideea. Nu va putea ajunge la ea cu una dintre navetele lui, dar nava principală va fi totuși capabilă de o joncțiune.

În glasul Lupului se simți amuzament.

– Ești sigură că niciuna dintre navetele lui nu poate ajunge la naveta ta?

– Nu este fezabil din punct de vedere energetic. Ar fi trebuit să le fi lansat cu mult înainte să fi acționat eu și să ghicească direcția în care o voi trimite.

– Sau să acopere toate posibilitățile, spuse Lupul.

– Nu putea face asta, replică Skade cu mai puțină certitudine decât credea că ar fi trebuit să simtă. Ar fi necesitat lansarea unei flotile de navete, irosirea de mult combustibil pentru probabilitatea nesigură că una dintre ele...

Nu-și termină cuvintele.

– Dacă Clavain aprecia că efortul merită, atunci ar fi procedat exact așa, chiar dacă l-ar costa combustibil prețios. Apropo, ce se aștepta el să găsească în navetă?

– I-am spus că i-o voi înapoia pe Felka.

Lupul se deplasă cumva, astfel că forma lui era acum lângă Felka, deși deloc mai distinctă decât fusese cu o clipă înainte.

– Ea continuă să fie aici.

– Am pus în navetă o armă. Un focos perforator de crustă, setat pentru detonare de o terratonă.

Îl văzu pe Lup încuviințând apreciativ din cap.

– Ai sperat că-și va îndrepta nava spre punctul de joncțiune. Neîndoios, ai aranjat și o formă de activare de proximitate. Foarte ingenios, Skade. Sunt chiar impresionat de cruzimea ta.

– Însă nu crezi că el va cădea în capcană.

– Vei ști asta în scurt timp, nu?

Skade aprobă din cap, convinsă acum că dăduse greș. În depărtare, ceţurile oceanice se destrămară din nou şi ei i se îngădui altă imagine a turnului alburiu. Mai mult ca probabil era de fapt complet negru, când îl vedeai din apropiere. Se ridica înalt şi vertical, ca o stâncă izolată, totuşi părea mai puţin o formaţiune naturală şi mai degrabă o clădire ce se ascuţea spre vârf.

– Ce este aceea? întrebă Skade.

– Ce anume?

– Aceea...

Dar când Skade privi iarăşi spre turn, acesta nu mai era vizibil. Fie că pâclele se închiseseră şi-l ocultaseră, fie că încetase să mai existe.

– Acolo nu-i nimic, spuse Lupul.

Skade îşi alese cuvintele cu grijă.

– Ascultă-mă, Lupule. Dacă Clavain va supravieţui şi acum, sunt pregătită să fac ceea ce am discutat mai devreme.

– Inimaginabilul? O tranziţie de stare-patru?

Până şi Felka se oprise din joaca ei şi-i privea acum pe cei doi adulţi. Momentul era încordat şi se întindea la nesfârşit.

– Înţeleg pericolele, dar trebuie s-o facem pentru a scăpa finalmente de el. Trebuie să facem un salt prin limita masei zero, la starea-patru. La faza de masă tahionică.

Scânteierea unui surâs oribil de lupesc fulgeră din nou.

– Foarte puţine organisme au călătorit vreodată cu o viteză superluminică, Skade.

– Sunt pregătită să devin unul dintre ele. Ce trebuie să fac?

– Ştii foarte bine. Maşinile pe care le-ai construit sunt aproape capabile de asta, însă vor necesita câteva modificări. Nimic ce să nu poată face unităţile tale de fabricaţie. Dar pentru a întreprinde schimbările, va trebui să urmezi sfaturile Exordiumului.

Skade încuviinţă din cap.

– De asta mă aflu aici. De asta am adus-o pe Felka.

– Atunci să începem.

Felka reveni la jocul ei, ignorându-i. Skade emise seria codificată de comenzi neurale care aveau să determine mașina Exordium să inițieze cuplarea coerenței.

– Începe, Lupule.

– Știu. O pot simți și eu.

Felka ridică ochii de la joaca ei.

Skade simți cum se multiplică. Din ceturile oceanului, dintr-o direcție pe care n-o putea nici descrie, nici indica, sosea senzația a ceva ce se întindea în distanța vastă și rece, aidoma unui coridor alb ce ajungea la marginea sumbră a eternității. Firișoarele de păr de pe ceafă i se zbârliră. Știa că ceea ce făcea era extrem de periculos. Sentimentul premonitoriu de rău era aproape tangibil. Trebuia totuși să-și mențină poziția și să facă ce trebuia făcut.

Așa cum spusese Lupul, temerile trebuiau înfruntate.

Skade ascultă cu atenție. I se păru că aude glasuri șoptind pe coridor.

– Bestie?

– Da, Micuță Domnișoară?

– Ai fost complet cinstită cu mine?

– De ce ar fi fost cineva altfel decât cinstit?

– Exact asta mă-ntreb și eu.

Antoinette era singură pe puntea inferioară de zbor din *Pasărea-Furtunii*. Cargobotul era fixat într-o țesătură de eșafodaje de reparații de clasă industrială în unul dintre compartimentele pentru navete din *Lumina Zodiacală*, ancorat pentru a rezista până și la creșterea ratei de accelerație a luminălucii. Fusese aici încă de la îmbarcare, iar avariile pe care le suferise fuseseră reparate minuțios sub conducerea expertă a lui Xavier. El se bazase pe hiperporci și servitorii de la bordul navei ca să-l ajute, iar la început reparațiile se derulaseră mai lent decât dacă ar fi dispus de maimuțe complet instruite. Însă, cu toate că aveau unele probleme de dexteritate, hiperporcii erau mai inteligenți decât hiperprimatele, iar odată ce dificultățile inițiale fuseseră depășite și servitorii fuseseră programați corespunzător, munca se desfășurase foarte bine. Xavier nu se

mulțumise doar să repare carcasa, ci o reblindase complet. Motoarele, de la jeturile pentru andocare, până la centrala tokamak principală de fuziune, suferiseră revizii generale și fuseseră reglate pentru performanțe îmbunătățite. Numeroasele arme îngropate în ascunzători camuflate în jurul navei fuseseră modernizate și conectate într-o rețea de comandă integrată. De acum nu mai avea rost să umble cu mănuși, spusese Xavier. Nu mai aveau niciun motiv să pretindă că *Pasărea* nu era decât un cargobot banal. În locul către care se îndreptau nu existau autorități iscoditoare de ochii cărora să se ascundă.

Dar odată ce rata accelerației crescuse și ei fuseseră nevoiți fie să stea nemișcați, fie să recurgă la utilizarea de exoschelete greoaie și mătăhăloase, Antoinette făcuse tot mai puține vizite la navă. Asta nu se datora exclusiv faptului că treaba ei aproape se terminase și nu mai avea nimic de supervizat, ci mai exista ceva ce o ținea departe.

Antoinette bănuia că avusese dintotdeauna un grad de suspiciuni. Existaseră momente când simțise că nu era singură la bordul *Păsării*, că vigilența Bestiei se extindea dincolo de simpla scrutare atentă, totuși lipsită de minte, a unei personalități de nivel-gama. Că mai exista ceva.

Însă asta ar fi însemnat că Xavier – și tatăl ei – o mințise. Iar așa ceva nu putea să accepte.

Până acum.

În decursul unei scurte perioade de acalmie, când accelerația fusese oprită pentru verificări tehnice, Antoinette suise la bordul *Păsării*. Din simplă curiozitate, așteptându-se ca informațiile respective să fi fost șterse din arhivele ei, căutase să vadă dacă conțineau ceva despre Decizia Mandelstam.

Conțineau, într-adevăr.

Dar chiar dacă n-ar fi conținut, ea credea că ar fi ghicit despre ce era vorba.

Îndoielile începuseră să se manifeste în mod serios după ce începuse implicarea lor cu Clavain. De pildă reacția Bestiei în decursul atacului ielelor, ca și cum s-ar fi „panicat", atât doar că așa ceva era pur și simplu imposibil pentru o inteligență de nivel-gama.

Apoi momentul când proxy polițist, cel care acum își număra restul zilelor vieții într-o celulă umedă din Château, o interogase despre relația dintre tatăl ei și Lyle Merrick. Proxy amintise atunci de Decizia Mandelstam.

Pentru ea nu însemnase nimic în momentul acela.

Însă acum știa.

De asemenea, momentul când Bestia se numise accidental „eu", de parcă o fațadă scrupulos menținută căzuse, doar pentru o clipită. De parcă ea întrezărise atunci adevăratul chip al ceva.

– Micuță Domnișoară...?

– Știu.

– Ce anume?

– Ce ești tu. Cine ești tu.

– Cineva își cere iertare, Micuță Domnișoară, dar...

– Taci dracului!

– Micuță Domnișoară... dacă cineva ar putea...

– Am zis să taci dracului!

Antoinette izbi cu podul palmei în panoul consolei de pe puntea de zbor. Era lucrul cel mai apropiat de a o lovi pe Bestie și pentru o clipă simți un plăcut fior de satisfacție.

– Știu tot ce s-a-ntâmplat. Am aflat despre Decizia Mandelstam.

– Decizia Mandelstam, Micuță Domnișoară?

– Nu te mai preface inocent! Știu că știi prea bine despre ce vorbesc! Este legea pe care au promulgat-o chiar înainte de moartea ta. Cea despre sentințele de moarte neurală ireversibilă.

– Moarte neurală ireversibilă, Micuță Domnișoară...

– Cea care afirmă că autoritățile – Convenția Ferrisville – au dreptul de a reține și șterge orice cópii de nivel-alfa sau beta ale cuiva condamnat la moarte permanentă. Care afirmă că indiferent câte cópii de rezervă ți-ai face, indiferent dacă ele sunt simulacre sau scanări neurale autentice, autoritățile le pot strânge și șterge.

– Mi se pare o acțiune destul de severă.

– Așa ți se pare, nu? Iar ei o privesc cu toată seriozitatea. Oricine va fi prins că deține o copie a unui individ condamnat este de asemenea în culpă. Bineînțeles, există portițe – o simulare poate fi ascunsă

aproape oriunde sau transferată într-un loc care să nu se afle sub jurisdicția Ferrisville. Există totuși riscuri – am verificat, Bestie. Autoritățile au prins oameni care adăposteau cópii, în pofida Deciziei Mandelstam. Oamenii aceia au fost condamnați la moarte.

– Ar părea un gest destul de prostesc atunci.

Ea surâse.

– Nu-i așa? Dar cum ar fi dacă nici măcar n-ai avea habar că deții o asemenea copie? Cum ar schimba asta ecuația?

– Cineva ezită să speculeze.

– Mă-ndoiesc că ecuația s-ar schimba, nici chiar cu o fracțiune de milimetru. În niciun caz când e vorba despre gabori. De aceea ar fi cu atât mai iresponsabil – nu crezi? – ca cineva să păcălească pe *altcineva* să țină o simulare ilegală.

– Să păcălească, Micuță Domnișoară?

Ea încuviință din cap. Ajunsese la subiect. Și aici se terminase cu umblatul cu mănuși.

– Proxy de la poliție știa, nu-i așa? Atât doar că, bănuiesc, nu putea pune dovezile laolaltă... sau poate că doar mă lăsa să clocotesc, așteptând că vadă câte știam eu?

Masca lunecă din nou.

– Eu nu sunt complet...

– Cred că Xavier trebuie să fie băgat în chestia asta. El cunoaște nava ca pe propriul lui buzunar, fiecare subsistem, fiecare nenorocită de sârmuliță. El ar fi știut cu siguranță cum să-l ascundă pe Lyle Merrick la bord.

– Lyle Merrick, Micuță Domnișoară?

– Știi tu cine. Îți amintești tu. Nu *acel* Lyle Merrick, bineînțeles, ci doar o copie a lui. De nivel-alfa sau beta – nu știu și nici nu-mi prea pasă. De altfel, n-ar fi contat câtuși de puțin înaintea unui tribunal, nu-i așa?

– Asta...

– Tu ești, Bestie! Tu ești el. Lyle Merrick a murit când autoritățile l-au executat pentru coliziune, dar acela n-a însemnat și sfârșitul, este? Tu ai continuat să existi. Xavier a ascuns o copie a lui Lyle la bordul navei tatălui meu. Tu ești copia aceea!

Bestia nu spuse nimic pentru câteva secunde. Antoinette privi jocul lent, hipnotic, de culori și cifre de pe consolă. Simțea că o parte din ea fusese violată, că toate lucrurile din univers în care simțise că poate avea încredere tocmai fuseseră mototolite și aruncate cât colo.

Când Bestia răspunse, tonul vocii îi era în mod ironic neschimbat.

– Micuță Domnișoară... vreau să zic Antoinette... Te înșeli.

– Bineînțeles că nu mă-nșel. Practic ai recunoscut-o chiar tu.

– Nu. Nu înțelegi.

– Care parte n-o înțeleg?

– Nu Xavier mi-a făcut asta. Xavier a ajutat, Xavier a știut totul, dar n-a fost ideea lui.

– Nu?

– Tatăl tău a fost, Antoinette. El m-a ajutat.

Ea lovi din nou consola, de data asta mai puternic. După care părăsi nava, decisă să nu mai calce niciodată înăuntru.

Hiperporcul Lasher dormi aproape în tot timpul călătoriei de la *Lumina Zodiacală*. Scorpio îi spusese că n-avea nimic de făcut, decât tocmai la sfârșitul operațiunii, și chiar atunci existau doar douăzeci și cinci la sută șanse ca el să fie nevoit să facă altceva decât să revină cu naveta acasă. Dar în fundul minții, știuse mereu că el va fi cel care va trebui să facă treaba murdară. Nu fu deloc surprins când mesajul pe fascicul îngust de la *Lumină* îl anunță că naveta lui era cea care se afla în cvadrantul celest cuvenit pentru a intercepta vehiculul lăsat de Skade în urma propriei ei nave.

– Bafta ta, moș Lasher, își zise el. Dintotdeauna ți-ai dorit glorie. Asta-i marea ta șansă.

Nu-și privea sarcina cu superficialitate și nici nu subestima riscurile. Operațiunea de recuperare abunda în pericole. Cantitatea de combustibil a navetei lui era precis raționalizată, doar atât cât să poată reveni la nava-mamă cu o încărcătură având masa unui om. Nu exista însă nicio marjă de eroare. Clavain le subliniase apăsat că nu avea nevoie de eroisme lipsite de sens. Dacă traiectoria navetei

lansate de Skade se îndepărta fie doar și cu un kilometru de la volumul spațial protejat în care era posibilă joncțiunea, Lasher – sau indiferent cine ar fi fost norocosul – trebuia să se întoarcă, ignorând-o. Singura concesie fusese ca fiecare navetă să poarte o singură rachetă modificată, al cărei focos fusese înlocuit cu un transponder. Dacă vehiculul lui Skade ajungea în raza de bătaie a rachetei, puteau să atașeze baliza de fuzelajul ei. Baliza ar fi continuat să-și emită semnalul pentru un secol de timp subiectiv, adică cinci sute de ani din timpul lumii. N-ar fi fost simplu, însă ar fi rămas o mică șansă s-o regăsească pe Felka, înainte de a ieși din sfera cartografiată a spațiului uman. Era îndeajuns să știe că n-o abandonaseră complet.

Lasher o văzu acum. Naveta lui se îndreptă direct spre naveta lui Skade, urmând coordonatele actualizate primite de la *Lumina Zodiacală*. Naveta lui Skade se găsea în derivă, după ce-și arsese și ultimul microgram de antimaterie. Era vizibilă în fereastra frontală: o așchie metalică gri-închis, iluminată de proiectoarele lui.

Hiperporcul redeschise canalul de comunicații cu luminăluca.

– Sunt Lasher. O văd. Este în mod clar o navetă. Nu pot spune modelul, însă nu pare a fi de-al nostru.

Își încetini apropierea. Ar fi fost grozav să fi așteptat răspunsul lui Scorpio, însă era un lux de care nu putea beneficia. Avea deja un decalaj temporal de douăzeci de minute față de *Lumină* și distanța creștea întruna, întrucât nava cea mare își menținea accelerația de 10 *g*. Avea permisiunea să stea aici exact treizeci de minute, după care trebuia să pornească înapoi. Dacă întârzia fie și un singur minut, n-avea să mai prindă niciodată luminăluca.

În acel timp trebuia să stabilească conexiunea între ecluzele a două vehicule diferite, să suie la bordul celeilalte și s-o găsească pe fiica lui Clavain, sau cine era femeia aceea.

Lui nu-i păsa pe cine salva, deoarece era suficient că-i spusese Scorpio s-o facă. Și nu conta absolut deloc că Scorpio făcea doar ce-i spunea Clavain să facă. Nu avea nicio importanță și nu reducea în niciun fel admirația soldățească arzătoare pe care Lasher o simțea

pentru șeful său. El urmase cariera lui Scorpio aproape din clipa când acesta sosise în Orașul Abisului.

Efectul sosirii lui Scorpio era imposibil de subestimat. Anterior, hiperporcii fuseseră o scursură pusă pe ciorovăială, care se mulțumea să amușine prin straturile cele mai dubioase ale orașului decăzut. Scorpio îi electrizase. Devenise un Mesia criminal, o figură atât de legendară, încât mulți hiperporci se îndoiau că exista cu adevărat. Lasher colecționase delictele lui Scorpio, memorându-le cu aviditatea unui acolit religios. Le studiase, minunându-se de ingeniozitatea lor brutală, de simplitatea lor de haiku. Oare cum te puteai simți, se întrebase el, să fii autorul unor atrocități scânteietoare ca niște nestemate? Mai târziu, pătrunsese în sfera de influență a lui Scorpio și urcase prin ierarhiile veroase ale lumii interlope. Își amintea prima lui întâlnire cu Scorpio, sentimentul de ușoară dezamăgire când acesta se dovedise a fi tot un hiperporc ca el însuși. Treptat însă înțelegerea aceea nu făcuse decât să-i sporească admirația. Scorpio era o făptură din carne și oase, ceea ce-i făcea isprăvile cu atât mai remarcabile. Emoționat la început, Lasher devenise unul dintre principalii agenți operativi ai lui Scorpio, apoi unul dintre locotenenții săi.

Iar după aceea Scorpio dispăruse. Se spusese că plecase în spațiu, pentru a începe negocieri delicate cu altă grupare criminală din sistem – poate cu Skyjackii.

Deplasările erau periculoase pentru Scorpio oricând, dar mai cu seamă în timpul războiului. Lasher se silise să accepte adevărul probabil, dar neplăcut: Scorpio fusese ucis.

Trecuseră câteva luni. Iar apoi Lasher auzise vestea: Scorpio era în arest... sau un fel de arest. Fusese capturat de păianjeni, poate după ce-l prinseseră deja zombii, iar acum păianjenii erau presați să-l predea Convenției Ferrisville.

Așadar asta era. Domnia strălucitoare și ticăloasă a lui Scorpio ajunsese la sfârșit. Convenția îl putea acuza de orice, iar în vreme de război aproape că nu existau crime care să nu fie pedepsite cu moartea. Ei îl aveau pe Scorpio, trofeul pe care-l căutaseră atâta vreme. Avea să urmeze un simulacru de proces, după care execuția, și Scorpio avea să intre cu adevărat în legendă.

Dar nu se întâmplase așa. Urmaseră obișnuitele zvonuri contradictorii, însă unele dintre ele se refereau cam la același lucru – ba că Scorpio era întreg și teafăr, și nu se mai găsea în arestul nimănui, ba că revenise în Orașul Abisului și se afla acum în clădirea întunecată și amenințătoare pe care unii hiperporci o cunoșteau drept Château des Corbeaux, cea în care se spunea că ar fi existat beciul bântuit. Și că ar fi fost oaspetele misteriosului locuitor din Château și punea acum la cale chestia legendară despre care se vorbise frecvent, dar care, cumva, nu se materializase niciodată.

Armata de hiperporci.

Lasher se alăturase fostului său șef și aflase că zvonurile erau adevărate. Scorpio lucra, sau se afla într-o colaborare ciudată, cu bătrânul căruia îi spuneau Clavain. Cei doi plănuiau furtul unei nave a Ultranauților, ceva la care manualul ortodox al criminalilor afirma că nici măcar nu trebuie să te gândești, cu atât mai puțin să-l încerci. Lasher fusese intrigat și terifiat, cu atât mai mult când auzise că furtul acela nu era decât preludiul unei acțiuni încă și mai îndrăznețe.

Cum ar fi putut rezista la așa ceva?

Așa ajunsese aici, la ani-lumină de Orașul Abisului, la ani-lumină de orice ar fi putut numi familiar. Îl slujise pe Scorpio, și-l slujise bine, nu doar călcându-i pe urme, ci și anticipându-le; uneori dansând chiar înaintea șefului și atrăgându-și laudele discrete ale lui Scorpio.

Ajunse lângă navetă. Avea aspectul de piatră lustruită de uzură a mașinilor Agregate. Era complet neagră. O cercetă cu proiectoarele, căutând locul unde Clavain îi spusese că va găsi ecluza: o linie de îmbinare foarte fină în carcasă, care avea să devină vizibilă doar din imediata apropiere. Distanța până la fuzelaj era de cincisprezece metri, iar el se apropia cu viteza de un metru pe secundă. Naveta era suficient de mică pentru a nu avea dificultăți în a găsi femeia de la bord, cu condiția ca Skade să nu fi mințit.

Se întâmplă când ajunsese la zece metri de carcasă. Crescu din centrul vehiculului Agregat: un grăunte de lumină aidoma primei scânteieri a soarelui ce răsare.

Lasher nu avu nici timp să clipească.

Skade văzu sclipirea ca de lumină de basm a dispozitivului perforator de crustă de proximitate. Nu era greu de recunoscut. La pupa *Mătrăgunei* nu mai erau acum stele, ci doar o pată de tuş negru care se lăţea. Relativitatea strângea universul vizibil într-o centură care înconjura nava. Însă nava lui Clavain se găsea aproape în acelaşi cadru de referinţă al vitezei cu *Mătrăguna*, aşa că părea tot imediat înapoia ei. Flama cât o gămălie de ac a armei ţintuia întunericul ca o unică stea rătăcită.

Skade o examină, o corectă pentru o modestă deplasare spre roşu şi determină că emisia de multe terratone a exploziei releva numai detonarea dispozitivului în sine, plus o mică masă reziduală de antimaterie. Arma ei distrusese un vehicul spaţial de dimensiunea unei navete, nu o navă stelară. Explozia unei luminăluci, o maşină care-şi afundase deja ghearele adânc în puţul infinit de energie al vidului cuantic, ar fi avut o strălucire cu trei ordine de magnitudine mai intensă decât perforatorul de crustă.

Prin urmare, Clavain fusese iarăşi mai inteligent decât ea. Ba nu, se corectă: nu mai inteligent, ci exact *la fel* de inteligent. Skade nu comisese deocamdată nicio eroare şi deşi Clavain îi parase toate atacurile, el nu întreprinsese încă niciun atac. Avantajul continua să fie al ei şi era convinsă că-i crease necazuri cu cel puţin una dintre acţiunile respective. Dacă nu altceva, îl obligase măcar să consume combustibil pe care ar fi preferat să-l economisească. Cel mai probabil era că-l silise să-şi dedice eforturile spre contracararea atacurilor ei, în loc să se pregătească pentru bătălia care îi aştepta pe orbita Resurgamului. Din toate punctele de vedere militare, Skade nu pierduse nimic, decât capacitatea unor viitoare cacealmale convingătoare.

Oricum nu se bizuise niciodată pe aşa ceva.

Era timpul să facă ceea ce trebuia făcut.

– Mincinosul dracului!

Xavier ridică ochii când Antoinette dădu buzna în cabina lor. Bărbatul era întins pe spate în cuşetă şi ţinea între genunchi un compad. Antoinette întrezări fugar linii de cod-sursă care se derulau pe ecran, cu simbolurile şi indentaţiile sinuoase ale limbajului de

programare aducând cu strofele complex formalizate ale unei poezii extraterestre. Xavier ținea între dinți un stilus, care căzu când el deschise gura șocat. Compadul se rostogoli pe podea.

– Antoinette?

– Am aflat.

– Ce ai aflat?

– Despre Decizia Mandelstam. Despre Lyle Merrick. Despre *Pasăre*. Despre Bestie, despre tine.

Xavier se răsuci pe cușetă, coborându-și picioarele pe podea. Își trecu degetele unei mâini prin ciuful de păr negru.

– Despre ce?

– Să nu mă minți, nemernicule!

Iar apoi femeia se repezi cu pumnii asupra lui, cuprinsă de furie oarbă. Înapoia loviturilor ei nu exista violență reală; în orice alte circumstanțe, ar fi fost gesturi jucăușe, totuși Xavier își ascunse chipul, absorbindu-i mânia cu antebrațele. Încerca să-i spună ceva, dar Antoinette își astupase urechile în furia ei, refuzând să-i asculte justificările smiorcăite.

În cele din urmă, accesul de mânie se transformă în lacrimi. Xavier îi opri loviturile, prinzând-o cu blândețe de încheieturi.

– Antoinette, rosti el.

Ea îl mai lovi o dată, după care începu să plângă cu adevărat. Îl ura și în același timp îl iubea.

– Nu-i vina mea, continuă Xavier. Jur că nu-i vina mea.

– De ce nu mi-ai spus?

El o privi, iar ea îi întoarse privirea prin vălul încețoșat al lacrimilor.

– De ce nu ți-am spus?

– Asta am întrebat.

– Pentru că i-am promis tatălui tău că n-o voi face.

După ce Antoinette se calmase, după ce fu pregătită să asculte, Xavier îi povesti câte ceva din cele întâmplate.

Jim Bax era de mulți ani prieten cu Lyle Merrick; amândoi fuseseră piloți de cargobot și lucraseră atât în Centura Ruginită, cât și în vecinătatea ei. În mod obișnuit, doi piloți care operau în aceeași

sferă comercială ar fi avut greutăți în legarea unei prietenii autentice prin suișurile și coborâșurile unei economii de nivelul sistemului, deoarece ar fi existat prea multe ocazii în care interesele lor să se suprapună. Dar pentru că Jim și Lyle operau în nișe radical diferite, cu liste de clienți complet diferite, rivalitatea nu le amenințase niciodată relația. Jim Bax transporta încărcături grele pe traiectorii rapide, cu arderi masive; de obicei era anunțat în ultima clipă și de obicei, deși nu întotdeauna, se afla mai mult sau mai puțin în cadrul legalității. Desigur, Jim nu alerga după clienți răufăcători, deși n-ar fi fost nici tocmai adevărat să spună că-i refuza. Pe de altă parte, Lyle lucra aproape exclusiv cu infractori, care înțelegeau că șlepul lui lent, fragil, nefiabil, cu propulsii chimice, era nava cel mai puțin probabil să atragă atenția vameșilor și cuterelor Convenției. Lyle nu putea garanta că transporturile lui vor ajunge rapid la destinație, ba uneori nu mai ajungeau deloc, însă putea garanta aproape întotdeauna că vor ajunge neinspectate și că nu vor exista întrebări stânjenitoare care să pornească pe urmele clienților săi. Așa că, în mod foarte modest, Lyle Merrick prosperase. El se străduise cu grijă să-și ascundă câștigurile de ochii autorităților, menținând iluzia pretențioasă a echilibristicii permanente pe muchia insolvenței. Dar în culise și potrivit standardelor vremii, era un ins moderat de bogat, de fapt mult mai bogat decât avea să fie vreodată Jim Bax. Mai exact, îndeajuns de bogat pentru a-și îngădui să-și facă anual o copie de rezervă în vreuna dintre facilitățile de scanare de nivel-alfa din Coronamentul Orașului Abisului.

Disimularea lui funcționase mulți ani, mai exact până în ziua când un cuter de poliție decisese să-l abordeze pentru simplul motiv că Lyle nu le dăduse niciodată bătăi de cap și de aceea trebuia să ascundă ceva. Cuterul nu avusese dificultăți în stabilirea corespondenței cu traiectoria șlepului lui Lyle, după care îl anunțase să oprească propulsia principală și să se pregătească pentru abordaj. Lyle știa însă că era imposibil să dea curs ordinului acela. Reputația lui se baza pe faptul că mărfurile nu-i fuseseră niciodată inspectate. Dacă ar fi îngăduit lui proxy să suie la bord, și-ar fi semnat falimentul cu propria mână.

Nu avusese alternativă decât fuga.

Din fericire – sau din nefericire, așa cum avea să se dovedească până la urmă –, el se afla deja pe segmentul final de apropiere de Caruselul New Copenhagen. Știa că pe obadă exista un puț de reparații suficient de mare pentru a-i adăposti nava. N-avea să fie ușor, însă dacă izbutea să intre în doc, ar fi putut cel puțin să distrugă marfa înainte ca proxy să suie la bord. Ar fi fost desigur într-un rahat aproape la fel de mare, dar cel puțin nu ar fi încălcat confidențialitatea clientului, iar asta conta pentru Lyle mai mult decât propria lui bunăstare.

Bineînțeles, nu reușise să ajungă la destinație. Greșise impulsul final de apropiere, stresat de cutere – sosiseră deja patru, îl înconjuraseră și lansaseră gheare de încetinire pe carcasa sa –, așa că intrase în coliziune cu exteriorul obezii. În mod surprinzător, și nimeni nu fusese mai surprins decât Lyle însuși, supraviețuise impactului. Modulul robust al habitatului și sistemului de susținere biotică din cargobotul său trecuse prin învelișul exterior al caruselului, aidoma ciocului unui pui de pasăre care sparge găoacea oului în care se află. Viteza lui în momentul impactului fusese de numai câteva zeci de metri pe secundă și cu toate că se alesese cu vânătăi și zgârieturi, nu suferise nicio leziune serioasă. Norocul îi continuase chiar și când secțiunea principală de propulsie – plămânii rezervoarelor cu combustibil chimic – explodase. Forța exploziei împinsese modulul lui Lyle și mai adânc în carusel, însă el supraviețuise și acum.

Dar chiar pe când se felicita pentru noroc, știa că era afundat în necazuri până la gât. Impactul nu se petrecuse în porțiunea cea mai dens populată a obezii caruselului, totuși se înregistraseră destule victime. O incintă din interiorul obezii se depresurizase la străpungerea navei și aerul răbufnise afară prin rana din carusel. Sala respectivă fusese o zonă recreativă, o poieniță dintr-o pădure miniaturală, iluminată de lămpi suspendate.

În orice altă seară, acolo n-ar fi fost decât câteva zeci de oameni și animale care să se bucure de decorul sintetic sub razele lunii. Dar în seara coliziunii se ținuse un recital nocturn al unuia dintre eforturile cele mai populiste ale lui Quirrenbach, la care asistaseră sute

de spectatori. Din fericire, majoritatea supraviețuiseră, deși mulți fuseseră grav răniți. Existaseră însă și victime: patruzeci și trei de morți la numărătoarea finală, excluzându-l pe Lyle. Era desigur posibil să fi fost uciși mai mulți.

Lyle nu încercase să fugă. Știa că soarta îi fusese pecetluită. Ar fi fost norocos dacă ar fi scăpat de condamnarea la moarte pentru simplul fapt că nu se supusese ordinului de abordaj, însă chiar dacă ar fi reușit să scape de delictul respectiv – și existau căi pentru așa ceva –, acum nu se mai putea face absolut nimic pentru el. După Epidemia Fuziunii, când Inelul Sclipitor cândva măreț fusese transformat în Centura Ruginită, actele de vandalism împotriva habitatelor erau considerate crimele supreme. Cei patruzeci și trei de morți erau aproape un detaliu.

Lyle Merrick a fost arestat, judecat și condamnat. A fost găsit vinovat la toate capetele de acuzare asociate coliziunii. Sentința a fost moarte neurală ireversibilă. Deoarece se știa că fusese scanat, urma să se aplice Decizia Mandelstam.

Oficiali speciali Ferrisville, porecliți ștergătorii-minților, au primit însărcinarea de a căuta și distruge orice simulări de nivel-alfa sau beta ale lui Lyle Merrick. Ștergătorii-minților aveau la dispoziție toată mașinăria legală a Convenției, plus un arsenal de instrumente software de tip vânător-căutător, tolerante la Epidemie. Ei puteau să cearnă toate bazele de date sau arhivele cunoscute și să detecteze patternurile îngropate ale unei simulări ilegale. Ei puteau să șteargă orice bază de date publică, care era măcar suspectată că ar fi conținut o copie interzisă. Erau foarte pricepuți în meseria lor.

Însă Jim Bax nu intenționa să-și abandoneze prietenul. Înainte ca năvodul să se închidă, și cu ajutorul altor prieteni ai lui Lyle, dintre care unii erau indivizi de-a dreptul înspăimântători, cea mai recentă copie de nivel-alfa a fost ferită de brațul legii. Modificări iscusite ale înregistrărilor din clinica de scanare au făcut să pară că Lyle nu se prezentase la ultima lui programare acolo. Ștergătorii-minților au insistat asupra dovezilor, examinând multe zile anomaliile, dar au concluzionat în cele din urmă că alfa care

lipsea nu existase niciodată. Oricum ei îşi făcuseră treaba, strângând toate celelalte simulări cunoscute.

Aşa că, dintr-un punct de vedere, Lyle Merrick se sustrăsese justiţiei.

Jim Bax fusese de acord să găzduiască personalitatea de nivel-alfa a lui Lyle, dar cu o condiţie. Avea s-o ţină într-un loc la care era foarte improbabil ca autorităţile să se gândească vreodată să-l cerceteze. Lyle urma să înlocuiască subpersonalitatea navei lui Jim, astfel încât scanarea de nivel-alfa a unei minţi umane adevărate să suplimenteze ansamblul de algoritmi şi subrutine ce formau o personalitate de nivel-gama. O minte reală, de fapt, desigur, o simulare a patternurilor neurale ale unei minţi reale, care să înlocuiască o personalitate pur fictivă.

O fantomă reală care să bântuie prin maşină.

– De ce? întrebă Antoinette. De ce ar fi vrut tata să procedeze aşa?

– Tu de ce crezi? Pentru că ţinea la prietenul lui, dar şi la propria lui fiică. Era felul prin care vă putea proteja pe amândoi.

– Tot nu-nţeleg, Xave.

– Dacă Lyle Merrick n-ar fi fost de acord, avea să fie mort şi dat uitării. Tatăl tău nu voia să-şi rişte gâtul, găzduind simularea în orice alt fel. Cel puţin aşa, Jim se alegea cu ceva, pe lângă satisfacţia de a fi salvat o parte din prietenul lui.

– Cu ce se alegea?

– I-a cerut lui Lyle să-i promită că va avea grijă de tine când el era în preajmă.

– Nu, rosti sec femeia.

– Toate astea urmau să-ţi fie spuse şi ţie. Aşa fusese planul, dar apoi anii au trecut şi când Jim a murit..., Xavier clătină din cap. Să ştii că nu mi-e uşor. Cum crezi că m-am simţit eu, ştiind secretul de atâţia ani? De şaisprezece ani, Antoinette! Eram un ţânc cu caş la gură când tatăl tău m-a luat sub aripa lui, ca să-l ajut la *Pasăre*. Bineînţeles că a trebuit să aflu despre Lyle.

– Nu înţeleg, totuşi.... Cum adică „să aibă grijă de mine"?

– Jim ştia că nu va trăi o veşnicie şi te-a iubit mai mult decât...

Xavier nu-şi mai termină cuvintele.

– Știu că m-a iubit, încuviință Antoinette. Noi doi n-am avut una din relațiile alea tată-fiică disfuncționale pe care le vezi mereu la holo-showuri, rahaturile de felul „tu nu mi-ai spus niciodată că mă iubești". Ba chiar ne-am înțeles destul de bine între noi.

– Știu. Asta a și fost ideea. Pe Jim îl îngrijora ce se va întâmpla cu tine după moartea lui. Mai știa că vei dori să moștenești nava. Nu putea face nimic în privința asta și de altfel nici *nu dorea* să facă ceva. Ce naiba, era mândru! Era tare mândru. Credea că vei fi un pilot mai bun decât fusese el și era absolut sigur că erai mai priceputâ în afaceri.

Antoinette își reținu un surâs. Auzise cuvintele acelea destul de des din partea tatei, totuși continua să fie plăcut să le audă și de la altcineva; erau dovezi – dacă mai avea nevoie de ele – că Jim Bax nu vorbise în vânt.

– Și?

Xavier strânse din umeri.

– Cum ziceam, dorea ca fiica lui să fie ocrotită. Nu mi se pare tocmai un delict, nu?

– Nu știu... Care a fost aranjamentul?

– Lyle urma să fie integrat în *Pasăre* și Jim i-a spus că trebuia să joace rolul vechiului nivel-gama, pentru ca tu să nu bănuiești niciodată că aveai un... înger păzitor care veghea asupra ta. Lyle trebuia să aibă grijă de tine, să se asigure că nu intri niciodată în necazuri prea mari. Era logic, să știi. Lyle avea un instinct dezvoltat pentru autoconservare.

Antoinette își reaminti ocaziile în care Bestia încercase s-o convingă să nu facă ceva anume. Fuseseră destule și ea le pusese întotdeauna pe seama trăsăturii excesiv de protectoare a sub-personalității. Ei bine, avusese dreptate. Avusese perfectă dreptate. Nu însă în felul în care crezuse.

– Și Lyle a fost pur și simplu de acord? întrebă ea.

Xavier aprobă din cap.

– Trebuie să pricepi că el trecea printr-o fază serioasă de autoînvinovățire și remușcări. Regreta cu adevărat enorm toate morțile pe care le cauzase. Pentru o vreme nici măcar n-a vrut să

ruleze – intra întruna în hibernare sau încerca să-şi convingă prietenii să-l distrugă. Dorea să moară.

– Dar n-a făcut-o.

– Asta pentru că Jim i-a oferit un motiv pentru care să trăiască. Un mod prin care să fie util, având grijă de tine.

– Şi toate rahaturile alea cu „Micuţă Domnişoară"?

– Făceau parte din rol. Trebuie să recunoşti că s-a descurcat destul de bine, nu? Până când s-a împuţit treaba. Nu poţi totuşi să-l învinuieşti c-a intrat în panică.

Femeia se ridică de pe scaun.

– Cred că nu.

Xavier o privi încruntat.

– Atunci... te-ai liniştit în privinţa asta?

Ea se răsuci şi-l sfredeli cu privirea.

– Nu, Xave, nu m-am liniştit în privinţa asta. Am înţeles despre ce-i vorba. Am înţeles de ce m-ai minţit atâţia ani. Dar nu m-am liniştit deloc în privinţa asta.

– Îmi pare rău, zise bărbatul şi coborî ochii în poală. Să ştii însă că n-am făcut altceva decât să respect promisiunea făcută tatălui tău.

– Nu-i vina ta, spuse Antoinette.

Mai târziu făcură dragoste. Fu la fel de bine ca întotdeauna cu el; ba chiar mai bine, poate, ţinând seama de focurile de artificii emoţionale declanşate în ea. Iar cuvintele pe care i le spusese lui Xavier erau perfect adevărate. Acum, după ce auzise versiunea lui despre evenimentele acelea, înţelegea că el nu i-ar fi putut spune niciodată adevărul, sau cel puţin nu înainte ca ea însăşi să-l fi dedus singură în mare parte. Antoinette nici măcar nu-şi învinuia tatăl pentru ce făcuse. El avusese mereu grijă de prietenii săi şi ţinuse la fiica sa ca la ochii din cap. Jim Bax nu făcuse nimic care să nu-i fi stat în caracter.

În acelaşi timp însă, asta nu uşura defel acceptarea adevărului. Când se gândea la timpul pe care-l petrecuse singură în *Pasăre*, ştiind acum că Lyle Merrick fusese acolo şi o bântuise ca o

fantomă – poate chiar *o privise* –, Antoinette era încercată de un sentiment sfredelitor de trădare și stupiditate.

Nu credea că era ceva ce ar fi putut accepta până la urmă.

După o zi, merse să-și viziteze nava, gândindu-se că dacă va intra din nou acolo, ar putea găsi iertare pentru minciuna ce-i fusese impusă de singura persoană din univers în care fusese convinsă că putea avea încredere. Aproape că nici nu conta că minciuna aceea avusese o motivație benefică, fiind menită s-o protejeze.

Dar când ajunse la baza schelelor ce înconjurau *Pasărea*, nu putu merge mai departe. Ridică ochii și privi fuzelajul, care acum i se părea amenințător și nefamiliar. Nu mai semăna cu nava ei și nici cu altceva din care și-ar fi dorit să facă parte.

Plângând, pentru că-i fusese furat ceva ce nu-i mai putea fi înapoiat niciodată, se întoarse și se îndepărtă.

Odată ce decizia fusese luată, lucrurile înaintară cu o viteză surprinzătoare. Skade reduse accelerația la 1 *g* și le ceru tehnicienilor să reducă bula la mărime sub-bacterială, asigurată de un flux de energie neglijabil. În felul acesta se putea deconecta mare parte din mașină. După aceea dădu ordinul ce avea să cauzeze o remodelare masivă a navei, în concordanță cu informațiile pe care le întrezărise în Exordium.

Îngropate în partea din spate a *Mătrăgunei* se aflau multe stocări de nanomașini protejate împotriva Epidemiei: tuburi negre ticsite cu clade de replicatori de nivel redus. La ordinul lui Skade, mașinile fură eliberate și programate să se multiplice și diversifice până formau un șlam fierbinte de motoare microscopice de transformare a materiei. Șlamul mișună și se infiltră în toate ungherele părții din spate a navei, dizolvând și regurgitând materialele luminălucii. Mare parte din mașinăria dispozitivului se predă înaintea aceleiași molime a transformării. În urma lor, replicatorii lăsară structuri de obsidian strălucitor, arcuri și elicoide filamentale ce se întrețeseau prin navă ca tot atâtea tentacule. Erau presărate cu noduri de dispozitive subsidiare, proeminente ca niște ventuze negre și săculeți cu venin. În timpul operațiunilor, mașinăria avea să se miște în raport cu sine însăși,

executând o secerare hipnotică, treierând și retezând vidul, iar în mijlocul mișcării de secerare avea să fie materializat un buzunar de dimensiunea unui quark de vid cuantic în stare-patru. În buzunarul acela de vid masa inerțială era, în sens strict matematic, imaginară.

Bula de mărimea unui quarc avea să tremure, să fluctueze și apoi – în mai *puțin* decât o instanță Planck – să cuprindă tot vehiculul spațial, trecând la dimensiuni macroscopice printr-o fază de tranziție de tip inflaționar. Mașinăria care avea să continue s-o țină sub control era concepută pentru toleranțe incredibil de fine, ajungând până în pragul neclarității Heisenberg. Nimeni nu putea ști câte din toate acestea erau necesare. Skade nu era pregătită să se îndoiască de ceea ce-i spuseseră glasurile șoptitoare ale Exordiumului. Tot ce putea face era să spere că abaterile nu aveau să afecteze funcționarea mașinii, sau cel puțin să n-o afecteze atât de profund încât să nu mai funcționeze deloc. Ideea unei mașini care funcționa greșit era prea îngrozitoare ca să poată fi contemplată.

Prima dată nu se întâmplase totuși nimic. Mașinăria se activase, iar senzorii de vid cuantic detectaseră fluctuații subtile, ciudate... dar măsurători la fel de precise stabiliseră că *Mătrăguna* nu înaintase nici măcar cu un ângström față de cât ar fi făcut-o cu o propulsie obișnuită, cu suprimarea inerției. Furioasă atât pe sine, cât și pe toți ceilalți, Skade înaintase prin interstițiile mașinăriei curbate și negre. În scurt timp o găsi pe cea pe care o căuta: Molenka, tehniciana sistemelor Exordium. Molenka era albă la față, parcă golită de sânge.

Ce s-a întâmplat?

Molenka bolborosi o explicație, revărsând tone de date tehnice în partea publică a minții lui Skade, care absorbi datele cu ochi critic și trecu direct la esență. Configurația sistemelor de restricționare a câmpului nu fusese perfectă: bula de vid de stare-doi se evaporase, revenind la stare-zero înainte de a putea fi împinsă peste bariera potențială în magica stare-patru tahionică. Skade evaluă mașinăria. Părea neavariată.

Bănuiesc că ați aflat ce a fost în neregulă, da? Puteți efectua modificările corective necesare și reîncerca tranziția?

[Skade...]

Ce este?

[S-a întâmplat totuși ceva. Nu-l pot găsi nicăieri pe Jastrusiak. Când am început experimentul, el se afla mult mai aproape de echipament decât mine. Dar acum nu mai este. Nu-l pot găsi nicăieri, nici măcar o dovadă a lui.]

Skade ascultă totul, fără să afișeze altă expresie decât un interes tolerant. Abia după ce femeia termină de vorbit și urmară câteva secunde de tăcere, ea spuse:

Jastrusiak?

[Da... Jastrusiak.]

Femeia păru ușurată.

[Partenerul meu de experimente. Celălalt specialist în Exordium.]

Molenka, în nava asta n-a existat niciodată o persoană cu numele Jastrusiak.

Molenka păli, sau așa i se păru lui Skade. Replica ei fu mai degrabă o expirație.

[Ba nu...]

Te asigur că n-a existat nimeni cu numele Jastrusiak. Este un echipaj mic și eu îi cunosc pe toți.

[Nu-i posibil... Am fost cu el, aici, cu nici douăzeci de minute în urmă. Eram în mașinărie și o pregăteam pentru tranziție. Jastrusiak a stat acolo ca să facă ajustările de ultim minut. Pot să jur!]

Poate că poți, da.

Skade era ispitită, foarte ispitită, să pătrundă în mintea lui Molenka și să instaleze un blocaj mnemonic, care să-i șteargă din memorie cele tocmai întâmplate, dar asta n-ar fi dus la dispariția conflictului evident între ce credea ea că era adevărat și realitatea obiectivă.

Molenka, știu că-ți va fi greu, dar trebuie să continui lucrul la echipament. Îmi pare rău de Jastrusiak – pentru o clipă îi uitasem numele. Îl vom găsi, îți promit. Sunt multe locuri unde ar fi putut ajunge.

[Dar nu...]

Skade o întrerupse și unul dintre degetele ei apăru brusc sub bărbia femeii.

Gata. Fără cuvinte, Molenka. Fără cuvinte, fără gânduri. Întoarce-te în mașinărie și efectuează ajustările necesare. Fă asta pentru mine, da? Fă-o pentru mine și pentru Cuibul-Mamă.

Molenka tremura și Skade aprecie că era realmente înfricoșată. Era teroarea resemnată, lipsită de speranțe a unui mamifer micuț prins în ghearele unui prădător.

[Da, Skade.]

Numele Jastrusiak se înfipse în mintea lui Skade, obsedant de familiar. Nu-l putea disloca. Atunci când avu ocazia, apelă memoria colectivă a Agregaților și examină toate referirile conectate cu numele acela sau cu altul similar. Era decisă să înțeleagă ce determinase subconștientul lui Molenka să funcționeze defectuos într-o modalitate atât de neașteptat de creativă, croind din nimic un individ non-existent într-o clipă de teroare.

Spre surprinderea ei moderată, află că Jastrusiak era un nume cunoscut Cuibului-Mamă. Printre Agregați existase un Jastrusiak, care fusese recrutat în timpul ocupației Orașului Abisului. Bărbatul obținuse rapid autorizarea pentru Sanctuarul Interior, unde lucrase la concepte avansate, așa cum erau teoriile inovatoare de propulsie. Făcuse parte dintr-o echipă de teoreticieni Agregați care-și stabilise baza de cercetări pe un asteroid și lucra la metode pentru convertirea propulsiilor Agregate existente în designul stealth.

Se dovedise destul de greu. Echipa lui Jastrusiak se numărase printre primele care aflaseră exact cât de greu. Baza ei și o halcă apreciabilă din emisfera aceea a asteroidului fuseseră distruse într-un accident.

Prin urmare, Jastrusiak era mort – mai precis, era mort de mulți ani.

Însă dacă ar fi trăit, își spuse Skade, ar fi fost exact genul de specialist pe care ea l-ar fi recrutat pentru echipa de la bordul *Mătrăgunei*. Foarte probabil, ar fi fost de calibru similar lui Molenka și ar fi sfârșit prin a lucra împreună cu ea.

Și ce însemna asta? După părerea ei, nu era nimic altceva decât o coincidență tulburătoare.

Molenka o apelă.

[Suntem gata, Skade. Putem încerca din nou experimentul.]

Skade șovăi, aproape gata să-i spună că descoperise adevărul în privința lui Jastrusiak. După care se răzgândi. *Dați-i drumul*, îi transmise ea.

Privi mașinăria mișcându-se, cu brațele negre baleind înainte și înapoi, și, așa se părea, unele printre altele, înnodând și treierând timpul și spațiul aidoma unui infernal război de țesut, convingând și protejând punctul de metrică modificată, mic cât o bacterie, în faza tahionică. După câteva secunde, mașinăria devenise o ceață împletită în urma *Mătrăgunei*. Senzorii de unde gravitaționale și particule exotice înregistrau vijelii de stres spațial adânc, când vidul cuantic de pe periferia bulei era coagulat și forfecat la scări microscopice. Filtrat și procesat de computere, patternul vijeliilor acelea îi spunea lui Molenka cum se comporta geometria bulei. Era transmitea datele lui Skade, permițându-i să vizualizeze bula ca pe o globulă strălucitoare de lumină, care pulsa și vibra aidoma unei picături de mercur suspendată într-un leagăn magnetic. Culori, nu toate în spectrul uman normal, se deplasau în valuri prismatice peste învelișul bulei, reprezentând nuanțe ezoterice de interacțiune la nivelul vidului cuantic. Nimic dintre acestea nu-o interesa pe Skade; pentru ea contau doar indicii însoțitori, care-i spuneau că bula se comporta normal, sau pe cât de normal ar fi fost de așteptat din partea unui obiect care nu avea niciun drept real de a exista în universul acesta. Bula emana o strălucire albastră blândă, când particule de radiație Hawking erau trecute în starea tahionică și îndepărtate de *Mătrăguna* cu viteză superluminică.

Molenka anunță că erau gata să extindă bula, astfel încât *Mătrăguna* însăși să se afle în interiorul propriei sfere de continuum spațio-temporal în fază tahionică. Procesul avea să se petreacă fulgerător, iar câmpul, potrivit afirmațiilor lui Molenka, avea să colapseze înapoi la scara sa microscopică în picosecunde subiective,

dar clipita aceea de stabilitate ar fi fost suficientă pentru a translata nava lui Skade pe distanța spațială de o nanosecundă-lumină, aproximativ o treime de metru. Sonde dispensabile fuseseră deja amplasate dincolo de raza așteptată a bulei, gata să capteze clipita când nava va face saltul tahionic. Desigur, o treime de metru nu era îndeajuns pentru a conta în fața lui Clavain, dar, teoretic, procedura saltului putea fi extinsă ca durată și repetată aproape imediat. De departe, cel mai greu avea să fie asta prima dată; după aceea era o problemă strict de ajustări și rafinări.

Skade îi dădu lui Molenka permisiunea de a extinde bula și în același timp ordonă implanturilor ei să treacă la starea maximă de conștiință accelerată. Activitatea normală a navei deveni un fundal abia schimbător; până și brațele negre și treierătoare încetiniră atât încât le putu aprecia mai clar dansul hipnotic. Skade își examină starea mintală și descoperi anticipare nervoasă, amestecată cu teama viscerală că se găsea pe punctul de a comite o eroare gravă. Își reaminti că Lupul îi spusese că foarte puține entități organice se deplasaseră vreodată mai iute ca lumina. În alte circumstanțe, ar fi putut alege să țină seama de avertismentul acela nerostit, dar în același timp Lupul o îndemnase, împingând-o spre punctul acesta. Asistența sa tehnică fusese esențială în decodificarea instrucțiunilor Exordiumului și Skade presupunea că avea interesul să-și păstreze propria existență. Dar poate că era încântat pur și simplu s-o vadă sfâșiată de conflicte, nepăsându-i deloc de propria lui supraviețuire.

Nu conta. Acum se făcuse. Brațele treierătoare modificau deja condițiile câmpului din jurul bulei, mângâindu-i frontierele cu blândețe cuantică delicată, încurajând-o să se extindă. Bula tremurătoare se dilată, crescând printr-o serie de expansiuni asimetrice. Scara se modifică într-o suită de salturi logaritmice, totuși nu îndeajuns de rapid. Skade știu imediat că ceva nu era în regulă. Dilatarea ar fi trebuit să se petreacă prea rapid pentru a fi percepută, chiar și de o conștiință accelerată. Bula ar fi trebuit să fi cuprins de acum toată nava, dar de fapt nu crescuse decât la dimensiunea unui grepfrut. Plutea în interiorul razelor brațelor-treierătoare, oribil, parcă batjocoritor. Skade se rugă în gând ca bula să revină la dimensiunea

bacterială, dar din spusele lui Molenka știa că era mult mai probabil să se extindă în mod necontrolat. Îngrozită și fascinată, privi cum bula de mărimea unui grepfrut se flexiona și unduia, având când forma unei arahide, când, peste numai o clipă, formă toroidală, o transformare topologică despre care Molenka ar fi jurat că era imposibilă. După aceea redevenea o bulă, iar când proeminențe și scobituri aleatorii pulsară în suprafața membranei, Skade putu să jure că văzuse un chip de gargui rânjind la ea. Știa că de vină era numai subconștientul, care aplica patternuri acolo unde nu exista nimic de felul acela, totuși nu-și putu alunga impresia de rău primordial.

Apoi bula se extinse iar, crescând la mărimea unui mic vehicul spațial. Unele dintre brațele ce se agitau nu se feriră la timp și extremitățile lor ascuțite perforară membrana ondulatorie. Senzorii comutară pe suprasarcină, incapabili să proceseze torentul urlător de flux gravitațional și de particule. Inexorabil, situația scăpa de sub control. Sisteme de comandă esențiale din partea din spate a *Mătrăgunei* se deconectară. Brațele începură să se miște spasmodic, șfichiuindu-se reciproc ca membrele unor dansatori prost orchestrați. Nodule și flanșe fură retezate. Panglici de plasmă strălucitoare se rupseră între frontieră și mașinăria care o îngloba. Frontiera se dilată din nou; membrana ei înghiți hectare cubice de mașini de susținere. Mașinăria eșua și n-o mai putea menține stabilă. Explozii vagi pulsară în interiorul bulei. Un braț de comandă major se autoteteză și fu proiectat spre înapoi în fuzelajul *Mătrăgunei*. Skade percepu un lanț de explozii care năvăli în lungul flancului navei, ca niște muguri ce înfloreau trandafiriu și se revărsau în cascadă spre punte. Mașinăria ei minunată se autodezintegra. Bula crescu mai mare, strecurându-se printre restricțiile ce nu mai făceau față ale brațelor îndoite și rupte. Răsunară sirene de alarmă, iar în navă zăngăniră baricade interne. Din miezul bulei răzbătu un alb-orbitor, când materia din interior cunoscu o tranziție parțială spre starea fotonică pură. O reversie catastrofică la vid cuantic de stare-trei, în care toată materia era lipsită de masă...

Fulgerul foto-leptonic răzbătu prin membrană. Puținele brațe funcționale trosniră spre îndărăt, ca niște degete rupte. Urmă un

sfârâit scurt și furios de descărcare de plasmă, după care bula se mări, cuprinzând *Mătrăguna* și disipându-se în același timp. Skade o simți, izbind-o și trecând prin ea ca un front rece brusc într-o zi călduroasă. În același timp, o undă de șoc scutură nava, proiectând-o pe Skade într-un perete. În mod obișnuit, peretele s-ar fi deformat pentru a absorbi energia coliziunii, dar de data asta impactul fu dur și metalic.

Nava rămânea totuși în jurul ei și Skade era capabilă să gândească. Auzea sirene și mesaje de urgență, iar baricadele continuau să se închidă. Însă evenimentul trecuse. Bula se dezintegrase, dar, cu toate că-i avariase nava – poate chiar profund, poate chiar dincolo de posibilitatea reparării –, n-o distrusese.

Skade comandă ratei de conștientizare să revină la viteza normală de procesare. Creasta îi pulsa de excesul de căldură a sângelui pe care trebuia să-l disipeze – se simțea amețită –, însă asta avea să treacă în curând. Părea să nu fi suferit leziuni, nici chiar în urma izbirii violente de perete. Armura îi asculta comenzile, neafectată de impact. Se prinse de un mâner din perete și se propulsă spre mijlocul coridorului. Era lipsită de greutate, fiindcă *Mătrăguna* plutea în derivă și nu fusese niciodată echipată pentru gravitație generată centrifugal.

Molenka?

Nu primi niciun răspuns. Toată rețeaua de la bordul navei încetase să mai funcționeze, împiedicând comunicarea neurală cu excepția cazului în care subiecții erau foarte apropiați între ei. Știa însă unde fusese Molenka înainte ca bula să se dilate, scăpând de sub control. Strigă cu glas tare, dar nici acum nu-i răspunse nimeni, așa că porni în direcția mașinăriei. Volumul critic continua să fie presurizat și trebui să convingă ușile interioare să-i dea drumul înăuntru.

Suprafețele curbe și lucioase, ca o sticlă neagră, ale mașinăriei extraterestre se modificaseră de când fusese ultima dată în partea aceea din navă. Skade se întrebă cât din schimbare fusese cauzată de eșecul extinderii bulei. În aer se simțea iz puternic de ozon și alte zece-douăsprezece mirosuri mai puțin familiare, iar pe fundalul continuu de sirene și alarme verbale, se auzeau sfârâituri și trosnete.

– Molenka? strigă iarăși.

[Skade.]

Răspunsul neural era incredibil de slab, dar era în mod recognoscibil Molenka. În mod cert se afla aproape.

Skade înaintă, trăgându-se cu mâinile, prin mișcări rigide ale armurii. Mașinăria o înconjura acum de peste tot, proeminențe și ieșituri negre și netede, ca roca erodată de apă în caverne subterane străvechi. Se lărgea, astfel încât pătrunse într-o ocluzie cu diametrul de cinci-șase metri. Pereții dantelați erau presărați cu mufe pentru input de date. O fereastră încastrată în peretele îndepărtat oferea o vedere a mașinăriei de restricționare, deformată și ruptă, care ieșea în spatele navei. Unele brațe se mișcau și acum, legănându-se lent înainte și înapoi ca membrele zvâcnind ale unei creaturi muribunde. Văzute cu propriii ei ochi, avariile păreau mai teribile decât crezuse. Nava îi fusese eviscerată, măruntaiele îi fuseseră smulse afară pentru a fi inspectate.

Însă nu acela fu lucrul care-i atrase atenția lui Skade. În centrul ocluziei plutea un sac ondulator, cu înveliș lăptos-translucid, înapoia căruia se materializa și dematerializa ceva. Sacul avea cinci extremități, pseudopode boante ce corespundeau ca proporție și dispunere cu capul și membrele unui om. Într-adevăr, văzu Skade, înăuntrul său se afla un om, o formă pe care o întrezărea în părți rupte, nu ca un tot unificat. Distinse o unduire de haine negre și o unduire de piele mai deschisă la culoare.

Molenka?

Deși se găsea la numai câțiva metri, răspunsul părea incredibil de îndepărtat.

[Da. Eu sunt. Sunt închisă, Skade. Închisă în interiorul unei părți din bulă.]

Skade se înfioră, impresionată de calmul tehnicienei. Femeia avea să moară în mod clar, totuși raportul despre situația ei deținea o detașare admirabilă. Era atitudinea unui adevărat Agregat, convins că esența îi va trăi mai departe în conștiința vastă a Cuibului-Mamă și că moartea fizică însemna doar dispariția unui element periferic neesențial dintr-un tot mult mai important. Dar, își reaminti Skade, ei se găseau acum foarte departe de Cuibul-Mamă.

Bula, Molenka?

[S-a fragmentat când a trecut prin navă. S-a lipit de mine, aproape deliberat. Aproape ca și cum ar fi căutat pe cineva pe care să-l înconjoare, pe cineva pe care să-l înglobeze în sine.]

Obiectul cu cinci extremități undui revoltător, sugerând o instabilitate groaznică, aflată pe punctul colapsului.

În ce stare te afli?

[Trebuie să fie starea-unu... Nu mă simt deloc diferită. Atât doar că sunt închisă... și *îndepărtată*. Mă simt foarte, foarte îndepărtată.]

Fragmentul de bulă începu să se contracte, exact așa cum spusese Molenka că era probabil să facă. Membrana în formă de corp uman se strânse, până când suprafața îi deveni foarte apropiată de corpul lui Molenka. Pentru un moment teribil, păru destul de normală, atât doar că era acoperită cu o glazură mișcătoare din lumină perlată. Skade îndrăzni să spere că bula va alege momentul acela pentru a colapsa, eliberând-o pe tehniciană. Dar în același timp știa că asta nu se va întâmpla.

Bula tremură iarăși, vibră și se contorsionă. Expresia lui Molenka – era destul de vizibilă – deveni evident înfricoșată. Chiar și prin canalul neural slab care le conecta, Skade îi simți teama și neliniștea. Era ca și cum glazura se strângea în jurul ei.

[Ajută-mă, Skade. Nu mai pot respira.]

Nu pot. Nu știu ce să fac.

Membrana apăsa strâns pielea lui Molenka, care începuse să se sufoce. De acum vorbirea normală ar fi fost imposibilă, dar rutinele automate din creierul ei ar fi început deja să-i decupleze părți neesențiale ale sistemului nervos central, conservând resurse vitale pentru a stoarce trei-patru minute suplimentare de conștiință din ultima răsuflare.

[Ajută-mă. Te rog...]

Membrana se strânse încă și mai mult. Skade se uită, neputând să-și întoarcă privirea, cum o strivea pe Molenka. Durerea femeii se revărsă prin legătura neurală. Era tot ce recunoștea Skade: nu mai exista loc pentru gândire rațională. Întinse mâna, disperată să

facă ceva, chiar dacă gestul era zadarnic. Degetele îi atinseră suprafața membranei și aceasta se comprimă mai mult, parcă îndemnată de contact. Legătura neurală începu să se dezintegreze. Membrana care colapsa o strivea pe Molenka de vie, iar presiunea distrugea țesătura delicată de implanturi Agregate ce-i plutea în craniu.

Membrana se opri, vibră, apoi se contractă cu o viteză șocantă. Când Molenka ajunse la trei sferturi din mărimea normală, forma din interiorul membranei deveni brusc stacojie. Skade simți urletul sfredelitor al retezării neurale înainte ca propriile ei implanturi să limiteze legătura. Molenka murise. Forma umană dăinui totuși chiar în timp ce colapsa mai departe. Deveni un manechin, apoi o marionetă oribilă, apoi o păpușă, apoi o figurină de mărimea degetului mare, pierzându-și forma și conturul când materialul din interior se lichefie. După aceea contracția se opri și învelișul lăptos se stabiliză.

Skade întinse mâna și prinse obiectul de mărimea unei pietricele care fusese Molenka, știind că trebuia să-l expedieze în vid înainte de continuarea micșorării câmpului. Materia din interiorul membranei – materia care fusese cândva Molenka – se găsea deja sub o presiune uriașă și nu dorea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi extins spontan.

Trase pietricica, dar aceasta abia dacă se clinti, ca și cum ar fi fost fixată rigid în punctul acela precis din spațiu și timp. Skade amplifică forța costumului și în cele din urmă pietricica începu să se miște. Avea în interior toată masa inerțială a lui Molenka, poate chiar mai mult, și ar fi fost la fel de dificil s-o oprească sau să-i schimbe direcția.

Skade începu să înainteze încet către cea mai apropiată ecluză posterioară.

Proiecția elicoidală își crescu viteza de rotație. Clavain stătu cu mâinile pe balustrada care o înconjura și privi forma neclară ce apăru în interiorul cilindrului. Semăna cu un gândac strivit – un evantai de măruntaie moi și deșirate ce se revărsau prin extremitatea unei carapace negre și dure.

– Nu se grăbește s-ajungă nicăieri, comentă Scorpio.

– E ca un lemn mort în apă, încuviință Antoinette Bax și fluieră încetișor. Plutește pur și simplu în derivă prin spațiu. Să-mi bag picioarele! Ce crezi c-a pățit?

– Ceva rău, totuși nu catastrofic, răspunse încet Clavain, fiindcă altfel n-am mai vedea-o deloc. Scorpio, poți transfoca și mări secțiunea posterioară? Se pare că acolo s-a întâmplat ceva.

Hiperporcul controla videocamerele de pe fuzelaj, comandate să panorameze peste nava stelară ce plutea, în timp ce goneau pe lângă ea cu o diferență de viteze de peste o mie de kilometri pe secundă. Aveau să fie doar pentru o oră în raza de acțiune efectivă a armamentului. *Lumina* nici măcar nu accelera în clipa aceea; sistemele de suprimare a inerției fuseseră dezactivate și motoarele erau tăcute. Volanți uriași rotiseră centrul locuibil al luminălucii până la 1 *g* gravitație centrifugală. Clavain era fericit să nu mai fie nevoit să se chinuie sub o gravitație mai mare sau să poarte un exoschelet. Era chiar mai plăcut să nu fie nevoit să sufere efectele fiziologice tulburătoare ale câmpului de suprimare a inerției.

– Gata, rosti Scorpio după ce termină de ajustat setările. Ăsta-i maximumul de claritate.

– Mulțumesc, spuse Clavain.

Remontoire, singurul dintre ei care continua să poarte exoschelet, se apropie de cilindru, trecând pe lângă Pauline Sukhoi în bâzâit de servomotoare.

– Eu nu recunosc structurile acelea, Clavain, dar mi se par deliberate.

Clavain încuviință din cap. Așa credea și el. Forma de bază a luminălucii continua să fie așa cum ar fi trebuit, însă din partea ei posterioară erupea un evantai complicat de filamente și panglici torsionate, care semănau cu arcurile și clichetele unui mecanism de ceasornic surprinse în toiul unei explozii.

– Ai vreo teorie? îl întrebă pe Remontoire.

– Skade era disperată să scape de noi, să se desprindă mult înaintea noastră. Este posibil să fi recurs la o acțiune extremă.

– Extremă? repetă Xavier.

Ţinea un braţ pe după mijlocul lui Antoinette. Amândoi erau murdari de lubrifianţi de motor.

– Ea avea deja suprimarea de inerţie, zise Remontoire, dar cred că asta a fost altceva – o modificare a aceluiaşi echipament, care să-l împingă într-o stare diferită.

– Cum ar fi? întrebă Xavier.

Clavain îl privea şi el pe Remontoire.

– Tehnologia, vorbi bărbatul, va suprima masa inerţială – ceea ce Skade numea câmp de stare-doi –, dar n-o va înlătura complet. Pe de altă parte, într-un câmp de stare-trei, toată masa inerţială devine zero. Materia devine fotonică şi nu poate călători decât cu viteza luminii. Dilatarea timpului devine infinită, astfel că nava o să rămână încremenită în starea fotonică până la sfârşitul timpului.

Clavain încuviinţă către prietenul său. Remontoire părea perfect dispus să poarte exoscheletul, deşi acesta funcţiona ca o formă de restricţionare, capabilă să-l imobilizeze dacă Clavain ar fi decis că nu putea avea încredere în el.

– Şi cum stau lucrurile cu starea-patru? întrebă el.

– Aceea ar putea fi mai utilă, spuse Remontoire. Dacă Skade ar putea trece prin efect de tunel prin starea-trei, ocolind-o complet, ar putea obţine o tranziţie lină la un câmp de stare-patru. În interiorul câmpului acela, nava ar comuta la o stare de masă tahionică, care nu poate călători decât cu o viteză superluminică.

– Skade a încercat asta? rosti Xavier pe un ton plin de respect.

– Este o ipoteză la fel de bună ca oricare alta la care mă pot gândi, replică Remontoire.

– Voi ce credeţi că s-a-ntâmplat? întrebă Antoinette.

– Un soi de instabilitate de câmp, zise Pauline Sukhoi.

Reflexia palidă a chipului ei scofâlcit atârna în cuva de afişaj, iar femeia vorbea încet şi solemn.

– Pe lângă gestionarea unei bule de continuum spaţio-temporal modificat, restricţionarea fuziunii pare un joc de copii, adăugă ea. Bănuiala mea este că Skade a creat mai întâi o bulă microscopică, probabil subatomică, dar în tot cazul nu mai mare ca o bacterie.

La scara aceea, este amăgitor de uşor să manipulezi. Vedeţi secerile şi braţele acelea?

Indică din cap spre imagine, care se rotise puţin de la prima ei apariţie, şi continuă:

– Acelea ar fi fost generatoarele ei de câmp şi sistemele de restricţionare. Ele ar fi trebuit să permită câmpului să se extindă în mod stabil, până îngloba nava. O bulă care se extinde cu viteza luminii ar avea nevoie de mai puţin de jumătate de milisecundă ca să înghită o navă de mărimea *Mătrăgunei*, dar vidul modificat se extinde superluminic, precum continuumul spaţio-temporal inflaţionist. O bulă de stare-patru are un timp de dublare caracteristic de ordinul a zece la puterea minus patruzeci şi trei secunde. Asta nu lasă prea mult timp de reacţie dacă lucrurile încep să meargă rău.

– Şi dacă bula continuă să crească? întrebă Antoinette.

– Nu va creşte, zise Sukhoi. Cel puţin, nici măcar nu vei şti vreodată dacă a crescut. Nu va şti nimeni.

– Skade are noroc că i-a mai rămas nava, spuse Xavier.

Sukhoi aprobă din cap.

– Trebuie să fi fost un accident mărunt, probabil în timpul tranziţiei între stări. Este posibil să fi atins starea-trei şi să vi convertit o mică porţiune din navă în lumină albă, pură. O mini-explozie foto-leptonică.

– Pare că s-ar putea supravieţui după aşa ceva, comentă Scorpio.

– Există semne de viaţă? întrebă Antoinette.

Clavain clătină din cap.

– Niciunul. În acelaşi timp însă nici n-ar fi de aşteptat în cazul *Mătrăgunei*. Prototipul este conceput pentru stealth maxim. Metodele noastre obişnuite de scanare nu vor funcţiona.

Scorpio ajustă unele setări şi culorile imaginii se deplasară spre tonuri verde şi albastru-spectral.

– Astea sunt termicele, anunţă el. Nava mai are energie. Dacă s-ar fi produs o explozie a sistemelor majore, carcasa ei ar fi fost de acum cu cinci grade mai rece.

– Nu mă îndoiesc că există supravieţuitori, zise Clavain.

– Unii, poate, aprobă hiperporcul. Vor tăcea chitic până vom trece de ei, până vom ieși din raza senzorilor, și apoi vor trece pe modul de reparații. În scurt timp vor fi pe urmele noastre și vor redeveni problema care au fost de la bun început.

– M-am gândit la asta, încuviință Clavain.

– Și?

– Nu-i voi ataca.

Ochii negri ai lui Scorpio fulgerară sălbatic.

– Clavain...

– Felka este încă vie.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Clavain o simți practic apăsându-l de jur împrejur. Toți îl priveau acum, până și Sukhoi, și toți mulțumeau cerului că nu trebuiau să ia ei înșiși decizia aceasta.

– Nu știi asta, zise Scorpio și Clavain îi văzu încordarea din maxilare. Skade a mințit și înainte și l-a ucis pe Lasher. Nu ne-a arătat nicio dovadă că Felka ar fi într-adevăr în nava ei. Asta pentru că nici nu este, sau pentru că Felka este moartă.

– Ce dovadă ne-ar putea arăta? întrebă Clavain calm. Nu există nimic ce n-ar putea falsifica.

– Este posibil să fi învățat ceva de la Felka, ceva ce numai ea ar fi știut.

– Scorpio, tu n-ai cunoscut-o pe Felka. Este puternică – mult mai puternică decât bănuiește Skade. Nu i-ar fi oferit nimic ce ar fi putut folosi pentru a mă controla.

– Atunci poate că o are într-adevăr cu ea, dar asta nu-nseamnă că-i trează. Probabil că-i în refrisomn, pentru ca să nu cauzeze probleme.

– Și ce contează asta? se încruntă Clavain.

– N-ar simți nimic, zise hiperporcul. Acum avem destule arme, iar *Mătrăguna* staționează și nu este apărată. Am putea s-o distrugem instantaneu, fără dureri. Felka n-ar ști nimic.

Clavain se sili să-și stăpânească furia.

– Ai fi gândit așa și dacă nu l-ar fi ucis pe Lasher?

Scorpio lovi cu pumnul în balustradă.

– Ea a făcut-o, Clavain! Asta-i tot ce contează.

– Nu, rosti Antoinette, nu-i tot ce contează. Clavain are dreptate. Nu putem începe să ne comportăm de parcă o singură viaţă omenească n-ar conta. Dacă vom face aşa, vom deveni la fel de răi ca lupii.

De lângă ea, Xavier radie mândru.

– De acord, spuse el. Îmi pare rău, Scorpio. Ştiu că ea l-a omorât pe Lasher şi ştiu cât de mult te-a durut asta.

– Ba chiar n-ai habar, replică hiperporcul, totuşi nu părea mânios, ci mai degrabă plin de regret. Şi să nu-mi spui mie că o singură viaţă de om contează brusc. Asta-i numai din cauză că o cunoşti. Şi Skade este om, nu? Ce zici atunci despre ea şi despre aliaţii ei de la bordul navei?

Cruz, care tăcuse până atunci, zise încetişor:

– Ascultă-l pe Clavain. Are dreptate. O s-avem şi altă ocazie s-o ucidem pe Skade. Asta, pur şi simplu, nu pare corectă.

– Pot să fac o sugestie? întrebă Remontoire.

Clavain îl privi nesigur.

– Ce anume?

– Suntem – la limită – în raza de acţiune a navetelor. Ne-ar mai costa nişte antimaterie, o cincime din ce ne-a mai rămas, dar este posibil să nu ne mai întâlnim niciodată cu o astfel de şansă.

– Altă şansă pentru... ce? întrebă Clavain.

Remontoire clipi, surprins, de parcă ar fi fost ceva mult prea evident ca să mai fie repetat.

– S-o recuperăm pe Felka, bineînţeles.

CAPITOLUL 29

Calculele lui Remontoire fuseseră infailibil de precise; ba chiar în asemenea măsură încât Clavain suspectă că el estimase deja costul energetic al zborului navetei înainte ca operațiunea de salvare să fi fost mai mult decât o scânteie în ochii săi.

Trei dintre ei plecară cu naveta: Scorpio, Remontoire și Clavain.

Din fericire dispuseră de puțin timp să pregătească naveta. „Din fericire", pentru că dacă lui Clavain i s-ar fi acordat ore sau zile, le-ar fi petrecut sfârtecat de îndoieli, echilibrând la nesfârșit o armă suplimentară, sau o piesă de armură, cu combustibilul care ar fi fost economisit dacă ar fi fost lăsată în navă. Așa că trebuiră să se descurce cu una dintre navetele simplificate ce fuseseră utilizate pentru realimentarea navetei defensive, înainte de folosirea scutului velă solară alimentată de laser. Naveta era pur și simplu un șasiu, o schiță geodezică subțiratică de lonjeroane și traverse negre, și subsisteme argintii neprotejate, care, pentru ochiul lui Clavain, părea vag obscenă. Era obișnuit cu mașini care să-și acopere în mod decent măruntaiele. În același timp însă presupunea că-și va face bine treaba. Dacă Skade opunea vreo rezistență serioasă, blindajul n-avea să-i ajute oricum.

Puntea de zbor era singura parte protejată împotriva spațiului, dar oricum nu era presurizată. Ei trebuiau să poarte costume pe durata întregii operațiuni și să ia un costum suplimentar, pe care să-l poarte Felka pe drumul de întoarcere. Exista de asemenea spațiu cât să depoziteze un sarcofag de refrisomn, dacă se dovedea că era

criogenizată. În cazul acela însă, masa de întoarcere a Felkăi trebuia echilibrată, prin abandonarea armelor și rezervoarelor de combustibil la jumătatea drumului.

Clavain ocupă locul din mijloc, cu comenzile de pilotare cuplate la costum. Scorpio stătea în stânga lui, iar Remontoire în dreapta; ambii puteau prelua comanda avionicii, dacă Clavain ar fi trebuit să se odihnească.

– Ești sigur că ai destulă încredere în mine ca să mă iei? întrebase Remontoire cu un zâmbet jucăuș când deciseseră cine va pleca în misiune.

– Cred că urmează să aflu asta, nu? replicase Clavain.

– Într-un exoschelet, nu-ți voi fi de mare ajutor. Peste un exoschelet nu poți să pui un costum spațial standard și nu avem pregătită nicio armură alimentată energetic.

Clavain încuviințase din cap spre Blood, locotenentul lui Scorpio.

– Scoate-l din exoschelet. Dacă încearcă ceva, știi ce să faci.

– N-o să încerc nimic, îl liniștise Remontoire.

– Aproape că te cred, dar nu sunt sigur că mi-aș asuma riscul dacă ar fi fost altul care să cunoască *Mătrăguna* la fel de bine ca tine. Sau ca Skade, dacă tot veni vorba.

– Vin și eu, insistase Scorpio.

– Ne ducem s-o recuperăm pe Felka, spusese Clavain, nu să-l răzbunăm pe Lasher.

– Poate. Din câte îi putuse descifra Clavain expresia, Scorpio nu păruse pe deplin convins. Haidem să fim însă cinstiți. Odată ce ai luat-o pe Felka, n-o să pleci de acolo fără să avariezi nimic, nu?

– Voi accepta recunoscător predarea Felkăi, zisese Clavain.

– O să luăm gămălii, spusese Scorpio. Poți renunța la puțin praf radioactiv, Clavain, și vor face cu certitudine o gaură frumoasă în *Mătrăgună*.

– Scorpio, îți sunt recunoscător pentru ajutor și-ți înțeleg sentimentele față de Skade, după cele ce-a făcut, dar avem nevoie de tine aici, să supervizezi programul de armament.

– Și noi n-avem nevoie de tine?

– Aici e vorba despre mine și Felka, spusese Clavain.

Scorpio își pusese o mână pe brațul lui.

– Atunci acceptă ajutorul când îți este oferit. Eu nu obișnuiesc să cooperez cu oamenii, așa că profită cât poți de dovada asta rară de mărinimie și taci dracului.

Clavain ridică din umeri. Nu se simțise optimist în privința misiunii, totuși entuziasmul lui Scorpio pentru o luptă era molipsitor.

Se întorsese către Remontoire.

– Se pare că și-a câștigat un loc în echipă, Rem. Ești sigur că mai vrei să vii și tu?

Remontoire se uitase spre hiperporc, apoi revenise la Clavain.

– O să ne descurcăm noi, îi răspunsese.

Acum, după ce misiunea începuse cu adevărat, cei doi tăceau, lăsându-l pe Clavain să se concentreze asupra pilotării. El îndepărtă naveta de *Lumina Zodiacală*, îndreptându-se direct spre *Mătrăguna* aflată în derivă, încercând să nu se gândească la cât de repede se mișcau ei de fapt. Cele două nave mari se deplasau prin spațiu cu o viteză doar cu 2% mai mică decât a luminii, totuși nu existau indicii vizuale clare ale unei mișcări atât de rapide. Din cauza efectelor relativiste, stelele își schimbaseră atât pozițiile, cât și culoarea, dar continuau să pară perfect fixe și staționare, chiar la acest factor-tau ridicat. Dacă traiectoria uneia ar fi purtat-o aproape de un corp luminos de felul unei stele, ar fi putut-o vedea trecând prin noapte, ca o sferă turtită din cauza contracției Lorentz-Fitzgerald. De fapt ar fi văzut-o trecând, doar dacă ar fi fost atât de aproape încât să-i atingă atmosfera. Flama de evacuare a altei nave, care s-ar fi îndreptat în direcția opusă, către Yellowstone, ar fi fost vizibilă, însă ei erau singuri pe coridorul acela. Și cu toate că fuzelajele ambelor nave străluceau în infraroșul apropiat, încălzite de abraziunea lentă și constantă a hidrogenului interstelar și a grăunțelor microscopice de praf, mintea lui Clavain nu putea procesa spectacolul acela într-o senzație viscerală de viteză. Era conștient că aceleași coliziuni reprezentau o problemă și pentru navetă, deși erau mult mai puțin probabile ținând cont de secțiunea ei transversală mai mică. Însă razele cosmice, amplificate relativist de mișcarea lor, îl

sfredeleau în fiecare secundă. Aceasta era explicația blindajului din jurul punții de zbor.

Drumul până la *Mătrăguna* trecu repede, poate pentru că Clavain se temea de ceea ce va găsi când va ajunge. Cei trei petrecură majoritatea călătoriei lipsiți de cunoștință, economisind energia costumelor, știind că, realist vorbind, nu puteau face absolut nimic dacă Skade ar fi lansat un atac.

Clavain și tovarășii lui fură treziți când ajunseră în raza vizuală a luminălucii avariate.

Nava era întunecată, bineînțeles – se găseau în spațiul interstelar –, totuși Clavain o putu zări, deoarece *Lumina Zodiacală* îi lumina carcasa cu unul dintre laserele ei optice. Nu putea distinge toate detaliile pe care le-ar fi dorit, dar putea să vadă destul ca să se simtă realmente tulburat. Efectul era precum al razelor lunii peste un edificiu gotic rău prevestitor. Naveta proiecta o dantelă de umbre mișcătoare peste nava mai mare, care părea că tremură și se mișcă.

De aproape, augmentările stranii arătau încă și mai ciudat. Complexitatea lor nu fusese evidentă anterior și nici măsura în care fuseseră contorsionate și forfecate de accident. Însă Skade avusese un noroc remarcabil, deoarece avariile fuseseră limitate în majoritate la partea din spate, ascuțită, a navei. Cele două propulsii Agregate, amplasate diametral opus pe fuzelajul ca un torace, suferiseră avarii doar superficiale. Clavain apropie naveta, încercând să se convingă că dacă ar fi fost atacați nu s-ar fi așteptat până acum. Strecură cu delicatețe vehiculul scheletic printre curbele și arcurile ca niște tentacule ale propulsiei superluminice distruse.

– Era disperată, le spuse tovarășilor săi. Trebuie să fi știut că era imposibil ca noi să ajungem înaintea ei la Resurgam, însă asta nu era îndeajuns pentru Skade. Ea dorea să ajungă cu trei ani înaintea noastră.

– Dispunea de mijloacele necesare, rosti Scorpio. De ce te surprinde că le-a folosit?

– Are dreptate să fie surprins, interveni Remontoire înainte ca Clavain să fi putut răspunde. Skade era perfect conștientă de riscurile pe care și le asuma jucându-se cu tranziția de stare-patru. Când

am întrebat-o despre asta, a negat orice interes, dar am rămas cu impresia că mințea. Propriile ei experimente trebuie să fi dezvăluit deja riscurile.

– Un lucru este absolut sigur, zise hiperporcul. Își dorea foarte mult armele acelea, Clavain. Probabil că însemnau mult pentru ea.

Clavain aprobă din cap.

– Cred însă că de fapt nu avem de-a face cu Skade, ci cu ceea ce adus-o în Château. Mademoiselle dorea armele și ea a plantat pur și simplu ideea în mintea lui Skade.

– Această Mademoiselle mă interesează foarte mult, rosti Remontoire, care aflase câte ceva din cele petrecute în Orașul Abisului. Mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc.

– Prea târziu, spuse Scorpio. H avea cadavrul ei într-o ladă – nu ți-a spus Clavain?

– Avea *ceva* într-o ladă, zise Remontoire apăsat, dar în mod evident nu acea parte din ea care conta. Partea aceea a ajuns la Skade. Ba, din câte ne putem da seama, partea aceea este chiar Skade.

Clavain purtă naveta prin ultima pereche de lame ca de foarfeci, revenind în spațiul deschis. Partea aceea din *Mătrăguna* era complet neagră, cu excepția locurilor unde reflectoarele navei relevau detalii. Înaintă încet în lungul fuzelajului, observând că toate armele anti-nave erau închise îndărătul chepengurilor lor, aproape invizibile. Asta nu însemna mare lucru: puteau fi desfășurate fulgerător, totuși nu putea nega că se simțea liniștit să vadă că nu erau deja îndreptate spre navetă.

– Voi doi vă descurcați prin nava asta? întrebă Scorpio.

– Bineînțeles, răspunse Remontoire. A fost a noastră. De fapt, ar trebui s-o recunoști și tu. Este aceeași care te-a scos din crucișătorul lui Maruska Chung.

– Unicul lucru pe care mi-l reamintesc de atunci a fost c-ai încercat să mă sperii de moarte.

Clavain își dădu seama cu ușurare că ajunseseră la ecluza căutată. Din partea navei avariate continua să nu se vadă niciun semn de reacție: nici lumini, nici indicații de activare a unor senzori de proximitate. Clavain lansă spre carcasă gheare cu vârfuri cu epoxid

și-și ținu răsuflarea când ventuzele acelea se prinseră de blindajul ablativ. Nu se întâmplă însă nimic.

– Asta este partea dificilă, rosti el. Rem, vreau ca tu să rămâi în navetă. Cu mine va intra Scorpio.

– Pot să întreb care este motivul?

– Da, deși sperasem că n-o vei face. Scorpio are mai multă experiență decât tine în luptele corp la corp, ba chiar aproape mai multă decât mine. Totuși motivul principal este că nu am destulă încredere în tine ca să te las înăuntru.

– Ai avut încredere să mă aduci până aici.

– Și sunt pregătit să am încredere că vei sta cuminte în navetă până ne întoarcem. Clavain privi ceasul. Peste treizeci și cinci de minute vom fi în afara distanței de la care mai putem reveni la *Lumina Zodiacală*. Prin urmare, așteaptă o jumătate de oră, după care pleci. Nici un minut în plus, chiar dacă Scorpio și cu mine ieșim deja prin ecluză.

– Vorbești serios, așa-i?

– Am alocat suficient combustibil pentru a reveni toți trei, plus Felka. Dacă te întorci singur, vei aduce cu tine combustibil de care vom avea multă nevoie mai târziu. Cu asta am încredere în tine, Rem, cu responsabilitatea aceasta.

– Dar nu și în privința suitului la bord.

– Nu, în niciun caz când în nava asta se găsește și Skade. Nu pot să risc ca tu să dezertezi din nou și să revii la ea.

– Te înșeli.

– Serios?

– Eu n-am dezertat, și nici tu. Skade și cu ceilalți au schimbat taberele, nu noi.

– Haide, îl trase Scorpio pe Clavain de mânecă. Mai avem douăzeci și nouă de minute.

Traversară amândoi spațiul care-i separa de *Mătrăguna*. Clavain bâjbâi pe periferia ecluzei, până găsi adâncitura aproape invizibilă în care se aflau comenzile externe. Era doar atât de mare cât să-i intre mâna înmănușată. Simți trinitatea familiară a comutatoarelor manuale – design Agregat standard – și le deplasă pe poziția deschis.

Chiar dacă toată nava ar fi fost lipsită de curent, acumulatorii din interiorul ecluzei ar fi păstrat aproape un secol energia necesară deschiderii uşii. Iar în ipoteza improbabilă că nici ei n-ar fi funcţionat, de partea opusă a uşii exista un mecanism manual.

Uşa glisă larg şi din incintă răzbătu lumină sângerie. Ochii lui Clavain se adaptaseră într-o măsură foarte mare la beznă. Aşteptă să se ajusteze la strălucirea aceea, după care îl împinse pe Scorpio în ecluza cu proporţii generoase. Îl urmă pe hiperporc şi costumele lor voluminoase se atinseră, apoi etanşă şi presuriză incinta. I se păru că durează o eternitate.

Uşa interioară se deschise. Interiorul navei era scăldat în aceeaşi lumină de avarie, roşie ca sângele. Cel puţin exista curent. Asta însemna că puteau exista şi supravieţuitori.

Clavain studie datele ambientale afişate pe vizorul căştii, apoi opri admisia oxigenului în costum şi ridică vizorul. Costumele vechi şi greoaie, cele mai bune pe care le putuse asigura *Lumina Zodiacală*, aveau limite de oxigen şi energie, aşa că nu vedea niciun rost în irosirea resurselor. Îi făcu semn lui Scorpio să-i urmeze exemplul.

– Unde suntem? şopti hiperporcul.

– La mijlocul navei, îi răspunse Clavain pe ton normal. Însă totul pare diferit în lumina asta şi în absenţa gravitaţiei. Nu mai simt nava pe atât de familiară pe cât mă aşteptasem. Mi-ar fi plăcut să ştiu câţi membri de echipaj ne putem aştepta să găsim.

– Skade n-a oferit niciun indiciu?

– Nu. Poţi să conduci o navă ca asta cu numai câţiva specialişti, nimic mai mult. Apropo, nu-i nevoie să şopteşti. Dacă pe aici mai există cineva care să ştie că am intrat, atunci ei ştiu deja unde suntem.

– Aminteşte-mi de ce n-am venit înarmaţi?

– Ar fi fost inutil. Ei ar avea oricum arme mai bune şi de calibru mai greu. Fie o luăm pe Felka fără niciun fel de împotrivire, fie ne negociem ieşirea de aici. Clavain îşi atinse uşor cu palma centura utilitară. Bineînţeles, dispunem şi de un ajutor pentru negocieri.

Aduseseră gămăliile la bordul navei lui Skade. Fragmentele microscopice de antimaterie suspendate într-un sistem de restricţionare de mărimea unei gămălii de ac, care era la rândul său protejat

în interiorul unei grenade blindate de mărimea degetului mare, ar fi dezintegrat *Mătrăguna*.

Se deplasară prin coridorul luminat în roșu, trăgându-se manual. La răstimpuri, aleatoriu, unul dintre ei lua o gămălie, o mânjea cu epoxid și o apăsa puternic, fixând-o, într-un colț sau în umbre. Clavain era convins că o căutare bine organizată ar fi putut localiza toate gămăliile în câteva zeci de minute. Însă o căutare bine organizată părea exact genul de acțiune pe care *Mătrăguna* n-ar fi fost în stare să-l efectueze prea repede.

După opt minute de mers, Scorpio întrerupse tăcerea. Ajunseseră la o trifurcație a coridorului.

– Ai început să recunoști câte ceva?

– Da, suntem aproape de punte, indică Clavain într-o direcție. Însă incinta de refrisomn este aici, jos. Dacă Skade a criogenizat-o pe Felka, acolo ar trebui s-o căutăm. Acolo vom verifica mai întâi.

– Mai avem douăzeci de minute, după care va trebui să ieșim.

Clavain știa că limita de timp era impusă cumva artificial. *Lumina* s-ar fi putut întoarce și recupera naveta, chiar dacă ei și-ar fi întârziat plecarea, însă numai cu prețul unei inutile cheltuieli de timp, care ar fi instilat restului echipajului o sămânță letală de mulțumire de sine. El examinase riscurile și concluzionase că ar fost mai bine ca ei trei să moară – sau cel puțin să rămână naufragiați aici –, decât să îngăduie o asemenea acțiune. Locotenenții și sublocotenenții lor puteau continua operațiunea, chiar dacă Remontoire nu se întorcea viu, și ei trebuiau să creadă că fiecare secundă era suprem de importantă. Într-adevăr așa era. Decizia era dură, însă se găseau în război și nu era nici pe departe decizia cea mai dură pe care o luase Clavain vreodată.

Continuară să coboare spre incinta pentru refrisomn.

– E ceva în față, anunță Scorpio după ce se târâseră în tăcere de câteva minute.

Clavain încetini și mijii ochii în penumbra roșiatică neschimbată, invidios pe vederea augmentată a hiperporcului.

– Pare a fi un corp, zise el.

Se apropiară precauți, trăgându-se încet de la un mâner capitonat de pe perete la următorul. Clavain era conștient de fiecare minut care trecuse, de fiecare jumătate de minut, de fiecare secundă crudă.

Ajunseră la corp.

– Îl recunoști? întrebă Scorpio fascinat.

– Nu sunt sigur că ar exista cineva care să-l recunoască, răspunse Clavain, dar nu-i Felka. Nu cred că ar fi nici Skade.

Ceva teribil se întâmplase cu corpul acela. Fusese tăiat pe mijloc, exact și precis, în maniera exigentă a unei machete anatomice. Organele interioare erau împachetate în formațiuni strâns încolăcite, care străluceau ca bomboanele glazurate. Scorpio întinse o mănușă și împinse jumătatea de corp, care se îndepărtă lent de peretele lucios lângă care se oprise.

– Unde crezi că-i restul? întrebă el.

– Altundeva, răspunse Clavain. Probabil că jumătatea aceasta a plutit până aici.

– Ce anume i-a produs asta? Am văzut ce pot face armele cu fascicul și nu-i deloc atrăgător, dar pe corpul ăsta nu există niciun semn de arsură.

– A fost un gradient cauzal, rosti o a treia voce.

– Skade! șuieră Clavain.

Ea se afla înapoia lor. Se apropiase cu silențiozitate inumană, fără măcar să respire. Armura ei mătăhăloasă umplu coridorul, neagră ca noaptea, cu excepția ovalului alb al feței.

– Salut, Clavain. Și salut și ție – Scorpio, bănuiesc. Îl privi fără prea mare interes. Așadar n-ai murit atunci?

– De fapt, Clavain tocmai îmi reamintise cât noroc am avut că m-am întâlnit cu Agregații.

– Sensibil ca întotdeauna.

Clavain o privi, îngrozit și în același timp plin de respect. Remontoire îl avertizase în privința accidentului lui Skade, dar avertismentul acela fusese insuficient ca să-l pregătească pentru întâlnirea de acum. Armura ei mecanică era androformă, ba chiar – într-un fel exagerat și ușor medieval – feminină, cu șolduri rotunde și cu sugestia unor sâni modelați în placa pectorală. Clavain știa

însă acum că nu era armură, ci o proteză de susținere biotică, și că unica ei parte organică era capul. Craniul cu creastă al lui Skade era cuplat rigid în gâtul armurii, iar conjuncția brutală dintre carne și mașină zbiera anormalitate, o anormalitate care deveni și mai acută când Skade zâmbi.

– Tu mi-ai făcut asta, rosti ea vorbind cu glas tare în mod evident pentru a fi auzită de Scorpio. Nu ești mândru?

– Nu ți-am făcut-o ție, Skade. Știu exact ce s-a întâmplat. Te-am rănit și-mi pare rău că s-a petrecut așa. Dar n-a fost cu intenție, iar tu o știi prea bine.

– Prin urmare, dezertarea ta a fost involuntară? Ce simplu ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat așa!

– Skade, spuse Clavain, nu eu ți-am tăiat capul. Până acum Delmar ți-ar fi putut vindeca rănile pe care ți le-am cauzat. Ai fi fost din nou întreagă. Dar asta nu se potrivea planurilor tale.

– Clavain, tu mi-ai dictat planurile. Tu și loialitatea mea față de Cuibul-Mamă.

– Nu-ți contest loialitatea, dar nu pot să mă întreb față de ce ești tu loială, de fapt?

– Treisprezece minute, șopti Scorpio, după care trebuie să ieșim.

Atenția lui Skade se îndreptă brusc către hiperporc.

– Te grăbești, nu-i așa?

– Nu ne grăbim toți? replică Scorpio.

– Ați venit după ceva. Nu mă îndoiesc că armele voastre ar fi putut distruge deja *Mătrăguna*, dacă ați fi vrut.

– Dă-mi-o pe Felka, rosti Clavain. Dă-mi-o pe Felka și te las în pace.

– Atât de mult înseamnă ea pentru tine, încât ești silit să te oprești din a mă distruge, deși ai ocazia?

– Da, înseamnă foarte mult pentru mine.

Creasta lui Skade undui turcoaz și oranj.

– O să ți-o dau pe Felka, dacă în felul acesta vei pleca. Mai întâi însă vreau să-ți arăt ceva.

Ridică brațele înmănușate ale costumului, punând palmele de o parte și cealaltă a gâtului, parcă dorind să se stranguleze. Însă mâinile ei de metal erau în mod evident capabile de multă delicatețe. Clavain

auzi un clic răsunând din pieptul lui Skade, apoi tija metalică a gâtului ei începu să se înalțe dintre umeri. Își scotea propriul cap. Clavain privi, fascinat și dezgustat, cum apăru partea inferioară a tijei. Se sfârșea prin apendice segmentate care se zbăteau. De pe ele picurau bule roz de lichid colorat – sânge, poate, sau ceva artificial.

– Skade..., spuse el, nu-i necesar.

– Ah, ba da, este foarte necesar. Vreau să înțelegi în mod complet ce mi-ai făcut. Vreau să simți toată oroarea.

—Cred c-a-nțeles deja, zise Scorpio.

– Dă-mi-o pe Felka și am plecat.

Skade își luă capul și-l ținu într-o palmă. Capul continua să vorbească.

– Mă urăști, Clavain?

– Nimic din toate astea n-are nicio conotație personală. Cred pur și simplu că ești prost îndrumată.

– Prost îndrumată pentru că mă îngrijorează supraviețuirea poporului nostru?

– Ceva a intrat în tine, Skade, spuse Clavain. Ai fost cândva o Agregată bună, una dintre cele mai bune. Ai slujit cu adevărat Cuibul-Mamă, așa cum am făcut și eu. Apoi însă ai fost trimisă în operațiunea Château.

Îi stârnise interesul. Văzu cum ochii i se dilatară involuntar.

– Château des Corbeaux? Ce legătură are asta cu orice?

– Are o legătură mai mare decât ți-ar plăcea să crezi, zise Clavain. Tu ai fost unica supraviețuitoare, dar nu ai revenit singură. Probabil că nu-ți reamintești multe dintre cele întâmplate acolo, dar este lipsit de importanță. Ceva a intrat în tine, sunt sigur de asta. Iar acel ceva este responsabil pentru tot ce s-a petrecut în ultima vreme.

Clavain încercă să surâdă, apoi adăugă:

– De aceea nu te urăsc și nici măcar nu te învinuiesc prea mult. Fie că nu ești Skade pe care am știut-o, fie că crezi că slujești ceva mai măreț decât tine.

– Ridicol!

– Dar în același timp este posibil să fie adevărat. Ar trebui s-o știu, fiindcă am fost eu însumi acolo. Cum crezi că am reușit să ne ținem

atâta timp pe urmele tale? Château a fost sursa pentru tehnologia pe care am utilizat-o amândoi. O tehnologie extraterestră pentru manipularea inerției. Atât doar că tu n-ai folosit-o doar pentru atât, este?

– Am folosit-o ca să slujesc un scop, asta-i tot.

– Ai încercat să te deplasezi cu viteză superluminică, la fel ca Galiana, reluă Clavain și zări alt licăr de interes la menționarea numelui Galianei. De ce, Skade? Ce era atât de important, încât trebuia să faci asta? Ele nu sunt decât simple arme.

– Și tu le dorești la fel de mult.

Clavain aprobă din cap.

– Dar numai pentru că am văzut cât de mult le dorești tu. Mi-ai arătat flota aceea și asta m-a făcut să mă gândesc că intenționai să părăsești partea asta a spațiului. Despre ce-i vorba? Ce ai văzut în globul tău de cristal?

– Vrei să-ți arăt?

– Să-mi arăți?

– Îngăduie-mi acces la mintea ta și voi implanta exact ce mi s-a arătat și mie. Atunci vei ști. Și poate că vei vedea lucrurile în felul meu.

– N-o..., începu Scorpio.

Clavain își coborî defensivele mintale. Prezența lui Skade fu bruscă și intruzivă, într-atât de mult, încât tresări. Ea nu încercă totuși să facă mai mult de a-i picta imagini în minte, așa cum făgăduise.

Clavain văzu sfârșitul absolut. Văzu lanțuri de habitate umane împodobite cu punctulețe strălucitoare de foc nimicitor. Ghirlande nucleare împestrițau suprafețele corpurilor cerești prea lipsite de importanță ca să fie dezmembrate. Văzu comete și asteroizi care erau ghidate în colonii, valuri după valuri, atât de numeroase, încât nu puteau fi neutralizate de defensivele existente. Flame erau ridicate de pe suprafețele stelelor, focalizate și purtate peste planete, sterilizând totul în calea lor. Văzu planetoizi din piatră care erau pulverizați, transformați în nori fierbinți de sfărâmături interplanetare. Văzu gigante gazoase care erau rotite, ruinate ca jucăriile unor copii obraznici. Văzu stelele însele murind, otrăvite astfel încât străluceau prea fierbinte, ori prea rece, sau dezagregate într-o duzină de feluri

diferite. Văzu nave detonând în spațiul interstelar, când își imaginau că erau ferite de rău. Auzi un cor panicat de transmisiuni umane, radio și laser, inițial nenumărate, dar care deveniră apoi numai câteva glasuri singuratice și disperate, ele însele reduse la tăcere, unul câte unul. Iar după aceea auzi doar murmurul fără minte al transmisiilor mașinilor, și până și ele începură să amuțească pe măsură ce ultimele defensive ale omenirii se năruiră.

Epurarea se întindea pe un volum cu diametrul de multe zeci de ani-lumină. Terminarea ei dură decenii, nu însemnă mai mult de o clipită prin comparație cu derularea lentă a istoriei galactice.

Și de jur împrejur, orchestrând această epurare, el percepu, vag, o conștiință nemiloasă. Era un ansamblu de minți de mașini, aflate în majoritate imediat sub pragul conștiinței de sine. Erau bătrâne, mai bătrâne decât stelele cele mai tinere, și erau experte doar în arta extincției. Nimic altceva nu le preocupa.

– Cât de departe în viitor este asta? o întrebă pe Skade.

– A început deja, atât doar că noi n-o știm deocamdată. Dar în mai puțin de jumătate de secol, lupii vor ajunge la coloniile centrale, cele mai apropiate de Primul Sistem. Peste un secol, rasa umană va consta doar din câteva grupuri pitite, prea temătoare ca să călătorească ori să încerce să comunice între ele.

– Și Agregații?

– Noi suntem unul dintre grupurile acelea, dar la fel de vulnerabili, la fel de vânați. Nu va rămâne niciun Cuib-Mamă. Cuiburile de Agregați din unele sisteme au fost complet nimicite. Atunci vor trimite ei mesajul înapoi prin timp.

Clavain îi procesă cuvintele și încuviință reținut, pregătit să le accepte deocamdată ca atare.

– Cum au procedat?

– Experimentele cu Exordium ale Galianei, răspunse capul fără corp al lui Skade. Ea a explorat corelarea dintre mințile umane și stările cuantice coerente. Însă materia aflată în stare de superpoziție cuantică este interconectată cuantic, într-un sens spectral, cu toate particulele care au existat sau care *vor exista* vreodată. Experimentele ei intenționau doar să exploreze moduri noi de conștiință paralelă,

dar au deschis și o fereastră spre viitor. Canalul era imperfect, așa că doar ecouri vagi au ajuns înapoi pe Marte. Iar fiecare mesaj expediat prin canal sporea zgomotul de fond. Canalul avea o capacitate informațională limitată. Exordiumul era o resursă prețioasă, care putea fi utilizată doar în momente de criză extremă.

Bărbatul se simți cuprins de vertij.

– Istoria noastră a fost deja schimbată, așa-i?

– Galiana a aflat destule pentru ca să construiască prima propulsie pentru nave stelare. A fost o chestiune de energie și de manipulare a găurilor-de-vierme cuantice. În miezul unei propulsii Agregate se află extremitatea unei găuri-de-vierme microscopice. Cealaltă extremitate este ancorată la cincisprezece miliarde de ani în trecut, absorbind energie din plasma quark-gluon a globului de foc primordial. Aceeași tehnologie poate fi aplicată bineînțeles la producerea de arme apocaliptice.

– Armele de clasă-iad, zise el.

– În istoria noastră originală, noi n-am beneficiat de niciunul dintre aceste avantaje. Nu am ajuns la călătoria interstelară decât la un secol după primul zbor al lui *Sandra Voi*. Navele ne erau lente, grele și fragile, incapabile să atingă mai mult de o cincime din viteza luminii. Expansiunea umană a fost întârziată în mod necesar. În patru sute de ani, doar o mână de sisteme au fost colonizate cu succes. Cu toate acestea i-am atras pe lupi, chiar și în linia asta temporală. Epurarea a fost brutal de eficientă. Această versiune a istoriei – cea pe care o cunoști – a fost o încercare de îmbunătățire. Ritmul expansiunii umane a fost iuțit și am căpătat arme mai bune cu care să răspundem amenințării, atunci când avea să apară.

– Acum înțeleg, rosti Clavain, de ce armele de clasă-iad n-au mai putut fi fabricate. După ce Galianei i s-a arătat cum să le construiască, ea a distrus informația respectivă.

– Au fost un cadou din viitor, spuse Skade mândră. Un cadou de la eurile noastre viitoare.

– Și acum?

– Decimarea s-a petrecut chiar și în linia aceasta temporală. Lupii au fost alertați din nou de emergența noastră. Și s-a dovedit că ei puteau urmări cu ușurință propulsiile pe ani-lumină de spațiu.

– Și de aceea eurile noastre viitoare au încercat altă modificare.

– Exact. De data aceasta s-au întors doar în trecutul recent, intervenind mult mai târziu în istoria Agregaților. Primul mesaj a fost un edict care ne avertiza să încetăm folosirea de propulsii Agregate. Acela a fost motivul pentru care ne-am oprit din construirea navelor acum un secol. Ulterior am căpătat indicii care ne-au permis să realizăm propulsii stealth cum are *Mătrăguna*. Demarhiștii au crezut că facem asta pentru a câștiga un avantaj tactic asupra lor în război, dar de fapt nava a fost construită ca primă armă împotriva lupilor. După aceea am primit informații pentru construirea de mașini care să suprime inerția. Deși n-o știam pe atunci, am fost trimisă la Château pentru a obține fragmentele de tehnologie extraterestră care ne-ar fi permis să asamblăm prototipul mașinii pentru suprimarea inerției.

– Și acum?

Skade îi răspunse printr-un zâmbet.

– Ni s-a mai oferit o șansă. De data asta, plecarea este unica soluție viabilă. Agregații trebuie să părăsească acest volum de spațiu înainte ca lupii să sosească în masă.

– Să fugim, vrei să zici?

– Nu-i tocmai stilul tău, așa-i, Clavain? Dar uneori este unicul răspuns rațional. Ulterior ne putem gândi la o revenire, ba chiar la o confruntare cu lupii. Alte specii au dat greș, însă cred că noi suntem diferiți. Am avut deja curajul să ne modificăm trecutul.

– Și ce te face să crezi că ceilalți amărâți n-au încercat-o și ei?

– Clavain, rosti Scorpio, ar trebui să plecăm de aici, acum.

– Skade, mi-ai arătat destul, zise Clavain. Accept că tu crezi că acționezi just.

– În același timp însă continui să crezi că sunt marioneta unei forțe misterioase?

– Nu știu. Cu certitudine, n-am abandonat ipoteza asta.

– Eu slujesc doar Cuibul-Mamă.

– Perfect. Clavain încuviință din cap, simțind că oricare ar fi fost adevărul, Skade credea că ea acționa corect. Acum dă-mi-o pe Felka și o să plec.

– O să mă distrugi după ce vei pleca?

Clavain se îndoia că ea știa de încărcăturile-gămălie pe care le amplasase împreună cu Scorpio.

– Ce se va întâmpla cu tine, o întrebă, dacă te voi lăsa aici, plutind în derivă? Îți poți repara nava?

– Nu este nevoie s-o fac. Celelalte vehicule sunt destul de aproape în urma mea. Ele sunt adevăratul tău inamic, Clavain. Sunt mult mai bine înarmate ca *Mătrăguna*, dar în același timp la fel de iuți și greu de detectat.

– Ceea ce tot nu înseamnă că ar fi mai bine să nu te omor.

Skade se întoarse și ridică vocea:

– Aduceți-o pe Felka!

După o jumătate de minut, alți doi Agregați apărură înapoia ei, împovărați de o formă în costum spațial. Skade le îngădui să treacă pe lângă ea. Vizorul căștii era deschis, așa încât Clavain putu să vadă că era într-adevăr Felka. Părea lipsită de cunoștință, dar era convins că trăia.

– Poftim, ia-o.

– Ce a pățit?

– Nimic esențial, răspunse Skade. Ți-am spus că devine retrasă, da? Îi lipsește foarte mult Zidul ei. Poate că își va reveni, îngrijită de tine, însă trebuie să știi ceva.

Clavain o privi scrutător.

– Ce anume?

– Ea nu este fiica ta. N-a fost niciodată. Tot ce ți-a spus a fost o minciună, pentru a te determina să te întorci. O minciună plauzibilă și poate una pe care aproape că dorea s-o creadă adevărată, totuși o minciună. O mai vrei acum?

El știa că-i spunea adevărul. Skade ar fi mințit ca să-l rănească, însă numai dacă asta i-ar fi slujit ambițiile mai vaste. Nu făcea asta acum, deși Clavain și-ar fi dorit-o din tot sufletul.

Glasul i se opri în gât.

– De ce n-aș mai vrea-o?

– Fii cinstit. Ar fi putut face diferența.

– Am venit aici ca să salvez pe cineva la care țin. Se luptă să-și păstreze glasul egal. Dacă este sau nu sânge din sângele meu... asta nu contează.

– Serios?

– Absolut deloc.

– Perfect. Atunci cred că treaba noastră aici s-a încheiat. Felka ne-a servit bine pe amândoi. M-a protejat pe mine împotriva ta și a fost în stare să activeze latura cooperantă a Lupului, ceva ce n-aș fi putut face niciodată de una singură.

– Lupul?

– Ah, scuze, n-am menționat Lupul?

– Să plecăm, zise Scorpio.

– Nu încă. Vreau să știu la ce se referă.

– Mă refer exact la ceea ce am spus.

Cu grijă iubitoare, Skade își puse capul la locul său, clipind în momentul când clicăi pe poziție, apoi continuă:

– L-am adus pe Lup cu mine, pentru că mi-am închipuit că s-ar putea să fie valoros. Ei bine, am avut dreptate.

– Vrei să zici că ai adus corpul Galianei?

– Am adus-o pe Galiana, îl corectă Skade. Ea nu este moartă, Clavain. Nu în felul în care ai crezut-o tu dintotdeauna. Am ajuns la ea la scurt timp după ce revenise din adâncul spațiului. Personalitatea și memoriile continuau să-i fie acolo, perfect intacte. Noi două am purtat conversații. M-a întrebat despre tine – și despre Felka –, iar eu i-am spus o minciunică; era mai bine pentru toți să te creadă mort. Ea pierdea deja bătălia. Lupul încerca să-i preia controlul, iar în cele din urmă ea n-a fost îndeajuns de puternică pentru a lupta. Însă Lupul n-a ucis-o, nici chiar atunci. I-a păstrat mintea intactă, deoarece i-a considerat memoriile utile. Știa de asemenea că Galiana era valoroasă pentru noi, așa că n-am fi întreprins împotriva lui nimic care i-ar fi putut face rău ei.

Clavain o privi, sperând fără speranță că-l mințea așa cum îl mințise și înainte, dar știind că acum spunea adevărul. Și cu toate că știa răspunsul pe care avea să i-l dea, trebuia să pună totuși întrebarea.

– O să mi-o dai?

– Nu, zise Skade ridicând un deget de metal negru. Sau pleci numai cu Felka, sau pleci cu mâna goală. Alegerea îți aparține. Însă Galiana rămâne aici.

Aproape ca și cum abia atunci și-ar fi amintit, adăugă:

– Ah, și în caz că ești curios, știu despre gămăliile pe care le-ai amplasat tu și hiperporcul.

– N-o să le găsești pe toate la timp, zise Scorpio.

– Nici nu trebuie să le găsesc, replică Skade. Nu-i așa, Clavain? Pentru că posesia Galianei mă protejează la fel de mult cum m-a protejat posesia Felkăi. Nu, nu ți-o voi arăta. Nu este necesar. Felka îți va spune că-i aici. Și ea s-a întâlnit cu Lupul – nu-i așa?

Însă Felka nu se clinti.

– Haide, spuse Scorpio. Să plecăm până nu se răzgândește.

Clavain era cu Felka, atunci când ea își reveni. Stătea pe un scaun lângă patul ei și-și scărpina barba, un *scârț*, *scârț*, *scârț* de lăcustă, care se afundă nemilos în subconștientul ei și o târî spre trezire. Visase că era pe Marte, își visase Zidul, visase că era pierdută în sarcina nesfârșită și consumatoare a menținerii inviolabilității sale.

– Felka! zise Clavain, cu glas tăios, aproape sever. Felka, trezește-te! Sunt Clavain. Acum te afli printre prieteni.

– Unde-i Skade? întrebă ea.

– Am lăsat-o în urmă. Ea nu mai este grija ta acum. Mâna lui Clavain stătea peste mâna ei. Sunt ușurat că ești bine. Mă bucur să te revăd. Au fost clipe când am crezut că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Ea își revenise într-o cabină care nu semăna deloc cu cele pe care le văzuse în *Mătrăguna*. Avea un aer ușor rustic. Se afla în mod clar la bordul unei nave, dar nu era la fel de modernă ca ultima.

– Nu ți-ai luat rămas bun de la mine înainte să dezertezi, zise Felka.

– Știu.

Clavain își apăsă un deget în cearcănele de sub un ochi. Părea obosit, mai bătrân decât și-l reamintea ea de la ultima lor întâlnire.

– Știu și-mi cer iertare, dar a fost deliberat, adăugă el. Tu m-ai fi convins să n-o fac. Nu-i așa?

Tonul îi devenise acuzator.

– Am vrut doar să ai grijă de tine însuți. De aceea te-am convins să te alături Consiliului Închis.

– Trăgând linie, asta a fost probabil o greșeală, nu?

Tonul i se înmuiase. Felka era destul de sigură că zâmbea.

– Dacă numești asta „a avea grijă de tine", atunci da. Trebuie să recunosc că n-a fost tocmai la ce mă gândisem.

– Skade a avut grijă de tine?

– A vrut s-o ajut. N-am făcut-o. Am devenit... retrasă. N-am vrut să aud că te omorâse. A încercat din răsputeri s-o facă.

– Știu.

– O are pe Galiana.

– Știu și asta, încuviință el. Remontoire, Scorpio și cu mine am plasat încărcături explozive în toată nava ei. O putem distruge chiar și acum, dacă sunt pregătit să întârzii sosirea noastră la Resurgam.

Felka se sili să se scoale în capul oaselor.

– Ascultă-mă cu atenție, Clavain.

– Ascult.

– Trebuie s-o ucizi pe Skade. Nu contează că o are pe Galiana. Asta-i ceea ce Galiana ar dori să faci.

– Știu, dar nu înseamnă că-mi este mai ușor s-o fac.

– Nu.

Felka ridică glasul, fără teamă că pare mânioasă pe salvatorul ei.

– Nu! N-ai înțeles. Vreau să spun că-i *exact* ceea ce Galiana ar dori să faci. *O știu*, Clavain. I-am atins mintea din nou, când ne-am întâlnit cu Lupul.

– Felka, acolo nu mai există nicio parte din Galiana.

– Ba da. Lupul s-a străduit din răsputeri s-o ascundă, dar... am putut s-o simt.

Privi chipul lui Clavain, studiindu-i misterele latente, străvechi. Dintre toate chipurile pe care le știa, pe acesta îl recunoștea cel mai

ușor, dar ce însemna asta de fapt? Că ei erau uniți prin altceva decât contingență, circumstanțe și istorie partajată? Își aminti cum îl mințise că era fiica lui. Nimic din dispoziția lui nu sugera că ar fi aflat adevărul în privința aceea.

– Felka...

– Ascultă-mă! făcu ea, apoi îl prinse de mână și i-o strânse, pentru a-i solicita atenția. Ascultă-mă! Nu ți-am spus asta niciodată, fiindcă m-a tulburat prea mult, dar în experimentele Exordium am devenit conștientă de prezența unei minți care se întindea spre mine, din viitor. Am simțit un rău inexprimabil. Dar în același timp am simțit ceva ce am recunoscut. Era Galiana.

– Nu...

Ea îl strânse încă și mai tare de mână.

– Este adevărul. Dar n-a fost vina ei. Acum înțeleg. Era mintea ei, după ce Lupul îi preluase controlul. Skade i-a îngăduit Lupului să participe la experimente. Avea nevoie de sfaturile lui despre mașinărie.

Clavain clătină din cap.

– Lupul n-ar fi colaborat niciodată cu Skade.

– Dar a făcut-o. L-a convins că trebuia s-o ajute. În felul acela ea avea să recupereze armele, nu tu.

– Ce ar fi câștigat Lupul?

– N-ar fi câștigat nimic, însă era preferabil ca armele să ajungă în mâinile cuiva asupra căruia să aibă influență, decât în ale unor terți ca tine. De aceea a fost de acord s-o ajute, știind că putea găsi oricând o modalitate să distrugă armele după ce ajungea în apropierea lor. Eu am fost acolo, Clavain, în domeniul lui.

– Lupul a permis asta?

– A cerut-o. Sau, mai exact, a cerut-o acea parte din el care mai era încă Galiana.

Felka făcu o pauză. Știa cât de greu trebuia să fie asta pentru Clavain. Era agonizant pentru ea, iar Galiana însemnase chiar mai mult pentru Clavain.

– Vrei să spui atunci că există o parte din Galiana care încă își mai amintește de noi? O parte care încă își mai amintește cum a fost înainte?

– Ea încă își amintește, da. Ea încă își amintește și încă simte. Felka făcu iarăși o pauză, știind că aceasta va fi partea cea mai grea dintre toate. De aceea trebuie s-o faci.

– Ce să fac?

– Ceea ce ai plănuit dintotdeauna să faci înainte ca Skade să-ți spună că o are pe Galiana. Trebuie să-l distrugi pe Lup. Îi privi din nou chipul, minunându-se de vârsta lui, simțind tristețe pentru ceea ce-i făcea. Trebuie să distrugi nava.

– Dar dacă o voi face, rosti Clavain brusc și surescitat de parcă descoperise o eroare fatală în argumentația femeii, o voi omorî pe Galiana.

– Știu, zise Felka, știu, însă tot trebuie s-o faci.

– Nu poți să știi.

– Pot, și știu. Am simțit-o, Clavain. Am simțit-o dorind ca tu s-o faci.

El privi singur și în tăcere, din punctul de observare al cupolei de lângă prova *Luminii Zodiacale*. Dăduse instrucțiuni să nu fie deranjat până își anunța singur disponibilitatea, deși asta ar fi putut însemna multe ore de solitudine.

După patruzeci și cinci de minute, ochii i se adaptaseră perfect la întuneric. Privea în oceanul de noapte nesfârșită dinapoia navei, așteptând semnul final. Ocazional, câte o rază cosmică îi trasa o urmă falsă peste câmpul vizual, dar știa că semnătura evenimentului ar fi fost diferită și imposibil de confundat. De asemenea, n-ar fi putut-o rata pe fundalul beznei acelea.

Crescu din inima beznei: o scânteiere alb-albastră care spori la strălucire maximă în decurs de trei-patru secunde, pentru ca apoi să pălească lent, coborând prin nuanțe spectrale de roșu și maro-ruginiu. Îi arse o gaură în vedere, un punct violet arzător care dăinuia chiar și dacă închidea ochii.

Distrusese *Mătrăguna*.

În ciuda eforturilor ei, Skade nu localizase toate încărcăturile distructive pe care le plasaseră în navă. Și pentru că erau gămălii, fusese de ajuns doar una singură ca să facă treaba necesară. Încărcătura aceea fusese inițiatorul pentru cascada mult mai mare de detonări: mai întâi focoasele cu antimaterie, apoi propulsiile Agregate în sine. Ar fi fost instantaneu și n-ar fi existat niciun avertisment prealabil.

Se gândi apoi la Galiana. Skade presupusese că el nu va ataca nava odată ce știa, sau măcar suspecta, că ea se afla la bord.

Și poate că Skade avusese dreptate.

Totuși Felka îl convinsese că trebuia s-o facă. Ea fusese singura care atinsese mintea Galianei și simțise agonia prezenței Lupului. Ea fusese singura capabilă să-i transmită lui Clavain mesajul acela unic și simplu.

Omoară-mă.

Așa că el o făcuse.

Bărbatul începu să plângă când își înțelese cu adevărat fapta. Existase întotdeauna posibilitatea infimă ca Galiana să poată fi vindecată. Clavain bănuia că el nu se împăcase niciodată cu absența ei, întrucât speranța aceea minusculă făcuse mereu posibilă negarea realității morții ei.

Acum însă asta nu mai era posibil.

Ucisese ceea ce iubea cel mai mult în tot universul.

Clavain plânse, silențios și singur.

Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă...

Căpitanul o simți apropiindu-se de monstruozitatea care devenise el. Prin intermediul unor simțuri ce nu aveau un analog uman precis, conștientiză prezența boantă și metalică a navetei Voliovei care se apropia. Știa că ea nu credea că omniscienta lui era așa totală. În numeroasele conversații de care se bucuraseră, Căpitanul aflase că Voliova continua să-l considere un prizonier al *Nostalgiei pentru Infinit*, deși un prizonier care, dintr-un punct de vedere, se contopise cu substanța închisorii sale. Și totuși Ilia mapase și catalogase cu răbdare mănunchiurile de nervi ale noii și mult lărgitei lui

anatomii, urmărind cum interfațau și se infiltrau în vechea rețea cibernetică a navei. La nivel analitic, ea trebuia să fie perfect conștientă că n-avea niciun rost să mai distingă între temniță și prizonier. În același timp însă părea incapabilă să facă acel ultim salt mintal, incapabilă să înceteze de a-l mai vedea ca fiind ceva *înăuntrul* navei. Era, poate, o rearanjare prea violentă a vechii lor relații. N-o putea învinovăți pentru eșecul acela final al imaginației. El însuși ar fi avut dificultăți grave dacă rolurile ar fi fost inversate.

Căpitanul simți naveta intrând în el. Era cu adevărat o senzație indescriptibilă; ca și cum o piatră ar fi fost împinsă prin pielea lui, fără durere, într-o gaură perfectă din abdomen. După alte câteva momente simți o serie de tremurături viscerale, când naveta fu fixată în legăturile de reținere.

Ea se întorsese.

Căpitanul își întoarse atenția spre interior, devenind acut și copleșitor de conștient de ce se petrecea înăuntrul său. Conștientizarea universului exterior – tot ce se găsea dincolo de carcasa lui – coborî o treaptă de precedență. El coborî prin scară, focalizând mai întâi asupra unui district din sine, apoi asupra hățișului arterial de coridoare și tuburi de service, care șerpuia prin districtul acela. Ilia Voliova era o unică prezență corpusculară ce se mișca pe un coridor. În interiorul lui mai existau și alte făpturi vii, așa cum existau în interiorul oricărei făpturi vii. Până și celulele conțineau organisme care fuseseră cândva independente. El avea șobolanii: prezențe mici și iuți, care erau însă doar vag conștiente și se deplasau numai după voia lui, incapabili să-l surprindă sau amuze. Mașinile erau încă și mai plicticoase. Prin contrast, Voliova era o prezență invadatoare, o celulă străină pe care el o putea ucide, dar pe care n-o putea controla niciodată.

Iar acum îi vorbea. Căpitanul îi auzi sunetele, izolându-le de vibrațiile pe care femeia le cauza în materialul coridorului.

– Mă bucur să te revăd, Ilia. Am fost cam singur. Cum a fost pe planetă?

– Îngrijorător, spuse ea.

– Îngrijorător?

– Situația se apropie de un punct critic. Khouri crede că poate ține totul în frâu ca să-i aducă pe majoritatea locuitorilor planetei, dar eu nu sunt convinsă.

– Și Thorn? întrebă Căpitanul cu delicatețe.

Era foarte încântat că Voliova părea mai preocupată de situația de pe Resurgam, decât de cealaltă problemă. Poate că încă nici nu observase semnalul laser sosit.

– Thorn vrea să fie salvatorul lor, cel care-i va conduce spre Pământul Făgăduinței.

– Pari să crezi că ar fi mai cuvenită acțiunea directă.

– Căpitane, ai mai studiat obiectul în ultima vreme?

Bineînțeles că o făcuse. Continua să aibă o curiozitate morbidă. Îi privise pe Inhibitori dezmembrând giganta gazoasă cu ușurință ridicolă, rotind-o și desfăcând-o ca pe o jucărie pentru copii. Văzuse cum umbrele dense ale noilor mașini apăruseră în nebuloasa de materie eliberată, componente la fel de vaste ca lumile însele. Înglobate în ghemul strălucitor al nebuloasei, ele semănau cu tentative de embrioni pe jumătate formați. În mod clar, mașinile aveau să se asambleze în ceva chiar și mai uriaș. Era, poate, posibil să ghicească cum va arăta. Componenta cea mai mare avea formă de trompetă, cu diametrul de două mii de kilometri și adâncimea de șase mii de kilometri. Celelalte componente, aprecia Căpitanul, aveau să se cupleze la partea din spate a espingolei acelea gigantice.

Era o mașină care nu aducea deloc cu structurile extinse în formă de inel pe care Inhibitorii le construiseră în jurul gigantei gazoase. O mașină care putea afecta o stea, sau cel puțin așa aprecia Voliova. Căpitanul John Brannigan aproape credea că ar fi meritat să rămână viu pentru a vedea ce va face mașina.

– L-am studiat, răspunse el.

– Cred că-i aproape gata. Va mai dura doar câteva luni, poate mai puțin. De aceea nu ne putem asuma niciun risc.

– Te referi la armele-cache?

El îi simți surescitarea.

– Căpitane, ai spus că te vei gândi dacă să-mi îngădui să le folosesc. Mai este cazul?

O lăsă să transpire înainte de a răspunde. Realmente nu părea să știe despre semnalul laser. Căpitanul era sigur că dacă l-ar fi observat n-ar mai fi avut altceva în minte.

– Ilia, întrebă el, dacă am ajuns atât de departe fără a fi atacați, nu este riscantă folosirea armelor-cache?

– Este mai riscant să lăsăm totul pentru mai târziu.

– Bănuiesc că Khouri și Thorn au fost mai puțin entuziaști de a ataca acum, dacă exodul se desfășoară conform planului.

– Căpitane, au evacuat abia două mii de oameni – o sutime din total. Este doar un început firav. Da, lucrurile se vor derula mai repede odată ce guvernul se va ocupa de operațiune, dar se vor consemna în același timp mai multe tulburări civile. De aceea va trebui să ne gândim la un atac preventiv împotriva Inhibitorilor.

– Cu siguranță îi vom determina să răspundă în același fel, îi atrase el atenția. Armele lor mă vor distruge.

– Noi avem armele-cache.

– Nu au valoare defensivă, Ilia.

– M-am gândit și la asta, spuse femeia furioasă. Vom desfășura armele la o distanță de câteva ore-lumină de navă. Ele se pot deplasa pe poziție înainte de a le activa, exact așa cum au făcut împotriva artifactului Hades.

Căpitanul nu mai trebuia să-i reamintească faptul că atacul împotriva artifactului Hades nu se desfășurase tocmai conform planului. În apărarea Voliovei trebuia totuși să spună că nu armele în sine o decepționaseră.

Căută de aceea altă obiecție. Nu trebuia să pară prea doritor, fiindcă atunci ea ar fi început să aibă bănuieli.

– Dacă ele vor fi urmărite până la noi... la mine?

– Până atunci noi vom fi aplicat o lovitură decisivă. Dacă va exista un răspuns, ne vom face griji despre el atunci.

– Și armele la care te-ai gândit...?

– Acelea sunt detalii, Căpitane, simple detalii. Poți lăsa partea aceea în seama mea. Tot ce trebuie să faci este să-mi îngădui controlul lor.

– Al tuturor celor treizeci și trei de arme?

– Nu, așa ceva n-ar fi necesar. Doar al celor pe care le-am însemnat pentru utilizare. Nu intenționez să arunc totul împotriva Inhibitorilor. Așa cum ai avut amabilitatea să-mi reamintești, s-ar putea să avem nevoie de unele mai târziu, pentru a ne ocupa de eventuale represalii.

– Te-ai gândit la toate cu atenție, așa-i?

– Haide să zicem că au existat întotdeauna planuri pentru urgențe, zise Voliova. Tonul i se schimbă, devenind aproape rugător. Căpitane, ar mai fi o ultimă chestie...

El șovăi înainte să răspundă. Acum avea s-o spună, probabil. Avea să-l întrebe despre semnalul laser care-i atinsese în mod repetat carcasa, semnalul asupra căruia nu dorise deloc să-i atragă atenția.

– Spune, Ilia, rosti el deprimat.

– Mai ai cumva niște țigări din alea?

CAPITOLUL 30

Voliova dădu o tură prin sala armelor-cache, mergând ca o regină care-și inspectează trupele. Existau treizeci și trei de arme și nu erau două la fel. Femeia petrecuse mare parte a vieții de adult studiindu-le, împreună cu alte șapte care erau acum pierdute sau distruse. Și totuși, în tot acel timp, nu izbutise să capete mai mult de o familiaritate trecătoare cu majoritatea armelor. Testase foarte puține dintre ele într-un fel care să aibă sens, ba chiar cele despre care știuse cele mai multe erau tocmai cele pierdute acum. Despre unele dintre cele rămase era sigură că nici nu puteau fi testate, fără a irosi unica oportunitate existentă de a le utiliza. Însă nu erau toate așa. Șmecheria era să distingi între subclasele de arme-cache, catalogându-le în funcție de raza de acțiune, capacitatea distructivă și de câte ori puteau fi refolosite. Deși își tăinuise întotdeauna ignoranța față de colegi, Voliova nu avea decât cea mai aproximativă idee despre ce puteau face minimum jumătate din armele ei. Muncise însă din greu și cu scrupulozitate pentru a câștiga până și înțelegerea aceea inadecvată.

Bazându-se pe cele învățate în anii de studiu, ajunsese la o decizie despre armele pe care să le desfășoare împotriva mașinăriei Inhibitorilor. Avea să trimită opt arme, păstrând douăzeci și cinci la bordul *Nostalgiei*. Erau arme cu masă mică, așa că puteau fi trimise rapid și discret de cealaltă parte a sistemului. De asemenea, studiile întreprinse sugeraseră că cele opt aveau bătaia suficientă pentru a ajunge la Inhibitori, însă în calcule erau implicate multe

presupuneri. Voliova detesta presupunerile. Era încă şi mai puţin sigură că armele vor fi în stare să cauzeze suficiente daune lucrării Inhibitorilor pentru a face o diferenţă. Sigur era un lucru: *aveau* să fie observate. Dacă activitatea umană din sistem fusese deocamdată la nivelul unor muşte bâzâitoare – iritante, însă nepericuloase în mod activ –, ea intenţiona s-o crească acum la nivelul unui atac în plină forţă de ţânţari.

Să văd cum scăpaţi de ăştia, nemernicilor, gândi ea.

Trecu pe la cele opt arme, încetinindu-şi sistemul de propulsie timp destul pentru a se asigura că nimic nu se schimbase de la ultima inspecţie. Aşa era. Armele continuau să stea în suporturile lor blindate exact aşa cum le lăsase. Păreau la fel de ameninţătoare şi sinistre, însă nu făcuseră nimic neaşteptat.

– Astea sunt cele opt de care voi avea nevoie, Căpitane, rosti ea.

– Doar ele?

– Vor ajunge deocamdată. Nu trebuie să punem toţi puişorii într-un singur ou, sau cum sună metafora aia.

– Sunt sigur că există o expresie potrivită.

– Când dau comanda, vreau să desfăşori armele câte una, pe rând. Poţi s-o faci, nu?

– Ce înţelegi prin a „desfăşura", Ilia?

– Să le scoţi în afara navei. În afara ta, vreau să zic, se corectă ea, fiindcă observase tendinţa actuală a Căpitanului de a se referi la sine şi la navă ca fiind aceeaşi entitate.

Nu dorea să întreprindă nimic, indiferent cât de mărunt, care să-i poată afecta neaşteptatul spirit de cooperare.

– Doar afară, continuă Voliova. După aceea, când toate opt vor fi în spaţiu, vom rula altă verificare a sistemelor. Pentru siguranţă, te vom menţine pe tine între ele şi Inhibitori. Nu simt că am fi monitorizaţi, dar este raţional să ne luăm măsuri de prevedere.

– Sunt absolut de acord, Ilia.

– Perfect atunci. Vom începe cu bătrâna armă şaptesprezece, de acord?

– Şaptesprezece să fie, Ilia.

Mişcarea fu bruscă şi surprinzătoare. Trecuse atâta timp de când oricare dintre armele-cache se mişcase în orice fel, încât ea uitase cum era. Suportul armei începu să gliseze pe şina lui de deplasare, astfel că întreaga masă de mărimea unui obelisc avansă lin şi silenţios. Totul se petrecea desigur în linişte totală, însă Voliovei i se părea că aici exista o tăcere mai profundă, o tăcere judiciară, precum cea de la un loc de execuţie.

Reţeaua de şine le permitea armelor să ajungă la incinta mai mică, aflată imediat dedesubtul celei principale. Incinta mai mică avea lărgimea necesară pentru a conţine cea mai mare dintre arme şi fusese reconstruită exact în acest scop.

Femeia privi cum arma şaptesprezece dispare în incintă şi-şi reaminti întâlnirea ei cu subpersonalitatea care controla arma aceea. „Şaptesprezece" dovedise semne îngrijorătoare de liber arbitru şi evidentă lipsă de respect pentru autoritatea ei. Voliova nu se îndoia că ceva precum Şaptesprezece exista în toate armele. Nu avea rost să-şi facă griji în privinţa aceea acum; nu putea decât să spere că atât Căpitanul, cât şi armele vor continua să facă ce le cerea.

Nu, n-avea rost să-şi facă griji în privinţa aceea, totuşi îi era imposibil să-şi alunge senzaţia rău prevestitoare.

Uşa de legătură se închise şi Voliova comută fluxul monitorului din costum la camerele şi senzorii externi, pentru ca să poată observa arma când apărea dinapoia fuzelajului. Avea să ajungă acolo peste câteva minute, dar ea nu se grăbea.

Se întâmplă însă ceva complet neaşteptat. Prin intermediul monitoarelor de pe carcasă, costumul o anunţă că nava era bombardată cu lumină de laser optic.

Prima ei reacţie fu un sentiment strivitor de eşec. Într-un final, dintr-un motiv necunoscut, îi alertase pe Inhibitori şi le atrăsese atenţia. Era de parcă intenţia de desfăşurare a armelor fusese suficientă. Lumina laser provenea probabil de la baleiajele senzorilor cu rază lungă de acţiune. Ei observaseră nava, adulmecând-o în beznă.

Apoi însă îşi dădu seama că emisiile nu soseau din partea cuvenită a cerului.

Veneau din spaţiul interstelar.

– Ilia? întrebă Căpitanul. S-a întâmplat ceva? Să opresc desfășurarea?

– Știai despre asta, nu-i așa? spuse ea.

– Despre ce anume să știu?

– Că receptăm lumină laser pe frecvența de comunicații.

– Îmi pare rău, Ilia, dar tocmai...

– N-ai vrut ca eu să știu despre asta. Și nici n-am știut până n-am accesat senzorii de pe fuzelaj ca să văd ieșirea armei.

– Despre ce emisii... ah, stai. Vocea lui uriașă, ca de divinitate, șovăi. Stai așa. Acum înțeleg la ce te referi. Nu le-am observat... se întâmplau prea multe alte lucruri. Tu ești mai acordată decât mine la asemenea griji, Ilia... eu sunt foarte concentrat spre interior în zilele astea. Dacă aștepți, o voi lua pe urma lor și voi determina când au început... Am datele senzorilor...

Ea nu-l crezu, dar știa că nu exista nicio cale de a dovedi contrariul. Căpitanul controla totul și, de fapt, ea aflase despre lumina laser doar printr-o neatenție a concentrării lui.

– Bine. Când au început?

– Doar de o zi. O zi, sau cam așa ceva...

– Ce-nseamnă „sau cam așa ceva", mincinos nenorocit?

– Înseamnă... câteva zile. Nu mai mult de o săptămână... asta ca o estimare foarte conservatoare.

– *Svinoi.* Porc nemernic și mincinos! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Am presupus că știi deja de existența semnalului. Nu l-ai receptat când te-ai apropiat cu naveta de mine?

Aha, gândi femeia. Prin urmare, acum era un *semnal*, nu doar o rafală de lumină laser lipsită de sens. Oare ce mai știa Căpitanul?

– Bineînțeles că nu. Am dormit până în ultima clipă, iar naveta nu era programată să urmărească decât transmisiuni intrasistem. Comunicațiile interstelare sunt deplasate spre albastru din benzile de frecvențe uzuale. Cât era deplasarea aceea spre albastru, Căpitane?

– Modestă, Ilia... zece la sută din viteza luminii. Doar atât cât s-o scoată din banda de frecvențe uzuale.

Femeia calculă mintal. Zece la sută din viteza luminii... o luminălucă nu putea să încetinească de la o asemenea viteză în mai puțin de treizeci de zile. Chiar dacă o navă stelară intra în sistem, tot mai dispunea de o lună până la sosirea ei. Nu era cine știe ce răgaz, totuși mult mai bine decât să fi aflat că necunoscuții se aflau la câteva zile depărtare.

– Căpitane, semnalul trebuie să fie o transmisiune automată blocată pe repetare, fiindcă altfel n-ar fi menținut-o atâta timp. Trimite-o imediat la costumul meu.

– Da, Ilia. Și armele-cache? Să abandonez desfășurarea?

– Da, zise ea, apoi se corectă repede. Nu, nu! Nu se schimbă nimic. Continuă să desfășori nenorocirile alea – oricum vor trece niște ore până le vei scoate pe toate opt. Ai auzit ce am spus mai devreme, da? Vreau ca masa ta să le mascheze de Inhibitori.

– Și de sursa semnalului?

Dacă opțiunea i-ar fi fost disponibilă, Voliova i-ar fi tras un șut chiar atunci. Însă ea plutea departe de orice ar fi putut lovi cu piciorul.

– Redă ce-ai primit!

Vizorul căștii i se opaciză, astfel că nu mai putu să vadă interiorul incintei armelor-cache. Pentru o clipă rămase privind o mare albă, adimensională. Apoi începu să se formeze o scenă, o dizolvare lentă într-un interior. Voliova părea să stea în capătul unei camere lungi, cu mobilier auster, cu o masă neagră între ea și cele trei persoane așezate la capătul opus al mesei. Masa era o prismă de întuneric pur.

– Salut, rosti singurul bărbat om dintre cele trei persoane. Mă numesc Nevil Clavain și cred că voi aveți ceva ce doresc.

La prima vedere, el părea o extensie a mesei. Hainele lui aveau aceeași culoare neagră care nu reflecta lumina, astfel că numai palmele și capul îi ieșeau din umbre. Degetele îi erau încrucișate precis în față. Pe dosul lor ieșeau în relief vene ca niște funii. Barba și părul îi erau albe, iar chipul îi era brăzdat pe alocuri de crevase de umbre extreme.

– Se referă la dispozitivele din nava voastră, zise persoana de lângă Clavain.

Era o femeie care părea foarte tânără și care purta o cvasi-uniformă la fel de neagră. Voliova se strădui să-i identifice accentul și se gândi că suna ca un dialect local de pe Yellowstone.

– Știm că aveți treizeci și trei, urmă tânăra. Avem o identificare permanentă pe semnăturile lor de diagnosticare, așa că este inutil să întreprindeți orice.

– Nu va merge, zise a treia persoană, care era un hiperporc. Trebuie să știți că suntem foarte decișii. Am capturat nava asta, deși toți spuneau că-i imposibil. Ba chiar i-am umplut de sânge pe Agregați. Am parcurs un drum lung ca să obținem ce dorim și n-o să ne-ntoarcem acasă cu mâinile goale.

În timp ce vorbea, își sublinia spusele prin mișcări de retezare pe verticală a uneia dintre mâinile cu aspect porcin.

Clavain se aplecă puțin înainte.

– Scorpio are dreptate, vorbi el. Noi deținem mijloacele tehnice pentru a recăpăta posesia armelor. Întrebarea este dacă voi veți fi atât de raționali încât să le predați fără luptă.

Voliova simți ca și cum Clavain ar fi așteptat-o să răspundă. Imboldul de a spune ceva, deși știa perfect că acesta nu era un mesaj în timp real, era aproape copleșitor. Începu să vorbească, știind că costumul putea să recepteze orice ar fi spus și să trimită cuvintele spre nava intrușilor. În același timp însă, semnalul trebuia să parcurgă un drum al naibii de lung: minimum trei zile numai dus, ceea ce însemna că nu se putea aștepta la un răspuns decât peste o săptămână.

Clavain începu să vorbească din nou.

– Să nu fim totuși prea dogmatici, zise el. Apreciez că aveți dificultăți locale. Am văzut activitatea din sistemul vostru și înțelegem că vă poate da motive de îngrijorare, dar asta nu ne schimbă cu nimic obiectivul imediat. Dorim ca armele acelea să fie pregătite pentru a ne fi predate, imediat cum intrăm în spațiul circumstelar. Fără șmecherii, fără întârzieri. Este o condiție nenegociabilă. Putem *însă* discuta detaliile, și beneficiile, unei cooperări mutuale.

– Nu, n-o putem face când voi vă aflați la o jumătate de lună depărtare, murmură Voliova.

– Vom ajunge în curând, urmă Clavain, poate chiar mai curând decât vă așteptați. Însă deocamdată ne găsim în afara razei de comunicare eficientă. Vom continua să transmitem mesajul acesta până vom sosi. Între timp, pentru facilitarea negocierilor, am pregătit o copie de nivel-beta a mea. Sunt convins că sunteți familiarizați cu protocoalele de simulare necesare. În caz contrar, vă putem livra de asemenea documentație tehnică. Puteți începe imediat o instalare completă. Până ce mesajul acesta va fi fost retransmis de o mie de ori, veți deține toate datele necesare pentru a-mi implementa nivelul-beta.

Clavain zâmbi rezonabil și desfăcu mâinile într-un gest de deschidere, apoi adăugă:

– Vă rog să vă gândiți la asta. Desigur, vom face orice aranjamente reciproce pentru propriul vostru nivel-beta, dacă doriți să ne expediați un proxy pentru negociere. Vă așteptăm reacția cu interes. Sunt Neil Clavain, din *Lumina Zodiacală*, terminat.

Ilia Voliova blestemă în barbă.

– Bineînțeles că suntem familiarizați cu protocoalele de rahat, jigodie care te dai superioară!

Mesajul fusese retransmis de peste o mie de ori, ceea ce însemna că datele necesare pentru implementarea nivelului-beta fuseseră deja înregistrate.

– Ai asistat, Căpitane? întrebă ea.

– Da, Ilia.

– Vrei, te rog, să verifici nivelul-beta? Să n-aibă nicio șmecherie. După aceea caută o modalitate să-l implementezi.

– Chiar dacă ar conține viruși militari, mă-ndoiesc foarte mult că mi-ar putea face vreun rău în starea mea actuală. Ar fi cumva similar cu situația unui lepros în stare avansată de boală, care-și face griji de o urticarie banală, sau cu a căpitanului unei corăbii care se scufundă și este preocupat de apariția de cari în lemnul bordajului, sau...

– Da, am înțeles, mulțumesc. Fă-o, oricum! Vreau să vorbesc cu Clavain. Față în față.

Ridică mâna și deopaciză vizorul la timp pentru a vedea cum următoarea armă își începea drumul târâș spre spațiu. Era furioasă mai presus de orice cuvinte. Nu era vorba pur și simplu despre faptul că nou-sosiții apăruseră în mod atât de neașteptat, ori că-i adresaseră cereri atât de neplăcute și de specifice. Era felul în care Căpitanul părea că se străduise din răsputeri să-i ascundă totul.

Nu știa care era jocul lui, însă nu-i plăcea absolut deloc.

Voliova se retrase un pas dinaintea servitorului.

– Start, zise ea totuși ușor prudentă.

Nivelul-beta se conformase protocoalelor uzuale, compatibile retroactiv cu toate sistemele de simulare majore încă de la mijlocul lui *Belle Époque*. Se dovedise de asemenea că nu conținea niciun virus contaminator, fie deliberat, fie accidental. Voliova tot nu avea încredere în el, așa că mai petrecu o jumătate de zi pentru a verifica dacă simularea nu izbutise, în cine știe ce mod incredibil de iscusit, să se infiltreze și să-i modifice filtrele antivirus. Se părea că nu fusese cazul, totuși ea se străduia să se asigure că era izolat într-o măsură cât mai mare de rețeaua de comandă a navei.

Desigur, Căpitanul avea completă dreptate: din toate punctele de vedere, el era acum nava în sine. Ceea ce ataca nava îl ataca și pe el. Și întrucât el devenise nava în urma transformării cauzate de o epidemie extraterestră superadaptată, părea extrem de improbabil că în el s-ar fi putut strecura orice care să fi avut doar origine umană. El fusese deja ocupat și modificat de un invadator expert,

Servitorul se mișcă pe neașteptate. Făcu un pas înapoi din fața Voliovei, aproape răsturnându-se înainte de a-și regăsi echilibrul. Ochii-camere duale priveau în direcții diferite, pentru ca apoi să intre în mod binocular și să se fixeze asupra femeii. Irisuri mecanice se închiseră și se deschiseră. Mașina făcu alt pas, de data aceasta spre ea.

Voliova ridică o mână.

– Stop!

Instalase nivelul-beta în una dintre puținele mașini complet androforme ale navei, un ansamblu scheletic de părți, toate fiind de fapt cadre de lucru deschise. Ea nu simțea nicio amenințare în

prezența sa, sau cel puțin nicio senzație rațională de amenințare, deoarece era din punct de vedere fizic mai puternică și mai robustă decât mașina.

– Vorbește-mi, i se adresă Voliova. Ai fost instalat corect?

Glasul artificial al mașinii bâzâi ca o muscă prinsă între geamuri.

– Sunt o simulare de nivel-beta a lui Nevil Clavain.

– Perfect. Cine sunt eu?

– Nu știu. Nu te-ai prezentat.

– Sunt triumvira Ilia Voliova, spuse ea. Asta este nava mea, *Nostalgie pentru Infinit*. Te-am instalat în unul dintre servitorii noștri mecanici generali. Este o mașină fragilă, în mod deliberat, așa că nu te gândi să încerci vreo șmecherie. Ești cablat pentru autodistrugere, dar chiar dacă n-ai fi așa, te-aș putea distruge cu propriile mele mâini.

– Șmecheriile sunt ultimul lucru la care mă gândesc, triumviro. Sau Ilia... Cum preferi să-ți spun?

– „Șefa." Ăsta-i terenul meu acum.

Părea că n-o auzise.

– Ilia, ai aranjat ca și nivelul tău beta să fie transmis spre *Lumina*?

– Ce contează asta pentru tine?

– Sunt curios, asta-i tot. Ar fi fost o simetrie plăcută, dacă amândoi am fi fost reprezentați de niveluri-beta, nu crezi?

– Nu am încredere în nivelurile-beta. Și nu văd nici ideea de bază.

Servitorul lui Clavain privi în jur, iar ochii lui duali clicăiră și zumzăiră. Voliova îl activase într-o parte relativ normală din navă – aici transformările Căpitanului erau minore –, dar bănuia că ea se obișnuise cu împrejurimi ce continuau să fie destul de bizare potrivit criteriilor uzuale. Arce de materie-epidemică întărită străluceau, străbătând încăperea ca niște coaste de balenă. Erau umede de secreții chimice. Cizmele ei lipăiau prin câțiva centimetri de efluent negru, urât mirositor.

– Deci? rosti ea.

Mașina reveni cu atenția la femeie.

– Utilizarea de niveluri-beta este perfect logică. Cele două nave ale noastre nu se află acum în raza de comunicare eficientă, dar se

apropie constant. Nivelurile-beta pot iuți procesul de negociere, stabilind regulile de bază, dacă vrei să spunem așa. Când navele vor fi mai aproape, beta-urile își pot descărca experiențele. Precursorii noștri în carne și oase pot să examineze ce s-a discutat și să ia deciziile cuvenite mult mai rapid decât ar fi altfel posibil.

– Sună plauzibil, însă eu stau de vorbă acum doar cu un set de răspunsuri algoritmice, cu un model predictiv al felului cum adevăratul Clavain ar răspunde într-o situație similară.

Servitorul schiță o ridicare din umeri.

– Ce vrei să spui prin asta?

– Nu am nicio garanție cum ar răspunde în realitate adevăratul Clavain, dacă ar fi în locul tău.

– Da, celebrul sofism. Vorbești exact ca Galiana. Realitatea este că adevăratul Clavain ar fi putut răspunde diferit în oricare dintre situațiile în care ar fi fost confruntat cu aceiași stimuli. Ca atare, nu pierzi nimic dacă ai de-a face cu un nivel-beta. Mașina ridică un braț scheletic și o privi pe Voliova prin spațiile dintre sârmele și traversele membrului său. Îți dai seama totuși că asta nu va ajuta cu nimic situația, da?

– Poftim?

– Faptul că m-ai pus într-un corp ca acesta, ceva atât de evident mecanic. Și glasul... nu este al meu, câtuși de puțin. Ai văzut transmisia. Pur și simplu nu mă avantajează. În realitate, sunt ușor peltic. Ba uneori chiar exagerez defectul acela de vorbire. Cred că ai putea spune că face parte din caracterul meu.

– Ți-am spus deja...

– Ilia, uite ce-ți sugerez. Permite mașinii să-ți acceseze implanturile, pentru ca să poți mapa în câmpul tău auditiv-vizual o fantomă perceptuală.

În mod ciudat, femeia se simți bătând în retragere.

– Eu nu am implanturi.

Glasul zumzăitor păru uluit.

– Dar ești o Ultranaută.

– Da, însă în același timp sunt *brezgatnik*. N-am avut niciodată implanturi, nici chiar înainte de Epidemie.

– Crezusem că-i înțelesesem pe Ultranauți, rosti gânditor nivelul-beta al lui Clavain. Recunosc că m-ai surprins. Cred totuși că deții o modalitate de a vedea informații proiectate, atunci când o hologramă nu funcționează.

– Am ochelari, recunoscu ea.

– Adu-i. Te asigur că-ți vor ușura mult viața.

Voliovei nu-i plăcea ca nivelul-beta să-i spună ce să facă, dar era pregătită să admită că sugestia lui era logică. Trimise alt servitor să-i aducă ochelarii și o audiocască. Își fixă apoi ansamblul și-i îngădui nivelului-beta să modifice imaginea pe care o vedea prin ochelari. Robotul scheletic îi dispăru din câmpul vizual, înlocuit de o imagine a lui Clavain, similară celei văzute în timpul transmisiunii. Iluzia nu era perfectă, ceea ce era un memento util al faptului că nu avea de-a face cu un om în carne și oase. Dar pe ansamblu era o îmbunătățire spectaculoasă față de servitor.

– Așa, rosti glasul lui Clavain în urechea ei. Acum putem trece la treabă. Te-am întrebat deja, dar voi repeta: Te vei gândi la posibilitatea trimiterii unui nivel-beta al tău la *Lumina Zodiacală*?

O înghesuise în corzi. Voliova nu dorea să admită că nu avea așa ceva; asta ar fi făcut-o într-adevăr să arate straniu.

– Da, o să mă gândesc. Până atunci, haide să terminăm flecăreala. Voliova zâmbi. M-ai prins exact în timp ce făceam ceva.

Imaginea lui Clavain îi răspunse la zâmbet.

– Sper să nu fie nimic prea serios.

Chiar pe când discuta cu el, femeia continuase operațiunile de desfășurare a armelor-cache. Îi spusese Căpitanului că nu dorea ca el să apară în timp ce servitorul era activ, așa că unicul lor mod de comunicare era prin intermediul căștii auriculare. La rândul său, Căpitanul îi putea auzi comunicările subvocale.

– Nu vreau să afle mai multe decât este strict necesar, îi spusese ea Căpitanului. Mai ales despre tine și cele întâmplate cu nava.

– De ce ar trebui ca el să afle ceva? Dacă nivelul-beta descoperă ceva ce nu dorim să știe, îl omorâm în mod simplu.

– Clavain va pune întrebări ulterior.

– Dacă *va exista* un „ulterior", replicase Căpitanul.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că... de fapt noi nu intenționăm să negociem, nu?

Femeia îl duse pe servitor prin navă, spre punte, străduindu-se să aleagă un traseu prin părțile cel mai puțin stranii ale interiorului. Observă că nivelul-beta privea cu atenție în jur, înțelegând în mod evident că în navă se petrecuse ceva anormal. Cu toate acestea nu-i puse nicio întrebare asociată direct transformărilor cauzate de Epidemie. Era oricum o bătălie pierdută. În scurt timp, nava care se apropia avea să aibă rezoluția necesară pentru a vedea *Nostalgia*, iar atunci ar fi aflat despre transformările ei externe baroce.

– Ilia, se auzi glasul lui Clavain, haide să n-o mai luăm pe ocolite: noi vrem cele treizeci și trei de obiecte pe care le ai acum și le vrem neapărat. Știi despre ce este vorba, da?

– Cred că ar fi cumva implauzibil să neg.

– Perfect.

Imaginea lui Clavain încuviință energic din cap, apoi adăugă:

– Înregistrăm progres. Cel puțin știm că obiectele există.

Voliova înălță din umeri.

– Dacă tot n-o mai luăm pe ocolite, de ce nu le spui ceea ce sunt? „Obiectele" acelea sunt arme, Clavain. Tu o știi. Eu o știu. Probabil că și *ele* o știu.

Își scoase ochelarii pentru o clipă. Servitorul lui Clavain se mișca prin încăpere cu mișcări ce aveau fluiditate umană, fără să fie perfecte. Puse din nou ochelarii și imaginea suprapusă se deplasă cu aceiași pași de marionetă.

– Deja îmi placi mai mult, Ilia. Da, sunt arme. Arme foarte vechi, cu origine destul de obscură.

– Nu încerca să mă prostești, Clavain. Dacă știi despre arme, atunci probabil că știi la fel de bine ca mine cine le-a construit, ba poate chiar că știi mai multe. Uite care-i bănuiala mea: eu cred că le-au fabricat Agregații. Ce părere ai de ipoteza asta?

– Ești pe aproape, asta-i tot ce-ți pot spune.

– Pe „aproape"?

– Aproape, da. Poate chiar foarte aproape.

– Ar fi bine să-ncepi să-mi spui despre ce dracu-i vorba. Dacă sunt arme Agregate, cum de ați aflat abia acum de ele?

– Ele emit semnale-semnături, Ilia. Ne-am orientat după semnalele lor.

– Însă voi nu sunteți Agregați.

– Nu... Clavain recunoscu adevărul acela printr-un gest larg dintr-un braț, perfect sincronizat cu servitorul. Voi fi însă cinstit cu tine, chiar dacă numai pentru a ajuta negocierile să se desfășoare în favoarea mea. Agregații doresc într-adevăr să recupereze armele. Și ei au pornit de asemenea încoace. Mai precis pe urmele *Luminii Zodiacale* se află o flotă de nave Agregate cu armament greu.

Voliova își aminti ce spusese hiperporcul, Scorpio, despre umplerea de sânge a păianjenilor.

– De ce-mi spui asta? întrebă ea.

– Văd că te alarmează. Nu te acuz pentru asta, și eu aș fi alarmat. Imaginea își scărpină barba. De aceea ar trebui să te gândești să negociezi mai întâi cu mine. Dă-mi voie să te scap de armele acelea și apoi mă voi ocupa eu de Agregați.

– Și de ce crezi că ai avea mai mult noroc decât mine?

– Din două motive. În primul rând, m-am dovedit deja mai abil decât ei în câteva ocazii. În al doilea rând, și probabil mai pertinent, până foarte recent am fost unul dintre ei.

– Am făcut o verificare, îi șopti Căpitanul în ureche. A existat un Nevil Clavain care a avut legături cu Agregații.

– Și tu crezi că ai putea avea mai mult succes? întrebă Voliova.

Bărbatul încuviință din cap.

– Agregații nu sunt răzbunători și te vor lăsa în pace dacă n-ai nimic să le oferi. Dar dacă vei mai avea armele, te vor face bucăți.

– În raționamentul tău s-a strecurat o mică eroare, comentă Voliova. Dacă aș avea armele, nu crezi că eu aș fi cea care i-ar face bucăți pe ei?

Clavain îi făcu cu ochiul.

– Te pricepi așadar să le folosești atât de bine?

– Am ceva experiență.

– Ba nu, nu ai. Ilia, tu ai activat abia acum porcăriile alea, altfel te-am fi detectat cu secole în urmă. Nu-ţi supraestima familiaritatea cu tehnologii pe care abia dacă le înţelegi. S-ar putea să-ţi fie fatal.

– Nu crezi că eu aş fi cea mai în măsură să apreciez asta?

Clavain – Voliova ar fi trebuit totuşi să înceteze să se mai gândească la *simulare* ca fiind adevăratul Clavain – se scărpină din nou în barbă.

– N-am vrut să te jignesc, dar armele sunt periculoase. Am fost foarte sincer când ţi-am sugerat să mi le predai acum şi să mă laşi pe mine să-mi fac griji în privinţa lor.

– Şi dacă refuz?

– Atunci vom face exact ce am promis: le vom lua cu forţa.

– Clavain, ridică o clipă ochii – vreau să-ţi arăt ceva. Anterior ai făcut aluzie că ai cunoaşte nişte lucruri, dar aş vrea să te actualizez.

Programase sfera de afişaj să se activeze în clipa aceea, prezentând o amplificare a planetei dezmembrate. Norul de materie era coagulat şi zdrenţuit, presărat cu noduri dense de materie aglomerată. Însă obiectul în formă de trompetă care creştea în centrul lui era de zece ori mai mare decât orice altă structură, iar acum părea aproape complet format. Deşi era dificil pentru senzorii ei să vadă clar prin megatonele de materie din câmpul vizual, exista sugestia unei complexităţi imense, a unei acreţii uluitoare de detalii fine, pornind de la o scară de multe sute de kilometri şi terminând sub limita rezoluţiei de scanare. Maşinăria avea un aspect organic, muscular, înnodată şi proeminentă cu zgârciuri, tendoane şi noduli glandulari. Nu semăna cu nimic ce să fi fost produs prin design de imaginaţia umană. Chiar acum straturi de materie erau adăugate maşinii titanice: Voliova putea să vadă torentele dense unde încă aveau loc fluxurile masice. În acelaşi timp însă, obiectul părea îngrijorător de aproape de terminare.

– Ai mai văzut asta până acum? întrebă ea.

– Doar în mică măsură. Nu aşa de clar ca acum.

– Şi ce părere ai?

– De ce nu-mi spui tu mai întâi la ce concluzie ai ajuns?

Femeia miji ochii.

– La concluzia evidentă. Am văzut cum trei planetoizi au fost dezintegrați de mașini, înainte de veni la planeta asta. Sunt extraterestre. Au fost atrase aici de ceva ce a făcut Dan Sylveste.

– Da. Și noi am presupus că el a avut o legătură cu asta. Știam și despre mașinile astea – cel puțin, le bănuiam existența.

– Cine sunt acești „noi"? întrebă Voliova.

– Mă referam la Agregați – eu am dezertat doar recent.

Simularea lui Clavain făcu o pauză după care urmă:

– Acum câteva secole, noi am lansat expediții în spațiul interstelar adânc, mult mai departe decât ajunsese vreodată orice altă facțiune umană. Expedițiile acelea au întâlnit mașinile, pe care noi le-am poreclit „lupi", dar cred că putem presupune că aici vedem practic aceleași entități.

– Ele nu au propriul lor nume, zise Voliova. Noi le numim Inhibitori, o denumire pe care și-au câștigat-o în perioada lor de vârf.

– Ați aflat toate astea din simple observații?

– Nu. Nici vorbă de așa ceva.

Voliova se gândi că-i spunea prea multe, însă Clavain era atât de convingător, încât aproape că nu se putea stăpâni. Dacă nu era atentă, în scurt timp avea să-i povestească tot ce se întâmplase pe orbita lui Hades: cum lui Khouri i se îngăduise să arunce o privire în întunecata istorie pre-umană a galaxiei, capitole nesfârșite de extincție și război, care se întindeau până în zorii vieții înzestrate cu rațiune...

Existau lucruri pe care era dispusă să le discute cu Clavain, dar și altele pe care, cel puțin pentru moment, ar fi preferat să le țină pentru sine.

– Ești o femeie tare misterioasă, Ilia Voliova.

– Sunt de asemenea o femeie care are multe de făcut. Voliova ceru sferei să transfocheze pe mașina care creștea. Inhibitorii construiesc o armă și bănuiala mea este că va fi utilizată pentru a declanșa un eveniment stelar catastrofic. Ei au declanșat o flamă care să-i nimicească pe amarantini, însă cred că aceasta va fi diferită – mult mai mare și probabil mai letală. Iar eu nu pot pur și simplu

îngădui să se întâmple asta. Pe Resurgam se află două sute de mii de oameni și toți vor muri dacă arma aceea va fi utilizată.

– Sunt întrutotul de acord cu tine, crede-mă.

– Atunci vei înțelege că nu voi preda absolut nici o armă, nici acum și nici în alt moment viitor.

Pentru prima dată, Clavain păru exasperat. Își trecu o mână prin ciuful de păr, zbârlindu-l în fire albe, țepoase.

– Dă-mi armele și voi avea grijă să fie utilizate împotriva lupilor. Ce nu-ți convine în varianta asta?

– Nimic, replică ea pe un ton vesel, atât doar că n-am încredere în tine. Iar dacă armele astea sunt atât de potente cum spui, nu sunt sigură că aș dori să le predau nimănui. La urma urmelor am avut grijă de ele timp de secole și nu s-a întâmplat nimic rău. Nu crezi că asta ne pune într-o lumină destul de bună? Am fost custozi responsabili. Ar fi cam anormal din partea noastră să lăsăm orice grupare de șmecheri să pună acum mâinile pe ele, nu crezi?

Surâse larg, apoi adăugă:

– Mai ales când recunoști că voi nu sunteți proprietarii lor de drept.

– Ilia, o să regreți că ai de-a face cu Agregații.

– Hmmm. Cel puțin voi avea de-a face cu o factiune legitimă.

Clavain își frecă fruntea cu degetele mâinii drepte, de parcă s-ar fi luptat cu o migrenă.

– Nu, nu va fi așa. Nu în sensul la care te gândești tu. Ei doresc armele doar ca să poată pleca cu ele în adâncul spațiului.

– Pe când voi bănuiesc că intenționați o utilizare mult mai mărinimoasă.

Clavain aprobă din cap.

– Eu unul chiar așa intenționez. Vreau să le restitui rasei umane. Demarhiști... Ultranauți... Armata lui Scorpio... Nu-mi pasă cine le va deține realmente, atâta timp cât mă vor convinge că le vor utiliza așa cum trebuie.

– Și anume?

– Să lupte împotriva lupilor. Ei se apropie. Agregații știu asta, iar cele ce se petrec aici o dovedesc. Următoarele secole vor fi foarte interesante, Ilia.

– Interesante? repetă ea.

– Da. Însă nu tocmai în felul în care ne-am dori noi.

Ea dezactivă pentru moment nivelul-beta. Imaginea lui Clavain se destrămă în punctulețe, după care dispăru, lăsând în urmă doar forma scheletică a servitorului. Tranziția fu destul de deconcertantă; femeia îi simțise prezența aproape palpabil.

– Ilia, rosti Căpitanul, suntem gata. Ultima armă se găsește în exteriorul fuzelajului.

Ea își scoase casca auriculară și vorbi normal:

– Perfect. Ceva de raportat?

– Nimic major. Cinci arme s-au desfășurat fără incidente. Referitor la celelalte trei, am observat o anomalie tranzitorie la sistemul de propulsie al armei șase și o eroare intermitentă la subsistemele de ghidare ale armelor paisprezece și douăzeci și trei. Niciuna dintre anomalii nu a reapărut după desfășurare.

Femeia aprinse o țigară și fumă un sfert din ea înainte să răspundă.

– Mie nu mi se pare că n-ar fi fost nimic major.

– Sunt sigur că erorile nu se vor repeta, bubui vocea Căpitanului. Mediul electromagnetic al incintei lor diferă mult de cel din exteriorul navei. Probabil că tranziția a cauzat unele confuzii, asta-i tot. Acum, după ce sunt în spațiu, armele se vor adapta.

– Pregătește, te rog, o navetă.

– Poftim?

– M-ai auzit, o să ies să verific armele.

Voliova tropăi ușor, așteptându-i răspunsul.

– Nu-i nevoie de așa ceva, Ilia. Le pot monitoriza perfect.

– Căpitane, sunt convins că le poți controla, dar nu le cunoști la fel de bine ca mine.

– Ilia...

– Nu voi avea nevoie de o navetă mare. Mă gândesc chiar să iau un costum, dar în chestiile alea nu pot să fumez.

Oftatul Căpitanului se auzi precum colapsul unei clădiri îndepărtate.

– Bine, Ilia. Îți voi pregăti o navetă. O să fii precaută, da? Cu puțină atenție, poți sta de partea navei pe care n-o pot vedea Inhibitorii.

– Pe ei nu-i interesăm nici pe departe, iar situația asta nu se va schimba în următoarele cinci minute.

– Sper totuși că-mi apreciezi grija.

Oare Căpitanul ținea într-adevăr la ea? Voliova nu era sigură dacă credea asta cu adevărat. Sigur că da, era posibil ca el să se simtă destul de singur aici, iar femeia reprezenta unica lui șansă de tovărășie omenească. În același timp însă Voliova era cea care-i demascase crima și-l pedepsise cu transformarea aceasta. Sentimentele lui față de ea erau neîndoios mult mai complexe.

Terminase destul din țigară. Mânată de un impuls brusc, vârî capătul cu filtru în ansamblul de sârme ce forma capul servitorului, fixându-l între două tije metalice subțiri. Vârful ardea portocaliu-stins.

– Urât obicei, zise Ilia Voliova.

Luă naveta cu două locuri și cap de șarpe pe care o folosiseră Khouri și Thorn pentru a explora activitățile Inhibitorilor din jurul fostei gigante gazoase. Căpitanul o pregătise deja și o adusese la o ecluză pneumatică. Vehiculul suferise avarii minore în timpul întâlnirii cu mașinăria Inhibitoare în interiorul atmosferei lui Roc, dar majoritatea fuseseră ușor de reparat cu piesele existente. Defectele rămase nu aveau în niciun caz să împiedice folosirea navetei pentru acțiuni pe distanțe scurte.

Voliova se instală pe scaunul pilotului și testă afișajul avionicii. Căpitanul făcuse o treabă foarte bună; până și rezervoarele de combustibil erau pline ochi, cu toate că nu avea să parcurgă mai mult de câteva sute de metri.

Ceva o sâcâia în fundul minții, un sentiment pe care nu-l putea defini cu exactitate.

Porni naveta și tranzită prin ușile metalice până ajunse în spațiul cosmic. Ieși în apropiere de apertura mult mai mare pe care o folosiseră armele-cache. Acestea dispăruseră deja înapoia curbei cât

un munte a fuzelajului *Nostalgiei*, astfel că nu erau în raza vizuală a Inhibitorilor. Voliova urmă acum aceeași traiectorie și văzu cum masa nebuloasă a planetei ferfenițite coborî înapoia orizontului precis determinat al carcasei.

Cele opt arme apărură în vedere, pândind aidoma unor monștri. Toate erau diferite între ele, dar fuseseră proiectate în mod clar de aceleași intelecte. Femeia suspectase dintotdeauna că fuseseră construite de Agregați, totuși confirmarea ipotezei de către Clavain o tulburase. Nu vedea niciun motiv ca el s-o fi mințit. Și totuși de ce creaseră Agregații asemenea instrumente atroce? O putuseră face doar pentru că, la un moment dat, avuseseră intenția să le utilizeze. Voliova se întrebă dacă ținta intenționată fusese omenirea.

În jurul fiecărei arme se găsea un harnașament de traverse de care erau atașate rachete de direcționare și subsisteme de ochire, ca și un număr mai mic de arme defensive, doar pentru protecția lor. Harnașamentele puteau deplasa armele și teoretic le puteau poziționa oriunde în sistem, însă erau prea lente pentru cerințele Voliovei. De aceea ea fixase recent șaizeci și patru de rachete-remorcher, câte opt pentru fiecare navă, poziționate în colțurile opuse ale cadrelor lor. Deplasarea celor opt arme în cealaltă parte a sistemului ar fi necesitat mai puțin de treizeci de zile.

Înaintă încet cu naveta spre grupul de arme, care, simțindu-i apropierea, își modificară pozițiile. Voliova trecu printre ele, apoi vră, le dădu ocol și încetini, examinându-le pe cele despre care Căpitanul amintise că avuseseră probleme. Pe brățara ei se derulară sinteze de diagnostice, concise, însă eficiente. Apelă armele, pe rând, foarte atentă la tot ce vedea.

Ceva era în neregulă.

Sau mai degrabă ceva nu era în neregulă. Niciuna dintre cele opt arme nu părea să aibă probleme.

Femeia simți din nou senzația furnicătoare de anormalitate, sentimentul că fusese dirijată să facă ceva care doar părea că ar fi fost opțiunea ei. Armele erau perfecte, ba chiar nu exista nicio dovadă că apăruse vreo defecțiune, tranzitorie sau altfel. Însă așa

ceva putea însemna doar că fusese minţită de Căpitan: că el raportase probleme de fapt inexistente.

Voliova se strădui să-şi adune gândurile. Ar fi fost bine dacă nu l-ar fi crezut pe cuvânt, ci ar fi verificat ea însăşi înainte să fi părăsit nava....

– Căpitane..., rosti ea şovăitor.

– Da, Ilia?

– Căpitane, receptez nişte citiri ciudate aici. Toate armele par să nu aibă niciun fel de probleme.

– Sunt destul de sigur că au fost erori tranzitorii.

– Eşti sigur?

– Da. Nu părea totuşi foarte convins. Da, destul de sigur. Altfel de ce le-aş fi raportat?

– Nu ştiu. Poate că, dintr-un motiv necunoscut de mine, doreai să ies din navă?

– Şi de ce aş fi dorit asta?

Căpitanul suna iritat, totuşi nu chiar pe atât de iritat pe cât i-ar fi plăcut ei să-l audă.

– Nu ştiu. Am însă sentimentul oribil că voi afla în curând.

Voliova văzu cum una dintre arme – numărul treizeci şi unu, arma de forţă chintesenţială – se detaşă din grup. Lunecă în lateral, revărsând scântei strălucitoare din jeturile direcţionale, iar mişcarea lină nega masa enormă care era deplasată cu atâta uşurinţă. Femeia îşi examină brăţara. Giroscoape se rotiră, mişcând harnaşamentul în jurul centrului său de greutate. Greoi, aidoma unui uriaş deget din fier care se îndrepta pentru a-l indica pe acuzat, arma enormă îşi selecta ţinta.

Se rotea spre *Nostalgia pentru Infinit*.

Cu întârziere, blestemându-şi propria prostie, Voliova înţelese ce se petrecea.

Căpitanul încerca să se sinucidă.

Ar fi trebuit să-şi fi dat seama de asta. Emergenţa lui din starea de catatonie fusese doar un vicleşug. Probabil că se gândise tot timpul să-şi pună capăt zilelor, să lichideze finalmente starea necunoscută de suferinţă extremă în care se afla. Iar ea îi oferise mijlocul ideal.

Practic îl implorase s-o lase să utilizeze armele-cache, iar el îi satisfăcuse dorința – mult prea ușor, înțelegea Voliova acum.

– Căpitane...

– Îmi pare rău, Ilia, dar trebuie s-o fac.

– Nu, nu trebuie s-o faci. Nimic nu *trebuie* făcut.

– Tu nu-nțelegi. Știu că vrei să-nțelegi și mai știu că crezi că-nțelegi, dar nu poți să știi cum este.

– Căpitane... ascultă-mă. Putem discuta despre asta. Putem discuta despre orice lucru pe care ai impresia că nu-l poți aborda.

Arma își încetinea rotirea, iar țeava ei ca o floare aproape că țintea carcasa adumbrită a luminălucii.

– Ilia, vremea discuțiilor a trecut de mult.

– O să găsim o cale, rosti ea disperată, fără măcar să se creadă pe sine însăși. O să găsim o cale prin care să te facem așa cum ai fost: din nou, om.

– Nu fi idioată. Nu mai poți anula chestia în care m-am transformat.

– Atunci o să găsim o cale prin care s-o facem tolerabilă... să punem capăt oricăror dureri sau inconforturi pe care le simți acum. O să găsim o cale prin care să îmbunătățim situația. O putem face, Căpitane. Nu există nimic ce să nu putem realiza noi doi, dacă ne punem mințile la contribuție.

– Am zis că nu-nțelegi și am avut dreptate. Tu nu-ți dai seama, Ilia? Aici nu-i vorba despre ce am devenit eu sau despre ce am fost. Este vorba despre ce am făcut. Este vorba despre fapta cu care nu mai pot trăi.

Arma se opri. Acum era poziționată direct spre carcasă.

– Ai ucis un om, zise Voliova. Ai ucis un bărbat și i-ai preluat controlul corpului. Știu asta. A fost o crimă, Căpitane, o crimă teribilă. Sajaki n-a meritat ce i-ai făcut. Dar nu-nțelegi? Ai plătit deja pentru crima aceea. Sajaki a murit de două ori: o dată cu mintea lui în corpul lui și o dată cu mintea ta în corpul lui. Aceea a fost pedeapsa și Domnul știe că a suferit pentru ea. Nu mai este nevoie de altă ispășire. S-a făptuit. Și tu ai suferit destul. Oricine

ar considera că ce s-a întâmplat cu tine înseamnă destulă dreptate. Ai plătit de o mie de ori pentru fapta aceea.

– Eu tot îmi amintesc ce i-am făcut.

– Bineînțeles că-ți amintești. Dar asta nu-nseamnă că trebuie să procedezi așa, acum, cu tine.

Își privi brățara și observă că arma se alimenta. Peste câteva clipe avea să fie gata de utilizare.

– Ba da, Ilia, ba da. Înțelege că ăsta nu-i un simplu moft. Am plănuit clipa asta de mai mult timp decât îți poți imagina. Pe parcursul tuturor conversațiilor noastre, intenția mea a fost permanent de a-mi pune capăt zilelor.

– Ai fi putut s-o fi făcut când mă găseam pe Resurgam. De ce tocmai acum?

– De ce tocmai acum?

Voliova auzi ceea ce putea să fi fost un râset. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci era un râset oribil, de eșafod.

– Nu-i clar, Ilia? La ce bun un act de justiție, dacă nu asistă un martor care să-l vadă dus la îndeplinire?

Brățara o informă pe femeie că arma ajunsese la parametrii pentru atac.

– Ai vrut ca eu să văd întâmplându-se asta?

– Bineînțeles, Ilia. Tu ai fost mereu specială. Prietena mea cea mai bună, singura care a vorbit cu mine când am fost bolnav. Singura care a înțeles.

– De asemenea, eu te-am făcut să fii așa cum ești acum.

– A fost necesar. Nu te învinuiesc pentru asta, să știi. Realmente, nu te învinuiesc.

– Te rog să nu faci asta. Nu te vei răni doar pe tine. Voliova știa că trebuia să fie foarte atentă, cuvintele ei puteau fi cruciale acum. Căpitane, noi avem nevoie de tine. Avem nevoie de armele pe care le ai și avem nevoie să ne ajuți la evacuarea Resurgamului. Dacă te ucizi acum, vei ucide două sute de mii de oameni. Vei comite o crimă mult mai mare decât cea pe care simți că trebuie s-o ispășești.

– Acela ar fi însă doar un păcat de omitere.

– Căpitane, te implor – nu face asta.

– Ilia, te rog să-ți îndepărtezi naveta, fiindcă nu vreau să fii rănită de ceea ce se va întâmpla. N-a fost niciodată intenția mea. Eu am vrut ca tu să fii doar un martor, cineva care să înțeleagă.

– Dar înțeleg deja! Asta nu-i îndeajuns?

– Nu, Ilia.

Arma se activă. Raza care ieșea din țeava ei fu invizibilă până atinse carcasa, pentru ca apoi, într-o vijelie de aer purjat și blindaj ionizat, să se releve pâlpâitor: un jet cu diametrul de un metru de forță chintesențială distructivă și secerătoare, care mestecă inexorabil prin navă. Arma treizeci și unu nu era unul dintre cele mai devastatoare instrumente din arsenal, ci avea și o rază imensă de acțiune. De aceea Voliova o alesese pentru a o utiliza împotriva Inhibitorilor. Fasciculul chintesențial traversa nava ca un spectru, ieșind într-o vijelie similară prin partea opusă. Arma începu după aceea să se deplaseze, rontăind fuzelajul pe lungime.

– Căpitane...

– Îmi pare rău, Ilia... n-o mai pot opri acum.

Părea cuprins de dureri și femeia se gândi că nu era de mirare. Terminațiile lui nervoase ajungeau în toate părțile *Nostalgiei*. Simțea raza spintecându-l, tot atât de agonizator pe cât ar fi fost dacă ea ar fi început să-și taie propriul braț cu un ferestrău. Din nou, Voliova înțelese. Trebuia să fie mai mult decât o sinucidere rapidă și curată. Aceea n-ar fi fost ispășire suficientă pentru crima lui. Trebuia să fie lentă, prelungită, chinuitoare. O execuție marțială, cu un martor răbdător care să aprecieze și să-și reamintească ce abătuse Căpitanul asupra sa.

Fasciculul tăiase prin carcasă o brazdă lungă de o sută de metri. Căpitanul suferea o hemoragie de aer și fluide în siajul razei spintecătoare.

– Oprește-te, rosti Voliova. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te!

– Lasă-mă să termin, Ilia. Iartă-mă, te rog.

– Nu, n-o s-o permit.

Femeia nu-și îngădui să se gândească la ceea ce trebuia făcut. Dacă s-ar fi gândit, probabil că n-ar mai fi avut curaj să acționeze.

Ea nu se considerase niciodată o persoană curajoasă și în niciun caz dedată sacrificiului de sine.

Ilia Voliova își îndreptă naveta spre fascicul, plasându-se între armă și rana fatală pe care o sfârteca în *Nostalgie*.

– Nu! îl auzi pe Căpitan strigând.

Era însă prea târziu. El nu putea să stopeze arma în mai puțin de o secundă și nici s-o întoarcă destul de rapid pentru ca s-o scoată pe femeie din linia de foc. Naveta atinse tangențial raza – Voliova n-o îndreptase direct spre mijlocul ei –, care-i vaporiză complet partea dreaptă. Blindaj, izolare, ranforsare interioară, membrană de presiune... totul dispăru într-o clipită de anihilare nemiloasă. Voliova dispuse de o clipă în care să-și dea seama că ratase centrul fasciculului, apoi de încă o clipă în care să înțeleagă că asta nu conta de fapt.

Oricum avea să moară.

Vederea i se împăienjeni. Simți în trahee o răceală bruscă, șocantă, ca și cum cineva i-ar fi turnat heliu lichid pe gât. Încercă să respire și frigul îi izbi plămânii. Simți în piept o soliditate oribilă, ca de granit. Organele interne înghețau în stare de șoc.

Deschise gura, străduindu-se să vorbească, să rostească ultimele cuvinte. Părea lucrul cuvenit.

CAPITOLUL 31

– De ce, Lupule? întrebă Felka.

Erau doar ei doi pe aceeași întindere de bazinașe de piatră cenușie ca fierul și cu cer argintiu, unde, la insistențele lui Skade, se întâlnise prima dată cu Lupul. Acum ea visa lucid; se găsea în nava lui Clavain și Skade murise, totuși Lupul părea la fel de real ca înainte. Forma lui exista cumva la limita clarității, aidoma unei coloane de fum care căpăta ocazional aproximarea batjocoritoare a unei siluete umane.

– De ce... ce anume?

– De ce urăști tu viața atât de mult?

– Eu n-o urăsc. Noi n-o urâm. Facem doar ceea ce trebuie să facem.

Felka îngenunche pe piatră, înconjurată de părți animale. Înțelegea că prezența lupilor explica unul dintre marile mistere cosmice, un paradox care obsedase mințile umane încă din zorii zborului în cosmos. Galaxia abunda în stele, iar pe orbitele multora dintre stelele acelea se aflau planete. Era adevărat că nu toate planetele se găseau la distanță corespunzătoare față de sorii lor pentru a da naștere vieții și că nu toate aveau fracțiunile corespunzătoare de metale care să permită chimia complexă a carbonului. Uneori stelele nu erau suficient de stabile pentru ca viața să poată stabili un capăt de pod. Dar nimic din toate acestea nu conta, întrucât existau sute de miliarde de stele. Doar un procent minuscul trebuia să fie locuibile pentru ca în galaxie să existe o abundență șocantă de viață.

În același timp însă nu existau dovezi că viața înzestrată cu rațiune se răspândise vreodată de la o stea la alta, deși asta era relativ ușor de făcut. Privind cerul nopții, filozofii oamenilor concluzionaseră că viața inteligentă trebuia să fie uimitor de rară; că, poate, specia umană era singura cultură înzestrată cu rațiune din galaxie.

Se înșelau, dar n-au descoperit asta până în zorii societății interstelare. Atunci expediții au început să găsească dovezi de culturi dispărute, lumi ruinate, specii extincte. Iar numărul lor era tulburător de mare.

Se părea că viața inteligentă nu era rară, ci era foarte, foarte predispusă la extincție. Aproape ca și cum cineva ar fi nimicit-o în mod deliberat.

Lupii erau elementul lipsă din puzzle, organul responsabil pentru extincție. Mașini implacabile și infinit de răbdătoare, ele se îndreptau direct către semnele de inteligență și aplicau o pedeapsă teribilă, zdrobitoare. De aceea galaxia era un loc tăcut și pustiu, patrulat doar de santinele de mașini supraveghetoare.

Acela era răspunsul. El nu explica totuși motivul pentru care o făceau.

– Dar de ce? îl întrebă Felka pe Lup. Este lipsit de logică să acționați așa cum faceți. Dacă urâți atât de mult viața, de ce nu-i puneți capăt odată pentru totdeauna?

– „Pentru totdeauna"?

Lupul părea amuzat și interesat de speculațiile ei.

– Ați putea otrăvi toate corpurile cerești din galaxie sau le-ați putea dezintegra pe toate. Se pare că n-aveți pur și simplu curajul de a pune capăt pentru totdeauna vieții.

Se auzi un suspin lent, ca o silențioasă avalanșă de pietricele.

– Nu este vorba despre nimicirea vieții inteligente, spuse Lupul.

– Nu?

– Ba chiar dimpotrivă, Felka. Este vorba despre conservarea vieții. Noi suntem păstrătorii vieții, cei care o dirijează prin crizele ei cele mai mari.

– Dar în același timp ucideți. Omorâți culturi întregi.

Lupul apărea și dispărea din vedere. Când răspunse, glasul îi era batjocoritor de similar cu al Galianei.

– Felka, uneori trebuie să fii crud pentru a fi bun.

Nimeni nu-l văzu prea mult pe Clavain după moartea Galianei. Printre membrii echipajului său exista înțelegerea nerostită, care se propagase până la rangurile inferioare ale armatei lui Scorpio, că el nu trebuia tulburat pentru nimic, cu excepția problemelor celor mai grave: doar chestiuni legate de urgență extremă la nivelul întregii nave. Rămânea neclar dacă edictul acela sosise de la Clavain însuși, sau dacă fusese pur și simplu presupus de locotenenții lui imediați. În mod foarte probabil era o combinație a celor două. El deveni o figură obscură, întrezărită ocazional, dar auzită rareori, o fantomă care bântuia coridoarele din *Lumina Zodiacală* în orele când restul echipajului dormea. Uneori, când nava se afla sub gravitație mare, echipajul auzea bubuiturile ritmice ale exoscheletului său pe plăcile punții, când traversa un coridor de deasupra lor. Însă Clavain în sine era un personaj evaziv.

Se spunea că petrecea multe ore în cupola de observație, privind în bezna dinapoia lor, transfigurat de siajul fără stele. Cei care-l văzuseră afirmau că arăta mult mai bătrân decât la începutul voiajului, ca și cum ar fi rămas cumva ancorat în fluxul mai rapid al timpului din lumea exterioară, decât în timpul dilatat care se scurgea la bordul navei. Se mai spunea că arăta ca un om care renunțase să mai trăiască și care acum doar executa în mod mecanic mișcările împovărătoare ale încheierii unei misiuni finale.

Se recunoștea, fără ca detaliile să fie neapărat înțelese, că Clavain fusese silit să ia o decizie personală teribilă. Unii dintre membrii echipajului înțelegeau că Galiana „murise" cu mult înainte și că ceea ce se petrecuse acum fusese tragerea unei linii sub evenimentul acela. Alții însă considerau că de fapt lucrurile stăteau mult mai rău. Moartea Galianei fusese doar provizorie. Agregații o menținuseră criogenizată, gândindu-se că va putea fi cândva vindecată de Lup. Probabilitatea respectivă era minusculă, dar în fundul minții lui Clavain trebuie să fi rămas spectrul speranței că Galiana pe care

o iubise încă de la întâlnirea lor de demult pe Marte îi putea fi readusă, lecuită și reînnoită. Pentru ca, în cele din urmă, tocmai el să fie cel care înlăturase definitiv probabilitatea respectivă. Se spunea că un factor însemnat din decizia lui fusese jucat de Felka, totuși el luase hotărârea finală; el avea mâinile pătate de sângele acelei execuții milostive.

Retragerea lui Clavain era mai puțin serioasă pentru problemele navei decât ar fi părut; el delegase deja multe responsabilități, astfel că pregătirile pentru bătălie continuaseră lin și eficient în absența intervențiilor lui zilnice. Liniile de producție mecanică funcționau acum la capacitate maximă, producând arme și blindaje. Fuzelajul *Luminii* era înțesat de armament antinavă. Iar pe măsură ce antrenamentele perfecționau armata lui Scorpio, aducând-o la nivelul unor unități sălbatic de eficiente, soldații începură să înțeleagă cât de multe dintre succesele lor anterioare se datoraseră norocului, dar că asta n-avea în niciun caz să se mai întâmple pe viitor. Poate că aveau să dea greș, dar în niciun caz din pricina absenței disciplinei sau a pregătirii tactice.

Deoarece nava lui Skade fusese distrusă, ei trebuiau să-și facă mai puține griji de un atac în timpul călătoriei. Scanările profunde ale spațiului confirmară că în urma lor se aflau alte nave Agregate, însă acelea ar fi putut doar egala accelerația *Luminii*, nu s-o depășească. Se părea că nimeni nu dorea să încerce altă tranziție de stare-patru după cele întâmplate cu *Mătrăguna*.

La jumătatea drumului spre Resurgam, nava comută pe decelerație, întorcându-și duzele în direcția de zbor, astfel că deveni imediat o țintă mai dificilă pentru vehiculele urmăritoare, întrucât nu se mai puteau orienta după jetul de evacuare amplificat relativist. Riscul atacului se reduse și mai mult, îngăduind echipajului să se concentreze asupra obiectivului primar al misiunii. Datele dinspre sistemul de care se apropiau deveniră de asemenea mai comprehensive, concentrând mințile asupra detaliilor specifice ale operațiunii de recuperare.

Era clar că în spațiul din jurul lui Delta Pavonis se întâmpla ceva foarte straniu. Scanările sistemului planetar arătau absența

inexplicabilă a trei corpuri terestre de mărime moderată, care păreau pur și simplu șterse din existență. Mai îngrijorător încă era ceea ce înlocuise giganta gazoasă majoră a sistemului: acolo mai exista doar o rămășiță din nucleul ei metalic, învăluită într-un ghem de materie de zeci de ori mai mare decât planeta originală. Existau indicii ale unui mecanism imens ce fusese utilizat pentru a roti planeta până la dezintegrare: arcuri, cuspide și bobine, care se aflau în procesul dezmembrării și retransformării în mașinării noi. Iar în centrul norului se afla ceva chiar mai mare decât componentele acelea subsidiare: un fel de motor cu diametrul de două mii de kilometri, care nu putea fi de origine umană.

Remontoire îl ajutase pe Clavain să construiască senzori care să capteze semnăturile neutrino ale armelor de clasă-iad. Pe măsură ce se apropiau de sistem, ei stabiliseră că treizeci și trei de arme erau practic în același loc, pe când alte șase erau inactive, așteptând pe orbita stelei neutronice Hades. O armă nu putea fi găsită, însă Clavain știuse de asta dinainte să fi părăsit Cuibul-Mamă. Scanări mai detaliate, care deveniră posibile doar după ce încetiniseră până la un sfert de an-lumină de destinație, arătară că cele treizeci și trei de arme se găseau aproape cu certitudine la bordul unei nave cu același model de bază ca *Lumina Zodiacală*, probabil într-un compartiment de stocare. Nava – trebuia să fie *Nostalgia pentru Infinit* a triumvirei – plutea în spațiul interplanetar pe orbita lui Delta Pavonis, în punctul Lagrange dintre stea și Resurgam.

Ei aveau într-un final o măsură a adversarului. Ce se întâmpla însă cu Resurgamul în sine? Dinspre unica planetă locuită din sistem nu sosea trafic radio sau pe alte benzi electromagnetice, totuși era limpede că colonia nu dispăruse. Analizele gazelor componente ale atmosferei dezvăluiseră activitate de terraformare, iar pe suprafață erau vizibile întinderi apreciabile de apă. Calotele polare se retrăseseră spre poli. Aerul era mai cald și mai umed decât fusese în ultimul milion de ani. Semnăturile infraroșii ale florei de pe suprafață se potriveau patternurilor estimate din partea fondului genetic terran, modificat pentru supraviețuire în condiții de temperatură scăzută, ariditate și oxigen redus. Pete termice fierbinți

indicau reprocesoare atmosferice mari, de forță brută. Metale rafinate anunțau industrializare intensă pe suprafață. La amplificare vizuală extremă se distingeau chiar și posibile șosele sau conducte, ca și ocazionalele ecouri mișcătoare ale unor vehicule de marfă transatmosferice de felul dirijabilelor. Planeta era cu certitudine locuită, chiar și acum. În același timp însă, cei de pe suprafața ei nu erau prea interesați de comunicarea cu lumea exterioară.

– Nu contează, îi spuse Scorpio lui Clavain. Tu ai venit aici ca să iei armele, atât și nimic mai mult. Nu-i nevoie să complicăm acțiunea asta mai mult decât e necesar.

Clavain fusese singur, până îl vizitase hiperporcul.

– Adică să ne ocupăm doar de nava stelară?

– Putem începe negocierile imediat, dacă transmitem un proxy de nivel-beta. Când ajungem, ei pot avea armele pregătite pentru noi. O buclă frumoasă și elegantă, și am plecat. Celelalte nave nu vor fi ajuns măcar la sistem.

– Nimic nu-i niciodată atât de simplu, rosti Clavain cu resemnare morocănoasă, cu ochii focalizați pe câmpul stelar dinapoia ferestrei.

– Crezi că negocierile nu vor avea succes? Perfect. Renunțăm la ele și intrăm, trăgând cu tot armamentul din dotare.

– Caz în care ar fi mai bine să sperăm că ei nu știu cum să utilizeze armele de clasă-iad. Pentru că dacă se va ajunge la luptă directă, nu avem nici șansa unui bulgăre de zăpadă.

– Crezusem că Voliova ne va preda armele fără nicio problemă.

Clavain se întoarse de la fereastră.

– Remontoire nu-mi poate promite funcționarea codurilor noastre de pacificare. Iar dacă le testăm prea devreme, îi oferim Voliovei timp să găsească o soluție. Dacă așa ceva există, sunt destul de sigur că ea o va găsi.

– Atunci continuăm să încercăm negocierile, zise Scorpio. Trimite-l pe proxy. Ne va câștiga timp și nu ne va costa nimic.

Bărbatul nu-i răspunse direct.

– Crezi că vor înțelege ce se întâmplă cu sistemul lor?

Hiperporcul clipi repede. Uneori avea dificultăți în urmărirea virajelor și derapajelor dispoziției lui Clavain. Era în mod clar mai ambivalent și mai complex decât orice om pe care-l cunoscuse după perioada petrecută în iaht.

– Să înțeleagă?

– Da, să înțeleagă că mașinile sunt deja acolo, că s-au apucat deja de lucru. Dacă ar privi cerul, ar fi imposibil să nu vadă ce se întâmplă. Și cu certitudine ar trebui să-și dea seama că nu sunt vești bune.

– Și ce altceva ar putea face? Ai citit sintezele informaționale. Probabil că ei nu dispun nici măcar de o navetă pe planeta aia. Ce pot face, decât să pretindă că de fapt nu se întâmplă nimic?

– Nu știu, răspunse Clavain.

– Haide să le trimitem proxy, zise Scorpio. Doar navei, pe fascicul îngust.

Clavain rămase tăcut cel puțin un minut. Revenise cu atenția la fereastră și privea în adâncul spațiului. Scorpio se întrebă ce spera să vadă acolo. Oare își imagina că dacă se putea concentra suficient de mult putea să anuleze sclipirea de lumină care semnalase sfârșitul Galianei? El nu-l cunoscuse pe Clavain la fel ca unii dintre ceilalți aflați la bordul navei, dar îl privea ca pe un om rațional. În același timp însă presupunea că durerea, genul de durere urlătoare și plină de remușcări pe care o simțea Clavain, putea distruge rațiunea. Scorpio se gândi că impactul unei emoții atât de familiare ca tristețea asupra fluxului istoriei nu fusese niciodată recunoscut așa cum ar fi trebuit. Suferința și remușcarea, pierderea și durerea, tristețea și mâhnirea erau factori modelatori ai evenimentelor cel puțin la fel de puternici ca furia, lăcomia și răzbunarea.

– Clavain...? zise el.

– Nu crezusem niciodată că pot exista alegeri atât de grele, rosti bărbatul, dar H a avut dreptate. Alegerile dificile sunt singurele care contează. Crezusem că dezertarea a fost lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată. Crezusem că n-o voi mai revedea niciodată pe Felka. Dar nu mi-am dat seama cât de mult mă înșelam, cât de banală era decizia aceea. Practic nu însemna nimic față de ceea ce a trebuit

să fac ulterior. Scorpio, am ucis-o pe Galiana. Iar lucrul cel mai groaznic este că am făcut-o de bunăvoie.

– În același timp însă ai recăpătat-o pe Felka. Există întotdeauna consolări.

– Da, spuse Clavain ca un om care se agață cu disperare de paiul cel mai firav. Am recăpătat-o pe Felka. Sau cel puțin am recăpătat pe cineva. Ea însă nu este așa cum am lăsat-o. Îl poartă acum pe Lup, este adevărat, doar o umbră a lui, totuși atunci când îi vorbesc nu pot fi sigur dacă îmi răspunde Felka sau Lupul. Indiferent ce s-ar întâmpla acum, nu cred că voi putea vreodată să iau drept bun orice mi-ar spune ea.

– Ai ținut la ea îndeajuns pentru a-ți risca viața s-o salvezi. Și aceea a fost o alegere grea. Totuși asta nu te face unic. Scorpio își scărpină râtul ridicat în sus, care aducea mult cu un nas cârn. Să știi că toți de aici am făcut alegeri dificile. Uită-te la Antoinette. Știi bine povestea ei. A pornit să facă o faptă bună – să-l înmormânteze pe taică-său așa cum dorise el – și a sfârșit încălcită într-o bătălie pentru viitorul speciei. Hiperporci, oameni... totul. Fac pariu că nu se gândise deloc la așa ceva când a pornit să-și liniștească conștiința. Nu putem totuși ghici unde ne vor duce evenimentele și nici întrebările mai dure ce vor fi determinate de o alegere anume. Ai crezut că dezertarea va fi un act prin ea însuși, dar n-a însemnat decât începutul a ceva mult mai mare.

Clavain oftă. Poate că nu era decât imaginația lui, însă hiperporcului i se păru că detectase o foarte ușoară îmbunătățire a dispoziției bărbatului. Când vorbi, glasul îi fu mai blând:

– Și tu, Scorpio? Și tu ai avut de făcut alegeri?

– Da. Ori de câte ori am decis să vă ajut pe voi, oamenii afurisiți.

– Și consecințele?

– Unii dintre voi continuați să fiți niște afurisiți care merită să moară în modul cel mai lent și chinuitor pe care mi-l pot imagina. Dar nu toți.

– O să iau asta ca pe un compliment.

– Ia-o cât mai poți. Mâine s-ar putea să mă răzgândesc.

Clavain oftă iarăşi, se scărpină în barbă şi după aceea zise:

– Bine, fă-o! Transmite-i un proxy de nivel-beta.

– Vom avea nevoie şi de o declaraţie care să-l însoţească, zise Scorpio. Un fel de stabilire de termeni, dacă vrei să-i spui aşa.

– Orice este nevoie. Orice este naibii nevoie.

În lunga şi strivitoarea lor domnie, Inhibitorii învăţaseră cincisprezece moduri distincte pentru a distruge o stea pitică.

Neîndoios, îşi spuse respicienta, existau şi alte metode, mai mult sau mai puţin eficiente, care se puteau dovedi inventate sau utilizate în diverse epoci ale istoriei galactice. Galaxia era foarte mare şi foarte veche, iar cunoştinţele Inhibitorilor despre ea nu erau nici pe departe comprehensive. Realitatea era că în ultimele patru sute patruzeci de milioane de ani în depozitul lor nu fusese adăugată nicio tehnică nouă pentru stelecid. Galaxia terminase două rotaţii de la acea ultimă actualizare metodologică. Chiar şi potrivit evaluărilor glaciale ale Inhibitorilor, era o durată destul de îngrijorătoare în care să nu înveţi nimic nou.

Dezintegrarea prin cântec a unei stele era metoda cea mai recentă intrată în biblioteca de tehnici xenocidale a Inhibitorilor şi cu toate că atinsese statutul acela cu patru sute patruzeci de milioane de ani în urmă, respicienta nu putea să n-o privească cu o curiozitate uimită. Era felul în care un măcelar vârstnic ar fi putut privi un aparat nou-nouţ destinat îmbunătăţirii productivităţii unui abator. Operaţiunea curentă de epurare avea să se dovedească un test util pentru tehnica aceea, ocazia unei evaluări complete. Dacă respicienta nu era mulţumită, avea să lase o înregistrare în arhivă prin care să recomande ca viitoarele operaţiuni de epurare să utilizeze una dintre cele paisprezece metode mai vechi de stelecid. Deocamdată însă avea să-şi pună încrederea în eficacitatea cântăreţului.

Toate stelele îşi cântau deja lor înseşi. Straturile lor exterioare răsunau constant pe o mulţime de frecvenţe, aidoma unui clopot care bătea etern. Uriaşele moduri seismice urmăreau oscilaţii ce coborau adânc în stea, până la suprafaţa abrazivă de deasupra nucleului ei aflat în fuziune. Oscilaţiile respective erau modeste la o stea pitică precum

Delta Pavonis, dar cântărețul li se acorda, ocolind steaua în cadrul lui de rotație ecuatorială, pompând energie gravitațională în stea la frecvențele rezonante necesare amplificării oscilațiilor. Cântărețul era ceea ce mamiferele ar fi numit „graver", un laser gravitațional.

În centrul cântărețului, o microscopică coardă cosmică închisă, o relicvă minusculă a universului inițial care se răcea rapid, fusese smulsă din spuma clocotitoare a vidului cuantic. Coarda era abia o zgârietură prin comparație cu cele mai mari imperfecțiuni cosmice, dar avea să fie îndeajuns pentru scopurile cântărețului. Fusese trasă și alungită ca un gumilastic, umflată cu aceeași energie de fază vid la care cântărețul apela pentru toate nevoile sale, până când căpăta mărime macroscopică și densitate masă-energie macroscopică. După aceea era înnodată cu iscusință într-o configurație similară cifrei opt și ciupită, astfel încât genera un con îngust de unde gravitaționale pulsatorii.

Oscilațiile creșteau în amplitudine, lent, dar sigur. În același timp, ciripind cu precizie și eleganță pulsații gravitaționale, cântărețul sculpta patternurile însele, cauzând apariția de noi moduri vibratorii, amplificându-le pe unele și suprimându-le pe altele. Rotația stelei distrusese deja simetriile sferice din modurile inițiale de oscilație, totuși modurile rămăseseră simetrice față de axa de rotație a stelei. Acum cântărețul acționa pentru a instila în stea moduri mai profund asimetrice, concentrându-și eforturile asupra unui singur punct ecuatorial, aflat imediat între el și centrul de masă al stelei. Își creștea puterea și focalizarea, cu coarda cosmică închisă oscilând chiar și mai energic. Imediat dedesubtul lui, pe învelișul exterior al stelei, fluxurile masice erau îngustate și reflectate, încălzind și comprimând hidrogenul de la suprafață până la condiții apropiate de cele pentru fuziune. Fuziunea erupea într-adevăr în trei-patru inele concentrice de materie stelară, dar asta era secundar. Ceea ce conta, ceea ce intenționa cântărețul, era ca învelișul sferic al stelei să înceapă să se încrețească și să se deformeze. Ceva ca un ombilic apărea în suprafața clocotitor de fierbinte a stelei, o concavitate cu diametrul îndeajuns de mare pentru a înghiți o întreagă planetă solidă. Inele concentrice de fuziune, cercuri

strălucitor de orbitoare, se răspândeau din concavitate, emiţând în spaţiu raze X şi neutrino. Cântăreţul continuă să pulseze steaua cu energie gravitaţională, cu precizie chirurgicală, iar concavitatea se adâncea ca şi cum un deget invizibil ar fi apăsat învelişul flexibil al unui balon. În jurul concavităţii, steaua se bomba în sus în spaţiu, pe măsură ce materia era redistribuită. Materia trebuia să meargă undeva, deoarece cântăreţul excava o gaură adâncă în interiorul stelei.

Avea să continue până ajungea la miezul reacţiilor nucleare ale stelei.

Drumul de pe orbita Resurgamului până la *Nostalgia pentru Infinit* dura cincisprezece ore şi Khouri petrecu toate minutele sale într-o stare de nelinişte extremă. Nu era vorba doar despre fenomenul straniu şi îngrijorător care se întâmpla cu Delta Pavonis, deşi acela juca desigur un rol important. Ea văzuse arma Inhibitorilor începându-şi acţiunea, aţintită aidoma unei uriaşe trompete evazate către suprafaţa stelei, şi văzuse cum răspunsese steaua prin apariţia unui cerc fierbinte şi agitat pe suprafaţa ei. Amplificarea imaginilor arătase că era o zonă de fuziune, de fapt mai multe asemenea zone, care înconjurau o concavitate tot mai adâncă din învelişul stelei. Se afla pe faţa stelei care era întoarsă spre Resurgam, ceea ce nu părea deloc accidental. Şi indiferent ce anume ar fi făcut arma, o făcea cu o viteză uimitoare. Arma avusese nevoie de atâta timp pentru a ajunge la starea funcţională, încât Khouri presupusese în mod eronat că distrugerea finală a lui Delta Pavonis va avea loc la aceeaşi scară temporală lipsită de grabă. Era clar că lucrurile nu se vor petrece aşa. Ar fi fost mai bine să se fi gândit la o similitudine cu derularea gradată şi elaborată a unei execuţii, cu multe obstacole şi întârzieri legale, dar care avea să se încheie printr-un singur foc de armă sau şoc electric letal. Aşa avea să se întâmple cu steaua: o pregătire îndelungată şi atentă, urmată de o execuţie extrem de rapidă.

Iar ei nu evacuaseră decât două mii de oameni; de fapt, situaţia era mult mai tragică – transportaseră două mii de oameni de pe

suprafața Resurgamului, însă nici unul dintre aceia nu văzuse încă *Nostalgia pentru Infinit* sau nu avea vreo idee despre ce vor găsi după ce vor păși la bordul navei. Khouri spera ca nervozitatea ei să nu fie vizibilă, deoarece pasagerii erau deja destul de agitați.

Nu era doar simpla realitate a faptului că vehiculul de transfer fusese conceput pentru a îmbarca mult mai puțini ocupanți, astfel că aceștia erau nevoiți să îndure călătoria în condiții înghesuite, ca de închisoare, cu sistemele ambientale forțate la capacitate maximă doar pentru a asigura suficient aer, apă și climatizare. Oamenii aceștia își asumau un risc uriaș pentru că-și puseseră încrederea în forțe aflate complet în afara controlului lor. Tot ce-i ținea laolaltă era Thorn, iar Thorn însuși părea în pragul epuizării nervoase. În toată nava izbucneau constant conflicte și crize minore, iar Thorn mergea de fiecare dată în locul respectiv, liniștea și împăca, doar pentru a fugi altundeva imediat după ce situația se calmase. Charisma lui se subția ca untul întins pe pâine. Nu numai că nu închisese ochii de la începerea călătoriei, dar nu dormise nici cu o zi dinaintea decolării, plus cele șase ore necesare pentru a le găsi locuri celor cinci sute de nou-sosiți.

Dura prea mult; Khouri vedea clar asta. Până la terminarea operațiunii de evacuare aveau să fie necesare alte nouăzeci și nouă de zboruri similare, nouăzeci și nouă de oportunități pentru orice fel de incidente. Poate că avea să fie mai ușor după ce pe Resurgam urma să se afle că la capătul călătoriei se găsea într-adevăr o navă stelară, nu o capcană guvernamentală diabolică. Pe de altă parte, când natura precisă a navei stelare avea să devină mai clară, totul putea deveni mult mai rău. Și exista o probabilitate însemnată ca arma să termine în curând ceea ce inițiase în jurul lui Delta Pavonis. Când avea să se întâmple așa, toate problemele aveau să pară cu adevărat neînsemnate.

Cel puțin cu transportul acesta aproape că ajunseseră întregi și nevătămați.

Nava de transfer nu fusese proiectată pentru zbor transatmosferic. Era o sferă lipsită de eleganță, cu un grup de motoare la unul dintre poli și concavitatea unei punți de zbor la polul opus. Primii cinci sute de pasageri petrecuseră multe zile la bord și-i exploraseră

toate cotloanele murdare ale interiorului auster. Cel puțin însă ei se bucuraseră de ceva mai mult spațiu. După sosirea următorului transport, situația se înrăutățise. Alimentele și apa trebuiseră raționalizate și fiecărui pasager i se repartizase un separeu. Continua să fie totuși tolerabil. Copiii tot puteau să alerge de colo-colo și să-i scoată din sărite pe adulți, care, la rândul lor, încă puteau găsi puțină intimitate când aveau nevoie de ea. Apoi sosise al treilea transport – încă cinci sute de oameni – și atmosfera generală din navă se schimbase subtil... în rău. Regulile trebuiau aplicate cu forța, nu doar sugerate politicos. La bordul navei fusese creat ceva foarte similar unui stat polițienesc în miniatură, cu o scară dură de pedepse pentru diverse delicte. Deocamdată nu se consemnaseră decât încălcări minore ale noilor legi draconice, dar Khouri se îndoia că toate călătoriile se vor derula fără probleme. Mai devreme sau mai târziu, probabil că urma să fie nevoită să recurgă la un exemplu dur, în beneficiul celorlalți.

Ultimii cinci sute de pasageri însemnaseră cea mai grea bătaie de cap. Repartizarea lor adusese cu un puzzle imposibil: indiferent cât de multe permutări ar fi încercat, întotdeauna mai rămâneau cincizeci de oameni care așteptau în navetă, conștienți în mod sumbru că fuseseră reduși la nivelul unor unități suplimentare și iritante într-o problemă care s-ar fi simplificat enorm prin dispariția lor.

Până la urmă se găsise totuși o cale prin care toți să fie aduși la bord. Cel puțin partea aceasta avea să fie mai simplă data viitoare, însă regula disciplinei trebuia să fie și mai strictă. Oamenilor nu li se putea acorda absolut niciun drept la bordul vehiculului de transfer.

După treisprezece ore de zbor, în navă se instaurase un soi de calm epuizat. Khouri se întâlni cu Thorn lângă un hublou, imediat în afara razei auditive a celui mai apropiat grup de pasageri. Lumina sură făcea chipul bărbatului să semene cu al unei statui. Părea complet descurajat, secătuit de orice satisfacție față de reușita lor.

– Am făcut-o, spuse Khouri. Indiferent ce se va întâmpla mai departe, am salvat două mii de vieți.

– Așa să fie oare? replică el pe ton scăzut.

– Thorn, ei nu se mai întorc pe Resurgam.

Vorbeau ca niște parteneri de afaceri, evitând orice contact fizic. Thorn continua să fie un „oaspete" al guvernului și cooperarea lui nu părea să aibă niciun alt motiv ulterior. Din cauza acestei distanțe necesare, un rol pe care trebuiau să-l joace permanent la bordul navetei, femeia simțea mai intens ca oricând imboldul de a se culca cu el. Știa că ei doi deveniseră foarte apropiați la bordul navei după întâlnirea cu cuburile Inhibitoare din atmosfera lui Roc, dar n-o făcuseră nici atunci și nici după ce ajunseseră pe Resurgam. De atunci tensiunea erotică dintre ei fusese palpitantă și în același timp dureroasă. Atracția bărbatului față de ea nu fusese nicicând mai puternică și Khouri știa că o dorea cel puțin la fel de mult. Mai știa că până la urmă avea să se întâmple – era doar o chestiune de a accepta ceea ce știuse de mult că trebuia să accepte, și anume că o viață se încheiase și alta trebuia să înceapă. Era vorba despre a alege să-și abandoneze trecutul și să accepte – silindu-se s-o creadă – că nu-și dezonora soțul prin actul acela de tăgăduire. Spera doar că oriunde ar fi fost el, viu sau mort acum, Fazil Khouri ajunsese la aceeași înțelegere și găsise puterea de a închide capitolul vieții sale care o inclusese pe Ana Khouri. Ei se iubiseră, fuseseră îndrăgostiți unul de celălalt cu disperare, dar universului nu-i pasă deloc de vicisitudinile inimii omenești. Acum fiecare trebuia să-și urmeze propria cale.

Thorn o atinse ușor pe mână, un gest ascuns în umbrele ce atârnau între ei.

– Nu, spuse el, nu-i vom aduce înapoi pe Resurgam, dar putem oare spune cu toată onestitatea că-i ducem într-un loc mai bun? Dacă nu facem altceva decât să-i ducem în alt loc unde să moară?

– Este o navă stelară, Thorn.

– Da, una care nu se grăbește să plece undeva.

– Încă...

– Sper cu toată sinceritatea să ai dreptate.

– Ilia a înregistrat progrese cu Căpitanul, rosti Khouri. El a început să iasă din carapace. Dacă îl va convinge să desfășoare armele-cache, îl va putea determina și să deplaseze nava.

Thorn se întoarse brusc de la hublou și umbre întunecate îi subliniară trăsăturile încruntate ale feței.

– Și după aceea?

– Alt sistem. Nu contează care anume. Orice ar trebui să fie mai bine decât să stăm pur și simplu aici, nu?

– Poate că da, pentru o vreme. N-ar trebui totuși măcar să investigăm ce ar putea face Sylveste pentru noi?

Femeia își desprinse mâna din mâna lui și rosti precaut:

– Sylveste? Vorbești serios?

– El a fost interesat de acțiunile noastre în interiorul lui Roc. Sau, cel puțin, *ceva* a fost interesat. Tu l-ai recunoscut ca fiind Sylveste sau o copie a personalității lui. Iar obiectul, indiferent ce ar fi fost, a revenit la Hades.

– Și ce sugerezi?

– Să ne gândim la inimaginabil, Ana – să căutăm ajutorul lui. Mi-ai spus că matricea Hades este mai veche decât Inhibitorii. Poate să fie și mai puternică decât ei. Asta a părut evident în interiorul lui Roc. N-ar trebui să vedem ce are de spus Sylveste în privința asta? Poate că el nu ne va putea ajuta în mod direct, dar ar putea deține informații utile pentru noi. Se află acolo de eoni subiectivi și a avut acces la arhiva unei culturi călătoare printre stele.

– Tu nu-nțelegi. Am crezut că ți-am explicat, dar este clar că n-ai priceput. Nu există o cale simplă de intrare în matricea Hades.

– Da, îmi amintesc asta, totuși *există* o cale, chiar dacă ea implică moartea, nu?

– A mai existat și altă cale, însă nu există nicio garanție că mai funcționează. Moartea este singurul mod pe care-l cunosc. Iar eu nu mai merg acolo, nici în viața asta, nici în cea următoare.

Thorn coborî ochii și chipul lui era o mască pe care femeia o găsea greu de descifrat. Era oare dezamăgit sau înțelegea? El nu știa cum fusese să cadă spre Hades, știind că o aștepta moartea sigură. Khouri fusese înviată o dată, după ce se întâlnise cu Sylveste și Pascale, dar nu existase nicio promisiune că ei vor repeta favoarea. Acțiunea în sine consumase o fracțiune considerabilă din resursele computaționale ale obiectului Hades și s-ar fi putut ca

ei – indiferent cine ar fi fost agenții care-i dirijau calculele nesfârșite – să nu mai sancționeze aceeași acțiune. Pentru Thorn era ușor, fiindcă el nu avea habar cum fusese.

– Thorn..., începu ea.

Dar în clipa aceea, peste chipul lui pâlpâiră lumini trandafirii și albastre.

Femeia se încruntă.

– Ce-a fost asta?

Thorn reveni cu ochii spre bezna spațiului.

– Lumini. Lumini licăritoare, ca niște fulgere îndepărtate. Le-am văzut de fiecare dată când am trecut pe lângă un hublou. Par să fie în preajma planului ecliptic, în aceeași jumătate a cerului ca mașina Inhibitorilor. Nu erau acolo când am părăsit orbita. Au început cu vreo douăsprezece ore în urmă. Nu cred că au vreo legătură cu arma în sine.

– Atunci trebuie să fie armele noastre, spuse Khouri. Înseamnă că Ilia a început să le folosească.

– A spus că ne va acorda o perioadă de grație.

Era adevărat, Ilia Voliova le promisese că nu va desfășura niciuna dintre armele-cache în următoarele treizeci de zile și că-și va reexamina decizia în funcție de succesul operațiunii de evacuare.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva, rosti femeia.

– Sau poate că ea a mințit, zise Thorn încetișor.

O prinse iarăși de mână și, cu vârful unui deget, urmări o linie de la încheietura palmei, până la baza degetelor arătător și mijlociu.

– Nu, ea n-ar fi mințit. S-a-ntâmplat ceva, Thorn. A avut loc o schimbare de plan.

Apăru din beznă după alte două ore. Nu puteau face absolut nimic pentru a-i împiedica pe unii dintre ocupanții vehiculului de transfer să vadă *Nostalgia* din exterior, așa că Thorn și Khouri nu putură decât să aștepte și să spere că reacția lor nu va fi prea extremă. Khouri dorise să gliseze ecrane peste hublouri – designul navei era prea vechi pentru ca hublourile să fie pur și simplu contractate aidoma unor sfinctere și să dispară –, însă bărbatul o

avertizase că nu trebuia să facă nimic care să implice că imaginea ar fi fost cumva stranie sau îngrijorătoare.

– Poate că nu-i pe atât de rău pe cât te aștepți, șopti el. Tu știi cum ar trebui să arate o luminălucă, așa că vederea ei te tulbură deoarece transformările Căpitanului au schimbat-o în ceva monstruos. Însă majoritatea celor pe care-i transportăm s-au născut pe Resurgam și n-au văzut niciodată o navă spațială, sau măcar imagini ale uneia. Au doar idei foarte vagi, bazate pe înregistrări vechi și operele spațiale difuzate de Casa Transmisiunilor. Este posibil ca *Nostalgia pentru Infinit* să li se pară cam... neobișnuită... dar nu vor sări în mod necesar la concluzia că-i o navă afectată de Epidemie.

– Și după ce vor ajunge la bord?

– Atunci s-ar putea ca lucrurile să stea altfel.

Se dovedi însă că Thorn avusese dreptate. Excrescențele șocante și înfloriturile arhitecturale ale exteriorului navei cuprinsă de mutații i se păreau patologice lui Khouri, dar ea știa despre Epidemie mai mult ca oricare altul de pe Resurgam. Până la urmă, relativ puțini pasageri fură atât de tulburați pe cât se așteptase. Majoritatea erau pregătiți să accepte că trăsăturile designului bolnav slujiseră unor funcții militare obscure. La urma urmelor, aceasta era nava despre care ei credeau că nimicise o întreagă colonie de pe suprafața planetei lor. Aveau puține preconcepții despre cum ar fi trebuit să arate, cu excepția faptului că era, prin însăși natura ei, ceva rău.

– Sunt ușurați că aici există totuși o navă, îi spuse Thorn. Și oricum cei mai mulți nu se pot apropia de vreun hublou. Ei acceptă cu destul scepticism ceea ce aud sau pur și simplu nu le pasă.

– Cum poate să nu le pese, când și-au abandonat propriile vieți ca să vină până aici?

– Sunt obosiți, zise bărbatul. Sunt obosiți și de acum nu le mai pasă de nimic, decât să iasă din nava în care sunt acum.

Vehiculul de transfer execută o trecere lentă pe lângă fuzelajul *Nostalgiei*. Khouri văzuse apropierea de suficiente ori ca să nu mai fie aproape deloc interesată, însă acum ceva o făcu să se încrunte din nou.

– Asta n-a existat înainte, rosti ea.

– Ce?

Ea își menținu tonul coborât și se abținu să arate cu mâna.

– Acolo... cicatricea aia. O vezi?

– E greu să n-o vezi.

Cicatricea era o spintecătură sinuoasă care se întindea pe o lungime de câteva sute de metri pe carcasă. Părea adâncă, ba chiar foarte adâncă, pătrunzând mult în navă, și trăda toate semnele unei acțiuni recente: marginile erau ascuțite și nu se vedeau urme ale vreunei tentative de reparație. Ceva se mișcă neplăcut în stomacul femeii.

– Este nouă, spuse ea.

CAPITOLUL 32

Vehiculul de transfer lunecă în lungul navei mai mari, o singură bulă care plutea pe lângă flancul unei balene uriașe și brăzdate de cicatrice. Khouri și Thorn intrară pe puntea de zbor rareori utilizată, închiseră ușa în urma lor și comandară activarea proiectoarelor. Degete de lumină se târâră peste carcasă, reliefându-i exagerat topologia. Transformările baroce deveniră vizibile în mod dezgustător – cute, volburi și mii de metri pătrați de solzi ca de reptilă –, totuși nu se vedeau alte semne de avarii.

– Deci? șopti Thorn. Care-i estimarea ta?

– Nu știu, însă un lucru este foarte sigur. În mod normal, ar fi trebuit s-o fi auzit pe Ilia până acum.

Bărbatul aprobă din cap.

– Crezi că s-a-ntâmplat ceva catastrofal, nu?

– Am văzut amândoi semnele unei bătălii, sau așa ceva. Îmi este imposibil să nu sar la concluzii.

– Era însă foarte departe.

– Poți să fii chiar așa sigur?

– Aș zice că da. Fulgerele nu erau răspândite aleatoriu pe cer, ci erau grupate și se aflau toate aproape de planul eclipticii. Asta înseamnă că ceea ce am văzut era îndepărtat – la zeci de minute-lumină, sau poate chiar la ore-lumină de locul ăsta. Dacă *Nostalgia* ar fi fost în centrul bătăliei, am fi văzut o extindere spațială mai mare a fulgerelor.

– Perfect. Scuză-mă însă dacă n-o să par prea ușurată.

– Ana, avariile pe care le vedem aici nu pot avea legătură cu fulgerele acelea. Dacă fulgerele au fost cu adevărat în cealaltă parte a sistemului, atunci energia descătușată a fost teribilă. Nava asta pare ca și cum ar fi fost lovită de ceva, însă nu poate să fi fost o lovitură directă a acelorași arme, fiindcă altfel ea n-ar mai exista.

– Atunci a fost lovită de schije sau așa ceva.

– Nu foarte probabil...

– Thorn, aici s-a-ntâmplat dracului ceva.

Afișajele consolei cunoscură un tremur de activitate, fără ca vreunul dintre ei să fi întreprins vreo acțiune. Khouri se aplecă peste consolă, interogă naveta, apoi își mușcă buza.

– Ce-i? întrebă Thorn.

– Am fost invitați să andocăm. Vector de apropiere normal. Este de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Dar dacă așa stau lucrurile, de ce n-o auzim pe Ilia?

– Avem două mii de oameni de care trebuie să avem grijă. Ar fi mai bine să ne asigurăm că nu intrăm în vreo capcană.

– Îmi dau și eu seama de asta.

Khouri lunecă un deget peste consolă, trecând prin comenzi și interogări, tastând ocazional câte un răspuns în sistem.

– Ce faci? o întrebă bărbatul.

– Andochez. Dacă nava ar fi vrut să ne facă vreun rău, a avut destule ocazii.

Thorn se strâmbă, totuși nu-o contrazise. Simțiră un zvâcnet de microgravitație, când naveta de transfer se inseră pe ruta de andocare, deplasându-se sub controlul direct al *Nostalgiei*. Carcasa crescu uriașă deasupra lor, după care se deschise și dezvălui compartimentul de andocare. Khouri închise ochii – naveta părea că abia putea să treacă prin apertură –, dar nu există nicio coliziune și ajunseră înăuntru. Naveta înaintă lin, oprindu-se într-un suport de acostare. În chiar ultima clipă se simți un impuls scurt de propulsie, urmat de o vibrație foarte slabă de contact. Apoi consola se modifică iarăși, anunțând stabilirea contactului ombilical cu compartimentul. Totul era perfect normal.

– Nu-mi place, comentă Khouri. Nu-i stilul Iliei.

– Ultima dată când ne-am întâlnit nu era într-o dispoziție tocmai grozavă. Poate că trece pur și simplu printr-o stare prelungită de îmbufnare.

– Nu-i stilul ei, se răsti Khouri după care își regretă imediat izbucnirea. Ceva nu-i în regulă, dar nu-mi dau seama ce anume.

– Ce facem cu pasagerii?

– Îi ținem aici, până știm ce se-ntâmplă. După cincisprezece ore, mai pot rezista încă una sau două.

– N-o să le placă.

– Nici nu trebuie să le placă. Unul dintre oamenii tăi poate născoci o explicație, nu?

– Mda, bănuiesc că-n momentul ăsta încă o minciună nu va conta prea mult. O să mă gândesc eu la ceva – poate o neconcordanță cu atmosfera dinăuntru.

– Este foarte bine. Nu trebuie să fie nimic îngrijorător, ci doar un motiv plauzibil pentru a-i mai ține câteva ore la bord.

Thorn se duse să discute cu ajutoarele lui. Khouri se gândi că n-ar fi trebuit să fie prea greu: majoritatea pasagerilor nu s-ar fi așteptat oricum să debarce decât peste câteva ore, așa că n-aveau să-și dea seama imediat că ceva nu era în regulă. Dacă prin navetă nu se răspândea zvonul că nimeni nu era lăsat să coboare, o răzmeriță putea fi controlată pentru o vreme.

Îl aștepta pe bărbat să revină.

– Și acum? întrebă el. Nu putem ieși prin ecluza principală, fiindcă ei vor deveni bănuitori dacă n-o să ne-ntoarcem.

– Mai există o ecluză aici, zise Khouri și arătă o ușă blindată încastrată într-un perete al punții de zbor. Am solicitat trimiterea unui tub-conector prin compartimentul de andocare. Putem părăsi naveta fără să știe nimeni.

Tubul zăngăni, atingându-le carcasa metalică. Până acum, *Nostalgia* fusese foarte docilă. Khouri și Thorn îmbrăcară costume spațiale din dulapul pentru urgențe, deși presiunea și amestecul de gaze ale aerului din tubul-conector erau normale. Se propulsară spre ușă, o deschiseră și se înghesuiră în ecluză. Ușa ei exterioară

se deschise aproape imediat, deoarece nu exista o diferență de presiuni care să necesite egalizare.

Ceva aștepta în tub.

Khouri tresări și-l simți pe Thorn făcând la fel. Anii de militărie îi inoculaseră femeii o neplăcere profundă față de roboți. Pe Atuul lui Sky, un robot era adesea ultimul lucru pe care-l mai vedeai înainte să mori. Ea învățase să-și suprime fobia aceea după ce ajunsese în alte culturi, totuși îi rămăsese reflexul de teamă când se întâlnea cu unul în mod neașteptat.

Nu-l recunoscu însă pe servitor. Avea siluetă umană, dar în același timp forma îi era complet non-umană. Era un cadru scheletic de articulații și tije subțiri ca sârmele, și nu conținea aproape deloc părți solide. Mecanisme din aliaje, senzori zumzăitori și tuburi de alimentare arterială pluteau în interiorul cadrului acela simplificat. Servitorul bloca tubul-conector, cu membrele extinse, așteptându-i.

– Nu-mi place ce văd, zise Khouri.

– Salut, rosti servitorul lătrând cu glas rudimentar sintetizat.

– Unde-i Ilia? întrebă femeia.

– Este bolnavă. Vă puteți autoriza costumele să interpreteze câmpul de date ambientale, cu acces vizual și audio complet? Ar ușura mult lucrurile.

– Ce vrea să spună? întrebă Thorn.

– Vrea să-i permitem să manipuleze ceea ce vedem prin intermediul costumelor noastre.

– Poate să facă asta?

– Orice din navă poate s-o facă, cu condiția să-i acordăm acceptul respectiv. Majoritatea Ultranauților au implanturi cu care să obțină același efect.

– Și tu?

– Le-am înlăturat pe ale mele înainte de a coborî pe Resurgam. Nu voiam ca altcineva să-mi poată lua urma înapoi până aici.

– Bine gândit.

Servitorul vorbi din nou:

– Vă asigur că nu este nicio cursă. După cum puteți vedea, sunt destul de inofensiv. Ilia mi-a ales intenționat acest corp, pentru ca să nu pot face niciun rău.

– Ilia l-a ales?

Servitorul încuviință din aproximația de cap realizată din sârme. Ceva se legănă în interiorul coliviei deschise: un chiștoc alb, îndesat între două fire. Semăna foarte mult cu o țigară.

– Da. Ea m-a invitat la bord. Sunt o simulare de nivel-beta a lui Neil Clavain. Nu sunt desigur tocmai o pictură în ulei, dar în niciun caz nu arăt așa. Dacă vreți să mă vedeți însă cum sunt în realitate...

Servitorul făcu un gest de invitație cu o mână.

– Ai grijă, murmură Thorn.

Khouri adresă costumului comenzile subvocale pentru acceptarea și interpretarea câmpurilor de date ambientale. Schimbarea fu subtilă. Servitorul dispăru, editat din câmpul ei vizual. Costumul completa locul unde fusese, utilizând predicții pertinente și propria sa cunoaștere amănunțită a mediului tridimensional. Toate măsurile de siguranță rămâneau valabile. Dacă servitorul se mișca repede sau dacă întreprindea orice acțiune pe care costumul ar fi considerat-o suspicioasă, ar fi fost editat înapoi în câmpul vizual al lui Khouri.

Acum silueta solidă a unui bărbat apăru în locul unde fusese servitorul. Între bărbat și împrejurimile lui exista o nepotrivire măruntă – era prea precis conturat, prea strălucitor, iar umbrele nu cădeau pe el exact așa cum ar fi trebuit –, totuși erorile respective erau deliberate. Costumul ar fi putut face ca bărbatul să pară absolut realist, însă era considerat preferabil să degradezi ușor imaginea. În felul acela, privitorul n-ar fi putut niciodată să uite că avea de a face cu o mașină.

– Așa-i mai bine, rosti silueta.

Khouri văzu un bătrân fragil, cu barba și părul albe.

– Tu ești Nevil... cum ai spus că te cheamă?

– Nevil Clavain. Cred că tu ești Ana Khouri.

Glasul lui era aproape uman acum. Rămăsese doar o undă vagă de artificialitate, de asemenea destul de deliberată.

– N-am auzit niciodată de tine, zise femeia și se uită la Thorn.

– Nici eu, rosti acesta.

– N-ați fi avut cum, spuse Clavain, fiindcă abia am sosit. Sau, mai precis, sunt pe cale să sosesc.

Khouri putea să audă detaliile și mai târziu.

– Ce s-a-ntâmplat cu Ilia?

Chipul lui se înăspri.

– Mă tem că n-am vești bune. Veniți!

Clavain se întoarse ușor rigid. Porni spre capătul opus al tubului, așteptându-se în mod clar să fie urmat.

Khouri îl privi pe Thorn, care încuviință din cap fără cuvânt.

Porniră după el.

Îi conduse prin catacombele *Nostalgiei*. Khouri își repeta întruna că servitorul nu-i putea face niciun rău, cel puțin nimic ce Ilia să nu fi aprobat deja. Dacă Voliova instalase un nivel-beta, i-ar fi acordat un set doar limitat de permisiuni, astfel că posibilele lui acțiuni ar fi fost sever restricționate. Oricum nivelul-beta doar îl punea în mișcare pe servitor; software-ul în sine – și nu era altceva decât un software foarte inteligent, își reamintea ea constant – rula pe una dintre rețelele funcționale ale navei.

– Spune-mi ce s-a-ntâmplat, Clavain, zise ea. Ai spus că ești pe cale să sosești. Ce-nseamnă asta?

– Nava mea, *Lumina Zodiacală*, răspunse Clavain, se află în faza finală de decelerare. Va fi în acest sistem în scurt timp, frânând pentru a se opri lângă nava aceasta. Omologul meu fizic se află la bordul ei. Am invitat-o pe Ilia să instaleze acest nivel-beta, deoarece decalajul temporal ne-a împiedicat să purtăm orice fel de negocieri utile. Ilia a fost de acord, așa că... iată-mă.

– Unde este ea?

– Îți pot spune unde este, zise Clavain, dar nu sunt perfect sigur în privința celor petrecute, pentru că ea m-a dezactivat.

– Și înseamnă că tot ea te-a reactivat, observă Thorn.

Mergeau – mai degrabă, plescăiau – prin șlam de navă de culoarea fierii, care le ajungea până la genunchi. De când părăsiseră

compartimentul de andocare, trecuseră prin porțiuni ale navei care erau rotite pentru obținerea gravitației, deși efectul varia în funcție de ruta exactă pe care o urmau.

– De fapt, spuse Clavain, nu ea m-a reactivat. Asta-i partea ciudată. M-am trezit, cred că ați spune voi, și am constatat că... în fine, să nu mă las purtat de val.

– Ilia este moartă? întrebă Khouri.

– Nu, răspunse el destul de apăsat, nu este moartă. Dar nu este nici într-o stare bună. Este bine că ați sosit acum. Înțeleg că aveți pasageri în navetă?

Ar fi fost lipsit de sens să mintă.

– Două mii, răspunse Khouri.

– Ilia a spus că va trebui să faceți cu totul o sută de zboruri. Acesta este primul, nu?

– Dă-ne timp și vom reuși să le facem pe toate, rosti Thorn.

– Este posibil ca tocmai timpul să fie cel de care nu mai dispunem, replică Clavain. Îmi pare rău, dar pur și simplu așa stau lucrurile.

– Ai amintit de negocieri, zise Khouri. Ce dracu-ar fi de negociat aici?

Un surâs înțelegător încreți chipul bătrân al lui Clavain.

– Mă tem că destul de multe. Voi dețineți ceva ce-și dorește foarte mult omologul meu fizic.

Servitorul cunoștea drumul prin navă. Clavain îi conduse printr-un labirint de coridoare și puțuri, rampe și canale, camere și anticamere, ce traversau multe districte pe care Khouri le știa doar aproximativ. În navă existau regiuni ce nu fuseseră vizitate de decenii din timpul lumii exterioare, locuri față de care până și Ilia trădase o evidentă lipsă de chef de a intra. Nava fusese mereu vastă și complexă, cu topologia la fel de insondabilă ca și sistemul de transport subteran abandonat al unei metropole părăsite. Fusese o navă bântuită de multe fantome și nu toate erau neapărat cibernetice sau imaginare. Curenții de aer suspinaseră în sus și în jos pe kilometrii ei de coridoare pustii. Era infestată de șobolani, cutreierată de mașini și oameni nebuni. Avea toane și accese, ca o locuință veche.

Acum însă diferea în mod subtil. Era perfect posibil să-şi mai fi păstrat toate vechile fantome, toate locurile ameninţătoare, dar acum exista un singur spirit atotcuprinzător, o prezenţă raţională care îi îmbiba fiecare centimetru cubic şi care nu putea fi localizată în niciun loc specific din interior. Oriunde ar fi mers, ei erau înconjuraţi de Căpitan. El îi simţea şi ei îl simţeau, chiar dacă numai sub forma unei zbârliri a firişoarelor de păr de pe ceafă, a senzaţiei acute că erau scrutaţi. Întreaga navă părea mai mult şi în acelaşi timp mai puţin ameninţătoare decât anterior. Totul depindea de partea cui era Căpitanul.

Khouri nu ştia asta. Credea de altfel că nici Ilia nu fusese vreodată complet sigură.

Treptat, femeia începu să recunoască un district. Era una dintre regiunile navei care se schimbase doar puţin după transformarea Căpitanului. Pereţii aveau culoarea sepia a manuscriselor vechi, coridoarele erau copleşite de o penumbră ca de pasaje mânăstireşti, alungată doar de lumini ocru ce pâlpâiau aidoma unor lumânări în interiorul lămpilor murale. Clavain îi conducea spre infirmerie.

Încăperea respectivă avea plafonul scund şi era lipsită de ferestre. Servitorii medicali erau ghemuiţi, maşinării inerte retrase mult spre colţuri, de parcă aportul lor ar fi fost improbabil. Un singur pat era poziţionat în centru, asistat de un grup mic de dispozitive de monitorizare paralelipipedice. În pat zăcea o femeie, întinsă pe spate, cu braţele încrucişate peste piept şi ochii închişi. Afişaje biomedicale unduiau deasupra ei aidoma unor aurore.

Khouri se apropie de pat. Era Voliova, în privinţa aceasta nu exista nicio îndoială, totuşi părea a fi doar o versiune a prietenei ei, care fusese supusă unui experiment teribil în îmbătrânire accelerată, ceva care implicase substanţe chimice ce-i topiseră carnea, apropiind-o de oase, reducându-i pielea la nivelul unei simple pojghiţe. Părea uimitor de delicată, ca şi cum dintr-o clipă în alta s-ar fi putut preschimba în pulbere. Nu era prima dată că Khouri o vedea pe Voliova în infirmerie. Mai fusese aici şi după schimbul de focuri de pe suprafaţa Resurgamului, când îl capturaseră pe Sylveste. Atunci Voliova fusese rănită, dar nu se pusese nicio clipă în discuţie moartea

ei. Acum însă trebuia s-o privească foarte de aproape ca să spună că nu era moartă. Părea deshidratată.

Khouri se răsuci îngrozită spre nivelul-beta.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Continui să nu știu cu exactitate. Înainte să mă dezactiveze, nu avea nicio problemă. Apoi m-am trezit și m-am pomenit în incinta aceasta. Ea zăcea în pat. Mașinile o stabilizaseră, dar era tot ce puteau face. Pe termen lung, murea.

Clavain arătă din bărbie spre displayurile de deasupra Voliovei și continuă:

– Am mai văzut genul acesta de răni, în timpul războiului. Ea a inhalat vid fără să aibă protecții împotriva pierderii de umiditate internă. Decompresiunea trebuie să fi fost rapidă, totuși nu îndeajuns ca s-o ucidă instantaneu. Majoritatea leziunilor sunt în plămâni – în alveole, unde s-au format cristale de gheață. Este oarbă de ambii ochi și cu leziuni ale funcțiilor cerebrale. Nu cred că este conștientă. Are de asemenea leziuni traheale, care-i îngreunează vorbitul.

– Este o Ultranaută, rosti Thorn cu o undă de disperare. Ultranauții nu mor doar pentru că au înghițit puțin vid.

– Nu seamănă cu ceilalți Ultranauți pe care i-am întâlnit, zise Clavain. Nu are implanturi. Dacă ar fi avut, ar fi scăpat fără probleme, este perfect adevărat. În caz minim, mașmedele i-ar fi putut izola creierul. Ea nu are însă niciun implant. Am înțeles că detesta ideea de a fi invadată de orice.

Khouri îl privi.

– Tu ce ai făcut?

– Mi s-a cerut să fac ce pot. Lucrul evident era să injectez o doză de mașmede.

– Stai așa, ridică Khouri o mână. Cine „a cerut"?

Nivelul-beta își scărpină barba.

– Nu sunt sigur. Am simțit pur și simplu obligația s-o fac. Trebuie să înțelegi că nu sunt decât un software. N-aș revendica nimic altceva. Este perfect posibil să fi fost inițializat de cineva, care a intervenit, obligându-mă să acționez într-un fel anume.

Khouri şi Thorn schimbară priviri. Femeia ştia că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Singurul care l-ar fi putut reactiva pe Clavain şi obliga s-o ajute pe Voliova era Căpitanul.

Khouri se simţi cuprinsă de un fior îngheţat, perfect conştientă de faptul că era observată.

– Ascultă-mă, Clavain, spuse ea, nu ştiu ce eşti tu de fapt, dar trebuie să-nţelegi că ea ar fi preferat mai degrabă să moară decât să aibă parte de ceea ce ai făcut tu.

– Ştiu, zise Clavain desfăcând palmele într-un gest de neajutorare. Dar a trebuit s-o fac. Este ceea ce aş fi făcut dacă aş fi fost fizic aici.

– Adică i-ai fi ignorat dorinţa cea mai profundă?

– Da, dacă vrei s-o formulezi aşa. Pentru că, odată, cineva a făcut acelaşi lucru pentru mine. Am fost în aceeaşi stare ca Voliova – rănit, mai precis muribund, totuşi nu doream să-mi intre în creier nicio maşinărie blestemată. Mai bine să fi murit, decât să am parte de aşa ceva. Cineva mi le-a băgat însă acolo fără a ţine seama de dorinţa mea, iar acum îi sunt recunoscător. Ea mi-a oferit patru sute de ani de viaţă de care altfel n-aş fi beneficiat.

Khouri se uită la pat, la femeia care zăcea acolo, apoi se întoarse către cel care dacă nu-i salvase viaţa, cel puţin îi amânase momentul morţii.

– Cine dracu' eşti tu, Clavain? zise ea.

– Clavain este un Agregat, rosti un glas firav ca fumul. Ar trebui să-l ascultaţi cu multă atenţie, fiindcă spune întotdeauna adevărul.

Vorbise Voliova, totuşi forma de pe pat nu se clintise câtuşi de puţin. Unica indicaţie privind starea ei de conştiinţă, care nu existase la sosirea lor, era modificarea curbelor biomedicale ce pluteau deasupra ei.

Khouri îşi smulse casca. Apariţia lui Clavain dispăru, înlocuită de maşina scheletică. Femeia puse casca pe podea şi îngenunche lângă pat.

– Ilia?

– Da, eu sunt.

Vocea era ca şmirghelul. Khouri observă o mişcare aproape imperceptibilă a buzelor Voliovei când formă cuvintele, totuşi sunetele se auzeau de deasupra ei.

– Ce s-a-ntâmplat?

– A fost un incident.

– Când am sosit, am văzut avaria din carcasă. Este...

– Da. De fapt, a fost vina mea. Ca întotdeauna. Întotdeauna este vina mea. *Întotdeauna este vina mea, fir-ar a dracului.*

Khouri îi aruncă o privire lui Thorn.

– Vina ta?

– Am fost păcălită. Buzele se depărtară în ceva ce putea fi un surâs. Păcălită de Căpitan. Crezusem că el ajunsese finalmente să gândească la fel ca mine – că trebuie să utilizăm armele-cache împotriva Inhibitorilor.

Khouri aproape că-şi putu imagina ce se petrecuse.

– Cum te-a păcălit...

– Am desfăşurat opt arme în exterior. A existat o defecţiune. Am crezut că era autentică, însă de fapt fusese o cale prin care să mă scoată din navă.

Khouri coborî glasul. Era un gest absurd – acum nu mai putea ascunde nimic de Căpitan –, dar acţionase în mod reflex.

– A vrut să te omoare?

– Nu, şuieră Voliova, a vrut să se omoare pe el, nu pe mine. Însă eu trebuia să fiu de faţă, trebuia să fiu martoră la moartea lui.

– De ce?

– Pentru a-i înţelege părerile de rău. Pentru a înţelege că era un act deliberat, nu un accident.

Thorn li se alătură. Şi el îşi scosese casca şi o ţinea respectuos sub un braţ.

– Totuşi, nava este aici. Ce s-a întâmplat, Ilia?

Semisurâsul obosit reapăru.

– Am intrat cu naveta mea în fasciculul armei. M-am gândit că asta l-ar putea determina s-o oprească.

– Se pare că aşa a fost.

– Nu m-am aşteptat să supravieţuiesc, dar n-am dirijat naveta tocmai bine.

Servitorul se apropie de pat. Dezbrăcate de imaginea lui Clavain, mișcările lui păreau mai degrabă ale unei mașini amenințătoare.

– Ei știu că ți-am injectat mașmede în creier, rosti el, iar vocea nu-i mai era de acum umanoidă. Iar acum ei știu că *tu* știi.

– Clavain... nivelul-beta... n-a avut opțiune, rosti Voliova înainte ca vreunul dintre ceilalți să fi putut vorbi. Fără mașmede, aș fi fost moartă acum. Dacă sunt oripilată? Da. În mod absolut, până în miezul ființei mele. Sunt cutremurată de repulsie la gândul că mașmedele mi se târăsc prin țeastă ca tot atâția păianjeni și șerpi. În același timp însă le accept necesitatea. La urma urmelor, sunt instrumentele cu care am lucrat dintotdeauna. Și sunt perfect conștientă că ele nu pot reuși miracole. Am suferit leziuni prea extinse. Nu mai pot fi vindecată.

– O să găsim noi o cale, rosti Khouri. Leziunile alea nu pot fi...

Glasul șoptit al Voliovei o întrerupse.

– Uitați de mine. Eu nu contez. Tot ce mai contează acum sunt armele. Ele sunt copiii mei, așa dușmănoase și rele cum sunt, și nu vreau să cadă în mâinile cui nu trebuie.

– Se pare că acum ajungem la esență, zise Thorn.

– Clavain – adevăratul Clavain – dorește armele, spuse Voliova. Potrivit propriilor lui estimări, el deține mijloacele de a le lua de la noi. Glasul îi crescu în intensitate. Nu-i așa, Clavain?

Servitorul făcu o plecăciune.

– Ilia, așa cum bine știi, aș prefera mai degrabă să negociez predarea lor, mai ales acum după ce am investit timp în bunăstarea ta. Ai însă grijă – omologul meu fizic este capabil de foarte multă cruzime în urmărirea unei cauze corecte. El crede că are dreptatea de partea lui. Iar oamenii care cred că au dreptatea de partea lor sunt întotdeauna cei mai periculoși.

– De ce ne spui asta? întrebă Khouri.

– Este în interesul lui – al nostru, răspunse politicos servitorul. Prefer oricând să te conving să renunți la arme fără luptă. În caz minim, am evita orice risc de a avaria blestemățiile acelea.

– Mie nu-mi pari deloc un monstru, comentă Khouri.

– Nici nu sunt, replică servitorul, tot așa cum nu este nici omologul meu fizic. El va alege întotdeauna calea vărsării minime de sânge. Dar dacă *este necesară* o vărsare de sânge... ei bine, nu se va sfii să recurgă la un mic măcel, executat cu precizie chirurgicală. Mai ales în clipa de față.

Servitorul apăsase pe ultimele cuvinte, așa că Thorn întrebă:

– De ce „mai ales în clipa de față"?

– Din cauza celor prin care a trebuit să treacă pentru a ajunge până aici. Servitorul făcu o pauză și cadrul deschis al capului său îi cercetă pe rând. El a trădat toate lucrurile în care crezuse de patru sute de ani și vă asigur că n-a fost deloc ușor. Și-a mințit prieteni și a abandonat persoane iubite, știind că acela era singurul fel în care putea proceda. Iar recent a luat o decizie teribilă. A distrus ceva ce iubea foarte mult. L-a costat o suferință enormă. Din punctul acela de vedere, eu nu sunt o copie exactă a adevăratului Clavain. Personalitatea mea a fost modelată înainte de actul acela teribil.

Glasul Voliovei șuieră din nou, monopolizându-le pe loc atenția.

– Adevăratul Clavain nu este ca tine?

– Ilia, eu sunt doar o schiță făcută înainte ca un întuneric teribil să coboare peste viața lui. Pot doar să speculez asupra măsurii în care ne deosebim noi, totuși nu mi-ar plăcea să mă înfrunt cu omologul meu fizic în actuala lui stare mintală.

– Război psihologic, hârâi Voliova.

– Poftim?

– De aceea ai venit tu, așa-i? Nu ca să ne ajuți să negociem o înțelegere rațională, ci să ne sperii cât mai rău.

Servitorul făcu iarăși o plecăciune, cu aceeași modestie mecanică.

– Dacă aș fi dorit să realizez asta, zise el, mi-aș considera treaba excelent făcută. Calea minimei vărsări de sânge, ții minte?

– Dacă vrei vărsare de sânge, replică Voliova, ai venit exact la cine trebuie.

La scurt timp după aceea, ea intră într-o stare diferită de conștiință, poate nu departe de somn. Displayurile se relaxară, iar undele

sinusoidale și histogramele Fourier neurale reflectară o mutație seismică în activitățile neurale majore. Vizitatorii ei o priviră câteva minute în starea aceea și se întrebară dacă visa sau plănuia, ori dacă deosebirea respectivă conta câtuși de puțin.

Următoarele șase ore se scurseră rapid. Thorn și Khouri reveniră în naveta de transfer și discutară cu subordonații lor imediați. Fură mulțumiți să afle că în timp ce o vizitaseră pe Voliova nu apăruse nicio criză. Fuseseră câteva izbucniri minore, dar în general cei două mii de pasageri acceptaseră explicația unei incompatibilități atmosferice între cele două nave. Pasagerii fură asigurați acum că dificultatea tehnică fusese rezolvată – vina o purtase defectarea unui senzor – și debarcarea putea să înceapă în modul ordonat deja convenit. La câteva sute de metri de compartimentul de andocare fusese pregătită o zonă de primire mare, în partea rotitoare a navei. Era o regiune relativ neafectată de schimbările pe care Epidemia le cauzase Căpitanului, iar Khouri și Voliova se străduiseră din răsputeri să camufleze părțile lezate de transformări.

Zona de primire era rece și umedă, și, cu toate că se trudiseră să o facă confortabilă, continua să aibă atmosfera unei cripte. Partiții interioare fuseseră montate pentru a divide spațiul în săli mai mici, în care încăpeau câte o sută de pasageri, iar sălile respective erau de asemenea echipate cu partiții, care să îngăduie un grad de intimitate unităților de familie. În zona de primire puteau să încapă zece mii de pasageri – adică încă alte patru transporturi ale navetei de transfer –, dar până la sosirea celei de-a șasea curse, ei ar fi început deja să-i împrăștie pe pasageri în corpul principal al navei. După care, inevitabil, adevărul avea să fie aflat: nu fuseseră aduși la bordul unei nave cu temuta Epidemie a Fuziunii, ci la bordul unei nave subsumate și remodelate de propriul ei Căpitan; din toate punctele de vedere importante, ei se găseau acum înăuntrul aceluiași Căpitan.

Khouri se aștepta ca înțelegerea aceea să fie însoțită de panică și teroare. Foarte probabil avea să fie necesară aplicarea stării de lege marțială, chiar mai stringentă decât cea care opera acum pe Resurgam. Aveau să existe morți și poate chiar execuții, pentru a sublinia seriozitatea situației.

Şi totuşi nimic n-avea să conteze absolut deloc când avea să se afle adevărul adevărat şi anume că Ilia Voliova, triumvira detestată, continua să fie în viaţă şi orchestrase tocmai această evacuare.

Abia atunci aveau să înceapă adevăratele necazuri.

Khouri privi cum naveta de transfer se desprinse din suportul de andocare şi-şi începu drumul de întoarcere spre Resurgam. Calculă că erau necesare treizeci de ore de zbor, plus – dacă erau norocoşi – încă jumătate din orele respective pentru îmbarcarea oamenilor pe suprafaţa planetei. În două zile, Thorn urma să fie înapoi. Dacă ea putea să controleze situaţia până atunci, s-ar fi simţit deja ca şi cum ar fi escaladat un munte.

Apoi însă ar mai fi fost necesare alte nouăzeci şi opt de zboruri care să fie aduse la bordul *Nostalgiei*...

Câte un pas pe rând, gândi femeia. Aşa o învăţaseră când fusese soldat: împarte orice problemă în unităţi realizabile. După care, indiferent cât de copleşitoare ar fi părut problema, o puteai aborda, bucată cu bucată. Concentrează-te asupra detaliilor şi lasă pentru mai târziu grijile legate de tabloul de ansamblu.

În exterior, îndepărtata bătălie spaţială continua dezlănţuită. Fulgerele păreau declanşări aleatorii de sinapse într-un creier vast. Ea era sigură că Voliova ştia câte ceva despre ce se întâmpla, la fel ca, poate, simularea de nivel-beta a lui Clavain. Însă Voliova dormea şi Khouri nu avea încredere că servitorul i-ar fi spus altceva decât minciuni subtile. În felul acesta rămânea doar Căpitanul, care ştia probabil şi el câte ceva.

Khouri înaintă singură prin navă. Folosi sistemul dărăpănat de elevatoare până la incinta armelor-cache, aşa cum făcuse de sute de ori până atunci în tovărăşia Voliovei. În mod bizar, faptul că mergea neînsoţită o făcea să se simtă ca şi cum ar fi comis o poznă.

Sala era întunecată şi în imponderabilitate, aşa cum fusese şi în timpul vizitelor anterioare. Khouri opri ascensorul la nivelul ecluzei şi îmbrăcă un costum spaţial cu jeturi de propulsie. După câteva secunde se găsea în incintă şi plutea în beznă. Se îndepărtă de perete, străduindu-se din răsputeri să ignore neliniştea pe care o simţea întotdeauna în prezenţa armelor de aici. Activă sistemul de

navigație al costumului și-l aștepta să se alinieze cu balizele transponder din sală. Forme verzi-cenușii adnotate i se materializară pe vizorul căștii, la distanțe variind între zeci și sute de metri. Rețeaua ca o pânză de păianjen a sistemului monorai se vedea sub forma unei serii de linii mai precis conturate ce traversau incinta sub diverse unghiuri. În interior se aflau încă arme, totuși nu atât de multe pe cât se așteptase.

Înainte de plecarea spre Resurgam, fuseseră treizeci și trei, iar Voliova desfășurase opt înainte de tentativa de sinucidere a Căpitanului. Acum însă Khouri putea vedea clar că în sală se găseau mult mai puțin de douăzeci și cinci de arme. Numără formele plutitoare, apoi le mai numără o dată, avansând mai mult în sală pentru eventualitatea în care transponderul ar fi avut o problemă. Dar prima ei suspiciune fusese corectă. La bordul *Nostalgiei pentru Infinit* se mai aflau doar treisprezece arme. Habar nu avea ce se întâmplase cu douăzeci de blestemății.

Atât doar că, de fapt, ea știa foarte bine unde erau armele acelea, nu? Opt erau undeva pe afară, la fel ca și – prezumtiv – celelalte douăsprezece dispărute de aici. Și, foarte probabil, se aflau de cealaltă parte a sistemului și erau responsabile pentru cel puțin unele dintre sclipirile și străfulgerările zărite de ea din navetă.

Voliova – sau cineva, oricum – aruncase douăzeci de arme-cache în luptă împotriva Inhibitorilor.

Și nu puteai decât să ghicești cine învingea.

Cunoaște-ți dușmanul, gândi Clavain.

Atât doar că el nu-și cunoștea absolut deloc dușmanul.

Era singur pe puntea *Luminii*, absorbit în concentrare. Cu ochii aproape închiși și fruntea încrețită de obișnuitele cute de griji, semăna cu un mare maestru șahist aflat înaintea celei mai importante mutări din cariera sa. Dincolo de degetele unite la vârfuri ale palmelor lui se găsea o formă proiectată: o imagine compozită a luminălucii în care se aflau armele de mult pierdute.

Își aminti ce-i spusese Skade în Cuibul-Mamă. Pista dovezilor indica nava aceasta ca fiind *Nostalgia pentru Infinit*; în modul cel

mai probabil, comandantul ei era o femeie pe nume Ilia Voliova. Își putea chiar reaminti imaginea femeii pe care i-o arătase Skade. Însă chiar dacă pista dovezilor era corectă și el avea de-a face într-adevăr cu Voliova, asta nu-i spunea aproape nimic. Unicul lucru în care se putea încrede era ceea ce aflase cu propriile lui simțuri extinse, în prezent.

Imaginea din fața lui aducea laolaltă toate cunoștințele tactice importante despre nava inamică. Detaliile ei se schimbau întruna, reformându-se, pe măsură ce sistemele de culegere a informațiilor din *Lumina* îșI îmbunătățeau estimările. Interferometria standard la distanță realizase profilul electromagnetic al navei pe tot spectrul, de la raze gama moi, la unde radio de frecvență joasă. Retroîmprăștierea radiației era uluitoare pe toate lungimile de undă, astfel că software-urile de interpretare sufereau căderi sau ofereau evaluări lipsite de sens. Clavain trebuia să intervină de fiecare dată când software-ul propunea altă interpretare absurdă. Din motive necunoscute, software-ul continua să insiste că vehiculul semăna cu o fuziune stranie de navă, catedrală și arici de mare. Bărbatul putea distinge forma de bază a unui vehicul spațial plauzibil și trebuia să îndemne în mod constant software-ul să se îndepărteze de soluția sa mult mai bizară. El putea doar bănui că luminăluca se învăluise într-un înveliș de material care trezea confuzie, așa cum erau norii de ocultație utilizați ocazional de habitatele din Centura Ruginită.

Alternativa – că software-ul avea dreptate și că el nu făcea decât să-i aplice forțat propriile sale așteptări – era prea tulburătoare ca s-o examineze.

În cadrul ușii răsună un ciocănit.

Clavain se întoarse cu un zumzet rigid al exoscheletului.

– Da?

Antoinette Bax pătrunse în încăpere, urmată de Xavier. Amândoi purtau de asemenea exoschelete, deși le împodobiseră pe ale lor cu volburi de vopseluri luminoase și ornamente baroce sudate. Clavain observase ornamente similare la membrii echipajului său, mai ales în rândul armatei lui Scorpio, și nu văzuse niciun motiv pentru a

impune un regim mai disciplinat. În privat, el saluta orice instila un sentiment de camaraderie și țel comun.

– Ce este, Antoinette? întrebă Clavain.

– Voiam să discutăm ceva cu tine.

– Este vorba despre atac, adăugă Xavier.

Clavain aprobă din cap și se strădui să zâmbească.

– Dacă suntem foarte norocoși, nu va exista niciun atac. Echipajul va asculta de glasul rațiunii și va preda armele, iar noi vom putea reveni acasă fără să fi tras un singur foc.

Bineînțeles, finalul acela devenea tot mai improbabil cu fiecare oră. Din semnăturile armelor, el aflase deja că fuseseră scoase douăzeci din navă, astfel că la bord mai erau doar treisprezece. Mai rău decât atât, patternuri specifice de diagnoză sugerau că unele arme fuseseră activate. Trei patternuri chiar dispăruseră în ultimele opt ore de timp subiectiv scurs la bordul navei. Clavain nu avea habar ce să înțeleagă din asta, dar avea sentimentul neplăcut că știa cu exactitate ce însemna.

– Și dacă nu ni le predau? întrebă Antoinette, așezându-se pe un scaun.

– Atunci poate fi în regulă folosirea unui nivel de forță, răspunse el.

– Așa am gândit și noi, încuviință Xavier.

– Sper să fie un episod scurt și decisiv, urmă Clavain. Și nutresc toate așteptările că așa va fi. Pregătirile lui Scorpio au fost amănunțite. Asistența tehnică oferită de Remontoire a fost de neprețuit. Avem o forță de asalt foarte bine antrenată și dotată cu armament corespunzător.

– Nu ne-ai solicitat însă ajutorul, rosti Xavier.

Clavain reveni cu privirea la imaginea navei, examinând-o pentru schimbări apărute în ultimele minute. Spre iritarea lui, software-ul începuse să adauge pe un flanc al fuzelajului acreții solzoase și ghimpi aidoma unor turle. Înjură în barbă. Nava semăna perfect cu una dintre clădirile afectate de Epidemie din Orașul Abisului. Gândul îi pluti neliniștitor prin minte.

– Ce spuneați? reveni el cu atenția la cei doi tineri.

– Vrem să dăm o mână de ajutor, zise Antoinette.

– Aţi ajutat deja, răspunse Clavain. În primul rând, fără voi probabil că n-am fi putut pune mâna pe nava asta. Ca să nu mai amintesc că m-aţi ajutat să dezertez.

– Asta a fost atunci, spuse Xavier. Acum vorbim despre o mână de ajutor pentru atac.

– Aha, făcu Clavain scărpinându-se în barbă. Vă referiţi la un ajutor *adevărat*, într-un sens militar?

– Pe carcasa *Păsării* se mai pot monta destule arme, zise Antoinette. Şi este o navă rapidă şi manevrabilă. Era ceva absolut obligatoriu ca să facem un profit.

– Este şi blindată, adăugă Xavier. Ai văzut ce distrugeri a făcut, când am ieşit din Caruselul New Copenhagen. Iar înăuntru este foarte mult spaţiu. Probabil că ar încăpea confortabil jumătate din armata lui Scorpio.

– Nu mă îndoiesc.

– Atunci care-i obiecţia ta? întrebă Antoinette.

– Aceasta nu este bătălia voastră. M-aţi ajutat, iar pentru asta vă sunt recunoscător. Dar dacă-i cunosc pe Ultranauţi, şi aşa cred, ei nu vor ceda niciodată nimic de bunăvoie. A existat deja destulă vărsare de sânge. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de restul!

Cei doi tineri – Clavain se întrebă dacă până atunci i se păruseră realmente atât de tineri – schimbară priviri codificate. Avu impresia că acţionau potrivit unui scenariu pe care el nu-l cunoştea.

– Faci o greşeală, rosti Xavier.

Clavain îl privi stăruitor în ochi.

– V-aţi gândit mult la asta, aşa-i?

– Bineînţeles...

– De fapt, nu cred că v-aţi gândit. Clavain reveni cu atenţia la imaginea plutitoare a luminălucii. Acum, însă, dacă nu vă supăraţi... aş avea nitică treabă.

CAPITOLUL 33

— Ilia, trezește-te!

Khouri stătea lângă patul Voliovei și privea diagnoza neurală pentru semne ale revenirii cunoștinței. Nu putea ignora posibilitatea ca femeia să fi murit – în tot cazul, existau foarte puține indicații vizuale că ar fi fost în viață –, totuși diagnozele semănau mult cu cele dinainte ca Khouri să fi vizitat incinta armelor-cache.

– Te pot ajuta?

Khouri se răsuci, surprinsă și în același timp stânjenită. Servitorul scheletic tocmai i se adresase din nou.

– Clavain..., rosti ea. Nu știusem că mai erai activat.

– Nici n-am fost până acum o clipă.

Servitorul ieși din umbre și se opri de cealaltă parte a patului. Avansă apoi la unul dintre aparatele de monitorizare și acționă mai multe comenzi.

– Ce faci? întrebă femeia.

– O trezesc. Nu asta doreai?

– Nu... nu sunt sigură dacă ar trebui să am încredere în tine sau să te fac bucățele.

Servitorul se retrase un pas.

– În mod cert n-ar trebui să te încrezi în mine. Țelul meu primar este de a te convinge să predai armele. Nu pot folosi forța, dar pot folosi convingerea și dezinformarea.

Se aplecă, scoase un obiect de sub pat și i-l aruncă cu o mișcare grațioasă.

Khouri prinse o pereche de ochelari echipați cu căști auriculare. Părea un model perfect normal la bordul navei, uzați și decolorați. Îi puse pe ochi și văzu cum forma omenească a lui Clavain acoperi cadrul scheletic al servitorului. Prin căști, glasul i se auzi cu timbru și inflexiuni umane.

– Așa-i mai bine, spuse el.

– Cine te rulează pe tine, Clavain?

– Ilia mi-a povestit câte ceva despre Căpitanul vostru, zise servitorul. Eu nici nu l-am văzut, nici nu l-am auzit, dar cred că el mă controlează. El m-a activat când Ilia a fost rănită și am fost în stare s-o ajut. Nu sunt însă decât o simulare de nivel-beta. Dețin expertiza lui Clavain, iar Clavain are instruire medicală de specialitate, totuși Căpitanul ar fi putut apela la multe alte surse pentru așa ceva, inclusiv la propriile lui memorii. Unica mea concluzie este că nu dorește să intervină direct, așa că a optat să mă utilizeze ca intermediar. Mai mult sau mai puțin, sunt marioneta lui.

Khouri simți imboldul de a-l contrazice, totuși nimic din maniera lui Clavain nu sugera că ar fi mințit sau că ar fi existat o explicație mai plauzibilă. Căpitanul ieșise din izolarea lui doar pentru a-și regiza sinuciderea, dar acum, după ce tentativa dăduse greș și Ilia fusese rănită în decursul ei, se retrăsese într-o psihoză chiar mai întunecată. Se întrebă dacă asta făcea din Clavain marioneta sau arma Căpitanului?

– În cazul ăsta, ce *pot* avea încredere să faci? Khouri privi de la Clavain la Voliova. O poți omorî?

– Nu, clătină el energic din cap. Nava ta, sau Căpitanul tău, nu mi-ar permite. Sunt sigur de asta. Și oricum nici nu m-aș *gândi* s-o fac – nu sunt un ucigaș cu sânge-rece.

– Tu nu ești decât un software, zise ea, iar software-urile sunt capabile de orice.

– Te asigur că n-o voi omorî. Eu doresc armele acelea întrucât cred în omenire. N-am fost niciodată de părere că scopul justifică mijloacele. Nu în războiul acesta, și nici în vreun alt nenorocit de

război în care am luptat vreodată. Dacă sunt nevoit să omor pentru a căpăta ceea ce doresc, voi omorî. Dar nu înainte să fi făcut tot ce pot ca să evit moartea. În caz contrar n-aș fi cu nimic mai bun decât ceilalți Agregați.

Pe neașteptate, Voliova vorbi din pat:

– De ce le dorești, Clavain?

– Și eu ți-aș putea pune aceeași întrebare.

– Blestematele sunt armele mele.

Khouri se uită cu atenție la Voliova, dar nu părea defel mai trează decât cu cinci minute înainte.

– De fapt nu sunt ale tale, o corectă Clavain. Continuă să fie proprietatea Agregaților.

– Pot spune că nu v-ați grăbit deloc să le revendicați, așa-i?

– Ilia, eu nu le revendic. Eu sunt tipul cumsecade care a venit să le ia din mâinile tale înainte de sosirea celor cu adevărat ticăloși. Iar atunci ei vor fi grija mea, nu a ta. Și când am zis „ticăloși", n-am exagerat cu nimic. Dacă vei trata cu mine, vei trata cu cineva rezonabil, pe când Agregații nici măcar nu se vor obosi să negocieze. Ei vor lua pur și simplu armele, fără să-ți ceară acceptul.

– Îmi vine totuși cam greu să cred povestea asta cu dezertarea.

– Ilia...

Khouri se aplecă spre pat.

– Ilia, lasă-l pe Clavain acum. Trebuie să știu ceva. Ce ai făcut cu armele-cache? Am numărat doar treisprezece în sala lor.

Voliova chicoti înainte de a răspunde. Lui Khouri i se păru că era amuzată de propria ei inteligență.

– Le-am dispersat. Am doborât doi iepuri dintr-un foc. Le-am îndepărtat de accesul ușor al lui Clavain, risipindu-le prin sistem. Le-am permis de asemenea să intre în mod autonom de deschidere a focului împotriva mașinăriei Inhibitorilor. Ce fac micuțele mele, Khouri? Focurile de artificii sunt impresionante în seara asta?

– Da, Ilia, sunt focuri de artificii, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cine câștigă.

– Așadar cel puțin bătălia continuă. Ăsta trebuie să fie un semn bun, nu?

Voliova nu făcu nimic vizibil, dar deasupra capului ei se materializă un glob turtit, care semăna perfect cu o bulă de dialog din benzile desenate. Deși fusese orbită în atacul armei-cache, ea purta acum ochelari cenușii subțiri, care comunicau cu implanturile pe care proxy al lui Clavain i le instalase în creier. Din unele puncte de vedere, gândi Khouri, vedea acum mai bine ca înainte. Putea să vadă în toate lungimile de undă și în benzile non-electromagnetice oferite de ochelari și putea de asemenea să acceseze câmpurile generate de mașină mult mai clar decât fusese posibil anterior. În același timp însă era dezgustată de prezența mașinilor străine în creierul ei. Asemenea lucruri o revoltaseră dintotdeauna, iar acum le accepta doar din necesitate.

Globul proiectat era mai degrabă o halucinație mutuală, decât o hologramă. Era caroiat cu liniile verzi ale unui sistem de coordonate ecuatoriale, care se bulbuca la ecuator și se îngusta spre poli. Ecliptica sistemului era un disc lăptos ce se întindea dintr-o parte în cealaltă a bulei, presărat cu o sumedenie de simboluri adnotate. În mijloc se afla ochiul oranj-strălucitor al stelei Delta Pavonis. O pată vermillon arăta leșul lui Roc, cu miez roșu, bine conturat, care indica vastitatea în formă de trompetă a armei Inhibitorilor, fixată acum în fază de rotație cu steaua. Steaua însăși era caroiată cu linii de contur lila-strălucitor. Pata de pe suprafața stelei imediat de sub armă era reprezentată arcuită spre exterior pentru o optime din diametrul stelei, un sfert din drumul până la miezul cu reacții nucleare. Din adâncitură radiau inele alb-violet furios de materie aflată în fuziune, înghețate ca undele de pe un lac, însă punctele acelea fierbinți de fuziune erau simple scântei prin comparație cu centrala energetică a miezului însuși. Oricât de tulburătoare ar fi fost transformările acestea, steaua nu reprezenta totuși centrul imediat al atenției. Khouri număra douăzeci de triunghiuri negre în același cvadrant aproximativ al eclipticii cu arma Inhibitorilor și aprecie că acelea erau armele-cache.

– Asta-i scena, rosti Voliova. Afișajul în timp real al bătăliei. Nu ești invidios pe jucăriile mele, Clavain?

– Nu ai nici cea mai mică idee despre importanța acelor arme, răspunse servitorul.

– Serios?

– Ele înseamnă diferența între extincția sau supraviețuirea întregii specii umane. Ilia, noi știm de asemenea despre Inhibitori și despre ce pot face ei. Am văzut asta în mesajele primite din viitor, în care rasa umană este în pragul extincției, nimicită aproape total de mașinile Inhibitoare. Noi i-am numit „lupii", dar nu există nicio îndoială că vorbim despre același dușman. De aceea nu poți să irosești armele aici.

– Să le „irosesc"? *Nu* le irosesc deloc. Voliova părea jignită de moarte. Eu le utilizez în mod tactic, pentru a întârzia procesele Inhibitorilor. Eu obțin timp valoros pentru Resurgam.

Glasul lui Clavain deveni iscoditor.

– Câte arme ai pierdut de la începutul campaniei?

– Absolut nici una.

Servitorul se plecă peste ea.

– Ilia... ascultă-mă foarte atent. Câte arme ai pierdut?

– Ce vrei să spui prin „pierdut"? Trei arme erau defecte. Asta spune ceva despre tehnologia Agregaților, da? Alte două erau concepute pentru utilizare unică. Este greu să le numesc „pierderi".

– Deci niciuna dintre arme n-a fost distrusă de focul de răspuns al Inhibitorilor?

– Două au suferit unele avarii.

– Au fost distruse complet, așa este?

– Continui să primesc telemetrie de la harnașamentele lor. Nu voi cunoaște dimensiunile avariilor până nu voi examina scena bătăliei.

Imaginea lui Clavain se retrase de lângă pat. Pălise și mai mult, dacă asta era posibil. Închise ochii și murmură niște cuvinte în barbă, ceva ce putea să fi fost o rugăciune.

– Inițial ai avut patruzeci de arme. Acum, după socotelile mele, ai pierdut nouă. Câte vrei să mai sacrifici, Ilia?

– Câte va fi necesar.

– Nu poți salva Resurgamul. Ai de a face cu forțe mai presus de înțelegerea ta. Nu faci altceva decât să irosești armele. Trebuie

să le păstrăm până le putem utiliza în mod adecvat, într-un fel care să conteze realmente. Asta nu este decât o avangardă a lupilor, însă ei vor fi mult mai mulți. Pe de altă parte, dacă putem examina armele, am putea construi altele ca ele: mii de arme similare.

Voliova surâse din nou; Khouri era sigură în privința aceea.

– Ce facem atunci cu toate cuvintele alea frumoase despre scopul care nu justifică mijloacele – tu ai crezut ceva din ele?

– Eu știu doar că dacă irosești armele, cei de pe Resurgam tot vor muri. Unica diferență este că vor muri mai târziu, iar morțile lor vor fi urmate de multe alte milioane de morți. Dacă însă predai armele acum, ar mai fi timp să se schimbe ceva.

– Și să las ca două sute de mii de oameni să moară, pentru ca milioane să poată trăi în viitor?

– Nu milioane, Ilia, miliarde.

– Pentru un minut aproape că mă păcăliseși, Clavain. Aproape începusem să cred că ai putea fi o persoană cu care aș putea conlucra. Voliova zâmbi ca și cum ar fi fost ultima dată când avea să zâmbească în viața ei. M-am înșelat, nu-i așa?

– Ilia, eu nu sunt un om rău. Atât doar că știu exact ce trebuie făcut.

– Așa cum ai zis, ăștia sunt întotdeauna cei mai periculoși.

– Te rog, nu mă subestima. Eu voi lua armele acelea.

– Ești la câteva săptămâni depărtare, Clavain. Până vei ajunge, voi fi mai mult decât pregătită pentru tine.

Clavain nu spuse nimic. Khouri nu știu ce să înțeleagă din tăcerea aceea, dar se simți foarte neliniștită.

Nava ei se ridica uriașă deasupra, abia reținută de temnița schelelor de reparații. Luminile interioare ale *Păsării-Furtunii* erau aprinse, iar pe șirul superior al ferestrelor punții de zbor Antoinette văzu silueta lui Xavier, care muncea concentrat. Ținea un compad într-o mână și stilusul între dinți, și acționa comutatoare vechi de deasupra capului, făcând apoi însemnări meticuloase. *Mereu contabil*, gândi ea.

Își ridică exoscheletul în picioare. La răstimpuri, Clavain acorda echipajului câteva ore de gravitație și inerție normală, dar acum nu se găsea în una dintre perioadele acelea. Exoscheletul îi cauzase zeci

de escare permanente, în locurile unde pielea era atinsă de amortizoarele de susținere și de senzorii haptici de mișcare. În mod cumva pervers, Antoinette aproape că aștepta să ajungă pe orbita lui Delta Pavonis, întrucât atunci aveau să poată renunța la exoschelete.

Privi pe îndelete *Pasărea*. N-o mai văzuse de când se îndepărtase de ea, refuzând să mai pășească în teritoriul pe care nu-l mai simțea ca aparținându-i. I se părea că de atunci trecuseră luni de zile și că o parte din furie – deși nu toată – se destrămase.

Dar nu dispăruse complet.

În tot cazul, nava era pregătită pentru zbor. Pentru un ochi neavizat, aspectul exterior al *Păsării* nu suferise nicio modificare drastică. Armamentul suplimentar, care-i fusese grefat alături de cel deja existent, nu însemna de fapt decât alte proeminențe, creste și asimetrii adăugate celorlalte. Întrucât unitățile de fabricație produceau tone de arme, fusese destul de ușor să deturneze spre ea o parte din outputul lor, iar Scorpio fusese de acord să închidă ochii. Ba chiar Remontoire și Xavier lucraseră împreună pentru a cupla armele mai exotice în rețeaua de comandă a *Păsării*.

Pentru un timp, Antoinette se întrebase de ce simțise imboldul de a lupta. Nu se considera predispusă la violență, ori la gesturi eroice. Cu totul altceva erau însă acțiunile inutile, stupide – așa cum fusese înmormântarea tatălui ei într-o gigantă gazoasă.

Sui prin navă până ajunse pe puntea de zbor. Xavier nu se opri din lucru după intrarea ei. Era prea absorbit de munca lui și probabil că se obișnuise ca Antoinette să nu mai viziteze *Pasărea*.

Ea se așeză pe scaunul de alături și-l aștepta s-o observe și să ridice ochii de la activitățile sale. Când o făcu, se mulțumi să încuviințeze din cap, oferindu-i spațiul și timpul de a spune ceea ce trebuia. Antoinette aprecie gestul acela.

– Bestie? întrebă ea încet.

Pauza dinainte ca Lyle Merrick să răspundă nu fu probabil mai lungă ca de obicei, dar i se păru o eternitate.

– Da, Antoinette?

– M-am întors.

– Da... mi-am dat seama. Urmă alt răgaz lung. Mă bucur că te-ai întors.

Glasul avea aceeași calitate tonală ca întotdeauna, totuși *ceva* se schimbase. Ea bănuia că Lyle nu mai era silit să simuleze vechea subpersonalitate pe care o înlocuise cu șaisprezece ani în urmă.

– De ce? întrebă ea tăios. Mi-ai dus dorul?

– Da, zise Merrick. Da, ți l-am dus.

– Să știi că nu cred că te pot ierta vreodată.

– Nici n-aș dori iertarea ta, sau nu m-aș aștepta la ea. În tot cazul, n-aș merita-o.

– Nu, n-ai merita-o.

– Dar ai înțeles că am făcut o promisiune tatălui tău?

– Așa a spus Xavier.

– Antoinette, tatăl tău a fost un om bun. El nu dorea pentru tine decât tot ce poate fi mai bine.

– Ce poate fi cel mai bine și pentru tine, Lyle.

– Îi sunt îndatorat și n-o să contrazic asta.

– Cum te împaci cu ceea ce ai făcut?

Se auzi un sunet care putea să fi fost un râset sau chiar un pufnet autodisprețuitor.

– Să știi că partea din mine care contează cel mai mult nu-i prea tulburată de întrebarea asta. A fost executat sinele meu din carne și oase. Eu sunt doar o umbră, unica umbră pe care au scăpat-o ștergătorii-minților.

– O umbră cu instinct de autoconservare foarte evoluat.

– O dată în plus, nu-i ceva ce să pot nega.

– Aș vrea să te urăsc, Lyle.

– Dă-i drumul, zise el. Milioane o fac deja.

Antoinette oftă.

– Dar nu-mi pot îngădui asta. Nava continuă să fie a mea. Tu continui să-o conduci, indiferent dacă-mi place sau nu. Este adevărat?

– Eu am fost dintotdeauna pilot, Micuță... vreau să zic Antoinette. Înaintea nefericitului meu accident, aveam deja o cunoaștere aprofundată a operațiunilor spațiale. Nu mi-a fost greu să

mă integrez în *Pasăre*. Mă îndoiesc că o subpersonalitate reală se va dovedi vreodată o înlocuitoare adecvată.

– Nu-ți face griji, pufni femeia. N-o să te-nlocuiesc.

– Nu?

– Motivele mele sunt însă exclusiv pragmatice. Nu-mi pot permite să fac asta fără să modific serios performanțele navei. Nu vreau să trec prin curba de învățare a integrării unui nou nivel-gama, mai ales în momentele actuale.

– Pentru mine este un motiv suficient.

– N-am terminat. Tata a făcut o înțelegere cu tine. Asta înseamnă că ai făcut o înțelegere cu familia Bax. Nu pot s-o reneg, chiar dacă aș dori. N-ar fi bine pentru afaceri.

– Cred că acum suntem o idee cam departe de orice oportunități pentru afaceri.

– Poate că da, însă mai este ceva. Mă asculți?

– Bineînțeles.

– Intrăm în luptă și tu o să m-ajuți. Iar prin asta vreau să spun c-o să pilotezi nava și-o să faci orice ți-aș cere. Ai înțeles? Subliniez: *orice*. Indiferent de pericolul în care aș putea intra.

– Jurământul de a te proteja a fost parte integrală din înțelegerea pe care am avut-o cu tatăl tău.

Femeia înălță din umeri.

– A fost înțelegerea dintre voi doi, nu dintre noi doi. De-acum înainte îmi asum riscurile, chiar dacă sunt dintre cele care m-ar putea ucide. Ai priceput?

– Da... Antoinette.

Ea se ridică de pe scaun.

– Și încă ceva.

– Da?

– S-a terminat cu „Micuță Domnișoară".

Khouri se afla în compartimentul de primire, unde se străduia în general pe cât putea mai bine să-i asigure pe evacuați că nu fuseseră uitați, când simți nava înclinându-se într-o parte. Mișcarea fu bruscă și violentă, îndeajuns ca s-o trântească din

picioare şi s-o expedieze în peretele cel mai apropiat. Blestemă şi prin minte îi fulgerară o mie de posibilităţi, însă gândurile îi fură imediat acoperite de mugetul vast de panică dinspre cei două mii de pasageri. Auzi ţipete şi zbierete, şi abia după multe secunde vacarmul acela începu să se stingă într-un tumult general de agitaţie. Mişcarea nu se repetă, dar orice iluzii avuseseră ei despre soliditatea şi imuabilitatea navei tocmai fuseseră spulberate.

Khouri comută pe modul de limitare a prejudiciilor. Trecu prin labirintul de partiţii din sală, oferind doar câte un fluturat liniştitor din braţ spre familiile şi indivizii care încercau s-o oprească şi să întrebe ce se întâmpla. În momentul acela, ea însăşi abia încerca să-şi dea seama.

Se convenise ca locotenenţii ei imediaţi să se reunească în cazul unui eveniment neaşteptat. Zece-doisprezece o aşteptau deja, toţi părând aproape la fel de panicaţi ca oamenii de care ar fi trebuit să aibă grijă.

– Vuilleumier! exclamară ei aproape la unison la sosirea femeii.

– Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă cineva. Ne confruntăm cu luxaţii, fracturi, accidentări... oamenii sunt de-a dreptul îngroziţi. N-ar fi trebuit să fim avertizaţi?

– Evitarea coliziunilor, răspunse ea. Nava a detectat un corp care se îndrepta către ea şi n-a avut timp să-l distrugă cu armamentul, aşa că s-a deplasat ea însăşi.

Era o minciună şi nu-i suna convingătoare nici chiar ei, totuşi era măcar o tentativă de explicare raţională.

– De aceea n-au existat avertismente, adăugă Khouri după o scurtă gândire. Este bine, realmente, fiindcă asta înseamnă că subsistemele de siguranţă funcţionează la parametri optimi.

– N-ai spus niciodată că ar funcţiona altfel, comentă acelaşi bărbat.

– Ei bine, acum avem şi verificarea practică, da?

Le ceru după aceea să răspândească informaţia că nu trebuiau să-şi facă griji din cauza mişcării bruşte a navei şi să se asigure că răniţii căpătau îngrijirile necesare.

Din fericire, nimeni nu fusese ucis, iar toate fracturile fuseseră curate, fără complicaţii, şi puteau fi rezolvate prin proceduri

simple, fără a fi necesară transportarea cuiva la infirmerie. Trecu o oră, apoi două, după care se instaură un calm nervos. Se părea că explicația ei fusese acceptată de majoritatea evacuaților.

Grozav, gândi Khouri. *Tot ce mai rămâne acum de făcut este să mă conving și pe mine.*

Însă după altă oră, nava se mișcă iarăși.

Zguduitura fu mai puțin violentă, iar Khouri doar se legănă puțin, după care se întinse grăbită spre un suport. Blestemă, dar acum nu din cauza surprinderii, ci a iritării. Nu avea habar ce să le spună pasagerilor și explicația ei anterioară avea să pară cu totul neconvingătoare. Decise ca pentru moment să nu mai ofere nicio explicație și să-și lase subordonații să deducă ce se întâmplase. Dacă le acorda timp, era posibil chiar să născocească ceva mai bun decât ea.

Reveni la Voliova, gândindu-se tot timpul că ceva era în neregulă, simțind o senzație de dislocare pe care n-o putea totuși defini cu precizie. Părea ca și cum absolut toate suprafețele verticale din navă erau ușor, foarte ușor strâmbe. Podeaua nu mai era perfect orizontală, astfel că efluentul din zonele inundate se aduna mai mult pe una dintre părțile coridorului. Când picura de pe pereți, n-o mai făcea vertical, ci sub un unghi pronunțat. Până ajunse la patul Voliovei, schimbările acelea nu mai puteau fi ignorate. Îi venea greu să umble vertical și constată că era mai ușor și mai sigur să meargă pe lângă unul dintre pereți.

– Ilia.

Din fericire, Voliova era trează, concentrată asupra bulei largi a displayului de bătălie. Alături se găsea nivelul-beta al lui Clavain; servitorul își alipise vârfurile degetelor într-o postură de contemplare sub nas, în timp ce privea aceeași reprezentare abstractă.

– Ce este? se auzi glasul răgușit al femeii.

– Se-ntâmplă ceva cu nava.

– Da, știu. Am simțit și eu. A simțit și Clavain.

Khouri își puse ochelarii și-i văzu pe cei doi așa cum se cuvenea: femeia bolnavă și bătrânul cu păr alb care stătea răbdător lângă patul ei. Arătau ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață.

– Cred că ne mișcăm, zise Khouri.

– Eu aș zice chiar că accelerăm, replică Clavain. Verticala locului se schimbă, nu?

Avea dreptate. Când nava staționa pe o orbită, genera cumva gravitație pentru sine, prin rotirea unor secțiuni interioare. Ocupanții se simțeau proiectați spre exterior, îndepărtându-se de axa lungă a navei. Dar când *Nostalgia* se mișca, accelerația crea altă sursă de gravitație falsă, perpendicular pe pseudoforța creată de mișcarea de rotație. Cei doi vectori se combinau și rezulta o forță care acționa sub un unghi între cele două.

– Cam o zecime de g, adăugă Clavain, sau așa ceva. Suficient ca să distorsioneze cu cinci-șase grade verticala locului.

– Nimeni nu i-a cerut navei să se miște, spuse Khouri.

– Cred că a decis singură s-o facă, rosti Voliova. Bănuiesc că de aceea am și simțit niște tremurături mai devreme. Controlul fin al gazdei noastre a mai ruginit, nu-i așa, Căpitane?

Dar Căpitanul nu-i răspunse.

– De ce ne mișcăm? întrebă Khouri.

– Cred că *asta* ar putea avea o legătură, arătă Voliova.

Bula turtită a bătăliei în timp real crescu. La prima vedere părea aproape ca înainte. Restul armelor-cache continuau să figureze, ca și dispozitivul Inhibitor. Apăruse însă ceva nou: o pictogramă pe care Khouri nu și-o amintea să mai fi fost afișată. Sosea pe scena bătăliei sub un unghi oblic față de ecliptică, de parcă venea din spațiul interstelar. Lângă ea licărea un roi de numere și simboluri.

– Este nava lui Clavain? întrebă Khouri. Dar nu-i posibil. Ne așteptam s-o vedem abia peste câteva săptămâni...

– Se pare că ne-am înșelat, spuse Voliova. Nu-i așa, Clavain?

– Îmi este imposibil să speculez.

– Deplasarea spre albastru era prea rapidă, zise Voliova, dar n-am crezut dovezile oferite de propriii mei senzori. Nimic capabil de zbor interstelar n-ar fi putut decelera așa intens cum se părea că face nava lui Clavain. Și totuși...

Khouri termină fraza în locul ei:

– ...o făcea.

– Da. Și în loc să fie la *o lună* depărtare, el era la două zile depărtare, sau trei, sau poate mai puțin. Ești isteț, Clavain, trebuie să recunosc. Pot întreba cum ai reușit șmecheria asta?

Nivelul-beta clătină din cap.

– Nu știu. Informația respectivă a fost editată din personalitatea mea înainte de a fi transmis aici. Pot totuși specula la fel de bine ca tine. Fie că omologul meu fizic are o propulsie mai puternică decât orice le este cunoscut Agregaților, fie că deține ceva îngrijorător de apropiat de tehnologia de suprimare a inerției. Alege ce-ți place. Indiferent de alegere, aș zice că n-a fost tocmai o veste bună, nu?

– Căpitanul a văzut sosirea celeilalte nave? întrebă Khouri.

– Poți să fii sigură de asta, încuviință Voliova. El vede tot ce văd eu.

– Atunci de ce ne mișcăm? El nu dorea *să moară*?

– Se pare că nu aici, răspunse Clavain. Și nici acum. Traiectoria asta ne va readuce în spațiul Resurgam local, nu-i așa?

– În vreo douăsprezece zile, confirmă Voliova. Ceea ce mi se pare însă prea mult pentru a fi de vreun ajutor. Desigur, presupunând că el va rămâne la o zecime de *ge* ... pentru că, de fapt, nu-i restricționat. La 1 *g*, ar putea ajunge la Resurgam în două zile, înaintea lui Clavain.

– La ce bun? întrebă Khouri. Acolo suntem la fel de vulnerabili pe cât suntem aici. Clavain ne poate ajunge oriunde ne-am duce.

– Nu suntem nici pe de parte vulnerabili, replică Voliova. Mai avem încă treisprezece arme-cache și dispoziția de a le utiliza. Nu-mi pot imagina motivul pentru care ne deplasează Căpitanul, dar știu un lucru: ușurează mult operațiunea de evacuare, nu?

– Crezi că încearcă să ne ajute, finalmente?

– Nu știu, Khouri. Recunosc că-i o posibilitate teoretică evidentă, dar nimic mai mult. Ar fi bine oricum să-l anunți pe Thorn.

– Ce să-l anunț?

– Să înceapă să grăbească lucrurile. „Locul îngust" poate fi pe cale să se schimbe.

CAPITOLUL 34

O figură se materializa, dobândind soliditate pâlpâitoare în cuva-display de la bordul *Luminii Zodiacale*. Clavain, Remontoire, Scorpio, Blood, Cruz și Felka stăteau în jurul ei într-un semicerc aproximativ, când forma omului se contură și apoi începu să se anime.

– Ei bine, rosti nivelul-beta Clavain, m-am întors.

Clavain avea senzația neliniștitoare că-și privea propria reflexie, rotită cu o sută optzeci de grade de la stânga la dreapta, cu toate asimetriile subtile ale feței reliefate în mod exagerat. Nu-i plăceau nivelurile-beta, mai ales ale sale. Simpla idee de a fi imitat îl enerva și cu cât imitația era mai precisă, cu atât îi plăcea mai puțin. *Oare ar trebui să fiu măgulit*, gândi el, *că esența mea este capturată cu atâta ușurință de un ansamblu de algoritmi fără minte?*

– Ai fost hackuit, se adresă el imaginii sale.

– Poftim?

Remontoire se aplecă spre cuvă și spuse:

– Voliova a îndepărtat porțiuni mari din tine. Putem vedea stricăciunile pe care le-a lăsat, dar nu putem preciza ce anume a făcut. Foarte probabil, n-a reușit decât să șteargă blocuri de memorie, dar fiindcă nu putem ști asta cu certitudine, va trebui să te tratăm ca fiind potențial viral. Asta înseamnă că după terminarea acestei ședințe de briefing, vei fi trecut în carantină. Memoriile tale nu vor fi contopite neural cu ale lui Clavain, deoarece riscul contaminării

este prea mare. Vei fi înghețat pe un substrat de memorie de stare solidă și arhivat. Vei fi practic mort.

Imaginea lui Clavain ridică din umeri cu un gest de scuze.

– Să sperăm că până atunci pot fi de folos.

– Ai aflat ceva? întrebă Scorpio.

– Cred că am aflat multe. Bineînțeles, nu pot fi sigur care dintre memoriile mele sunt autentice și care au fost implantate.

– Asta va fi grija noastră, zise Clavain. Relatează-ne pur și simplu ce ai găsit. Comandantul navei este într-adevăr Voliova?

Imaginea încuviință apăsat.

– Da, ea este.

– Și știe despre arme? întrebă Blood.

– Da, știe.

Clavain își privi tovarășii, după care reveni spre cuvă.

– Perfect. Ni le va preda fără luptă?

– Nu, nu cred că vă puteți baza pe asta. De fapt, cred că ar fi mai bine să presupuneți că ea va îngreuna serios lucrurile.

Fu rândul Felkăi să vorbească.

– Ce știe ea despre originea armelor?

– Nu cred că știe prea multe. S-ar putea să aibă o vagă bănuială, dar nu cred că o interesează prea mult. Pe de altă parte, știe câte ceva despre lupi.

– Cum adică? se încruntă Felka.

– Nu știu. N-am ajuns niciodată atât de apropiați. Ar fi mai bine să presupunem pur și simplu că Voliova a avut deja o implicare tangențială cu armele – și a supraviețuit, așa cum nu mai este nevoie, cred, să precizez. Asta o face, în caz minim, demnă de respectul nostru. Apropo, ea îi numește Inhibitori pe lupi. N-am ajuns niciodată să aflu motivul.

– Motivul îl cunosc eu, zise Felka încet.

– Este posibil ca Voliova să nu fi avut o implicare directă cu ei, spuse Remontoire. În sistemul acesta există deja activitate a lupilor, care a început de ceva vreme. Foarte probabil că a făcut doar niște deducții inteligente.

– Cred că experiența ei este mai înaintată decât atât, interveni nivelul-beta Clavain, dar nu continuă cu detalii.

– Sunt de acord, încuviință Felka.

Toți întoarseră privirile spre ea pentru o clipă.

– Ai convins-o despre seriozitatea noastră? întrebă Clavain revenind cu atenția la nivelul-beta. I-ai spus că ar fi mai bine să discute cu noi decât cu restul Agregaților?

– Cred că a înțeles mesajul, da.

– Și?

– Vă mulțumesc, dar nu – asta a fost ideea generală.

– Voliova aceasta este de-a dreptul nesăbuită, rosti Resurgam. Păcat. Ar fi fost mult mai ușor dacă am fi putut continua într-o manieră cordială, fără nevoia neplăcută de a folosi forță agresivă.

– Mai este ceva, zise simularea lui Clavain. Un fel de operațiune de evacuare este în plină desfășurare. Ați văzut deja ce face mașina lupilor, cum mestecă din stea cu un fel de sondă cu unde gravitaționale. În curând va ajunge la miezul cu reacții nucleare și va elibera energia din inima stelei. Va fi ca sfredelirea unei găuri în baza unui baraj, descătușând apa aflată sub presiune enormă. Atât doar că aici nu va fi apă, ci hidrogen în fuziune, aflat la presiunea și temperatura din centrul stelei. Bănuiala mea este că va converti steaua într-o formă de aruncător de flăcări. Energia miezului va secătui foarte rapid odată ce sfredelirea a ajuns la ea și steaua va muri – sau cel puțin va deveni mult mai rece și mai puțin strălucitoare. Dar în același timp ea însăși va deveni o armă capabilă să incinereze toate planetele aflate la câteva ore-lumină de Delta Pavonis, pur și simplu prin revărsarea unui jet arterial de foc de fuziune peste suprafețele lor. Bănuiesc că va rade atmosfera gigantelor gazoase și va transforma planetoizii din rocă în lavă metalică. Ei nu știu neapărat ce se va întâmpla pe Resurgam, dar puteți fi siguri că vor să fugă cât mai repede de acolo. La bordul navei se află deja oameni care au fost aduși cu naveta de pe planetă. Sunt minimum câteva mii.

– Ai dovezi în privința asta? întrebă Scorpio.

– Nimic ce poate fi dovedit.

– Atunci vom presupune că oamenii aceia nu există. Este în mod evident o încercare grosolană de a ne convinge să nu atacăm.

Thorn stătea pe suprafața Resurgamului, cu haina încheiată până la gât împotriva vântului polar aspru care-i zgâria și ardea orice centimetru de piele neacoperită. Nu era tocmai ceea ce ei ar fi numit cândva furtună-răzuitoare, totuși era destul de neplăcut când în apropiere nu exista niciun adăpost. Își aranjă mai bine ochelarii antipraf fragili și mijì ochii spre lumina stelară, căutând steluța mișcătoare a navei de transfer.

Era în amurg. Cerul avea purpuriul bogat al unei catifele, care se întuneca până la negru spre orizontul sudic. Prin ochelarii lui erau vizibile doar stelele cele mai strălucitoare, iar la răstimpuri până și acestea păreau să pălească, când ochii i se readaptau la fulgerul neașteptat al vreuneia dintre armele implicate în război. Spre nord, și întinzându-se către est și vest, perdele de aurora boreală roz-pastelat tremurau sub vânturi invizibile. Spectacolul de lumini era frumos doar dacă nu știai ce anume îl cauza, și de aceea nu știai nici cât de rău prevestitor era. Aurorele erau alimentate de particule ionizate smulse de pe suprafața stelei de arma Inhibitorilor. Concavitatea, tunelul pe care arma îl sfredelea în stea, ajunsese acum la jumătatea distanței până la miezul cu reacții nucleare. În jurul pereților tunelului, susținuți prin unde de energie gravitațională pompată, structura interioară a stelei cunoscuse o suită de schimbări drastice, când procesele convective normale se străduiseră să se adapteze asaltului armei. Miezul începuse deja să-și schimbe forma, deoarece densitatea masei acoperitoare se modifica. Cântecul particulelor neutrino care se revărsa din inima stelei își schimbase de asemenea tonalitatea, anunțând iminența străpungerii miezului. Continua să nu existe o idee clară despre ce se va întâmpla când arma își termina treaba, dar Thorn aprecia că ar fi fost mai bine să nu stea locului pentru a vedea cu propriii lor ochi.

Aștepta să se termine îmbarcarea ultimului zbor de navetă din ziua aceea. Vehiculul elegant se afla mai jos de el, înconjurat de o masă pulsatorie, insectilă, de potențiali evacuați. Încăierări izbucneau

constant din cauza celor care încercau să se strecoare în față la coada pentru următoarea plecare. Gloata îl revolta, deși nu simțea decât admirație și simpatie pentru elementele ei individuale. În toți anii lui de activitate clandestină nu fusese nevoit să aibă de-a face decât cu grupuri mici de oameni în care avea deplină încredere, dar știuse de la bun început că se va ajunge la asta. Comportamentul de gloată era o proprietate emergentă a mulțimilor și ca atare trebuia să-și asume creditul pentru determinarea apariției acestei gloate specifice. Nu trebuia totuși să-i și placă ceea ce făcuse.

Ajunge, gândi Thorn. Nu era momentul potrivit pentru a începe să-i disprețuiască pe cei pe care-i salvase din simplul motiv că îngăduiseră temerilor lor să iasă la suprafață. Dacă s-ar fi numărat printre ei, se îndoia că s-ar fi purtat ca vreun sfânt superior. Ar fi dorit să-și ia familia de pe planetă, iar dacă asta ar fi însemnat să calce în picioare planurile de evadare ale altcuiva, n-ar fi avut nicio remușcare.

El însă nu făcea parte din gloată, nu? El era cel care găsise realmente o cale de evadare de pe planetă. El era cel care făcuse apoi calea aceea disponibilă pentru toți.

Bănuia că asta trebuia să însemne ceva.

Iat-o – luneca pe deasupra capului. Nava de transfer îi traversă zenitul și apoi dispăru în umbre. Thorn simți un fior de ușurare pentru că mai era acolo. Orbita ei era strict definită, pentru că orice abatere ar fi declanșat probabil un atac din partea sistemului defensiv sol-orbită. Deși Khouri și Voliova se infiltraseră în multe direcții guvernamentale, mai existau totuși departamente pe care nu izbutiseră să le influențeze decât indirect. Unul dintre ele era Oficiul Defensivei Civile, care era de asemenea unul dintre cele mai îngrijorătoare, fiindcă dirija defensivele ce trebuiau să împiedice o recurență a incidentului Voliova. Oficiul deținea rachete sol-orbită cu răspuns rapid, echipate cu focoase radioactive, concepute pentru distrugerea navelor stelare de pe orbită înainte de a deveni amenințări pentru colonie ca un tot. Navetele mai mici ale Ultranauților fuseseră în stare să se strecoare și să coboare pe sub năvoadele radarelor, însă nava pentru transfer era prea mare pentru un asemenea subterfugiu. Așa că în culise existaseră negocieri și influențe,

iar drept urmare rachetele Oficiului aveau să rămână în buncărele lor, cu condiția ca nava de transfer, sau oricare dintre navetele transatmosferice să nu se abată de la coridoare de zbor strict definite. Thorn știa asta și era încrezător că o știau și sistemele de avionică ale navetelor, totuși continua să fie străbătut de o ușurare irațională de fiecare dată când revedea nava de transfer.

Telefonul lui portabil piui. Bărbatul pescui dispozitivul greoi din buzunarul hainei și bâjbâi pe butoane cu degetele mănușilor groase.

– Sunt Thorn.

Recunoscu glasul unei centraliste de la Casa Inchiziției.

– Mesaj înregistrat de la *Nostalgia pentru Infinit*, domnule. Vi-l transmit acum sau când sunteți pe orbită?

– Transmite-l acum, te rog.

Așteptă o clipă, auzi țăcănelile slabe ale releelor electromagnetice și șuieratul benzii analoge, și-și imagină cum mașinăria telefonică întunecată din Casa Inchiziției acționa pentru a-l servi.

– Thorn, sunt Vuilleumier. Ascultă atent. A apărut o ușoară schimbare de plan. Povestea-i lungă, dar esența este că ne apropiem de Resurgam. O să trimit coordonate de navigație actualizate pentru nava de transfer, așa că nu va trebui să-ți faci griji în privința asta, însă de acum este posibil să avem o călătorie dus-întors mult mai scurtă de treizeci de ore. S-ar putea să fie chiar posibil să nici nu mai folosim nava de transfer, ci să-i aducem direct la bordul *Nostalgiei*. Asta înseamnă că putem accelera zborurile sol-orbită. Ne trebuie doar cinci sute de zboruri de navetă și am evacuat toată planeta. Se pare că acum avem o șansă reală. Poți aranja lucrurile în partea ta?

Thorn coborî ochii spre gloata care clocotea. Părea ca și cum Khouri l-ar fi așteptat să răspundă.

– Centrala, înregistrează, te rog, și transmite următorul mesaj.

Așteptă un interval pe care-l aprecie ca fiind decent, după care vorbi:

– Sunt Thorn. Am receptat și înțeles mesajul. Voi face tot ce pot ca să iuțesc procesul de evacuare, când voi ști sigur că are rost cu adevărat. Până atunci aș dori să formulez un avertisment. Este grozav dacă puteți reduce durata de treizeci de ore necesară

zborului dus-întors şi vă voi susţine din toată inima, totuşi nu puteţi apropia nava prea mult de Resurgam. Chiar dacă reuşiţi să nu speriaţi de moarte jumătate din planetă, trebuie să aveţi grijă de Oficiul Defensivei Civile. Şi insist în privinţa „grijii". Vom discuta mai târziu, Ana. Acum mă tem că am treabă de făcut. Se uită din nou la gloată şi observă o agitaţie într-un loc care fusese calm cu un minut în urmă. Poate chiar mai multă treabă decât mă temusem.

Îi ceru centralistei să expedieze mesajul şi să-l alerteze dacă sosea un răspuns. După aceea băgă telefonul în buzunar, unde zăcea greu şi inert ca un baston de poliţie. Apoi începu să coboare, lunecând şi derapând spre gloată, ridicând praf în urma lui.

– Am degajat *Lumina Zodiacală*.

– Perfect, zise Antoinette. Cred că acum pot să respir iarăşi.

Prin ferestrele punţii de zbor, luminăluca se vedea tot enormă, întinzându-se în toate direcţiile ca o stâncă neagră şi imensă, dăltuită pe alocuri cu aflorimente ciudat de mecaniciste, defileuri şi proeminenţe. Compartimentul de andocare din care tocmai ieşise *Pasărea-Furtunii* era un dreptunghi tot mai mic de lumină aurie în partea cea mai apropiată a stâncii, ale cărui gigantice uşi cu dinţi glisau deja, apropiindu-se reciproc. Deşi uşile se închideau, rămânea destul loc pentru ieşirea vehiculelor mai mici. Femeia le văzu cu ochii ei, dar şi pe displayurile tactice şi sferele-radar ce ticseau puntea de zbor. În vreme ce fălcile blindate lunecau spre închidere, mici nave scheletice de atac, cu puţin mai mult decât simple tricicluri blindate, se puteau strecura printre dinţii lor. Ţâşneau afară, propulsate de rachete cu fuziune catalizate de antimaterie, cu ardere intensă. Îi aminteau lui Antoinette de paraziţii ce curăţau dentiţia unui enorm monstru subacvatic. Prin comparaţie cu ele, *Pasărea* era un peşte destul de mare.

Plecarea fusese dificultatea cea mai tehnică cu care se confruntase ea vreodată. Atacul-surpriză al lui Clavain cerea ca *Lumina Zodiacală* să susţină o decelerare de 3 *g* până ajungea la zece secunde-lumină de *Nostalgia pentru Infinit*. Toate navele de atac din valul curent fuseseră silite să plece sub aceeaşi acceleraţie de 3 *g*. Ieşirea

dintr-un compartiment al unui vehicul spațial necesita o tehnică excelentă, mai ales când navele care plecau erau înarmate și pline cu combustibil. Iar executarea operațiunii sub accelerație mare sporea dificultatea cu un ordin de magnitudine. Antoinette ar fi considerat-o o manevră periculoasă și dacă Clavain le-ar fi cerut să plece la 0,5 *g*, așa cum făceau piloții de pe obada Caruselului New Copenhagen, dar 3 *g*? Era de-a dreptul sadic.

Antoinette se descurcase însă perfect și acum spațiul era pustiu pe sute de metri în toate direcțiile, ba chiar pe distanțe mai mari în majoritatea direcțiilor.

– Dezactivare tokamak la semnalul meu, Navă! Cinci... patru... trei... doi... *acum*!

După atâția ani de condiționare, se încordă anticipând șocul scurt din șezutul scaunului care anunța întotdeauna comutarea de la rachetele nucleare la fuziunea pură.

Șocul acela nu sosi.

– Arderea de fuziune susținută și constantă. Verde pe tot bordul. 3 *g*, Antoinette.

Femeia înălță o sprânceană și aprobă din cap.

– La naiba, dar a fost chiar lin.

– Pentru asta îi poți mulțumi lui Xavier, și poate lui Clavain. Ei au găsit o eroare în una dintre cele mai vechi subrutine de management a propulsiei, care era responsabilă pentru o ușoară neconcordanță de accelerație în timpul comutării dintre modurile de accelerare.

Antoinette trecu pe o imagine de amplificare redusă a luminălucii, care prezenta toată lungimea fuzelajului. Din cinci compartimente diferite ieșeau șiruri de vehicule de atac improvizate – majoritatea de mărimea unor tricicluri, dar ajungând și până la dimensiunile unor navete mici. Multe erau simple momeli și nu toate aveau destul combustibil ca să ajungă la o secundă-lumină de *Nostalgia pentru Infinit*, dar imaginea de ansamblu era impresionantă chiar dacă știai toate astea. Nava uriașă părea că sângerează jeturi de lumină.

– Și tu n-ai avut nicio legătură cu asta?

– Cineva încearcă întotdeauna să facă ce-i mai bine.

– Nici nu m-am gândit vreodată la altceva.

– Îmi pare rău de cele întâmplate, Antoinette...

– Eu am depășit momentul, Navă.

De acum nu-i mai putea spune Bestie. Și în niciun caz nu i-ar fi putut spune Lyle Merrick. De aceea avea să se mulțumească cu Navă.

Trecu pe amplificare mai mică, apelând o suprapunere care încadră vehiculele de atac, etichetându-le cu coduri numerice potrivit tipului, razei de acțiune, echipajului și armamentului, și reprezentându-le vectorii. Scara atacului devenea acum clară. Cu totul erau în jur de o sută de nave. Cam șaizeci dintre ele erau tricicluri, iar vreo treizeci de tricicluri transportau membri ai trupei de asalt – de obicei un hiperporc cu blindaj greu, deși existau și tricicluri-tandem pentru operațiuni specializate. Toate triciclurile cu echipaj erau dotate cu o formă de armament, pornind de la grasere de unică utilizare, până la bosere Breitenbach cu energie de ordinul gigawaților. Toți soldații purtau servo-armuri; majoritatea fie aveau arme de foc, fie puteau demonta și lua armele triciclului lor când ajungeau la nava inamică.

Existau apoi vreo treizeci de vehicule de mărime intermediară: navete cu carcasă închisă, cu două sau trei locuri. Designul tuturor era civil, ori adaptate din navele existente în calele *Luminii* când fusese capturată, ori asigurate de H din propriile lui flote de incursiuni. Erau echipate cu un spectru similar de armament ca triciclurile, dar aveau și echipamente mai grele: rackuri de rachete și dispozitive specializate pentru abordaj. Erau apoi nouă navete mediu-mari sau corvete, în care puteau încăpea minimum douăzeci de soldați cu armuri, ale căror fuzelaje erau îndeajuns de lungi ca să transporte modelul cel mai mic de lansator electromagnetic de proiectile. Trei dintre ele erau dotate cu suprimatoare de inerție, astfel că plafonul accelerației se ridica de la 4 la 8 *g*. Carcasele lor butucănoase și designurile asimetrice anunțau că sunt nave non-atmosferice, însă așa ceva n-ar fi fost un handicap în sfera anticipată de luptă.

Pasărea-Furtunii era mult mai mare decât celelalte nave, îndeajuns de mare pentru ca în cala ei să se afle acum trei navete și zece-douăsprezece tricicluri, împreună cu echipajele lor. Nu avea

mașinării de suprimare a inerției – tehnologia respectivă se dovedise imposibil de reprodus în masă, mai ales în condițiile de la bordul *Luminii* – dar drept compensație, deținea mai mult armament și mai multe blindaje decât oricare alta din flota de asalt. Antoinette se gândi că acum nu mai era un cargobot, ci o navă de război în toată puterea cuvântului, și ar fi fost bine să înceapă să se obișnuiască cu ideea aceea.

– Micuță... vreau să zic, Antoinette?

– Da? scrâșni ea din dinți.

– Voiam doar să spun... acum... până nu va fi prea târziu...

Ea izbi comutatorul care dezactiva glasul, apoi se ridică din scaun și sui în exoschelet.

– Mai târziu, Navă. Acum trebuie să inspectez trupele.

Singur, cu mâinile încleștate la spate, Clavain stătea în îmbrățișarea rigidă a exoscheletului său și privea dintr-o cupolă de observații plecarea navelor de atac.

Dronele, momelile, triciclurile și navele se roteau și virau după ce ieșeau din *Lumina Zodiacală*, intrând în escadrilele ce le fuseseră desemnate. Sticla-inteligentă a cupolei îi proteja ochii împotriva strălucirii sălbatice a jeturilor de evacuare, mânjind cu negru nucleul fiecărei flăcări, astfel că bărbatul zărea doar extremitățile violete. În depărtare, mult dincolo de roiul navelor ieșite, se afla semiluna maro-cenușie a Resurgamului; planeta părea cât o pietricică ținută la capătul brațului întins. Implanturile lui Clavain indicau poziția luminălucii Voliovei, deși aceasta era prea departe pentru a fi vizibilă cu ochiul liber. O singură comandă făcu însă cupola să amplifice selectiv acea parte a imaginii, astfel că din beznă se materializă o imagine rezonabil de distinctă a *Nostalgiei pentru Infinit*. Nava triumvirei se găsea la aproape zece secunde-lumină depărtare, dar era de asemenea foarte mare; fuzelajul lung de patru kilometri subîntindea un unghi de o treime dintr-o secundă de arc, ceea ce se încadra în capacitățile de definire ale celor mai mici telescoape optice din *Lumina*. Partea proastă era că triumvira putea să

vadă nava lui la fel de bine. Cu condiția să fi fost atentă, ea n-ar fi putut rata plecarea flotei de atac.

Clavain știa acum că augmentările baroce pe care le văzuse anterior și pe care le ignorase ca fiind fantome adăugate de software-ul de procesare erau reale; ceva straniu și uimitor se petrecuse cu nava Voliovei, care se reconstruise într-o caricatură gotică purulentă a unei nave stelare. Clavain nu putea decât să speculeze că Epidemia Fuziunii trebuia să fi avut o legătură cu asta. Singurul loc unde mai văzuse transformări măcar pe departe asemănătoare cu ce vedea acum fusese Orașul Abisului, cu arhitectura lui distorsionată și fantasmagorică. Auzise despre nave care fuseseră infectate de epidemie și mai auzise că uneori epidemia ajunsese la mașinăriile ce se reparau și reproiectau, care permiteau evoluția navelor, însă nu auzise niciodată de o navă care să fi devenit atât de complet *pervertită* ca aceasta și totuși să rămână, cel puțin pe cât își putea da seama, funcțională. Numai privind-o, simțea că i se zbârlea toată pielea. Spera ca nicio ființă vie să nu fi fost prinsă în transformările acelea.

Sfera bătăliei avea să cuprindă cele zece secunde-lumină dintre *Lumina Zodiacală* și cealaltă navă, deși focarul ei avea să fie determinat de mișcările Voliovei. Clavain gândi că era un volum potrivit pentru un război. Din punct de vedere tactic, nu scara conta atât de mult, cât mai degrabă timpii de traversare ai armelor și vehiculelor.

La 3 *g*, sfera putea fi traversată în patru ore; navele cele mai rapide ale flotei ar fi avut nevoie de ceva mai mult de două ore. Unei rachete hiperrapide nu-i trebuiau nici patruzeci de minute pentru străbaterea sferei. Clavain scotocise deja prin memoriile sale despre campanii de bătălie anterioare, căutând paralele tactice. Bătălia pentru Anglia – o dispută aeriană obscură din unul dintre primele războaie transnaționale – cuprinsese un volum similar din punctul de vedere al timpilor de traversare, deși elementul tridimensional fusese mult mai puțin important. Războaiele globale din secolul - XXI- fuseseră mai puțin relevante; grație dronelor suborbitale hipersonice, niciun punct de pe suprafața planetei nu se găsise la mai mult de patruzeci de minute de posibilitatea distrugerii. Însă războaiele din sistemul solar din a doua jumătate

a secolului respectiv ofereau mai multe paralele utile. Clavain se gândi la criza secesiunii Pământ-Lună, sau la bătălia pentru Mercur, notând victorii, eşecuri şi motive pentru fiecare dintre ele. Se gândi de asemenea la Marte şi bătălia împotriva Agregaţilor de la sfârşitul secolului - XXII-. Sfera luptelor ajunsese mult dincolo de orbitele lui Phobos şi Deimos, astfel că timpul efectiv de traversare pentru cele mai rapide nave de vânătoare monoloc fusese de trei-patru ore. Existaseră de asemenea probleme de decalaj temporal, cu comunicaţii în linie directă, care fuseseră blocate de nori argintaţi uriaşi, care asigurau bruiere pasivă.

Fuseseră şi alte campanii şi alte războaie. Nu era nevoie să le aducă pe toate în minte. Lecţiile importante erau deja acolo. El cunoştea greşelile pe care le comiseseră alţii; cunoştea de asemenea greşelile pe care le comisese el însuşi în angajamente anterioare din cariera sa. Se gândea că nu fuseseră niciodată erori semnificative, altfel n-ar mai fi stat aici, acum. Totuşi, nicio lecţie nu era lipsită de valoare.

O reflexie alburie se deplasă peste sticla cupolei.

– Clavain?

Bărbatul se răsuci cu un zumzet al exoscheletului. Până în clipa aceea crezuse că era singur.

– Felka..., rosti el surprins.

– Am venit să văd cum se întâmplă lucrurile.

Propriul ei exoschelet o propulsă către Clavain cu un ţopăit rigid, mărşăluitor, aidoma cuiva escortat de gardieni invizibili. Privire laolaltă cum escadrila de atac se îndepărta în spaţiu.

– Dacă n-ai şti că este război..., începu Clavain.

– ...ar fi aproape frumos, continuă ea. Da, sunt de acord.

– Sper că fac ceea ce este corect, aşa-i?

– De ce mă întrebi pe mine?

– Tu eşti lucrul cel mai apropiat de o conştiinţă care mi-a mai rămas. Mă întreb întruna ce ar fi făcut Galiana, dacă ar fi fost acum aici...

Femeia îl întrerupse.

– S-ar fi îngrijorat, la fel cum te îngrijorezi tu. Oamenii care creează probleme sunt cei care nu-şi fac griji, care nu au niciodată îndoieli că este bine ce fac ei. Oamenii ca Skade.

Clavain își aminti fulgerul pârjolitor care nimicise *Mătrăguna*.

– Îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

– Eu ți-am spus s-o faci. Știu că era ce dorea Galiana.

– S-o ucid?

– Ea a murit cu ani în urmă. Atât doar că nu s-a... încheiat. Tu n-ai făcut decât să închizi cartea.

– Am distrus orice posibilitate ca ea să mai trăiască vreodată, zise bărbatul.

Felka îl prinse de mâna presărată cu lentigo.

– Și ea ar fi făcut la fel cu tine. O știu.

– Poate că da, încuviință el, însă tot nu mi-ai spus dacă tu ești de acord cu *asta*.

– Sunt de acord că posesia armelor va sluji intereselor noastre pe termen scurt. Mai departe, nu sunt sigură.

Clavain o privi cu atenție.

– Noi avem nevoie de armele acelea.

– Știu, dar dacă și ea – triumvira – are nevoie de ele de asemenea? Proxy al tău a spus că ea încerca să evacueze Resurgamul.

Bărbatul își alese cuvintele cu grijă.

– Aceasta nu este... grija mea imediată. Dacă triumvira este angajată în evacuarea planetei, și n-am nicio dovadă în privința asta, atunci are cu atât mai multe motive să-mi dea ceea ce doresc, pentru a nu interveni în evacuare.

– Și nu te-ai gândit nicio clipă s-o ajuți?

– Felka, eu mă aflu aici ca să obțin armele acelea. Orice altceva, indiferent cât de bine intenționat ar fi, este doar un detaliu.

– Așa mă gândisem și eu.

Clavain știa că era mai bine să nu comenteze nimic.

Privirăîn tăcere flamele violete ale navelor de atac care se îndreptau spre Resurgam și nava triumvirei.

După ce termină de răspuns la mesajul cel mai recent al lui Thorn, Khouri ajunse la o concluzie neliniștitoare. Mersul era acum chiar mai greu decât fusese înainte, pentru că panta aparentă a podelei era mai accentuată. Se întâmpla exact așa cum prezisese

Voliova: nemulțumit doar cu o zecime de g, Căpitanul își crescuse accelerația. Potrivit estimării lui Khouri, iar nivelul-beta Clavain fusese de acord cu ea, rata accelerației se dublase și continua probabil să crească. Suprafețe anterior orizontale se simțeau înclinate la douăsprezece grade, îndeajuns pentru a face greu de străbătut unele dintre pasajele mai lunecoase. Nu aceasta era însă grija ei.

– Ilia, ascultă-mă! Avem o problemă nasoală de tot.

Voliova ieși din contemplarea bătăliei. Pictogramele pluteau în interiorul sferei turtite a proiecției ca zeci de pești strălucitori înghețați. Khouri era absolut sigură că imaginea se schimbase de când o zărise ultima dată.

– Ce este, fetiță?

– Incinta în care-i ținem pe nou-sosiți.

– Continuă.

– N-a fost concepută pentru deplasarea navei sub accelerație constantă. Noi am construit-o ca pe un compartiment de găzduire temporar, pe care să-l folosim când ne aflam pe o orbită. Este rotit ca să simuleze gravitația, astfel că forța acționează radial, perpendicular pe axa mare a navei. Acum însă lucrurile se schimbă. Căpitanul accelerează, așa că avem o sursă nouă, care acționează în lungul axei. Deocamdată este doar 0,2 g, dar poți face pariu că va crește. Am putea stopa mișcarea de rotație, însă asta nu va schimba situația. Pereții devin podele.

– Khouri, asta-i o luminălucă. Este o tranziție normală către modul de zbor interstelar.

– N-ai înțeles, Ilia. Avem două mii de oameni înghesuiți într-o singură sală, care nu pot sta acolo. Au intrat deja în panică, deoarece podeaua s-a înclinat prea mult. Se simt ca pe puntea unui vapor care se scufundă și nimeni nu le spune că s-ar fi întâmplat ceva rău.

Făcu o pauză, fiindcă își pierduse suflul, apoi continuă:

– Ilia, uite care-i treaba. Ai avut dreptate în privința locului îngust. I-am cerut lui Thorn să iuțească lucrurile în capătul Resurgam. Asta înseamnă că în curând vor sosi mii de oameni. Am știut dintotdeauna că va trebui să-ncepem să golim compartimentul de primire, dar acum va trebui să trecem la treabă mai devreme.

– Dar asta ar însemna...

Voliova nu păru în stare să-şi termine gândul.

– Da. Va trebui să-i purtăm într-un tur prin navă. Indiferent dacă le va plăcea sau nu.

– Asta s-ar putea sfârşi prost. Ba chiar foarte prost.

Khouri îşi privi vechea mentoră.

– Ştii ce-mi place la tine, Ilia? Eşti a dracului de optimistă.

– Mai bine taci şi uită-te la displayul ăsta! Suntem atacaţi... sau vom fi în foarte scurt timp.

– Clavain?

Voliova înclină imperceptibil din cap.

– *Lumina Zodiacală* a lansat o escadrilă de atac, în jur de o sută de vehicule. Se îndreaptă încoace, majoritatea cu 3 *g*. În cel mult patru ore vor ajunge la noi, indiferent ce am face.

– Clavain nu poate fi lăsat să pună mâna pe arme.

Triumvira, care arăta acum mult mai bătrână şi mai fragilă decât îşi amintea Khouri s-o fi văzut vreodată, clătină scurt din cap.

– Nu va pune mâna pe ele. Nu fără luptă.

Schimbară ultimatumuri. Clavain îi acordă Iliei Voliova o ultimă ocazie de a preda armele de clasă-iad; dacă se supunea, el avea să-şi recheme escadrila de atac. Voliova răspunse că dacă Clavain nu-şi retrăgea escadrila imediat, avea să deschidă focul asupra lui cu cele treisprezece arme rămase.

Clavain îşi pregăti răspunsul.

– Îmi pare rău. Inacceptabil. Am nevoie neapărat de armele acelea.

Îl transmise şi fu doar uşor surprins când replica triumvirei sosi după trei secunde. Era exact ca a lui. Femeia nici măcar nu avusese timp să-i vadă răspunsul.

CAPITOLUL 35

Voliova privi cum cinci dintre cele treisprezece arme-cache rămase ocupară poziții de atac dincolo de *Nostalgia*. Pictogramele lor colorate pluteau deasupra patului ei ca niște jucărioare utilizate pentru distracția tâncilor din pătucuri. Ridică un braț și-l întinse prin reprezentarea lor spectrală, împingând pictograme, ajustând pozițiile armelor relativ la nava ei, folosindu-i carcasa pentru camuflare de câte ori era posibil. Pictogramele se deplasau cu încăpățânare, reflectând mișcările greoaie în timp real ale armelor.

– Le vei utiliza imediat? întrebă Khouri.

Voliova o privi, după care răspunse:

– Nu, nu încă. Doar dacă el îmi forțează mâna. Nu vreau ca Inhibitorii să afle că există mai multe arme-cache decât cele douăzeci despre care știu deja.

– În cele din urmă va trebui să le folosești.

– Exceptând cazul în care lui Clavain îi vine mintea la cap și-și dă seama că-i imposibil să învingă. Poate c-o va face. Încă nu-i târziu.

– Totuși noi nu știm nimic, spuse Khouri, despre tipul de arme pe care le deține el. Dacă are ceva la fel de puternic?

– Să știi că asta nu va conta absolut deloc. El vrea ceva de la mine, înțelegi? Eu nu vreau nimic de la el. Asta-mi conferă un atu clar asupra lui.

– Nu...

Voliova oftă, dezamăgită că trebuia să explice în amănunt.

– Lovitura lui împotriva noastră trebuie să aibă o precizie chirurgicală. Nu poate risca să avarieze armele pe care le dorește cu atâta disperare. Exagerând puțin comparația, nu jefuiești pe cineva utilizând un perforator de crustă. Pe de altă parte însă, eu nu sunt restricționată de nimic. Clavain nu are nimic ce să-mi doresc.

De fapt, recunoscu Voliova în gând, *aproape nimic*. Avea o curiozitate vagă față de ceea ce-i îngăduia bărbatului să decelereze așa violent. Chiar dacă n-ar fi fost ceva atât de exotic ca tehnologia de suprimare a inerției... și totuși, nu. Nu exista nimic ce să-și dorească cu disperare, iar asta însemna că-și putea utiliza împotriva lui toate forțele de care dispunea în arsenal. Îl putea șterge din existență și n-ar fi pierdut decât ceva despre care nu era nici măcar sigură că existase vreodată.

Continua totuși să fie tulburată. În mod cert și Clavain înțelegea toate astea, nu? Mai ales dacă era *acel* Clavain, Măcelarul din Tharsis. El n-ar fi supraviețuit patru sute sau mai mulți ani periculoși din istoria omenirii, dacă ar fi comis în mod tragic erori simple.

Dar dacă Clavain cunoștea ceva de care Voliova nu avea habar?

Își trecu degetele prin proiecție, reconfigurându-și nervos piesele, întrebându-se pe care dintre ele ar fi trebuit să le folosească primele, gândindu-se de asemenea că, ținând seama de limitările lui Clavain, ar fi fost mai interesant să lase bătălia să escaladeze, în loc să-i distrugă instantaneu nava principală.

– Vreo veste de la Thorn? întrebă ea.

– Sosește de pe Resurgam cu alți două mii de pasageri.

– Știe despre mica noastră problemă cu Clavain?

– I-am spus că ne apropiem de Resurgam. N-am văzut niciun rost în a-i transmite mai multe informații care să-l neliniștească.

– Nu, zise Voliova dându-i dreptate după mult timp. Oamenii sunt la fel de siguri în spațiu pe cât ar fi pe Resurgam. Odată ce părăsesc planeta, au cel puțin o speranță de supraviețuire. Nu foarte mare, totuși...

– Ești sigură că nu vei utiliza armele-cache?

– Ba *le voi utiliza*, Khouri, dar cu nici o secundă mai devreme decât va fi nevoie. N-ai auzit expresia „trage doar când le vezi albul

ochilor"? Poate că nu... este genul de expresie pe care doar soldaţii ar cunoaşte-o.

– Ilia, eu am uitat despre soldăţie mai multe decât vei şti tu vreodată.

– Ai pur şi simplu încredere-n mine. Îţi cer prea mult?

Bătălia începu după douăzeci şi două de minute. Salva de deschidere a lui Clavain fu aproape insultător de inadecvată. Voliova detectase semnăturile lansatoarelor electromagnetice, unde de energie care proiectau proiectile mici şi dense cu o mie până la două mii de kilometri pe secundă. Proiectilele aveau nevoie de o oră ca să ajungă la ea din punctele lor de lansare din apropierea *Luminii Zodiacale*. La limita absolută a rezoluţiei, Voliova putea distinge siluetele cruciforme scheletice ale lansatoarelor înseşi, şi vedea apoi pulsaţiile exploziilor secvenţiale materie-antimaterie care aduceau proiectilele la viteza finală, înfulecând lansatoarele în decursul procesului. Clavain nu avea suficiente lansatoare pentru a satura volumul de spaţiu din vecinătatea imediată a navei, aşa că ea putea evita să fie lovită, asigurându-se pur şi simplu că menţinea *Nostalgia* într-un pattern de deplasare aleatoriu, fără să intre niciodată în volumul spaţial în care fusese cu o oră în urmă şi spre care fusese aţintit vreun proiectil lansat electromagnetic.

La început exact asta se şi întâmplă. Voliova nici măcar nu trebuia să i-o ceară Căpitanului. El avea acces la aceleaşi informaţii tactice ca femeia şi părea capabil să ajungă la aceleaşi concluzii. Ea simţea vag mişcări de ruliu şi tangaj, ca şi cum patul i-ar fi fost pe o plută aflată în derivă pe un ocean uşor agitat, când *Nostalgia* se mişca, deplasându-se prin rafalele scurte, bubuitoare ale numeroaselor jeturi direcţionale ce-i presărau carcasa.

Era însă în stare de mai mult.

Mulţumită vectorilor lungi ai lansatoarelor şi semnăturilor lor electromagnetice, Voliova putea determina direcţia precisă în care fusese expediat un proiectil specific. Exista o marjă de eroare, însă nu mare, şi o amuza să rămână locului, până în ultimul moment posibil, pentru ca doar atunci să mişte nava. Ea rulă simulări în

displayul tactic, arătându-i Căpitanului punctul de impact proiectat al fiecărei lansări, și fu încântată când Căpitanul își revizui strategia. Îi plăcea mai mult așa. Era de departe mai elegant și mai eficient din punct de vedere al consumului de combustibil, și spera că va fi o lecție pentru Clavain.

Dorea ca bărbatul să devină mai inteligent, pentru ca ea să devină încă mai inteligentă.

Clavain privi cum ultimul dintre lansatoarele sale își expedie proiectilul, autodistrugându-se într-o cascadă de explozii iuți și strălucitoare.

Trecuse o oră de când începuse atacul și nu se așteptase în mod serios ca acesta să facă altceva decât să-i ocupe timpul triumvirei, distrăgându-i atenția de la celelalte elemente ale asaltului. Dacă vreun proiectil i-ar fi lovit nava, impactul ar fi însemnat o kilotonă de energie cinetică – îndeajuns să avarieze luminăluca, poate chiar să-i perforeze carcasa, dar insuficient pentru a o nimici în totalitate. Mai rămânea o șansă de succes – patru proiectile se aflau încă pe drum –, dar triumvira demonstrase deja că putea face față acestei amenințări. Clavain nu simțea cine știe ce regret, ci mai degrabă un sentiment de ușurare calmă că depășiseră etapa negocierii și intraseră în arena infinit mai onestă a bătăliei reale. Suspecta că și triumvira simțea la fel.

Felka și Remontoire pluteau lângă el în cupola de observare, care era decuplată de partea rotitoare a navei. După ce *Lumina Zodiacală* se oprise la periferia volumului bătăliei, nu mai aveau nevoie de exoschelete și Clavain se simțea straniu de vulnerabil.

– Ești dezamăgit? îl întrebă Remontoire.

– Dimpotrivă, sunt liniștit. Dacă ceva pare prea ușor, încep să caut peste tot capcane.

Remontoire aprobă din cap.

– În mod cert, Voliova nu este naivă, indiferent ce ar fi făcut cu nava ei. Să înțeleg că tot nu crezi povestea aceea despre o tentativă de evacuare?

– Acum există chiar mai multe motive să o credem decât înainte, spuse Felka. Nu-i așa, Clavain? Am văzut navete deplasându-se între suprafața planetei și orbită.

– Asta-i tot ce am văzut, replică el.

– Dar și o navă mai mare care se deplasa de pe orbită la lumină-lucă, continuă femeia. Ce alte dovezi ale sincerității ei mai vrei?

– Toate astea nu indică neapărat un program de evacuare, mormăi Clavain printre dinți. Ar putea însemna multe lucruri.

– În cazul ăsta, acordă-i prezumția de nevinovăție, zise Felka.

Clavain se răsuci spre ea, clocotind de furie, dar sperând că nu se trăda.

– Este alegerea ei. Ea are armele. Eu nu doresc nimic altceva.

– Armele nu vor conta pe termen lung.

Bărbatul nu se mai strădui acum să-și ascundă iritarea.

– Ce dracu-ar trebui să însemne asta?

– Exact ce am spus. Eu știu, Clavain. Eu știu că tot ce se întâmplă aici, tot ce înseamnă atât de mult pentru tine, pentru noi, nu înseamnă absolut nimic pe termen lung.

– Perla aceasta de înțelepciune provine de la Lup, așa-i?

– Tu știi că am adus o părticică din el din nava lui Skade.

– Da, iar asta înseamnă că am cu atât mai multe motive să ignor tot ce spui tu.

Felka se trase cu mâinile spre o latură a cupolei și dispăru prin orificiul de ieșire, revenind în corpul principal al navei. Clavain deschise gura să strige după ea, să rostească vreun cuvânt de scuză. Nu spuse nimic.

– Clavain?

Îl văzu pe Remontoire.

– Ce este, Rem?

– Primele rachete hiperapide vor ajunge într-un minut.

Antoinette văzu primul val de rachete hiperapide gonind pe lângă ea și depășind *Pasărea* cu o diferență de viteză de aproape o mie de kilometri pe secundă. Salva fusese formată din patru rachete și cu toate că ocoliră nava ei prin patru părți, după aceea converseră

aproape imediat, iar flamele jeturilor de evacuare se contopiră aidoma liniilor dintr-o schiță în perspectivă.

După două minute, alt val trecu pe la tribord, iar un al treilea trecu pe la babord, mult mai departe, peste încă trei minute.

– Să dea dracii, șopti ea. Nu ne jucăm de-a războiul, este?

– Ți-e frică? întrebă Xavier, apăsat în scaunul de alături.

– Mai rău decât atât, spuse Antoinette care fusese deja prin *Pasăre*, ca să inspecteze plutonul de asalt superblindat pe care-l transporta în cala de marfă. Dar să știi că asta-i bine. Tata spunea mereu...

– Să-ți fie frică dacă nu ți-e frică. Da, încuviință Xavier. Asta era una dintre expresiile lui.

– De fapt...

Amândoi se uitară la consolă.

– Ce-i, Navă? întrebă Antoinette.

– De fapt, asta era una dintre expresiile mele. Dar tatălui tău i-a plăcut îndeajuns ca s-o împrumute. Am luat-o ca pe un compliment.

– Deci de fapt, Lyle Merrick a spus..., începu Xavier.

– Pe bune? zise Antoinette.

– Pe bune, Micuță Domnișoară...

Ultimul val de proiectile era încă pe drum, când Clavain escaladă la nivelul următor al atacului său. O dată în plus nu există niciun element de surpriză, deoarece ascunzătorile și oportunitățile pentru camuflare în războiul spațial erau puține și foarte îndepărtate unele de altele. Puteai să întocmești planuri și strategii și să speri că inamicul nu observase cursele evidente sau subtile pitite în amplasarea forțelor tale, dar în rest războiul în cosmos era un joc cu transparență totală. Era război între inamici care puteau presupune pe bună dreptate că tabăra adversă era omniscientă. Ca într-un joc de șah, rezultatul putea fi ghicit adesea după ce fuseseră efectuate numai câteva mutări, mai cu seamă dacă oponenții nu erau de forțe egale.

Voliova urmări traiectoriile rachetelor hiperapide ce traversară spațiul dinspre lansatoarele *Luminii Zodiacale*. Accelerau la sute de

g și mențineau accelerația aceea vreme de patruzeci de minute înainte de a deveni pur balistice. După aceea continuau cu o viteză ceva mai mică de unu la sută din viteza luminii – ținte formidabile, totuși în limitele capacităților defensivelor automate de pe fuzelajul *Nostalgiei*. Ca parte normală din procedurile de evitare a coliziunilor, orice navă stelară trebuia să fie capabilă să urmărească și să distrugă obiecte ce se deplasau rapid, așa că Voliova abia dacă trebui să modernizeze protecțiile existente pentru a crea arme complete.

Era o chestiune de cifre. Fiecare rachetă atrăgea asupra sa o anumită fracțiune din armamentul disponibil pe fuzelaj și, statistic vorbind, exista întotdeauna o probabilitate, mică, ca prea multe proiectile să sosească simultan pentru ca ea – sau Căpitanul care se ocupa, de fapt, cu defensiva – să le poată face față.

Dar nu se întâmpla niciodată. Femeia rulă o analiză pe împrăștierea rachetelor și concluzionă că Clavain nu încerca s-o lovească. Ar fi fost perfect capabil s-o facă, deoarece deținea un grad de control asupra proiectilelor până când încetau să mai accelereze, îndeajuns pentru a corecta orice mici modificări ale poziției *Nostalgiei*. Iar o lovitură directă a unei hiperapide, chiar dacă ar fi avut un focos orb, ar fi nimicit toată nava într-o strălucire. Însă toate rachetele se găseau pe traiectorii cu șanse doar reduse de a-i lovi realmente. Ele trecură la zeci de kilometri depărtare și abia dacă una din douăzeci detonă ceva mai aproape de Resurgam. Semnăturile exploziilor sugerau reacții materie-antimaterie mici: fie combustibil rezidual, fie focoase de dimensiunile unor gămălii. Celelalte nouăsprezece rachete erau efectiv momeli oarbe.

Voliova se gândi că o explozie în apropierea *Nostalgiei* ar fi cauzat cu certitudine avarii. Cele cinci arme-cache desfășurate erau îndeajuns de robuste ca să n-o îngrijoreze, totuși o detonare materie-antimaterie i-ar fi putut scoate din funcțiune armele de pe fuzelaj, lăsând-o neprotejată împotriva unui atac mai concertat. Desigur, ea n-ar fi permis să se întâmple așa ceva, dar pentru a o preveni, ar fi trebuit să cheltuiască o fracțiune importantă de resurse. Iar cel mai iritant era că majoritatea proiectilelor pe care

trebuia să le distrugă nu prezentau o amenințare reală; nici nu se găseau pe o traiectorie de interceptie, nici nu erau înarmate.

Nu merse totuși într-atât încât să-l felicite pe Clavain. El nu făcuse altceva decât să adopte o abordare de manual a atacului prin saturare, blocându-i defensivele cu o amenințare cu probabilitate redusă, dar cu consecințe importante. Nu era nici isteț, nici original, ci, mai mult sau mai puțin, exact ce ar fi făcut ea în aceleași circumstanțe. Trebuia să-i recunoască măcar asta; cu certitudine, n-o dezamăgise.

Decise să-i mai acorde o ultimă șansă înainte de a pune capăt distracției.

– Clavain? spuse ea, emițând pe aceeași frecvență pe care o utilizase pentru ultimatum. Mă asculți?

După douăzeci de secunde îi auzi vocea.

– Te ascult, triumviro. Să înțeleg că nu este vorba despre o ofertă de predare?

– Îți ofer o șansă înainte de a pune capăt episodului ăsta. Șansa ca tu să pleci și să poți lupta în altă zi, împotriva unui adversar mai entuziast.

Așteptă ca replica lui să se târască încet până la ea. Întârzierea putea fi artificială, dar însemna aproape cu siguranță că el se mai găsea la bordul *Luminii Zodiacale.*

– De ce ai dori să-mi ușurezi situația, triumviro?

– Clavain, tu nu ești un om rău. Doar... necugetat. Crezi că ai nevoie de arme mai mult decât mine, dar te înșeli, greșești. N-o să-ți port pică pentru asta. Până acum nu s-au înregistrat daune serioase. Retrage-ți forțele și vom spune că a fost doar o neînțelegere.

– Ilia, vorbești precum cineva care crede că deține un atu decisiv. În locul tău, n-aș fi așa sigur.

– Eu *am* armele. Femeia se trezi zâmbind și încruntându-se în același timp. Nu crezi că asta-i o diferență destul de importantă?

– Îmi pare rău, dar zic că un ultimatum este îndeajuns pentru oricine, nu?

– Ești un prost, Clavain. Iar lucrul cel mai trist este că nu vei ști niciodată cât de prost ești.

Bărbatul nu răspunse.

– Deci? o întrebă Khouri.

– I-am oferit nemernicului o șansă, dar acum este momentul să încetez cu jocurile.

Făcu o pauză, apoi ridică vocea:

– Căpitane? Mă auzi? Vreau să-mi dai control complet asupra armei-cache șaptesprezece. Ești de acord?

Nu primi niciun răspuns. Tăcerea se prelungi. Voliova simți cum toate firișoarele de păr de pe ceafă i se zbârleau în anticipare. În cazul în care Căpitanul nu-i permitea să utilizeze realmente cele cinci arme desfășurate, atunci toate planurile ei se făceau praf și pulbere și Clavain ar fi părut mult mai puțin prost decât cu un minut în urmă.

După aceea observă schimbarea subtilă din statutul pictogramei armei, care o anunța că ea deținea acum control militar complet asupra armei șaptesprezece.

– Mulțumesc, Căpitane, rosti Voliova cu dulceață în glas, apoi se adresă armei: Salut, Șaptesprezece. Mă bucur să colaborăm din nou.

Își împinse mâna prin proiecție și prinse între degete pictograma plutitoare a armei. Pictograma răspunse tot lent, reflectând greutatea armei, care fu scoasă din umbra antisenzori a fuzelajului *Nostalgiei*. În timp ce se mișca, se reorientă, îndreptându-și ucigașa axă lungă spre ținta îndepărtată, dar de fapt nu chiar atât de îndepărtată, a *Luminii Zodiacale*. Informațiile Voliovei despre poziția navei lui Clavain erau întârziate în fiecare clipă cu douăzeci de secunde, însă asta era o neplăcere doar minoră. În eventualitatea improbabilă că *Lumina* s-ar fi mișcat brusc, ea tot avea garanția unei lovituri letale. Avea să baleieze cu arma volumul pe care ar fi fost posibil să-l ocupe, știind că-l va nimeri cu siguranță la un moment dat. Avea să știe când se va întâmpla asta, deoarece detonarea propulsiilor Agregate urma să ilumineze întregul sistem. Dacă ceva putea trezi interesul Inhibitorilor, atunci cu certitudine asta avea să fie.

Și totuși trebuia s-o facă.

Voliova şovăi însă în pragul execuţiei. I se părea greşit: prea final, prea abrupt şi de asemenea – iar asta o surprindea – nesportiv. Simţea că-i datora lui Clavain o ultimă şansă de a se retrage, că trebuia să-i acorde un avertisment final şi insistent de urgent. La urma urmelor, el străbătuse un drum foarte lung. În plus îşi închipuise în mod clar că avea o şansă de a câştiga armele.

Clavain... Clavain..., îşi spuse femeia. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa...

Dar se întâmpla, şi asta era treaba.

Atinse pictograma cu vârful degetului, precum un prunc care împunge o jucărie.

– Adio, şopti Voliova.

Clipa trecu. Indicii de statut şi simbolurile de lângă pictograma armei-cache se schimbară, indicând o modificare profundă a stării sale. Ea se uită la imaginea în timp real a navei lui Clavain şi numără în gând cele douăzeci de secunde necesare înainte ca *Lumina* să fie spintecată de raza armei şaptesprezece. Fasciculul avea să brăzdeze o rană de mărimea unui canion în nava lui Clavain, presupunând că nu declanşa detonarea imediată şi fatală a propulsiei Agregate.

După zece secunde, *Lumina* nu se clintise. Voliova ştiu atunci că ochirea ei fusese bună şi că impactul va fi precis şi devastator. Clavain n-avea să ştie nimic despre propria lui moarte, nimic despre dezintegrarea ce sosea.

Aşteptă restul de zece secunde, anticipând senzaţia amară de triumf care avea să însoţească nimicirea.

Timpul trecu. Involuntar, ea miji ochii înaintea strălucirii care avea să izbucnească, aidoma unui copil care aştepta artificiile cele mai mari şi cele mai frumoase.

Douăzeci de secunde deveniră douăzeci şi una... douăzeci şi una deveniră douăzeci şi cinci... treizeci. Trecu o jumătate de minut. Apoi un minut.

Imaginea navei lui Clavain era neatinsă.

Nu se întâmplase nimic.

CAPITOLUL 36

Ea îi auzi iarăşi glasul. Era calm, politicos, aproape scuzându-se.

– Ilia, ştiu ce tocmai ai încercat. Dar nu crezi că m-am gândit deja la posibilitatea de a întoarce armele împotriva mea?

Voliova bâlbâi un răspuns.

– Ce... ai... făcut?

Douăzeci de secunde se tărăgănară într-o eternitate.

– Practic, nimic, zise Clavain. Atât doar că i-am spus armei să nu tragă. Ele sunt proprietatea noastră, Ilia, nu a ta. Nu te-ai gândit nici clipă că s-ar putea să avem un mod prin care să ne protejăm împotriva lor?

– Minţi, spuse ea.

Clavain părea amuzat, de parcă ar fi sperat în secret că femeia va cere mai multe dovezi.

– Dacă vrei, îţi pot arăta din nou.

Îi spuse după aceea să privească celelalte arme-cache, cele pe care ea le întorsese deja împotriva Inhibitorilor.

– Acum concentrează-te, te rog, asupra armei celei mai apropiate de resturile lui Roc. Vei vedea cum se va opri din tras.

După aceea fu un alt tip de război. În mai puţin de o oră, primele valuri ale forţei de asalt a lui Clavain ajunseră în volumul de spaţiu din imediata vecinătate a *Nostalgiei pentru Infinit*. Bărbatul privi de la distanţa decalajului temporal de zece secunde, simţindu-se la fel de

îndepărtat de bătălia pe care o inițiase pe cât ar fi fost un general străvechi care-și privea armata prin binoclu, dar care se afla prea departe ca să audă vacarmul și furia încleștării.

– A fost o șmecherie isteață, îi spuse Voliova.

– N-a fost nici o șmecherie, ci doar o măsură de precauție despre care n-ar fi trebuit nicio clipă să crezi că n-am fi luat-o. Propriile noastre arme, Ilia? Ce naiba!

– Care a fost semnalul?

– O rafală codificată de neutrino. N-o poți nici bloca, nici bruia, așa că nici măcar nu te gândi să încerci. Nu vei avea succes.

Ea replică printr-o remarcă la care bărbatul nu se așteptase și care-i reaminti să n-o subestimeze nicio clipă.

– Mi se pare corect. În același timp însă m-aș fi gândit că, ținând seama de faptul că deții mijlocul prin care să le stopezi, ai deține de asemenea și mijlocul prin care să le distrugi.

În ciuda decalajului temporal, Clavain știa că dispunea doar de vreo secundă ca să născocească un răspuns.

– La ce m-ar fi ajutat asta? Aș fi distrus exact obiectele pe care venisem să le iau.

Răspunsul Voliovei veni prompt după douăzeci de secunde.

– Nu neapărat. Ai fi putut doar amenința cu distrugerea. Presupun că distrugerea unei arme-cache ar fi destul de spectaculoasă, indiferent cum ai proceda, nu? De fapt nu trebuie să presupun nimic. Am văzut-o deja întâmplându-se și, da, a fost spectaculos. De ce n-ai fi amenințat să detonezi una dintre armele care se găsesc încă în interiorul navei mele și să vezi ce ai fi câștigat de aici?

– N-ar trebui să-mi dai idei, replică el.

– De ce nu? Pentru că le-ai putea pune în aplicare? Nu cred c-o poți face. Nu cred că deții mijlocul prin care să faci altceva decât să oprești armele să tragă.

Îl atrăsese deja într-o cursă. Clavain putea doar s-o urmeze.

– Ba am...

– Atunci, dovedește-o. Trimite un semnal de distrugere spre una dintre celelalte arme, una din cele aflate în partea opusă a sistemului. De ce nu distrugi una dintre cele pe care le-ai stopat deja?

– Nu crezi că ar fi o prostie să distrug o armă de neînlocuit doar pentru a dovedi ceva?

– Asta ar depinde foarte mult de lucrul pe care vrei să-l dovedești.

Clavain înțelese că nu câștiga nimic în plus dacă o mințea. Suspină și simți că o povară imensă i se ridică de pe umeri.

– Nu pot să distrug nici o armă.

– Bun..., toarse ea. Vezi tu, negocierea înseamnă transparență. Ia spune-mi, armele pot fi *vreodată* distruse de la distanță?

– Da. Pentru fiecare armă există un cod unic.

– Și?

– Eu nu cunosc codurile acelea. Însă le caut, încercând permutări.

– Deci s-ar putea să le ghicești până la urmă?

Clavain se scărpină în barbă.

– Teoretic, da, însă nu-ți pune mari speranțe.

– Totuși vei continua să le cauți, nu?

– Aș dori să le cunosc, ca și tine de altfel.

– Eu nu am nevoie să le cunosc. Am propriile mele sisteme de autodistrugere, grefate pe fiecare armă, complet independente de orice ați fi putut instala voi la nivelul rădăcină.

– Pari a fi o femeie prudentă, Ilia.

– Îmi privesc munca foarte serios. Dar același lucru este valabil și pentru tine.

– Da, încuviință el.

– Și acum, ce se va întâmpla în continuare? Să știi că eu tot nu ți le voi preda. Continui să am *alte* arme.

Clavain privi bătălia la amplificare maximă – străfulgerări luminoase care împestrițau spațiul din jurul navei triumvirei. Se consemnaseră deja primele pierderi. Cincisprezece hiperporci ai lui Scorpio muriseră, uciși de defensivele de pe fuzelajul Voliovei înainte să se fi apropiat la mai puțin de treizeci de kilometri de navă. Potrivit rapoartelor, alte echipe de asalt erau mai aproape – era posibil ca una să fi ajuns chiar pe carcasă –, dar indiferent de

rezultat, de acum nu mai exista nicio şansă să fie o campanie fără vărsare de sânge.

– Ştiu, rosti el, apoi întrerupse conversaţia.

Clavain îi predă lui Remontoire comanda completă a *Luminii Zodiacale*, după care se îmbarcă în unul dintre ultimele vehicule spaţiale din docul navei. Naveta anterior civilă îi aparţinuse lui H; când se activă, el recunoscu arcele luminoase şi scrijeliturile războiului cu iele. Avea talie de viespe, era micuţă şi cu blindaj uşor, dar dispunea de ultimul dispozitiv funcţional de suprimare de inerţie şi acesta era motivul pentru care Clavain o păstrase până acum. Probabil că la un nivel subconştient, ştiuse dintotdeauna că va dori să se alăture bătăliei, iar naveta aceasta avea să-l ducă acolo în ceva mai mult de o oră.

Era îmbrăcat în costumul spaţial şi intrase în ecluză, când ea îl ajunse din urmă.

– Clavain...

Bărbatul se întoarse, cu casca vârâtă sub braţ.

– Da, Felka.

– Nu mi-ai spus că pleci.

– N-am avut curaj.

Felka încuviinţă din cap.

– Aş fi încercat să te conving să nu pleci. Dar înţeleg. Este ceva ce trebuie neapărat să faci.

El aprobă în tăcere.

– Clavain...

– Îmi pare foarte rău de ceea ce am...

– Nu contează, spuse ea şi se apropie un pas. Vreau să spun că de fapt contează – contează, bineînţeles –, dar putem vorbi despre asta şi mai târziu. Pe drum.

– Pe... care drum? întrebă el prosteşte.

– Pe drumul spre bătălie. Vin cu tine.

Abia atunci Clavain îşi dădu seama că avea cu ea un costum, pe care-l ţinea sub braţ, cu casca atârnându-i din pumn ca un fruct prea copt.

– De ce?

– Pentru că dacă o să mori, atunci vreau și eu să mor. E foarte simplu.

Se îndepărtară de *Lumina Zodiacală*, iar Clavain privi nava care se micșora și se întrebă dacă va mai călca vreodată în ea.

– Nu va fi confortabil, anunță el și comută propulsia pentru accelerație maximă.

Bula de suprimare a inerției înghiți patru cincimi din masa navetei ielelor, totuși raza ei de eficiență nu cuprinse puntea de zbor. Clavain și Felka simțiră din plin strivirea celor 8 g, acumulându-se ca o succesiune de greutăți ce le erau îngrămădite pe piept.

– Pot să rezist, spuse femeia.

– Încă nu-i târziu să te întorci.

– Vin cu tine. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Clavain apelă imaginea în timp real a bătăliei, cercetând schimbările petrecute în timpul cât își căutase costumul spațial. Vehiculele lui roiau în jurul *Nostalgiei pentru Infinit* ca niște viespi furioase, apropiindu-se treptat cu fiecare ocol pe care-l dădeau. Douăzeci și trei dintre soldații lui Scorpio muriseră, în majoritate hiperporci, totuși vehiculele de asalt cele mai apropiate se aflau acum la numai câțiva kilometri de fuzelajul navei uriașe; la distanța aceasta mică, ele deveneau ținte foarte dificile pentru defensivele de rază medie ale Voliovei. *Pasărea-Furtunii*, identificată prin propria ei pictogramă rotundă, se apropia acum de periferia roiului de luptă. Triumvira retrăsese toate armele de clasa-iad, mai puțin una, la adăpostul luminălucii. În imaginea generală a întregului sistem, arma lupilor continua să-și afunde unicul colț gravitațional în carnea stelei. Clavain contractă displayurile, până la limita vederii, după care se răsuci către Felka.

– Mă tem că nu va fi tocmai ușor să stăm de vorbă.

[Atunci nu vom vorbi, da?]

El o privi cu atenție, surprins că i se adresase în maniera Agregaților, deschizând o fereastră între mințile lor, împingându-i în cap cuvinte, și mai mult decât cuvinte. *Felka...*

[E-n regulă. Doar pentru că nu fac asta prea des, nu înseamnă că n-o pot face...]

Nu m-am gândit niciodată că n-ai putea s-o faci... ci doar... Se aflau îndeajuns de aproape unul de celălalt pentru gândire Agregată, deși în navă nu existau mașinării Agregate. Câmpurile generate de implanturile lor erau suficient de puternice pentru a se influența reciproc fără amplificare intermediară, cu condiția ca între ei să nu fie o distanță mai mare de câțiva metri.

[Ai dreptate. În mod obișnuit, nu vreau s-o fac. Dar tu nu ești chiar oricine.]

Nici nu trebuie s-o faci dacă nu vrei...

[Clavain, vreau să-ți spun că poți intra cât de mult dorești în mintea mea. Nu există bariere, nu există partiții, nu există blocaje mnemonice. Cel puțin, nu împotriva ta. Nu scotoci totuși prea adânc. Nu pentru că ai găsi ceva privat, sau ceva de care să-mi fie rușine... ci doar o chestie...]

Pe care s-ar putea să n-o înțeleg?

[Câteodată n-o înțeleg nici eu, deși am trăit cu ea de când m-am născut.]

În regulă.

Bărbatul putea să privească în straturile de la suprafața personalității femeii, să-i simtă traficul superficial al gândurilor. Datele erau calme. Nu exista nimic ce el n-ar fi putut examina, nicio experiență senzorială sau amintire pe care să n-o poată descâlci și deschide ca și cum i-ar fi aparținut chiar lui. Totuși, dedesubtul stratului acela calm de la suprafață, întrezărită precum ceva care se învolbura îndărătul unei sticle fumurii se afla o vijelie urlătoare de conștiință. Era frenetică și neîncetată, ca o mașină aflată mereu pe punctul de a se autodistruge, dar care în același timp n-avea niciodată să găsească ușurare în propria-i nimicire.

Clavain se retrase, temându-se să nu cadă înăuntru.

[Vezi ce vreau să spun?]

Am știut dintotdeauna că tu conviețuiești cu așa ceva. N-am crezut totuși...

[Nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui, nici chiar a Galianei. Pur și simplu, așa sunt eu.]

El înțelese atunci, poate mai deplin decât în orice alt moment de când o cunoscuse, ce însemna setea mistuitoare a Felkăi. Jocuri, jocuri complexe saturau mașina aceea urlătoare, îi dădeau ceva la care să lucreze, o încetineau la un grad mai redus de furie. Când fusese copilă, nu-i trebuise nimic altceva decât Zidul, însă acela îi fusese luat. Iar apoi nimic nu fusese îndeajuns. Poate că mașina ar fi evoluat pe măsură ce Felka creștea. Sau poate că Zidul s-ar fi dovedit oricum inadecvat. Tot ce conta acum era ca ea să găsească surogate pentru Zid: jocuri sau puzzle-uri, labirinturi sau ghicitori, pe care mașina putea să le proceseze și astfel să-i ofere un grad minuscul de calm interior.

Acum înțeleg de ce crezi că Jonglerii ar putea ajuta.

[Chiar dacă ei nu m-ar putea schimba – și nu sunt nici măcar sigură dacă doresc să mă schimbe –, mi-ar putea oferi măcar ceva la care să mă gândesc. În oceanele lor au întipărit multe minți extraterestre, au stocat multe patternuri. Aș putea fi chiar în stare să înțeleg ceva ce n-au înțeles ceilalți înotători. Aș putea chiar să fiu valoroasă.]

Am spus dintotdeauna că voi face tot ce pot. Dar situația nu s-a ușurat nici o clipă. Înțelegi asta, da?

[Bineînțeles.]

Felka...

Probabil că ea îi citise destul din minte ca să vadă ce se pregătea să întrebe.

[Am mințit, Clavain. Am mințit ca să te salvez, ca să te fac să te întorci.]

El știa deja; îi spusese Skade. Dar până acum nu ignorase pe de-a întregul posibilitatea ca Skade însăși să fi mințit; ca Felka să fie într-adevăr fiica lui.

În cazul acesta ar fi fost o minciună nevinovată. La vremea mea am fost responsabil pentru destule.

[Rămâne totuși o minciună. N-am vrut însă ca Skade să te omoare. A părut mai bine să nu spun adevărul...]

Trebuie să fi știut că m-am întrebat dintotdeauna...

[Era firesc să te întrebi. După ce mi-ai salvat viața, între noi doi a existat mereu o legătură. Iar tu erai prizonierul Galianei înainte ca eu să mă fi născut. Pentru ea ar fi fost ușor să recolteze material genetic...]

Gândurile femeii deveniră înceţoşate.

[Te deranjează dacă te întreb ceva?]

Între noi nu mai există secrete.

[Ai făcut dragoste cu Galiana, când i-ai fost prizonier?]

Bărbatul îi răspunse cu o limpezime mintală care-l surprinse şi pe el.

Nu știu. Așa cred. Îmi amintesc asta. Dar, pe de altă parte, ce mai înseamnă memoriile după patru sute de ani? Poate că-mi amintesc pur și simplu o amintire. Sper că nu-i cazul. Dar după aceea... când am devenit unul dintre Agregați...

[Da?]

Am făcut dragoste. La început am făcut-o des. Cred că celorlalți Agregați nu le plăcea – o considerau un act animalic, o revenire primitivă la o umanitate bazică. Bineînțeles, Galiana nu era de aceeași părere. A fost întotdeauna senzuală, se desfăta pe tărâmul simțurilor. Asta n-au înțeles cu adevărat dușmanii ei – că Galiana iubea sincer omenirea, mai mult decât ei. De aceea i-a creat pe Agregați, nu pentru a fi ceva mai bun decât oamenii, ci ca pe un cadou, o promisiune a ce ar putea fi oamenii dacă ne-am împlini potențialul. Ei însă au zugrăvit-o ca pe un monstru rece și reducționist. S-au înșelat teribil. Galiana nu se gândea la dragoste ca la un străvechi șiretlic darwinian al chimiei creierului, care trebuia eradicat din mintea umană, ci o considera ceva ce trebuia adus la culminație, ca o sămânță ce trebuie îngrijită pe măsură ce crește. Ei n-au înțeles însă niciodată partea aceea. Și necazul a fost că trebuia să fii Agregat înainte de a aprecia ce reușise ea.

Clavain se opri şi privi câteva clipe dispoziţia forţelor sale în jurul navei triumvirei. În ultimul minut se mai înregistraseră două morţi, totuşi strânsoarea constantă a trupelor lui continua.

Da, am făcut dragoste în primele mele zile printre Agregați. A sosit apoi o vreme când n-a mai fost necesar, decât ca un act de nostalgie.

Părea ceva ce fac copiii: nu era greșit, nu era primitiv, nu era nici măcar monoton, ci pur și simplu nu mai prezenta interes. Nu însemna că nu ne-am mai fi iubit unul pe celălalt, sau că ne-am fi pierdut setea pentru experiențe senzoriale. Atât doar că existau foarte multe căi mult mai răsplătitoare de atingere a aceluiași nivel de intimitate. După ce ai atins mintea altcuiva, după ce i-ai pășit prin visuri, după ce ai văzut lumea prin ochii săi, după ce ai simțit lumea prin pielea sa... ei bine... pur și simplu n-a mai părut să existe vreodată nevoia reală de a reveni la calea cea veche. Iar eu n-am fost niciodată dedat nostalgiilor. Părea că noi am fi pătruns într-o lume mai adultă, ticsită cu propriile ei plăceri și atracții. Nu aveam niciun motiv să privim în urmă la ceea ce pierduserăm.

Felka nu răspunse imediat. Nava își continuă zborul. Clavain privi din nou afișajele și sintezele tactice. Pentru o clipă, pentru o clipă teribilă și nesfârșită, simți că spusese prea multe. Apoi însă femeia vorbi și el știu că ea înțelesese totul.

[Cred că trebuie să-ți povestesc despre lupi.]

CAPITOLUL 37

Când luase decizia, Voliova simţise un val de putere, care-i îngăduise să-şi smulgă sondele medicale şi tuburile şi să le arunce cât colo cu nepăsare răutăcioasă. Păstră doar ochelarii ce-i înlocuiau ochii orbiţi, în timp ce se străduia din răsputeri să nu se gândească la maşinăria ticăloasă care-i plutea acum în craniu. În rest se simţea destul de sănătoasă. Ştia că era doar o iluzie, că va plăti mai târziu pentru răbufnirea aceasta de energie şi că în mod aproape sigur va plăti cu viaţa. Nu simţea însă nicio temere faţă de posibilitatea aceea, ci doar satisfacţia tăcută că putea măcar face ceva util cu timpul ce-i mai rămăsese la dispoziţie. Era perfect să stea întinsă aici şi să conducă operaţiuni de la distanţă aidoma unui pontif ţintuit la pat, totuşi nu era felul cum era menită să fie. Ea era triumvira Ilia Voliova şi avea nişte standarde de respectat.

– Ilia..., începu Khouri când văzu ce se întâmpla.

– Khouri, rosti Voliova cu glas tot abia auzit, însă străbătut de ceva care continua să semene cu vechiul foc. Khouri... fă asta pentru mine şi nu te opri nici măcar o clipă să mă-ntrebi sau să-ncerci să mă convingi să n-o fac. Ai înţeles?

– Cred... că da.

Voliova pocni din degete spre servitorul cel mai apropiat, care porni spre ea, strecurându-se printre monitoare medicale piuitoare.

– Căpitane... vreau ca servitorul să mă ajute până la compartimentul vehiculelor spațiale. Acolo vreau să fiu așteptată de o navetă și un costum.

Khouri o ajută să se ridice în capul oaselor.

– Ce ai de gând?

– Să ies în spațiu. Trebuie să discut, cu toată seriozitatea, cu arma șaptesprezece.

– Starea ta nu-i...

Voliova o opri cu un gest brusc de retezare din mâna atrofiată.

– Khouri, poate că am un corp slăbit și bicisnic, dar asigură-mi imponderabilitate, un costum și posibil o armă sau două, și vei constata că mai pot face încă destule daune. Ai înțeles?

– N-ai renunțat, așa-i?

Servitorul o ajută să pășească pe podea.

– Să renunț? Cuvântul ăsta nu face parte din dicționarul meu.

Khouri o ajută și ea, prinzându-i celălalt braț.

Ajunsă la periferia roiului de luptă, deși încă în raza de acțiune a unor arme potențial devastatoare, Antoinette renunță la patternul de eschivare pe care-l rulase și reduse *Pasărea-Furtunii* la 1 *g*. Prin ferestrele navei putea zări forma alungită a luminălucii triumvirei, vizibilă la două mii de kilometri depărtare sub forma unei scântei luminoase. În majoritatea timpului era îndeajuns de beznă ca să nu vadă deloc nava, dar de două-trei ori pe minut o explozie majoră – o mină, un focos, o propulsie sau un declanșator care detonaseră – proiecta lumină pe carcasă, reliefând-o pentru moment așa cum un far poate reliefa un stei colțuros care se ridică din adâncurile unui ocean bântuit de vijelii. Nu putea fi totuși nicio îndoială privind locul unde se afla nava. Scântei de flame roiau în jurul ei, atât de strălucitoare, încât îi pătau retinele, gravând arcuri și elice roz pe fundalul stelar, ale căror siaje îi reaminteau de bastoanele luminoase cu care copiii se jucau în timpul spectacolelor de artificii din vechiul carusel. Gămălii de lumină din interiorul roiului anunțau detonări de arme mai mici și, foarte ocazional, Antoinette vedea linia roșie sau verde precis conturată a razei unui laser precursor, prinsă în

aerul sau carburantul ce scăpau în exterior din vreun vehicul. Blestemându-şi capacitatea minţii de a se concentra pe lucrurile cele mai banale la momentul nepotrivit, ea înţelese că acesta era un detaliu care era reprezentat întotdeauna greşit în holodramele opere spaţiale, în care razele laser erau invizibile, iar caracteristica sinistră a invizibilităţii sporea drama. O bătălie spaţială purtată cu adevărat din apropiere era mult mai haotică, cu nori de gaze şi schije de elemente de bruiere erupând peste tot, gata să reflecte şi disperseze orice arme cu raze.

Roiul era mai compact spre centru, rarefiindu-se apoi pe zeci de kilometri. Deşi se găsea la marginea sa, Antoinette era conştientă că *Pasărea-Furtunii* trebuia să prezinte o ţintă foarte ispititoare. Defensivele triumvirei erau preocupate de forţele de asalt cele mai apropiate, însă tânăra ştia că nu-şi putea îngădui să se bazeze pe continuarea situaţiei acelea.

Prin intercom se auzi vocea lui Xavier.

– Antoinette? Scorpio şi soldaţii lui sunt gata de plecare. A spus că poţi deschide uşile calei oricând doreşti.

– Nu suntem destul de aproape, răspunse ea.

Glasul lui Scorpio interveni în discuţie; de acum femeia nu mai avea dificultăţi în a-l deosebi de al altor hiperporci.

– Este destul de aproape, Antoinette. Avem combustibilul necesar pentru a zbura de aici. Nu-i nevoie să rişti nava, ducându-ne mai aproape.

– Cu cât vă voi duce mai aproape, cu atât mai mult combustibil de rezervă veţi avea, nu?

– În privinţa asta nu te pot contrazice. Atunci mai apropie-ne cu cinci sute de kilometri. Va fi suficient.

Antoinette amplifică imaginea bătăliei, accesând telemetria de la numeroasele videocamere ce ocoleau acum nava triumvirei. Datele provenite de la ele fuseseră contopite perfect şi apoi procesate pentru a elimina mişcarea şi, cu toate că existau sacadări şi întreruperi ocazionale, când imaginea era reîmprospătată, impresia era că plutea în spaţiu la numai doi-trei kilometri de *Nostalgie* însăşi. Tăcerea era un detaliu pe care holodramele îl respectaseră, îşi dădu

ea seama, totuși nu știuse niciodată cât de teribil și profund anormală va fi tăcerea aceea dacă va însoți o bătălie spațială autentică. Era un vid abject în care imaginația ei proiecta țipete nesfârșite. N-o ajuta deloc nici felul cum nava triumvirei apărea din beznă în străfulgerări aleatorii, capricioase, care nu dăinuiau niciodată destul pentru a putea înțelege în totalitate forma *Nostalgiei pentru Infinit*. Cele întrezărite din arhitectura ei pervertită erau însă suficient de neliniștitoare.

Acum vedea ceva ce nu observase anterior: un dreptunghi de lumină, ca o ușă aurie în complexitatea încrețită a carcasei navei. Fu deschisă doar o clipă, totuși îndeajuns pentru ca un vehicul să se strecoare afară. Strălucirea dinspre motorul navetei ce ieșise reliefă muchia ascuțită și abruptă a unui contrafort, iar pe măsură ce nava se roti, orientându-se prin pâlpâiri stroboscopice de propulsie, umbra neagră a contrafortului se târî peste o porțiune de fuzelaj care avea textura solzoasă a pielii de reptilă.

Ce să-mi povestești despre lupi, Felka?

[Totul. Cel puțin, tot ce am aflat. Tot ce a fost dispus Lupul să-mi îngăduie să aflu.]

S-ar putea să nu fie tabloul general. S-ar putea să nu fie nici măcar o parte din el.

[Știu. Cred totuși că ar trebui să-ți povestesc.]

N-a fost pur și simplu un război purtat împotriva inteligenței, îi povesti ea lui Clavain. *Acela a fost doar o parte din întreg, doar un detaliu din vastul și nesigurul lor program de administrare cosmică. În ciuda dovezilor contrare, lupii nu încercau să scape galaxia de formele de inteligență. Ei încercau mai degrabă să facă ceva similar îngrijirii prin tăiere a unei păduri, pe care s-o reducă la nivelul câtorva vlăstari, dar nu prin incinerare sau defoliere; sau ceva similar reducerii unui foc la câteva flăcări gestionate cu atenție, nu stingerea lui definitivă.*

Gândește-te, zise Felka. *Existența lupilor a soluționat o enigmă cosmică: mașinile ucigașe explicau motivul pentru care omenirea constatase că era singură în univers, motivul pentru care galaxia părea*

pustie de alte culturi inteligente. Era perfect posibil ca omenirea să nu fie decât o abatere statistică într-un cosmos altfel lipsit de viață, ca emergența formelor de viață inteligente și utilizatoare de unelte să fie uimitor de rară și ca universul să necesite o vârstă de un anumit număr de miliarde de ani înainte de a exista șansa apariției unei asemenea culturi. Posibilitatea aceea dăinuise până în zorii erei călătoriilor interstelare, când exploratori umani începuseră să cerceteze ruinele altor culturi din jurul stelelor apropiate. Departe de a fi fost rare, se părea că formele de viață utilizatoare de unelte tehnologice erau mai degrabă comune. Însă dintr-un motiv necunoscut, toate culturile acelea se stinseseră.

Dovezile sugerau că evenimentele de extincție se petrecuseră pe scară temporală scurtă prin comparație cu ciclurile de dezvoltare evolutivă ale speciilor: poate în numai câteva secole. De asemenea, se părea că extincțiile aveau loc în jurul momentului când culturile încercaseră să întreprindă expansiune serioasă în spațiul interstelar.

Cu alte cuvinte, în jurul etapei de dezvoltare în care se găsea acum omenirea – fracționată, ciondănindu-se, totuși în esență o singură specie.

Ținând seama de premisa aceea, spuse ea, *nu era surprinzător să descopere că exista ceva ca lupii – sau Inhibitorii, cum îi numiseră unele dintre victimele lor. Ei erau aproape inevitabili, ținând seama de patternul extincțiilor: grupuri de mașini ucigașe, nemiloase, care pândeau între stele, așteptând cu răbdare vreme de eoni după semnele inteligenței emergente...*

Atât doar că era lipsit de sens, continuă Felka. *Dacă inteligența trebuia extirpată, dintr-un motiv necunoscut, de ce să nu se acționeze direct la sursă? Inteligența apărea din formele de viață; formele de viață – cu excepția unor nișe exotice foarte rare – apăreau dintr-o „supă" comună de substanțe chimice și condiții inițiale. Atunci, dacă inteligența era inamicul, de ce să nu se intervină mai devreme în ciclul ei de dezvoltare?*

Existau mii de feluri în care s-ar fi putut proceda, mai ales dacă se acționa la o scară temporală de ordinul miliardelor de ani. Se putea

interveni în procesele de formare ale planetelor înseşi, perturbând delicat norii învolburaţi de materie care sporea prin acreţie ce se adunau în jurul stelelor tinere. Se putea proceda astfel încât să nu se formeze planete pe orbitele potrivite pentru apariţia apei, sau astfel încât să se formeze planete fie foarte grele, fie foarte uşoare. Corpurile cereşti puteau fi propulsate în gerul interstelar sau puteau fi aruncate în feţele clocotitoare ale stelelor lor mamă.

Sau puteau fi otrăvite, prin modificarea subtilă a supei *de elemente în crustele, oceanele şi atmosferele lor, astfel încât anumite tipuri ale chimiei carbonului organic să devină nefavorabile. Sau se putea proceda astfel încât planetele să nu ajungă niciodată la genul de vârstă mijlocie stabilă care îngăduia apariţia de forme de viaţă multicelulară complexe. Se putea continua impactul de comete în crustele lor, astfel încât să se cutremure sub o veşnicie de bombardamente, încremenite în ierni eterne.*

Sau se putea acţiona asupra stelelor lor, astfel încât planetele să fie scăldate periodic în flăcări provenite de la flame coronale masive, ori să fie azvârlite în epoci glaciare teribil de letale.

Chiar dacă se întârzia, chiar dacă trebuia acceptat că viaţa complexă apăruse deja, ba poate dobândise de acum inteligenţă şi tehnologie, existau căi...

Bineînţeles că existau căi.

O cultură determinată putea nimici de una singură toată viaţa din galaxie prin manipularea subtilă de cadavre stelare superdense. Stele neutronice puteau fi înghiontite una spre cealaltă până se anihilau reciproc în furtuni sterilizatoare de raze gama. Jeturile dinspre stele binare puteau fi convertite în arme energetice direcţionale: aruncătoare de flăcări care să ajungă la distanţe de o mie de ani-lumină...

Şi chiar dacă asta n-ar fi fost fezabil sau de dorit, viaţa putea fi nimicită prin forţă brută. O cultură a maşinilor putea să domine singură întreaga galaxie în mai puţin de un milion de ani, nimicind viaţa organică.

Totuşi nu de aceea se află ele aici, îi zise Felka.

De ce atunci? întrebă Clavain.

Există o criză, spuse ea. *O criză în viitorul galactic îndepărtat, peste trei miliarde de ani. Atât doar că, de fapt, nu era chiar „îndepărtat".*

Treisprezece rotații ale spiralei galactice, doar atât. Înainte de înaintarea gheţarilor, te-ai fi putut plimba pe o plajă de pe Pământ şi să fi cules o pietricică sedimentară care să fie mai bătrână de trei miliarde de ani.

Treisprezece rotații ale spiralei? Nu însemna nimic în termeni cosmici. Era practic în prag.

Ce criză? întrebă Clavain.

O coliziune, îi spuse Felka.

CAPITOLUL 38

După ce se mai apropie cu cinci sute de kilometri de bătălie, Antoinette lăsă puntea nemonitorizată, având încredere că nava va avea grijă de toate în cele trei-patru minute până ce își lua rămas bun de la Scorpio și soldații lui. Când ajunse în uriașul compartiment depresurizat în care așteptau hiperporcii, ușa exterioară era deschisă, iar prima dintre cele trei navete fusese deja lansată. Îi văzu scânteia albastră a flamei de evacuare virând spre furnicarul de lumini sclipitoare ce marcau centrul bătăliei. Fu urmată imediat de două tricicluri, apoi veni rândul celei de-a doua navete, împinsă de berbeci hidraulici masivi, care erau utilizați în mod normal pentru deplasarea paleților voluminoși cu marfă.

Scorpio își fixa centurile de siguranță în triciclul său de lângă a treia navetă. Deoarece nu trebuiseră să parcurgă tot drumul de la *Lumina Zodiacală*, triciclurile de la bordul *Păsării* aveau un volum de arme și blindaj mai mare decât celelalte unități. Armura lui Scorpio era o combinație țipătoare de culori luminoase și petice reflective. Cadrul triciclului era imposibil de deslușit înapoia straturilor de blindaje și a flanșelor și țevilor armelor cu proiectile și fascicule. Xavier îl ajutase la verificările finale de sistem, iar acum își deconecta compadul de la un port de diagnoză de sub șaua triciclului. Ridică degetul mare în semn afirmativ și bătu cu palma pe armura hiperporcului.

– Se pare că sunteți gata, vorbi Antoinette pe canalul general de comunicații al costumului ei.

– Nu trebuia să-ți pui nava în pericol, spuse Scorpio, dar dacă tot ai făcut-o, voi avea grijă să merite combustibilul acela suplimentar.

– Nu pot spune că te invidiez. Știu că ai pierdut deja destui soldați.

– Sunt soldații noștri, Antoinette, nu doar ai mei.

Bordul triciclului se aprinse cu displayuri, cadrane luminoase și grile de țintire, în timp ce, în spatele lui, a doua navetă părăsi cala, împinsă în vid de berbecii de încărcare. Activarea propulsiei zugrăvi armura lui Scorpio în albastru-viu, radioactiv.

– Uite care-i treaba, urmă hiperporcul. Ar trebui să apreciezi chestia asta. Dacă ai fi știut care era speranța de viață a unui hiperporc în Mulci, nimic din ce s-a întâmplat azi n-ar mai părea atât de tragic. Dacă n-ar fi acceptat să participe la cruciada lui Clavain, majoritatea soldaților mei ar fi fost morți de mulți ani. Cred că ei îi sunt datori lui Clavain, nu invers.

– Asta nu-nseamnă că ei ar trebui să moară azi.

– Cei mai mulți nici nu vor muri. Clavain a știut mereu că va trebui să acceptăm unele pierderi, iar hiperporcii mei o știu la fel de bine. Noi n-am cucerit niciodată vreun cvartal din Orașul Abisului fără să nu ne fi vărsat sângele. Dar majoritatea ne vom întoarce și ne vom întoarce cu armele. Noi deja învingem, Antoinette. Războiul Voliovei s-a terminat după ce Clavain a utilizat codul de pacificare. Scorpio își coborî vizorul căștii cu mănușa boantă. De fapt, noi nici nu luptăm acum, ci participăm la o operațiune de curățire.

– În condițiile astea mă mai lași să-ți urez „baftă"?

– Poți să-mi urezi orice vrei, fiindcă nu va conta absolut deloc. Dacă ar conta, ar însemna că nu m-am pregătit suficient de bine.

– Baftă, Scorpio! Baftă și ție, și armatei tale!

A treia navetă era împinsă spre punctul de plecare. Femeia o privi ieșind alături de triciclurile rămase – și de Scorpio –, apoi îi ceru navei să închidă ușa și să se îndepărteze de bătălie.

Voliova ajunse neatinsă la arma șaptesprezece. Deși bătălia pentru *Nostalgia* continua să fie în plină desfășurare în jur, era evident că Clavain se străduia pe cât putea să nu facă vreun rău trofeelor

vânate. Înainte de plecare, ea studiase patternul de atac al triciclurilor, navetelor și corvetelor lui și concluzionase că propria ei navetă putea ajunge la arma șaptesprezece cu numai cincisprezece la sută probabilitate de a fi atacată. În mod obișnuit, probabilitatea i s-ar fi părut inacceptabil de mare, însă acum, spre propria ei oroare, o considera destul de favorabilă.

Arma șaptesprezece era singura dintre cele cinci pe care nu o retrăsese la adăpostul și izolarea *Nostalgiei*. Își opri naveta lângă ea, amarând-o îndeajuns de aproape ca să nu existe posibilitatea de atacare a navetei fără periclitarea armei. După aceea depresuriză întreaga cabină, nedorind să parcurgă ciclul consumator de timp al utilizării ecluzei. Costumul îi ajuta mișcările, oferindu-i o falsă senzație de putere și vitalitate. Dar poate că nu toate astea se datorau costumului.

Voliova se trase cu brațele afară prin ecluza deschisă a navetei și pentru o clipă rămase suspendată între vehiculul ei și latura uriașă a armei șaptesprezece. Se simțea teribil de vulnerabilă, dar spectacolul bătăliei era hipnotic. În orice direcție ar fi privit, nu vedea decât nave ce goneau, scânteile dansând ale flamelor de evacuare și florile efemere, tivite cu albastru, ale exploziilor nucleare și materie-antimaterie. Radioul îi pârâia cu interferențe constante. Senzorul de radiație al costumului piuia alarmat, semnalând depășirea valorilor admisibile. Le amuți pe ambele, preferând pacea și liniștea.

Oprise naveta direct deasupra trapei de acces în latura armei. Își simți degetele stângace când tastă comenzile pe proeminențele groase ale brățării costumului, dar lucră încet și nu greși. Ținând seama de ordinul de dezactivare pe care Clavain îl transmisese armei, femeia nu se aștepta în mod necesar ca vreuna dintre comenzile ei să fie ascultate.

Dar trapa glisă și se deschise, revărsând lumină bolnăvicios de verzuie.

– Mulțumesc, rosti Ilia Voliova fără să se adreseze cuiva anume.

Se lansă cu capul înainte în puțul verde. Orice dovadă a războiului dispăru ca un vis urât. Deasupra ei putea să distingă doar

pântecul blindat al navetei cu care sosise, iar în jur vedea mașinăria interioară a armei, scăldată în aceeași strălucire verde insipidă.

Execută după aceea procedura prin care trecuse anterior, așteptându-se la fiecare pas să eșueze, dar știind în același timp că n-avea absolut nimic de pierdut. Generatoarele de teamă ale armei continuau să funcționeze la capacitate maximă, însă acum Voliova găsi anxietatea mai degrabă liniștitoare decât tulburătoare. Însemna că funcțiile esențiale ale armei erau tot active și că Clavain doar amețise arma șaptesprezece, n-o ucisese. De altfel, ea nici nu se gândise serios la a doua posibilitate, totuși o urmă de îndoială îi rămăsese mereu în minte. Dacă Clavain însuși nu înțelesese corect codul?

Arma nu era însă moartă, ci numai adormită.

Pentru ca apoi să se întâmple, la fel cum se întâmplase prima dată. Trapa se închise brusc, interiorul armei începu să se miște alarmant și Voliova simți că se apropia ceva, un rău indescriptibil care gonea spre ea. Se încordă. Știința faptului că nu avea de-a face decât cu o subpersonalitate sofisticată nu reducea nimic din neliniștea experienței.

Acolo era. Prezența lunecă înapoia ei, o umbră care exista mereu, exclusiv la limita vederii periferice. O dată în plus femeia se simți paralizată și, la fel ca înainte, teama era de zece ori mai rea decât prin ce trecea în realitate.

[Pentru cei răi nu există odihnă, așa-i, Ilia?]

Voliova își aminti că arma îi putea citi gândurile.

M-am gândit să trec pe la tine, să văd ce mai faci, Șaptesprezece. Nu te-am deranjat, nu?

[Așadar asta-i tot? O vizită de curtoazie?]

De fapt, nu-i doar atât.

[Așa gândisem și eu. Tu vii numai când dorești ceva, nu?]

N-aș zice că te străduiești din cale afară să mă faci să mă simt binevenită.

[Cum adică, vrei să spui că nu-ți plac paralizia forțată și sentimentul de teroare inevitabilă?]

Nu cred că ai intenționat vreodată să-mi placă.

În răspunsul armei femeia detectă o urmă vagă de bosumflare.

[Poate.]

Dacă nu te deranjează... există o problemă despre care trebuie să vorbim..

[Eu nu plec nicăieri. Ceea ce este valabil și pentru tine.]

Da, bănuiesc că așa-i. Spune-mi, Șaptesprezece, tu ești conștientă de dificultate? Știi despre codul care nu-ți permite să tragi?

Acum bosumflarea – dacă asta fusese – se transformă în ceva mai aproape de indignare.

[Cum aș putea să nu știu?]

Am verificat doar, nimic mai mult. În legătură cu codul ăsta...

[Da?]

Bănuiesc că nu-l poți ignora, așa-i?

[Să ignor codul?]

Da, ceva în genul ăsta. Deoarece dispui de un grad de liber arbitru și așa mai departe, m-am gândit că subiectul ar merita abordat, ca simplă discuție – să zic așa –, dacă nu altceva... Știu bineînțeles că nu-i rezonabil să mă aștept că ai fi capabilă de așa ceva...

[„Nu-i rezonabil"?]

În mod inevitabil, ai și tu limitările tale, iar dacă, așa cum spune Clavain, codul acesta cauzează o întrerupere la nivelul rădăcină, nu mă pot aștepta să faci cine știe ce în privința asta, nu?

[Ce știe Clavain?]

Bănuiesc că destul de multe față de tine sau de mine...

[Nu fi stupidă, Ilia.]

Atunci ar fi totuși posibil?

Urmă o pauză înainte ca arma să catadicsească să răspundă. Pentru o clipă, Voliova se gândi că era posibil să fi reușit. Până și gradul de frică se diminuă, nefiind mai mult decât o isterie urlătoare acută.

Însă după aceea arma își gravă răspunsul în mintea ei.

[Ilia, știu ce încerci să faci.]

Da?

[Și n-o să reușești. Doar nu-ți imaginezi în mod serios că pot fi manipulată atât de ușor, nu? Atât de docil? Atât de ridicol de copilăros?]

Nu știu. Pentru o clipă mi s-a părut că detectez în tine o urmă din mine însămi. Asta a fost tot..

[Tu mori, nu-i așa?]

Cuvintele acelea o șocară.

De unde știi?

[Ilia, pot spune despre tine mai multe decât poți spune tu despre mine.]

Da, mor. Ce importanță are asta? Șaptesprezece, tu nu ești decât o mașină. Oricum nu-nțelegi ce simt.

[Nu te voi ajuta.]

Nu?

[Nu pot. Ai dreptate. Codul este la nivel rădăcină. Nu pot să fac nimic în privința lui.]

Atunci toată povestea aia despre liberul-arbitru...

Paralizia încetă fulgerător, fără niciun avertisment. Teama rămase, dar nu la fel de extremă pe cât fusese anterior. Iar în jurul ei arma se mișcă din nou, ușa spre spațiu se deschise deasupra femeii și dezvălui pântecul navetei.

[N-a fost decât o simplă poveste.]

Atunci voi pleca. La revedere, Șaptesprezece. Am sentimentul că nu vom mai discuta vreodată.

Voliova ajunse la navetă. Tocmai se împinsese prin ecluză în cabina lipsită de aer, când zări mișcare afară. Greoi și lent, ca un ac de busolă gigantic care căuta nordul, arma-cache se reorienta pentru ochire, iar scântei de flăcări erupseră din nodurile de propulsoare de pe harnașamentul ei. Femeia privi în lungul axei mari a armei, căutând un punct de referință, orice din sfera bătăliei care să-i poată spune încotro ținea arma șaptesprezece. Însă imaginea era prea confuză și nu mai avu timp să apeleze un display tactic pe consola navetei.

Arma se opri brusc. Voliova se gândi la minutarul din fier al unui orologiu titanic care bătea ora exactă.

După care o linie de strălucire pârjolitoare țâșni din botul armei, pierzându-se în spațiu.

Șaptesprezece deschisese focul.

Se va întâmpla peste trei miliarde de ani, îi spuse ea.

Două galaxii se vor ciocni: galaxia noastră și vecina ei spirală cea mai apropiată, Andromeda. În momentul acesta, ele se află la ceva mai mult de două milioane de ani-lumină distanță una de cealaltă, dar se apropie cu un moment de inerție imposibil de stopat, decise spre distrugere cosmică.

Clavain o întrebă ce se va întâmpla când galaxiile se vor întâlni și Felka îi spuse că existau două scenarii, două viitoruri posibile. *În unul dintre ele, lupii – Inhibitorii sau, mai exact, îndepărtații lor urmași-mașini – au condus viața prin criza aceea, astfel că inteligenței i s-a permis să înflorească și să se extindă nerestricționată. Împiedicarea coliziunii era imposibilă*, spuse Felka. *Nici chiar o cultură superorganizată a mașinilor care se întindea printr-o galaxie întreagă nu dispunea de resursele necesare pentru stoparea ei completă. Putea fi totuși gestionată; puteau fi evitate efectele ei cele mai rele.*

Avea să se întâmple pe multe niveluri. Lupii cunoșteau câteva tehnici pentru deplasarea de întregi sisteme solare, pentru a le îndepărta din calea dezastrului. Metodele nu fuseseră utilizate în istoria galactică recentă, totuși majoritatea fuseseră încercate și testate în trecut, în decursul unor urgențe locale sau al unor vaste programe de segregare culturală. Mașinării simple care necesitau demolarea a numai una-două planete dintr-un sistem, puteau fi fixate în jurul unei stele, după care atmosfera acesteia era comprimată și flexionată prin unduirea de câmpuri magnetice, determinând desprinderea materiei de pe suprafață. Materialul stelar putea fi manipulat și silit să se deplaseze într-o singură direcție, acționând ca jetul propulsor al unei rachete uriașe. Trebuia procedat cu delicatețe, astfel încât steaua să continue să ardă în manieră stabilă, și de asemenea astfel încât planetele rămase să nu iasă de pe orbitele lor când steaua începea să se miște. Dura mult, însă asta nu reprezenta de obicei o problemă: în mod normal, erau avertizate cu zeci de milioane înainte ca un sistem să trebuiască să fie mișcat.

Existau și alte tehnici: o stea putea fi parțial înconjurată cu o cochilie de oglinzi, astfel încât presiunea propriei ei radiații să confere impuls. Metode mai puțin testate sau sigure utilizau manipularea inerției pe scară largă. Tehnicile acelea erau cele mai simple când funcționau

bine, dar existaseră accidente teribile când funcționaseră prost, catastrofe în care sisteme întregi fuseseră ejectate din galaxie brusc, cu viteze apropiate de a luminii, azvârlite în spațiul intergalactic fără nicio speranță de revenire.

Lupii învățaseră că metodele mai vechi, mai lente, erau adesea mai potrivite decât cele nou-apărute.

Desigur măreața lucrare nu cuprindea doar deplasarea stelelor. Chiar dacă cele două galaxii abia s-ar fi atins tangențial, fără să se fi izbit frontal una de cealaltă, tot ar fi existat focuri de artificii incandescente, când zidurile de gaz și praf s-ar fi lovit reciproc. Undele de șoc ce ricoșau prin galaxii activau cicluri noi și furioase de nașteri stelare. O generație de stele fierbinți supermasive avea să trăiască și să moară într-un clipit de ochi la scară cosmică, pierind în cicluri la fel de convulsive de supernove. Deși stele individuale și sistemele lor solare puteau scăpa nevătămate prin eveniment, exploziile acelea catastrofale ar fi sterilizat întinderi vaste din galaxie. Ar fi fost, bineînțeles, de un milion de ori mai rău dacă coliziunea ar fi fost frontală, totuși rămânea ceva ce trebuia restricționat și minimizat. Vreme de încă un miliard de ani, mașinile aveau să trudească să suprime nu emergența vieții, ci crearea de stele fierbinți. Cele care se strecurau prin năvod aveau să fie împinse spre periferia spațiului de mașinării mișcătoare de stele, astfel ca exploziile lor finale să nu amenințe noile culturi înfloritoare.

Măreața lucrare nu avea să se încheie prea curând.

Însă acela nu era decât un viitor. Mai exista unul, zise Felka. *Era viitorul în care inteligența se strecura ici-colo prin năvod, viitorul în care Inhibitorii își pierdeau controlul asupra galaxiei.*

În viitorul acela, spuse ea, *epoca marii înfloriri era iminentă în termeni cosmici; avea să se petreacă în următoarele câteva milioane de ani. În răstimpul unei bătăi de inimă cosmică, galaxia avea să fie ticsită de viață, avea să devină o oază viermuitoare de făpturi înzestrate cu rațiune. Avea să fie o epocă de minuni și miracole.*

Dar în același timp avea să fie condamnată.

Inteligența organică, zise Felka, *nu putea atinge organizarea necesară pentru a străbate evenimentul coliziunii. La scara respectivă, cooperarea interspecii nu era pur și simplu posibilă. Cu excepția xenocidului,*

în care o specie le extermina pe toate celelalte, culturile galactice nu aveau să devină niciodată suficient de unite pentru a se angaja într-un program atât de masiv și prelungit ca evitarea coliziunii. Desigur, asta nu însemna că ele n-ar fi înțeles că trebuia întreprins ceva, ci doar că fiecare specie avea propria ei strategie, propria ei soluție preferată pentru rezolvarea problemei. În privința politicilor aveau să existe dispute la fel de violente ca Războiul Zorilor.

Pe timona cosmică erau prea multe mâini, spuse Felka.

Coliziunea avea să se petreacă, iar rezultatele – atât ale ei în sine, cât și ale războaielor însoțitoare – aveau să fie absolut catastrofice. Viața în Calea Lactee nu avea să se sfârșească imediat; câteva flăcărui pâlpâitoare de inteligență aveau să dăinuie, chinuindu-se, două miliarde de ani, însă, în primul rând datorită măsurilor de supraviețuire pe care le luaseră, ar fi fost doar cu puțin mai mult decât mașinile. Niciodată nu avea să mai apară ceva similar societăților pre-coliziune.

Aproape imediat ce Voliova văzu că arma trăgea, raza se opri, lăsând-o pe Șaptesprezece exact așa cum o găsise. Potrivit estimării ei, arma se eliberase poate o jumătate de secundă de sub controlul lui Clavain. Era posibil să fi fost chiar mai puțin.

Ea bâjbâi, activându-și radioul din costum și auzi imediat vocea lui Khouri.

– Ilia? Ilia? Mă poți...

– Da, Khouri, te pot auzi. S-a-ntâmplat ceva?

– Nu, atât doar că se pare c-ai reușit ceea ce ai plecat să faci. *Lumina Zodiacală* a încasat o lovitură directă de la arma-cache.

Voliova închise ochii pentru a savura momentul și se întrebă de ce nu simțea victoria pe care și-o imaginase.

– O lovitură directă?

– Da.

– Nu se poate. N-am văzut fulgerul exploziei propulsiilor Agregate.

– Am spus c-a fost o lovitură directă. N-am spus că a fost o lovitură fatală.

Voliova apelase deja pe consola navetei o imagine de la mare distanță a *Luminii Zodiacale.* O redirecționă pe interiorul vizorului

căştii şi studie avariile cu fascinaţie respectuoasă. Raza tăiase prin carcasa navei lui Clavain ca un cuţit prin pâine, retezând poate o treime din lungimea ei. Prova cu vârf ca acul, scânteind cu faţetele sculptate de gheaţă întreţesută cu filamente de diamant, se îndepărta fantomatic de lent de restul fuzelajului, ca un turn care se răsturna încetişor. Rana produsă de fascicul continua să strălucească roşu-livid, iar de ambele părţi ale carcasei retezate se vedeau explozii. Era lucrul cel mai sfâşietor de frumos pe care-l văzuse femeia de foarte multă vreme. Păcat însă că nu-l putea vedea cu propriii ei ochi.

În clipa aceea, naveta se zgudui într-o parte. Voliova se izbi de un perete, întrucât nu avusese timp să se încătărămeze înapoi în scaunul de comandă. Ce se întâmplase? Oare arma îşi ajustase direcţia de ochire şi-i atinsese naveta în decursul procesului? Îşi regăsi echilibrul şi-şi îndreptă ochelarii spre fereastră, însă arma era exact aşa cum fusese când se oprise din tras. Naveta se zgudui din nou, dar Voliova simţi acum, prin ţesătura mănuşilor ce transmitea senzaţii tactile, scrâşnetul ascuţit de metal pe metal. Era exact ca şi cum altă navă s-ar fi frecat de a ei.

Ajunse la concluzia aceasta cu numai o secundă înainte ca prima siluetă să intre prin uşa încă deschisă a ecluzei. Voliova se blestemă în gând că nu închisese ecluza după ce intrase, însă fusese amăgită într-o falsă securitate de faptul că purta costum. Ar fi trebuit să se fi gândit la intruşi, nu la propriile ei nevoi de susţinere biotică. Era exact genul de eroare pe care n-ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi fost sănătoasă, totuşi aprecia că-şi putea permite una-două greşeli atât de târziu în joc. La urma urmelor, făcuse o mutare ce putea fi câştigătoare împotriva navei lui Clavain. Fuzelajul retezat se îndepărta în derivă acum, lăsând în urmă panglici complicate de măruntaie mecanice.

– Triumvira?

Silueta vorbea şi glasul ei îi bâzâia în cască. Studie armura intrusului şi văzu ornamentele baroce, ca şi juxtapoziţiile ameţitoare dintre vopselurile luminoase şi suprafaţa ca de oglindă.

– Da, zise ea, ai plăcerea asta.

Silueta o ațintea cu o armă cu țeava evazată. În spatele ei, în cabină, pătrunseră alte două forme cu armuri similare. Prima siluetă își ridică vizorul negru; prin sticla groasă și întunecată a propriei căști, Voliova zări anatomia facială nu tocmai umană a unui hiperporc.

– Numele meu este Scorpio, o informă el. Mă aflu aici ca să-ți accept predarea.

Femeia chicoti surprinsă.

– Predarea mea?

– Da, triumviro.

– Scorpio, tu te-ai mai uitat în ultima vreme pe fereastră? Realmente, cred c-ar trebui s-o faci.

Urmă o pauză în care intrușii conferiră între ei. Voliova simți până la fracțiune de secundă momentul în care ei deveniră conștienți de ce se petrecuse. Țeava armei coborî imperceptibil și în ochii lui Scorpio licări o ezitare.

– Ești totuși prizoniera noastră, rosti el, dar cu mai puțină convingere.

Voliova surâse indulgent.

– Asta-i foarte interesant. Unde crezi că ar trebui să încheiem formalitățile? În nava voastră sau în a mea?

Asta este deci? Asta este alegerea care mi se oferă? Chiar dacă noi învingem, chiar dacă îi înfrângem pe lupi, nu va însemna absolut nimic pe termen lung? Așadar lucrul cel mai bun pe care-l putem face în interesul salvării vieții în sine, privind în perspectivă, este să ne chircim în poziție fetală și să murim acum? Ar trebui deci să ne predăm lupilor, nu să ne pregătim să luptăm împotriva lor?

[Nu știu, Clavain.]

Ar putea fi o minciună. Ceea ce ți-a arătat Lupul ar putea fi propagandă, retorică autojustificatoare. Poate că nici nu există o cauză superioară. *Poate că de fapt ei nimicesc inteligența pentru niciun alt motiv decât că acesta este felul lor de a fi. Și chiar dacă ce ți-au arătat este adevărat, nu înseamnă că este și corect. Cauza poate fi dreaptă, Felka, dar istoria abundă în atrocități comise în numele dreptății.*

Crede-mă în privința asta. Nu poți scuza uciderea a miliarde de indivizi înzestrați cu rațiune prin atingerea unui vis utopic îndepărtat, indiferent care ar fi alternativa.

[Dar tu știi cu exactitate care este alternativa. Este extincția absolută.]

Da. Sau cel puțin așa spun ei. Dar dacă nu-i atât de simplu? Dacă spusele lor sunt adevărate, atunci toată istoria viitoare a galaxiei a fost influențată de prezența lupilor. Nu vom ști niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut lupii, care să ghideze viața prin crize. Experimentul s-a schimbat. Iar acum există un factor nou: însăși slăbiciunea lupilor, faptul că ei dau greș treptat. Poate că nici n-au fost meniți vreodată să fie atât de brutali – te-ai gândit la asta, Felka? Te-ai gândit că este posibil ca, odată, ei să fi fost mai degrabă păstori decât braconieri? Poate că acela a fost primul lor eșec, cu atâta timp în urmă, încât nimeni nu și-l reamintește. Lupii au continuat să urmeze regulile pe care fuseseră instruiți să le aplice cu forța, însă cu tot mai puțină înțelepciune, cu tot mai puțină milă. Ceea ce începuse ca o restricționare blândă a devenit xenocid. Ceea ce începuse ca autoritate a devenit tiranie, autoperpetuare și autoconsolidare. Gândește-te, Felka. Poate că există într-adevăr o cauză mai măreață pentru ceea ce fac ei, dar nu trebuie să fie automat și o cauză dreaptă.

[Eu știu doar ce mi-a fost arătat. Nu-i treaba mea să aleg. Nu-i treaba mea să-ți arăt ce ar trebui să faci. M-am gândit pur și simplu că ar trebui să ți se spună.]

Știu și nu te învinuiesc pentru asta.

[Ce intenționezi să faci?]

Bărbatul se gândi la balanța crudă a lucrurilor; compară panorame de conflicte cosmice – bătălii lungi de milenii ce vuiau pe fața galaxiei – cu panorame infinit mai mărețe de tăcere cosmică. Se gândi la planete și sateliți rotitori, cu zilele nenumărate, cu anotimpurile nereamintite. Se gândi la stele ce trăiau și mureau în absența unor observatori înzestrați cu rațiune, care străluceau ca o văpaie în bezna fără minte până la sfârșitul timpului, fără să existe nici măcar un gând conștient care să perturbe calmul glacial dintre ele și eternitate. Poate că mașini încă vânau pe stepele acelea cosmice

și poate că, dintr-un punct de vedere, continuau să proceseze și să interpreteze date, însă n-avea să existe nicio recunoaștere, nici iubire, nici ură, nici pierdere, nici durere, ci doar analiză, până ce ultimul licăr de energie se stingea în ultimul circuit, lăsând suspendat un algoritm pe jumătate executat.

Desigur, el era iremediabil antropomorf. Drama aceasta se referea numai la grupul local de galaxii. La zeci, la sute de milioane de ani-lumină depărtare, existau și alte asemenea grupuri, pâlcuri de zece-douăzeci de galaxii, legate laolaltă în beznă prin gravitația lor reciprocă. Se aflau prea departe ca să-și poată închipui ajungerea la ele, însă toate erau la fel. Erau rău-prevestitor de tăcute, însă asta nu însemna că erau neapărat lipsite de rațiune. Poate că învățaseră valoarea tăcerii. Marea istorie a vieții în Calea Lactee – în tot grupul local – putea fi doar un simplu fir din ceva de o vastitate umilitoare. Poate că, la urma urmelor, nu conta de fapt ce se întâmpla aici. Executând orbește instrucțiunile necunoscute pe care le primiseră în trecutul galactic îndepărtat, lupii puteau strangula inteligența, nimicind-o acum, sau îi puteau ghida un fir prin criza ei cea mai gravă. Și poate că niciunul dintre finaluri nu conta de fapt, tot așa cum un grup local de extincții pe o singură insulă nu ar conta prea mult comparativ cu fluxul și refluxul bogat, roitor, al vieții pe o planetă întreagă.

Sau poate conta mai mult decât orice.

Brusc, Clavain văzu totul cu o claritate care-i opri inima în loc: *tot* ce conta era prezentul, aici și acum. Tot ce conta era supraviețuirea. Rațiunea care se înclina și-și accepta propria extincție – indiferent care ar fi fost argumentele pe termen lung, indiferent cât de minunată ar fi fost cauza superioară – nu era genul de rațiune pe care era interesat s-o păstreze.

Și, de asemenea, nu era nici genul de rațiune pe care era interesat s-o slujească. Precum toate deciziile dure pe care le luase vreodată, esența problemei era copilăresc de simplă: el putea să cedeze armele și să-și accepte complicitatea în apropiata extincție a omenirii, știind în același timp că-și jucase rolul în destinul final al vieții înzestrate cu rațiune. Sau putea să ia armele acum – sau oricât de multe dintre ele izbutea – și să înfrunte cumva tirania.

Era perfect posibil să fie inutil. Putea fi o simplă amânare a inevitabilului. Dar într-un asemenea caz, ce rău ar fi fost dacă ar fi încercat?

[Clavain....]

Bărbatul simți un calm vast, mistuitor. Totul era limpede acum. Avea să-i spună Felkăi că decisese să ia armele și să înfrunte, și la dracu' cu istoria viitoare! El era Nevil Clavain și nu se predase în viața lui.

Dar, brusc, altceva îi atrase atenția imediată. *Lumina Zodiacală* fusese lovită. Nava cea mare se rupea în două.

CAPITOLUL 39

— Salut, Clavain, rosti Ilia Voliova și vocea îi era un șuier de glaspapir fin pe care bărbatul trebuia să se străduiască să-l înțeleagă. Mă bucur să te văd, în cele din urmă. Vino mai aproape.

El se apropie de patul femeii, nevenindu-i să creadă că aceasta era triumvira. Părea groaznic de bolnavă și totuși, în același timp, putea simți un calm profund în jurul ei. Expresia Voliovei, în măsura în care o putea citi, fiindcă ochii îi erau ascunși înapoia unor ochelari cenușii opaci, vorbea de mulțumire tăcută, de satisfacția obosită care însoțește încheierea unei afaceri lungi și dificile.

– Mă bucur să te cunosc, Ilia, zise el și-i scutură mâna cât putu mai blând.

Știa că ea fusese deja rănită, când ieșise din nou în spațiu, ca să participe la bătălie. Fiind neprotejată, încasase niveluri de radiații pe care nu le mai puteau remedia nici chiar mașmedele.

Voliova avea să moară, iar asta avea să se întâmple cât de curând.

– Semeni mult cu proxy-ul tău, rosti ea cu glas șuierat. Și în același timp te deosebești de el. Ai o gravitate care-i lipsea mașinii. Sau poate că asta-i pur și simplu din cauză că acum te cunosc mai bine ca adversar. Nu sunt deloc sigură că te-am respectat înainte.

– Și acum?

– O să spun doar că m-ai pus pe gânduri.

De față erau nouă persoane. Lângă patul Voliovei se afla Khouri, femeia despre care Clavain bănuia că era mâna ei dreaptă. La rândul lui, Clavain era însoțit de Felka, Scorpio, doi soldați hiperporci, Antoinette Bax și Xavier Liu. Naveta lui Clavain andocase la *Nostalgia pentru Infinit* după declarația imediată de încetare a focului, iar *Pasărea-Furtunii* îi urmase la scurt timp după aceea.

– Te-ai gândit la propunerea mea? întrebă delicat Clavain.

– Propunerea ta? pufni disprețuitor femeia.

– Propunerea mea *revizuită*, atunci. Cea care nu implica predarea ta unilaterală.

– Clavain, nu te afli nici pe departe într-o poziție din care să impui propuneri cuiva. Ultima dată când ți-am văzut nava, mai rămăsese doar jumătate din ea.

Avea dreptate. Remontoire și majoritatea membrilor echipajului supraviețuiseră, dar *Lumina Zodiacală* suferise avarii acute. Faptul că propulsiile Agregate nu detonaseră era un miracol minor.

– Prin „propunere" vreau să spun... sugestie. O înțelegere mutuală, în beneficiul amândurora.

– Vrei, te rog, să-mi reîmprospătezi memoria, Clavain?

El se întoarse către Bax.

– Antoinette, ar fi bine să te prezinți.

Antoinette se apropie de pat cam cu același respect pe care-l dovedise Clavain.

– Ilia...

– Triumvira Voliova, domnișoară. Cel puțin până ne vom cunoaște mai bine.

– Vreau să spun că... eu am o navă... un cargobot...

Voliova îl fulgeră din priviri pe Clavain. Bărbatul știa la ce se referea. Era acut de conștientă că nu-i mai rămăsese mult de trăit și nu avea absolut deloc nevoie de ocolișuri.

– Bax are un cargobot, interveni el, care este andocat acum cu noi. Are capacitate transatmosferică limitată – nu cea mai grozavă, dar poate face față.

– Ce vrei să spui, Clavain?

– Vreau să spun că are cale pentru marfă mari și presurizate. Poate să preia o mulțime de pasageri. Nu în condiții de lux, însă...

Voliova îi făcu semn lui Bax să se apropie.

– Câți?

– Patru mii, cu ușurință. Poate chiar cinci. Nava asta țipă să fie utilizată ca arcă, triumviro.

Clavain aprobă din cap.

– Gândește-te, Ilia. Știu că ai întocmit deja un plan de evacuare. Crezusem că era un vicleșug, dar acum am văzut dovezile. Însă deocamdată n-ați evacuat mai nimic din populație.

– Am făcut tot ce am putut, zise Khouri pe un ton ușor defensiv.

Clavain ridică împăciuitor o mână.

– Știu asta. Ținând seama de dificultățile cu care v-ați confruntat, v-ați descurcat bine, însă asta nu înseamnă că nu am putea lucra încă și mai bine. Arma lupilor – dispozitivul Inhibitor – aproape că a ajuns în centrul lui Delta Pavonis. Nu mai avem timp pentru alte planuri. Cu *Pasărea-Furtunii*, vor fi necesare doar cincizeci de drumuri. Poate chiar mai puține, cum spune Antoinette. Poate doar patruzeci. Ea are dreptate – este o arcă. Și una foarte rapidă.

Voliova emise un oftat bătrân ca timpul.

– Din păcate, nu-i chiar așa simplu.

– Ce vrei să spui?

– Noi nu ridicăm niște unități inerte de pe suprafața Resurgamului, ci avem de-a face cu oameni. Oameni speriați și disperați. Ochelarii cenușii se înclinară puțin. Nu-i așa, Khouri?

– Ilia are dreptate... jos este o nebunie. Gestionarea...

– Până acum n-ați fost decât voi două, spuse Clavain. A trebuit să lucrați cu un guvern. Noi avem însă o armată și mijloacele de a ne aplica voința. Nu-i așa, Scorpio?

– Putem cuceri Cuvierul, zise hiperporcul. Am examinat deja situația. Nu-i cu nimic mai greu decât cucerirea unui cvartal din Orașul Abisului. Sau a acestei nave, de altfel.

– Voi nu mi-ați cucerit nava, îi reaminti Voliova, așa că nu-ți supraestima capacitățile. Reveni spre Clavain, iar glasul îi deveni

mai apăsat, mai interogativ decât fusese la sosirea lui. Te gândești în mod serios la o intervenție armată?

– Dacă este unica modalitate prin care să-i evacuăm pe oamenii aceia de pe planetă, atunci da, exact la asta mă gândesc.

Ea îl privi șiret.

– Ți-ai schimbat discursul, Clavain. De când a devenit evacuarea Resurgamului principala ta prioritate?

Bărbatul aruncă o privire spre Felka.

– Mi-am dat seama că posesia armelor nu era chiar cazul clar definit care mi se prezentase. Trebuiau făcute alegeri, niște alegeri mai dure decât mi-ar fi plăcut, și am înțeles că le neglijasem tocmai din cauza dificultății lor.

– Pe scurt, zise Voliova, nu mai vrei armele?

Clavain surâse.

– De fapt, le mai vreau. La fel ca tine, de altfel. Dar cred că putem ajunge la o înțelegere, nu?

– Noi avem o treabă de făcut aici și nu mă refer doar la evacuarea Resurgamului. Chiar crezi că i-aș lăsa pe Inhibitori să-și vadă de treaba lor?

El clătină din cap.

– Nici gând. Și pentru că tot veni vorba, am deja suspiciunile mele.

– Eu sunt pe moarte, Clavain. Pentru mine nu mai există viitor. Supusă intervențiilor necesare, aș mai putea supraviețui câteva săptămâni, dar nu mai mult. Bănuiesc că pe altă planetă s-ar putea face ceva pentru mine, dacă cineva mai deține tehnologie pre-Epidemie, însă asta ar implica operațiunea incomodă a criogenizării, ceva de care am avut parte cât pentru o viață. Așa că am decis să termin lucrurile.

Femeia ridică un braț numai piele și os și izbi cu pumnul în pat, apoi spuse:

– Îți las moștenire monstruozitatea asta blestemată de navă. După ce termină evacuarea Resurgamului, poți pleca de aici cu ea și cu refugiații. Uite – ți-o dau. Este a ta.

Ridică glasul, un efort care o costă probabil mai mult decât putuse bănui bărbatul și adăugă:

– Asculți, Căpitane? Acum este nava lui Clavain. Din clipa asta demisionez ca triumviră.

– Căpitanul...? repetă Clavain.

Femeia zâmbi.

– O să afli, nu te teme.

– O să am grijă de evacuați, rosti Clavain mișcat de ceea ce tocmai se întâmplase.

Încuviință ușor din cap și spre Khouri, apoi adăugă:

– Ai cuvântul meu în privința asta. Îți făgăduiesc că n-o să te dezamăgesc, triumviro.

Voliova flutură din mână cu un gest obosit.

– Te cred. Pari a fi un om care duce lucrurile la bun sfârșit.

El își scărpină barba.

– Atunci a mai rămas doar o singură chestiune.

– Armele? Cine le va deține în final? Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. M-am gândit deja.

Bărbatul aștepta, studiind curbele cenușii abstracte ale corpului triumvirei țintuit la pat.

– Uite care-i propunerea mea, urmă Voliova cu glas subțire ca vântul. Te anunț că-i nenegociabilă.

Își întoarse apoi atenția către Antoinette:

– Tu... Cum ai spus că te cheamă?

– Bax, răspunse Antoinette aproape bâlbâindu-se în pronunția a numai trei litere.

– Hm, făcu Triumvira, de parcă tocmai auzise lucrul cel mai puțin interesant din viața ei. Și nava asta a ta... cargobotul tău... este într-adevăr pe atât de mare și de rapidă pe cât se afirmă?

Antoinette strânse din umeri.

– Așa bănuiesc.

– Atunci mă voi îmbarca și eu în ea. N-o să-ți mai trebuiască după ce terminăm de evacuat planeta. Numai să-ți termini treaba înainte să mor eu.

Clavain se uită la Bax, apoi reveni către triumviră.

– Pentru ce vrei nava ei, Ilia?

– Pentru glorie, replică Voliova pe un ton de desconsiderare. Pentru glorie și mântuire. Ce altceva credeai?

Antoinette Bax stătea singură pe puntea *Păsării-Furtunii*, nava care fusese a ei, iar înainte a tatălui ei, nava pe care o iubise cândva și pe care o urâse cândva, nava care era o parte la fel de mare din ea ca propria-i carne, și știu că aceasta era ultima dată. Bine sau rău, din clipa asta nimic n-avea să mai fie ca înainte. Era timpul să încheie procesul care începuse cu călătoria făcută din Caruselul New Copenhagen pentru a onora un jurământ ridicol și stupid din copilărie. Pentru că, în ciuda stupidității sale, fusese un jurământ născut din bunătate și dragoste, care o purtase în inima războiului și în uriașa și zdrobitoarea mașină a istoriei însăși. Dacă ar fi știut – dacă ar fi avut cea mai vagă idee despre ce se va întâmpla, despre cum va deveni ea încâlcită în povestea lui Clavain, o poveste care începuse cu secole înainte de propria ei naștere și care o smulsese din mediul ei, propulsând-o la ani-lumină de casă și la decenii în viitor –, atunci poate că ar fi șovăit. Poate. În același timp însă, poate că ar fi privit în ochii fricii și ar fi fost încercată de o hotărâre încă și mai încăpățânată de a face ceea ce-și făgăduise cu atâția ani în urmă. Era, gândi Antoinette, perfect posibil să fi făcut exact asta. Dacă te naști o încăpățânată afurisită, atunci rămâi veșnic o încăpățânată afurisită – iar dacă acesta nu era mottoul ei personal, atunci sosise timpul să-l adopte ca atare. Poate că tata n-ar fi aprobat asta, dar era sigură că, în adâncul sufletului, ar fi fost de acord și poate chiar ar fi admirat-o.

– Navă?

– Da, Antoinette?

– E-n regulă, să știi. Nu mă deranjează. Poți să-mi spui în continuare Micuță Domnișoară.

– Întotdeauna n-a fost altceva decât un rol, zise Bestia – sau, mai exact, Lyle Merrick –, apoi adăugă: L-am jucat destul de bine, nu ești de acord?

– Tata a avut dreptate să se încreadă în tine. Ai avut grijă de mine, este?

– În măsura în care am putut. Ceea ce n-a fost chiar așa de bine pe cât sperasem. Pe de altă parte, nici tu nu prea mi-ai ușurat munca. Ținând însă seama de legătura de familie, bănuiesc că era inevitabil. Tatăl tău n-a fost tocmai cel mai precaut individ, iar la tine este clar că așchia n-a sărit departe de trunchi.

– Am răzbit, Navă, spuse Antoinette. Totuși am răzbit. Asta trebuie să-nsemne ceva, nu?

– Așa cred.

– Navă... Lyle...

– Antoinette?

– Tu știi ce vrea triumvira, nu?

Merrick nu-i răspunse pentru câteva clipe. Toată viața, Antoinette își închipuise că pauzele erau inserate artificial în conversația sub-personalității, însă acum știa că erau destul de reale. Simularea lui Merrick percepea conștiința la o rată foarte apropiată de gândirea umană normală, așa că pauzele lui indicau introspecție autentică.

– Da, Xavier m-a informat.

Antoinette fu mulțumită că cel puțin nu trebuia să dezvăluie ea aranjamentul acela.

– După terminarea evacuării Resurgamului, după ce vom fi luat de pe planetă cât de mulți oameni putem, triumvira vrea să folosească *Pasărea* pentru ea însăși. Ea spune că o face pentru glorie și mântuire. Mie îmi pare o misiune sinucigașă.

– Mai mult sau mai puțin am ajuns și eu la aceeași concluzie.

Glasul sintetizat al lui Merrick era cumva iritant de calm.

– Ea este pe moarte, așa am înțeles, de aceea bănuiesc că nu-i o sinucidere în modul clasic... totuși asta este o distincție lipsită de sens, adăugă vocea lui Merrick. Înțeleg că vrea să îndrepte greșelile trecutului.

– Khouri, cealaltă femeie, spune că Voliova nu-i monstrul pe care și-l imaginează cei de pe planetă.

Antoinette se strădui să-și păstreze glasul la fel de egal și echilibrat ca al lui Merrick. Ei doi dădeau ocol unei chestiuni oribile, orbitau o absență pe care niciunul nu dorea s-o recunoască.

– Bănuiesc totuși, continuă ea, că triumvira trebuie să fi comis oricum niște lucruri oribile în trecut.

– Atunci suntem doi care gândim la fel. Da, Antoinette, știu ce te neliniștește, însă nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Lyle, ea crede că nu ești decât o navă. Și nimeni nu-i va spune adevărul, fiindcă au nevoie de cooperarea ei. Deși nu cred că ar conta prea mult dacă i l-ar spune...

Antoinette tăcu și se detestă pentru că se simțea așa tristă.

– Tu o să mori, nu? adăugă ea după o vreme. Până la urmă se va întâmpla ceea ce ar fi trebuit să se întâmple cu atâția ani în urmă, dacă nu te-ar fi ajutat tata și Xavier.

– Am meritat-o, Antoinette. Am comis o faptă îngrozitoare și am scăpat pedepsei justiției.

– Totuși...

Femeia își simțea ochii înțepând-o. Lacrimi i se adunau pe dinăuntru, lacrimi stupide și irațională pentru care se disprețuia. Își iubise nava, apoi o urâse – o urâse din cauza minciunii în care îl implicase pe tatăl ei, minciuna care-i fusese spusă ei; iar după aceea ajunsese s-o iubească iarăși, pentru că nava și fantoma lui Lyle Merrick care o bântuia reprezentau legături tangibile peste timp cu tatăl ei. Iar acum, tocmai când ajunsese să accepte asta, cuțitul se răsucea din nou în rană. Ceea ce învățase să iubească îi era luat, ultima conexiune cu tatăl îi era smulsă din mâini de nenorocita de Voliova...

De ce nu era niciodată ușor? Ea nu dorise altceva decât să respecte o făgăduială.

– Antoinette?

– Te-am putea extrage, rosti ea. Te-am putea scoate din navă și înlocui cu o subpersonalitate obișnuită. Voliova n-ar trebui să știe asta, nu?

– Nu, Antoinette. A sosit și timpul meu. Dacă triumvira dorește glorie și mântuire, de ce n-aș putea să beneficiez și eu de ele?

– Tu ai jucat deja un rol important. Nu mai este necesar un sacrificiu și mai mare.

– Asta aleg eu. Nu-mi poți purta pică pentru așa ceva, nu?

– Nu, zise femeia și glasul îi tremură. Nu, nu-ți pot purta pică. Și nici n-o voi face.

– Îmi promiți ceva?

Ea își frecă ochii, rușinată de lacrimi și totuși ciudat de bucuroasă în același timp.

– Ce anume?

– Că vei continua să ai grijă de tine, indiferent ce se va întâmpla de acum înainte.

Antoinette încuviință din cap.

– Așa voi face. Promit.

– Perfect. Mai vreau să-ți spun ceva, după care cred că trebuie să ne despărțim. Pot continua evacuarea și neajutat. Ba chiar, refuz în mod categoric să-ți îngădui să te mai expui la posibile pericole prin continuarea zborului la bordul meu. Ce părere ai de ordinul ăsta? Te-a impresionat, nu? Nu m-ai fi crezut capabil de așa ceva, este?

– Nu, așa-i, zâmbi ea fără să vrea.

– Așadar, un ultim lucru. A fost o plăcere să slujesc sub comanda ta. O plăcere și o onoare. Acum însă te rog să pleci și să-ți cauți altă navă – preferabil una mai mare și mai bună – pe care s-o comanzi. Sunt sigură că vei face o treabă excelentă.

Ea se ridică din scaun.

– Îți făgăduiesc că voi face tot ce pot mai bine.

– Nu mă îndoiesc.

Antoinette porni spre ușă, dar se opri în prag.

– Adio, Lyle, spuse ea.

– Adio, Micuță Domnișoară.

CAPITOLUL 40

Îl scoaseră, tremurător, din uterul deschis al sarcofagului. El se simțea de parcă fusese salvat de la înec, dintr-o apă înghețată, iarna. Chipurile celor din jur se focalizară, totuși nu recunoscu imediat pe nici unul. Cineva îi puse pe umeri o pătură termică vătuită. Îl priveau fără să vorbească, bănuind că n-avea chef de conversații și că ar fi preferat mai degrabă să se orienteze prin propriile lui eforturi.

Clavain stătu câteva minute pe marginea sarcofagului, până recăpătă suficientă putere în picioare ca să traverseze camera, împleticindu-se. Se poticni în chiar ultima clipă, totuși făcu astfel încât căderea să pară grațioasă, de parcă ar fi intenționat să se rezeme brusc de rama blindată a hubloului. Privi după aceea prin sticlă. Nu putu vedea nimic, doar beznă și propria lui reflexie spectrală plutind în prim-plan. În mod straniu părea lipsit de ochi: orbitele îi erau pline cu umbre ce aveau exact culoarea neagră a vidului de pe fundal. Simți un fior sălbatic de déjà-vu, senzația că mai stătuse aici și-și contemplase propriul chip ca o mască. Zgândări și trase de firul acela de memorie, până când se descâlci, reamintind o misiune diplomatică de ultim minut, o navetă care coborâse pe planeta Marte ocupată, o confruntare iminentă cu un vechi inamic și prieten pe nume Galiana... și-și reaminti că până și atunci, cu patru sute de ani în urmă – deși, se gândi, acum era vorba despre mai mulți ani –, el se simțise prea bătrân pentru lume, prea bătrân pentru rolul la care fusese silit. Dacă atunci ar fi știut ce-l va aștepta,

probabil că fie ar fi râs, fie ar fi înnebunit. Simțise de parcă ar fi fost sfârșitul vieții sale, dar în realitate nu fusese decât un moment din începutul ei, abia separabil acum de copilărie în memoria lui.

Îi privi iarăși pe cei care-l treziseră, apoi ridică ochii spre plafon.

– Diminuați lumina, spuse cineva.

Reflexia îi dispăru. Acum putea să vadă și altceva decât negreală. Era un roi de stele, îngrămădite într-o emisferă a cerului. Roșii, și albastre, și galbene, și alb-glaciale. Unele erau mai strălucitoare decât altele, deși el nu distingea constelații familiare. Însă gruparea stelelor într-o singură parte a cerului nu putea însemna decât un lucru: continuau să înainteze relativist, foarte aproape de viteza luminii.

Clavain se întoarse către grupul mic dinapoia sa.

– Bătălia a avut loc?

O femeie cu piele albă și păr negru răspunse în numele tuturor:

– Da, s-a terminat. Glasul îi era cald, dar nu avea siguranța absolută la care se așteptase Clavain. Am angajat în luptă terțetul de nave Agregate, am distrus una și le-am avariat pe celelalte două.

– Doar avariat?

– Simulările n-au funcționat chiar perfect, zise femeia.

Se apropie de Clavain și-i băgă sub nas un pahar tronconic cu un fluid maroniu. El îi privi fața și părul. Pieptănătura ei avea ceva familiar, ceva care-i mișca aceleași memorii străvechi ce-i fuseseră clintite de reflexia lui în hublou.

– Bea, zise ea. Mașmede recuperatoare din arsenalul Iliei. O să-ți facă bine.

Clavain luă paharul și mirosi cu grijă conținutul. Aroma era de ciocolată, deși el se așteptase la ceai. Sorbi puțin.

– Mulțumesc, spuse după aceea. Te superi dacă te întreb cum te numești?

– Câtuși de puțin, zise femeia. Eu sunt Felka. Mă cunoști destul de bine.

El o privi, după care ridică din umeri.

– Pari familiară...

– Bea. Cred că ai nevoie.

Memoriile i se întoarseră în pâlcuri, aidoma unui oraș care-și revenea după o pană de curent: pe cvartale aleatorii, cu utilitățile pâlpâind și licărind înainte de reluarea serviciilor normale. Chiar și când se simți bine, urmară alte terapii cu mașmede, fiecare ocupându-se cu un domeniu specific al funcționării creierului, fiecare fiind administrată în doze mai atent reglate decât cea anterioară, în vreme ce el făcea grimase și coopera cu un minimum de bunăvoință. Până la terminarea tratamentului nu mai dorea să vadă în viața lui alt degetar cu ciocolată.

După câteva ore se aprecie că era refăcut din punct de vedere neurologic. Mai existau încă lucruri pe care nu și le reamintea cu exactitate, dar i se spuse că asta se încadra în marjele de eroare ale amneziei uzuale care însoțea dezghețarea și nu indica anomalii. Îi dădură un pieptar ușor de biomonitorizare, îi alocară un servitor subțiratic din bronz și-i spuseră că era liber să se plimbe pe unde dorea.

– N-ar trebui să întreb de ce m-ați trezit? spuse el.

– Vom ajunge la asta mai târziu, răspunse Scorpio care părea să fie șeful. Nu-i o grabă imediată.

– Să înțeleg totuși că este vorba despre luarea unei decizii?

Scorpio se uită la altul dintre conducători, femeia care se numea Antoinette Bax. Avea ochi mari și nas pistruiat, și Clavain simțea că memoriile despre ea nu fuseseră încă dezgropate. Ea încuviință din cap aproape imperceptibil.

– Nu te-am fi trezit ca să admiri panorama, spuse Scorpio. Este un rahat, chiar dacă am stinge luminile.

Undeva în inima navei imense exista un loc care părea că aparține unei părți cu totul diferite a universului. Era o poiană, un loc cu iarbă, copaci și cer albastru artificial. Prin aer treceau păsări holografice: papagali, păsări-rinocer și altele care zburau între arbori în fulgerări ca de comete de culori primare intense, iar în depărtare se vedea o cascadă ce părea suspicios de reală, încețoșată într-o pâclă învolburată, albastru-deschis ca talcul acolo unde se vărsa într-un lac mic și negru.

Felka îl însoți pe Clavain pe o porțiune plată cu iarbă răcoroasă și scânteietoare. Femeia purta rochie neagră, lungă, astfel că picioarele nu i se zăreau sub tivul negru ce atârna pe jos. Nu părea deranjată să-l târască prin iarba încărcată de rouă. Se așezară față în față, pe buturugi ale căror suprafețe superioare fuseseră șlefuite și aduse la luciul oglinzilor. Erau complet singuri, cu excepția păsărilor.

Clavain privi în jur. Se simțea mult mai bine acum, iar memoria îi era aproape întreagă, totuși nu-și reamintea absolut defel locul acesta.

– Tu ai creat asta? o întrebă pe Felka.

– Nu, zise ea cu precauție. De ce întrebi?

– Cred că te-am întrebat pentru că-mi reamintește puțin de pădurea din centrul Cuibului-Mamă. Acolo unde aveai tu atelierul. Atât doar că există gravitație, bineînțeles, ceea ce nu avea atelierul tău.

– Prin urmare îți amintești.

El își scărpină perii scurți și țepoși ai bărbii. Cineva grijuliu îl bărbierise în timp ce dormea.

– Bucățele. Nu însă atât cât aș dori din cele întâmplate înainte să fiu înghețat.

– Ce-ți reamintești – mai exact?

– Plecarea lui Remontoire ca să stabilească contact cu Sylveste. Tu ai fost cât pe aici să-l însoțești, apoi ai decis să n-o faci. În rest, nu mare lucru. Voliova a murit, nu?

Felka încuviință din cap.

– Am evacuat planeta. Tu și Voliova ați convenit să împărțiți între voi armele de clasă-iad care mai rămăseseră. Ea a luat *Pasărea-Furtunii*, a încărcat în ea cât armament a putut și a condus-o drept în centrul mașinii Inhibitorilor.

Clavain țuguie buzele și fluieră încetișor.

– A contat la ceva gestul acela?

– Absolut la nimic. Dar a ieșit de pe scenă în stil mare.

Bărbatul zâmbi.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ei. Ce s-a mai întâmplat?

– Khouri și Thorn... ți-i mai amintești? S-au alăturat expediției lui Remontoire spre Hades. Au navete și au inițiat sistemele de autoreparare ale *Luminii Zodiacale*. Tot ce trebuie să facă este să-i asigure materii prime și nava se va repara de la sine. Va dura totuși ceva timp, îndeajuns de mult după părerea lui Khouri ca să poată lua legătura cu Sylveste.

– Nu prea știam ce să cred despre afirmația ei că fusese deja în Hades, rosti Clavain și culese fire de iarbă din jurul picioarelor.

Le strivi și mirosi pasta reziduală verde care-i pătă degetele, apoi adăugă:

– Totuși triumvira părea să creadă că era adevărat.

– Mai devreme sau mai târziu, vom afla care a fost adevărul. După ce vor stabili contactul – indiferent cât ar dura asta –, vor pleca din sistem cu *Lumina* și ne vor urma traiectoria. Cât despre noi... ei bine, nava continuă să fie a ta, însă problemele de zi cu zi sunt administrate de un Triumvirat. În urma votului general, triumvirii sunt Blood, Cruz și Scorpio. Bineînțeles, Khouri s-ar fi numărat printre ei, dacă n-ar fi optat să rămână în urmă după evacuare.

– Memoria îmi spune că au salvat o sută șaizeci de mii de oameni, zise Clavain. Este o cifră șocant de departe de adevăr?

– Nu, este destul de corectă. Ceea ce pare destul de impresionant, până îți dai seama că n-am izbutit să-i salvăm pe alți patruzeci de mii...

– Noi am fost elementul care a stricat ecuația, așa-i? Dacă n-am fi intervenit...

– Nu-i adevărat. Glasul Felkăi era mustrător, de parcă el ar fi fost un bătrân care comisese o gafă teribilă într-o companie foarte politicoasă. Nu. Nu trebuie să gândești așa. Uite cum a fost.

Erau îndeajuns de aproape unul de celălalt pentru gândire Agregată și ea îi trimise în minte imagini de la moartea Resurgamului. Bărbatul văzu ultimele ore în care mașina lupilor – așa îi spuneau toți acum armei Inhibitorilor – își sfredelise pâlnia gravitațională în inima stelei, implântând o chiuretă invizibilă adânc în miezul reacțiilor nucleare. Tunelul pe care-l deschise era foarte îngust, având diametrul de maximum câțiva kilometri în

locul cel mai adânc, și cu toate că steaua era golită de sânge, procesul nu era o hemoragie necontrolată. În loc de așa ceva, materiei de fuziune din miezul reacțiilor nucleare i se permise să iasă sub forma unui jet subțire, o coloană de foc infernal, care se răcea și se dilata, părăsind suprafața stelei cu viteza egală cu jumătate din viteza luminii. Restricționat și ghidat de impulsuri ale aceleiași energii gravitaționale ce perforase steaua, jetul se curbă după o parabolă lenești care-l aduse pe partea luminată a Resurgamului. În momentul când atinse solul, flama de foc stelar avea diametrul de o mie de kilometri. Efectul fu catastrofal și practic instantaneu. Atmosfera se vaporiză într-un flash pârjolitor, fiind urmată după câteva clipe de calotele polare și puținele corpuri de apă deschisă. Aridă și lipsită de aer, crusta de sub jet se topi, iar raza brăzdă o rană roșu-vișinie pe chipul planetei. Sute de kilometri verticali din suprafața Resurgamului fură incinerate, irupând în spațiu într-un nor fierbinte de roci clocotitoare. Undele de șoc cauzate de impactul inițial ocoliră planeta și nimiciră toate formele de viață de pe partea întunecată: toți oamenii și toate organismele pe care ei le aduseseră pe Resurgam. Ar fi murit însă oricum, chiar dacă n-ar fi existat undele de șoc. În câteva ore, fața întunecată se roti și ajunse să fie orientată spre soare. Jetul continua să lovească; izvorul de energie din inima stelei abia fusese deschis. Crusta Resurgamului arse, dar raza ronțăi mai departe în mantaua planetei.

Fură necesare trei săptămâni pentru a reduce planeta la nivelul unui tăciune roșu-încins și fumegător, cât patru cincimi din mărimea sa anterioară. După aceea, fasciculul comută pe altă țintă, altă planetă, și începu aceeași baleiere ucigașă. Evacuarea materiei din inima stelei avea să transforme Delta Pavonis într-o cochilie rece, până ce fuziunea avea să se oprească brusc din cauza că dispăruse atâta materie. Felka spuse că asta nu se întâmplase deocamdată – cel puțin potrivit semnalelor luminoase care-i ajungeau din urmă din sistem –, dar că atunci când avea să se întâmple, exista o probabilitate însemnată să fie un eveniment violent.

– Vezi așadar, zise ea, că de fapt am fost norocoși că am salvat atâția oameni. N-a fost vina noastră că au și murit mulți. Noi am

făcut ceea ce era corect ținând seama de circumstanțe. N-are rost să te simți vinovat în privința asta. Dacă n-am fi apărut noi, puteau să se fi întâmplat o mie de alte lucruri rele. Flota lui Skade tot ar fi sosit și n-ar fi fost mai predispusă spre negociere ca tine.

Clavain își aminti fulgerarea groaznică a unei nave stelare muribunde și-și aminti de asemenea moartea finală a Galianei pe care el o sancționase prin decizia distrugerii *Mătrăgunei*. Până și acum gândul acela era dureros.

– Skade a murit, nu-i așa? Eu am ucis-o, în spațiul interstelar. Celelalte elemente ale flotei ei acționau autonom chiar și după ce le-am angajat în luptă.

– Toate erau autonome, zise Felka ocolind în mod ciudat răspunsul.

Clavain privi un papagal macaw care sărea dintr-un copac în altul.

– Nu mă deranjează să fiu consultat în chestiuni de strategie, dar nu caut o poziție de autoritate în nava aceasta. În primul rând, nu este *a mea*, indiferent ce ar fi gândit Voliova. Sunt prea bătrân ca să-mi asum comanda. În plus, ce nevoie ar fi avut nava de mine? Are deja propriul ei Căpitan.

Când vorbi, Felka o făcu cu glas încet.

– Deci ți-l amintești pe Căpitan?

– Îmi amintesc ce ne-a spus Voliova. Nu-mi amintesc ca eu să fi vorbit vreodată cu Căpitanul. Tot el conduce, așa cum a zis Voliova că va face?

Vocea ei rămase precaută.

– Depinde ce înțelegi prin „a conduce". Infrastructura îi este încă intactă, dar de când am plecat de la Delta Pavonis n-a dat niciun semn de entitate conștientă.

– Atunci este mort?

– Nu, este imposibil. Este implicat în prea multe aspecte ale funcționării de rutină la nivelul întregii nave, cel puțin așa a spus Voliova. Când obișnuia să intre în una din stările lui de catatonie, era ca și cum s-ar fi deconectat toată nava. Ori asta nu s-a întâmplat.

Nava continuă să aibă grijă de sine, funcționează, se ocupă de autoreparații, ba chiar ocazional se modernizează.

Clavain încuviință din cap.

– Atunci este ca și cum Căpitanul ar mai funcționa la nivel reflex, involuntar, dar că nu mai există rațiune? Ca un pacient căruia i-au mai rămas destule funcții cerebrale ca să respire, dar nu prea multe în rest?

– Asta-i principala noastră ipoteză. Nu putem fi totuși absolut siguri. Uneori apar mici sclipiri de inteligență, lucruri pe care nava și le face sieși fără să fi întrebat pe cineva. Flash-uri de creativitate. Este mai degrabă ca și cum Căpitanul continuă să fie acolo, dar îngropat mai afund decât a fost vreodată.

– Sau poate că a lăsat pur și simplu în urmă un spectru al său, zise Clavain. Un înveliș fără minte, care parcurge întruna aceleași patternuri comportamentale.

– Indiferent despre ce ar fi vorba, și-a spălat păcatele, spuse Felka. A comis ceva teribil, dar într-un final a salvat o sută șaizeci de mii de vieți omenești.

– Ca și Lyle Merrick, rosti Clavain amintindu-și pentru prima oară de când se trezise despre secretul din nava lui Antoinette și sacrificiul pe care-l făcuse bărbatul. Două izbăviri la preț de una? Mi se pare un început bun. Trase de așchia de lemn care i se înfipsese în palmă, ruptă din marginea buturugii. Felka, totuși *ce* s-a întâmplat? De ce am fost trezit când toți știau că asta m-ar putea ucide?

– O să-ți arăt, zise femeia.

Privi în direcția cascadei. Surprins, deoarece fusese convins că erau singuri, Clavain zări o siluetă care stătea chiar pe marginea lacului, imediat în fața căderii de apă. Pâcla se învolbura, creștea și se destrăma în jurul extremităților sale.

Dar el o recunoscu.

– Skade.

– Clavain...

Ea nu se apropie însă. Glasul îi sunase spart, cu o acustică complet greșită pentru ambientul acela și Clavain înțelese, cu un fior de iritare, cât de ușor fusese amăgit, fiindcă i se adresa o simulare.

– Este un nivel-beta, nu-i așa? vorbi el doar spre Felka. Maestrul Lucrărilor trebuie să fi păstrat o memorie îndeajuns de bună a lui Skade ca să îmbarce în fiecare navă câte un nivel-beta.

– Da, răspunse Felka, este un nivel-beta, dar nu așa s-au întâmplat lucrurile. Nu, Skade?

Silueta avea creastă și purta armură. Aprobă din cap.

– Clavain, acest nivel-beta este o versiune recentă. Omologul meu fizic ți l-a transmis în decursul angajamentului.

– Îmi pare rău, replică bărbatul. Poate că memoria mea nu mai este ce a fost cândva, dar țin minte că l-am ucis pe omologul tău fizic. Am distrus *Mătrăguna* la scurt timp după ce am recuperat-o pe Felka.

– Asta îți amintești tu. Și într-adevăr aproape că așa s-a petrecut.

– Este imposibil ca tu să fi supraviețuit, Skade.

Clavain rosti cuvintele acelea cu insistență amorțită, în ciuda evidenței din fața ochilor săi.

– Mi-am salvat capul, Clavain. M-am temut că vei distruge *Mătrăguna* după ce ți-o restituiam pe Felka, deși nu mă gândisem că vei avea curajul s-o faci când știai că Galiana era la bord... Zâmbi și expresia ei se apropie neașteptat de mult de admirație. Am greșit în privința aceea, nu-i așa? Ai fost un adversar mai nemilos decât îmi imaginasem vreodată, chiar și după ce mi-ai făcut ceea ce mi-ai făcut.

– Tu aveai corpul Galianei, nu pe Galiana, zise Clavain păstrându-și glasul egal. Eu n-am făcut decât să-i ofer pacea pe care ar fi trebuit s-o aibă când murise, cu atâția ani în urmă.

– Dar nu crezi realmente asta, așa-i? Tu ai știut mereu că ea nu era de fapt moartă, ci doar într-o încleștare cu Lupul.

– Asta însemna același lucru cu moartea.

– Exista totuși șansa ca Lupul să fie îndepărtat... Vocea lui Skade deveni blândă. Iar tu credeai asta. Tu credeai că exista o șansă s-o poți avea cândva.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse el.

– A fost cruzime, Clavain. Te admir pentru ea. Ești un păianjen mai mult decât oricare dintre noi.

Bărbatul se ridică de pe buturugă și se îndreptă către malul apei, până ajunse la numai câțiva metri de Skade. Ea plutea în cețuri, nici pe de-a întregul solidă, nici pe de-a întregul ancorată de sol.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, repetă el. A fost tot ce am făcut vreodată. N-a fost crud, Skade. Cruzimea ar însemna că nu am simțit durere atunci.

– Și ai simțit?

– A fost lucrul cel mai rău pe care l-am făcut vreodată. Am înlăturat dragostea ei din univers.

– Îmi pare rău pentru tine, Clavain.

– Tu cum ai supraviețuit?

Ea ridică mâna și atinse gulerul straniu unde armura se contopea cu pielea.

– După ce ai plecat cu Felka, mi-am detașat capul și l-am pus în carcasa unui focos. Mașmede intergliale îmi protejau țesutul cerebral împotriva decelerărilor rapide. Focosul a fost ejectat din *Mătrăguna* spre înapoi, spre celelalte elemente ale flotei. Tu n-ai observat asta, deoarece erai preocupat exclusiv de posibilitatea unui atac asupra ta. Focosul a traversat silențios spațiul, până a ajuns mult în afara sferei tale de detectare, după care a activat o funcție de baliză focalizată. Unul dintre elementele flotei a fost delegat să schimbe viteza până când intercepția devenea fezabilă. Focosul a fost captat și adus la bordul navei.

Skade surâse și închise ochii, apoi adăugă:

– Răposatul doctor Delmar se găsea la bordul altei nave, dar din păcate tocmai cea care a fost distrusă de voi. Înaintea morții, el a reușit totuși să termine clonarea noului meu corp. Reintegrarea neurală a fost surprinzător de ușoară. Ar trebui s-o încerci și tu cândva.

Clavain aproape că se bâlbâi, când spuse:

– Așadar... ești din nou întreagă?

– Da, încuviință ea cu acreală, de parcă subiectul i-ar fi trezit ușoare regrete. Da, sunt din nou întreagă.

– Atunci de ce ai optat să te manifești în felul acesta?

– Ca un memento a ceea ce ai făcut tu din mine. Eu continui să exist. Nava mea a supraviețuit bătăliei. A suferit avarii, da – la fel

cum și nava ta a suferit unele avarii. Dar eu n-am abandonat. Doresc ceea ce ai furat de la noi.

Bărbatul se întoarse către Felka, care privea cu răbdare de pe buturugă.

– Este adevărat? Skade este tot acolo?

– Nu putem ști în mod sigur, răspunse ea. De fapt nu știm decât ce ne spune acest nivel-beta. Ar putea să mintă, încercând să ne destabilizeze. Dar în cazul acesta ar fi trebuit ca Skade să dea dovadă de o anticipare uluitoare pur și simplu pentru a-l fi putut crea.

– Și navele supraviețuitoare?

– De aceea te-am trezit. Ele sunt în urma noastră și suntem fixați chiar acum pe flamele lor.

Îi povesti după aceea că cele trei nave Agregate trecuseră pe lângă ei cu o viteză egală cu jumătate din viteza luminii relativ la *Nostalgia*, exact așa cum preziseseră simulările. Arme fuseseră desfășurate și secvențele de activare fuseseră coregrafiate la fel de grijuliu ca exploziile individuale dintr-un spectacol de artificii. Agregații utilizaseră în general fascicule cu particule și arme electromagnetice relativiste grele. *Nostalgia* răspunsese cu versiuni mai ușoare ale acelorași arme și cu două dintre armele-cache păstrate. Ambele tabere se folosiseră de momeli și atacuri false, iar în faza critică a bătăliei fuseseră îndurate accelerații sălbatice când navele încercaseră să se abată de la traiectorii predictibile.

Niciuna dintre tabere nu putuse revendica victoria. O navă Agregat fusese distrusă și celelalte două fuseseră avariate, dar Clavain considera asta aproape un eșec, ca și cum n-ar fi cauzat nicio avarie. Doi inamici erau aproape la fel de periculoși ca trei.

Rezultatul ar fi putut totuși să fi fost mult mai rău. *Nostalgia* suferise unele avarii, însă nu atât cât s-o împiedice să ajungă în alt sistem solar. Niciun ocupant nu fusese rănit și niciun sistem vital nu fusese atins.

– Dar nu suntem siguri de victorie, spuse Felka.

Clavain se întoarse de la imaginea lui Skade.

– Nu?

– Cele două nave supraviețuitoare se întorc. Lent, dar sigur, ele virează pentru a porni după noi.

Bărbatul râse scurt.

– Vor avea nevoie de ani-lumină pentru a vira.

– Nu, dacă au tehnologie de suprimare a inerției. Mașinăriile trebuie să fi fost avariate în decursul luptei, dar asta nu înseamnă, desigur, că ei nu le pot repara din nou.

Ea o privi pe Skade, însă imaginea nu reacționă în niciun fel. Era ca și cum devenise o statuie încremenită pe malul apei, o trăsătură decorativă ușor macabră a poieniței.

– Dacă pot, o vor face, zise Clavain.

Felka încuviință din cap.

– Triumviratul a rulat simulări. În anumite condiții, noi putem rămâne mereu înaintea navelor urmăritoare – cel puțin în cadrul nostru de referință –, oricât timp. Nu trebuie să facem altceva decât să continuăm să ne apropiem încet-încet de viteza luminii. Însă pentru mine asta nu-i o soluție.

– Nici pentru mine.

– Oricum, nu este practic. Trebuie să ne oprim pentru a face reparații, și încă mai devreme, decât mai târziu. *De aceea* te-am trezit.

Clavain porni înapoi spre buturugi. Se așeză pe a sa și-și auzi genunchii trosnind.

– Dacă trebuie luată o decizie, trebuie să existe niște opțiuni dintre care să alegem. Așa este?

– Da.

El așteptă cu răbdare, ascultând zgomotul liniștitor produs de căderea cascadei.

– Deci?

Felka vorbi pe un ton respectuos:

– Ne aflăm departe în spațiu, Clavain. Sistemul Resurgam se află la nouă ani-lumină înapoia noastră și pe o rază de cincisprezece ani-lumină în jur nu există nicio colonie. Pe de altă parte, drept în față se găsește un sistem solar. Două stele reci. Este un sistem binar larg, dar una dintre stele are planete formate pe orbite stabile. Sunt mature, cu vârsta de minimum trei miliarde de ani. În zona

locuibilă există o planetă care are doi sateliți naturali mici. Potrivit datelor, are atmosferă cu oxigen și multă apă. În atmosferă există până și benzi de clorofilă.

– Crezi că este terraformare umană? întrebă Clavain.

– Nu. Nu există niciun semn că oamenii s-ar fi stabilit vreodată în jurul acestor stele. Ceea ce, cred eu, lasă o singură posibilitate.

– Jonglerii Minții.

Ea păru evident mulțumită că nu trebuise să rostească cuvintele acelea.

– Am știut dintotdeauna că pe măsură ce vom înainta în galaxie, vom întâlni alte planete ale Jonglerilor. N-ar trebui să ne surprindă descoperirea uneia acum.

– Și chiar așa – drept în față?

– Nu chiar drept în față, însă pe aproape. Putem să încetinim și să ajungem acolo. Dacă va semăna cu celelalte planete ale lor, este posibil să existe până și uscat; suficient pentru câțiva coloniști.

– Ce înseamnă „câțiva"?

Felka zâmbi.

– Nu vom ști până nu vom ajunge.

Clavain luă decizia – de fapt nu făcu altceva decât să-și dea binecuvântarea pentru alegerea evidentă –, apoi reveni în refrisomn. Echipajul lui număra puțini medici și aproape niciunul dintre ei nu avea pregătire de specialitate, cu excepția câtorva încărcări grăbite de memorie. Bărbatul îi crezu însă când îi spuseră că nu se putea aștepta să supraviețuiască la mai mult de unul sau două alte cicluri de înghețare-dezghețare.

– Sunt totuși un om bătrân, le spuse Clavain. Probabil că nu voi supraviețui nici dacă voi rămâne neînghețat.

– Asta va trebui să fie alegerea ta, îi spuseră ei fără să-i fie de vreun ajutor.

Îmbătrânea, asta era tot. Genele îi erau foarte vechi și cu toate că avusese parte de câteva programe de rejuvenare după ce plecase de pe Marte, ele nu făcuseră decât să dea înapoi un ceas, care reîncepuse apoi să ticăie. În Cuibul-Mamă, i-ar fi putut acorda încă o

jumătate de secol de tinereţe virtuală, dacă ar fi dorit... însă el nu acceptase niciodată rejuvenarea aceea finală. După revenirea stranie a Galianei şi cvasi-moartea ei încă şi mai stranie, nu mai avusese niciodată dorinţa respectivă.

Nu ştia nici măcar dacă regreta asta acum. Dacă ei ar fi fost în stare să ajungă la o planetă colonizată complet echipată, într-un loc care să nu fi fost încă atins de Epidemia Fuziunii, atunci poate că ar fi avut o şansă. Dar ce ar mai fi contat? Galiana tot nu mai exista. El tot continua să fie bătrân în interiorul minţii, tot continua să vadă lumea prin ochi îngălbeniţi şi obosiţi de patru sute de ani de război. Clavain făcuse tot ce putuse, iar povara emoţională îl costase teribil şi nu credea că avea energia necesară s-o mai facă încă o dată. Era îndeajuns că nu eşuase complet de data aceasta.

De aceea intră pentru ultima oară în sarcofagul de refrisomn.

Imediat înainte de a adormi, autoriză o transmisiune pe fascicul laser îngust spre sistemul Resurgamului muribund. Mesajul era criptat pentru unică folosinţă şi adresat *Luminii Zodiacale*. Dacă nava nu fusese total distrusă, exista o şansă să-l intercepteze şi decodifice. Semnalul n-avea să fie văzut de celelalte nave Agregate şi chiar dacă trupele lui Skade reuşiseră cumva să amplaseze receptori în spaţiul Resurgam, ei n-ar fi fost în stare să spargă încriptarea.

Mesajul era foarte simplu. Îi anunţa pe Remontoire, Khouri, Thorn şi ceilalţi care plecaseră cu ei că vor încetini şi se vor opri în sistemul Jonglerilor Minţii; acolo aveau să aştepte douăzeci de ani. Ar fi fost îndeajuns pentru ca *Lumina* să facă joncţiunea cu ei; ar fi fost de asemenea îndeajuns pentru a înfiinţa o colonie autonomă de câteva zeci de mii de oameni, o asigurare împotriva oricărei viitoare catastrofe ce s-ar fi putut abate asupra navei.

Ştiind asta, simţind că într-un mod mărunt, dar important, îşi pusese treburile în ordine, Clavain adormi.

Când se trezi, descoperi că *Nostalgia* se transformase de la sine, fără să consulte pe nimeni.

Nimeni nu ştia motivul.

Modificările nu erau deloc vizibile din interior, ci deveneau clare doar din exterior – văzute dintr-o navetă de inspectare. Se petrecuseră în timpul fazei de încetinire, când nava uriașă decelera în noul sistem. Cu încetineala vitezei de eroziune terestre, pupa fuzelajului conic al navei, în mod normal ea însăși un con inversat, se aplatizase ca baza unei piese de șah. Asupra transformării nu fusese posibil niciun fel de control și de altfel mare parte din ea se petrecuse înainte să fi fost observată de cineva. În navă existau locuri pe care oamenii le vizitau doar o dată sau de două ori într-un secol, iar mare parte din pupa intra în categoria respectivă. Mașinăria de acolo fusese dezasamblată în secret sau relocată în alte spații neutilizate. Poate că Ilia Voliova ar fi sesizat mai repede decât alții – ei îi scăpau puține lucruri –, însă femeia nu mai exista acum și nava avea chiriași noi, care nu erau încă la fel de familiarizați cu teritoriul ei.

Schimbările nu erau nici amenințătoare pentru viață, nici periculoase pentru performanțele navei, dar rămâneau misterioase și în același timp dovezi suplimentare – dacă ar mai fi fost necesare – că spiritul Căpitanului nu dispăruse complet și putea fi de așteptat să-i surprindă, uneori, pe viitor. Nu existau aproape deloc îndoieli cu privire la rolul jucat de el în remodelarea navei cu care se confunda. Era mult mai greu însă de răspuns la întrebarea dacă remodelarea fusese conștientă sau era pur și simplu rodul unui capriciu irațional, întrezărit în visuri.

Așa încât, deoarece pentru moment existau alte probleme despre care să-și facă griji, ei ignorară modificările. *Nostalgia* intră pe o orbită în jurul planetei acvatice și trimise sonde în atmosferă și în vastele oceane turcoaz ce acopereau aproape toată suprafața, de la un pol la celălalt. Configurații de nori fildeșii fuseseră pictate peste planetă în volburi haotice, dar exuberante. Nu existau mase mari de uscat; oceanul vizibil era nepătat, cu excepția câtorva arhipelaguri azvârlite nepăsător, picături de vopsea ocru pe fundalul cornean albastru-verzui. Cu cât se apropiară, cu atât deveni tot mai probabil că era o planetă a Jonglerilor și toate indicațiile se dovediseră corecte. Întinderi de biomasă de dimensiuni continentale pătau oceanul

sur-verzui. Atmosfera putea fi respirată de oameni, iar în soluri și roca-mamă a insulelor existau destule urme de elemente minerale care să susțină colonii autonome.

Nu era însă nici pe departe perfect. Pe planetele Jonglerilor, insulele obișnuiau să dispară sub tsunami-uri mediate de uriașa biomasă semiconștientă a oceanelor. Dar pentru douăzeci de ani avea să fie îndeajuns. Dacă doreau să mai rămână, coloniștii ar fi avut timp să construiască orașe-pontoane, plutitoare pe apă.

Fu ales un lanț de insule din nord, rece, dar stabil tectonic potrivit predicțiilor.

– De ce tocmai acolo? întrebă Clavain. Există și alte insule, la aceeași latitudine, care ar trebui să fie la fel de stabile.

– Acolo există ceva, spuse Scorpio. Receptăm un semnal slab, dar permanent.

– Un semnal? se încruntă Clavain. Se presupunea că oamenii n-au ajuns niciodată aici.

– Este doar o pulsație radio, foarte slabă, zise Felka, însă modularea este interesantă. Este un cod Agregat.

– Adică noi am amplasat o baliză pe planeta asta?

– Așa se pare, la un moment dat. În același timp însă nu există nicio consemnare a unei nave Agregat care să fi ajuns aici, cu excepția...

Tăcu, nedorind să spună ceea ce trebuia spus.

– Deci?

– Probabil că nu înseamnă absolut nimic, să știi, totuși *s-ar putea* ca Galiana să fi ajuns aici. Nu-i imposibil și noi știm de asemenea că ea ar fi investigat orice planetă a Jonglerilor pe care ar fi întâlnit-o. Bineînțeles, nu știm unde a fost nava ei înainte s-o găsească lupii, iar până s-a întors la Cuibul-Mamă, toate înregistrările de la bord fuseseră pierdute sau deteriorate. Dar cine altcineva ar fi putut lăsa o baliză Agregată?

– Oricine ar fi acționat în secret. Noi nu știm nici acum tot ce făcea Consiliul Închis.

– Mă gândisem că merita să menționez posibilitatea asta, nimic altceva.

Clavain aprobă din cap. Simţise un val uriaş de speranţă, urmat de altul de tristeţe, care era amplificat de ceea ce-l precedase. Bineînţeles că Galiana nu fusese aici. Era o prostie din partea lui până şi să se gândească la aşa ceva. În acelaşi timp însă, pe planetă exista ceva care merita să fie investigat şi era raţional ca ei să se stabilească în apropierea locului de interes. În privinţa asta nu avea nimic de obiectat.

Planuri detaliate pentru colonie fură întocmite rapid. La o lună după sosire instalară primele tabere.

Şi atunci se întâmplă. Lent, fără grabă, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume pentru o navă spaţială lungă de patru kilometri, *Nostalgia pentru Infinit* începu să-şi reducă orbita şi coborî în spirală în straturile superioare rarefiate ale atmosferei. Până atunci încetinise, frânând la viteză suborbitală, astfel că fricţiunea reintrării atmosferice nu-i arse stratul exterior al fuzelajului. Unii intrară în panică, deoarece nava acţiona independent de controlul lor. Exista însă un sentiment mai general de resemnare tăcută şi calmă faţă de orice avea să se întâmple. Clavain şi Triumviratul nu înţelegeau intenţiile navei, dar era improbabil ca ea să le vrea răul tocmai acum.

Aşa se şi dovedi. Pe când cobora de pe orbită, *Nostalgia* se înclină, aliniindu-şi axa mare cu verticala definită de câmpul gravitaţional al planetei. Nimic altceva nu era posibil; dacă ar fi coborât pieziş, nava şi-ar fi rupt coloana vertebrală. Dar coborând vertical, trecând prin nori aidoma turlei detaşate a unei catedrale, ea nu avea să sufere mai multe tensiuni structurale decât cele impuse de zborul stelar normal, la 1 *g*. La bord totul se simţea normal. Exista doar vuietul surd al motoarelor, care de obicei nu era auzit, însă care era transmis acum prin fuzelaj prin intermediul mediului aerian înconjurător – un tunet îndepărtat şi neîncetat, care spori odată cu apropierea de sol.

Însă dedesubt nu exista sol. Deşi locul de asolizare pe care-l alesese era aproape de arhipelagul unde fuseseră deja ridicate primele tabere, nava cobora spre ocean.

Dumnezeule! gândi Clavain. Brusc, înțelese motivul pentru care nava se remodelase. Ea – sau acea parte din Căpitan care rămăsese la conducerea ei – trebuie să fi avut coborârea aceasta în minte încă din clipa când devenise clară natura planetei acvatice. Își aplatizase vârful cozii, pentru a-i permite să se așeze pe fundul oceanului. Dedesubt, apa începu să clocotească sub asaltul flamelor propulsiei. *Nostalgia* coborî prin munți de abur, care se dilatară zeci de kilometri în stratosferă. Fundul oceanului se afla la un kilometru sub apă în punctul lor de coborâre, deoarece se înclina abrupt de la marginea arhipelagului. Dar kilometrul acela aproape că nici nu conta. Când Clavain simți nava atingând fundul și oprindu-se cu un geamăt profund, majoritatea fuzelajului continua să fie deasupra valurilor ce se rostogoleau.

Nostalgia pentru Infinit poposise pe o planetă fără nume și acoperită de ape, la periferia spațiului explorat de omenire, sub sori dubli.

EPILOG

Vreme de câteva zile după amerizare, carcasa trosnise și reverberase din partea inferioară, în timp ce se adaptase la presiunea exterioară a oceanului. La răstimpuri, fără să fi primit comenzi din partea oamenilor, servitori se repezeau în santine pentru a repara locurile din carcasă prin care se infiltra apa. Când și când, nava se clătina amenințător, dar, treptat, se ancoră până începu să se simtă mai puțin ca un adaos temporar la peisaj, cât mai degrabă o trăsătură geologică bizară: o piramidă subțire cât o aschie, de piatră ponce sau obsidian, morbid erodată, un străvechi turn maritim natural, sfredelit de caverne, dar și de tuneluri create de mâna omului. Deasupra, nori sur-argintii se destrămau ocazional pentru a dezvălui cerul albastru pastelat.

Abia după o săptămână ieșiră din navă. Câteva zile, navetele îi dădură ocol, rotindu-se în jurul ei aidoma unor păsări maritime nervoase. Deși nu toate compartimentele de andocare se găseau sub apă, nimeni nu dorea deocamdată să încerce o coborâre pe uscat. Contactul fu însă restabilit cu echipele aflate deja pe planeta Jonglerilor și ambarcațiuni improvizate plecară de pe insula cea mai apropiată – aflată la numai cincisprezece kilometri – până atinseră nava ca o stâncă verticală. În funcție de maree, era posibil să ajungă la o ecluză mică, destinată exclusiv oamenilor.

Clavain și Felka fură în prima ambarcațiune care reveni pe insulă. Nu vorbiră deloc în timpul drumului, care se derulă prin ceață cenușie și umedă. Clavain se simți înfrigurat și deznădăjduit, când văzu

cum peretele negru al navei dispare în pâcle. Apa oceanului era vâscoasă, ca o supă, cu microorganisme plutitoare – se aflau la periferia unei biomase Jongleri majore – și organismele începuseră deja să se fixeze pe învelișul navei, deasupra liniei apei. Acrețiile verzi și solzoase, care aduceau cu cocleala, făceau ca nava să pară că fusese acolo de secole. Bărbatul se întrebă ce se va întâmpla dacă ei nu puteau convinge *Nostalgia* să mai decoleze. Dispuneau de douăzeci de ani pentru a o determina să plece, însă dacă nava decisese deja că dorea să rămână înrădăcinată aici, el se îndoia profund că ar fi putut-o convinge să facă altceva. Poate că dorea un loc final unde să se odihnească, unde putea să devină un monument comemorativ al crimei sale și al actului de mântuire ce-i urmase.

– Clavain..., rosti Felka.

El o privi.

– Sunt bine, să știi.

– Îmi pari obosit. Însă avem nevoie de tine. Greutățile adevărate nici n-au început încă, înțelegi? Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar începutul. Acum avem armele...

– Doar câteva. Iar Skade tot le dorește.

– Atunci va trebui să lupte pentru ele, nu? Va constata că nu-i chiar așa de ușor pe cât crede.

Clavain privi în urmă, dar nava nu se mai zărea.

– Dacă vom fi tot aici, nu vom putea face prea multe ca s-o oprim.

– Vom avea armele. Dar sunt sigur că Remontoire va reveni până atunci. Și va avea *Lumina Zodiacală*. Stricăciunile n-au fost fatale; o navă ca aceea se poate repara singură.

El strânse din buze și încuviință.

– Așa cred.

Femeia îl prinse de mână, ca și cum ar fi vrut să i-o încălzească.

– Ce este? Ne-ai adus până aici. Noi te-am urmat. Nu poți să abandonezi tocmai acum.

– Nu abandonez, spuse Clavain. Atâta doar că... sunt obosit. A sosit momentul să las pe altcineva să continue lupta. Am fost prea mult timp soldat.

– Atunci devino altceva.

– Nu mă refeream la asta.

Bărbatul încercă să-şi silească o notă de veselie în glas, apoi continuă.

– Uite care-i treaba, n-o să mor mâine sau săptămâna viitoare. Sunt dator faţă de toţi cu pornirea la drum a acestei aşezări. În acelaşi timp însă nu cred pur şi simplu că voi mai fi aici când va ajunge Remontoire. Dar cine poate şti? Timpul are obiceiul neplăcut de a mă surprinde. Dumnezeu mi-e martor că am învăţat asta de o mulţime de ori pe propria mea piele.

Continuară drumul în tăcere. Oceanul era agitat şi în câteva rânduri ambarcaţiunea trebui să ocolească concentrări uriaşe de biomasă fibroasă care aducea cu algele şi care se mişca şi reacţiona într-un mod tulburător de deliberat faţă de prezenţa oamenilor. În cele din urmă, Clavain zări pământul, iar la scurt timp după aceea barca lor se opri în apă adâncă de un metru, după ce atinsese fundul din piatră.

Fură nevoiţi să coboare şi să înainteze prin valuri până la uscat. Clavain tremura din tot corpul când ajunse în sfârşit pe ţărm. Ambarcaţiunea părea la distanţă mare în urmă, iar *Nostalgia* nu putea fi zărită nicăieri.

Antoinette le ieşi în cale, păşind cu grijă peste întinderea de bazinaşe din piatră care străluceau ca un mozaic de oglinzi sure perfecte. Înapoia ei, o pantă suia spre terenul mai înalt unde fusese instalată prima tabără: un sătuc de corturi emisferice fixate în rocă.

Bărbatul se întrebă cum va arăta peste douăzeci de ani.

La bordul *Nostalgiei pentru Infinit* se aflau peste o sută şaizeci de mii de oameni, prea mulţi ca să poată locui pe o singură insulă. Avea să fie un lanţ de aşezări – ajungând până la cincizeci, cu câteva centre pe peticele de uscat mai mari. După ridicarea lor se putea începe lucrul la coloniile plutitoare ce urmau să asigure adăpost pe termen lung. Avea să fie suficientă treabă pentru a-i ţine pe toţi ocupaţi. Clavain simţea obligaţia de a fi parte din procesul acela, totuşi nu şi sentimentul că fusese născut pentru el.

Mai precis, simţea că făcuse *deja* lucrul pentru care fusese născut.

– Antoinette, zise el știind că Felka n-ar fi recunoscut-o pe femeie fără ajutorul său, cum merg lucrurile pe uscat?

– Rahatul a-nceput deja să dea în clocot.

Clavain rămase cu ochii asupra solului, temându-se să nu se împiedice.

– Ia spune!

– Multora nu le place ideea să stea aici. Ei au fost de acord cu exodul lui Thorn, fiindcă doreau să meargă acasă, să revină pe Yellowstone. Nu intenționau deloc să rămână blocați douăzeci de ani pe o planetă nelocuită de tot rahatul.

El încuviință răbdător din cap. Se sprijini de Felka, folosind-o ca pe un toiag.

– Nu le-ai atras atenția că, dacă n-ar fi venit cu noi, ar fi fost morți de acum?

– Ba da, dar știi cum e. Nu-i poți împăca pe toți, zise femeia și strânse din umeri. Asta este – m-am gândit să-ți ridic un pic moralul, dacă îți închipuiai că de acum înainte totul va merge ca pe roate.

– Să știi că n-am crezut niciodată asta. Acum însă ne poate face cineva un tur al insulei?

Felka îl ajută să suie pe terenul mai plat.

– Antoinette, suntem uzi și înfrigurați. Ne putem încălzi și usca undeva?

– Veniți după mine. Avem până și ceai.

– Ceai? repetă Felka suspicios.

– Ceai din alge. Local. Nu vă temeți. Până acum n-a murit nimeni din cauza lui și până la urmă te obișnuiești cu gustul.

– Să începem și noi atunci, încuviință Clavain.

O urmară pe Antoinette în așezarea de corturi. Oameni montau corturi noi și le conectau la cabluri electrice ce șerpuiau de la generatoarele de forma unor broaște țestoase. Antoinette îi conduse într-un cort și etanșă ușa înapoia lor. Înăuntru era mai cald și mai uscat, însă asta sluji doar la a-l face pe Clavain să se simtă și mai ud și înfrigurat decât cu o clipă înainte.

Douăzeci de ani într-un loc ca ăsta, gândi el. Aveau să fie ocupați cu supraviețuirea, sigur că da, totuși ce fel de viață era cea de străduanie pură pentru existență? Era posibil ca Jonglerii să se dovedească infinit de fascinanți, plini de mistere enorm de vechi de proveniență cosmică, sau, la fel de bine, să nu dorească absolut deloc să comunice cu oamenii. Deși pe celelalte planete ale lor fuseseră stabilite relații între oameni și Jonglerii Minții, uneori fuseseră necesare decenii de studii înainte de găsirea cheii care să-i descuie pe extratereștri. Până atunci, ei nu fuseseră decât simple mase vegetative lente, trădând activitate inteligentă, dar fără s-o releve niciodată. Dacă se dovedea că acesta era primul grup de Jongleri care nu dorea să absoarbă patternurile neurale ale oamenilor? Ar fi fost un loc singuratic și mohorât, ocolit exact de lucrurile despre care ți-ai fi putut imagina că l-ar face tolerabil. Rămânerea alături de Remontoire, Khouri și Thorn, pentru a coborî în structura complexă a stelei neutronice vii, putea începe să pară opțiunea mai atrăgătoare.

Ei bine, peste douăzeci de ani aveau să afle dacă *într-adevăr* așa se întâmplase.

Antoinette împinse spre el o cană cu ceai de culoare verde.

– Bea.

Bărbatul sorbi și strâmbă din nas înaintea miasmei aburilor pișcători și sărați ce pluteau deasupra lichidului.

– Și dacă beau un Jongler?

– Felka zice că nu va fi așa. Cred că ea ar trebui să știe – înțeleg că a dorit de mult să-i întâlnească pe afurisiții ăștia, așa că mai are habar de niște chestii despre ei.

Clavain mai bău puțin ceai.

– Da, este adevărat, nu-i așa...

Însă Felka dispăruse. Cu o clipă înainte fusese în cort, iar acum nu se mai vedea nicăieri.

– Și de ce ține atât de mult să-i întâlnească? îl întrebă Antoinette.

– Pentru ceea ce speră că-i vor da ei. Odată, pe când trăia pe Marte, Felka a fost în miezul unei chestii foarte complexe – o mașină vie și vastă, pe care trebuia s-o mențină în viață, folosindu-și propria voință și intelect. Asta i-a oferit un motiv pentru a trăi. După aceea

însă oamenii – mai exact, oamenii mei – i-au luat mașina. Felka aproape că a murit atunci, dacă fusese cu adevărat vie. Și totuși n-a murit. A revenit la o viață aproape normală. Dar tot ce a urmat după aceea, tot ce a făcut de atunci, a fost o cale prin care să găsească altceva pe care să-l poată folosi și care în același timp s-o folosească pe ea în același fel; ceva atât de complex, încât să nu-i poată înțelege toate secretele dintr-o singură străfulgerare intuitivă, și ceva care, în felul său aparte, s-o poată de asemenea exploata pe ea.

– Jonglerii.

Ținând strâns cana între palme – ceaiul nu era, totuși, chiar așa rău –, Clavain răspunse:

– Da, Jonglerii. Ei bine, eu sper să găsească ceea ce caută, asta-i tot.

Antoinette se aplecă și ridică ceva de sub masă. Așeză apoi obiectul între ei: un cilindru metalic corodat, acoperit cu o spumă dantelată de microorganisme calcifiate.

– Asta-i baliza. Au găsit-o ieri, la mai puțin de doi kilometri depărtare. Probabil că un tsunami a târât-o în ocean.

Bărbatul se aplecă și examină bucata de metal. Era turtit și îndoită pe alocuri, ca o cutie de conserve veche pe care se călcase.

– Ar putea fi Agregată, comentă el, dar nu sunt sigur. N-au supraviețuit niciun fel de însemne.

– Codul nu era Agregat?

– Ba da: o baliză transponder simplă, intrasistem. Nu este menită pentru detectare de la o distanță mai mare de câteva sute de milioane de kilometri. Dar asta nu înseamnă că a fost amplasată aici de Agregați. S-ar fi putut ca Ultranauții s-o fi furat dintr-o navă de-a noastră. Vom afla mai multe după ce o desfacem, dar trebuie procedat cu grijă.

Ciocăni cu încheieturile degetelor în carcasa metalică neregulată.

– Aici există antimaterie, fiindcă altfel n-ar mai fi emis. Poate să nu fie multă, totuși îndeajuns ca să știrbească insula asta dacă n-o deschidem așa cum trebuie.

– Atunci o să te las pe tine.

– Clavain...

Întoarse capul; revenise Felka. Părea încă și mai udă decât fusese la sosirea lor. Părul îi era lipit pe față în șuvițe, iar țesătura neagră a rochiei se mulase pe o parte a corpului. După estimarea lui Clavain, ar fi trebuit să fie albă ca varul și să tremure, însă era îmbujorată și părea surescitată.

– Clavain, repetă ea.

El lăsă cana de ceai.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Trebuie să vii afară și să vezi.

Bărbatul ieși din cort. Se încălzise îndeajuns ca să simtă acum un fior brusc de frig, dar ceva din purtarea Felkăi îl făcu să-l ignore, tot așa cum învățase cu mult timp în urmă să suprime în mod selectiv durerea sau inconfortul în toiul bătăliei. Era ceva lipsit de importanță acum; ca majoritatea lucrurilor din viață, putea fi abordat mai târziu, sau niciodată.

Felka privea spre ocean.

– Ce s-a-ntâmplat? repetă Clavain.

– Uită-te! Nu vezi?

Femeia veni lângă el și-l direcționă:

– Uită-te atent, acolo unde se destramă ceața.

– Nu sunt sigur dacă...

– Acum!

Și el văzu într-adevăr, chiar dacă doar ca o simplă întrezărire. Direcția vântului local se schimbase probabil în timpul cât fuseseră în cort, îndeajuns ca să împingă pâclele în altă configurație și să permită deschideri efemere ce ajungeau departe în ocean. Clavain văzu mozaicul de bazinașe din piatră cu muchii tăioase, iar dincolo de ele ambarcațiunea cu care ajunseseră pe insulă, după care urma o întindere de apă sură ca ardezia, care se decolora treptat pe măsură ce ochiul se îndrepta spre orizont, devenind cenușiul-lăptos și palid al cerului însuși. Iar acolo, pentru o clipită, văzu turnul vertical al *Nostalgiei pentru Infinit*, un deget ascuțit de gri mai întunecat, care se înălța imediat dinapoia liniei orizontului.

– Este nava, zise Clavain încetișor decis să n-o dezamăgească pe Felka.

– Da, încuviință ea, este nava, dar n-ai înțeles. Este mai mult decât atât. Este mult, mult mai mult.

El începu să se simtă ușor îngrijorat.

– Chiar așa?

– Da. Pentru că eu am mai văzut-o și înainte.

– „Înainte"?

– Am văzut-o cu mult înainte ca noi să fi ajuns aici.

Felka se întoarse către el, își îndepărtă șuvițele de păr de pe față și mijì ochii înaintea înțepăturii stropilor.

– Lupul mi-a arătat imaginea asta când Skade ne-a adus laolaltă. Atunci n-am știut ce să-nțeleg din ea. Dar acum înțeleg. De fapt, n-a fost Lupul, ci Galiana, care mă contacta, deși Lupul *credea* că el controla situația.

Clavain știa ce se întâmplase la bordul navei lui Skade când Felka îi fusese ostatică. I se povestise despre experimente și despre momentele când ea întrevăzuse mintea Lupului. Însă Felka nu menționase niciodată detaliul acesta.

– Trebuie să fie o coincidență, rosti el. Chiar dacă ai fi receptat un mesaj de la Galiana, cum ar fi putut ea să știe ce se va întâmpla aici?

– Nu știu, însă trebuie să fi existat vreo modalitate. Informația ajunsese deja în trecut, fiindcă altfel nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Tot ce știm acum este că, cumva, amintirile noastre despre locul ăsta – indiferent dacă sunt ale tale sau ale mele – *vor ajunge în trecut*. Mai mult decât atât, ele *vor ajunge* la Galiana. Felka se aplecă și atinse piatra de sub ea. Cumva, asta-i esența, Clavain. Noi n-am ajuns întâmplător în locul ăsta, ci am fost conduși aici de Galiana deoarece ea știe că-i important să-l găsim.

Clavain se gândi la baliza care tocmai îi fusese arătată.

– Dacă ea a fost aici...

Felka îi termină ideea:

– Dacă a fost aici, atunci ar fi încercat să comunice cu Jonglerii Minții. Ar fi încercat să înoate cu ei. Desigur, este posibil să nu fi reușit... dar presupunând totuși că a reușit, ce s-ar fi întâmplat?

Pâclele se închiseseră complet acum; turnul care se înălța din ocean nu se mai zărea.

– Patternurile ei neurale ar fi fost memorate, rosti Clavain vorbind ca prin vis. Oceanul i-ar fi înregistrat esența, personalitatea, memoriile. Tot ce însemna ea. Galiana a părăsit oceanul în mod fizic, dar în același timp a lăsat în el o copie holografică a propriei persoane, care putea fi oricând imprimată pe altă conștiință, pe altă minte.

Felka încuviință din cap.

– Pentru că asta fac ei, Clavain. Jonglerii Minții îi stochează pe toți cei care înoată în oceanele lor.

Bărbatul privi în depărtare, sperând să întrevadă iarăși nava.

– Atunci ea ar mai fi aici.

– Iar noi putem ajunge la ea, dacă vom înota. Asta-i ceea ce știa ea, Clavain. Ăsta-i mesajul pe care l-a strecurat pe lângă Lup.

Ochii îl înțepau și pe el.

– Galiana a fost isteață, dar dacă ne înșelăm?

– Vom afla. Nu neapărat de prima dată, însă vom afla. Tot ce trebuie să facem este să înotăm și să ne deschidem mințile. Dacă ea se află în ocean, în memoria lor colectivă, Jonglerii ne-o vor aduce.

– Nu cred că aș putea rezista să constat că ne-am înșelat.

Felka îl prinse de mână și-l strânse puternic.

– Nu ne-am înșelat, Clavain! Nu ne-am înșelat.

El speră ca, în ciuda tuturor probabilităților, femeia să aibă dreptate. Felka îl trase de mână și, împreună, făcură apoi primii pași șovăielnici către ocean.

NEMIRA ONLINE

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

promoții pe site:
nemira.ro »

concursuri pe Facebook
facebook.com/ed.nemira »

articole pe blog:
blog.nemira.ro »

armada manifesto

join the armada!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care să călătorim
până la capătul universului! Luptători plini de curaj,
femei neînfricate, capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science fiction, fantasy și thriller!

join the armada!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

armada.
imagination unlimited!

powered by nemira.

arr
mai

join

Recrutăm vâr
Amazoane și explor
până la capătul uni
femei neînfricate, cap
orci însetați de s
Minți sclipitoare,
unor crime terifiant
cărora să le aduce
science fi

join

Printre ger
Frank Her
regi ne sunt Steph
iar regine N.K

În librăriile din t

imagin

pow

ALASTAIR REYNOLDS

s-a născut în 1966 la Barry, în Țara Galilor. A studiat astronomia la Newcastle, obținând doctoratul în același domeniu la St. Andrews, în Scoția. Alastair Reynolds a debutat cu povestiri SF în 1990, iar în 1991, după terminarea studiilor, a plecat în Olanda pentru a lucra la Agenția Spațială Europeană, unde a activat până în 2004, când s-a dedicat în totalitate scrisului. În 2008, a revenit în Țara Galilor. Autor de *space opera* cu elemente de *hard SF*, Alastair Reynolds se bazează pe cunoștințele sale de fizică și astronomie, care-i îngăduie să extrapoleze tehnologii viitoare în termeni consecvenți cu știința actuală. În 2001, romanul său *Chasm City* a fost premiat cu BSFA Award.

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Târziu în secolul al XXVI-lea, rasa umană a avansat suficient de mult cât să atragă atenția nedorită a Inhibitorilor – mașini de ucis extraterestre, făcute să detecteze viața inteligentă și s-o distrugă.

Politicienii par să fi abandonat lupta și vor să fugă, lăsând de izbeliște triburile umane. Singura speranță a omenirii este să găsească armele apocalipsei, acum bine ascunse.

Clavain, un renegat, e decis să le găsească, pentru că nu se poate împăca cu decizia lașă și cinică a conducătorilor. Însă nu e singurul, în joc sunt și alte facțiuni, cu agende diferite. Armele au, la rândul lor, propria agendă.

„O poveste epică despre război, politică, ideologie și invazie extraterestră. Cu o tehnică narativă inteligentă și personaje bine construite, acest roman își va absorbi complet cititorii."

Booklist

ARMADA powered by NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0930-3